

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Ms. A. T. 1245, 650. 869

CANCELLED

ESSEX INSTITUTE.

PRESENTED BY

Laurence W. Jenkins.

The Library Committee shall divide the books and other articles belonging to the Library into three classes, namely, (a) those which are not to be removed from the building; (b) those which may be taken only by written permission of three members of the committee; (c) those which may circulate under the following rules.

Members shall be entitled to take from the Library two folio or quarto volumes, or four volumes of lesser fold, upon having them recorded, and promising to make good any damage they sustain, while in their possession, and to replace the same if lost, or pay a sum fixed by the Library Committee.

No person shall lend any book belonging to the Institute, excepting to a member, under a penalty of one dollar for each offence.

The Library Committee may allow members to take more than the allotted number of books upon a written application.

No person shall detain any book longer than four weeks from the Library, if notified that the same is wanted by another member, under a penalty of five cents per day, and no volume shall be detained longer than three months at one time under the same penalty.

The Librarian shall have power by order of the Library Committee to call in any volume after it has been retained by a member for ten days.

On or before April fifteenth, all books shall be returned to the Library, and a penalty of five cents per day shall be imposed for each volume detained.

No book shall be allowed to circulate until one month after its receipt.

Received June 1, 1902.

HARVARD COLLEGE LIBRARY

GIFT OF

HUR PLIMPTON

3 2044 102 850 385

Standard Classical Works.

Cicero de Officiis. With English Notes, mostly translated from Zamp and Bonnell. By THOMAS A. THACHER, of Yale College. 12mo. 194 pages.

Horace, The Works of. With English Notes, for the use of Schools and Colleges. By J. L. LINCOLN, Prof. of Latin Language and Literature in Brown University. 12mo. 575 pages.

Livy. Selections from the first five books, together with the twenty-first and twenty-second books entire. With a plan of Rome, and a Map of the Passage of Hannibal, and English Notes for the Use of Schools. By J. L. LINCOLN, Professor of the Latin Language and Literature in Brown University. 12mo. 329 pages.

Quintus Curtius: Life and Exploits of Alexander the Great. Edited and Illustrated with English Notes, by WILLIAM HENRY CROSBY. 12mo. 235 pages.

Sallust's Jugurtha and Catiline. With Notes and a Vocabulary. By BUTLER and STURGEON. 12mo. 397 pages.

It is believed that this will be found superior to any edition heretofore published in this country.

The Histories of Tacitus. With Notes for Colleges. By W. S. TYLER, Professor of Latin and Greek in Amherst College. 12mo. 458 pages.

Tacitus' Germania and Agricola. With Notes for Colleges. By W. S. TYLER. 12mo. 193 pages.

Virgil's Æneid.* With Explanatory Notes. By HENRY FRIEZE, Professor of Latin in the State University of Michigan. (Recently published.) 12mo. 593 pages.

The type is unusually large and distinct. The work contains eighty-five engravings, which delineate the usages, customs, weapons, arts, and mythology of the ancients, with a vividness that can be attained only by pictorial illustrations.

***

Greek Text-Books.

A First Greek Book* and Introductory Reader.

By A. HARKNESS, Ph. D., author of "Arnold's First Latin Book," "Second Latin Book," &c. (Recently published.) 12mo. 276 pages.

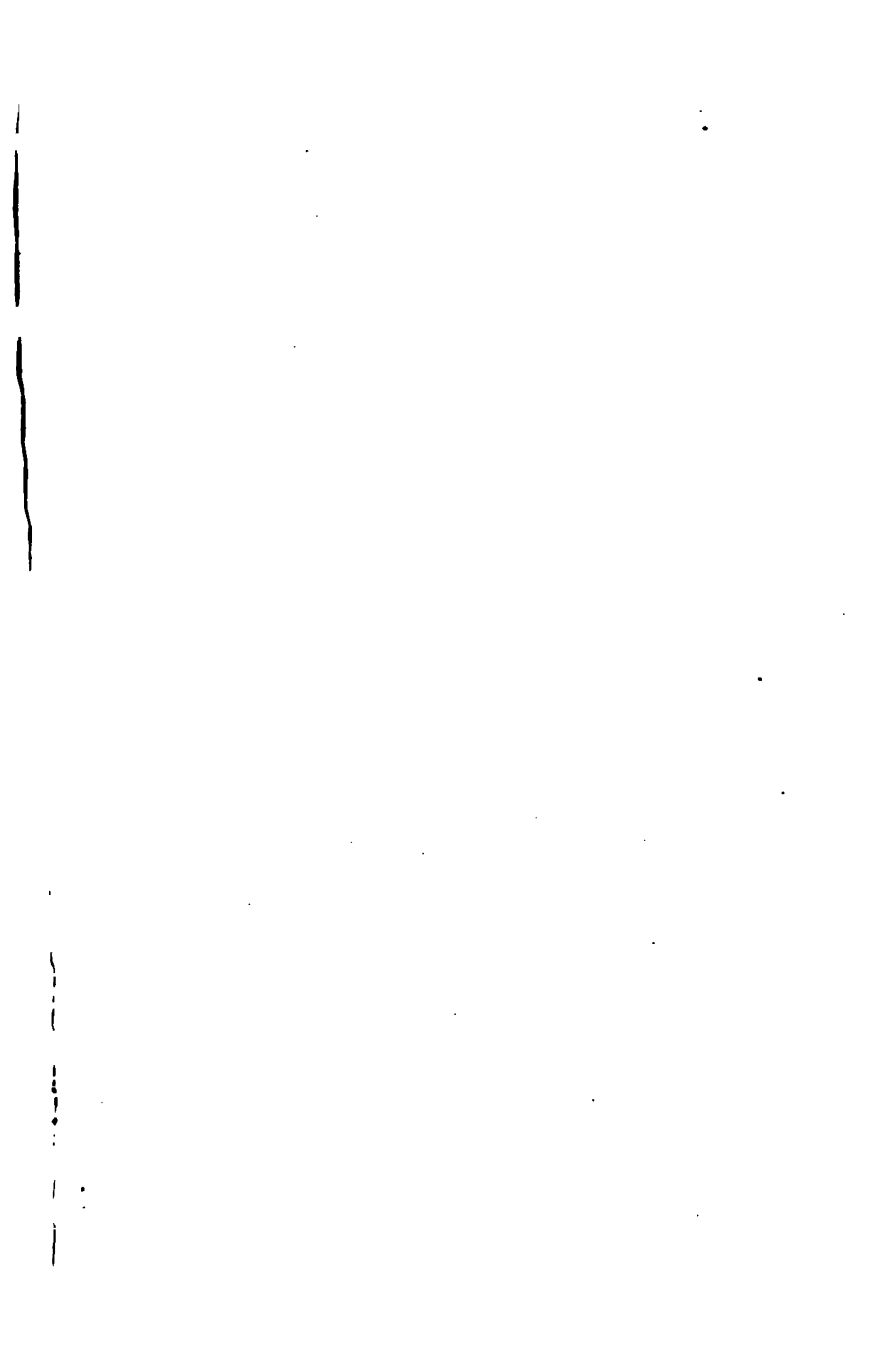
Acts of the Apostles, according to the text of AUGUSTUS HARN, with Notes and a Lexicon by JOHN J. OWEN, D. D., LL. D. With Map. 12mo.

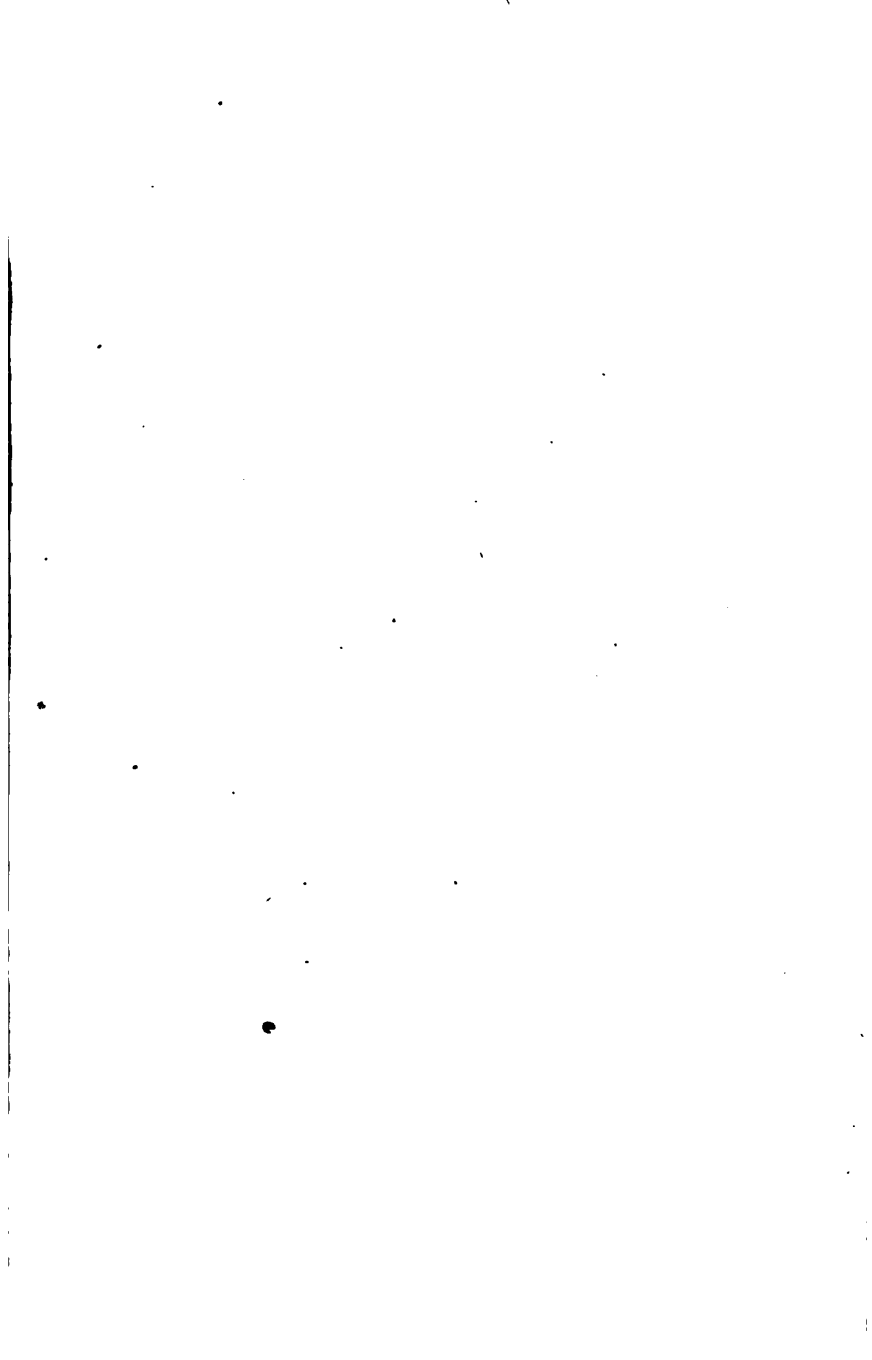
Arnold's First Greek Book,* on the Plan of the First Latin Book. 12mo. 297 pages.

SEE END OF THIS VOLUME.

‘ΟΜΗΡΟΥ ἸΛΙΑΣ.

THE

ILIAD OF HOMER,

ACCORDING TO THE TEXT OF WOLF;

WITH

NOTES

FOR THE USE OF SCHOOLS AND COLLEGES.

---

*Aspice Mæoniden, a quo, ceu fonte perenni,
Vatum Pieris ora regantur aquæ.—Ovid.*

BY

JOHN J. OWEN, D. D., LL. D.

PROFESSOR OF THE LATIN AND GREEK LANGUAGES AND LITERATURE IN THE
FREE ACADEMY OF THE CITY OF NEW-YORK.

NEW YORK:

D. APPLETON & CO., 90, 92 & 94 GRAND ST.

1869.

HARVARD COLLEGE LIBRARY
GIFT OF
GEORGE ARTHUR PLIMPTON
JANUARY 25, 1924

ENTERED, according to Act of Congress, in the year 1851, by

JOHN J. OWEN,

**In the Clerk's Office of the District Court of the United States for the Southern
District of New York.**

THIS WORK
IS
Respectfully Dedicated
TO
PROFESSOR WILLIAM S. TYLER,
AS AN
Offering of Personal Friendship,
AND A
TESTIMONIAL OF RESPECT
FOR
HIS WELL-DIRECTED AND SUCCESSFUL LABORS IN THE FIELD OF
CLASSICAL LITERATURE.

Edue, T 1245.650.869

PREFACE.

THIS edition of the *Iliad* is a reprint of Wolf's, published at Leipzig, 1839. In selecting that edition as the basis of the text, the editor was actuated not only by a high sense of its intrinsic merit, but also by a desire to make the present volume uniform with his edition of the *Odyssey*, published in 1844. In a few instances, however, the editor has slightly departed from the reading of Wolf, when that of some other scholar seemed more conformable to the wants of a given passage, and supported by stronger manuscript authority.

In correcting the text and preparing the notes, the editor has availed himself of the best editions extant, among which he will name as of special use to him, 1, Heyne's, London, 1834. 2, Heyne's with the *Scholia Minora*, Oxford, 1834. 3, Spitzner's, Götting, 1832. 4, Clarke's, London, 1824. 5, Ernesti's Clarke, Leipzig, 1824. 6, Bothe's, Leipzig, 1832-3. 7, G. C. Crusius', Hanover, 1845. 8, Brandreth's, London, 1841. 9, Oxford Edition, 1849. 10, Felton's, Boston, 1847. 11, Stadleemann's *Grammatisch-Kritische Anmerkungen zur Ilias des Homer*, Leipzig, 1840-4. 12, Köppen's *Anmerkungen zu Homers Ilias*, Hanover, 1820. 13, Thiersch über das Zeitalter und Vaterland des Homer, Halberstadt, 1824. 14, Lachmann's *Betrachtungen über Homers Ilias*, Berlin, 1847. 15, Völcker's, *Homerische Geographie*, Hanover, 1830. 16, Wood's *Essay on the Genius and Writings of Homer*, London, 1824. 17, Krüger's *Homerische Formlehre*, Berlin, 1849.

The editor takes pleasure in referring more particularly to one of the above-mentioned editions, Prof. Felton's, which for elegant and accurate scholarship, and a just conception of the beauty and spirit of the Homeric verse, is worthy of all praise. The present work is not intended as a rival to that, or any other edition now used in our institutions of learning, but rather as an auxiliary in the field of classical literature, helping to furnish our youth with a complete apparatus to the study of the first and greatest of epic poets.

The Notes are mainly based on the exegetical wants of the reader of Homer. Mythological works are now so abundant and accessible to the student, that it seemed undesirable to enlarge and encumber the notes by quotations of this sort; yet wherever it was deemed essential to the explanation of any passage, points of mythological interest have been duly adverted to. It will be seen, that copious illustrations have been given to all that pertains to the archæology of the poem. In this portion of his labor, the editor acknowledges his obligations to Smith's Dictionary of Greek and Roman Antiquities, a work which has now been republished in this country, and should be in the hands of every student as a book of reference. As it respects the places spoken of in the poem, much pains has been taken to give them the geographical position assigned them by the most approved authorities, such as Leake, Mure, Kiepert, and others.

Those who have been conversant with the editor's former publications, it is believed, will find evidence in this volume of the same desire to maintain the golden mean between extreme fulness and meagreness of annotation, which has marked his previous labors. Whether he has achieved this object is left to an indulgent public, from whom, in the light of past experience, he has every reason to expect as favorable a decision as the work will justify.

The same system of punctuation and accentuation has been fol

lowed, which was adopted in the editor's earlier works, viz., to give to every oxytone standing before a punctuation-mark, whether in a Greek or English sentence, the acute accent. The uniformity resulting from this practice seems, in the editor's judgment, far to outweigh any objection which may be advanced against it.

Reference has been freely made to Sophocles', Kühner's, Crosby's, and Buttmann's Greek Grammars. The latter of these works, as revised by the author's son, and translated by Dr. Robinson, has just been published, and thanks are due to the translator for furnishing the editor with sheets of the grammar, in season for reference to be made to it in the present work. References also have been made to the Grammars of Matthiæ, Thiersch, Krüger, Rost, and Kühner (Jelf's edit., Oxford, 1842).

The Grammatical and Historical Indexes have been prepared with as much fulness, as the space allotted to them would justify. The Historical Index, in particular, has been made by carefully tracing the history and deeds of each person whose name figures in the poem, and noting down every thing of general interest. Thus reference can easily be made to any act of the personages of the poem, and a general view taken of their achievements. A Summary of each book is prefixed to the volume, which will be of use to the student in obtaining a general view of the plan and parts of the poem.

With renewed expressions of gratitude to the classical professors and teachers, who have so abundantly manifested their kind interest in the editor's previous publications, he commits this new work to them and to the literary public, with the wish that it may advance in some degree the cause of classical learning, and render the study of this great poem both profitable and pleasing to the youthful scholar.

NEW-YORK FREE ACADEMY,

June 14, 1851.

SUMMARY.

I. The poet announces as the subject of his poem the WRATH OF ACHILLES, in accounting for the cause of which, he relates how Chryseas, a priest of Apollo, came to the Grecian camp, to ransom his daughter, who had been taken captive, but was rudely dismissed by Agamemnon (1-21). In his distress he prays to Apollo, who sends a destructive pestilence upon the Grecian camp, (22-52), in consequence of which Achilles calls an assembly of the Greeks, and having learnt from the soothsayer Chalcas the cause of Apollo's anger, advises the restoration of Chryses (58-129), whereupon Agamemnon becomes enraged, and a violent altercation ensues between these chieftains. Nestor attempts to reconcile them, but in vain, for Agamemnon seizes upon Briseis, the fair captive of Achilles (180-245); whereupon the latter withdraws from the army, and expresses his determination to take no further part in the war. His mother, Thetis, at his solicitation, ascends to Olympus, and obtains Jupiter's promise to honor her son by giving victory to the Trojans (249-330). Juno is incensed at this, and quarrels with Jupiter, but a reconciliation is effected by Vulcan, who also promotes hilarity among the gods by performing the office of cup-bearer (331-611).

II.—A deceitful dream being sent to Agamemnon by Jupiter, he assembles the principal chiefs, and afterwards the army, and in order to make trial of their disposition, proposes an immediate return to Greece (1-34). To this proposal they joyfully assent, and run to prepare the ships for their departure (35-154); but through the address of Ulysses, incited thereto by Minerva, are dissuaded from carrying their design into execution. Thersites alone dissents, but is rebuked and chastised by Ulysses (155-277). Ulysses, Nestor, and Agamemnon harangue the army, and preparations are made for battle (278-438). The poet enumerates the forces and leaders of the two opposing armies (439-577).

III.—As the battle is about to be joined, Paris challenges the bravest of the Grecian chiefs, but at sight of Menelaus turns his back and flies. Hector, seeing this, upbraids him for his cowardice, and obtains his promise to fight Menelaus (1-120). Helen being summoned by Iris to witness the combat, points out to Priam the chief leaders in the Grecian army (121-244). The terms of the combat are ratified by Priam and Agamemnon (245-313), after which the fight takes place, in which Paris is worsted, and saved only by the interposition of Venus (314-382). The goddess conveys Paris to his chamber, and thither brings also Helen, who upbraids him for his weakness and unwarlike character (383-448). Agamemnon demands from the Trojans the performance of the stipulations of the combat (449-461).

IV.—The gods having agreed in council to continue the war, Minerva is sent down to break the truce (1-72). This she effects by means of Pandarus, whom she persuades to discharge an arrow at Menelaus, by which he is wounded, but cured by Machaon (73-219). Agamemnon marshals his forces, and passing through the ranks, exhorts the leaders, praising some and blaming others (220-421). The armies join battle with great fury (422-644).

V.—Diomedes, with the help of Minerva, greatly signalizes himself (1-94). He is wounded by Pandarus, and cured by the goddess, who enables him to distinguish the gods from mortals, and forbids his fighting with any of the former except Venus (95-165). Aeneas goes in quest of Pandarus, and with him drives against Diomedes, who kills Pandarus and wounds Aeneas. Venus, in rescuing her son from Diomedes, is also wounded by that hero (166-430), but is assisted by Apollo, who conveys Aeneas to his temple, where he is healed by Latona and Diana (431-453). Mars excites Hector to the fight (454-518), and Aeneas also returns to the battle, which rages with great fury. Sarpedon slays Tlepolemus (519-710), Juno and Minerva descend to assist the Greeks, by the latter of whom Diomedes is incited to go against Mars, whom he wounds, and causes to leave the battle (711-871). He complains to Jupiter of the conduct of Minerva, but receives a stern rebuke (872-908). Juno and Minerva ascend to Olympus (909-909).

VI.—The battle continuing after the departure of the gods, the Grecians prevail (1-71); whereupon Hector, at the advice of Helenus, enters the city to direct Hecuba to lead a procession of Trojan matrons to the temple of Minerva, in order to entreat the goddess to remove Diomedes from the fight (72-118). Glaucus and Diomedes, as they are

about to engage in combat, become known to each other as descendants of ancestors between whom existed the league of hospitality, whereupon they exchange armor, and part as friends (119-236). Hector having delivered his message to Hecuba (237-311), finds Paris, and exhorts him to return to the field of war (312-363), after which he takes a tender leave of his wife Andromache (312-502), and, accompanied by Paris, returns to battle (503-522).

VII.—On the return of the Trojan chief, the fight is renewed with great ardor. Helenus, incited thereto by Apollo, directs Hector to challenge the bravest of the Greeks to a single combat (1-53), from which challenge the chiefs at first shrink, but at last, stung by the reproaches of Menelaus, who has offered to accept the challenge, nine of them arise and claim the combat. Lots having been cast, Ajax obtains the honor (54-205), and immediately prepares for the fight. The heroes engage, and the combat is protracted, with nearly equal success, until, at the approach of night, they are separated by the heralds, and part with mutual presents (206-312). Nestor advises the burial of the slain, and the fortification of the Grecian camp (313-343). Priam also proposes a truce for the burial of the slain, and communicates the decision of a council of the Trojans which had just been held, to restore the treasures, but not Helen (344-420). This is indignantly rejected by the Greeks, who strongly fortify their camp (421-441), at the greatness of which work Neptune becomes jealous, but is pacified by Jupiter (442-463). The Greeks and Trojans pass the night in feasting, but Jupiter plans evils against the latter, and terrifies them during the night with his thunders (464-482).

VIII.—Jupiter calls a council of the gods, and forbids their taking any part in the war before Troy (1-40), after which he repairs to Ida, and there balances the destinies of the two armies, and directs his lightnings against the Grecians (41-77). Nestor being in imminent danger is rescued by Diomedes, who drives against Hector and slays his charioteer. Again the thunders of Jove break over the Grecian host, affrighted at which they flee to their entrenchments (78-219). Diomedes with other chiefs, however, sally forth and renew the battle, Teucer performs great exploits until he is disabled by Hector (220-335). The Greeks are again driven back to their entrenchments, seeing which Juno and Minerva are filled with rage, and prepare to descend to the field of battle, but are peremptorily forbidden to do so by Jupiter (336-484). Night puts an end to the battle, and both armies rest, having first taken measures to secure themselves from surprise (485-561).

IX.—The Grecian chiefs meeting in council (1-78), Nestor advises the sending an embassy to request Achilles to return to the aid of the Greeks, and Ajax, Ulysses, and Phoenix are therefore sent to the offended hero with proposals of reconciliation (79-231). These all make eloquent and urgent speeches, but in vain, for Achilles remains inexorable (232-664). Phoenix having been left behind at the invitation of Achilles, the others return and report to the leaders their unsuccessful mission (665-709).

X.—Agamemnon being unable to sleep in consequence of the critical state of affairs, arouses the principal chiefs, holds a council, and determines on exploring the enemies' camp (1-217). Diomedes takes this service upon himself, selecting Ulysses as his companion (218-271). They surprise Dolon, who has in like manner been sent by Hector to spy out the Grecian camp (272-369). Having obtained from him all the information they desire, they kill him (370-463), after which they slay Rheus and return with his horses to the Grecian camp (464-579).

XI.—The battle is renewed on the following day, and Agamemnon greatly distinguishes himself, but being wounded is obliged to retire (1-298), whereupon Hector charges the Greeks with great impetuosity, and drives them before him, but is temporarily checked by Ajax, who rallies the Greeks and makes head against the victorious Trojans (299-593). Achilles seeing from his ship the flying Greeks, sends Patroclus to learn the name of a wounded chief (594-658). Nestor detains him in his tent with a recital of some of his former deeds, and implores him to obtain permission of Achilles to fight in his armor (654-902). Patroclus meets the wounded Euryphylus and assists him (903-947).

XII.—The Trojans in five divisions and on foot, make a desperate charge upon the Grecian entrenchments (1-107). Asius rejecting the proposal to descend from his chariot and fight on foot, drives within the ditch, but is repulsed with great loss (108-194). On the appearance of an unfavorable omen, Polydamas advises the withdrawal of the troops from the Grecian ramparts, but is sternly opposed by Hector who with great valor continues the assault. Sarpedon distinguishes himself and first makes a breach in the wall (195-399), but being repulsed, Hector advances with a stone of enormous size, breaks down the wall, and rushing in pursues the Greeks to their ships (400-471).

XIII.—Neptune comes to the assistance of the Greeks, and arouses the Ajaxes to oppose the Trojans (1-82). Great exploits are performed on both sides and many are slain. Meriones and Teucer especially distinguish themselves (83-166), and Idomeneus inspired by Neptune slays many of the Trojans, but is at length compelled to retreat before Aeneas and Delopholus (167-515). The Trojans are repulsed on the left wing, but Hector holds his position on the right, until being harassed by the Locrian archers and slingers, he goes to summon the leaders to a war-council, after which he returns and renews the fight with Ajax (516-748).

XIV.—At the suggestion of Diomedes, the chiefs who had been wounded, visit the battle and encourage the army with their presence (1-184). Neptune continues to excite the Greeks (185-152), and when Jupiter by a stratagem of Juno had been thrown into a deep

slumber, gives them more open and efficient aid (153-401). Hector is struck down by a stone cast by Ajax, and carried off from the battle (402-439), after which the Trojans being disheartened fall back. On this occasion Ajax Oileus greatly distinguishes himself (440-622).

XV.—Jupiter having awaked from his sleep, and seeing Hector disabled and the Trojans in confusion, is greatly incensed against Juno. She succeeds in appeasing him and is sent to summon Iris and Apollo (1-77). Repairing to the assembly of the gods, she endeavors to excite them against Jupiter (76-112). Mars is about to arm for battle but is restrained by Minerva 113-148). Iris and Apollo repair to Jupiter, the former of whom is sent to command Neptune to retire from the battle, which he reluctantly does (149-219), the latter at the command of Jove restores Hector, marches before him with the ægis, and infuses into his limbs strength and activity (220-242). The Trojan hero breaks down a great portion of the Grecian wall, but is unable to drive the Ajaxes from the line of ships, which they defend with great valor (243-746).

XVI.—Ajax being at length overpowered, and his spear being cut in two by Hector, is obliged to give way, whereupon his ship is immediately fired. Patroclus who at this time was entreating Achilles for permission to fight in his armor, is suddenly incited thereto by Achilles, who sees the flames bursting out from the ship (1-197). The Myrmidons being armed and marshalled for battle are addressed by Achilles, and committed to Patroclus, who leads them forth (198-277). Supposing him from his armor to be Achilles himself, the Trojans flee in consternation (278-283), Sarpedon is slain and the troops are driven to the very walls of Troy (284-697), at which time the fortune of the battle is changed, Patroclus being slain by Hector, having been previously disabled by Apollo and wounded by Euphorbus (698-867).

XVII.—A dreadful fight takes place over the dead body of Patroclus, the Trojans headed by Hector endeavoring to get possession of it, and the Greeks under the conduct of their bravest chiefs, striving as eagerly to defend it. In this battle Menelaus greatly distinguishes himself (1-189). Hector arrays himself in the armor of Achilles, which had been worn by Patroclus, and sustained by Æneas presses hard upon the Greeks, who are rallied and cheered on by Ajax (140-425). Hector and Æneas attempt to take the chariot of Achilles, but are repelled by Antomedon (426-542). Jupiter enshrouds the body of Patroclus in thick darkness, whereas Ajax prays for light (543-647), and as soon as the mist clears away sends Menelaus to find Antilochus, in order that he may communicate to Achilles the sad news of the death of his friend. Having executed this commission Menelaus returns to the fight, where he and Meriones, covered by the Ajaxes, bear away the body, the Trojans led on by Hector attacking them with great fury (648-761).

XVIII.—Antilochus having delivered his message, Achilles breaks out in the most passionate lamentation, which soon brings Thetis and her attendant nymphs to comfort him (1-77). While they are conversing (78-147), the battle continues to rage around the body of Patroclus, until at the command of Iris, Achilles stands at the head of the entrenchments, and shouts dreadfully, whereupon the Trojans flee in terror and confusion, and the Greeks bear away the body (148-238). Polydamus advises Hector to retreat to the city, and fight from the walls, but his advice is rejected by Hector, who expresses his readiness to fight Achilles (239-315). Achilles mourns over the body of his friend (316-355). Jupiter taunts Juno with her extreme concern for the Greeks (356-368). Thetis repairs to Vulcan and obtains from him a new suit of armor for her son (369-477). Description of the ARMOR (478-616).

XIX.—Thetis brings the armor made by Vulcan to her son (1-20), who is reconciled to Agamemnon, speeches, presents, and solemn sacrifices gracing the joyous occasion (21-276). Briseis laments Patroclus (277-302). Achilles refusing to take any food until he has avenged his friend, Minerva descends and infuses into his breast nectar and ambrosia (303-356), after which he arms, addresses his horses, and rushes to the battle (357-424).

XX.—Jupiter permits the gods to mingle in the fight (1-30). They take different sides in the battle, which is rendered so dreadful by the thunders of Jove, and the shaking of the earth by Neptune, that Pluto leaps affrighted from his throne, and fears that his ghastly realms will be laid open to the gaze of men (31-75). Achilles having first met Æneas, who is saved from being killed by the interposition of Neptune (76-340), pursues the Trojans with great slaughter, and is upon the point of killing Hector, but Apollo snatches the Trojan hero away in a cloud (341-444). Immense havoc of the Trojans is made by Achilles, as he drives them before him over the plain toward the Scamander (445-508).

XXI.—The Trojans being divided at the Scamander, some are driven toward the city, others into the river, where with a great outcry they are drowned, or slain by the sword of Achilles (1-208). The river-god enraged at him for thus slaughtering the Trojans, endeavors to overwhelm him with his waves, by which the Grecian hero is well nigh exhausted, but is finally relieved by Vulcan, who at the instance of Juno sends his fires and almost dries up the stream (209-382). The gods personally engaging in battle, Minerva chastises Mars and Venus, Juno conquers Diana, while Apollo and Mercury prudently decline the contest, the former with Neptune, the latter with Latona (383-521). Meanwhile, Achilles driving the Trojans with immense slaughter into Troy, Agenor resolves to make a stand against him, but is snatched from destruction by Apollo, who assumes his shape, and draws Achilles away in pursuit until the Trojans have time to enter Troy (524-611).

XXII.—Hector, contrary to the earnest entreaty of his father and mother, awaits the approach of Achilles, and resolves to conquer him or fall in the combat. But as Achilles, blazing in the splendors of his divinely-wrought armor approaches, the Trojan hero is seized with fear, and flies thrice around the walls of Troy (1-166). Jupiter weighs their destinies, and commissions Minerva to descend to the aid of Achilles (167-186). Hector being deceived by the goddess in the form of Deiphobus, ceases to fly, and resolves to meet Achilles, who with the assistance of Minerva slays him (187-375). Achilles drags the dead body around the Trojan plain, at sight of which Priam and Hecuba break out in the most bitter lamentations (376-436), aroused by whose cries, Andromache hastens to the walls, and on beholding the dead body of her husband, swoons (437-474), after which she gives utterance to the most frantic expressions of grief (475-515).

XXIII.—Achilles and the Myrmidons mourn over the body of Patroclus, and indignities are still heaped upon the body of Hector (1-34). The shade of Patroclus appears to Achilles in sleep, and demands the rites of burial (35-107), whereupon preparations are made the next morning for the funeral ceremonies (108-137). The procession takes place, animals are sacrificed, and twelve Trojan youth offered up on the pile, after which fire is applied (138-191). The flames are excited by the wind (192-230), and the materials of the pile being consumed, the bones are placed in a golden urn and a tomb is raised (232-257). Achilles then institutes funeral games (258-261), in the order of the chariot race (262-650), the cestus-match (651-699), the wrestling-trial (700-739), the foot-race (740-797), the trial of arms (798-825), the throwing of the discus (826-849), the trial at archery (850-888), and the casting of the javelin (884-897).

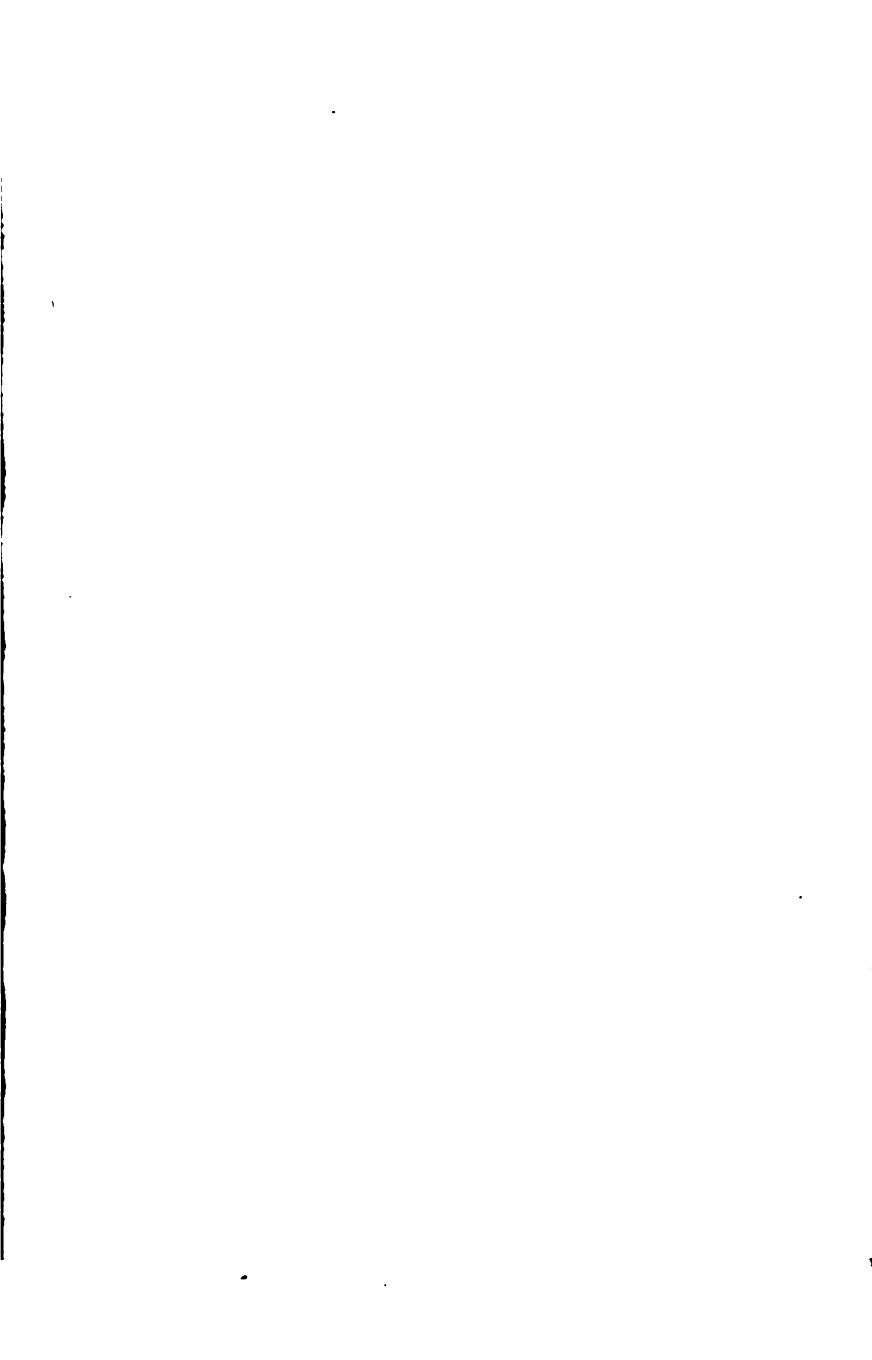
XXIV.—At the command of Jupiter, Thetis repairs to Achilles, and requires the restoration of Hector's dead body, which he had just before dragged three times around the tomb of Patroclus (1-142). Iris is also sent to Priam to encourage him to go to Achilles, in order to ransom the body of his son (143-187). Contrary to the entreaties of his wife and sons, Priam sets forth and is guided by Mercury to the tent of Achilles, at whose feet he prostrates himself, and begs for the body of his son (188-506). Achilles is moved with compassion, and grants him his request, whereupon he spends the night with him, but at the suggestion of Mercury sets out early on his return to Troy (507-691). The Trojans come forth to meet him, and with lamentations on the part of Andromache, Hecuba, and Helen, the body is deposited on a funeral pile, and with the usual solemnities is burned (692-904).

ABBREVIATIONS AND EXPLANATIONS.

S.	stands for	Sophocles' Greek Grammar.
K.	" "	Kühner's " "
Mt.	" "	Matthiæ's " "
Butt.	" "	Buttmann's " "
Butt. Lexil.	" "	" Lexilogus.
Vig.	" "	Viger's Greek Idioma.
N.	" "	Note.
cf.	" "	compare, consult.
sc.	" "	scilicet.
κ. τ. λ.	" "	καὶ τὰ λοιπὰ—etc. &c.

The references to Kühner are made to his School Grammar, translated by Messrs. Edwards and Taylor, Andover. Whenever Jelf's edition of Kühner is referred to, the name is fully given. The references to Buttmann are made to his Larger Grammar, revised by his son, and translated by Dr Robinson.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Α.

Δοιμός. Μῆνις.

Μῆνιν αἶδε, θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 οὐλομένην, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν,
 πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἀϊδι προΐαψεν
 ἡρώων, αὐτοὺς δὲ ἐλώρια τεῦχε κύνεσσιν
 οἰωνοῖσί τε πᾶσι—Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή— 5
 ἐξ οὗ δὴ ταπρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε

Ἀτρεΐδης τε, ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.

Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
 Δητοὺς καὶ Διὸς υἱός. ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεῖς,
 νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὥρσε κακὴν, ὀλέκοντο δὲ λαοί, 10
 οὐνεκα τὸν Χρῦσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα

Ἀτρεΐδης. ὁ γὰρ ἦλθε θεῶν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 λυσόμενός τε Δύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
 στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
 χρυσεῷ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσέτο πάντας Ἀχαιοὺς, 15
 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν.

Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὐ δ' οἰκαδ' ἰκέσθαι.
 παῖδα δ' ἐμοὶ λύσαι τε φίλην, τά τ' ἄποινα δέχεσθαι, 20
 ἀζόμενοι Διὸς υἱὸν ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα.

Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
 αἰδεῖσθαι δ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα.

ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ,
25 ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·

Μή σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχέω,
ἢ νῦν δηθύνοντ', ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα !

μή νύ τοι οὐ χραίσμη σκήπτρον καὶ στέμμα θεοῖο.
τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν
30 ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, ἐν Ἀργεῖ, τηλόδι πάτρης,
ἰστὸν ἐποιχομένην, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν·
ἀλλ' ἰδί, μή μ' ἐρέδιζε, σαώτερος ὥς κε νέηαι ! !

Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἐπεΐθετο μῦθον.
βῆ δ' ἀκέων παρὰ θύνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
35 πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κίων ἡρᾷδ' ὁ γεραίος
Ἀπόλλωνι ἄνακτι, τὸν ἡύκομος τέκε Λητώ·

Κλυθί μευ, Ἀργυρότοξ', ὃς Χρῦσῃν ἀμφιβέβηκας,
Κίλλαν τε ζαδῆν, Τενέδοιό τε Ἴφι ἀνάσσεις,
Σμινθεύ ! εἵποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα,
40 ἢ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πῖονα μηρὶ ἔκηα
ταύρων ἡδ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήνην ἐέλδωρ·
πίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων, χωόμενος κῆρ,
45 τόξ' ὥμοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην·
ἔκλαγξαν δ' ἄρ' οἷστοι ἐπ' ὤμων χροομένοιο,
αὐτοῦ κινηθέντος· ὁ δ' ἦϊε νυκτὶ ἐοικώς·
ἔζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὼν ἔηκεν·
δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο.

50 οὐρήας μὲν πρῶτον ἐπώχετο καὶ κύνας ἀργούς·
αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπέυκὲς ἐφίει,
βάλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καλοῖντο θάμειαί.

Ἐννήμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὄχρετο κῆλα θεοῖο·
τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς.

55 τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ δῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρῃ·
κῆδέτο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὀράτο.
οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἠγέρθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Ἄτρεϊδῃ, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἶω
 ἄψ ἀπονοστήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν, 60
 (εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμῆ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοῦς.)
 ἀλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρείομεν, ἥ ἱερῆα,
 ἥ καὶ ὄνειροπόλον—καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἔστιν—
 ὅς κ' εἴποι, ὃ, τί τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 εἴτ' ἄρ' ὄγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, εἴθ' ἐκατόμβης· 65
 αἶ κεν πῶς ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων
 βούλεται ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λουγὸν ἀμύναι.

Ἦτοι ὄγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Κάλχας Θεστορίδης, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·
 ὃς ἦδ' ἰδὼν τὰ τ' ἔοντα, τὰ τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἔοντα, 70
 καὶ νήεσσ' ἠγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἰσω,
 ἦν διὰ μαντοσύνην, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

ὦ Ἀχιλεῦ, κέλεαί με, Διὶ φίλε, μυθήσασθαι 75
 μῆνιν Ἀπόλλωνος ἐκατηβελέταο ἄνακτος.
 τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνδεο, καὶ μοι ὁμοσσον,
 ἥ μὲν μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν.
 ἥ γὰρ οἶομαι ἄνδρα χολωσέμεν, ὃς μέγα πάντων
 Ἀργεῖων κρατέει, καὶ οἱ πείθονται Ἀχαιοί.
 κρείσσω γὰρ βασιλεὺς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ· 80
 εἵπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ,
 ἀλλὰ τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσῃ,
 ἐν στήθεσσι τοῖσι· σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σαώσεις· /

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 θάρσῃσας μάλα, εἰπέ θεοπρόπιον ὃ, τι οἶσθα! 85
 οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον, ὅτε σύ, Κάλχαν,
 εὐχόμενος Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις,
 οὔτις, ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο,
 σοὶ κοιλῆς παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐπόλσει,
 συμπάντων Δαναῶν· οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἵπης, 90
 ὃς νῦν πολλὸν ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι.

Καὶ τότε δὴ θάρσησε, καὶ ἤυδα μάντις ἀμύμων·
 οὗτ' ἄρ' ὄγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, οὗθ' ἐκατόμβης,

- 95 ἄλλ' ἔνεκ' ἀρητῆρος, ὃν ἠτίμησ' Ἀγαμέμνων,
 οὐδ' ἀπέλυσε δύγατρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα.
 τοῦνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἐκηβόλος, ἥδ' ἔτι δώσει
 οὐδ' ὄγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας Κῆρας ἀφέξει,
 πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἐλκῶπιδα κούρην
 ἀπριάτην, ἀνάποινον, ἄγειν θ' ἱερὴν ἐκατόμβην
 100 ἐς Χρύσην· τότε κέν μιν ἱλασθᾶμενοι πεπιδόμεν.

Ἦτοι ὄγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
 ἦρως Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 ἀχρύνεμος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
 πίμπλαντ', ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἔκτεν.

- 105 Κάλχαντα πρῶτιστα κάκ' ὁσόμενος προσέειπεν·

Μάντι κακῶν, οὐ πώποτε μοι τὸ κρήγυνον εἶπες!
 αἰεὶ τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι·
 ἐσθλὸν δ' οὔτε τί πω εἶπες ἔπος, οὔτ' ἐτέλεσσας·
 καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις,

- 110 ὥς δὴ τοῦδ' ἔνεκά σφιν Ἐκηβόλος ἄλγεα τεύχει,
 οὔνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσηΐδος ἀγλά' ἄποινα
 οὐκ ἔδελον δέξασθαι· ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν
 οἴκοι ἔχειν. καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα,
 κουριδίης ἀλόχου· ἔπει οὐ ἔθεν ἐστὶ χερεῶν,
 115 οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν, οὔτ' ἄρ φρένας, οὔτε τι ἔργα.
 ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τόγ' ἄμεινόν·
 βουλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι.
 αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἐτοιμάσας, ὄφρα μὴ οἶος
 Ἀργείων ἀγέραςτος ἔω· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν.

- 180 λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες, ὃ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων!
 πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί·
 οὐδ' ἔτι που ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα πολλὰ.

- 125 ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξ ἐπράδομεν, τὰ δέδασται,
 λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλὶλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν.
 ἰλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῶ πρόες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ

τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν, αἶ κέ ποδι Ζεὺς
δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων 130
μῆ δ' οὕτως, ἀγαθός περ ἑών, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
κλέπτε νόψ! ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις.
ἦ ἐθέλεις, ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἔμ' αὐτως
ἦσθαι δευόμενον, κέλεαι δέ με τήνδ' ἀποδοῦναι;
ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί, 135
ἄρσαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται—
εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι
ἦ τεὸν ἦ Αἴαντος ἰὼν γέρας, ἦ Ὀδυσῆος
ἄξω ἑλών· ὁ δέ κεν κεχολώσεται, ὃν κεν ἴκωμαι.
ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὐτίς. 140
νῦν δ', ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύτσομεν, εἰς ἄλα δῖαν,
ἔς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, ἐς δ' ἐκατόμβην
θεύομεν, ἂν δ' αὐτὴν Χρυσηίδα καλλιπάρηον
βήσομεν· εἰς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω,
ἦ Αἴας, ἦ Ἰδομενεύς, ἦ δῖος Ὀδυσσεύς, 145
ἦ δὲ σύ, Πηλεΐδῃ, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν!
ὄφρ' ἡμῖν Ἑκάεργον ἰλάσσεαι ἱερὰ ῥέξας.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
ὦ μοι, ἀναιδεῖν ἐπιειμένε, κερδαλέοφρον!
πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πειθῆται Ἀχαιῶν, 150
ἦ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἦ ἀνδράσιν ἱφι μάχεσθαι;
οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἔνεκ' ἡλθόναι αἰχμητῶν
δεῦρο μαχησόμενος· ἐπεὶ οὐτι μοι αἵτιοι εἰσιν.
οὐ γὰρ πῶποτ' ἐμὰς βοὺς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους,
οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι, βωτιανείρῃ, 155
καρπὸν ἐδηλήσαντ'· ἐπειὴ μάλα πολλὰ μεταξὺ
σῦρεά τε σκίοεντα, θάλασσά τε ἠχῆεσσα·
ἀλλὰ σοί, ὦ μέγ' ἀναίδες, ἄμ' ἐσπόμεθ', ὄφρα σὺ χαιρῃς,
τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε, κυνῶπα!
πρὸς Τρώων—τῶν οὐτι μετατρέπη, οὐδ' ἀλεγίζεις· 160
καὶ δὴ μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς,
ὅς ἐπι πόλλ' ἐμόγησα, δόσαν δέ μοι υἱὲς Ἀχαιῶν.

- οὐ μὲν σοὶ ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὅππότε 'Αχαιοὶ
 Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐναιόμενον πτολιέθρον·
 165 ἀλλὰ τὸ μὲν πλείον πολυαῖκος πολέμοιο
 χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ'· ἀτὰρ ἦν ποτε δασμὸς ἵκηται,
 σοὶ τὸ γέρας πολὺ μείζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε
 ἔρχομ' ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων.
 νῦν δ' εἰμι Φθίηνδ', ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν,
 170 οἴκαδ' ἵμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσιν· οὐδέ σ' ὁἴω
 ἐνθάδ' ἄτιμος ἐὼν, ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 φεύγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται! οὐδέ σ' ἔγωγε
 λίσσομαι εἶνεκ' ἐμεῖο μένειν· πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι,
 175 οἳ κέ με τιμήσουσι, μάλιστα δὲ μητίετα Ζεὺς.
 ἔχθιστος δέ μοι ἐσσι Διοτρεφέων βασιλῆων·
 αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε·
 εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, θεὸς που σοὶ τόγ' ἔδωκεν.
 οἴκαδ' ἰὼν σὺν νηυσὶ τε σῆς καὶ σοῖς ἐτάροισιν,
 180 Μυρμιδόνεσσιν ἀνασσε! σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω,
 οὐδ' ὄδομαι κοτέοντος· ἀπειλήσω δέ τοι ὦδε·
 ὡς ἔμ' ἀφαίρεῖται Χρυσηίδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
 τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηϊ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν
 πέμψω, ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηίδα καλλιπάρηον,
 185 αὐτὸς ἰὼν κλισίηνδε, τὸ σὸν γέρας· ὄφρ' εὖ εἰδῆς,
 ὅσσον φέρτερός εἰμι σέθεν, στυγῆν δὲ καὶ ἄλλος
 ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην.
 "Ὡς φάτο· Πηλεῶνι δ' ἄχος γένετ', ἐν δέ οἱ ἦτορ
 στήθεσσι λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν,
 190 ἢ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὃ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρίξοι,
 ἢ ἐχόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν.
 ἕως ὃ ταυῖδ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἔλκετο δ' ἐκ κολεοῦ μέγα ξίφος, ἦλθε δ' Ἀθήνη
 195 οὐρανόθεν· πρὸ γὰρ ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.
 στή δ' ὀπίθεν, ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλεῖωνα,

οἷφ φαινομένη· τῶν δ' ἄλλων οὔτις ὄρατο.

θάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὰ δ' ἐτράπητ'· αὐτίκα δ' ἔγνω
Παλλὰδ' Ἀθηναίην· δεινὸν δέ οἱ ὅσσε φάανθεν. 200
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Τίπτ' αὐτ', αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, εἰλήλουθας;
ἦ ἴνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο;
ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι ὁῖω·
(ἧς ὑπεροπλήσι τάχ' ἂν ποτε θυμὸν ὀλέσση.) 205

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ἦλθον ἐγὼ παύσουσα τὸ σὸν μένος, ταῖ κε πείθῃαι,
οὐρανόθεν· πρὸ δέ μ' ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.
ἀλλ' ἄγε, λῆγ' ἐρίδος, μηδὲ ξίφος ἔλκεο χειρί· 210
ἀλλ' ἦτοι ἔπεσιν μὲν ὀνειδισον, ὥς ἔσθαι περ.
ὦδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
καί ποτέ τοι τρὶς τόσσα παρέσσεται ἀγλαὰ δῶρα
ὑβριος εἵνεκα τῆσδε· σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς· 215
χρὴ μὲν σφωῖτερόν γε, θεά, ἔπος εἰρύσσασθαι
καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὧς γὰρ ἄμεινον.
ὅς κε θεοῖς ἐπιπείδηται, μάλα τ' ἔκλυνον αὐτοῦ.

Ἦ, καὶ ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σχέδε χεῖρα βαρεῖαν·
ἀψ δ' ἐς κουλεὸν ὥσε μέγα ξίφος, οὐδ' ἀπίδῃσεν, 220
μῦθῳ Ἀθηναίης· ἦ δ' Οὐλυμπόνδε βεβήκει
δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

Πηλεΐδης δ' ἐξαυτίς ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν
'Ατρεΐδην προσέειπε, καὶ οὔπω λῆγῃ χόλοιο·

Οἶνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο! 225
οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῶ θωρηχθῆναι,
οὔτε λόχονδ' ἵεναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
τέτληκας θυμῷ· τὸ δέ τοι κῆρ εἶδεται εἶναι.
ἦ πολὺ λῴϊόν ἐστι, κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι, ὅστις σέθεν ἀντίον εἶπη. 230
δημοβόρος βασιλεὺς! ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις·
ἦ γὰρ ἂν, Ἀτρεΐδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο!

- ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι·
 ναὶ μὰ τὸδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους
 235 φύσει, ἐπεὶδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλαιπεν,
 οὐδ' ἀναδηλήσει· περὶ γάρ ῥά ἐ χαλκὸς ἔλεψεν
 φύλλα τε καὶ φλοιὸν· ἥ νῦν αὐτέ μιν υἱὲς Ἀχαιῶν
 ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι, οἷτε θέμιστας
 πρὸς Διὸς εὐρύαται· ὁ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὄρκος·)
 240 ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποδὴ ἔξεται υἱᾶς Ἀχαιῶν
 σύμπαντας· τοῖς δ' οὔτι δυνήσεται ἀχυνόμενός περ
 χραισμεῖν, εὔτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνου
 θνήσκοντες πίπτωσι· σὺ δ' ἐνδοθι θυμὸν ἀμύξεις,
 χῳόμενος, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας·
 245 Ὡς φάτο Πηλεΐδης· ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,
 χρυσεῖοις ἥλοισι πεπαρμένον, ἔξετο δ' αὐτός·
 Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐμήνιε· τοῖσι δὲ Νέεστωρ
 ἠδυεπὴς ἀνόρουσε, λιγυρὸς Πυλίων ἀγορητῆς,
 τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέειν αὐδῇ
 250 τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων
 ἐφθιάδ', οἳ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἠδ' ἐγένοντο—
 ἐν Πύλῳ ἠγαθέη, μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἀνασσειν—
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 ὦ πόποι! ἦ μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἰκάνει·
 255 ἦ κεν γηθῆσαι Πρίαμος, Πριάμοιό τε παῖδες,
 ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχαροῖατο θυμῷ,
 εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πνυθόιατο μαρναμένοισιν,
 οἳ περὶ μὲν βουλήν Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι,
 ἀλλὰ πίδαεσθ'· ἅμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο.
 260 ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείωσιν, ἥπερ ὑμῖν,
 ἀνδράσιν ὠμίλησα, καὶ οὔποτε μ' οἷγ' ἀδέριζον.
 οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι,
 οἷον Πειριδῶν τε, Δρύαντά τε, ποιμένα λαῶν,
 Καινέα τ', Ἐξάδιόν τε καὶ ἀντίθεον Πολύφημον·
 265 [Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν.]
 κάρτιστοι δὴ κείνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν·
 κάρτιστοι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο,

Φηρσὶν ὄρεσκόοισι, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν·
καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον, ἐκ Πύλου ἐλθὼν,
τηλόθεν ἐξ ἀπλής γαίης· καλέσαντο γὰρ αὐτοί· 270
καὶ μαχόμεν κατ' ἔμ' αὐτὸν ἐγὼ· κείνοισι δ' ἂν οὔτις
τῶν, οἳ νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπιχθόνιοι, μαχέοιτο.

καὶ μὲν μευ βουλέων ξυῖνδον, πείθοντό τε μῦθον.
ἀλλὰ πείθεσθε καὶ ὕμμες· ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.
μήτε σὺ τόνδ', ἀγαθὸς περ ἑὼν, ἀποαίρεο κούρην, 275
ἀλλ' ἔα, ὥς οἱ πρῶτα δόσαν γέρας υἱὲς Ἀχαιῶν·
μήτε σύ, Πηλεΐδῃ, ἔδελ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ
ἀντιβίην· ἐπεὶ οὔποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
σκηπτούχου βασιλεὺς, ὅτε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.

εἰ δέ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ, 280
ἀλλ' ὄγε φέρτερός ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει.
Ἀτρεΐδῃ, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος· αὐτὰρ ἔγωγε
λίσσομ', Ἀχιλλῇ μεθέμεν χόλον, ὃς μέγα πᾶσιν
ἔρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο.

ΧΤὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων· 285
ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
ἀλλ' ὃδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων,
πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,
πᾶσι δὲ σημαίνειν, ἃ τιν' οὐ πείσεσθαι ὀττω.
εἰ δέ μιν αἰχμήτην ἔδεσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες, 290
τοῦνεκά οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι ; |

Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἡμείβετο δῖος Ἀχιλλεύς·
ἦ γάρ κεν δειλὸς τε καὶ οὐτιδανὸς καλοοίμην,
εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπεῖξομαι, ὃ, τι κεν εἴπῃς·
ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο, μὴ γὰρ ἔμοιγε 295
σήμαιν' ! οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοι πείσεσθαι ὀττω.
ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
χερσὶ μὲν οὔτοι ἔγωγε μαχήσομαι εἵνεκα κούρης,
οὔτε σοί, οὔτε τῷ ἄλλῳ, ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθ' ἔγε δόντες·
τῶν δ' ἄλλων, ἃ μοί ἐστι θοῇ παρὰ νηὶ μελαινῇ, 300
τῶν οὐκ ἄν τι φέροις ἀνελὼν ἀεκοντος ἐμεῖο.

- εἰ δ', ἄγε μὴν, πείρησαι, ἵνα γνῶωσι καὶ οἶδε·
 αἰψά τοι αἶμα κελαινὸν ἐρώησει περὶ δουοί.
 Ὡς τῶγ' ἀντιβίοισι μαχησαμένῳ ἐπεεσσιν,
 805 ἀνστήτην· λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Πηλεΐδης μὲν ἐπὶ κλισίας καὶ νῆας εἵσας
 ἦϊε σὺν τε Μενoitιάδῃ καὶ οἷς ἐτάροισιν·
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρα νῆα Δοὴν ἄλαδε προέρυσσεν,
 ἐς δ' ἐρέτας ἔκρινεν ἐέικοσιν, ἐς δ' ἐκατόμβην
 310 βῆσε Δεῖφ· ἀνὰ δὲ Χρυσσηίδα καλλιπάρῃον
 εἶσεν ἄγων· ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα
 λαοὺς δ' Ἀτρεΐδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν.
 οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον·
 315 ἔρδον δ' Ἀπόλλωνι τελεέσσας ἐκατόμβας
 ταύρων ἠδ' αἰγῶν παρὰ Δῖν' ἄλως ἀτρυγέτοιο·
 κνίσση δ' οὐρανὸν ἵκεν, ἑλισσομένη περὶ καπνῶ.
 Ὡς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατόν· οὐδ' Ἀγαμέμνων
 λῆγ' ἔριδος, τὴν πρῶτον ἐπιπείλησ' Ἀχιλλῆϊ.
 320 ἀλλ' ὄγε Ταλθύβιον τε καὶ Εὐρυβάτην προσέειπεν,
 τῷ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὀτρηρῷ Δεράποντε·
 Ἐρχεσθον κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος·
 χειρὸς ἐλόντ' ἀγέμεν Βρισηίδα καλλιπάρῃον·
 εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι,
 325 ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσι· τό οἱ καὶ ῥύγιον ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν προΐει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 τῷ δ' ἀέκοντε βάτην παρὰ Δῖν' ἄλως ἀτρυγέτοιο,
 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθη.
 τὸν δ' εὖρον παρά τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ
 330 ἤμενον· οὐδ' ἄρα τώγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς.
 τῷ μὲν ταρβήσαντε καὶ αἰδομένῳ βασιλῆα,
 στήτην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον, οὐδ' ἐρέοντο.
 οὐτάρ ὁ ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶ φώνησέν τε·
 Χαίρετε, κήρυκες, Διὸς ἀγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 335 ἄσσον ἵτ'· οὔτι μοι ὑμῆες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων,
 ὃ σφῶϊ προΐει Βρισηίδος εἵνεκα κούρης.

ἀλλ' ἄγε, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κούρην,
καὶ σφωῖν δὸς ἄγειν. τὼ δ' αὐτῷ μάρτυροι ἔστων
πρὸς τε θεῶν μακάρων, πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων,
καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος, εἵποτε δ' αὐτε 340
χρεῖῳ ἐμεῖο γένηται ἀεικέα λουγὸν ἀμύναι
τοῖς ἄλλοις. ἦ γὰρ ὅγ' ὀλοῇσι φρεσὶ θύει·
οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω,
ὅπως οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέονται Ἀχαιοί.

ᾧς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπειθεῖτο ἑταίρῳ· 345
ἐκ δ' ἄγαγε κλισίης Βρισηίδα καλλιπάρηον,
δῶκε δ' ἄγειν· τὼ δ' αὖτις ἵτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν·
ἦ δ' ἀέκουσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν.—Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
δακρύσας, ἐτάρων ἄφαρ ἔξετο νόσφι λιασθεῖς,
θῶν' ἐφ' ἄλὸς πολιῆς, ὁρώων ἐπὶ οἴνοπα πόντον· 350
πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο, χεῖρας ὀρεγνύς·

Μῆτερ, ἐπεὶ μ' ἔτεκές γε μινυνθᾶδιόν περ ἑόντα,
τιμὴν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι,
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν.
ἦ γάρ μ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρέων Ἀγαμέμνων 355
ἠτίμησεν· ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.

ᾧς φάτο δακρυχέων· τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ,
ἡμένι, ἐν βένδεσσιν ἄλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι.
καρπαλίμως δ' ἀνέδνυ πολίης ἄλός, ἥν' ὁμίχλη·
καὶ ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καδέεζτο δακρυχέοντος, 360
χειρὶ τέ μιν κατέρεξε, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Τέκνον, τί κλαίεις ; τί δέ σε φρένας ἔκετο πένθος ;
ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόφ· ἵνα εἶδομεν ἄμφοι.

Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς·
οἴσθᾳ· τίη τοι ταῦτ' εἰδυῖη πάντ' ἀγορεύω ; 365
ῥ' ὀχόμεθ' ἐς Θήβην, ἱερὴν πόλιν Ἡετίωνος,
τὴν δὲ διεπράδομέν τε, καὶ ἥγομεν ἐνθάδε πάντα·
καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἱὲς Ἀχαιῶν,
ἐκ δ' ἔλυν Ἀτρεΐδῃ Χρυσήνῃ καλλιπάρηον,
Χρύσης δ' αὖθ', ἱερεὺς ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος, 370
ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,

- λυσόμενός τε δύγατρα, φέρων τ' ἀπηρεΐσι' ἄποινα,
 στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
 χρυσέφ' ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσεται πάντας Ἀχαιοὺς,
 375 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν.
 εἴθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
 αἰδεΐσθαι δ' ἱεῖρα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
 ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ,
 ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 380 χωόμενος δ' ὁ γέρον πάλιν ὥχετο· τοῖο δ' Ἀπόλλων
 εὐξαμένου ἤκουσεν, ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν.
 ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος· οἱ δέ νυ λαοὶ
 θνήσκον ἐπασσύτεροι· τὰ δ' ἐπ' ὥχετο κῆλα θεοῖο
 πάντῃ ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. ἄμμι δὲ μάντις
 385 εὖ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἑκάτοιο·
 αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτος κελόμην θεὸν ἰλάσκεσθαι·
 Ἀτρεΐωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν· αἶψα δ' ἀναστὰς,
 ἠπείλησεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν.
 τὴν μὲν γὰρ σὺν νηϊ θοῇ ἐλίκωπες Ἀχαιοὶ
 390 ἐς Χρυσὴν πέμπουσιν, ἄγουσι δὲ δῶρα ἄνακτι·
 τὴν δὲ νέον κλισίῃδεν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες
 κούρην Βρισηΐδος, τὴν μοι δόσαν υἱες Ἀχαιῶν.
 ἀλλὰ σύ, εἰ δύνασαι γε, περισχέο παιδὸς ἔηρος·
 ἐλθούσ' Οὔλυμπόνδε, Δία λίσσαι, εἵποτε δὴ τι
 395 ἢ ἔπει· ὦνησας κραδίην Διός, ἥε καὶ ἔργῳ.
 πολλάκι γάρ σεο πατὴρ ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα
 εὐχομένης, ὅτ' ἔφησθα κελαϊνεφέϊ Κρονίωνι
 οἷῃ ἐν ἀθανάτοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύναι,
 ὅππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
 100 Ἥρῃ τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
 ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐλθούσα, θεά, ὑπελίσσαιο δεσμῶν,
 ὥχ' ἐκατόγχευρον καλέσας· ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,
 δν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες
 Αἰγαίων—ὃ γὰρ αὐτε βίῃ οὐ πατρὸς ἀμείνων—
 405 ὃς ῥα παρὰ Κρονίωνι καθεζέτο, κύδει γαίῳν·
 τὸν καὶ ὑπέδδισαν μάκαρες θεοί, οὐδέ τ' ἔδῃσαν.

τῶν νῦν μιν μνήσασα παρέξω, καὶ λαβὲ γούνων,
αἱ κέν πως ἐδέλυσιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρήξαι,
τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἄμφ' ἄλα ἔλσαι Ἀχαιοὺς,
κτεινομένους, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, 410
γυνὴ δὲ καὶ Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
ἡγήτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.]

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα ·
ὦ μοι, τέκνον ἐμόν, τί νύ σ' ἔτρεφον, αἰνὰ τεκούσα !
αἰῶν' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπῆμων 415
ῥῆσαι · ἐπεὶ νύ τοι αἴσα μίνυνδά περ, ῥούτι μάλα δὴν !
νῦν δ' ἄμα τ' ὠκύμορος καὶ οἰζυρὸς περὶ πάντων
ἔπλεο · τῷ σε κακῇ αἴσῃ τέκον ἐν μεγάρουσιν.
τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα ἔπος Διὶ τερπικεραύνῃ,
εἰμ' αὐτὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀγάννιφον, αἱ κε πῖθηται. 420
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
μῆνι Ἀχαιοῖσιν, πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν.
Ζεὺς γὰρ ἐς Ὡκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
χθρὶς ἔβη κατὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἄμα πάντες ἔποντο ·
δωδεκάτῃ δέ τοι αὐτὶς ἐλεύσεται Οὐλυμπόνδε. 425
καὶ τότε ἔπειτά τοι εἰμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,
καί μιν γοννάσομαι, καὶ μιν πείσεσθαι ὄλω.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο · τὸν δ' ἔλπ' αὐτοῦ
χωόμενον κατὰ θυμόν, ἐϋζώνοιο γυναικός,
τὴν ῥα βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρων. — Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς 430
ἐς Χρύσην ἵκανε, ἄγων ἱερὴν ἐκατόμβην.
οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενδέος ἐντὸς ἵκοντο,
ἰστία μὲν στείλαντο, θέσαν δ' ἐν νηὶ μελαίνῃ ·
ἰστὸν δ' ἰστοδόκη πέλασαν, προτόνοισιν ὑφέντες,
καρπαλμῶς · τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς. 435
ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν ·
ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης ·
ἐκ δ' ἐκατόμβην βῆσαν ἐκηβόλῃ Ἀπόλλωνι ·
ἐκ δὲ Χρυσῆς νηὸς βῆ ποντοπόροιο.
τὴν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμόν ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεύς, 440
πατρὶ φίλῃ ἐν χερσὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν ·

- ὦ Χρῦση, πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμεμνων,
 παῖδά τε σοὶ ἀγέμεν, Φοῖβῳ δ' ἱερὴν ἐκατόμβην
 ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὅφρ' ἱλασόμεσθα ἄνακτα,
 145 δς νῦν Ἀργείοισι πολύστονα κήδε' ἐφήκεν.
 ὦς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων
 παῖδα φίλην· τοὶ δ' ὦκα θεῷ κλειτὴν ἐκατόμβην
 ἐξεῖς ἔστησαν εὐδμητον περὶ βωμόν·
 χερνύσαντο δ' ἔπειτα, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο.
 150 τοῖσιν δὲ Χρῦσης μεγάλ' εὐχετο, χεῖρας ἀνασχών·
 Κλῶδι μεν, Ἀργυρότοξ', δς Χρῦσῃ ἀμφιβέβηκας,
 Κίλλαν τε Ζαθέην, Τενέδοιό τε Ἰφι ἀνάσσεις!
 ἦδη μὲν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
 τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἵψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
 155 ἦδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνηον ἐέλδωρ·
 ἦδη νῦν Δαναοῖσιν ἀεικέα λαιγὸν ἄμυνον.
 ὦς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὐχαιτο, καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
 αὐέρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
 160 μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυνσαν,
 δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοδέτησαν.
 καίε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἴθροπα οἶνον
 λείβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχχ' ἐπάσαντο,
 165 μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα, καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 ὥπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδέυετο δαιτὸς εἴσης.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 170 κούροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
 νόμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
 οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο,
 καλὸν ἀεῖδοντες παιήονα, κούροι Ἀχαιῶν,
 μέλποντες Ἑκάεργον· ὁ δὲ φρένα τέρπειτ' ἀκούων.
 175 Ἦμος δ' ἥελιος κατέδου, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός.

ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥώς,
 καὶ τότε ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν·
 τοῖσιν δ' ἔκμενον οὖρον ἔεικέλεργος Ἀπόλλων.
 οἱ δ' ἰστὸν στήσαντ', ἀνά δ' ἰστία λευκὰ πέτασσαν· 480
 ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἰστίον, ἀμφὶ δὲ κύμα
 στεῖρην πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε, νηὸς ἰούσης·
 ἢ δ' ἔδεεν κατὰ κύμα, διαπρήσσουσα κέλευθον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔκοντο κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,
 νῆα μὲν οὔγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν 486
 ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, ὑπὸ δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσσαν·
 αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας τε νέας τε. —

Αὐτὰρ ὁ μῆνιε, νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
 Διογενὴς Πηλεὺς υἱός, πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν, 490
 οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον· ἀλλὰ φθινύθεσκε φίλον κῆρ,
 αὐτὶ μένων, ποθέεσκε δ' αὐτὴν τε πτόλεμόν τε. ,

Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτῃ γένητ' ἡώς,
 καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἔοντες
 πάντες ἅμα, Ζεὺς δ' ἦρχε. Θέτις δ' οὐ λήθεται ἔφετμένων 495
 παιδὸς ἐοῦ, ἀλλ' ἦγ' ἀνεδύσατο κύμα θαλάσσης,
 ἠεὶ δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὐλύμπόν τε·
 εὖρεν δ' εὐρύσπα Κρονίδην ἄτερ ἦμενον ἄλλων,
 ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμπιοιο.
 καὶ ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθεζέτο, καὶ λάβε γούνων 500
 σκαυῇ· δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνδρεῶνος ἐλοῦσα,
 λισσομένη προσέειπε Δία Κρονίωνα ἀνακτα·

Ζεῦ πάτερ, εἵποτε δὴ σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα
 ἢ ἔπει, ἢ ἔργω, τόδε μοι κρήνην ἐέλδωρ·
 τίμησόν μοι υἱόν, δς ὠκυμορώτατος ἄλλων 505
 ἔπλετ'· ἀτὰρ μιν νῦν γε ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 ἠτίμησεν· ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
 ἀλλὰ σύ πέρ μιν τίσον, Ὀλύμπιε μητίετα Ζεῦ·
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὅφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
 υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν, ὀφέλλωσιν τέ ἐ τιμῇ. 510

Ὡς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς,

ἀλλ' ἀκέων δὴν ἦστο· Θέτις δ', ὡς ἤψατο γούνων,
ὡς ἔχειτ' ἐμπεφυῖα, καὶ εἶρετο δεύτερον αὐτῖς·

Νημερτὲς μὲν δὴ μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον,
515 - ἡ ἀποίειπ'· ἐπεὶ οὐ τοι ἔπι δέος· ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτῃ θεὸς εἰμι.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
ἡ δὴ λοίγια ἔργ', ὅτε μ' ἐχθροδοπήσαι ἐφήσεις
Ἥρῃ, ὅτ' ἂν μ' ἐρέθῃσιν ὀνειδείους ἐπέεσσιν.
520 ἡ δὲ καὶ αὐτως μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
νεικεῖ, καὶ τέ μέ φησι μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγειν.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὐτῖς ἀπόστιχε, μὴ σε νοήσῃ
Ἥρῃ· ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται, ὄφρα τελέσσω.
εἰ δ', ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποιθήσῃ·
525 τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
τέκμωρ· οὐ γὰρ ἐμὸν παλιγάρετον, οὐδ' ἀπατηλόν,
οὐδ' ἀτελεῦτήγον, ὃ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

Ἦ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὄφρ' οὐσι νεῦσε Κρονίων
ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἀνακτος
530 κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλύμπου.
Τῶγ' ὥς βουλευσάντε διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
εἰς ἄλλα ἄλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
Ζεὺς δὲ ἐδὼν πρὸς δῶμα· θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν
ἐξ ἐδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον· οὐδέ τις ἔτλη

535 μεῖναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες.
ὥς ὁ μὲν ἐνθά καθεζέτ' ἐπὶ θρόνου· οὐδέ μιν Ἥρῃ
ἡγνοίησεν ἰδοῦσ', ὅτι οἱ συμφράσσατο βουλὰς
ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἀλίοιο γέροντος.
αὐτίκα κερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσηύδα·

540 Τίς δ' αὖ τοι, δελομήτα, θεῶν συμφράσσατο βουλὰς·
αἰεὶ σοὶ φίλον ἐστίν, ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἐόντα,
κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν· οὐδέ τί πώ μοι
πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος ὃ, τι νοήσῃς.

Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
545 Ἥρῃ, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους
ἐδῆσειν· χαλεποὶ τοι ἔσονται, ἀλόχῳ περ ἐούσῃ.

ἀλλ' ὃν μὲν κ' ἐπιεικὲς ἀκούμεν, οὔτις ἔπειτα
οὔτε θεῶν πρότερος τόνγ' εἴσεται, οὔτ' ἀνδράπων·
ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλωμι νοῆσαι,
μήτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διείρεο, μηδὲ μετάλλα. 550

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἰρομᾶι, οὔτε μεταλλῶ·
ἀλλὰ μάλ' εὐκηλος τὰ φράζεαι, ἄσσο' ἐθέλῃσθα,
νῦν δ' αἰνῶς δείδουκα κατὰ φρένα, μή σε παρείπῃ 555
ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλλόιο γέροντος.
ἡριή γὰρ σοίγε παρέζετο, καὶ λάβε γούνων·
τῇ σ' οἶω κατανεῦσαι ἐτήτυμον, ὥς Ἀχιλλῆα
τιμῆσθης, ὀλέσθης δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος πρὸς ἔφη νεφεληγερέτα Ζεὺς· 560
δαιμονίη, αἰεὶ μὲν οἵεαι, οὐδέ σ' ᾔλῃω·

πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεται, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ
μᾶλλον ἐμοὶ ἔσσαι· τὸ δέ τοι καὶ ῥίγιον ἔσται.
εἰ δ' οὔτω τοῦτ' ἐστίν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι.
ἀλλ' ἀκέουσα καῖδησο, ἐμῷ δ' ἐπιπειθεο μῦθῳ· 565
μή νύ τοι οὐ χραίσμωσιν, ὅσοι θεοὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ,
ἄσσον ἰόνθ', ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφέλω.

Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη·
καὶ ῥ' ἀκέουσα καῖδηστο, ἐπυγνάμψασα φίλον κῆρ·
ᾤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ Οὐρανῖνες. 570
τοῖσιν δ' Ἥφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν,
μητρὶ φίλῃ ἐπήρα φέρων, λευκωλένῳ Ἥρῃ·

Ἥ δὴ λοίγια ἔργα τάδ' ἔσσεται, οὐδ' ἔτ' ἀνεκτά,
εἰ δὴ σφῶ ἔνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὦδε,
ἐν δὲ θεοῖσι κολφὸν ἐλαύνετον· οὐδέ τι δαιτὸς 575
ἐσθλῆς ἔσσεται ἥδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ.
μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ,
πατρὶ φίλῳ ἐπήρα φέρειν Διί, ὅφρα μὴ αὐτε
νικεῖησι πατήρ, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα τaráξῃ.
εἶπερ γάρ κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς 580
ἐξ ἐδέων σ-υφελίξαι· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατός ἐστιν.

ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι·
αὐτίκ' ἔπειθ' Ἰλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν.

585 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ ἀναίξας, δέπας ἀμφικύπελλον
μητρὶ φίλῃ ἐν χερσὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν·

Τέτλαδι, μήτηρ ἐμή, καὶ ἀνύσχεο, κηδομένη περ,
μή σε, φίλην περ ἐούσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδωμαι
δεινομένην· τότε δ' οὔτι δυνήσομαι, ἀχνύμενός περ,
χραισμεῖν· ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι.
590 ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα
ρίψε, ποδὸς τεταγών, ἀπὸ βηλοῦ θροεπέσσιοιο.

πάν δ' ἡμᾶρ φερόμεν, ἅμα δ' ἡελίφ καταδύντι
καππεσον ἐν Λήμνῳ· ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνήεν·
ἐνθα με Σύντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα.

595 Ὡς φάτο· μεῖδῃσεν δὲ θεὰ λευκώλετος Ἥρη·
μεῖδῃσασα δὲ παῖδός ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον.

αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν
 φηνοχόει, γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων.
 ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνώρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν,
 000 ὥς ἴδον Ἕφαιστον διὰ δώματα ποινπύοντα.

“Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
δαίνυντ’, οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης,
οὐ μὲν φόρμυγγος περικαλλέος, ἦν ἔχ’ Ἀπόλλων,
Μουσάων θ’, αἱ ᾄδιδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ.

605 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδου λαμπρὸν φάος ἡέλιου,
οἱ μὲν κακκελίντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος,
ἤχι ἐκάστῳ δῶμα περικλυτὸς Ἄμφιγυῆις,
Ἥφαιστος, ποίησεν ἰδυίησι πραπίδεσσιν.

610 Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος ἦι· Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς,
 ἔνθα πάρος κοιμᾶν, ὅτε μιν γλυκεὺς ὕπνος ἰκάνοι·
 ἔνθα καθεῖνδ' ἀναβιάς· παρὰ δέ, χρυσόθρονος Ἥρη

ΙΔΙΔΔΟΣ Β.

Ὀνειρος. Βοιωτία ἡ κατάλογος τῶν νεῶν.

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοί τε καὶ ἄνδρες ἵπποκορυσται
 εὖδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος·
 ἀλλ' ὄγε μερμήριζε κατὰ φρένα, ὥς Ἀχιλλῆα
 τιμήσῃ, ὀλέσῃ δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 ἦδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή, 5
 πέμψαι ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι οὐλον Ὀνειρον·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Βάσκ' ἴδῃ, οὐλὲ Ὀνειρε, δοῶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν, ὥς ἐπιτέλλω. 10
 θωρήξαι ἐκέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἔλοι πόλιν εὐρυάγυιαν
 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρῃ λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κῆδε' ἐφήπταται. 15

Ὡς φάτο· βῆ δ' ἄρ' Ὀνειρος, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν.
 καρπαλίμως δ' ἔκανε δοῶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα· τὸν δ' ἐκίχανεν
 εὖδοντ' ἐν κλισίῃ, περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυθ' ὕπνος.
 στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, Νηληϊῶν υἱὶ ἑοικώς, 20
 Νέστορι, τὸν ῥα μάλιστα γερόντων τῶν Ἀγαμέμνων·
 τῷ μιν ἐεισαίμενος προσεφώνεε Δεῖος Ὀνειρος·

- Εὐδεις, Ἀτρείος υἱὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο ;
 οὐ χρή παννύχιον εὔδειν βουληφόρον ἄνδρα,
 25 ὃ λαοὶ τ' ἐπιτετράφεται, καὶ τόσσα μέμνηται.
 νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 ὃς σευ, ἄνενδεν ἐών, μέγα κήδεται ἦδ' ἐλαίρει.
 θωρήξαί σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρύαγυιαν
 30 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφήπται
 ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσὶ, μηδέ σε λήθῃ
 αἰρεῖτω, εὖτ' ἂν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήῃ.
 35 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ,
 τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἃ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλον.
 φῆ γὰρ ὄγ' αἰρήσειν Πριάμου πόλιν ἥματι κείνῃ,
 νήγιος· οὐδὲ τὰ ἤδη, ἃ ῥα Ζεὺς μήδετο ἔργα.
 δήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχὰς τε
 40 Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι διὰ κρατερὰς ὕσμινας.
 ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου· θεὸς δέ μιν ἀμφέχυντ' ὁμφῇ.
 ἔξετο δ' ὀρθωθεὶς· μαλακὸν δ' ἐνδυνε χιτῶνα,
 καλόν, νηγάτεον· περὶ δὲ μέγα βάλλετο φᾶρος·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 45 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον.
 εἴλετο δὲ σκῆπτρον πατρώϊον, ἄφθιτον αἰεὶ·
 σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.
 Ἦως μὲν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὀλυμπον,
 Ζηνὶ φῶως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
 50 αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν,
 κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς.
 οἱ μὲν ἐκήρυsson, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.
 Βουλὴ δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἔζε γερόντων,
 Νεστορέῃ παρὰ νηϊ Πυλουμενέος βασιλῆος·
 55 ταὺς ὄγε συγκαλέσας, πυκινην ἡρτύνετο βουλήν·
 Κλυτε, φίλοι· θεῖός μοι ἐνύπνιον ἤλθεν Ὀνειρος
 ἀμβροσίην διὰ νύκτα· μάλιστα δὲ Νέστορι δῖω

εἰδός τε, μέγεθός τε, φυὴν τ' ἄγχιστα ἐφίκει.
 στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί με πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 εὐδεις, Ἀτρεὺς υἱὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο ; 00
 οὐ χρὴ παννύχιον εὐδεν βουλευφόρον ἄνδρα,
 ὃ λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλεν.
 νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 ὅς σευ, ἄνευθεν ἐών, μέγα κήδε' αἰ ἦδ' ἐλεαίρει.
 θωρήξαι σε κέλευσε κερηκομόωντας Ἀχαιοὺς 65
 παυσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρύανγυιαν
 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτι ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δέ κήδε' ἐφήπται
 ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσίν.— Ὡς ὁ μὲν εἰπὼν 70
 ὦχεν ἀποπτάμενος, ἐμὲ δὲ γλυκὺς ἦπνος ἀνήκεν.
 ἀλλ' ἄγεται αἶ κέν πως θωρήξομεν υἱας Ἀχαιῶν.
 πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεισιν πειρήσομαι, ἥ θέμις ἐστίν,
 καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύσω·
 ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν. / 75
 Ἦτοι ὄγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Νέστωρ, ὅς ῥα Πύλοιο ἀναξ ἦν ἡμαθόεντος·
 ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 εἰ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἐνισπεν, 80
 ψευδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζόμεθα μᾶλλον·
 νῦν δ' ἴδεν, ὅς μέγ' ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι.
 ἀλλ' ἄγεται, αἶ κέν πως θωρήξομεν υἱας Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας βουλῆς ἐξ ἤρχε νέεσθαι.
 αἱ δ' ἐπ' ἀνέστησαν, πείδοντό τε ποιμένι λαῶν, 85
 σκιηπτοῦχοι βασιλῆες· ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί.
 ἥ τε ἔθνεα εἰσι μελισσάων ἀδινάων,
 πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων·
 βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν·
 αἱ μὲν τ' ἐνθα ἄλῃς πεποτήγεται, αἱ δέ τε ἐνθα· 90
 ὥς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἅπο καὶ κλισιάων
 ἡϊόνος προπάροιθε βαθείης ἐστιχόωντο

- ἱλαδὸν εἰς ἀγορήν· μετὰ δέ σφισιν Ὅσσα δεδήει,
 ὀτρύνουσ' ἰέναι, Διὸς ἄγγελος· οἱ δ' ἀγέροντο.
 95 τετρήχει δ' ἀγορή, ὑπὸ δὲ στεναχίζετο γαῖα,
 λαῶν ἰζόντων, ὄμαδος δ' ἦν· ἐννέα δέ σφεας
 κήρυκες βοόωντες ἐρήτυον, εἵποτ' αὐτῆς
 σχολιάτ', ἀκούσειαν δὲ Διοτρεφέων βασιλῆων.
 σπουδῇ δ' ἔξετο λαός, ἐρήτυθεν δὲ καδ' ἔδρας,
 100 παυσάμενοι κλαγγῆς· ἀνὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
 ἔστη, σκῆπτρον ἔχων, τὸ μὲν Ἥφαιστος κάμε τεύχων·
 Ἥφαιστος μὲν δῶκε Διὶ Κρονίονι ἄνακτι·
 αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργεϊφόντῃ·
 Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκεν Πέλοπι πληξίππῳ·
 105 αὐτὰρ ὁ αὐτε Πέλοψ δῶκε Ἀτρεί, ποιμένι λαῶν·
 Ἀτρεὺς δὲ Δηῆσκων ἔλιπεν πολύαρνι Θυέστῃ·
 αὐτὰρ ὁ αὐτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λείπε φορῆναι,
 πολλῇσι νήσοισι καὶ Ἀργεῖ παντὶ ἀνάσσειν.
 τῷ ὅγ' ἐρείσάμενος, ἔπε' Ἀργείοισι μετηῦδα· /
 110 ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης αἴτη ἐνέδησε βαρέϊη·
 σχέτλιος, ὃς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
 Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
 νῦν δὲ κακὴν ὑπάτην βουλευσατο, καί με κελεύει
 115 δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολλὸν ὤλεσα λαόν.
 οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 ὃς δὴ πολλῶν πολλῶν κατέλυσε κάρηνα,
 ἥδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυνθέσθαι,
 120 μὰν οὕτω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν Ἀχαιῶν
 ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, ἥδὲ μάχεσθαι
 ἀνδράσι παυροτέροισι, τέλος δ' οὕπω τι πέφανται.
 εἶπερ γὰρ κ' ἐθέλοιμεν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε,
 ὄρκια πιστὰ ταμόντες, ἀριδμηθήμεναι ἄμφω,
 125 Τρῶας μὲν λέξασθαι, ἐφέστιοι ὅσοι ἔασιν,
 ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί,
 Τρώων δ' ἄνδρα ἕκαστον ἐλοίμεθα οἶνοχοεῖν·

πολλαί κεν δεκάδες δευοῖατο οἶνοχόοιο.

τόσσον ἐγὼ φημι πλέας ἔμμεναι υἷας Ἀχαιῶν
Τρώων, τοῖ ναίουσι κατὰ πτόλιν· ἀλλ' ἐπίκουρα
πολλέων ἐκ πολίων ἐγγέσπαλοι ἄνδρες ἔασιν,
οἳ με μέγα πλάζουσι, καὶ οὐκ εἰῶσ' ἐθέλοντα
Ἰλίου ἐκπέρσαι εὐναιόμενον πτολίεθρον.

130

ἐννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί,
καὶ δὴ δοῦρα σέσηπτε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλνυται·
αἱ δέ που ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα
εἶατ' ἐπὶ μεγάροις ποτιδέγμεναι· ἄμμι δὲ ἔργον
αὐτως ἀκράαντον, οὐ εἵνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα.

135

ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειδόμεσθα πάντες·
φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν·
οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.)

140

Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄριεν
πᾶσι μετὰ πληθύν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν.
κινήθη δ' ἀγορή, ὥς κύματα μακρὰ θαλάσσης
πόντου Ἰκαρίοιο, τὰ μὲν τ' Εὐρὸς τε Νότος τε
ῥορ', ἐπαῖξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελῶν.

145

ὥς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαδὺ λήϊον ἐλθὼν,
λάβρος ἐπαυγίζων, ἐπὶ τ' ἡμῦνι ἀσταχύεσσιν·
ὥς τῶν πᾶσ' ἀγορὴ κινήθη. τοὶ δ' ἀλαλητῶ
νῆας ἐπ' ἐσσεύοντο, ποδῶν δ' ὑπένερθε κονίῃ
ἴστατ' αἰερομένη· τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον,

150

ἄπτεσθαι νηῶν. ἥδ' ἐλκόμεν εἰς ἅλα διᾶν,
οὐρούς τ' ἐξεκάδαιρον· αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἴκεν,
οἴκαδε ἰεμένων· ὑπὸ δ' ἤρεον ἔρματα νηῶν.

Ἐνθα κεν Ἀργεῖοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη,
εἰ μὴ Ἀθηναίην Ἥρην πρὸς μῦθον ἔειπεν·

155

ὦ πόποι! αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
οὕτω δὴ οἰκόνδε, φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,
Ἀργεῖοι φεύγονται ἐπ' εὐρέα ἰῶτα θαλάσσης;
καὶ δέ κεν εὐχολῇν Πριάμφ καὶ Τρωσὶ λίποιεν
Ἀργεῖν Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης;

160

- ἀλλ' ἴδι νῦν· κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 σοῖς ὤγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον.
- 165 μηδὲ ἕα νῆας ἄλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπῆλθε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα·
 [καρπαλίμως δ' ἵκανε δοᾶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·]
 εὔρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον,
- 170 ἔσταότ'· οὐδ' ὄγε νηὸς εὐσσέλμοιο μελαίνης
 ἄπτειτ', ἐπεὶ μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανε.
 ἀγχού δ' ἵσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 οὕτω δὴ οἰκόνδε, φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,
- 175 φεύξεσθ', ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι πεσόντες·
 καὶ δέ κεν εὐχολὴν Πριάμφῳ καὶ Τρωσὶ λίποιτε
 Ἀργεῖην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης·
 ἀλλ' ἴδι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν, μηδὲ τ' ἐρώει·
- 180 σοῖς ὤγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον,
 μηδὲ ἕα νῆας ἄλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας.
 Ὡς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὅπα φωνησάσης.
 βῆ δὲ θέειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε· τὴν δ' ἐκόμισσεν
 κήρυξ Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος, ὅς οἱ ὀπήδει.
- 185 αὐτὸς δ' Ἀτρεΐδew Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἐλθὼν,
 δέξατό οἱ σκῆπτρον πατρώϊον, ἄφθιτον αἰεὶ·
 σὸν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Ὅντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη,
 τὸν δ' ὤγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστας· |
- 190 Δαιμόνι', οὐ σε ἔοικε, κακὸν ὥς, δειδίσεσθαι·
 ἀλλ' αὐτὸς τε κάθησο, καὶ ἄλλους ἴδρνε λαούς.
 σὺ γάρ πω σάφα οἶσθ', οἷος νόος Ἀτρεΐδαο·
 νῦν μὲν πειράται, τάχα δ' ἵψεται νῆας Ἀχαιῶν.
 ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἶον εἶπεν.
- 195 μῆτι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν νῆας Ἀχαιῶν·
 θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ Διοτρεφέος βασιλῆος·
 τιμὴ δ' ἐκ Διὸς ἐστί, φιλεῖ δὲ ἑ μητιέτα Ζεὺς.

“Ον δ’ αὖ δῆμον τ’ ἄνδρα ἴδοι, βοόωντά τ’ ἐφεύροι,
τὸν σκῆπτρῳ ἐλάσασκεν, ὁμοκλήσασκέ τε μῦθῳ·

Δαιμόνι’, ἀτρέμας ἦσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε, 200

οἱ σέο φέρτεροί εἰσι· σὺ δ’ ἀπτόλεμος καὶ ἀναλκις,
οὔτε ποτ’ ἐν πολέμῳ ἐναρίδμιος, οὔτ’ ἐνὶ βουλῇ.

οὐ μέν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ’ Ἀχαιοί·

οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἰς κοίρανος ἔστω,

εἰς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω. 205

[σκῆπτρόν τ’ ἡδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ.]

“Ως ὅγε κοιρανέων δῖπε στρατόν· οἱ δ’ ἀγορήνδε
αὐτὶς ἐπεσσεύοντο νεῶν ἅπο καὶ κλισιάων

ἡχῇ, ὥς ὅτε κύμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης

αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δέ τε πόντος. 210

Ἄλλοι μὲν ῥ’ ἔζοντο, ἐρήτυθεν δὲ καθ’ ἔδρας.

Θερσίτης δ’ ἔτι μῦθος ἀμετροεπὴς ἐκολῶα, —

ὅς ῥ’ ἔπεα φρεσὶν ἦσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ἦδη, —

μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεναι βασιλεύσιν,

ἀλλ’ ὅ, τι οἱ εἴσαιτο γελοῖον Ἀργείοισιν 215

ἔμμεναι. αἰσχίστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν·

φολκὸς ἦν, χωλὸς δ’ ἕτερον πόδα· τῷ δέ οἱ ὤμῳ

κυρτῷ, ἐπὶ στήθεος συνοχωκότῃ· αὐτὰρ ὑπερθεῖν

φοξὸς ἦν κεφαλῇ, ψεδνὴ δ’ ἐπειρήνοδε λάχνη.

ἔχθιστος δ’ Ἀχιλῆϊ μάλιστ’ ἦν ἡδ’ Ὀδυσῆϊ· 220

τὼ γὰρ νεικείεσκε· τότε αὐτ’ Ἀγαμέμνονι δῖφ

ὀξέα κεκληγὼς λέγ’ ὀνειδέα· τῷ δ’ ἄρ’ Ἀχαιοὶ

ἐκπάγλως κοτέοντο, νεμέσσησθέν τ’ ἐνὶ θυμῷ·

αὐτὰρ ὁ μακρὰ βοῶν Ἀγαμέμνονα νείκεε μῦθῳ·

Ἄτρεϊδῃ, τέο δ’ αὐτ’ ἐπιμέμφεαι, ἡδὲ χατίζεις; 225

πλείαι τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναῖκες

εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαίρετοι, ὥς τοι Ἀχαιοὶ

πρωτίστῳ δίδομεν, εὖτ’ ἂν πτολίεθρον ἔλωμεν.

ἢ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὃν κέ τις οἴσει

Τρώων ἵπποδάμων ἐξ Ἰλίου, υἱὸς ἄποινα,

ὃν κεν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω, ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν; 230

ἢ ἐγὼ νῆα νέην, ἵνα μίσγεται ἐν φιλότῃ,

- ἦντ' αὐτὸς ἀπονόσφι κατίσχεαι ; — οὐ μὲν ἔοικεν,
 ἀρχὸν ἔοντα, κακῶν ἐπιβασκόμεν υἱας Ἀχαιῶν. /
 235 ὦ πέπονες, κάκ' ἐλέγχε', Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί·
 οἰκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα· τόνδε δ' ἑῶμεν
 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, ὅφρα ἴδῃται,
 ἥ ῥά τί οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν, ἥε καὶ οὐκί·
 240 δς καὶ νῦν Ἀχιλλῆα, ἔο μέγ' ἀμείνονα φῶτα,
 ἠτίμησεν· ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
 ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεδήμων·
 ἦ γὰρ ἄν, Ἀτρεΐδῃ, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.
 Ὡς φάτο νεικείων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Θερσίτης· τῷ δ' ὦκα παρίστατο διὸς Ὀδυσσεύς,
 245 καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μῦθῳ·
 Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, λυγὺς περ ἑὼν ἀγορητής,
 ἴσχεο, μῆδ' ἔδελ' οἷος ἐριζέμεναι βασιλεύσιν.
 οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημι χερείωτερον βροτὸν ἄλλον
 ἔμμεναι, ὅσσοι ἄμ' Ἀτρεΐδῃς ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
 250 τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύεις,
 καὶ σφιν ἡγεῖδ' ἀτε προφέροις, νόστον τε φυλάσσοις.
 οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 ἦ εὐ ἥε κακῶς νοστήσομεν υἱες Ἀχαιῶν.
 [τῷ νῦν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 255 ἦσαι ὄνειδίζων, ὅτι οἱ μάλ' ἀποδοῦναι
 ἦρωες Δαναοί· σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις.]
 ἀλλ' ἔκ τοι ἔρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 ἔκ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι, ὥς νῦν περ ὧδε,
 μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπέη,
 260 μῆδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένος εἶην,
 εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἴματα δύσω,
 χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τί τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει,
 αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀφήσω
 πεπληγὸς ἀγορήδην ἀεικέσσι πληγῇσιν.
 265 Ὡς ἄρ' ἔφη· σκῆπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμους
 πλήξεν· ὁ δ' ἰδὼν ἔπειτα, θαλερὸν δὲ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.
 σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη

σκήπτρου ὑπο χρυσέου· ὁ δ' ἄρ' ἔζετο, τάρβησέν γε·
ἀλγήσας δ', ἀχρεῖον ἰδὼν, ἀπομόρξατο δάκρυ.

οἱ δέ, καὶ ἀχυνόμενοι περ, ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν· 270

ὧδε δέ τις εἶπεςκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

᾿Ω πόποι! ἦ δὴ μυρί' Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργεν, —

βουλὰς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς, πόλεμόν τε κορύσσων·

νῦν δὲ τόδε μέγ' ἄριστον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν,

ὃς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων. 275

οὐ δὴν μιν πάλιν αὖτις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ

νεκείειν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσιν.

᾿Ως φάσαν ἡ πληθὺς· ἀνὰ δὲ πτολίπορδος Ὀδυσσεὺς

ἔσθη, σκήπτρον ἔχων — παρὰ δέ, γλαυκῶπις Ἀθήνη,

εἰδομένη κήρυκι, σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει, 280

ὥς ἅμα θ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι υἱες Ἀχαιῶν

μῦθον ἀκούσειαν, καὶ ἐπιφρασσάμετο βουλὴν —

ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν·

Ἄτρεϊδῃ, νῦν δὴ σε, ἀναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ

πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν· 285

οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν, ἥνπερ ὑπέσταν

ἐνθάδ' ἔτι στείχοντες ἀπ' Ἀργεὸς ἵπποβότοιο,

Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι.

ὥστε γὰρ ἡ παῖδες νεαροί, χῆραί τε γυναῖκες,

ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἰκόνδε νέεσθαι. 290

ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι.

καὶ γάρ τις θ' ἓνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς Ὀλόχοιο

ἀσχαλὰς σὺν νηϊ πολυζύγῳ, ὅνπερ ἄελλαι

χειμέριαι εἰλέωσιν, ὀρινομένη τε θάλασσα·

ἡμῖν δ' εἵνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτὸς 295

ἐνθάδε μμνόντεσσι. τῷ οὐ νεμεσίζομ' Ἀχαιοὺς

ἀσχαλᾶν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν· ἀλλὰ καὶ ἔμπτῃς

αἰσχροὺς τοι δηρόν τε μένειν, κενεὸν τε νέεσθαι.

τλήτε, φίλοι, καὶ μέναιτ' ἐπὶ χρόνοι, ὅφρα δαῶμεν,

ἢ ἑτεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἢ καὶ οὐκί. 300

εὐ γὰρ δὴ τόδε ἴδμεν ἐνὶ φρεσίν· ἐστὲ δὲ πάντες

μάρτυροι, οὓς μὴ Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι

- χθιζά τε καὶ πρώϊζ', ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν
 ἡγερῆθοντο, κακὰ Πριάμφ καὶ Τρωσὶ φέρουσαι·
 305 ἡμεῖς δ' ἀμφὶ περὶ κρήνην ἱερούς κατὰ βωμούς
 ἔρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας,
 καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ·
 ἔνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα· δράκων ἐπὶ νῶτα δαφνοῖός,
 σμερδαλέος, τὸν ῥ' αὐτὸς Ὀλύμπιος ἦκε φόωςδε,
 310 βωμοῦ ὑπαίξας, πρὸς ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν,
 ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοί, νήπια τέκνα,
 ὄζω ἐπ' ἀκροτάτῳ, πετάλοις ὑποπεπηγῶτες.
 ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα·
 ἔνθ' ὄγε τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας·
 315 μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα·
 τὴν δ' ἐλελιξάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεός, ὅσπερ ἔφηνεν·
 λαῶν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
 320 ἡμεῖς δ' ἐσταότες θαυμάζομεν, οἷον ἐτύχθη.
 ὥς οὖν δεινὰ πέλωρα θεῶν εἰσῆλθ' ἑκατόμβας,
 Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγόρευεν·
 τίπτ' ἄνεφ' ἐγένεσθε, κερηκομόωντες Ἀχαιοί;
 ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητιέτα Ζεὺς,
 325 ὄψιμον, ὄψιτέλεστον, ὅου κλέος οὔποτ' ὀλείται.
 ὥς οὗτος κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα·
 ὥς ἡμεῖς τοσσαῦτ' ἔτεα πτολεμίζομεν αὖτις,
 τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν εὐρύαγυιαν.
 330 κείνος τὼς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
 ἀλλ' ἄγε, μίμνετε παντες, εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 αὐτοῦ, εἰσόκεν ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἔλωμεν.
 "Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον—ἀμφὶ δὲ νῆες
 σμερδαλέον κονάβησαν, αὖσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν—
 335 μῦθον ἐπαινῆσαντες Ὀδυσσῆος θείοιο.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Γερῆμιος ἱππότης Νέστωρ·

ὦ πόποι ! ἡ δὴ παισὶν εἰκότες ἀγοράασθε
 νηπιύχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα.
 πῇ δὴ συνθεσῆναι τε καὶ ὄρκια βῆσεται ἡμῖν ;
 ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενόλατο, μήδεά τ' ἀνδρῶν, 340
 σπονδαί τ' ἄκριτοι καὶ δεξιαί, ἧς ἐπέπιδμεν !
 αὐτως γὰρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, οὐδέ τι μῆχος
 εὔρέμεναι δυνάμεσθαι, πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἔοντες.
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ δ' ἔθ', ὥς πρὶν, ἔχων ἀστεμφέα βουλήν,
 ἄρχεν' Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμῖνας · 345
 τοῖσδε δ' ἔα φθινύδειν, ἕνα καὶ δύο, τοί κεν Ἀχαιῶν
 νόσφιν βουλεύωσ' — ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν —
 πρὶν Ἀργοςδ' ἵεναι, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο
 γνῶμεναι εἴτε ψεῦδος ὑπόσχεσις, ἧέ καὶ οὐκί.
 φημί γὰρ οὖν κατανεύσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα 350
 ἡματι τῷ, ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον
 Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες,
 ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων.
 τῷ μήτις πρὶν ἐπειγέσθω οἰκόνδε νέεσθαι,
 πρὶν τινα παρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι, 355
 τίσασθαι δ' Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχάς τε.
 εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἰκόνδε νέεσθαι,
 ἀπτέσθω ἧς νηὸς εὖσσέλμοιο μελαίνης,
 ὄφρα πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
 ἀλλά, ἄναξ, αὐτός τ' εὖ μήδεο, πείθεό τ' ἄλλῳ · 360
 οὔτοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται ὅ,ττι κεν εἴπω ·
 κρῖν' ἄνδρας κατὰ φύλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον,
 ὥς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φύλα δὲ φύλοις.
 εἰ δέ κεν ὥς ἔρξης, καὶ τοι πείδωνται Ἀχαιοί,
 γνῶσθι ἔπειθ', ὅς θ' ἡγεμόνων κακός, ὅς τέ νυ λαῶν, 365
 ἡδ' ὅς κ' ἐσθλὸς ἔησι · κατὰ σφέας γὰρ μαχέονται ·
 γνῶσσαι δ', εἰ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις,
 ἡ ἀνδρῶν κακότητι καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιοι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων ·
 ἡ μὰν αὐτ' ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, υἱας Ἀχαιῶν. 370
 αἰ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλῶν,

- τοιοῦτοι δεκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν·
 τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
 χερσὶν ὑφ' ἡμετέρησιν ἀλοῦσά τε, περὶομένη τε.
 375 ἀλλὰ μοι αἰγίοχος Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
 ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει.
 καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεὺς τε μαχησάμεθ' εἵνεκα κούρης
 ἀντιβίοις ἐπέεσσιν, ἐγὼ δ' ἥρχον χαλεπαίνων·
 εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν, οὐκέτ' ἔπειτα
 380 Τρῳσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἥβαιόν·,
 νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δαίπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἀρῆα·
 εὖ μὲν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω,
 εὖ δέ τις ἵπποισιν δαίπνον δότω ὠκυπόδεσσι,
 εὖ δέ τις ἄρματος ἀμφὶς ἰδὼν, πολέμοιο μεδέσθω·
 385 ὥς κε πανημέριοι στυγερῶ κρινώμεθ' Ἀρῇ.
 οὐ γὰρ παυσωλὴ γε μετέσσεται, οὐδ' ἥβαιον,
 εἰ μὴ νῦν ἐλθοῦσα διακρινέει, μένος ἀνδρῶν.
 ἰδρώσει μὲν τευ τελαμῶν ἀμφὶ στήθεσσι
 ἀσπίδος ἀμφιβρότης, περὶ δ' ἔγχει χεῖρα καμείται·
 390 ἰδρώσει δέ τευ ἵππος, ἐύξοον ἄρμα τιταίνων.
 οὐδέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω
 μιμνάξειν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐ οἱ ἔπειτα
 ἄρκιον ἔσσεῖται φυγέειν κύνας ἡδ' οἰωνούς.
 "Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἵαχον, ὥς ὅτε κύμα
 395 ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, ὅτε κινήσῃ Νότος ἐλθὼν,
 προβλήτι σκοπέλῳ· τὸν δ' οὔποτε κύματα λείπει,
 παντοίων ἀνέμων, ὅτ' ἂν ἔνθ' ἢ ἔνθα γένωνται.
 ἀνστάντες δ' ὀρέοντο, κεδασθέντες κατὰ νῆας,
 κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας, καὶ δαίπνον ἔλοντο.
 400 ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεξε θεῶν αἰειγενετῶν,
 εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἀρῆος.
 αὐτὰρ ὁ βοῦν ἱέρευσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 πίονα, πενταέτηρον, ὑπερμενέϊ Κρονίωνι·
 κίκλησκεν δὲ γέροντας ἀριστῆας Παναχαῖων,
 405 Νέστορα μὲν πρῶτιστα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα,
 αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴαντε δύνω καὶ Τυδέος υἱόν,

ἔκτον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον.
 αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 ἦδε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὥς ἐποιεῖτο.
 βούν δὲ περιστήσαντο, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλουντο· 410
 τοῖσιν δ' εὐχόμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων·

Ζεὺ κύδιστε, μέγιστε, κελαυεφές, αἰδέρι ναίων,
 μὴ πρὶν ἐπ' ἥελιον δύναι, καὶ ἐπὶ κνέφας ἔλθεῖν,
 πρὶν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον
 αἰθαλόεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηϊοιο δῦρετρα, 415
 Ἐκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι
 χαλκῷ ῥωγαλέον· πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὁδᾶξ λαζοίατο γαῖαν. /

Ὡς ἔφατ'· οἷδ' ἄρα πῶ οἱ ἐπεκράλανε Κρονίων·
 ἀλλ' ὅγε δέκτο μὲν ἰρά, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν. 420
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὖξαντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο,
 αὐέρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
 μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν,
 δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοδέτησαν.
 καὶ τὰ μὲν ἄρ' σχίξῃσιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον· 425

σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπεύραντες, ὑπείρεχον Ἐφαιστοῖο
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχχ' ἐπάσαντο
 μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα, καὶ ἄμφ' ὀβελῶϊσιν ἔπειραν,
 ὥπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα, 430
 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδένετο δαιτὸς ἐτίης.

αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς ἄρα μῦθων ἦρχε Γερήμεῖος ἱππότα Νέστωρ·

Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 μηκέτι νῦν δῆδ' αὖτις λεγώμεθα μῆδ' ἔτι δηρὸν 435
 ἀμβαλλώμεθα ἔργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίζει.

ἀλλ' ἄγε, κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων
 λαὸν κηρύσσοντες ἀγειρόντων κατὰ νῆας·
 ἡμεῖς δ' ἀθροοὶ ὧδε κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 ἴομεν, ὄφρα κε θᾶσσον ἐγείρομεν ὄξυν Ἀρηα. 440

- ὧς ἔφατ' · οὐδ' ἀπὶδῆσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν,
 κηρύσσειν πόλεμόνδε κερηκομόωντας Ἀχαιοὺς.
 οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὤκα.
 445 οἱ δ' ἄμφ' Ἀτρεΐωνα Διοτρεφέες βασιλῆες
 Δύνον κρίνοντας · μετὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 αἰγίδ' ἔχουσ' ἐρίτιμον, ἀγήραον, ἄθανάτην τε ·
 τῆς ἑκατὸν Δύσανοι παγχρύσει ἠερέδονται,
 πάντες εὐπλεκέες, ἑκατόμβιοι δὲ ἕκαστος.
 450 σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν,
 ὀτρύνουσα ἵεναι · ἐν δὲ σθένος ὄρσεν ἑκάστω
 καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένητ', ἢ νέεσθαι
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν. |
 455 Ἦύτε πῦρ αἰδηλὸν ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην
 οὖρεος ἐν κορυφῇς, ἕκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγὴ ·
 ὥς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίῳ
 αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἴκεν.
 Τῶν δ', ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλά,
 460 χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
 Ἀσίῃ ἐν λειμῶνι, Καῦστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα,
 ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερυγέσσιν,
 κλαγγηδὸν προκαθίζοντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμῶν ·
 ὥς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
 465 ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον · αὐτὰρ ὑπὸ χερσὶν
 σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων.
 ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνδεμόεντι
 μυριοί, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρη.
 Ἦύτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλά,
 470 αἶτε κατὰ σταδμὸν ποιμνήϊον ἠλᾶσκουσιν,
 ὥρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει ·
 τόσσοι ἐπὶ Τρώεσσι κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 ἐν πεδίῳ ἴσταντο, διαρραῖσαι μεμαῶτες.
 Τοὺς δ', ὥστ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες
 475 ῥεῖα διακρίνωσιν, ἐπεὶ κε νομῇ μιγέωσιν ·

ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ὑσμίνηνδ' ἰέναι · μετὰ δέ, κρείων Ἀγαμέμνων,
 ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἱκέλος Διὶ τερπικεραύνῳ,
 Ἄρει δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.
 ἥτε βοὺς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων 480
 ταῦρος · ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένησιν ·
 τοῖον ἄρ' Ἀτρεΐδην θῆκε Ζεὺς ἡματι κείνῳ,
 ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι ·
 ὑμεῖς γὰρ θεαὶ ἐστέ, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα, 485
 ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν ·
 οἵτινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοῖρανοι ἦσαν.
 πληθύν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω ·
 οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἴεν,
 φωνὴ δ' ἄρρηκτος, χάλκεον δὲ μοι ἦτορ ἐνείη · 490
 εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο
 θυγατέρες, μνησαίαδ', ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
 ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, νῆάς τε προσπάσας. **Ε** 172 187.
 / Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Διίτιος ἥρχον,
 Ἀρκεσίλαός τε Προδοήνωρ τε Κλονίος τε · 495
 οἳ δ' Ἴρῃν ἐνέμοντο καὶ Αὐλίδα πετρήεσαν,
 Σχοῖνόν τε Σκῶλόν τε, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν,
 Θέσπιαν, Γραιάν τε καὶ εὐρύχορον Μυκαλησόν,
 οἳ τ' ἀμφ' Ἀρμ' ἐνέμοντο καὶ Εἰλέσιον καὶ Ἐρυθρας,
 οἳ τ' Ἐλεῶν' εἶχον ἥδ' Ἰλῆν καὶ Πετῶνα, 500
 Ὠκαλέην, Μεδεῶνά τ', εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 Κῶπας, Εὐτρησίην τε, πολυτρήρωνά τε Θίσβην
 οἳ τε Κορώνειαν καὶ ποιήενδ' Ἀλάρτον,
 οἳ τε Πλάταιαν ἔχον, ἥδ' οἳ Γλίσαντ' ἐνέμοντο,
 οἳ δ' Ἵποθήβας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον, 505
 Ὀγχηστόν δ' ἱερόν, Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος,
 οἳ τε πολυστάφυλον Ἀρην ἔχον, οἳ τε Μίδειαν,
 Νῆσαν τε Ζαδέην, Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν ·
 τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον · ἐν δὲ ἐκάστη
 κοῦροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον. 510

Οἳ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον,
 τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος, υἱὲς Ἀρης,
 οὓς τέκεν Ἀστυόχη, δάμψ' Ἀκτορος Ἀζειδαο,
 παρθένος αἰδοίῃ, ὑπερώϊον εἰσαναβάσα,
 515 Ἀρηϊ κρατερῶ· ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάβρην·
 τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.

Αὐτὰρ Φωκίων Σχεδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
 υἱέες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο·
 οἳ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρήεσαν,
 520 Κρίσαν τε Ζαθέην καὶ Δαυλίδα καὶ Πανοπήα,
 οἳ τ' Ἀνεμώρειαν καὶ Ἰάμπολιν ἀμφενέμοντο,
 οἳ τ' ἄρα παρ ποταμὸν Κηφισὸν δῖον ἔναιον,
 οἳ τε Αἰλαιαν ἔχον, πηγῆς ἐπὶ Κηφισοῖο·
 τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναὶ νῆες ἔποντο.

525 οἳ μὲν Φωκίων στίχας ἔστασαν ἀμφιέποντες·
 Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο.

Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Οἰλῆος ταχὺς Αἴας,
 μείων, οὔτι τόσους γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας,
 ἀλλὰ πολὺ μέλων· ὀλίγος μὲν ἦν, λινοδώρηξ,
 530 ἐγγεῖν δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς·
 οἳ Κύνον τ' ἐνέμοντ', Ὀπόμεντά τε Καλλιάρων τε,
 Βῆσάν τε Σκάρφην τε καὶ Αὐγείας ἐρατεινάς,
 Τάρφην τε Θρόνιον τε, Βοαγρίου ἀμφὶ ρέεθρα·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναὶ νῆες ἔποντο

535 Λοκρῶν, οἳ ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης.

Οἳ δ' Εὐβοίαν ἔχον μένεα πνεύοντες Ἀβαντες,
 Χαλκίδα τ' Εἰρέτριάν τε πολυστάφυλόν θ' Ἰστίαν,
 Κήρινδόν τ' ἔφαλον, Δίου τ' αἰπὺ πτολίεθρον,
 οἳ τε Κάρυστον ἔχον, ἥ δ' οἳ Στύρα ναιετάασκον·

540 τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' Ἐλεφήνωρ, ὅζος Ἀρης,
 Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων.
 τῷ δ' ἅμ' Ἀβαντες ἔποντο θοοί, ὅπιδεν κομόωντες,
 αἰχμηταί, μεμαῶτες ὀρεκτῆσιν μελήσιν
 δώρηκας ῥήξειν δητῶν ἀμφὶ στήθεσσιν·

545 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναὶ νῆες ἔποντο.

Οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 δῆμον Ἐρεχθίδος μεγαλήτορος, ὃν ποτ' Ἀθήνη
 θρέψε, Διὸς θυγάτηρ — τέκε δὲ ξεῖδωρος Ἀρουρα —
 καδ' δ' ἐν Ἀθήνῃς εἶσεν, ἐφ' ἐνὶ πτόνι νηῶ·
 ἐνθάδε μιν ταύροισι καὶ ἄρνειοῖς ἰλάονται. 550
 κούροι Ἀθηναίων, περιτελλομένων ἐνιαυτῶν·
 τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς Πετewo, Μενεσθεύς.
 τῷ δ' οὐπω τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνὴρ,
 κοσμήσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας —
 Νέστωρ οἷος ἔριζεν· ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν — 555
 τῷ δ' ἅμα πεντήκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας.
 [στήσε δ' ἄγων, ἦν' Ἀθηναίων ἴσταντο φάλαγγες.]

Οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνδά τε τειχιόεσσαν,
 Ἑρμιόνην, Ἀσίην τε, βαδὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας, 560
 Τροίην', Ἡϊόνας τε καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδauρον,
 οἳ τ' ἔχον Αἴγινα, Μάσητά τε, κούροι Ἀχαιῶν·
 τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
 καὶ Σθένελος, Καπανῆς ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός·
 τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύαλος τρίτατος κίεν, ἰσόθεος φώς, 565
 Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἀνακτος.
 συμπάντων δ' ἡγείτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Οἱ δὲ Μυκῆνας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 ἄφνειόν τε Κόρινθον, εὐκτιμένας τε Κλεωνάς, 570
 Ὀρνεϊάς τ' ἐνέμοντο, Ἀραιθυρέην τ' ἐρατεινὴν.
 καὶ Σικυῶν', ὅθ' ἄρ' Ἀδρηστος πρῶτ' ἐμβασιλεύεν,
 οἳ δ' Ἑπερησίην τε καὶ αἰπεινὴν Γουόεσσαν,
 Πελλήνην τ' εἶχον, ἥδ' Αἴγιον ἀμφεφύεοντο,
 Αἰγιάλόν τ' ἀνὰ πάντα, καὶ ἀμφ' Ἑλίκην εὐρείαν· 575
 τῶν ἑκατὸν νηῶν ἤρχε κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης· ἅμα τῷγε πολὺ πλείστοι καὶ ἄριστοι
 λαοὶ ἔποντ'· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκόν,
 κυδίφων, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν,
 οὐνεκ' ἄριστος ἦεν, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαούς. 580

Οἳ δ' εἶχον κοίλῃν Λακεδαιμόνα κητώεσσαν,
 Φᾶρίν τε Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μέσσην,
 Βρυσεάς τ' ἐνέμοντο καὶ Αὐγείας ἐρατεινάς,
 οἳ τ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον, Ἔλος τ', ἔφαλον πτολίεθρον,
 585 οἳ τε Λάαν εἶχον, ἥδ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο ·
 τῶν οἱ ἀδελφεὸς ἦρχε, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ἐξήκοντα νεῶν · ἀπάτερθε δὲ θωρήσσοντο.
 ἐν δ' αὐτὸς κίεν ἥσι προδυμήσι πεποιδῶς,
 ὀτρύνων πόλεμόνδε · μάλιστα δὲ ἴετο θυμῷ
 590 τίσασθαι Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχάς τε.

Οἳ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἐρατεινὴν,
 καὶ Θρύον, Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ εὐκτιτον Αἰπυ,
 καὶ Κυπαρισσήντα καὶ Ἀμφιγένειαν ἔναιον,
 καὶ Πτελεὸν καὶ Ἔλος καὶ Δῶριον — ἔνθα τε Μοῦσαι
 595 ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρήϊκα παύσαν ἀοιδῆς,
 Οἰχαλίηδεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος ·
 στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, εἵπερ ἂν αὐταὶ
 Μοῦσαι ἀείδοιεν, κούραι Διὸς αἰγιόχοιο ·
 αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδὴν
 600 θροεπέσιν ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαδον κιθαριστύν —
 τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ ·
 τῷ δ' ἐνεήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.

Οἳ δ' ἔχον Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ,
 Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, ἔν' ἀνέρες ἀγχιμαχῆται,
 605 οἳ Φενεόν τ' ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον,
 Ῥίπην τε, Στρατὴν τε καὶ ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην,
 καὶ Τεγέην εἶχον καὶ Μαντινέην ἐρατεινὴν,
 Στύμφηλόν τ' εἶχον, καὶ Παρράσιν ἐνέμοντο ·
 τῶν ἦρχ' Ἀγκαίιο πάϊς, κρείων Ἀγαπήνωρ,
 610 ἐξήκοντα νεῶν · πολέες δ' ἐν νηϊ ἐκάστη
 Ἀρκάδες ἄνδρες ἔβαινον, ἐπιστάμενοι πολεμίζειν.
 αὐτὸς γάρ σφιν δῶκεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 νῆας εὐστέλμους, περάαν ἐπὶ οἶνοπα πόντον,
 Ἀτρεΐδης · ἐπεὶ οὐ σφὶ θαλάσσια ἔργα μεμήληε.

Οἱ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἥλιδα διαν ἔναιον, 615
 ὅσσον ἐφ' Ἑρμίνην καὶ Μύρσινος ἐσχατώσα,
 πέτρῃ τ' Ὀλυνίῃ καὶ Ἀλείσιον ἐντὸς ἐέργει·
 τῶν αὖ τέσσαρες ἄρχοι ἔσαν· δέκα δ' ἀνδρὶ ἐκάστω
 νῆες ἔποντο ῥοαί, πολέες δ' ἔμβαινον Ἑπειοί.
 τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἡγησάσθην, 620
 υἱες, ὁ μὲν Κτεάτου, ὁ δ' ἄρ' Εὐρύτου Ἀκτορίωνος·
 τῶν δ' Ἀμαρυγκειδῆς ἦρχε κρατερὸς Διῶρης·
 τῶν δὲ τετάρτων ἦρχε Πολύξεινος Θεοειδῆς,
 υἱὸς Ἀγασθένης Αἰγυῖάδαο ἄνακτος.

Οἱ δ' ἐκ Δουλιχίου, Ἐχινάων θ' ἱεράων 625
 νήσων, αἱ ναίουσι πέρην ἄλός, Ἥλιδος ἅντα·
 τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Μέγης, ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
 Φυλειδῆς, ὃν τίκτε Διὶ φίλος ἱππότη Φυλεὺς,
 ὃς ποτε Δουλίχιόνδ' ἀπενάσσατο, πατρὶ χολωθεῖς·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο. 630

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλήνας μεγαθύμους,
 οἳ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον,
 καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν,
 οἳ τε Ζάκυνθον ἔχον, ἥδ' οἳ Σάμον ἀμφενέμοντο,
 οἳ τ' ἡπειρον ἔχον, ἥδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο· 635
 τῶν μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντος·
 τῷ δ' ἅμα νῆες ἔποντο δυῶδεκα μιλτοπάρηοι.

Αἰτωλῶν δ' ἡγεῖτο Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 οἳ Πλευρῶν' ἐνέμοντο καὶ Ὀλυνον ἥδὲ Πυλήνην,
 Χαλκίδα τ' ἀγχιάλον, Καλυδῶνά τε πετρήεσαν— 640
 οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος υἱέες ἦσαν,
 οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην, θάνε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος—
 τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἀνασσέμεν Αἰτωλοῖσιν·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν, 645
 οἳ Κνωσὸν τ' εἶχον, Γόρτυνά τε τειχιόεσσαν,
 Λύκτον, Μίλητόν τε καὶ ἀργυρόεντα Λύκαστον,
 Φαιστόν τε Ῥύτιόν τε, πόλεις εὐναιεταώσας,
 ἄλλοι θ', οἳ Κρήτην ἐκατόμπολιν ἀμφενέμοντο.

650 τῶν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
Μηριόνης τ', ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρείφοντῃ·
τοῖσι δ' ἄμ' ὀγδώκοντα μέλαιναί νῆες ἔποντο.

Τληπόλεμος δ' Ἡρακλείδης, ἥ τις τε μέγας τε,
ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγεν Ῥοδίων ἀγερώχων·
655 οἱ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διὰ τρίχα κοσμηθέντες,
Λίνδον, Ἰηλυσὸν τε καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον.
τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
δὲν τέκεν Ἀστυόχεια βίη Ἡρακλεΐη·
τὴν ἄγει' ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος,
660 πέρσας ἄστεα πολλὰ Διοτρεφέων αἰζηῶν.
Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
αὐτίκα πατὴρ ἐοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα,
ἥδη γηράσκοντα Δικύμνιον, ὅζον Ἄρης.
αἰψα δὲ νῆας ἔπηξε, πολλὸν δ' ὄγε λαὸν ἀγείρας,
665 βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον· ἀπειλήσαν γάρ οἱ ἄλλοι
υἱέες υἴωνοι τε βίης Ἡρακλεΐης.
αὐτὰρ ὄγ' ἐς Ῥόδον ἵξεν ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων
τριχῶς δὲ ἔκκηθεν καταφυλαδόν, ἣδ' ἐφίληθεν
ἐκ Διός, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνδράποισιν ἀνάσσει.

670 [καὶ σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων.]

Νιρεὺς αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἔϊσας,
Νιρεὺς, Ἀγλαΐης υἱός, Χαρόποιό τ' ἀνακτος,
Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν
τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα·
675 ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην, παῦρος δὲ οἱ εἶπετο λαός.

Οἳ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον, Κράπαδόν τε Κάσον τε,
καὶ Κῶν, Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας·
τῶν αὖ Φειδιππὸς τε καὶ Ἀντιφὸς ἡγήσασθην,
Θεσσαλοῦ υἱὲ δύω Ἡρακλείδαο ἀνακτος·

680 τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχώοντο.

Νῦν αὖ τοὺς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον,
οἳ τ' Ἄλουν, οἳ τ' Ἀλόπην, οἳ τε Τρηχῖν ἐνέμοντο,
οἳ τ' εἶχον Φθίην ἣδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα·
Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί·

τῶν αὖ πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς. 685
 ἀλλ' οὔγ' οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμνώοντο·
 οὐ γὰρ ἔην, ὅστις σφιν ἐπὶ στίχας ἠγήσαιτο.
 κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 κούρης χωόμενος Βρισηίδος ἠυκόμοιο, 690
 τὴν ἐκ Λυρνησοῦ ἐξείλετο, πολλὰ μογήσας,
 Λυρνησὸν διαπορδήσας καὶ τείχεα Θήβης.
 καὶ δὲ Μύνητ' ἔβαλεν καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμώρους,
 υἱέας Εὐηνοῖο Σεληπιάδαο ἀνακτος·
 τῆς ὅγε κεῖτ' ἀχέων, τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν.
 Οἱ δ' εἶχον Φυλάκην καὶ Πύρασον ἀνδεμόευντα, 695
 Δήμητρος τέμενος, Ἴτωνά τε, μητέρα μήλων,
 ἀγχιάλῳ τ' Ἀντρῶν ἠδὲ Πτελεὸν λεχεποίην·
 τῶν αὖ Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος ἠγεμόνευεν,
 ζωὸς ἐὼν· τότε δ' ἤδη ἔχεν κατά γαῖα μέλαινα·
 τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφῆς ἄλοχος Φυλάκη ἐλέλειπτο, 700
 καὶ δόμος ἡμιτελής· τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ,
 νηὸς ἀποθρῶσκοντα πολὺ πρῶτιστον Ἀχαιῶν.
 οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, πόθεν γέ μιν ἀρχόν·
 ἀλλὰ σφεας κόσμησε Ποδάρκης, ὄζος Ἀρης,
 Ἰφίκλου υἱὸς πολυμήλου Φυλακίδαο, 705
 αὐτοκασίγητος μεγαθύμου Πρωτεσίλαου,
 ὀπλότερος γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων,
 ἦρος Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος· οὐδέ τι λαοὶ
 δεύονθ' ἠγεμόνος, πόθεν δέ μιν ἐσθλὸν ἐόντα·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο. 710
 Οἱ δὲ Φερὰς ἐνέμοντο παρὰ Βοιβηίδα Λμῖνιν,
 Βοίβην καὶ Γλαφύρας καὶ εὐκτιμένην Ἰαωλκόν·
 τῶν ἥρχ' Ἀδμήτοιο φίλος παῖς ἔνδεκα νηῶν,
 Εὐμηλος, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δία γυναικῶν,
 Ἀλκηστis, Πελῖας θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη. 715
 Οἱ δ' ἄρα Μηδῶνιν καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο,
 καὶ Μελίβοιαν ἔχον καὶ Ὀλιζῶνα τρηχέϊαν·
 τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἥρχεν, τόξων εὖ εἰδώς,
 ἑπτὰ νεῶν· ἐρέται δ' ἐν ἐκάστῃ πεντήκοντα

- 720 ἐμβέβασαν, τόξων εὖ εἰδότες ἴφι μάχεσθαι.
 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κείμεν κρατέει' ἄλγεα πάσχων,
 Αἴημφ' ἐν ἡγαθέῃ, ὅθι μιν λίπον υἱες Ἀχαιῶν,
 ἔλκεϊ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου·
 ἔνθ' ὄγε κείτ' ἀχέων· τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον
- 725 Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτιήταο ἄνακτος.
 οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, πόδεόν γε μὲν ἄρχον
 ἀλλὰ Μῆδων κόσμησεν, Ὀϊλῆος νόθος υἱός,
 τὸν ῥ' ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Ὀϊλῇ πτολιπόρδῳ.
 Οἱ δ' εἶχον Τρίκην καὶ Ἰθώμην κλωμακόεσσαν,
 730 οἳ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλίης·
 τῶν αὖθ' ἡγείσθην Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδε,
 ἰητήρ' ἀγαθῷ, Ποδαλείριος ἡδὲ Μαχάων·
 τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυρὰ νεὲς ἐστιχόωντο.
 Οἱ δ' ἔχον Ὀρμένιον, οἳ τε κρήνην Ὑπέρειαν,
 735 οἳ τ' ἔχον Ἀστέριον, Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα·
 τῶν ἡρχ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Οἱ δ' Ἀργισσαν ἔχον, καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο,
 Ὀρσθην, Ἠλώνην τε, πόλιν τ' Ὀλοσσόνα λευκὴν·
 740 τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
 υἱὸς Πειριδίοιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς—
 τὸν ῥ' ὑπὸ Πειριδῷ τέκετο κλυτὸς Ἴπποδάμεια
 ἥματι τῷ, ὅτε Φῆρας ἐτίσατο λαχνηέντας,
 τοὺς δ' ἐκ Πηλίου ὤσε, καὶ Αἰθίκεσσι πέλασεν—
 745 οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε Λεοντεὺς, ὄξος Ἀρης,
 υἱὸς ὑπερδύμοιο Κορώνου Καινείδαο·
 τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Γουνεὺς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας·
 τῷ δ' Ἐνιήνης ἔποντο, μενεπτόλεμοι τε Περαιβοί,
 750 οἳ περὶ Δωδώνην δυσχεῖμερον οἰκί' ἔθεντο,
 οἳ τ' ἀμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο·
 ὃς ῥ' ἐς Πηνειὸν προῖε καλλιῖρροον ὕδωρ·
 οὐδ' ὄγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ,

ἀλλὰ τέ μιν καδύνπερθεν ἐπιρρέει, ἥūt' ἔλαιον.
ὄρκου γὰρ δεινοῦ Σίτυγος ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ. 755

Μαγνήτων δ' ἦρχε Πρόδοος, Τενεδρηδόνος υἱός,
οἱ περὶ Πηνειὸν καὶ Πῆλιον εἰνοσίφυλλον
ναῖεσκον· τῶν μὲν Πρόδοος θυὸς ἡγεμόνευεν·
τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Οὔτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοῖρανοι ἦσαν. 760
τίς τ' ἄρ τῶν ὄχ' ἄριστος ἔην, σύ μοι ἔννεπε, Μοῦσα,
αἰνῶν, ἥδ' ἔππων, οἱ ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἔποντο.

Ἴπποι μὲν μέγ' ἄρισται ἔσαν Φηρητιάδαι,
τὰς Εὐμήλος ἔλαυνε, ποδώκεας, ὄρνιδας ὤς,
στριχας, οἰέτεας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἔσας· 765

τὰς ἐν Πηρείῃ θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
ἄμφω θηλείας, φόβον Ἀρης φορεούσας.
ἀνδρῶν αὖ μέγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας,
ὄφρ' Ἀχιλεὺς μῆνιεν· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατος ἦεν,
ἔπποι θ', οἱ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλεΐωνα. 770

ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νῆεσσι κορωνίσσι ποντοπόροισιν
κεῖτ', ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
Ἀτρεΐδῃ· λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης
δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες,
τόξοισιν θ'· ἔπποι δὲ παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἕκαστος, 775
λωτὸν ἔρεπτόμενοι, ἐλεόδρεπτόν τε σέλινον,
ἔστασαν· ἄρματα δ' εὖ πεπυκασμένα κείτο ἀνάκτων
ἐν κλιῖς· οἱ δ' ἀρχὸν Ἀρητίφειλον ποθέοντες
φοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατόν, οὐδ' ἐμάχοντο.

Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν, ὥς τε πυρὶ χθρὸν πᾶσα νέμοιτο· 780
γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε, Διὶ ὥς τερπικεραῖνον
χωομένῃ, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφώϊ γαῖαν ἰμάσση
εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφώεος ἔμμεναι εὐνὰς·
ὥς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα
ἐρχομένων· μάλα δ' ὤκα διέπρησσαν πεδίοιο. 785

Τρῶσιν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδήνεμος ὠκέα Ἴρις
πὰρ Διὸς αἰγιόχοιο σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ.
οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θυρήσιν.

- πάντες ὀμηγερέες, ἡμὲν νέοι ἡδὲ γέροντες.
 790 ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·
 εἶσατο δὲ φθογγὴν νύϊ Πριάμοιο Πολίτη,
 δς Τρώων σκοπὸς ἔζε, ποδωκείησι πεποιδῶς
 τήμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσυήταο γέροντος,
 δέγμενος ὅππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοί·
 795 τῷ μιν εἰσαμένη μετέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·
 ὦ γέρον, αἰεὶ τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοὶ εἰσιν,
 ὥς ποτ' ἐπ' εἰρήνης· πόλεμος δ' ἄλυστος ὄρωρεν.
 ἡ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσέηλυσον ἀνδρῶν,
 ἀλλ' οὔπω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν ὅπωπα·
 800 λῆν γὰρ φύλλοισιν ἐοικότες ἡ ψαμάδοισιν,
 ἔρχονται πεδίοιο, μαχησόμενοι περὶ ἄστν.
 Ἔκτορ, σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι ὧδέ γε ῥέξαι·
 πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστν μέγα Πριάμου ἐπίκουροι,
 ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων·
 805 τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαίνεται, οἷσί περ ἄρχει,
 τῶν δ' ἐξηγείσθω, κοσμησάμενος πολιήτας.
 ὦς ἔφαθ'· Ἔκτωρ δ' οὔτι θεᾶς ἔπος ἠγνοίησεν,
 αἰψα δ' ἔλυσ' ἀγορὴν· ἐπὶ τεύχεα δ' ἐσσεύοντο.
 πᾶσαι δ' ὠῆγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός,
 810 πέζοι δ' ἵππηές τε· πολλὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 Ἔστι δὲ τις προπάροιθε πόλιος αἰπεῖα κολώνη,
 ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περιδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα·
 τὴν ἦτοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν,
 ἀθάνατοι δὲ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης·
 815 ἔνθα τότε Τρῶές τε διέκριδεν ἡδ' ἐπίκουροι.
 Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε μέγας κορυθαῖολος Ἔκτωρ
 Πριαμίδης· ἅμα τῷγε πολὺ πλείστοι καὶ ἄριστοι
 λαοὶ θωρήσσοντο, μεμαότες ἐγχείησιν.
 Δαρδανίων αὐτ' ἦρχεν ἔς παῖς Ἀγχίσαο,
 820 Αἰνείας, τὸν ὑπ' Ἀγχίση τέκε δι' Ἀφροδίτῃ,
 Ἰδῆς ἐν κνημοῖσι θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα·
 οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε δύνω Ἀντήνορος υἱε,
 Ἀρχέλοχος τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.

Οἱ δὲ Ζῆλειαν ἔναιον ὑπὰὶ πόδα νείατον Ἰδης,
ἀφνειοί, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσθήποιο, 825
Τρῶες· τῶν αὐτ' ἦρχε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.

Οἱ δ' Ἀδρήστειάν τ' εἶχον καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ,
καὶ Πιτύειαν ἔχον καὶ Τηρείης ὄρος αἰπύ·
τῶν ἦρχ' Ἀδρηστός τε καὶ Ἀμφιος λυνοδώρηξ, 830
υἱὲ δὺν Μέροπος Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων
ἦδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὓς παῖδας ἔασκεν
στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τῷ δέ οἱ οὔτι
πείθεσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.

Οἱ δ' ἄρα Περκώτην καὶ Πράκτιον ἀμφενέμοντο, 835
καὶ Σηστόν καὶ Ἀβυδὸν ἔχον καὶ δῖαν Ἀρίσβην·
τῶν αὖθ' Ἑρτακίδης ἦρχ' Ἀσῖος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Ἀσῖος Ἑρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
αἰθῶνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.

Ἴππόδοος δ' ἄγε φύλα Πελασγῶν ἐγχεσιμῶρων, 840
τῶν οἱ Λάρισσαν ἐριβώλακα ναιετάασκον·
τῶν ἦρχ' Ἴππόδοός τε Πύλαιός τ', ὄζος Ἀρης,
υἱὲ δὺν Αἰθῶιο Πελασγοῦ Τενταμίδαο.

Αὐτὰρ Θρηίκας ἦγ' Ἀκάμας καὶ Πείροος ἦρως, 845
ὄσσοις Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἔεργει.

Εὐφημος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν αἰχμητῶν,
υἱὸς Τροϊζήνοιο Διοτρεφέος Κεάδαο.

Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους,
τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος,
Ἀξιοῦ, οὐ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδνεται αἶαν. 850

Παφλαγόνων δ' ἠγεῖτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ,
ἐξ Ἐνετῶν, ὃθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων·
οἳ ῥα Κύτωρον ἔχον, καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο,
ἀμφί τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματ' ἔναιον
Κρῶμνάν τ' Αἰγιάλόν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἑρυθίνους. 855

Αὐτὰρ Ἀλιζώνων Ὀδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὃθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέσθλη.

- Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε καὶ Ἔννομος οἰωνιστής·
 ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο Κῆρα μέλαιναν,
 860 ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
 ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῶας κεράϊζε καὶ ἄλλους.
 Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε καὶ Ἀσκάνιος θεοειδής,
 τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης· μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι.
 Μήοσιν αὖ Μέσθλης τε καὶ Ἀντιφος ἡγησάσθην,
 865 υἱε Ταλαιμένεος, τῷ Γυγαίῃ τέκε Δίμνη,
 οἱ καὶ Μήονας ἦγον ὑπὸ Τμῳλῷ γεγαῶτας.
 Νάστης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων,
 οἱ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον,
 Μαιάνδρου τε ῥοάς, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα·
 870 τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάστης ἡγησάσθην,
 Νάστης Ἀμφίμαχός τε, Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα,
 ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδ' Ἴεν, ἥντε κούρη·
 νήπιος, οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
 ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
 875 ἐν ποταμῷ, χρυσὸν δ' Ἀχιλεὺς ἐκόμισσε δαΐφρων.
 Σαρπηδῶν δ' ἦρχεν Λυκίων καὶ Γλαῦκος ἀμύμων,
 τηλόθεν ἐκ Αὐκίης, Ξάνθου ἅπο δινήεντος.

ΙΛΙΑΔΟΣ Γ.

Ὅρκοι. Τειχοσκοπία. Ἀλεξάνδρου καὶ Μενελάου μονομαχία.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἄμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι,
 Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς·
 ἥντε περ κλαγγῇ γεράνων πέλει οὐρανόδι πρό,
 αἷτ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀδέσφατον ὄμβρον,
 κλαγγῇ ταίγε πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων,
 ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ Κῆρα φέρουσαι·
 ἥρεια δ' ἄρα ταίγε κακὴν ἔριδα προφέρονται·
 οἱ δ' ἄρ' ἴσαν συγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί,
 ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν.

5

Εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι Νότος κατέχευεν ὀμίχλην,
 ποιμέσιν οὔτι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω,
 τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἴησιν·
 ὥς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσσαλος ὤρνυτ' ἀελλῆς
 ἐρχομένων· μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο.

10

Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τρῶσιν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
 παρδαλήν ὥμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα
 καὶ ξίφος· αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ
 πᾶλλων, Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους,
 ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊότητι.

15

20

- Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀρητίφιλος Μενέλαος,
 ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου, μακρὰ βιβῶντα,
 ὥστε λέων ἐχάρη, μέγαλφ' ἐπὶ σώματι κύρσας,
 εὐρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα,
 35 πεινῶων· μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴπερ ἂν αὐτὸν
 σείνωνται ταχέες τε κύνες, θαλεροὶ τ' αἰζηοί·
 ὥς ἐχάρη Μενέλαος, Ἀλέξανδρον θεοειδέα
 ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· φάτο γὰρ τίσεσθαι ἀλείτην·
 αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμάζε. /
 30 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
 ἐν προμάχοισι φανέντα, κατεπλήγη φίλον ἦτορ·
 ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο Κῆρ' ἀλεείνων.
 ὥς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέστη
 οὔρεος ἐν βήσσης, ὑπὸ τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα,
 35 ἄψ τ' ἀνεχώρησεν, ὠχρὸς τέ μιν εἶλε παρειάς·
 ὥς αὐτίς καὶ ὁμίλον ἔδω Τρώων ἀγερώχων,
 δείσας Ἀτρεὺς υἱὸν Ἀλέξανδρος θεοειδής.
 τὸν δ' Ἔκτωρ νείκεσσε ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
 Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἡπεροπευτά!
 40 αἰὲς ὄφελος ἄγονός τ' ἔμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι,
 καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν
 ἢ οὕτω λῶβην τ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων.
 ἢ που καγχαλῶσι κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
 φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι, οὐνεκα καλὸν
 45 εἶδος ἔπ'· ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσίν, οὐδέ τις ἄλκη.
 ἢ τοιόσδε ἑὼν, ἐν ποιντοπόροιςιν νέεσσιν
 πόντον ἐπιπλώσας, ἐτάρους ἐρίηρας ἀγείρας,
 μιχθεῖς ἀλλοδαποῖσι, γυναιῖκ' εὐειδέ' ἀνήγες
 ἐξ ἀπίης γαίης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητῶν—
 50 πατρί τε σῶ μέγα πῆμα, πόλῃ τε παντί τε δήμῳ,
 δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δὲ σοὶ αὐτῷ;
 οὐκ ἂν δὴ μείνειας Ἀρητίφιλον Μενέλαον;
 γνολῆς χ', οἴου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν.
 οὐκ ἂν τοι χραίσμη κίθαρις, τά τε δῶρ' Ἀφροδίτης
 55 ἢ τε κόμη, τό, τε εἶδος, ὅτ' ἐν κονίησι μυγείης.

ἀλλὰ μάλα Τρῶες δευδήμενες· ἡ τέ κεν ἤδη
λαῖνον ἔσσο χιτῶνα, κακῶν ἔνεχ', ὅσσα ἔοργας.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής·
Ἔκτορ· ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν·
αἰεὶ τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστιν ἀτειρής, 60
ὅστ' εἴσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέχνη
νῆϊον ἐκτάμνησιν, ὁφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν·
ὥς τοι ἐνὶ στήθεσσι νάταρβητος νόος ἐστίν.

μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσέης Ἀφροδίτης!
οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα, 65
ὅσσα κεν αὐτοὶ δώσιν, ἐκὼν δ' οὐκ ἂν τις ἔλοιτο.
νῦν αὖτ' εἰ μ' ἐθέλεις πολεμίζειν ἡδὲ μάχεσθαι,
ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσω καὶ Ἀρηΐφιλον Μενέλαον
συμβάλετ' ἀμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι. 70

ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
κτῆμαδ' ἐλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἵκαδ' ἀγέσθω·
οἱ δ' ἄλλοι, φιλότῃτα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες,
ναίειτε Τροίην ἐριβώλακα· τοὶ δὲ νεέσθων

Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιίδα καλληγύναικα. 75

Ὡς ἔφαθ'· Ἔκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας,
καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας,
μέσσον δουρὸς ἐλὼν· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.
τῷ δ' ἐπετοξάζοντο κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
ιοῖσιν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον. 80

αὐτὰρ ὁ μακρὸν αὔσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

Ἰσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, κούροι Ἀχαιῶν!
στεύεται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἔκτωρ.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο μάχης, ἀνεῶ τ' ἐγένοντο
ἐσσυμένως· Ἔκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν· 85

Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν.
ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς
τεύχεα κάλ' ἀποδέσθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
αὐτὸν δ' ἐν μέσσω καὶ Ἀρηΐφιλον Μενέλαον 90

- οἶους ἀμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
 ὅπποτερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
 κτήμαθ' ἔλων εὖ πάντα, γυναικὰ τε, οἰκαδ' ἀγέσθω·
 οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃτα καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν.
- 95 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Κέκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο· μάλιστα γὰρ ἄλγος ἱκάνει
 θυμὸν ἐμόν· φρονέω δὲ διακρινδῆμεναι ἤδη
 Ἀργείους καὶ Τρῶας, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε
 εἵνεκ' ἐμῆς ἔριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἀρχῆς·
 100 ἡμέων δ' ὅπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται,
 τεθναίῃ· ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα·
 οἴσετε δ' ἄρν', ἕτερον λευκόν, ἐτέρην δὲ μέλαιναν,
 Γῇ τε καὶ Ἑλίῳ· Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.
- 105 ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην, ὄφρ' ὄρκια τάμνῃ
 αὐτός, ἐπεὶ οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι·
 μήτις ὑπερβασίῃ Διὸς ὄρκια δηλήσῃται.
 αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἡερέθονται·
 οἷς δ' ὁ γέρων μετήσιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω
 110 λεύσσει, ὅπως ὅχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
- Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν Ἀχαιοὶ τε Τρῳῆς τε,
 ἐλπόμενοι παύσεσθαι οἷζυροῦ πολέμοιο.
 καὶ ῥ' ἵππους μὲν ἔρυσαν ἐπὶ στίχας, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοῖ
 τεύχεά τ' ἐξεδύοντο, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ
 115 πλησίον ἀλλήλων, ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα.
- Ἐκτωρ δὲ προτὶ ἄστυ δύο κήρυκας ἐπεμπευ,
 καρπαλίμως ἄρνας τε φέρειν, Πριάμόν τε καλέσσαι.
 αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων,
 νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς ἵεναι, ἡδ' ἄρν' ἐκέλευεν
 120 οἰσέμεναι· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίδῃσ' Ἀγαμέμνονι δίφω·—
 Ἴρις δ' αὖθ' Ἑλένη λευκωλένῳ ἄγγελος ἦλθεν,
 εἰδομένη γαλόφ', Ἀντηνοριδαο δάμαρτι,
 τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων Ἑλικάων,
 Λαοδίκην, Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.
 125 τὴν δ' εὖρ' ἐν μεγάρῳ· ἡ δὲ μέγαν ἰστὸν ὕφαινεν,

δίπλακα πορφυρέην· πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους
 Τρώων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 οὓς ἔθεν εἵνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἄρῃος παλαμάων.
 ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·

Δεῦρ' ἴθι, νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδῃαι 130

Τρώων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 οἱ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν Ἄρῃα

ἐν πεδίῳ, ὀλοοῖο λιλαϊόμενοι πολέμοιο,

οἱ δὴ νῦν ἔσται συγῇ—πόλεμος δὲ πέπανται—

ἄσπῃσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν. 135

αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηΐφιλος Μενέλαος

μακρῆς ἐγχείησι μαχέσονται περὶ σείο·

τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις.

Ὡς εἰπούσα θεὰ γλυκὺν ἥμερον ἔμβαλε θυμῷ

ἀνδρός τε προτέραιο καὶ ἄστεος ἠδὲ τοκῆων. 140

αὐτίκα δ' ἀργεννήσι καλυψαμένη ὀδόντησιν,

ὥρματ' ἐκ θαλάμοιο, τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα·

σὺκ οἴη, ἅμα τῆγε καὶ ἀμφίπολοι δὴ ἔποντο,

Αἰΐδρη, Πιτῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις.

αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανον, ὅθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν. 145

Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνδοον ἠδὲ Θυμοίτην,

Λάμπον τε Κλυτίον θ' Ἰκετάονά τ', ὄζον Ἄρῃος,

Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,

εἶατο δημογέροντες ἐπὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν·

γῆραι δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ 150

ἐσθλοί, τεττίγεσσιν ἐοικότες, οἷτε καδ' ὕλην

δενδρέφ' ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσσιν εἰσὶν·

τοιοὶ ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἦντ' ἐπὶ πύργῳ.

οἱ δ' ὥς οὖν εἶδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργῳ ἰοῦσαν,

ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον· 155

Οὐ νέμεσις, Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς

τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·

αἰνῶς ἀθανάτησι θεῆς εἰς ὧπα ἔοικεν.

ἀλλὰ καὶ ὥς, τοίη περ ἐοῖσ', ἐν νηυσὶ νέεσθω,

μῆδ' ἡμῶν τεκέεσσι τ' ὀπίσσω πῆμα λίποιτο. 160

- ὧς ἄρ' ἔφαν· Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ·
 δεῦρο πάροιθ' ἔλθοῦσα, φίλον τέκος, ἵζευ ἐμεῖο,
 ὅφρα ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν πηούς τε φίλους τε—
 οὔτι μοι αἰτὶ ἐσσί, θεοὶ νύ μοι αἰτιοὶ εἰσιν,
 165 οἳ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρυν Ἀχαιῶν—
 ὥς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνης,
 ὅστις ὃδ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἧὺς τε μέγας τε.
 ἦτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μελίζονες ἄλλοι ἕασιν·—
 καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὕπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 170 οὐδ' οὕτω γεραρόν· βασιλῇ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν. ✓
 Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο, διὰ γυναικῶν·
 αἰδοῖός τέ μοι ἐσσι, φίλε ἐκυρέ, δεινός τε·
 ὥς ὅφελεν θάνατός μοι ἀδεῖν κακός, ὅππότε δεῦρο
 υἱεὶ σφ' ἐπόμην, θάλαμον γνωτούς τε λιπούσα,
 175 παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὀμηλικίην ἐρατεινήν.
 ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα.—
 τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὃ μ' ἀνείρειαι ἡδὲ μεταλλάξ·
 οὗτός γ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 ἀμφοτέρων, βασιλεύς τ' ἀγαθός, κρατερός τ' αἰχμητής·
 180 δαῆρ αὐτ' ἐμός ἔσκε κυνώπιδος, εἵποτ' ἔην γε.
 ὧς φάτο· τὸν δ' ὁ γέρων ἡγάσσατο, φώνησέν τε·
 ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδη, μοιρηγενές, ὀλβιόδαμον,
 ἦ ρά νύ τοι πολλοὶ δεδμήματο κοῦροι Ἀχαιῶν.
 ἤδη καὶ Φρυγίην εἰσῆλυθον ἀμπελόεσσιν,
 185 ἔνθα ἴδον πλείστους Φρύγας, ἀνέρας αἰδολοπῶλους,
 λαοὺς Ὀτρήος καὶ Μύγδονος ἀντιθέοιο,
 οἳ ῥα τότε ἐστρατόωντο παρ' ὄχθας Σαυγαρῖοιο·
 καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἔων μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην
 ἡματι τῷ, ὅτε τ' ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι·
 190 ἀλλ' οὐδ' οἱ τόσοι ἦσαν, ὅσοι ἐλίκωπες Ἀχαιοί.
 Δεύτερον αὐτ' Ὀδυσῆα ἰδὼν, ἐρέειν ὁ γεραίός·
 εἶπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅστις ὃδ' ἐστὶν·
 μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 εὐρύτερος δ' ὥμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι.
 195 τεύχεα μὲν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,

αὐτὸς δέ, κτίλος ὥς, ἐπιπωλείται στίχας ἀνδρῶν·
 ἄρνειῷ μιν ἔγωγε ἔϊσκω πηγεσιμάλλῃ,
 ὅστ' ὅτῳ μέγα πῶν διέρχεται ἀργεινῶων. /

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειδ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
 οὔτος δ' αὖ Λαερτιάδης, πολύμητις Ὀδυσσεύς, 200
 ὃς τράφη ἐν δήμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης,
 εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μῆδεα πυκνά.

Τὴν δ' αὖτ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 ὦ γύναι, ἡ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες.
 ἦδη γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἤλυθε διὸς Ὀδυσσεύς, 205
 σεῦ ἔνεκ' ἀγγελίης, σὺν Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ·
 τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα, καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα,
 ἀμφοτέρων δὲ φυὴν ἐδάην καὶ μῆδεα πυκνά.

ἀλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν,
 στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὦμους, 210
 ἄμφω δ' ἐξομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς·

ἀλλ' ὅτε δὴ μῦθους καὶ μῆδεα πᾶσι ὕφαινον,
 ἦτοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευεν,
 παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λυγέως· ἐπεὶ οὐ πολύμυθος,
 οὐδ' ἀφαρματοεπής, ἡ καὶ γένει ὕστερος ἦεν. 215

ἀλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀναίξειεν Ὀδυσσεύς,
 στάσκειν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε, κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας,
 σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα,
 ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκειν, αἰδρεῖ φωτὶ ἐοικώς·

φαίης κε ζάκοτόν τέ τιν' ἔμμεναι, ἄφρονά τ' αὐτως· — 220
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὅπα τε μεγάλῃν ἐκ στήθεος ἔει,
 καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίσιν,
 οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσσῆ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος·
 οὐ τότε γ' ὧδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.

Τοτρίτον αὖτ' Αἴαντα ἰδὼν, ἐρέειν ὁ γεραίος· 225
 τίς τ' ἄρ' ὧδ' ἄλλος Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἧς τε μέγας τε,
 ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἦδ' εὐρέας ὦμους ; /

Τὸν δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἀμείβετο, διὰ γυναικῶν·
 οὔτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν·
 Ἰδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι, θεὸς ὥς, 230

- ἔστηκ'· ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἡγερέθονται.
 πολλὰκι μιν ξείνισσεν Ἀρηίφιλος Μενέλαος
 οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὅποτε Κρήτηθεν ἵκοιτο.
 νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὁρῶ ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς,
 235 οὓς κεν εὖ γινώην, καὶ τοῦνομα μυθήσαιμην·
 δοιῶ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορε λαῶν,
 Κάστορά θ' ἰππόδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
 αὐτοκασιγνήτω, τῷ μοι μία γείνατο μήτηρ.
 ἢ οὐχ ἔσπέσθην Λακεδαιμόνος ἐξ ἐρατεινῆς;
 240 ἢ δεῦρο μὲν ἔποντο νέεσσ' ἐνὶ ποντοπόροιςιν,
 νῦν αὖτ' οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,
 αἴσχεα δειδιότες καὶ ὀνειδεα πόλλ', ἃ μοὶ ἔστιν;
 ὧς φάτο· τοὺς δ' ἤδη κατέχευ φυσίζοος αἶα
 εἰ Λακεδαίμονι αὖτις, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ.—
 245 Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστνυ θεῶν φέρου ὄρκια πιστά,
 ἄρνε δύω καὶ οἶνον εὐφρονα, καρπὸν ἀρούρης,
 ἀσκῶ ἐν αἰγείῳ· φέρε δὲ κρητῆρα φαεινὸν
 κήρυξ Ἰδαῖος ἠδὲ χρύσεια κύπελλα·
 ὥτρυνεν δὲ γέροντα παριστάμενος ἐπέεσσιν·
 250 Ὅρσεο, Λαομεδοντιάδῃ! καλέουσιν ἄριστοι
 Τρώων θ' ἰπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 εἰς πεδίον καταβῆναι, ἧν ὄρκια πιστὰ τάμητε·
 αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηίφιλος Μενέλαος
 μακρῆς ἐγχείησι μαχήσονται ἀμφὶ γυναικί·
 255 τῷ δέ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήμαθ' ἔποιτο·
 οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες,
 ναίοιμεν Τροίην ἐριβώλακα· τοὶ δὲ νέονται
 Ἀργος εἰς ἰππόβοτον καὶ Ἀχαιῖδα καλλυγύναικα.
 ὧς φάτο· ῥίγησεν δ' ὁ γέρων, ἐκέλευσε δ' ἐταίροις
 260 ἵππους ζευγνύμεναι· τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπὶ ἴοντο.
 ἂν δ' ἄρ' ἔβη Πριάμος, κατὰ δ' ἠνία τείνεν ὀπίσσω·
 παρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον.
 τῷ δὲ διὰ Σκαιῶν πεδίοις ἔχον ὠκέας ἵππους.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκοντο μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοὺς.
 265 ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα πούλυβότειραν,

ἔς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο.
 ὦρνυτο δ' αὐτίκ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις· ἀτὰρ κήρυκες ἀγανοὶ
 ὄρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, κρητῆρι δὲ οἶνον
 μίσγον, ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχεναν· 370

Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,
 ἧ οἱ παρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
 ἀρνῶν ἐκ κεφαλῶν τάμνε τρίχας· αὐτὰρ ἔπειτα
 κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νείμαν ἀρίστοις.
 τοῖσιν δ' Ἀτρεΐδης μεγάλ' εὐχέτο, χεῖρας ἀνασχών· 275

Ζεῦ πάτερ, Ἰδῆδεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
 Ἥελιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις,
 καὶ Ποταμοὶ καὶ Γαῖα, καὶ οἱ ὑπένερθε καμόντας
 ἀνδρώπους τίνυσθον, ὅτις κ' ἐπιόρκον ὁμόσση,
 ὑμεῖς μάρτυροι ἔστε, φυλάσσετε δ' ὄρκια πιστὰ· 280

εἰ μὲν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνη,
 αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην ἐχέτω καὶ κτήματα πάντα,
 ἡμεῖς δ' ἐν νῆεσσι νεώμεθα ποντοπόροισιν·
 εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτεῖνῃ ξανθὸς Μενέλαος,
 Τρῶας ἔπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι 285

τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἦντιν' ἔοικεν,
 ἦτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνδράποισι πέληται.
 εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες
 γίνειν οὐκ ἐθέλωσιν, Ἀλεξάνδροιο πεσόντος,
 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχήσομαι εἵνεκα ποινῆς, 290
 αὖθι μενων, εἰως κε τέλος πολέμοιο κιχέω.

Ἦ, καὶ ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε νηλεῖ χαλκῷ·
 καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας,
 θυμοῦ δευομένους· ἀπὸ γὰρ μένος εἵλετο χαλκός.
 οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν 295
 ἔκχεον, ἧδ' εὐχοντο θεοῖς αἰετιγενέτησιν·

ὦδε δέ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·
 Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι!
 ὅππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια πημήνεια,

- 300 ὦδ' ἐσφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι, ὥς ὅδε οἶνος,
αὐτῶν, καὶ τεκέων, ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμεῖεν.
ᾠς ἔφαν· οὐδ' ἄρα πῶ σφιν ἐπεκραταῖνε Κρονίων,
τοῖσι δὲ Δαρδανίδης Πριάμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·
- 305 ἦτοι ἐγὼν εἴμι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσιν
ἄψ, ἐπεὶ οὐπω τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρᾶσθαι
μαρνάμενον φίλον υἱὸν Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ·
Ζεὺς μὲν που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
ὅπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν.
- 310 Ἥ ῥα, καὶ ἐς δίφρον ἄρνας θέτο ἰσότητος φῶς·
ἂν δ' ἄρ' ἔβαιν' αὐτός, κατὰ δ' ἠνία τεῖνεν ὀπίσσω·
πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον·
τῷ μὲν ἄρ' ἄψ' ὀρροὶ προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο.
Ἐκτωρ δὲ Πριάμοιο πάϊς καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς
- 315 χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον, αὐτὰρ ἔπειτα
κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκῇρεϊ πάλλον ἐλόντες,
ὅπποτέρος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος.
λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
ὦδε δέ τις εἶπεςκεν Ἀχαιῶν τε Τρῶων τε·
- 320 Ζεὺ πάτερ, Ἰδῆθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε!
ὅπποτέρος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔσθηνεν,
τὸν δὸς ἀποφθίμενον δύναι δόμον Ἀΐδος εἶσω,
ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ γενέσθαι.
ᾠς ἄρ' ἔφαν· πάλλιν δὲ μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ
- 325 ἄψ' ὁρώων· Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλήρος ὄρουσεν.
οἱ μὲν ἔπειθ' ἔζοντο κατὰ στίχας, ἥχι ἐκάστω
ἵπποι ἀερσίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.
αὐτὰρ ὃγ' ἀμφ' ὥμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ
δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠυκόμοιο.
- 330 κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔσθηνεν
καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσι δύνεν
οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος· ἤρμωσε δ' αὐτῷ.

ἀμφι δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε· 335
 κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν,
 ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καδύπερδεν ἔνευεν.
 εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει.
 ὥς δ' αὐτως Μενέλαος Ἀρήϊος ἔντε' ἔδυνεν.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐκάτερδεν ὀμίλου θωρήχθησαν, 340
 ἐς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο,
 δεινὸν δερκόμενοι· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
 Τρώας θ' ἵπποδάμους καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 καὶ ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῶ ἐνὶ χώρῳ,
 σείοντ' ἐγχείας, ἀλλήλοισιν κοτέοντε. 345

πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προτεῖ δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Ἀτρεΐδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔεσθην,
 οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἶχμῇ
 ἀσπὶδ' ἐνὶ κρατερῇ· ὃ δὲ δεῦτερος ὠρνυτο χαλκῷ
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρί· 350

Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι, ὃ με πρότερος κάκ' ἔοργεν,
 δῖον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον·
 ὅφρα τις ἐρρήγησι καὶ ὀψιγόνων ἀνδράπων,
 ξεινοδόκον κακὰ βέξαι, ὃ κεν φιλόττητα παράσχη.

Ἡ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προτεῖ δολιχόσκιον ἔγχος· 355
 καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔεσθην.
 διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὀβριμον ἔγχος,
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαϊδάλου ἠρήρειστο·
 ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπάρην διάμησε χιτῶνα
 ἔγχος· ὃ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν. 360

Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
 πληῆξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φάλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
 τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός.
 Ἀτρεΐδης δ' ὦμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

Ζεῦ πάτερ, οὗτις σείῳ θεῶν ὀλωότερος ἄλλος ! 365
 ἦ τ' ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος·
 νῦν δέ μοι ἐν χεῖρεσσ' ἐάγη ξίφος· ἐκ δέ μοι ἔγχος
 ἤχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, οὐδ' ἔβαλόν μιν. |

- 'Η, καὶ ἐπαίξας κόρυθος λάβεν ἵπποδασείης,
 370 ἔλκε δ' ἐπιστρέψας μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
 ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἰμάς ἀπαλὴν ὑπὸ δειρήν,
 ὃς οἱ ὑπ' ἀνδρεῶνος ὄχευς τέτατο τρυφαλείης.
 καὶ νύ κεν εἵρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἦρατο κῦδος,
 εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 375 ἣ οἱ ῥῆξεν ἱμάντα βοὸς ἱφι κταμένοιο·
 κεινὴ δὲ τρυφάλεια ἅμ' ἔσπετο χειρὶ παχείῃ.
 τὴν μὲν ἔπειθ' ἦρωσ μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 ῥίψ' ἐπιδινήσας, κόμισαν δ' ἐρήρες ἐταῖροι.
 αὐτὰρ ὁ ἄψ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων
 380 ἔγχεϊ χαλκείῳ· τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη
 ῥεῖα μάλ', ὥστε θεός· ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἥερι πολλῇ,
 καὶ δ' εἰς ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ, κηώντι.
 αὐτὴ δ' αὖθ' Ἑλένην καλέουσα ἔε· τὴν δ' ἐκίχανεν
 πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ· περὶ δὲ Τρωαὶ ἄλις ἦσαν.
 385 χειρὶ δὲ νέκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβούσα·
 γρητὶ δέ μιν εἰκυῖα παλαιγενεῖ προσέειπεν,
 εἰροκόμῳ, ἣ οἱ Λακεδαίμονι ναιεταώσῃ
 ἦσκεν εἷρια καλά, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκεν·
 τῇ μιν εἰσαμένη προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτη·
 390 Δεῦρ' ἴθ'· Ἀλέξανδρός σε καλεῖ οἰκόνδε νέεσθαι.
 κείνος ὄγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσσιν,
 κάλλει τε στίλβων καὶ εἵμασιν· οὐδέ κε φαίης
 ἀνδρὶ μαχησάμενον τόνγ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ χορόνδε
 ἔρχεσθ', ἥ ἐ χοροῖο νέον λήγοντα καδίξειν.
 395 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν·
 καὶ ῥ' ὥς οὖν ἐνόησε θεᾶς περικαλλέα δειρήν,
 στήθεά θ' ἱμερόεντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα,
 δάμβησέν τ' ἄρ' ἔπειτα, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαιέαι ἡπεροπεύεις;
 400 ἣ πῇ μέ προτέρω πολίων εὐναιομενάων
 ἄξεις ἢ Φρυγίης, ἢ Μηονίης ἐρατεινῆς,
 εἴ τίς τοι καὶ κείδι φίλος μερόπων ἀνθρώπων;
 οὔνεκα δὴ νῦν δῖον Ἀλέξανδρον Μενέλαος

πκῆσας ἐθέλει στυγερὴν ἱμέ οἴκαδ' ἄγεσθαι,
 τοῦνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης ; 405
 ἦσο παρ' αὐτὸν ἰούσα, θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύδους·
 μηδ' ἔτι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας Ὀλυμπον,
 ἀλλ' αἰεὶ περὶ κεῖνον οἷζυε, καὶ ἐ φύλασσε,
 εἰσόκε σ' ἡ ἄλοχον ποιήσεται, ἣ ὄγε δούλην.
 κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι—νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη— 410
 κείνου πορσυνέουσα λέχος· Τρωαὶ δέ μ' ὀπίσσω
 πᾶσαι μωμήσονται· ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.

Τὴν δὲ χολωσαμένη προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτη·
 μή μ' ἔρεδε, σχετλίη! μὴ χωσαμένη σε μεδίω,
 τῷς δέ σ' ἀπεχθῆρῳ, ὥς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα, 415
 μέσσω δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔχθεα λυγρά,
 Τρώων καὶ Δαναῶν, σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄληαι.

Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
 βῆ δὲ κατασχομένη ἐανῷ ἀργῇτι φαεινῷ,
 συγῇ· πάσας δὲ Τρωὰς λάθην· ἦρχε δὲ δαίμων. 420

Αἰ δ' ὅτ' Ἀλεξάνδροιο δόμον περικαλλέ' ἵκοντο,
 ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα δοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο,
 ἣ δ' εἰς ὑψόροφον θάλαμον κίε δια γυναικῶν.
 τῇ δ' ἄρα δίφρον ἐλούσα φιλομειδῆς Ἀφροδίτη,
 ἀντί' Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε φέρουσα· 425
 ἔνθα κάθει' Ἑλένη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 ὅσσε πάλιν κλίνασα, πόσιν δ' ἠνίπαπε μῦθον·/

Ἥλυδες ἐκ πολέμου—ὥς ὥφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι,
 ἀνδρὶ δαμείς κρατερῷ, ὃς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν.
 ἣ μὲν δὴ πρὶν γ' εὐχε' Ἀρηϊφίλου Μενελάου 430
 σῇ τε βίῃ καὶ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ φέρτερος εἶναι·
 ἀλλ' ἴδι νῦν προκάλεσσαι Ἀρηϊφίλον Μενέλαον,
 ἐξαυτὶς μαχέσασθαι ἐναντίον! ἀλλὰ σ' ἔγωγε
 παύσασθαι κέλομαι, μηδὲ ξανθῷ Μενελάῳ
 ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν ἥδὲ μάχεσθαι 435
 ἀφραδέως, μήπως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμείης.

Τὴν δὲ Πάρις μῦθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνειδέσι θυμὸν εἰ ἵπτε!

- νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ·
 440 κέινον δ' αὖτις ἐγὼ· παρὰ γὰρ θεοὶ εἰσι καὶ ἡμῖν.
 ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότῃτι τραπέιομεν εὐνηθέντε.
 οὐ γὰρ πώποτέ μ' ὦδε ἔρωσ φρένας ἀμφεκάλυψεν·
 οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαιμόνος ἐξ ἐρατεινῆς
 ἔπλεον ἀρπάξας ἐν ποντοπόροισι νέεσσιν,
 445 νήσῳ δ' ἐν Κρανάῃ ἐμίγην φιλότῃτι καὶ εὐνῇ·
 ὥς σεο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἥμερος αἰρεῖ.
 Ἥ ῥα, καὶ ἄρχε λέχοςδε κιών· ἅμα δ' εἴπετ' ἄκοιτις·
 τὼ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατεύνασθην λεχέεσσιν.
 Ἀτρεΐδης δ' ἂν ὄμιλον ἐφοίτα, θηρὶ ἑοικώς,
 450 εἴ που ἐσαθήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα.
 ἀλλ' οὔτις δύνατο Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
 δεῖξαι Ἀλέξανδρον τότε Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
 οὐ μὲν γὰρ φιλότῃ γ' ἐκεῦθ' ἄνουν, εἴ τις ἴδοιτο·
 ἴσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο Κηρὶ μελαίνῃ.
 455 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἧδ' ἐπικούροι·
 νίκη μὲν δὴ φαίνεται Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
 ὑμεῖς δ' Ἀργεῖην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
 ἔκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν, ἦντιν' ἔοικεν,
 460 ἦτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
 Ὡς ἔφατ' Ἀτρεΐδης· ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι Ἀχαιοί.

Finished 16 Jan 31st 1871.
 E. V. C.

ΙΛΙΑΔΟΣ Δ.

Ορκίων σύγχυσις. Ἀγαμέμνωνος ἐπιπώλησις.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἡγορόωντο
χρυσέῃ ἐν δαπέδῳ, μετὰ δέ σφισι πότνια Ἥβη
νέκταρ ἐφνοχόει· τοὶ δὲ χρυσεῖς δεπάεσσιν
δειδέχατ' ἀλλήλους, Τρώων πόλιν εἰσορόωντες.
αὐτίκ' ἐπειρᾶτο Κρονίδης ἐρεδιζέμεν Ἥρην
κερτομίῳ ἐπέεσσι, παραβλήδην ἀγορεύων· 5

Δοῖα μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων,
Ἥρῃ τ' Ἀργεῖῃ καὶ Ἀλαλκομενῆϊς Ἀθήνῃ.
ἀλλ' ἦτοι ταὶ νόσφι καθήμεναι, εἰσορόωσαι
τέρπεσθον· τῷ δ' αὖτε φιλομειδῆς Ἀφροδίτῃ 10
αἶε παρμέμβλωκε, καὶ αὐτοῦ Κήρας ἀμύνει·
καὶ νῦν ἐξεσάωσεν οἰόμενον θανέεσθαι.

ἀλλ' ἦτοι νίκη μὲν Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
ἧ ῥ' αὖτις πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνῆν 15
ὄρσομεν, ἧ φιλότῃτα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν.
εἰ δ' αὖ πως τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἥδὺ γένοιτο,
ἦτοι μὲν οἰκέοιτο πόλιν Πριάμοιο ἀνακτος,
αὖτις δ' Ἀργεῖην Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο.

Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρῃ· 20
πλησῖαι αἶγ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.

- ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπεν,
 σκυζομένη Διὶ πατρί, χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρει·
 "Ἡρῇ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα
- 25 Αἰνότετε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες!
 πῶς ἐθέλεις ἄλιον θεῖναι πόνον ἢδ' ἀτέλεστον,
 ἰδρῶ θ', ὃν ἴδρωσα μόγῳ! καμέτην δέ μοι ἵπποι
 λαὸν ἀγειρούση, Πριάμῳ κακὰ τοῦο τε παισίν.
 ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
- 30 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς
 δαιμονίη, τί νύ σε Πριάμος Πριάμοιό τε παῖδες
 τόσσα κακὰ ῥέζουσιν, ὅτ' ἀσπερχές μενεαίνεις
 Ἴλιου ἐξαλαπάξαι εὐκτίμενον πτολίεθρον;
 εἰ δὲ σύγ' εἰσελθούσα πύλας καὶ τείχεα μακρά,
- 35 ὦμὸν βεβρώδεις Πριάμον Πριάμοιό τε παῖδας
 ἄλλους τε Τρῶας, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο.
 ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις· μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω
 σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
- 40 ὅππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαῶς πόλιν ἐξαλαπάξαι
 τὴν ἐθέλω, ὅδι τοι φίλοι ἄνδρες ἐγγεγάασιν,
 μήτι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλὰ μ' εἶσαι.
 καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δῶκα ἐκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.
 αἶ γὰρ ὑπ' ἡελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀσπερόεντι
- 45 ναιετάουσι πόλῃς ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 τάων μοι πέρι κῆρι τίσκετο Ἴλιος ἱρή,
 καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο.
 οὐ γάρ μοι ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἔσσης,
 λοιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
- 50 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια "Ἡρῇ·
 ἦτοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φίλταται εἰσι πόλῃς,
 Ἄργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυάγνια Μυκῆνη·
 τὰς διαπέρσαι, ὅτ' ἂν τοι ἀπέχθωνται πέρι κῆρι·
 ἰάων οὐτοὶ ἐγὼ πρόσθ' ἴσταμαι, οὐδὲ μεγαίρω.
- 55 εἴπερ γὰρ φθονέω τε, καὶ οὐκ εἰὼ διαπέρσαι,
 οὐκ ἀνύω φθονέουσ'· ἐπειὴ πολλὸν φέρτερός ἐσσι.

ἀλλὰ χρὴ καὶ ἐμὸν δέμεναι πόνον οὐκ ἀτέλεστον.
καὶ γὰρ ἐγὼ θεὸς εἰμι, γένος δ' ἐμοὶ ἔνθεν, ὅθεν σοί·
καὶ με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
ἀμφοτέρων, γενεῇ τε, καὶ οὐνεκα σὴ παράκοιτις 60
κέκλημαι· σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις·
ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦδ' ὑποείχομεν ἀλλήλοισιν,
σοὶ μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμοί· ἐπὶ δ' ἔφονται θεοὶ ἄλλοι
ἀθάνατοι· σὺ δὲ θάσσον' Ἀθηναίῃ ἐπιτεῖλαι,
ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνὴν, 65
πειρᾶν δ', ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.

Ἦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Αἴψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθε μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς, 70
πειρᾶν δ', ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.

Ἦς εἰπὼν ὦτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιοιο καρῆνων αἵξασα.
οἶον δ' ἀστέρα ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτιω, 75
ἥ ναύτησι τέρας, ἥ ἐστρατῶ εὐρέϊ λαῶν,
λαμπρόν· τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπιωθήρης ἴενται·
τῷ εἰκνὶ ἦιξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη,
καδ' δ' ἔθορ' ἐς μέσσον· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόοντας
Τρῳάας θ' ἵπποδάμους καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς. 80
ὦδε δὲ τις εἶπεςκεν, ἰδὼν ἐς πηλσίων ἄλλον·

Ἡ ρ' αὖτις πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ
ἔσσεται, ἥ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθῃσιν
Ζεὺς, ὅςτ' ἀνθρώπων ταμὴς πολέμοιο τέτυκται.

Ἦς ἄρα τις εἶπεςκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε. 85
ἦ δ' ἀνδρὶ ἱκέλη Τρώων κατεδύσαθ' ὁμιλον,
Λαοδόκῳ Ἀντηνορίδῃ, κρατερῷ αἰχμητῇ,
Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενι, εἴ που ἐφεύροι.
εὔρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερὸν τε
ἑσταότ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατερὰν στίχες ἀσπιστάων 90
λαῶν, οἳ οἱ ἔποντο ἀπ' Αἰσίοιο ῥοάων.
ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

- Ἡ ῥά νύ μοι τι πίδαοιο, Λυκάονος υἱέ δαΐφρον ;
 τλαίης κεν Μενελάω ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν·
 95 πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κύδος ἄριοι,
 ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλῇ.
 τοῦ κεν δὴ πάμπρωτα παρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο,
 αἱ κεν ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον, Ἀτρεὺς υἱὸν
 σὺ βέλει δμηθέντα, πυρῆς ἐπιβάντ' ἀλεγεινῆς.
 100 ἀλλ' ἄγ', ὅστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο·
 εὖχεο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ,
 ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἐκατόμβην,
 οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστρῳ Ζελεΐης.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· τῷ δὲ φρένας ἄφροني πείθειν.
 105 αὐτίκ' ἐσύλα τόξον ἐύχοον, ἱξάλου αἰγὸς
 ἀγρίου, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας,
 πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδοκῇσιν,
 βεβλήκει πρὸς στήθος· ὁ δ' ὕπτιος ἔμπεσε πέτρη·
 τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαϊδεκάδωρα πεφύκει·
 110 καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρε τέκτων,
 πᾶν δ' εὖ λειήνας, χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην.
 καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε τανυσσάμενος, ποτὶ γαίῃ
 ἀγκλίνας· πρόσθεν δὲ σάκεα σχέθον ἐσθλοὶ ἐταῖροι,
 μὴ πρὶν ἀναΐξειαν Ἀρήϊοι υἱες Ἀχαιῶν,
 115 πρὶν βλῆσθαι Μενέλαον Ἀρήϊον Ἀτρεὺς υἱόν.
 αὐτὰρ ὁ σύλα πῶμα φαρέτρης, ἐκ δ' ἔλετ' ἰὸν
 ἀβλήτα, πτερόεντα, μελαινέων ἔρμ' ὀδυνάων·
 αἶψα δ' ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμει πικρὸν οἶστόν,
 εὖχετο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ,
 120 ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἐκατόμβην,
 οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστρῳ Ζελεΐης.
 ἔλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα βοεῖα·
 νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινεν,
 125 λίγξε βιός, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἄλτο δ' οἶστος
 ὄξυβελῆς, καδ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων.
 Οὐδὲ σέθεν, Μενέλαε, θεοὶ μάκαρες λελάθοντο
 ἀθάνατοι, πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη,

ἥ τοι πρόσθε σταῖσα, βέλος ἔχεπευκὲς ἄμυνεν.
 ἥ δὲ τόσον μὲν ἔεργεν ἀπὸ χροός, ὥς ὅτε μήτηρ 130
 παιδὸς ἔέργει μυῖαν, ὅθ' ἡδέϊ λέξεται ὕπνῳ.
 αὐτὴ δ' αὐτ' ἵδυνεν, ὅθι ζωστήρος ὀχῆς
 χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλὸς ἦν τετο θώρηξ·
 ἐν δ' ἔπεσε ζωστήρι ἀρηρότι πικρὸς οἰστός·
 διὰ μὲν ἄρ' ζωστήρος ἐλῆλατο δαιδαλέοιο, 135
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαυδάλου ἡρήρειστο,
 μίτρης θ', ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροός, ἔρκος ἀκόντων,
 ἣ οἱ πλείστον ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἴσατο καὶ τῆς.
 ἀκρότατον δ' ἄρ' οἰστός ἐπέγραψε χροά φωτός·
 αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα κελαινεφές ἐξ ὠτειλῆς. 140
 Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοῖνικι μῆνῃ
 Μηνονὶς ἡὲ Κάειρα, παρήιον ἔμμεναι ἵππων·
 κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἡρήσαντο
 ἵππηες φορέειν· βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα,
 ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατήρϊ τε κύδος· 145
 τοῖοί τοι, Μενέλαε, μῖανθην αἵματι μηροὶ
 εὐφυέες, κινήμαί τ' ἡδὲ σφυρὰ κάλ' ὑπένερδεν.
 Ῥίγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ὥς εἶδεν μέλαν αἷμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς·
 ῤίγησεν δὲ καὶ αὐτὸς Ἀρηΐφιλος Μενέλαος. 150
 ὥς δὲ ἶδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἑόντας,
 ἄψορρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη.
 τοῖς δὲ βαρυστενάχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι·
 Φίλε κασίγνητε, θάνατόν νύ τοι ὄρκι' ἔταμνον, 155
 οἷον προσθήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι·
 ὥς σ' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὄρκια πιστὰ πάτησαν
 οὐ μὲν πως ἄλιον πέλει ὄρκιον, αἱμά τε ἀρνῶν,
 σπονδαὶ τ' ἄκρητοι καὶ δεξιά, ἧς ἐπέπιδμεν!
 εἵπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν, 160
 ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ· σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν,
 σὺν σφῆσιν κεφαλῇσι, γυναιξὶ τε καὶ τεκέεσσιν.
 εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
 ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' Ὀδῶλῃ Ἴλιος ἰρή,

- 105 καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὐμμελῶ Πριάμοιο,
 Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
 αὐτὸς ἐπισσεύσῃσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν,
 τῆσδ' ἀπάτης κοτέων· τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα·
 ἀλλὰ μοι αἶνὸν ἄχος σέθεν ἔσσεται, ᾧ Μενέλαε,
- 170 αἶ κε θάνης, καὶ μοῖραν ἀναπλήσῃς βιότοιο·
 καὶ κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἰκοίμην.
 αὐτίκα γὰρ μνήσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἴης·
 καὶ δέ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιμεν
 Ἀργεῖην Ἑλένην· σέο δ' ὅστέα πύσει ἄρουρα,
- 175 κειμένου ἐν Τροίῃ, ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ.
 καὶ κέ τις ᾧδ' ἐρέει Τρώων ὑπερηνορέοντων,
 τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου κυδαλίμοιο·
 αἶδ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει' Ἀγαμέμνων,
 ὥς καὶ νῦν ἄλιον στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδ' Ἀχαιῶν.
- 180 καὶ δὴ ἔβη οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
 σὺν κεινῇσιν νηυσί, λιπὼν ἀγαδὸν Μενέλαον.
 ὥς ποτέ τις ἐρέει· τότε μοι χάνοι εὐρεία χθῶν!
 Τὸν δ' ἐπιθαρσύνων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 θάρσει, μηδέ τί πω δειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν.
- 185 οὐκ ἐν καιρίῳ ὄξυ πάγῃ βέλος, ἀλλὰ πάροιθεν
 εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος, ἥδ' ὑπένερθεν
 ζῶμά τε καὶ μήτηρ, τὴν χαλκῆς κάμον ἄνδρες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 αἶ γὰρ δὴ οὕτως εἶη, φίλος ᾧ Μενέλαε.
- 190 ἔλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται, ἥδ' ἐπιθήσει
 φάρμαχ', ἃ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων.
 Ἦ, καὶ Ταλθύβιον, θεῖον κήρυκα, προσήδα·
 Ταλθύβι', ὅττι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον,
 φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱόν, ἀμύμονος ἰητῆρος,
- 195 ὅφρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,
 ὃν τις οἴστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὖ εἰδώς,
 Τρώων ἢ Λυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπίδῃσεν ἀκούσας,
 βῆ δ' ἔναι κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,

παπταινων ἦρωα Μαχάονα. τὸν δ' ἐνόησεν 200
 ἑσταότ' · ἀμφὶ δέ μιν κρατερὰι στίχες ἀσπιστῶν
 λαῶν, οἳ οἱ ἔποντο Τρίκης ἐξ ἵπποβότοιο.

ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·

Ὅρσ', Ἀσκληπιῶδη! καλέει κρείων Ἀγαμέμνων,
 ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν, 205
 ὃν τις οἷστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὖ εἰδώς,
 Τρώων ἢ Λυκίων · τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.

Ὡς φάτο · τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄριεν ·
 βᾶν δ' ἵεναι καδ' ὁμίλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος 210

βλήμενος ἦν — περὶ δ' αὐτὸν ἀγγεγάϑ', ὅσσοι ἄριστοι,
 κυκλός', ὁ δ' ἐν μέσσοισι παρίσταντο ἰσόθεος φῶς —
 αὐτίκα δ' ἐκ ζωστήρος ἀρηρότος ἔλκεν οἷστόν ·

τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι.
 λῦσε δέ οἱ ζωστήρα παναίολον, ἥδ' ὑπένερθεν 215
 ζῶμά τε καὶ μήτηρ, τὴν χαλκῆς κάμου ἄνδρες.

αὐτὰρ ἐπεὶ ἶδεν ἔλκος, ὅθ' ἔμπεσε πικρὸς οἷστός,
 αἶμ' ἐκμυζήσας, ἐπ' ἄρ' ἥπια φάρμακα εἰδὼς
 πάσσε, τά οἱ ποτε πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων.

Ὅφρα τοὶ ἀμφεπένοντο βοήν ἀγαθὸν Μενέλαον, 220
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστῶν ·
 οἱ δ' αὐτίς κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης.

Ἐνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον,
 οὐδὲ καταπτύσσοντ', οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι,
 ἀλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν. 225

ἵππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ ·
 καὶ τοὺς μὲν θηράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιώοντας
 Εὐρυνμέδων, υἱὸς Πτολεμαίου Πειραῖδαο ·
 τῷ μάλα πόλλ' ἐπέτελλε παρισχέμεν, ὅππότε κέν μιν
 γυῖα λάβῃ κάματος, πολέας διὰ κοιρανέοντα · 230

αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἐὼν ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν ·
 καὶ ῥ' οὗς μὲν σπεύδοντας ἴδοι Δαναῶν ταχυπώλων,
 τοὺς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσσιν ·

Ἀργεῖοι, μήπω τι μεδίετε Δούριδος Ἀλκῆς!

- 235 οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσει· ἀρωγός·
 ἀλλ' οὔπερ πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο,
 τῶν ἦτοι αὐτῶν τέρενα χροά γῦπες ἔδονται·
 ἡμεῖς αὐτ' ἀλόχους τε φίλας καὶ νήπια τέκνα
 ἄχομεν ἐν νήεσσιν, ἐπὴν πτολίεθρον ἔλωμεν.
- 240 Οὕστινας αὖ μεδιέντας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο,
 τοὺς μάλα νεικείεσκε χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέες, οὐ νυ σέβεσθε;
 τίφθ' οὕτως ἔστητε τεθνηπότες, ἥντε νεβροί;
 αἷτ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέος πεδίοιο θέουσai,
 245 ἐστᾶσ', οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλήκη·
 ὥς ὑμεῖς ἔστητε τεθνηπότες, οὐδὲ μάχασθε.
 ἦ μένετε Τρῶας σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔνθα τε νῆες
 εἰρύατ' εὐπρυμνοὶ, πολίης ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
 ὄφρα ἴδῃτ', αἶ κ' ὕμμιν ὑπέρσχη χεῖρά Κρονίων;
 250 Ὡς ὅγε κοιρανέων ἐπεπωλείτο στίχας ἀνδρῶν·
 ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι, κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν,
 οἱ δ' ἀμφ' Ἰδομενῆα δαΐφρονα θωρήσσοντο·
 Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις, συτὶ εἵκελος ἀλκήν,
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ πυμάτας ὥτρυνε φάλαγγας.
 255 τοὺς δὲ ἰδὼν γήθησεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα προσηύδα μελιχίσιον·
 Ἰδομενεῦ, πέρι μὲν σε τίω Δαναῶν ταχυπώλων,
 ἡμὲν ἐνὶ πτολέμφῳ, ἦδ' ἀλλοίφ' ἐπὶ ἔργῳ,
 ἦδ' ἐν δαΐθ', ὅτε πέρ τε γερούσιον αἰΐθωπα οἶνον
 260 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται.
 εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι γε καρῆκομόωντες Ἀχαιοὶ
 δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ
 ἔστηχ', ὥσπερ ἐμοί, πῖευν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
 ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδ', οἷος πάρος εὖχεαι εἶναι!
 265 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ηὔδα·
 Ἀτρεΐδῃ, μάλα μὲν τοι ἐγὼν ἐρήρος ἐταῖρος
 ἔσσομαι, ὥς τοπρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα·
 ἀλλ' ἄλλους ὥτρυνε καρῆκομόωντας Ἀχαιοῦ,
 ὄφρα τάχιστα μαχώμεθ'· ἐπεὶ σὺν γ' ὅρκι' ἔχευαν

Τρῶες· τοῖσιν δ' αὖ θάνατος καὶ κῆδε' ὀπίσσω 270
ἔσσει· ἐπεὶ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντο.

Ἔφατ'· Ἄτρεϊδης δὲ παρῳχέτο γηθόσυνος κῆρ.
ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι, κίων ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν·
τὼ δὲ κορυσσέσθην, ἅμα δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν.
ὥς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνὴρ, 275
ἔρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς·

τῷ δέ τ', ἀνευθεν εἰόντι, μελάντερον, ἥντε πίσσα,
φαίνεται ἰὼν κατὰ πόντον, ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλήν·
ρίγησέν τε ἰδὼν, ὑπὸ τε σπέος ἤλασε μῆλα·

τοῖαι ἅμ' Αἰάντεσσι Διοτρεφῶν αἰζηῶν 280
δήϊον ἐς πόλεμον πυκινὰ κίνυντο φάλαγγες
κυάεαι, σάκεσιν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
καὶ τοὺς μὲν γῆθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Αἶαντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων, 285
σφῶϊ μὲν—οὐ γὰρ ἔοικ' ὀτρυνέμεν—οὔτι κελεύω·
αὐτῷ γὰρ μάλα λαὸν ἀνώγετον ἱφί μάχεσθαι.
αἱ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλων,
τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο·
τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἀνακτος, 290
χερσὶν ὑφ' ἡμετέρησιω ἀλοῦσά τε περδομένη τε.

Ἔως εἰπὼν, τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους·
ἐνδ' ὄγε Νέστορ' ἔτετμε, λιγὺν Πυλίων ἀγορητήν,
οἷς ἐτάρους στέλλοντα, καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι,
ἀμφὶ μέγαν Πελάγοντα, Ἀλάστορά τε Χρομίον τε, 295
Αἴμονά τε κρείοντα, Βιάντά τε, ποιμένα λαῶν.
ἱππῆας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,
πεζοὺς δ' ἐξόπιθε στήσεν πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς,
ἔρκος ἔμεν πολέμοιο· κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασεν,
ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαῖη πολεμίζοι. 300
ἱππεύσιν μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο· τοὺς γὰρ ἀνώγει
σφοὺς ἵππους ἐχέμεν, μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ·

Μηδέ τις, ἱπποσύνη τε καὶ ἡνορέφει πεποιδώς,
οἷος πρόσδ' ἄλλων μεμάτω Τρῶεσσι μάχεσθαι,

- 305 μηδ' ἀναχωρεῖτω· ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσσεσθε.
 δς δέ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων ἕτερ' ἄρμαθ' ἔκρηται,
 ἔγχει ὀρεξάσθω· ἐπειὴ πολὺ φέρτερον οὕτως.
 ὧδε καὶ οἱ πρότεροι πόλιας καὶ τεῖχε' ἐπόρθουν,
 τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔχοντες.
- 310 Ὡς ὁ γέρον ὦτρυνε, πάλαι πολέμων εὖ εἰδώς.
 καὶ τὸν μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ γέρον, εἴθ', ὥς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
 ὥς τοι γούναθ' ἔποιτο, βίη δέ τοι ἔμπεδος εἴη·
- 315 ἀλλὰ σε γῆρας τείρει ὁμοῖον· ὥς ὄφελέν τις
 ἀνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κουροτέροισι μετεῖναι.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερῆνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ἀτρεΐδῃ, μάλα μὲν κεν ἐγὼν ἐδέλομιν καὶ αὐτὸς
 ὥς ἔμεν, ὥς ὅτε διὸν Ἑρευνδαλίωνα κατέκταν.
- 320 ἀλλ' οὕπως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν.
 εἰ τότε κούρος ἔα, νῦν αὐτὲ με γῆρας ἱκάνει.
 ἀλλὰ καὶ ὥς ἱππεῦσι μετέσσομαι, ἥδ' ἐκελεύσω
 βουλῇ καὶ μῦθοισι· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων.
 αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι, οἵπερ ἐμεῖο
- 325 ὀπλότεροι γεγάασι, πεποῖδασίν τε βιήφιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀτρεΐδης δὲ παρῳχέτο γηθόσυνος κῆρ
 εὖρ' υἱὸν Πετεῶο, Μενεσθῆα πλήξιππον,
 ἐσταότ'· ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι, μῆστωρες αὐτῆς·
 αὐτὰρ ὁ πλησίον ἐστήκει πολύμητις Ὀδυσσεύς·
- 330 παρ δὲ Κεφαλλήνων ἀμφὶ στίχες οὐκ ἀλαπαδναὶ
 ἔστασαν· οὐ γάρ πώ σφιν ἀκούετο λαὸς αὐτῆς,
 ἀλλὰ νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες
 Τρώων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ μένοντες
 ἔστασαν, ὅππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν
- 335 Τρώων ὀρμήσειε, καὶ ἄρξειαν πολέμοιο.
 τοὺς δὲ ἰδὼν νεῖκεσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ νιὲ Πετεῶο, Διοτρεφείος βασιλῆος,
 καὶ σύ, κακοῖσι δόλοισι νεκασμένη, κερδαλέοφρον!

γίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε, μίμνετε δ' ἄλλους ; 340
 σφῶϊν μὲν τ' ἐπέοικε, μετὰ πρώτοισιν ἔοντας
 ἐστάμεν, ἡδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολήσαι.
 πρώτῳ γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμῖο,
 ὅππότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζοιμεν Ἀχαιοί.
 ἔνθα φίλ', ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι, ἡδὲ κύπελλα 345
 οἴνου πινέμεναι μελιηδέος, ὄφρ' ἐδέλητον·
 νῦν δὲ φίλως χ' ὀρόφτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν
 ὑμῶν προπάραιδε μαχοίατο νηλεῖ χαλκῷ.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀτρεΐδη, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων ! 350
 πῶς δὴ φῆς πολέμοιο μεδιέμεν ; — ὅππότε' Ἀχαιοὶ
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἀρηά,
 ὄψεται, ἦν ἐδέλησθα, καὶ αἱ κέν τοι τὰ μεμήλη,
 Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μυγέντα
 Τρώων ἵπποδάμων· σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμώλια βάζεις. 355

Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 ὥς γινῶ χωομένοιο· πάλιν δ' ὄγε λάξετο μῦθον·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν Ὀδυσσεύ,
 οὔτε σε νεικεῖω περιώσιον, οὔτε κελεύω. 360
 οἶδα γάρ, ὥς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 ἦπια δῖνεα οἶδε· τὰ γὰρ φρονέεις ἄ, τ' ἐγὼ περ.
 ἀλλ' ἴδι, ταῦτα δ' ὀπισθεν ἀρεσσόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν
 εἴρηται· τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμῶνια θεῖεν.

ὣς εἰπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους.
 εὔρε δὲ Τυδέος υἱόν, ὑπέρθυμον Διομήδεα, 365
 ἐσταότ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν·
 παρ δὲ οἱ ἐσθήκει Σθένελος, Καπανηῖος υἱός.
 καὶ τὸν μὲν νεῖκεσσαν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ μοι, Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο, 370
 τί πτώσσεις, τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας ;
 σὺ μὲν Τυδέϊ γ' ὦδε φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν,
 ἀλλὰ πολὺ πρὸ φίλων ἐτάρων δηϊοῖσι μάχεσθαι·
 ὥς φάσαν, οἳ μιν ἴδοντο πονεύμενον· οὐ γὰρ ἔγωγε

- 375 ἦντησ', οὐδὲ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι.
 ἦτοι μὲν γὰρ ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε Μυκῆνας
 ξεῖνος ἄμ' ἀντιθέφ Πολυνεΐκει, λαὸν ἀγείρων,
 οἷ ῥα τότε ἔστρατόωνθ' ἱερὰ πρὸς τεῖχεα Θήβης·
 καὶ ῥα μάλα λίσσονται δόμεν κλειτοὺς ἐπικούρους.
 380 οἱ δ' ἔδελον δόμεναι, καὶ ἐπήνεον, ὥς ἐκέλευον·
 ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε, παραΐσια σήματα φαίνων.
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ᾤχοντ', ἠδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο,
 Ἄσσωπὸν δ' ἵκοντο βαδύσχοινον, λεχεποῖν·
 ἔνθ' αὐτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῇ στείλαν Ἀχαιοί.
 385 αὐτὰρ ὁ βῆ, πολέας τε κυχῆσατο Καδμείωνας
 δαινυμένους κατὰ δῶμα βίης Ἑτεοκλήϊης.
 ἔνθ' οὐδέ, ξεῖνός περ ἑὼν, ἵππηλατα Τυδεὺς
 τάρβει, μῦνος ἑὼν πολέσιν μετὰ Καδμείουσιν·
 ἀλλ' ὄγ' ἀεθλεύειν προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνῖκα
 390 ῥῆϊδίως· τοίη οἱ ἐπὶ ῥόδοις ἦεν Ἀθήνη.
 οἱ δὲ χολωσάμενοι Καδμείοι, κέντορες ἵππων,
 ἄψ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἰσαν ἄγοντες,
 κούρους πεντήκοντα· δύω δ' ἡγήτορες ἦσαν,
 Μαίων Αἰμονίδης, ἐπιείκελος Ἀθανάτοισιν,
 395 υἱὸς τ' Αὐτοφόνοιο, μενεπτόλεμος Πολυφόντης.
 Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφήκεν·
 πάντας ἔπεφν', ἓνα δ' οἶον ἔει οἰκόνδε νέεσθαι·
 Μαίον' ἄρα προέηκε, θεῶν τεράεσσι πιδήσας.
 τοῖος ἔην Τυδεὺς Αἰτώλιος· ἀλλὰ τὸν υἱὸν
 400 γείνατο εἰς χέρηα μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω.
 ὧς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κρατερὸς Διομηδης,
 αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο.
 τὸν δ' υἱὸς Καπανῆος ἀμείψατο κυδαλίμοιο·
 Ἀτρεΐδῃ, μὴ ψευδέ', ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν.
 405 ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνουες εὐχόμεθ' εἶναι·
 ἡμεῖς καὶ Θήβης ἔδος εἵλομεν ἑπταπύλοιο,
 παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τεῖχος Ἀρείων,
 πειδόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζητὸς ἀρωγῇ·

κείνοι δὲ σφετερησιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.

τῷ μὴ μοι πατέρας ποδ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ. 410

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·

τέττα, σιωπῇ ἦσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μῦθῳ.

οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,

ὁτρύνοντι μάχεσθαι εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.

τούτῳ μὲν γὰρ κύδος ἅμ' ἔψεται, εἴ κεν Ἀχαιοὶ 415

Τρῶας δηρώσωσιν, ἔλωσί τε Ἴλιον ἱρήν·

τούτῳ δ' αὖ μέγα πένθος, Ἀχαιῶν δηωθέντων.

ἀλλ' ἄγε δῆ, καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.

Ἢ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμάζε·

δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσιν ἄνακτος 420

ὀρνυμένου· ὑπὸ κεν ταλασίφρονά περ δέος εἶλεν.

Ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυήχεϊ κύμα θαλάσσης

ὄρνυτ' ἐπασσύτερον, Ζεφύρου ὑποκινήσαντος·

πόντῳ μὲν ταπρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα

χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας 425

κυρτὸν ἐὼν κορυφούται, ἀποπτύει δ' ἁλὸς ἄχνην·

ὥς τότε ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες

νωλεμέως πόλεμόνδε. κέλευε δὲ οἷσιν ἕκαστος

ἡγεμόνων· οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν—οὐδέ κε φαίης

τόσσον λαὸν ἔπεσθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδῇ— 430

συγῇ δειδιότες σημάντορας· ἀμφὶ δὲ πᾶσιν

τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ εἰμένοι ἐστιχόωντο.

Τρῶες δ', ὥστ' ὅιες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ

μυρίαί ἐστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν

ἄζηχες μεμακυῖαι, ἀκούουσαι ὅπα ἀρνῶν· 435

ὥς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὁρώρει.

οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς,

ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο· πολύκλητοι δ' ἔσαν ἄνδρες.

ᾤρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,

Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις, ἄμστον μεμανῦα, 440

Ἄρεος ἀνδροφόνουιο κασιγνήτη ἐτάρη τε·

ἦτ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα

οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.

ἢ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοῖον ἔμβαλε μέσσω,
 445 ἐρχομένη καδ' ὁμίλον, ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν.

Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χώρον ἓνα ξυνιόντες ἵκοντο,
 σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σύν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
 χαλκοεσθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
 ἔπληντ' ἀλλήλησι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 450 ἔνθα δ' ἄμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν,
 ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
 ὥς δ' ὅτε χεῖμαρροι ποταμοί, κατ' ὄρεσφι ῥέοντες,
 ἐς μισγογάκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ,
 κρουνῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης·
 455 τῶν δέ τε τηλόσε δούπον ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν·
 ὥς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε.

Πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυσστην,
 ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον·
 τὸν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυδος φάλον ἵπποδασείης,
 460 ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὅστέον εἰσω
 αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
 ἤριπε δ', ὥς ὅτε πύργος, ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
 τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε κρείων Ἐιλεφήνωρ
 Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων·
 465 ἔλκε δ' ὑπ' ἐκ βελέων, λελητημένος, ὄφρα τάχιστα
 τεύχεα συλήσειε· μίνυνθα δέ οἱ γένεθ' ὀρμή.
 νεκρὸν γάρ ῥ' ἐρύοντα ἰδὼν μεγάλθυμος Ἀγήνωρ,
 πλευρά, τά οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη,
 οὔτησε ξυστῶ χαλκήρεϊ, λύσε δὲ γυῖα.

470 ὥς τὸν μὲν λίπε θυμός· ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη
 ἀργαλέον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δέ, λύκοι ὥς,
 ἀλλήλοισι ἐπόρουσαν, ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν.

Ἐνθ' ἔβαλ' Ἀνθεμίωνος υἱὸν Τελαμώνιος Αἴας,
 ἠΐδεον θαλερόν, Σιμοείσιον· ὃν ποτε μήτηρ,
 475 Ἰδῆθεν κατιοῦσα, παρ' ὄχθῃσιν Σιμόεντος
 γείνατ', ἐπεὶ ῥα τοκεῦσιν ἄμ' ἔσπετο μῆλα ἰδέσθαι.
 τοῦνεκά μιν κάλεον Σιμοείσιον· οὐδὲ τοκεῦσιν
 θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθᾶδιος δέ οἱ αἰὼν

ἔπλεδ', ὑπ' Αἴαντος μέγαδύμου δουρὶ δαμέντι.
 πρῶτον γάρ μιν ἰόντα βάλε στῆθος, παρὰ μαζόν
 δεξιόν· ἀντικρὺ δὲ δι' ὤμου χάλκεον ἔγχος
 ἦλθεν. ὁ δ' ἐν κονίησι χαμαὶ πέσεν, αἰγείρος ὥς,
 ἧ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μέγαλοιο πεφύκει,
 λείη, ἀτάρ τέ οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν·
 τὴν μὲν θ' ἄρματοπηγὸς ἀνὴρ αἰῶνι σιδηρῷ
 ἐξέταμ', ὄφρα ἵτυν κάμψῃ περικαλλεῖ δίφρῳ·
 ἧ μὲν τ' ἄζομένη κείται ποταμοῖο παρ' ὄχθας·
 τοῖον ἄρ' Ἀνθεμίδην Σιμοεῖσιον ἐξενάριξεν
 Αἴας Διογενὴς. τοῦ δ' Ἀντιφὸς αἰολοδώρηξ,
 Πριαμίδης, καδ' ὅμιλον ἀκόντισεν ὀξεῖ δουρί.
 τοῦ μὲν ἄμαρθ'· ὁ δὲ Λεῦκον, Ὀδυσσεὸς ἐσθλὸν ἐταῖρον,
 βεβλήκει βουβῶνα, νέκυν ἐτέρωσ' ἐρύοντα·
 ἤριπε δ' ἄμφ' αὐτῷ, νεκρὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς.
 τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώσῃ·
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰῶσπι χαλκῷ,
 στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰόν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 ἀμφὶ ἔ παπτήνας. ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο,
 ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος· ὁ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἦκεν,
 ἀλλ' υἱὸν Πριάμοιο νόστον βάλε, Δημοκόωντα,
 ὃς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε, παρ' ἵππων ὠκείων.
 τὸν ῥ' Ὀδυσσεὺς, ἐτάριοιο χολωσάμενος, βάλε δουρὶ
 κόρσῃ· ἧ δ' ἐτέριοιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν
 αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαλδιμος Ἔκτωρ·
 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἱαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς·
 ἔδυσαν δὲ πολὺ προτέρω.—Νεμέσθησε δ' Ἀπόλλων,
 Περγάμου ἐκ κατιδῶν, Τρῶεσσι δὲ κέκλετ' αὔσας·
 Ὅρυνθ'· ἱππόδαμοι Τρῶες, μηδ' εἴκετε χάρμης
 Ἀργεῖοις· ἐπεὶ οὐ σφι λῖθος χρώς, οὐδὲ σίδηρος,
 χαλκὸν ἀνασχέσθαι ταμεσίχροα βαλλομένοισιν.
 οὐ μὰν οὐδ' Ἀχιλεὺς, Θέτιδος παῖς ἠὲ ὑκόμοιο,
 μάρναται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμάλγῃα πέσσει.

- Ὡς φάτ' ἀπὸ πτόλιος δεινὸς θεός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 515 ὥρσε Διὸς θυγάτηρ, κυδίστη Τριτογένεια,
 ἔρχομένη καδ' ὄμιλον, ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο.
 Ἔνθ' Ἀμαρυγκείδην Διώρεα Μοῖρ' ἐπέδησεν.
 χερμαδίῳ γὰρ βλήτο παρὰ σφυρὸν ὀκρίοντι,
 κινήμην δεξιτερὴν· βάλε δὲ Θρηκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν,
 520 Πείροος Ἰμβρασίδης, δς ἄρ' Αἰνόθεν εἰληλούθει.
 ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὅστέα λᾶας ἀναιδὴς
 ἄχρῃς ἀπηλόησεν· ὁ δ' ὑπτίως ἐν κονίῃσιν
 κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσσας,
 θυμὸν ἀποπνεύων. ὁ δ' ἐπέδραμεν, ὅς ῥ' ἔβαλέν περ,
 525 Πείροος· οὔτα δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
 χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
 Τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἐπεσσύμενον βάλε δουρὶ
 στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο, πάγῃ δ' ἐν πνεύμονι χαλκός.
 ἀγχίμολον δέ οἱ ἦλθε Θόας, ἐκ δ' ὄβριμον ἔγχος
 530 ἐσπάσατο στέρνοιο· ἐρύσσατο δὲ ξίφος ὀξύ,
 τῷ ὄγε γαστέρα τύψε μέσσην, ἐκ δ' αἶνυτο θυμόν.
 τεύχεα δ' αὖκ ἀπέδυσε· περίστησαν γὰρ ἐταῖροι,
 Θρηῖκες ἀκρόκομοι, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες,
 οἳ ἔ, μέγαν περ ἑόντα καὶ ἰφθιμον καὶ ἀγᾶνόν,
 535 ὥσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίσθη.
 ὥς τῶγ' ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τετάσθη,
 ἦτοι ὁ μὲν Θρηκῶν, ὁ δ' Ἑπειῶν χαλκοχιτώνων,
 ἡγεμόνες· πολλοὶ δὲ περὶ κτείνοντο καὶ ἄλλοι.
 Ἔνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών,
 540 ὅστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξεί χαλκῷ
 δινεύει κατὰ μέσσον, ἄγοι δὲ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη,
 χειρὸς ἐλοῦσ', αὐτὰρ βελέων ἀπερύκοι ἐρωήν.
 πολλοὶ γὰρ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἡματι κείνῳ
 πρηνέες ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Ε.

Διομήδους ἀριστεία.

Ἐνθ' αὖ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθήνη
δῶκε μένος καὶ δάρσος, ἧ' ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν
Ἀργείοισι γένοιτο, ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο.
δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ,
ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅστε μάλιστα
λαμπρὸν παμφαίνῃσι, λελουμένος Ὠκεανοῖο ·
τοῖόν οἱ πῦρ δαῖεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων ·
ᾧρσε δέ μιν κατὰ μέσσον, ὅῃ πλείστοι κλονέοντο.
Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης, ἀφνειός, ἀμύμων,
ἱρεὺς Ἡφαίστοιο · δύω δέ οἱ υἱέες ἦσθην,
Φηγεὺς Ἰδαῖός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
τῷ οἱ, ἀποκριθέντε, ἐναντίῳ ὀρμηθήτην ·
τῷ μὲν ἄφ' ἵπποιϊν, ὁ δ' ἀπὸ χοονὸς ὤρνυτο πεζός.
οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Φηγεὺς ῥα πρότερος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος ·
Τυδεΐδew δ' ὑπὲρ ὤμων ἀριστερὸν ἤλυθ' ἀκωκὴ
ἔγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν · ὁ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ
Τυδεΐδης · τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
ἀλλ' ἔβαλε στήθος μεταμάζιον, ὥσε δ' ἄφ' ἵππων,
Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε, λιπὼν περικαλλέα δίφρον,
οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφειοῦ κταμένιοι ·

- οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε Κῆρα μέλαιναν,
 ἀλλ' "Ηφαιστος ἔρυτο, σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας,
 ὡς δὴ οἱ μὴ πάγχυ γέρων ἀκαχήμενος εἶη.
- 25 ἵππους δ' ἐξελάσας μεγαθύμου Τυδέος υἱός,
 δῶκεν ἐταίροισιν κατὰγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον υἷε Δάρητος,
 τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ' ὄχεσφιν,
 πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
- 30 χειρὸς ἐλοῦσ', ἐπέεσσι προσηΐδα Δοῦρον Ἀρηα·
 Ἄρες, Ἄρες, βροτολοιγέ, μαιφόνε, τειχεσιπλῆγτα!
 οὐκ ἂν δὴ Τρῶας μὲν εἰσάσαιμεν καὶ Ἀχαιοὺς·
 μάρνασθ', ὅπποτέροισι πατήρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ,
 νῶϊ δὲ χαζώμεσθαι, Διὸς δ' ἀλεώμεσθαι μῆνιν;
- 35 Ὡς εἰποῦσα, μάχης ἐξήγαγε Δοῦρον Ἀρηα·
 τὸν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπ' ἠϊόεντι Σκαμάνδρῳ.
 Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί· ἔλε δ' ἄνδρα ἕκαστος
 ἡγεμόνων. πρῶτος δὲ ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 ἀρχὸν Ἀλιζώνων, Ὀδίων μέγαν, ἔκβαλε δίφρῳ.
- 40 πρῶτῳ γὰρ στρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν,
 ὦμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
 δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἴδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον ἐνήρατο, Μήονος υἱόν,
 Βώρου, ὃς ἐκ Τάρινος ἐριβόωλακος εἰληλούθει.
- 45 τὸν μὲν ἄρ' Ἴδομενεὺς δουρικλυτὸς ἔγχει μακρῷ
 νύξ', ἵππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὦμον·
 ἥριπε δ' ἐξ ὀχέων, στυγερόν δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 τὸν μὲν ἄρ' Ἴδομενῆος ἐσύλευον θεράποντες.
- Τῖον δὲ Στροφίῳ Σκαμάνδριον, αἷμονα Θήρης,
- 50 Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἔλ' ἔγχει ὀξυόεντι,
 ἐσθλὸν θηρητῆρα· δίδαξε γὰρ Ἀρτεμις αὐτὴ
 βάλλειν ἄγρια πάντα, τάτε τρέφει οὔρεσιν ὕλη.
 ἀλλ' οὐ οἱ τότε γε χραῖσμ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,
 οὐδὲ ἐκβολλαι, ἧσιν τοπρὶν γ' ἐκέκαστο·
- 55 ἀλλὰ μιν Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος,
 πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὔτασε δουρὶ

ὦμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.

ἤριπτε δὲ πρηνής, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο, τέκτονος υἱόν,

Ἀρμονιδεω, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαιδαλα πάντα
τεύχειν· ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη.

60

ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας εἴσας

ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο,

οἳ τ' αὐτῷ· ἐπεὶ οὔτι θεῶν ἐκ θέσφατα ἦδη.

τὸν μὲν Μηριόνης ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώκων,

65

βεβλήκει γλουτὸν κάτω δεξιόν· ἡ δὲ διαπρὸ

ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκή.

γυνὴ δ' ἔριπ' οἰμώξας, θάνατος δὲ μιν ἀμφεκάλυψεν.

Πηδαῖον δ' ἄρ' ἐπεφνε Μέγης, Ἀντήνορος υἱόν,

ὃς ῥα νόθος μὲν ἦν, πύκα δ' ἔτρεφε διὰ Θεανῶ,

70

Ἰσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πόσει φ.

τὸν μὲν Φυλειδης δουρικλυτὸς ἐγγυῖδεν ἐλθὼν,

βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίου ὀξείῃ δουρί·

ἀντικρὺ δ' ἂν ὀδόντας ὑπὸ γλώσσαν τάμε χαλκός.

ἤριπτε δ' ἐν κονίῃ, ψυχρὸν δ' ἔλε χαλκὸν ὁδοῦσιν.

75

Εὐρύπυλος δ' Εὐναιμονίδης Ὑψήνορα διον,

υἱὸν ὑπερθύμου Δολοπίονος, ὃς ῥα Σκαμάνδρου

ἀρητῆρ ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμψ·

τὸν μὲν ἄρ' Εὐρύπυλος, Εὐναιμονος ἀγλαὸς υἱός,

πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μεταδρομάδην ἔλασ' ὦμοι,

80

φασγάνῳ αἴξας, ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν.

αἱματοέσσα δὲ χεῖρ πεδίῳ πέσε· τὸν δὲ κατ' ὅσσε

ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.

Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.

Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροισι μετεῖη,

85

ἢ μετὰ Τρώεσσι νύκτες, ἢ μετ' Ἀχαιοῖς.

θῦνε γὰρ ἅμ πεδίον, ποταμῷ πληθύνοντι ἑοικώς

χειμάρρῳ, ὅστ' ὠκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας·

τὸν δ' οὐτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν,

οὐτ' ἄρα ἔρκεα ἰσχει ἀλωάων ἐριδηλέων,

90

ἐλθόντ' ἐξαπλῆς, ὅτ' ἐπιβρίση Διὸς ὄμβρος·

πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε κάλ' αἰζηῶν·
ὥς ὑπὸ Τυδεΐδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες
Τρώων, οὐδ' ἄρα μιν μίμνον, πολέες περ ἔοντες.

- 95 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
θύνοντ' ἄμ πεδίον, πρὸ ἔθεν κλονέοντα φάλαγγας,
αἶψ' ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἐτιταίνετο καμπύλα τόξα,
καὶ βάλ' ἐπαΐσσοντα, τυχῶν κατὰ δεξιὸν ὦμον,
θώρηκος γύαλον· διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς οἰστός,
100 ἀντικρὺ δὲ διέσχε, παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ.
τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·

- Ὅρνυσθε, Τρῶες μεγάθυμοι, κέντορες ἵππων!
βέβληται γὰρ ἄριστος Ἀχαιῶν· οὐδέ ἔ φημι
δήθ' ἀνσχήσεσθαι κρατερὸν βέλος, εἰ ἐτέον με
105 ὥρσεν ἄναξ, Διὸς υἱός, ἀπορνούμενον Λυκίηθεν.
Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δ' οὐ βέλος ὦκ' δάμασσεν,
ἀλλ' ἀναχωρήσας, πρόσθ' ἵπποιιν καὶ ὄχεσφιν
ἔστη, καὶ Σθένελον προσέφη, Καπανηΐον υἱόν·

- Ὅρσο, πέπον Καπανηϊάδῃ! καταβήσαιο δίφρου,
110 ὄφρα μοι ἐξ ὥμοιο ἐρύσσης πικρὸν οἰστόν.
Ὡς ἄρ' ἔφη· Σθένελος δὲ καθ' ἵππων ἄλτο χαμάζε,
πὰρ δὲ στὰς βέλος ὦκ' διαμπερὲς ἐξέρυσ' ὦμον·
αἷμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος.
δὴ τότε ἔπειτ' ἤρᾱτο βοήν ἀγαθὸς Διομήδης·

- 115 Κλυθί μοι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
εἵποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέστης
δητῶ ἐν πολέμῳ, νῦν αὖτ' ἐμὲ φίλαι, Ἀθήνη·
δὸς δέ τέ μ' ἄνδρα ἐλεῖν, καὶ ἐς ὄρμην ἐγχεος ἐλθεῖν,
ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος, καὶ ἐπεύχεται, οὐδέ μέ φησιν
120 δηρὸν ἔτ' ὄψεσθαι λαμπρὸν φάος ἡελίου.

- Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη,
γυῖα δ' ἔδηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν·
ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

- Θαρσῶν νῦν, Διόμηδες, ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι·
125 ἐν γάρ τοι στήθεσσι μένος πατρώϊον ἦκα
ἄτρομον, οἷον ἔχεσκε σακέσπαλος ἵππότης Τυδεύς·

ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἅπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἥ πρὶν ἐπῆεν,
 ὄφρ' εὖ γιγνώσκῃς ἡμῶν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα.
 τῷ νῦν, αἶ κε θεὸς πειρώμενος ἐνθάδ' ἵκηται,
 μήτι σύγ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι 130
 τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἰ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 ἔλθῃσ' ἐς πόλεμον, τήνγ' οὐτάμεν ὀξεί χαλκῷ.

Ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τυδείδης δ' ἐξαὐτὶς ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη·
 καί, πρὶν περ θυμῷ μεμαῶς Τρώεσσι μάχεσθαι, 135
 δὴ τότε μιν τρὶς τόσσον ἔλεν μένος, ὥστε λέοντα,
 ὃν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις ὀέσσιν
 χραύσῃ μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ δαμάσῃ·
 τοῦ μὲν τε σθένος ὥρσεν· ἔπειτα δέ τ' οὐ προσαμύνει,
 ἀλλὰ κατὰ σταδμῶν δύεται, τὰ δ' ἐρήμα φοβεῖται· 140
 αἱ μὲν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλησι κέχυνται,
 αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαῶς βαδῆς ἐξ ἄλλεται αὐλῆς·
 ὥς μεμαῶς Τρώεσσι μίγῃ κρατερὸς Διομήδης.

Ἔνθ' ἔλεν Ἀστύνοον καὶ Ὑπείρονα, ποιμένα λαῶν·
 τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλὼν χαλκήρεϊ δουρί. 145
 τὸν δ' ἕτερον ξίφει μεγάλῳ κληῖδα παρ' ὤμον
 πληῆξ'· ἀπὸ δ' αὐχένος ὤμον ἐέργαθεν ἠδ' ἀπὸ νώτου.
 τοὺς μὲν ἔασ', ὁ δ' Ἀβαντα μετώχετο καὶ Πολύιδον
 υἱέας Εὐρυδάμαντος, ὄνειροπόλοιο γέροντος·
 τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὄνειρους, 150
 ἀλλὰ σφεας κρατερὸς Διομήδης ἐξενάριξεν.
 βῆ δὲ μετὰ Ξάνδον τε Θόωνά τε, Φαίνοπος υἱέ,
 ἄμφω τηλυγέτω· ὁ δὲ τείρετο γῆραι λυγρῷ,
 υἱὸν δ' οὐ τέκετ' ἄλλον, ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι.
 ἔνθ' ὄγε τοὺς ἐνάριξε, φίλον, δ' ἐξαινυτο θυμὸν 155
 ἀμφοτέρω, πατέρι δὲ γόον καὶ κῆδεα λυγρὰ
 λείπ', ἐπεὶ οὐ ζῶντε μάχης ἐκ νοστήσαντε
 δέξατο· χηρωσται δὲ διὰ κτήσιν δατέοντο.

Ἔνθ' υἱας Πριάμοιο δὺν λάβε Λαρδανίδαο,
 εἷν ἐνὶ δίφρῳ ἑόντας, Ἐχέμμονά τε Χρομίον τε. 160
 ὥς δὲ λέων ἐν βοῦσι θορῶν ἐξ αὐχένα ἄξῃ

- πόρτιος ἢ ἐ βοός, ξύλοχον κάτα βοσκομενάων·
 ὥς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων Τυδέος υἱὸς
 βῆσε κακῶς ἀέκοντας, ἔπειτα δὲ τεύχε' ἐσύλα·
 165 ἵππους δ' οἷς ἐτάροισι δίδου μετὰ νῆας ἐλαύνειν.
 Τὸν δ' ἶδεν Αἰνείας ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν·
 βῆ δ' ἵμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειαυν,
 Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.
 εὔρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε·
 170 στή δὲ πρόσθ' αὐτοῖο, ἔπος τέ μιν ἀντίον ἦδα·
 Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον ἰδὲ πτερόεντες οἴστοί,
 καὶ κλέος; ᾧ οὔτις τοι ἐρίζεται ἐνθάδε γ' ἀνὴρ,
 οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ σέο γ' εὔχεται εἶναι ἀμείνων.
 ἀλλ' ἄγε, τῷδ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος, Διὶ χεῖρας ἀνασχων,
 175 ὅστις ὅδε κρατέει, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
 Τρῶας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν·
 εἰ μὴ τις θεὸς ἐστί, κοτεσσάμενος Τρώεσσιν,
 ἱρῶν μηνίσας· χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἐπὶ μῆνις.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 180 Αἰνεῖα, Τρώων βουλευφόρε χαλκοχιτώνων,
 Τυδεΐδῃ μιν ἔγωγε δαΐφρονι πάντα ἔϊσκω,
 ἀσπίδι γιγνώσκων, αὐλώπιδί τε τρυφαλεῖῃ,
 ἵππους τ' εἰσορόων· σάφα δ' οὐκ οἶδ', εἰ θεὸς ἐστίν.
 εἰ δ' ὄγ' ἀνὴρ, ὃν φημι, δαΐφρων Τυδέος υἱός,
 185 οὐχ ὄγ' ἀνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται, ἀλλὰ τις ἄγχι
 ἔστηκ' ἀθανάτων, νεφέλῃ εἰλυμένος ὦμος,
 ὃς τούτου βέλος ὠκὺ κιχήμενον ἔτραπεν ἄλλῃ.
 ἦδη γάρ οἱ ἐφῆκα βέλος, καὶ μιν βάλλον ὦμον
 δεξιόν, ἀντικρὺ διὰ θώρηκος γυῖοιο·
 190 καὶ μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀἰδωνῇ προιάψειν,
 ἔμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα· θεὸς νύ τίς ἐστί κοτήεις.
 ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαλὴν·
 ἀλλὰ που ἐν μεγάροισι Λυκάονος ἔνδεκα δῖφροι
 καλοί, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες· ἀμφὶ δὲ πέπλοι
 195 πέπτανται· παρὰ δέ σφιν ἐκάστῳ δίζυγες ἵπποι
 ἐστάσι, κρὶ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας.

ἦ μὲν μοι μάλα πολλὰ γέρων αἰχμητὰ Λυκάων
 ἐρχομένῳ ἐπέτελλε δόμοις ἐνι ποιητοῖσιν·
 ἵπποισιν μ' ἐκέλευε καὶ ἄρμασιν ἐμβεβαῶτα,
 ἀρχεύειν Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας· 200
 ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην—ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν—
 ἵππων φειδόμενος, μή μοι δενοίατο φορβῆς,
 ἀνδρῶν εἰλομένων, εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην.
 ὣς λίπον, αὐτὰρ πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
 τόξοισιν πίσυνος· τὰ δέ μ' οὐκ ἄρ' ἐμελλον ὀνήσειν. 205
 ἦδη γὰρ δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν ἐφῆκα,
 Τυδείδῃ τε καὶ Ἀτρείδῃ· ἐκ δ' ἀμφοτέροισιν
 ἀτρεκές αἴμ' ἔσσευα βαλὼν· ἥγειρα δὲ μᾶλλον.
 τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ ἀπὸ πασσάλου ἀγκύλα τόξα
 ἤματι τῷ ἐλόμην, ὅτε Ἴλιον εἰς ἐρατεινὴν 210
 ἡγεόμην Τρώεσσι, φέρων χάριν Ἑκτορι δῖῳ.
 εἰ δέ κε νοστήσω, καὶ ἐσόψομαι ὀφθαλμοῖσιν
 πατρίδ' ἐμήν ἄλοχόν τε καὶ ὑψερεφές μέγα δῶμα,
 αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φῶς,
 εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαεινῷ ἐν πυρὶ θείην, 215
 χερσὶ διακλάσσας· ἀνεμῶλια γάρ μοι ὀπηδεῖ.
 Τὸν δ' αὖτ' Αἰνεΐας, Τρώων ἀγός, ἀντίον ἦῤῥα·
 μὴ δ' οὕτως ἀγόρευε· πάρος δ' οὐκ ἔσσεται ἄλλως,
 πρὶν γ' ἐπὶ νῶ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχρεσφιν,
 ἀντιβίην ἐλθόντε, σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι. 220
 ἀλλ' ἄγ', ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὄφρα ἴδῃαι,
 οἳοι Τρώιοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
 κραιπνὰ μάλ' ἐνθα καὶ ἐνθα διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι·
 τῶ καὶ νῶϊ πόλινδε σαώσετον, εἴπερ ἂν αὐτε
 Ζεὺς ἐπὶ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κῦδος ὀρέξῃ. 225
 ἀλλ' ἄγε νῦν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα
 δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἐπιβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι·
 ἦε σὺ τόνδε δέδεξο, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 Αἰνεΐα, σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἡνία καὶ τεῶ ἵππῳ· 230
 μᾶλλον ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι καμπύλον ἄρμα

οἴσεται, εἵπερ ἂν αὐτε φεβώμεθα Τυδέος υἱόν.
 μὴ τῷ μὲν δέισαντε μαθήσεται, οὐδ' ἐθέλητον
 ἐκφερέμεν πολέμοιο, τεὸν φθόγγον ποθέοντε·

- 235 νῶϊ δ' ἐπαῖξας μεγαδύμου Τυδέος υἱός,
 αὐτῷ τε κτεῖνη, καὶ ἐλάσση μώνυχας ἵππους.
 ἀλλὰ σύγ' αὐτὸς ἔλαυνε τέ' ἄρματα καὶ τεῶ ἵππῳ,
 τόνδε δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξείῃ δουρί.

- Ἦς ἄρα φωνήσαντες, ἐς ἄρματα ποικίλα βάντες,
 240 ἐμμεμαῶτ' ἐπὶ Τυδείδῃ ἔχον ὠκέας ἵππους.
 τοὺς δὲ ἶδε Σθένελος, Καπανηῖος ἀγλαὸς υἱός,
 αἰψά δὲ Τυδείδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

- Τυδείδῃ Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 ἄνδρ' ὀρώω κρατερῷ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι,
 245 ἱν' ἀπέλεδρον ἔχοντας· ὁ μὲν, τόξων εὖ εἰδώς,
 Πάνδαρος, υἱὸς δ' αὐτε Λυκάονος εὐχεται εἶναι·
 Αἰνείας δ' υἱὸς μὲν ἀμύμονος Ἀγχίσαο
 εὐχεται ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ οἱ ἔστ' Ἀφροδίτη.
 ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων, μηδὲ μοι οὕτω
 250 θῦνε διὰ προμάχων, μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσσης.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 μήτι φόβονδ' ἀγόρευ', ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν οἶω.
 οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι,
 οὐδὲ καταπτώσσειν· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·

- 255 ὀκνεῖω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶς
 ἀντίον εἰμ' αὐτῶν· τρεῖν μ' οὐκ ἔῃ Παλλὰς Ἀθήνη.
 τοῦτ' οὐ πάλιν αὐτῇ ἀποίσεται ὠκέες ἵπποι
 ἄμφω ἀφ' ἡμέλων, εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγησιν.
 ἄλλο δὲ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 260 αἶ κέν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κῦδος ὀρέξῃ,
 ἀμφοτέρω κτεῖναι, σὺ δὲ τοὺςδε μὲν ὠκέας ἵππους
 αὐτοῦ ἐρυκακέειν, ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας·

- Αἰνείαιο δ' ἐπαῖξαι μεμνημένος ἵππων,
 ἐκ δ' ἐλάσαι Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.
 265 τῆς γάρ τοι γενεῆς, ἧς Τρωὶ περ εὐρύσπα Ζεὺς
 δῶχ', υἱὸς ποινὴν Γανυμήδεος· οὐνεκ' ἄριστοι

ἵππων, ὅσσοι ἕασιν ὑπ' ἡώ τ' ἡέλιόν τε.
 τῆς γενεῆς ἔκλεψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγχίσης,
 λάῳρη Λαομέδοντος ὑποσχὼν Δῆλεας ἵππους ·
 τῶν οἱ ἐξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέσθλη · 270
 τοὺς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτιγ,
 τῷ δὲ δὴν Αἰνεία δῶκεν, μῆστωρε φόβοιο ·
 εἰ τούτῳ κε λάβοιμεν, ἀροίμεθ' αἰ κλέος ἐσθλόν.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον ·
 τῷ δὲ τάχ' ἐγγύθεν ἤλθον, ἐλαύνοντ' ὠκέας ἵππους. 275
 τὸν πρότερος προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός ·

Καρτερόθυμε, δαίφρον, ἀγαυοῦ Τυδεΐος νιέ,
 ἦ μάλα σ' οὐ βέλος ὠκὺ δαμάσσατο, πικρὸς οἷστος ·
 νῦν αὖτ' ἐγχείη πειρήσομαι, αἶ κε τύχωμι.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προτεῖ δολιχόσκιον ἔγχος, 280
 καὶ βάλε Τυδεΐδαο κατ' ἀσπίδα · τῆς δὲ διαπρὸ
 αἰχμῇ χαλκείῃ πταμένη θώρηκι πελάσθη.
 τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός ·

Βέβληται κενεῶνα διάμπερές, οὐδέ σ' ὀτῶ
 δηρὸν ἔτ' ἀνσχίσεσθαι · ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκας. 285

Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης ·
 ἥμβροτες, οὐδ' ἔτυχες · ἀτὰρ οὐ μὲν σφῶτ' γ' ὀτῶ
 πρὶν γ' ἀποπαύσεσθαι, πρὶν γ' ἡ ἕτερόν γε πεσόντα
 αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.

Ὡς φάμενος προέηκε · βέλος δ' ἵδυνεν Ἀθήνη 290
 ῥῖνα παρ' ὀφθαλμόν, λευκοὺς δ' ἐπέρησεν ὀδόντας.
 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε χαλκὸς ἀτειρής,
 αἰχμῇ δ' ἐξεσύθη παρὰ νείατον ἀνδρεῶνα.
 ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ,
 αἰὼλα, παμφανόωντα · παρέτρεσαν δὲ οἱ ἵπποι 295
 ὠκύποδες · τοῦ δ' αὖθις λύθη ψυχὴ τε μένος τε.

Αἰνείας δ' ἀπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρί τε μακρῷ,
 δείσας μήπως οἱ ἐρυσαίαιτο νεκρὸν Ἀχαιοί.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε, λέων ὥς ἀλκί πεποιδώς ·
 πρόσθε δὲ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἔιστην, 300
 τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι,

- σμερδαλέα ἰάχων. ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
 Τυδεΐδης, μέγα ἔργον, δ' οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,
 οἳ νῦν βροτοὶ εἰσ'. ὁ δὲ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
 305 τῷ βάλεν Αἰνεῖαιο κατ' ἰσχύιον, ἔνθα τε μηρὸς
 ἰσχύϊ ἐνστρέφεται· κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσιν·
 θλάσσε δέ οἱ κοτύλην, πρὸς δ' ἄμφω ῥήξε τένοντε
 ὥσε δ' ἀπὸ ῥινὸν τρηχὺς λίθος. αὐτὰρ ὅγ' ἦρως
 ἔσθη γυνὴ ἐριπών, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
 310 γαίης· ἀμφὶ δὲ ὅσσε κελαινὴ νύξ ἐκάλυψεν.
 Καὶ νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρῶν Αἰνεΐας,
 εἰ μὴ ἄρ' ὅξυ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 μήτηρ, ἣ μιν ὑπ' Ἀγχίση τέκε βουκολέοντι·
 ἀμφὶ δὲ ὃν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πῆχες λευκῶ·
 315 πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψεν,
 ἔρκος ἔμην βελέων, μήτις Δαναῶν ταχυπώλων
 χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
 Ἦ μὲν ἔδν φίλον υἱὸν ὑπεξέφερεν πολέμοιο·
 οὐδ' υἱὸς Καπανῆος ἐλήθετο συνθεσιῶων
 320 τάων, ὃς ἐπέτελλε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
 ἀλλ' ὅγε τοὺς μὲν εὖς ἠρύκακε μώνυχας ἵππους
 νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου, ἐξ ἄντυγος ἠνία τείνας·
 Αἰνεΐαιο δ' ἐπαΐξας καλλίτριχας ἵππους
 ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
 325 δῶκε δὲ Δηϊπύλῳ, ἐτάρῳ φίλῳ, ὃν περὶ πάσης
 τίεν ὀμηλικῆς, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδῃ,
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· αὐτὰρ ὅγ' ἦρως
 ὢν ἵππων ἐπιβάς, ἔλαβ' ἠνία σιγαλόεντα,
 αἰψα δὲ Τυδεΐδην μέθεπε κρατερώνυχας ἵππους,
 330 ἐμμεμαῶς· ὁ δὲ Κύπριω ἐπ' ὄχετο νηλεὶ χαλκῷ,
 γιγνώσκων ὅτ' ἀναλκὶς ἦν θεός, οὐδὲ θεῶων
 τάων, αἵτ' ἀνδρῶν πόλεμον κάτα κοιρανέουσιν,
 οὗτ' ἄρ' Ἀθηναίῃ, οὔτε πτολίπορθος Ἐννῶ.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκίχανε πολὺν κατ' ὄμιλον ὑπάζων,
 335 ἔνθ' ἐπορεξάμενος μεγαθύμου Τυδεὸς υἱός,
 ἄκρην οὐτάσε χεῖρα μετάλμενος ὀξείῃ δουρὶ

ἀβληχρην· εἶδαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν,
 ἀμβροσίου διὰ πέπλου, ὃν οἱ Χάριτες κάμον αὐταί,
 πρυμνὸν ὑπερ θέναντος. ῥέε δ' ἄμβροτον αἷμα θεοῖο,
 εὐχῶρ, οἷός περ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσιν· 340

οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἷσπα οἶνον.
 [τοῦνεκ' ἀναίμονές εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται.]
 ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα ἀπὸ ἔο κάββαλεν υἱόν·
 καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
 κυανὴν νεφέλῃ, μήτις Δαναῶν ταχυπῶλῶν 345
 χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
 τῇ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

Εἶκε, Διὸς θυγάτηρ, πολέμου καὶ δηϊοτήτος·
 ἡ οὐχ ἄλῃς, ὅττι γυναικάς ἀνάλκιδας ἡπερσπεύεις·
 εἰ δὲ σύγ' ἐς πόλεμον πωλήσεται, ἡ τέ σ' ὅτω 350
 ῥυγῇσιν πόλεμόν γε, καὶ εἴ χ' ἐτέρωθι πύθῃαι.

Ὡς ἔφαθ'· ἡ δ' ἀλύνουσ' ἀπεβήσατο, τείρετο δ' αἰνῶς.
 τὴν μὲν ἄρ' Ἴρις ἐλοῦσα ποδὴννεμος ἔξαγ' ὀμίλου,
 ἀχθομένην ὀδύνῃσι· μελαίνετο δὲ χροὰ καλόν.
 εὔρεν ἔπειτα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ θούρον Ἀρηά 355
 ἦμενον· ἡέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ ταχέ' ἵππου.
 ἡ δὲ γυνὴ ἐριποῦσα, κασιγνήτοιο φίλοιο,
 πολλὰ λισσομένη, χρυσάμπυκας ἤτεεν ἵππους·

Φίλε κασίγνητε, κόμισαί τέ με, δὸς τέ μοι ἵππους,
 ὄφρ' ἐς Ὀλυμπον ἵκωμαι, ἵν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίν· 360
 λίην ἀχθομαι ἔλκος, ὃ με βροτὸς οὐτάσεν ἀνὴρ,
 Τυδεΐδης, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο.

Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρ' Ἀρης δῶκε χρυσάμπυκας ἵππους·
 ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε, ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ.
 παρ δέ οἱ Ἴρις ἔβαινε, καὶ ἡνία λάζετο χερσίν· 365
 μᾶστιξεν δ' ἐλάαν, τῷ δ' οὐκ ἄκουτε πετέσθην.

αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο θεῶν ἔδος, αἶπὺν Ὀλυμπον,
 εἰς δ' ἵππους ἔστησε ποδὴννεμος ὠκέα Ἴρις,
 λύσας ἐξ ὀχέων· παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ,
 ἡ δ' ἐν γούνασι πίπτε Διώνης δῖ' Ἀφροδίτῃ, 370

μητρὸς ἐῆς· ἡ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἦν,
χειρὶ τέ μιν κατέρεξε, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανίωνων
μαψιδίως, ὥσεί τι κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ;

375 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη·

οὐτά με Τυδέος υἱός, ὑπέρθυμος Διομήδης,
οὔνεκ' ἐγὼ φίλον υἱὸν ὑπεξέφερον πολέμοιο,
Αἰνείαν, δς ἐμοὶ πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν.

οὐ γὰρ ἔτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνῇ,
380 ἀλλ' ἤδη Δαναοὶ γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται.

Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Διώνη, δῖα θεάων·
τέτλαδι, τέκνον ἐμόν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ.
πολλοὶ γὰρ δὴ τλήμεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
ἐξ ἀνδρῶν, χαλέπ' ἄλγε' ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες.

385 τλῇ μὲν Ἄρης, ὅτε μιν Ὀτος κρατερός τ' Ἐφιάλτης
παῖδες Ἀλῶης, δῆσαν κρατερῶ ἐνὶ δεσμῶ·

χαλκέῳ δ' ἐν κεράμφῳ δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας.
καὶ νύ κεν ἔνδ' ἀπόλοιτο Ἄρης ἄτος πολέμοιο,
εἰ μὴ μητρυνή, περικαλλῆς Ἡερίβοια,

390 Ἐρμέα ἐξήγγειλεν· ὁ δ' ἐξέκλεψεν Ἄρρα,
ἤδη τειρόμενον· χαλεπὸς δέ ἐ δεσμός ἐδάμνα.

τλῇ δ' Ἥρη, ὅτε μιν κρατερὸς παῖς Ἀμφιτρύωνος
δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν οἷστῳ τριγλῶχινι
βεβλήκει· τότε καὶ μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος.

395 τλῇ δ' Αἶδης ἐν τοῖσι πελώριοις ὠκὺν οἷστόν,
εὐτέ μιν αὐτὸς ἀνὴρ, υἱὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλὼν, ὀδύνησιν ἔδωκεν.

αὐτὰρ ὁ βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὀλυμπον,
κῆρ ἀχέων, ὀδύνησι πεπαρμένος· αὐτὰρ οἷστός

400 ὦμφ ἐνὶ στιβαρῶ ἤληλατο, κῆδε δὲ θυμόν·

τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων,
ἠκέσατ'· οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἐτέτυκτο.
σχέτλιος, ὀβριμοεργός, ὃς οὐκ ὄθρετ' αἰσυλα ῥέζων,
ὃς τόξοισιν ἐκῆδε θεούς, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.

σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνήκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη ·
νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδέος υἱός,
ὅττι μάλ' οὐ δηναίος, δς ἀθανάτοισι μάχηται,
οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν,
ἐλθόντ' ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊότητος.

τῷ νῦν Τυδεΐδης, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστιν,
φραζέσθω, μή τις οἱ ἀμείνων σείο μάχηται ·
μὴ δὴν Αἰγιάλεια, περίφρων Ἀδρηστίνη,
ἐξ ὕπνου γοόωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρῃ,
κουρίδιον ποθέουσα πόσιν, τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν,
ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδης ἵπποδάμοιο.

Ἥ ῥα, καὶ ἀμφοτέρησιν ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὁμόργυν ·
ἄλδετο χεῖρ, ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι.
αἱ δ' αὐτ' εἰσορώσσαι Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρῃ,
κερτομίοις ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέειζον.
τοῖσι δὲ μῦθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη ·

Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεται, ὅττι κεν εἴπω ;
ἦ μάλα δὴ τινα Κύπρις Ἀχαιιάδων ἀνιείσα
Τρῶσιν ἅμ' ἐσπέσθαι, τοὺς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησεν,
τῶν τινα καρρῆζουσα Ἀχαιιάδων εὐπέπλων,
πρὸς χρυσῇ περόνῃ καταμύξατο χεῖρα ἀραιήν.

Ὡς φάτο · μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
καὶ ῥα καλεσσάμενος προσέφη χρυσῇν Ἀφροδίτην ·

Οὐ τοι, τέκνον ἐμόν, δέδοται πολεμήϊα ἔργα ·
ἀλλὰ σύγ' ἡμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο,
ταῦτα δ' Ἀρῇ θεῷ καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αἰεὶα δ' ἐπόρουσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
γυγνώσκων ὃ οἱ αὐτὸς ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων ·
ἄλλ' ὄγ' ἄρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἄζετο, ἔετο δ' αἰεὶ
Αἰεΐαν κτείνειν, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.

τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαῖων,
τρὶς δὲ οἱ ἐστυφέλιξε φαεινὴν ἀσπίδ' Ἀπόλλων.
ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
δευνὰ δ' ὁμοκλήσας προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων ·

- 440 Φράζεο, Τυδείδη, καὶ χάζεο, μηδὲ θεοῖσιν
 ἴσ' ἔδελε φρονέειν· ἐπεὶ οὔποτε φύλον ὁμοῖον
 ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων.
 ὧς φάτο· Τυδείδης δ' ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσσω,
 μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
- 445 Αἰνεῖαν δ' ἀπάτερθεν ὀμίλου θῆκεν Ἀπόλλων
 Περγάμφῳ εἰν ἱερῇ, ὅθι οἱ νηὸς γ' ἐτέτυκτο·
 ἦτοι τὴν Διτῶ τε καὶ Ἀρτεμις ἰοχέαιρα
 ἐν μεγάλῳ ἄδύτῳ ἀκέοντό τε κύδαινό τε.
 αὐτὰρ ὁ εἰδῶλον τεύξ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 450 αὐτῷ τ' Αἰνεῖα ἔκελον καὶ τεύχεσι τοῖον·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' εἰδῶλφ Τρῶες καὶ δῖοι Ἀχαιοὶ
 δῆρουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
 ἀσπίδας εὐκύκλους λαισθήϊά τε πτερόεντα.
 δὴ τότε θοῦρον Ἄρηα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 455 Ἄρες, Ἄρες, βροτολοιγέ, μαιφόνε, τειχεσιπλήτῃ·
 οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθῶν,
 Τυδείδην, δς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο·
 Κύπριδα μὲν πρῶτα σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
 αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος.
- 460 ὧς εἰπὼν, αὐτὸς μὲν ἐφέζετο Περγάμφῳ ἄκρῃ.
 Τρῶας δὲ στίχας οὖλος Ἄρης ὥτρυνε μετελθῶν,
 εἰδόμενος Ἀκάμαντι θοῷ ἡγήτορι Θρηκῶν·
 νιάσι δὲ Πριάμοιο Διοτρεφέεσσι κέλευεν·
 ὦ νιεῖς Πριάμοιο, Διοτρεφέος βασιλῆος,
 465 ἐς τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς;
 ἢ εἰσόκεν ἀμφὶ πύλης εὐποιοιτῆσι μάχωνται;
 κεῖται ἀνὴρ, ὄντ' ἴσον ἐτίομεν Ἐκτορι δῖφ,
 Αἰνεΐας, υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαιο.
 ἀλλ' αἶγες, ἐκ φλοίσβοιο σωώσομεν ἐσθλὸν ἐταῖρον.
- 470 ὧς εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστω.
 ἔνθ' αὖ Σαρπηδὼν μάλα νεῖκεσεν Ἐκτορα δῖον·
 Ἐκτορ, πῇ δὴ τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες,
 φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἐξέμεν ἡδ' ἐπικούρων
 οἶος, σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσιν.

τῶν νῦν οὔτιν' ἐγὼ ἰδεῖν δύναμ', οὐδὲ νοῆσαι, 475
 ἀλλὰ καταπτώσσουσι, κύνες ὡς ἀμφὶ λέοντα·
 ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθ', οὔπερ τ' ἐπίκουροι ἐνειμεν.
 καὶ γὰρ ἐγών, ἐπίκουρος ἐών, μάλα τηλόθεν ἦκω·
 τηλοῦ γὰρ Λυκίῃ, Ξάνθῳ ἐπὶ δινῆεντι·
 ἐνθ' ἄλοχόν τε φίλην ἔλιπον καὶ νήπιον υἱόν, 480
 καὶ δὲ κτήματα πολλά, τὰτ' ἔλδεται, ὅς κ' ἐπιδευής.
 ἀλλὰ καὶ ὡς Λυκίους ὀτρύνω, καὶ μέμον' αὐτὸς
 ἀνδρὶ μαχήσασθαι· ἀτὰρ οὔτι μοι ἐνθάδε τοῖον,
 οἷόν κ' ἦε φέροιεν Ἀχαιοί, ἢ κεν ἄγοιεν·
 τῖνῃ δ' ἔστηκας, ἀτὰρ οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις 485
 λαοῖσιν μενέμεν, καὶ ἀμυνέμεναι ὥρεσσιν.
 μήπως, ὡς ἀψῖσι λίνου ἀλόντε πανάγρου,
 ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένησθε·
 οἱ δὲ τάχ' ἐκπέρσουσ' εὐναιομένην πόλιν ὑμῖν.
 σοὶ δὲ χρὴ τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἡμαρ, 490
 ἀρχοὺς λισσομένῃ τηλεκλήτων ἐπικούρων,
 κωλεμέως ἐχέμεν, κρατερὴν δ' ἀποδέσσαι ἐνιπήν.
 Ὡς φάτο Σαρπηδών· δάκε δὲ φρένας Ἑκτορι μῦθος.
 αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμάζε·
 πᾶλλων δ' ὀξέα δοῦρα, κατὰ στρατὸν ὄχχετο πάντα, 495
 ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνῆν.
 οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες, οὐδ' ἐφόβηθεν.
 ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωάς,
 ἠνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ 500
 κρίνῃ, ἐπειγομένων ἀνέμων, καρπὸν τε καὶ ἄχνας·
 αἱ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμαί· ὡς τότε Ἀχαιοὶ
 λευκοὶ ὑπερθε γέγοντο κονισάلف, ὃν ῥα δι' αὐτῶν
 οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον ἐπέπληγον πόδες ἵππων,
 ἀψ' ἐπιμσγομένων· ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἡνιοχῆες· 505
 οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰδὺς φέρον. ἀμφὶ δὲ νύκτα
 δοῦρος Ἄρης ἐκάλυψε μάχῃ, Τρώεσσιν ἀρήγων,
 πάντοσ' ἐποιχόμενος· τοῦ δ' ἐκράλαινεν ἐφετμὰς
 Φοίβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὅς μιν ἄνωγε·

510 Τρωσὶν θυμὸν ἐγείραι, ἐπεὶ ἶδε Παλλὰδ' Ἀθήνην
οἴχομένην· ἥ γάρ ῥα πέλεν Δαναοῖσιν ἀρηγών.

Αὐτὸς δ' Αἰνεΐαν μάλα πίνος ἐξ ἀδύτοιο
ἦκε, καὶ ἐν στήθεσσι μένος βάλε ποιμένι λαῶν.
Αἰνεΐας δ' ἐτάροισι μεθίστατο· τοὶ δ' ἐχάρησαν,

515 ὥς εἶδον ζῶν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
καὶ μένος ἑσθλὸν ἔχοντα· μετάλλησάν γε μὲν οὔτε
οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος, ὃν Ἀργυρότοξος ἔγειρεν,
Ἄρης τε βροτολογὸς Ἔρις τ' ἄμοτον μεμαυῖα.

Τοὺς δ' Αἶαντε δύο καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης
520 ὦτρυνον Δαναοὺς πολεμιζέμεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν, οὔτε ἰωκάς·

ἀλλ' ἔμενον, νεφέλῃσιν εἰοκότες, ἅστε Κρονίων
νηνεμῆς ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσιν
ἀτρέμας, ὅφρ' εὖδῃσι μένος Βορέας καὶ ἄλλων

525 ζαχρηῶν ἀνέμων, οὔτε νέφεα σκιόνετα
πνοιῇσιν λιγυρῇσι διασκιδνᾷσιν ἀέντες·
ὥς Δαναοὶ Τρώας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοντο.
Ἀτρεΐδης δ' ἄν' ὀμιλον ἐφοίτα, πολλὰ κελεύων·

Ἦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἔλεσθε,
530 ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμῖνας·
αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι, ἧὲ πέφανται·
φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ' κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.

Ἦ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ θοῶς· βύλε δὲ πρόμον ἄνδρα,
Αἰνεΐω ἔταρον μεγαθύμου, Δηϊκόωντα

535 Περγασίδην, ὃν Τρώες ὁμῶς Πριάμοιο τέκεσσι
τίον, ἐπεὶ θοὸς ἔσκε μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι.
τόν ῥα κατ' ἀσπίδα δουρὶ βάλε κρείων Ἀγαμέμνων·
ἥ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἶσατο χαλκός·
νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασσεν.

540 δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Ἐνθ' αὐτ' Αἰνεΐας Δαναῶν ἔλεν ἄνδρας ἀρίστους,
υἱὲ Διοκλῆος, Κρήθωνά τε Ὀρσίλοχόν τε·
τῶν ῥα πατὴρ μὲν ἔναιεν εὐκτιμένη ἐνὶ Φηρῇ,
ἀφνειὸς βιότοιο· γένος δ' ἦν ἐκ ποταμοῖο

Ἀλφειοῦ, ὅστ' εὐρὺ ρέει Πυλίων διὰ γαίης. 545
 δς τέκετ' Ὀρσίλοχον, πολέεσσ' ἀνδρεσσιν ἀνακτα.
 Ὀρσίλοχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆα μεγάλυμον.
 ἐκ δὲ Διοκλῆος διδυμάουε παῖδε γενέσθην,
 Κρήδων Ὀρσίλοχός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης. 550
 τὼ μὲν ἄρ' ἠβήσαντε μελαινώων ἐπὶ νηῶν
 Ἴλιον εἰς εὐπωλον ἅμ' Ἀργείοισιν ἐπέσθην,
 τιμὴν Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 ἀρνυμένῳ· τὼ δ' αὖθι τέλος θανάτοιο κάλυψεν.
 οἷω τώγε λέοντε δῦα ὄρεος κορυφῇσιν 555
 ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφεσιν ὕλης·
 τὼ μὲν ἄρ' ἀρπάζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα,
 σταδμοὺς ἀνθρώπων κεραϊζέτον, ὄφρα καὶ αὐτὼ
 ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταδεν ὀξεί χαλκῷ·
 τοίῳ τὼ χεῖρεσσιν ὑπ' Αἰνείας δαμέντε 560
 καππεσέτην, ἐλάττησιν ἐοικότες ὑψηλῇσιν.
 Τὼ δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος·
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἵδοπι χαλκῷ,
 σείων ἐγχέην· τοῦ δ' ὤτρυνεν μένος Ἄρης,
 τὰ φρονέων, ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰνείας δαμείη.
 τὸν δ' ἶδεν Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός· 565
 βῆ δὲ διὰ προμάχων· περὶ γὰρ διέ ποιμένι λαῶν,
 μήτι πάθῃ, μέγα δὲ σφας ἀποσφήλειε πόνοιο.
 τὼ μὲν δὴ χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ὀξυόεντα
 ἀντίον ἀλλήλων ἐχέτην, μεμαῶτε μάχεσθαι·
 Ἀντίλοχος δὲ μάλ' ἄγχι παρίστατο ποιμένι λαῶν. 570
 Αἰνείας δ' οὐ μέινε, θοός περ ἔων πολεμιστής,
 ὡς εἶδεν δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν νεκροὺς ἔρυσαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν,
 τὼ μὲν ἄρα δειλῷ βαλέτην ἐν χερσὶν ἐταίρων·
 αὐτῷ δὲ στρεφθέντε, μετὰ πρώτοισι μαχέσθην. 575
 Ἔνθα Πυλαιμένεα ἐλέτην ἀτάλαντον Ἄρηι,
 ἄρχον Παφλαγόνων μεγαθύμων, ἀσπιστάων.
 τὸν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος
 ἑσταότ' ἔγχεϊ νύξε, κατὰ κληῖδα τυχήσας.

- 580 Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλλ', ἥνιοχον θεράποντα,
 ἐσθλὸν Ἀτυμνιάδην—ὁ δ' ὑπέστρεφε μώνυχας ἵππους—
 χερμαδίφ' ἀγκῶνα τυχὼν μέσον· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 ἥνία λεύκ' ἐλέφαντι χαμαὶ πέσον ἐκ κονίησιν.
 Ἀντίλοχος δ' ἄρ' ἐπαΐξας ξίφει ἤλασε κόρσῃν·
- 585 αὐτὰρ ὃγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου
 κύμβαχος ἐν κονίησιν, ἐπὶ βρεχμὸν τε καὶ ὤμους·
 δηδὰ μάλ' ἐστήκει—τύχε γάρ ῥ' ἀμάδοιο βαδείης—
 ὄφρ' ἵππῳ πλήξαυτε χαμαὶ βάλλον ἐν κονίησιν.
 τοὺς δ' ἴμας Ἀντίλοχος, μετὰ δὲ στρατὸν ἤλας Ἀχαιῶν
- 590 Τοὺς δ' Ἐκτωρ ἐνόησε κατὰ στίχας, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
 κεκληγῶς· ἅμα δὲ Τρώων εἶποντο φάλαγγες
 καρτεραί· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ πότνι Ἐννώ·
 ἡ μὲν, ἔχουσα Κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτήτος·
 Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα·
- 595 φοῖτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἐκτορος, ἄλλοτ' ὀπισθεῖν
 Τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
 ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέος πεδίοιο,
 στήῃ ἐπ' ὠκυρόφ' ποταμῷ ἄλαδε προρέοντι,
 ἀφρῷ μορμύροντα ἰδὼν, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω·
- 600 ὥς τότε Τυδεΐδης ἀνεχάζετο, εἶπέ τε λαῷ·
 ὦ φίλοι, οἶον δὴ θαυμάζομεν Ἐκτορα δῖον
 αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν!
 τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἰς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει·
 καὶ νῦν οἱ πάρα κείνος Ἄρης, βροτῷ ἀνδρὶ ἐοικώς.
- 605 ἀλλὰ πρὸς Τρώας τετραμμένοι αἰὲν ὀπίσσω
 εἴκετε, μηδὲ θεοῖς μενεαινέμεν ἱφὶ μάχεσθαι.
 ὦς ἄρ' ἔφη· Τρῶες δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθον αὐτῶν.
 ἔνθ' Ἐκτωρ δύο φῶτε κατέκτανεν, εἰδότε χάρμης,
 εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἔοντε, Μενέσδην Ἀγχιάλόν τε.
- 610 Τῷ δὲ πεσόντ' ἐλέησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 στή δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 καὶ βάλεν Ἀμφιον, Σελάγου υἱόν, ὃς ῥ' ἐνὶ Παισφί
 ναίε πολυκτῆμων, πολυλήϊος· ἀλλὰ ἑ Μοῖρα
 ἦγ' ἐπικουρήσοντα μετὰ Πριάμῳν τε καὶ υἱας.

τὸν ῥα κατὰ ζωστήρα βάλεν Τελαμώνιος Αἴας,
 νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ πάγῃ δολιχόσκιον ἔγχος ·
 δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δ' ἐπέδραμε φαίδιμος Αἴας,
 τεύχεα συλήσων · Τρῶες δ' ἐπὶ δούρατ' ἔχευαν
 ὀξέα, παμφανόωντα · σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλά.
 αὐτὰρ ὁ λαῖξ προσβάς, ἐκ νεκροῦ χάλκεον ἔγχος
 ἐσπάσατ' · οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλά
 ὦμοιῖν ἀφελέσθαι · ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.
 δεῖσε δ' ὄγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερώχων,
 οἳ πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ ἐφέστασαν ἔγχε' ἔχοντες,
 οἳ ἔ, μέγαν περ ἔοντα καὶ ἰφθιμον καὶ ἀγαυόν,
 ὥσαν ἀπὸ σφείων · ὁ δὲ χασσάμενος πελεμήχθη.

Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
 Τληπόλεμον δ' Ἡρακλεΐδην, ἥν τε μέγαν τε,
 ὠρσεν ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι Μοῖρα κραταιή.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 υἱὸς δ' υἱωνός τε Διὸς νεφεληγερέταο,
 τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν ·

Σαρπηδόν, Λυκίων βουληφόρε, τίς τοι ἀνάγκη
 πτώσσειν ἐνθάδ' ἔοντι, μάχης ἀδαήμονι φωτί ;
 ψευδόμενοι δέ σέ φασι Διὸς γόνον αἰγυόχοιο
 εἶναι · ἐπεὶ πολλὸν κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν,
 οἳ Διὸς ἐξεγένοντο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων.
 ἀλλ' οἷόν τινά φασι βίην Ἡρακληεῖην
 εἶναι, ἐμὸν πατέρα θρασυμέμνονα θυμολέοντα !
 ὃς ποτε δεῦρ' ἐλθὼν ἔνεχ' ἵππων Λαομέδοντος,
 ἔξ οἷης σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν,
 Ἴλιον ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυῖας.
 σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμός, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
 οὐδέ τί σε Τρώεσσιν ὀτομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι,
 ἐλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός εσσι,
 ἀλλ' ὑπ' ἐμοὶ δμηθέντα πύλας Ἀῖδαο περήσειν.

Τὸν δ' αὖ Σαρπηδών, Λυκίων ἀγός, ἀντίον ἤνδα ·
 Τληπόλεμ', ἥτοι κείνος ἀπώλεσεν Ἴλιον ἱρήν,
 ἀνέρος ἀφραδίῃσιν ἀγαυοῦ Λαομέδοντος,

- 650 ὃς ῥά μιν εὖ ἔρξαντα κακῶ ἠνίπαπε μύθῳ,
 οὐδ' ἀπέδωχ' ἵππους, ὧν εἵνεκα τηλόθεν ἦλθεν.
 σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημι φόνον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι, ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα
 εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἀίδι κλυτοπόλῳ.
 655 "Ὡς φάτο Σαρπηδὼν· ὁ δ' ἀνέσχετο μείλινον ἔγχος
 Τληπόλεμος, καὶ τῶν μὲν ἀμαρτῇ δούρατα μακρὰ
 ἐκ χειρῶν ἤϊξαν· ὁ μὲν βάλεν αὐχένα μέσσον
 Σαρπηδὼν, αἰχμὴ δὲ διαμπερὲς ἦλθ' ἀλεγεινῇ·
 τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν.
 660 Τληπόλεμος δ' ἄρα μηρὸν ἀριστερὸν ἔγχρ' μακρῷ
 βεβλήκειν· αἰχμὴ δὲ διέσσυτο μαιμώωσα,
 ὅστέφ' ἐγχριμφθεῖσα, πατὴρ δ' ἔτι λοιγὸν ἄμυνεν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα διόι ἐταῖροι
 ἐξέφερον πολέμοιο· βάρυτε δέ μιν δόρυ μακρὸν
 665 ἐλκόμενον· τὸ μὲν οὔτις ἐπεφράσατ', οὐδ' ἐνόησεν,
 μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ μείλινον, ὅφρ' ἐπιβαίῃ,
 σπευδόντων· τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες.
 Τληπόλεμον δ' ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 ἐξέφερον πολέμοιο· νόησε δὲ διὸς Ὀδυσσεύς,
 670 τλήμονα θυμὸν ἔχων· μαίμησε δὲ οἱ φίλον ἦτορ·
 μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἥ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδούποιο διώκοι,
 ἥ ὄγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μεγάλῃτορι μόρσιμον ἦεν,
 675 ἄφθιμον Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν ὀξείῃ χαλκῷ·
 τῷ ῥα κατὰ πληθὺν Λυκίων τράπε θυμὸν Ἀθήνη.
 ἐνθ' ὄγε Κοίρανον εἶλεν, Ἀλάστορά τε Χρομίον τε,
 Ἀλκανδρόν δ' Ἀλίον τε, Νοήμονά τε Πρύτανιν τε·
 καὶ νύ κ' ἔτι πλέονας Λυκίων κτάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
 680 εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰῶπι χαλκῷ,
 δεῖμα φέρων Δαναοῖσι· χάρη δ' ἄρα οἱ προσιώντι
 Σαρπηδῶν, Διὸς υἱός, ἔπος δ' ὀλοφυδιὸν ἔειπαι·

Πριαμίδη, μὴ δὴ με ἔλωρ Δαναοῖσιν ἐάσης
 κείσθαι, ἀλλ' ἐπάμυνον! ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν 685
 ἐν πόλει ὑμετέρῃ· ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε
 νοστήσας οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 εὐφρανέειν ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν.

Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ,
 ἀλλὰ παρήϊξεν, λεληημένος, ὄφρα τάχιστα 690
 ὥσαιτ' Ἀργεῖους, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα διοὶ ἐταῖροι
 εἶσαν ὑπ' αἰγυόχοιο Διὸς περικαλλεῖ φηγῶ·
 ἐκ δ' ἄρα οἱ μηροῦ δόρυ μείλινον ὥσε δ'ύραζε 695
 ἱφθιμος Πελάγων, ὃς οἱ φίλος ἦεν ἐταῖρος·
 τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς·
 αὐτὶς δ' ἀμπνύνθη, περὶ δὲ πνοιῇ Βορέαο
 ζώγρει ἐπιπνεύουσα κακῶς κεκαφητότα θυμόν.

Ἀργεῖοι δ' ὑπ' Ἀρηϊ καὶ Ἑκτορι χαλκοκορυστῇ
 οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν, 700
 οὔτε ποτ' ἀντεφέροντο μάχῃ, ἀλλ' αἰὲν ὅπισσω
 χάζονθ', ὡς ἐπύθοντο μετὰ Τρώεσσιν Ἀρηα.

Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν
 Ἔκτωρ τε, Πριάμοιο πάϊς, καὶ χάλκεος Ἀρης;
 Ἀντίθεον Τεύδραντ', ἐπὶ δὲ πλήξιππον Ὀρέστην, 705
 Τρῆχόν τ' αἰχμητὴν Αἰτώλιον, Οἰνόμαόν τε,
 Οἰνοπίδην δ' Ἐλενον, καὶ Ὀρέσβιον αἰολομήτρην,
 ὃς ῥ' ἐν Τλῇ ναίεσκε, μέγα πλούτοιο μεμηλώς,
 λίμνη κεκλιμένος Κηφισίδι· παρ δέ οἱ ἄλλοι
 ναῖον βοιωτοί, μάλα πῖονα δῆμον ἔχοντες. 710

Τοὺς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἀργεῖους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ-ὑσμίνῃ,
 αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ πόποι! αἰγυόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 ἦ ῥ' ἄλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάω, 715
 Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι,
 εἰ οὕτω μαίνεσθαι ἐάσομεν οὐλον Ἀρηα.
 ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.

- "Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπιδῆσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 720 ἥ μὲν ἐποικομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
 "Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνιο·
 "Ἡβη δ' ἀμφ' ὀχέεσσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα,
 χάλκεα, ὀκτάκινημα, σιδηρέφ' ἄξουι ἀμφίς.
 τῶν ἦτοι χρυσέη ἵτις ἄφθιτος, αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 725 χάλκε' ἐπίσσωτρα προσαρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι·
 πλήμναι δ' ἀργύρου εἰσὶ περιδρομοὶ ἀμφοτέρωθεν·
 δίφρος δὲ χρυσείοισι καὶ ἀργυρέουσιν ἱμάσιν
 ἐντέταται· δοιαὶ δὲ περιδρομοὶ ἄντυγές εἰσιν.
 τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν· αὐτὰρ ἐπ' ἄκρῃ
 730 δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγόν, ἐν δὲ λέπαδνα
 κάλ' ἔβαλε, χρύσει'· πό δὲ ζυγὸν ἤγαγεν "Ἥρη
 ἵππους ὠκύποδας, μεμαυῖ' ἔριδος καὶ αὐτῆς.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 πέπλον μὲν κατέχευεν ἑάνον πατρὸς ἐπ' οὐδαι,
 735 ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν·
 ἥ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο,
 τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσανόεσσαν,
 δεινὴν, ἣν πέρι μὲν πάντῃ φόβος ἐστεφάνωται·
 740 ἐν δ' Ἔρις, ἐν δ' Ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα Ἴωκῆ·
 ἐν δέ τε Γοργεῖη κεφαλῇ, δεινοῖο πελώρου,
 δεινὴ τε σμερδνὴ τε, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάληρον,
 χρυσεῖην, ἑκατὸν πολίων πυρλέεσσ' ἀραρυῖαν.
 745 ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο· λάξετο δ' ἔγχος
 βριθῷ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
 "Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαλεῖτ' ἄρ' ἵππους·
 αὐτόματα δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ὧς ἔχον Ὀρραι,
 750 τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανοῦ Οὐλυμπός τε,
 ἡμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἧδ' ἐπιθεῖναι.
 τῇ ῥα δι' αὐτῶν κεντρηκεῖας ἔχον ἵππους·
 εὔρον δὲ Κρονίωνα θεῶν ἄτερ ἡμενον ἄλλων,

ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδεираδος Οὐλύμποιο.

ἔνδ' ἵππους στήσασα θεὰ λευκώλενος Ἥρη, 755

Ζῆν' ὑπατον Κρονίδην ἐξείρετο καὶ προσέειπεν·

Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίξῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα

ὅσσάτιόν τε καὶ οἶον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν

υἱάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ; ἐμοὶ δ' ἄχος· οἱ δὲ ἔκηλοι , 760

τέρπονται Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,

ἵφρονα τοῦτον ἀνέντες, ὃς οὔτινα οἶδε θέμιστα.

Ζεῦ πάτερ, ἦ ρά τί μοι κεχολώσεται, αἶ κεν Ἄρῃα

λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξ ἀποδίσσωμαι ;

Τῇν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

ἄγρει μάν οἱ ἔπορσον Ἀθηναίην ἀγελεῖν, 765

ἦ ἔ μάλιστ' εἶωδε κακῆς ὁδύνῃσι πελάζειν.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·

μάστιξεν δ' ἵππους· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην

μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.

ὅσσον δ' ἡρωεῖδὲς ἀνὴρ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν, 770

ἡμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσω ἐπὶ οἶνοπα πόντον,

τόσσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηλῆες ἵπποι.

ἀλλ' ὅτε δὴ Τροίην ἱξον, ποταμῷ τε ῥέοντε,

ῥῆι ῥοαῖς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος,·

ἔνδ' ἵππους ἔστησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη, 775

λύσας ἔξ ὀχέων· περὶ δ' ἡέρα πουλὺν ἔχευεν·

τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι.

Αἱ δὲ βάτην, τρήρῳσι πελειάσιν ἱθμαδ' ὁμοῖαι,

ἀνδράσιν Ἀργείοισιν ἀλεξέμεναι μεμανῦναι.

ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἱκανον, ὅθι πλεῖστοι καὶ ἄριστοι 780

ἔστασαν, ἀμφὶ βίην Διομήδεος ἵπποδάμοιο

εἰλόμενοι, λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,

ἦ συσὶ κάπροισιν, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·

ἔνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,

Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι, χαλκεοφώνῳ, 785

ὃς τόσον αὐδήσασχ', ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα·

Διδῶς, Ἀργεῖοι, κύκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγῆτοί !

ὄφρα μὲν ἐς πόλεμον πωλέσκετο διὸς Ἀχιλλεύς,
οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων

790 οἷχνεσκον· κείνου γὰρ ἐδείδισαν ὄβριμον ἔγχος·
νῦν δὲ ἐκάς πόλιος κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται.

ᾠς εἰποῦς ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστων.
Τυδεΐδῃ δ' ἐπόρουσε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη·
εὔρε δὲ τόνγε ἀνακτα παρ' ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
795 ἔλκος ἀναψύχοντα, τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰφ.
ιδρῶς γάρ μιν ἔτειρεν ὑπὸ πλατέος τελαμῶνους
ἀσπίδος εὐκύκλου· τῷ τείρετο, κάμνε δὲ χεῖρα·
ἂν δ' ἴσχωρ τελαμῶνα, κελαινεφὲς αἶμ' ἀπομόργνη.
ἱππέϊον δὲ θεὰ ζυγοῦ ἤψατο, φώνησέν τε·

800 • Ἡ ὀλίγον οἱ παῖδα εἰκότα γείνατο Τυδεΐς·
Τυδεΐς τοι μικρὸς μὲν ἦν δέμας, ἀλλὰ μαχητῆς.
καὶ ῥ' ὅτε πέρ μιν ἐγὼ πολεμίζειν οὐκ εἵασκον,
οὐδ' ἐκπαιφάσσειν, ὅτε τ' ἤλυθε νόσφιν Ἀχαιῶν
ἄγγελος ἐς Θήβας, πολέας μετὰ Καδμείωνας·

805 δαίνυσθαί μιν ἄνωγον ἐνὶ μεγάροισιν ἔκηλον·
αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἔχων ὃν καρτερόν, ὥς τοπάρους περ,
κούρους Καδμείων προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνίκα.

[ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάρροδος ἦα.]

σοὶ δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παρά θ' ἴσταμαι, ἡδὲ φυλάσσω,
810 καὶ σε προφρονέως κέλομαι Τρώεσσι μάχεσθαι.
ἀλλὰ σευ ἡ κάματος πολυαῖξ γυνὴ δέδυκεν,
ἡ νύ σέ που δέος ἴσχει ἀκήριον· οὐ σύγ' ἔπειτα
Τυδεὸς ἔκγονός ἐσσι δαΐφρονος Οἰνεΐδαο.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
815 γιγνώσκω σε, θεά, θύγατερ Διὸς αἰγιόχοιο·
τῷ τοι προφρονέως ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω.
οὔτε τί με δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνος·
ἀλλ' ἔτι σὼν μέμνημαι ἐφειμέων, ἃς ἐπέτειλας.

οὐ μ' εἴας μακάρεσσι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
820 τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
ἔλθῃσ' ἐς πόλεμον, τήνγ' οὐτάμεν ὀξεί χαλκῷ.

τοῦνεκα νῦν αὐτός τ' ἀναχάζομαι, ἡδὲ καὶ ἄλλους
 Ἀργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἐνθάδε πάντας·
 γυγνώσκω γὰρ Ἀρηα μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη· 825

Τυδεΐδῃ Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 μήτε σύγ' Ἀρηα τόγε δείδιδι, μήτε τιν' ἄλλον
 ἀθανάτων· τοίη τοι ἐγὼν ἐπιτάβροδός εἰμι.

ἀλλ' ἄγ', ἐπ' Ἀρηϊ πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους· 830
 τύψον δὲ σχεδὴν, μηδ' ἄζωο θούρον Ἀρηα

τούτον μαινόμενον, τυκτὸν κακόν, ἄλλοπρόσῃλλον·
 δς πρώην μὲν ἐμοί τε καὶ Ἡρῇ στεῦτ' ἀγορεύων
 Τρῶσιν μαχήσεσθαι, ἀτὰρ Ἀργείοισιν ἀρήξειν·
 νῦν δὲ μετὰ Τρῶεσσιν ὁμιλεῖ, τῶν δὲ λέλασται.

Ὡς φαμένη, Σθένελον μὲν ἀφ' ἵππων ὥσε χαμάζε, 835
 χειρὶ πάλιν ἐρύσασ'· ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ἀπόρουσεν.

ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε παρὰ Διομήδεα διῶν
 ἐμμεμανῖα θεά· μέγα δ' ἔβραχε φήγιμος ἄζων

βριξοσύνη· δεινὴν γὰρ ἄγεν θεὸν ἄνδρα τ' ἄριστον. 840
 λάξετο δὲ μάστιγα καὶ ἡνία Παλλὰς Ἀθήνη·

αὐτίκ' ἐπ' Ἀρηϊ πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους.
 ἦτοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον ἐξενάριζεν,

Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστον, Ὀχνησίῳ ἀγλαὸν υἱόν·
 τὸν μὲν Ἀρης ἐνάριζε μαιφόνος· αὐτὰρ Ἀθήνη

δύν' Αἶδος κυνέην, μή μιν ἴδοι ὄβριμος Ἀρης. 845
 Ὡς δὲ ἴδε βροτολογγὸς Ἀρης Διομήδεα διῶν,

ἦτοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον αὐτόθ' ἔασεν
 κείσθαι, ὅθι πρῶτον κτείνων ἐξαίνυτο θυμόν·

αὐτὰρ ὁ βῆ ρ' ἰθὺς Διομήδεος ἵπποδάμοιο. 850
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,

πρόσθεν Ἀρης ὠρέξαθ' ὑπὲρ ζυγὸν ἡνία θ' ἵππῳ,
 ἔγχεϊ χαλκείῳ, μεμαῶς ἀπὸ θυμόν ἐλέσθαι·

καὶ τόγε χειρὶ λαβοῦσα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὥσεν ὑπ' ἐκ δίφροιο ἐτώσιον αἰχθῆναι. 855

δεύτερος αὖθ' ὠρμάτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
 ἔγχεϊ χαλκείῳ· ἐπέρεισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη

νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μήτρην·
 τῇ ῥά μιν οὔτα τυχάν, διὰ δὲ χροά καλὸν ἔδαψεν·
 860 ἐκ δὲ δόρυ σπάσεν αὐτῖς. ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης,
 ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
 ἄνδρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρης.
 τοὺς δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἶλεν Ἀχαιοὺς τε Τρώας τε,
 δείσαντας· τόσον ἔβραχ' Ἄρης ἄτος πολέμοιο.

Οἷη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ,
 865 καύματος ἐξ ἀνέμοιο δυσαέος ὀρνυμένοιο·
 τοῖος Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ χάλκεος Ἄρης
 φαίνεται, ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν.
 καρπαλίμως δ' ἵκανε θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπον·
 παρ δὲ Διὶ Κρονίῳνι καθέζετο, θυμὸν ἀχεύων,
 870 δειξεν δ' ἄμβροτον αἶμα, καταρῥέον ἐξ ὠτειλῆς,
 καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίξῃ ὄρων τάδε καρτερά ἔργα;
 αἰεὶ τοι ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμὲν
 ἀλλήλων ἰότητι, χάριν ἄνδρεσσι φέροντες.
 875 σοὶ πάντες μαχόμεσθα· σὺ γὰρ τέκες ἄφρονα κούρην,
 οὐλομένην, ἣτ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν.
 ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοὶ εἰς ἐν Ὀλύμπῳ,
 σοὶ τ' ἐπιπειθονται, καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος·
 ταύτην δ' οὐτ' ἔπει προτιβάλλεαι, οὔτε τι ἔργῳ,
 880 ἀλλ' ἀνιείς, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' ἀδελον·
 ἢ νῦν Τυδεὸς υἱόν, ὑπέρθυμων Διομήδεα,
 μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Κύπριδα μὲν πρῶτον σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
 αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος·
 885 ἀλλὰ μ' ὑπήνεικαν ταχέες πόδες· ἢ τέ κε δηρὸν
 αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον ἐν αἰνῆσιν νεκάδεσσιν,
 ἢ κε ζῶς ἀμειννὸς ἔα χαλκοῖο τυπήσιν.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 μήτι μοι, ἄλλοπρόσαλλε, παρεζόμενος μινύριζε·
 890 ἔχθιστος δέ μοι ἔσσι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε·

μητρός τοι μένος ἐστὶν ἀάσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν,
 Ἥρης· τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσιν.
 τῷ σ' ὁῶ κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίησιν.
 ἀλλ' οὐ μάν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα·
 ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐσσί, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ.
 εἰ δέ τευ ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένευ ὦδ' αἰδηλος,
 καὶ κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος Οὐραυνίωνων.

895

Ὡς φάτο, καὶ Παιήον' ἀνώγει ἰήσασθαι.
 τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσω
 ἠέεσσε· οὐ μὲν γάρ τι κατὰδνητός γ' ἐτέτυκτο.
 ὥς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν,
 ὑγρὸν ἐόν· μάλα δ' ὦκα περιστρέφεται κυκώωντι·
 ὥς ἄρα καρπαλίμως ἰήσατο Δοῦρον Ἄρηα.
 τὸν δ' Ἥβη λούσεν, χαρίεντα δὲ εἵματα ἔσσει·
 παρ δὲ Διὶ Κρονίῳνι καθεζέτο, κύδει γαίων.

900

905

Αἰ δ' αὖτις πρὸς δῶμα Διὸς μέγαλοιο νέοντα,
 Ἥρη τ' Ἀργεῖη καὶ Ἀλαλκομενῆς Ἀθήνη,
 παύσασαι βροτολογιὸν Ἄρην ἀνδροκτασιάων.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ζ.

Ἕκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλία.

Τρώων δ' οἰώδῃ καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή·
πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἵθυσε μάχῃ πεδίοιο,
ἀλλήλων ἱδυνομένων χαλκήρεα δοῦρα,
μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνδοιο ῥοάων.

Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος, ἕρκος Ἀχαιῶν, 5
Τρώων ῥῆξε φάλαγγα, φόως δ' ἐτάροισιν ἔθηκεν,
ἄνδρα βαλὼν, ὃς ἄριστος ἐνὶ Θρήκεσσι τέτυκτο,
υἷον Ἐϋσσώρου, Ἀκάμαντ' ἧῦν τε μέγαν τε.
τόν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἵπποδασείης,
ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἴσω 10
αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.

Ἄξυλον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Τευδρανίδην, ὃς ἔναιεν εὐκτιμένη ἐν Ἀρίσβῃ,
ἀφνειὸς βιότοιο, φίλος δ' ἦν ἀνδράποισιν· 15
πάντας γὰρ φιλέεσκεν, ὁδῶ ἔπι οἰκία ναίων.
ἀλλὰ οἱ οὔτις τῶνγε τότε ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
πρόσθεν ὑπαντιάσας· ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα,
αὐτόν, καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὃς ῥα τότε ἵππων
ἔσκεν ὑψηνίохος· τὼ δ' ἄμφω γαῖαν ἐδύτην.

Δρῆσον δ' Εὐρύαλος καὶ Ὀφέλτιον ἐξενάριξεν· 20
βῆ δὲ μετ' Αἴσηπον καὶ Πήδασον, οὓς ποτε Νύμφη

- νηὶς Ἀβαρβαρέη τέκ' ἀμύμονι Βουκολίωνι.
 Βουκολίων δ' ἦν υἱὸς ἀγανοῦ Λαομέδοντος,
 πρεσβύτατος γενεῇ, σκότιον δέ ἐ γείνατο μήτηρ·
 25 ποιμαίνων δ' ἐπ' ὅεσσι μίγῃ φιλότῃτι καὶ εὐνῇ,
 ἥ δ' ὑποκυσσαμένη διδυμάονε γείνατο παῖδε·
 καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
 Μηκιστηϊάδης, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
 Ἀστύαλον δ' ἄρ' ἔπεφνε μενεπτόλεμος Πολυποίτης·
 30 Πιδύτην δ' Ὀδυσσεὺς Περκώσιον ἐξενάριξεν
 ἔγχεϊ χαλκείῳ Τεύκρος δ' Ἀρετάονα δῖον.
 Ἀντίλοχος δ' Ἀβληρον ἐνήρατο δουρὶ φαείνῳ
 Νεστορίδης· Ἐλατον δὲ ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 ναῖε δέ, Σατυνιόεντος εὐρῥείταο παρ' ὄχθας,
 35 Πήδασον αἰπεινῇν. Φύλακον δ' ἔλε Δῆϊτος ἥρως
 φεύγοντ'· Εὐρύπυλος δὲ Μελάνθιον ἐξενάριξεν.
 Ἀδρηστον δ' ἄρ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 ζῶν ἔλ'· ἵππῳ γάρ οἱ ἀτυζομένῳ πεδίῳ,
 ὄζῳ ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνῳ, ἀγκύλον ἄρμα
 40 ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, αὐτῷ μὲν ἐβήτην
 πρὸς πόλιν, ἥπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο·
 αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη
 πρηνὴς ἐν κούρησιν ἐπὶ στόμα· παρ δὲ οἱ ἔσθη
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος.
 45 Ἀδρηστος δ' ἄρ' ἔπειτα λαβὼν ἐλλίσσετο γούνων·
 Ζώγρει, Ἀτρέος υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα.
 πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κείται,
 χαλκὸς τε χρυσὸς τε, πολύκμητός τε σίδηρος·
 τῶν κέν τοι χαρίσαιο πατὴρ ἀπερελσί' ἄποινα,
 50 εἴ κεν ἐμὲ ζῶν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρῖνει
 καὶ δὴ μιν τάχ' ἔμελλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 δώσειν ᾧ θεράποντι καταξέμεν· ἀλλ' Ἀγαμέμνων
 ἀντίος ἦλθε θέων, καὶ ὁμοκλήσας ἔπος ἤυδα·
 55 ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε, τίη δὲ σὺ κήδεαι αὐτῶς
 ἀνδρῶν; ἦ τοι ἄριστα πεποίηται κατὰ οἶκον

πρὸς Τρώων· τῶν μήτις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,
 χεῖράς δ' ἡμετέρας· μηδ' ὄντινα γαστέρι μήτηρ
 κούρον ἔοντα φέροι, μηδ' ὅς φύγοι· ἀλλ' ἅμα πάντες
 Ἰλίου ἔξαπολοῖατ' ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι.

60

Ὡς εἰπὼν ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρωες,
 αἷσιμα παρειπῶν. ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν ὥσατο χειρὶ
 ἥρω' Ἀδρηστον· τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
 οὔτα κατὰ λαπάρην· ὁ δ' ἀνετράπεται· Ἀτρεΐδης δὲ
 λὰξ ἐν στήθεσι βάς, ἐξέσπασε μείλινον ἔγχος.
 Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·

65

ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἀρης,
 μήτις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετόπισθεν
 μιμνέτω, ὥς κεν πλείστα φέρων ἐπὶ νῆας ἵκηται·
 ἀλλ' ἄνδρας κτείνωμεν· ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἔκηλοι
 νεκροὺς ἅμ πεδίον συλήσετε τεθνηῶτας.

70

Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 ἐνθα κεν αὐτε Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείησι δαμέντες,
 εἰ μὴ ἄρ' Αἰνεία τε καὶ Ἑκτορι εἶπε παραστὰς
 Πριαμίδης Ἑλένος, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·

75

Αἰνεία τε καὶ Ἑκτορ· ἐπεὶ πόνος ὕμμι μάλιστα
 Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται, οὔνεκ' ἄριστοι
 πᾶσαν ἐπ' ἰδύν ἐστε μάχεσθαι τε φρονέειν τε·
 στήτ' αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐρυκάκετε πρὸ πυλάων,
 πάντη ἐποικόμενοι, πρὶν αὐτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν
 φεύγοντας πεσέειν, δηϊοισι δὲ χάρμα γενέσθαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κε φάλαγγας ἐποτρύνητον ἀπάσας,
 ἡμεῖς μὲν Δαναοῖσι μαχησόμεθ', αὖτις μένοντες,
 καὶ μάλα τειρόμενοί περ· ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει·
 Ἑκτορ, ἀτὰρ σὺ πόλινδε μετέρχεο, εἰπὲ δ' ἔπειτα
 μητέρι σῇ καὶ ἐμῇ· ἡ δὲ ξυνάγουσα γεραίας
 νηὸν Ἀθηναίης γλαυκῶπιδος ἐν πόλει ἄκρη,
 οἷξασα κληῖδι θύρας ἱεροῖο δόμοιο,
 πέπλον, ὃς οἱ δοκέει χαριέστατος ἡδὲ μέγιστος
 εἶναι ἐνὶ μεγάρῳ, καὶ οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῇ,

80

85

90

- Δεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἡνκόμοιο ·
 καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηφί,
 ἦνις, ἡκέστας, ἱερευσέμεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ
 95 ἄστῃ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
 αἶ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχη Ἴλιου ἱρῆς,
 ἄγριον αἰχμητήν, κρατερόν μῆστωρα φόβοιο ·
 δν δὴ ἐγὼ κάρτιστον Ἀχαιῶν φημί γενέσθαι.
 οὐδ' Ἀχιλλῆά ποθ' ὥδέ γ' ἐδειδμεν, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 100 ὄνπερ φασὶ θεᾶς ἐξ ἔμμεναι · ἀλλ' ὅδε λήν
 μαίνεται, οὐδέ τίς οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν.
 Ὡς ἔφαθ' · Ἔκτωρ δ' οὔτι κασιγνήτῳ ἀπίδυσεν.
 αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε ·
 πᾶλλων δ' ὀξέα δούρα, κατὰ στρατὸν ὥχετο πάντη,
 105 ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνῆν.
 οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν ·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπεχώρησαν, λῆξαν δὲ φόνοιο ·
 φὰν δέ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
 Τρῳσὶν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν · ὥς ἐλέλιχθεν.
 110 Ἔκτωρ δὲ Τρῳέεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας ·
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 ἄνδρες ἔσθε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
 ὄφρ' ἂν ἐγὼ βεῖω προτὶ Ἴλιον, ἡδὲ γέρουσιν
 εἴπω βουλευτήσι καὶ ἡμετέρης ἀλόχοισιν,
 115 δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἐκατόμβας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἔκτωρ ·
 ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αἰχένα δέρμα κελαιόν,
 ἄντυξ, ἡ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης. —
 Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο παῖς, καὶ Τυδέος υἱὸς
 120 ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης ·
 Τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, καταδνητῶν ἀνδρώπων ;
 οὐ μὲν γάρ ποτ' ὄπωπα μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
 125 τοπρίν · ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἀπάντων
 σφ' ὀάρσει, ὅτ' ἐμὸν δολιχόσκιον ἔγχος ἔμεινας.

δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιώσων.
 εἰ δέ τις ἄθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας,
 οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην.
 οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱός, κρατερὸς Λυκούργος, 130
 δὴν ἦν, ὃς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριζεν·
 ὃς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας
 σεύε κατ' ἡγάθεον Νυσήϊον· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
 θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου
 θεωόμεναι βουπλήγι· Διώνυσος δὲ φοβηθεὶς 135
 δύσεθ' ἄλως κατὰ κύμα· Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ
 δειδιότα· κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλή.
 τῷ μὲν ἔπειτ' ὀδύσαντο θεοὶ ῥεία ζῶοντες,
 καὶ μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν 140
 ἦν, ἐπεὶ ἄθανάτοισιν ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν.
 οὐδ' ἂν ἐγὼ μακάρεσσι θεοῖς ἐθέλοιμι μάχεσθαι.
 εἰ δέ τίς ἐσσι βροτῶν, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν,
 ἄσπον Ἰθ', ὥς κεν θᾶσπον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι.
 Τὸν δ' αὖθ' Ἴππολόχοιο προσηύδα φαίδιμος υἱός·
 Τυδεΐδη μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεεῖνεις; 145
 οἷη περ φύλλων γενεή, τοιήδε, καὶ ἀνδρῶν.
 φύλλα τὰ μὲν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη
 τηλεθώσασα φύει· ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη·
 ὥς ἀνδρῶν γενεὴ ἡμὲν φύει, ἡδ' ἀπολήγει.
 εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῆς 150
 ἡμετέρεην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν·
 ἔστι πόλις Ἐφύρη, μυχῶ Ἄργεος ἵπποβοτόιο,
 ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὁ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν,
 Σίσυφος Αἰολίδης· ὁ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἱόν·
 αὐτὰρ Γλαῦκος ἔτικτεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην· 155
 τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἡγορέην ἐρατεινὴν
 ὤπασαν. αὐτὰρ οἱ Προῖτος κάκ' ἐμήσατο θυμῷ·
 ὃς ῥ' ἐκ δήμου ἔλασσε, ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν
 Ἀργείων· Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσε.
 τῷ δὲ γυνὴ Προΐτου ἐπεμήνατο, δι' Ἀιτεια, 160
 κρυπταδίῃ φιλότῃ μιγήμεναι· ἀλλὰ τὸν οὔτι

πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέοντα, δαΐφρονα Βελλεροφόντην.
ἣ δὲ ψευσαμένη Προΐτον βασιλῆα προσήυδα·

Τεθναίης, ὦ Προΐτ', ἣ κάκτανε Βελλεροφόντην,
165 δς μ' ἔδελεν φιλότῃτι μυγήμεναι, οὐκ ἔδελούσῃ.

ᾧς φάτο· τὸν δὲ ἄνακτα χόλος λάβεν, οἶον ἄκουσεν
κτεῖναι μὲν ῥ' ἀλέεινε, σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ,
πέμπε δέ μιν Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὄγε σήματα λυγρά,
γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά·

· 170 δεῖξαι δ' ἠνώγειν ᾧ πενθερῷ, ὅφρ' ἀπόλοιτο.
αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ·
ἀλλ' ὅτε δὴ Λυκίην ἔξε, Ξάνδον τε ρέοντα,
προφρονέως μιν τίεν ἄναξ Λυκίης εὐρείης.

ἐννήμαρ ξείνισσε, καὶ ἐννέα βούς ἰέρευσεν·

175 ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως·

καὶ τότε μιν ἐρέεινε, καὶ ἦτεε σῆμα ἰδέσθαι,

ὅ, ττι ρά οἱ γαμβροῦ πάρα Προΐτοιο φέροιτο.

αὐτὰρ ἐπειδὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ,

πρῶτον μὲν ῥα Χίμαιραν ἀμαιομακέτην ἐκέλευσεν

180 πεφνέμεν—ἣ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων·

πρόσθε λέων, ὅπιδεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα·

δεινὸν ἀποτινέουσα πυρὸς μένος αἰδομένοιο—

καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε, θεῶν τεράεσσι πιθίσας.

δεύτερον αὖ Σολύμοισι μαχήσατο κυδαλίμοισιν·

185 καρτίστην δὴ τήνγε μάχην φάτο δύμεναι ἀνδρῶν·

τοτρίτον αὖ κατέπεφνεν Ἀμαζόνας ἰντιανείρας.

τῷ δ' ἄρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε·

κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους,

εἶσε λόχον· τοῖ δ' οὔτι πάλιν οἰκόνδε νέοντο·

190 πάντας γὰρ κατέπεφνεν ἀμύμων Βελλεροφόντης.

ἀλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἦν ἐόντα,

αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἦν·

δῶκε δὲ οἱ τιμῆς βασιληίδος ἥμισυ πάσης·

καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον, ἔξοχον ἄλλων,

195 καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὅφρα νέμοιτο.

ἣ δ' ἔτεκε τρία τέκνα δαΐφροσι Βελλεροφόντῃ,

Ἴσανδρόν τε καὶ Ἴππόλοχον καὶ Λαοδάμειαν—
 Λαοδαμείῃ μὲν παρελέξατο μητίετα Ζεὺς·
 ἢ δ' ἔτεκ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα χαλκοκορυστήν—
 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν, 200
 ἦτοι ὁ καὶ πεδίον τὸ Ἀλφειὸν οἶος ἀλάτο,
 ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.
 Ἴσανδρον δέ οἱ υἱὸν Ἄρης ἄτος πολέμοιο
 μαρνάμενον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλίμοισιν·
 τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα. 205
 Ἴππόλοχος δέ μ' ἔτικτε, καὶ ἐκ τοῦ φημὶ γενέσθαι·
 πέμπε δέ μ' ἐς Τροίην, καὶ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν,
 αἶεν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων,
 μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, οἳ μέγ' ἀριστοὶ
 ἔν τ' Ἐφύρῃ ἐγένοντο καὶ ἐν Λυκίῃ εὐρείῃ. 210
 ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
 ἔγχος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 αὐτὰρ ὁ μελιχίοισι προσηύδα ποιμένα λαῶν·
 Ἥ ρά νύ μοι ξεῖνος πατρώϊός ἐσσι παλαιός· 215
 Οἶνεὺς γάρ ποτε δῖος ἀμύμονα Βελλεροφόντην
 ξείνισ' ἐνὶ μεγάροισιν, ἐείκοσιν ἡματ' ἐρύξας·
 οἳ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον ξεινήϊα καλά.
 Οἶνεὺς μὲν ζωστήρα δίδου φοίνικι φαεινόν,
 Βελλεροφόντης δὲ χρύσειον δέπας ἀμφικύπελλον· 220
 καὶ μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμασ' ἐμοῖσιν.
 Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι· ἐπεὶ μ' ἔτι τυτθὸν ἑόντα
 κάλλιψ', ὅτ' ἐν Θήβῃσιν ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν.
 τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξεῖνος φίλος Ἀργεῖ μέσσω
 εἰμί, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἴκωμαι. 225
 ἔγχεα δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα καὶ δι' ὁμίλου.
 πολλοὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ Τρῶες κλειτοὶ τ' ἐπίκουροι,
 κτείνειν, ὃν κε θεὸς γε πόρῃ, καὶ ποσσὶ κιχέω·
 πολλοὶ δ' αὖ σοὶ Ἀχαιοί, ἐναιρέμεν, ὃν κε δύνῃαι·
 τεύχεα δ' ἀλλήλοισι ἐπαμείψομεν· ὄφρα καὶ οἷδε 230
 γνῶσιν, ὅτι ξεῖνοι πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι.

ὦς ἄρα φωνήσαντε, καὶ ἔππων ἀΐξαντε,
 χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην, καὶ πιστώσαντο.
 ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
 235 δς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβεν,
 χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβολίων.—

Ἐκτωρ δ' ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν,
 ἄμφ' ἄρα μιν Τρώων ἄλοχοι θέον ἠδὲ θυγατρὲς,
 εἰρόμεναι παῖδάς τε, κασιγνήτους τε ἕτας τε,
 240 καὶ πόσιος · ὁ δ' ἔπειτα θεοῖς εὐχέσθαι ἀνάγει
 πάσας ἐξείης · πολλῇσι δὲ κῆδε' ἐφήπτο.

Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον περικαλλέ' ἵκανεν,
 ξεστῆς αἰδούσῃσι τετυγμένον—αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθιοι,
 245 πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι · ἔνθα δὲ παῖδες
 κοιμῶντο Πριάμοιο παρὰ μνηστῆς ἀλόχοισιν.
 κουράων δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἐνδοθεν αὐλῆς
 δῶδεκ' ἔσαν τέγεοι θάλαμοι ξεστοῖο λίθιοι,
 πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι · ἔνθα δὲ γαμβροὶ
 250 κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν—
 ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίῃ ἤλυθε μήτηρ,
 Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην ·
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν ·

Τέκνον, τίπτε λιπὼν πόλεμον θρασὺν εἰλήλουθας ;
 255 ἢ μάλα δὴ τείρουσι δυσώνυμοι νῆες Ἀχαιῶν,
 μαρνάμενοι περὶ ἄστυ · σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνῆκεν
 ἐλθόντ', ἐξ ἄκρης πόλιος Διὶ χεῖρας ἀνασχεῖν.
 ἀλλὰ μὲν', ὄφρα κέ τοι μελιηδέα οἶνον ἐνεῖκω,
 ὡς σπείσῃς Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
 260 πρῶτον · ἔπειτα δέ κ' αὐτὸς ὀνήσῃαι, αἶ κε πῆσθαι.
 ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει ·
 ὡς τὴν κέκμηκας, ἀμύνων σοῖσιν ἔτησιν.

Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαῖολος Ἐκτωρ
 μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μήτηρ,
 265 μή μ' ἀπογυνώσῃς, μένεος δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι.
 χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν Διὶ λείβειν αἷθροπα οἶνον

ἄξομαι · οὐδέ πη ἔστι, κελαινεφέϊ Κρονίωνι
 αἵματι καὶ λυθρῷ πεπαλαγμένον εὐχετάασθαι.
 ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγγελεῖης
 ἔρχεο σὺν θυέεσσιν, ἀολλίσσασα γεραιάς · 270
 πέπλον δ', ὅστις τοι χαριέστατος ἦδὲ μέγιστος
 ἔστιν ἐνὶ μεγάρῳ, καὶ τοι πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
 τὸν θὲς Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἡυκόμοιο,
 καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ,
 ἦνις, ἡκέστας, ἱερευσέμεν, αἱ κ' ἐλεήσῃ 275
 ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
 αἱ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχη Ἰλίου ἱρῆς,
 ἄγριον αἰχμητὴν, κρατερὸν μῆστωρα φόβοιο.
 ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγγελεῖης
 ἔρχευ · ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι, ὄφρα καλέσω, 280
 αἱ κ' ἐδέλῃσ' εἰπόντος ἀκουέμεν · ὥς κέ οἱ αὖτις
 γαῖα χάνοι! μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα
 Τρωσὶ τε καὶ Πριάμῳ μεγάλῃτορι, τοῖς τε παισίν.
 εἰ κεύων γε ἴδοιμι κατελθόντ' Ἀϊδος εἴσω,
 φαῖνεν κε φρέν' ἀτέρπου οὔζυος ἐκλελαθέσθαι. 285
 Ὡς ἔφαθ' · ἡ δὲ μολοῦσα ποτὶ μέγαρ', ἀμφιπόλοισιν
 κέκλετο · ταὶ δ' ἄρ' ἀόλλισσαν κατὰ ἄστυ γεραιάς.
 αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώεντα,
 ἐνδ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν
 Σιδονίων, τὰς αὐτὸς Ἀλέξανδρος θεοειδὴς 290
 ἤγαγε Σιδονίηθεν, ἐπιπλῶς εὐρέα πόντον,
 τὴν ὁδόν, ἣν Ἑλένην περ ἀνήγαγεν εὐπατέρειαν.
 τῶν ἔν' ἀειραμένη Ἑκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνῃ,
 ὃς κάλλιστος ἦν ποικίλμασιν ἠδὲ μέγιστος,
 ἀστήρ δ' ὥς ἀπέλαμπεν · ἔκειτο δὲ νεάτος ἄλλων. 295
 βῆ δ' ἵεναι, πολλὰ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαί.
 Αἱ δ' ὅτε νηὸν ἵκανον Ἀθήνης ἐν πόλει ἄκρῃ,
 τῇσι θύρας ὥϊξε Θεανῶ καλλιπάρῃος,
 Κισσηῖς, ἄλοχος Ἀντήνορος ἵπποδάμοιο ·
 τὴν γὰρ Τρώες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν. 300
 αἱ δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον.

- ἥ δ' ἄρα πέπλον ἐλοῦσα Θεανῶ καλλιπάρῃος,
 θῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠΰκόμοιο·
 εὐχομένη δ' ἡρᾶτο Διὸς κούρη μέγαλοιο·
 905 Πότνι' Ἀθηναίη, ἐρυσίπτολι, διὰ θεάων,
 ἄξον δὴ ἔγχος Διομήδεος, ἥδὲ καὶ αὐτὸν
 πρηνέα δὸς πεσέειν Σκαιῶν προπάροιθε πυλάων·
 ὄφρα τοι αὐτίκα νῦν δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηφῇ,
 ἦνις, ἡκέστας, ἱερεύσομεν, αἶ κ' ἐλεήσης
 310 ἄστν τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα.
 ὧς ἔφατ' εὐχομένη· ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη.
 ὥς αἱ μὲν ῥ' εὐχοντο Διὸς κούρη μέγαλοιο·
 Ἔκτωρ δὲ πρὸς δῶματ' Ἀλεξάνδροιο βεβήκει
 καλά, τὰ ῥ' αὐτὸς ἔτευξε σὺν ἀνδράσιν, οἳ τότε ἄριστοι
 315 ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβώλακι τέκτονες ἄνδρες·
 οἳ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν,
 ἐγγυῖθι τε Πριάμοιο καὶ Ἔκτορος, ἐν πόλει ἄκρῃ
 ἔνθ' Ἔκτωρ εἰσῆλθε Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυν· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
 320 αἰχμὴ χαλκείῃ, περὶ δὲ χρύσεος θῆε πόρκης.
 τὸν δ' εὖρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἔποντα,
 ἀσπίδα καὶ θώρηκα καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφώοντα·
 Ἀργεῖη δ' Ἑλένη μετ' ἄρα δμῳῇσι γυναιξὶν
 ἦστο, καὶ ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ ἔργα κέλευεν.
 325 τὸν δ' Ἔκτωρ νείκεσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
 Δαιμόνι', οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ.
 λαοὶ μὲν φθινύθουσι, περὶ πτόλιν αἰπὺ τε τείχος
 μαρνάμενοι· σέο δ' εἵνεκ' αὐτὴ τε πτόλεμός τε
 ἄστν τόδ' ἀμφιδέδη· σὺ δ' ἂν μαχέσαιο καὶ ἄλλῳ,
 330 εἴ τινα που μεδιέντα ἴδοις στνυγεροῦ πολέμοιο.
 ἀλλ' ἄνα, μὴ τύχα ἄστν πυρὸς δητῖοιο θέρηται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
 Ἔκτορ· ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν,
 τοῦνεκά τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καί μεν ἄκουσον.
 335 οὔτοι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλῳ, οὐδὲ νεμέσσει,
 ἤμην ἐν θαλάμῳ, ἔδελον δ' ἄχρῃ προτραπέσθαι.

νῦν δέ με παρειπούσ' ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν,
 ὥρμησ' ἐς πόλεμον · δοκέει δέ μοι ὧδε καὶ αὐτῷ
 λῶϊον ἔσσεσθαι · νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας.
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, Ἀρήϊα τεύχεα δύω · 340
 ἦ ἔδ', ἐγὼ δὲ μέτειμι · κιχήσεσθαι δέ σ' οἶτω.

ᾠς φάτο · τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 τὸν δ' Ἑλένη μύθοισι προσηύδα μελιχίοισιν ·

Δᾶερ ἐμεῖο, κυνὸς κακομηχάνου, ὀκρυοέσσης,
 ὥς μ' ὄφελ' ἡματι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ, 845
 οἴχεσθαι προφέρουσα κακῇ ἀνέμοιο θυέλλᾳ
 εἰς ὄρος, ἢ εἰς κύμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης ·
 ἔνθα με κύμ' ἀπόερσε, πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τάδε γ' ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραιντο,
 ἀνδρὸς ἔπειτ' ὠφελλον ἀμείνωνος εἶναι ἄκοιτις, 350
 ὃς ἤδη νέμεσίν τε καὶ αἵσχεα πόλλ' ἀνδράπων.
 τούτῳ δ' οὔτ' ἄρ νῦν φρένες ἔμπεδοι, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω
 ἔσσονται · τῷ καί μιν ἐπαυρήσεσθαι οἶτω.
 ἀλλ' ἄγε νῦν εἴσελθε, καὶ ἔξω τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ,
 δᾶερ, ἐπεὶ σε μάλιστα πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν 355
 εἵνεκ' ἐμεῖο κυνὸς καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' αἵτης ·
 οἴσιν ἐπὶ Ζεὺς δῆκε κακὸν μόρον, ὥς καὶ ὀπίσσω
 ἀνδράποισι πελώμεθ' αἰοίδιμοι ἔσσομένοισιν.

Τὴν δ' ἡμείβεται ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ ·
 μή με κάθιζ', Ἑλένη, φιλέουσά περ · οὐδέ με πείσεις. 360
 ἤδη γάρ μοι θυμὸς ἐπέσσεται, ὄφρ' ἐπαμύνω
 Τρώεσσ', οἳ μέγ' ἐμεῖο ποδῆν ἀπεόντος ἔχουσιν ·
 ἀλλὰ σὺν γ' ὀρνυθῖ τοῦτον, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτός,
 ὥς κεν ἔμ' ἔντοσθεν πόλιος καταμάρψῃ ἔοντα.
 καὶ γὰρ ἐγὼν οἰκόνδ' ἐξελεύσομαι, ὄφρα ἴδωμαι 365
 οἰκῆας ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν.
 οὐ γάρ τ' οἶδ', εἰ ἔτι σφιν ὑπότροπος ἵξομαι αὐτίς,
 ἦ ἤδη μ' ὑπὸ χερσὶ θεοὶ δαμώωσιν Ἀχαιῶν.

ᾠς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 αἰψα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμους εὐναιετάοντας, 370
 οὐδ' εὖρ' Ἀνδρομάχην λευκώλενον ἐν μεγάροισιν ·

- ἀλλ' ἤγε ξὺν παιδὶ καὶ ἀμφιπόλῳ εὐπέπλῳ
 πύργῳ ἐφειστήκει γούωσά τε μυρομένη τε.
 "Ἐκτωρ δ' ὥς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν,
 375 ἔστη ἐπ' οὐδὸν ἰών, μετὰ δὲ δμῳῇσιν ἔειπεν·
 Εἰ δ', ἄγε μοι, δμῳαί, νημερτεα μυθήσασθε·
 πῇ ἔβη 'Ανδρομάχῃ λευκώλενος ἐκ μεγάρου ;
 ἢ ἐ πη ἐς γαλόων, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 ἢ ἐς 'Αθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
 380 Τρῳαὶ εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἰλάσκονται ;
 Τὸν δ' αὖτ' ὀτρυνὴ ταμὴν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 "Ἐκτορ, ἐπεὶ μάλ' ἄνωγας ἀληθέα μυθήσασθαι·
 οὔτε πη ἐς γαλόων, οὔτ' εἰνατέρων εὐπέπλων,
 οὔτ' ἐς 'Αθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
 385 Τρῳαὶ εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἰλάσκονται·
 ἀλλ' ἐπὶ πύργῳ ἔβη μέγαν 'Ιλίου, οὐνεκ' ἄκουει
 τεύρεσθαι Τρῳάς, μέγα δὲ κράτος εἶναι 'Αχαιῶν.
 ἢ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει,
 μαινομένη εἰκυῖα· φέρεي δ' ἅμα παῖδα τιθήνη.
 390 'Ἡ ῥα γυνὴ ταμὴν· ὁ δ' ἀπέσσυτο δώματος "Ἐκτορ·
 τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὐτὶς, εὐκτιμέναις κατ' ἀργιάς.
 εὔτε πύλας ἵκανε, διερχόμενος μέγα ἄστυ,
 Σκαιάς—τῇ γὰρ ἔμελλε διεξιμέναι πεδίουδε—
 ἔνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίῃ ἦλθε θεούσα,
 395 'Ανδρομάχῃ, θυγάτηρ μεγαλήτορος 'Ηετίωνος,
 'Ηετίων, δς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῃ ὑλήεσση,
 Θήβῃ 'Υποπλακίῃ, Κιλικέσσ' ἀνδρεσσιν ἀνάσσω·
 τοῦπερ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' "Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ.
 ἢ οἱ ἔπειτ' ἦντησ', ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ,
 400 παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὐτῶς,
 Ἐκτοριδὴν ἀγαπητόν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ·
 τὸν ῥ' "Ἐκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 'Αστυάνακτ'· οἷος γὰρ ἐρύετο 'Ιλιον "Ἐκτωρ.
 ἦτοι ὁ μὲν μείδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ·
 405 'Ανδρομάχῃ δὲ οἱ ἄγχι παρίστατο δακρυχέουσα,
 ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος· οὐδ' ἐλεαίρεις
 παῖδά τε νηπιάχον, καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἥ τάχα χήρη
 σεῦ ἔσομαι· τάχα γάρ σε κατακτανέουσιν Ἀχαιοί,
 πάντες ἐφορμηθέντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη, 410
 σεῦ ἀφαρμαρτίουση, χθόνα δύμεναι· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη
 ἔσται θαλπωρή, ἐπεὶ ἂν σύγε πότμον ἐπίσπης,
 ἀλλ' ἄχε' — οὐδέ μοι ἔστι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ.
 ἦτοι γὰρ πατέρ' ἄμὸν ἀπέκτανε δῖος Ἀχιλλεύς,
 ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλίκων εὐναιετάωσαν, 415
 Θήβην ὑψίπυλον· κατὰ δ' ἔκτανεν Ἡετίωνα,
 οὐδέ μιν ἐξενάριξε· σεβάσσατο γὰρ τότε θυμῷ·
 ἀλλ' ἄρα μιν κατέκχε σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 ἦδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν· περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν
 Νύμφαι ὀρεστιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο. 420
 οἱ δέ μοι ἑπτὰ κασίγνητοι ἔσαν ἐν μεγάροισιν,
 οἱ μὲν πάντες ἰὼ κίον ἤματι Ἀΐδος εἴσω·
 πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσι καὶ ἀργεννῆς ὄτεσσιν.
 μητέρα δ', ἥ βασίλευεν ὑπὸ Πλάκῃ ὑλήεσση, 425
 τὴν ἐπεὶ ἄρ δεῦρ' ἤγαγ' ἄμ' ἄλλοισι κτεάτεσσιν,
 ἃς ὄγε τὴν ἀπέλυσε, λαβὼν ἀπερείσι' ἄποινα·
 πατρὸς δ' ἐν μεγάροισι βάλ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα.
 Ἔκτορ, ἀτὰρ σύ μοι ἔσσι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 ἦδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης. 430
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε, καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ,
 μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θῆης, χήρην τε γυναῖκα·
 λαὸν δὲ στῆσον παρ' ἐρινεόν, ἔνθα μάλιστα
 ἄμβατός ἐστι πόλις, καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τεῖχος.
 τρὶς γὰρ τῆγ' ἐλθόντες ἐπειρήσανθ' οἱ ἄριστοι, 435
 ἄμφ' Αἴαντε δῶυ καὶ ἀγακλυτὸν Ἴδομενῆα,
 ἦδ' ἄμφ' Ἀτρεΐδας καὶ Τυδέος ἄλκιμον υἱόν·
 ἥ πού τίς σφιν ἐνισπε θεοστροφίων εὐ εἰδώς,
 ἥ νυ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ· 440
 ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μελεῖ, γύναι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς

- αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους,
 αἶ κε, κακὸς ὥς, νόσφιν ἄλυσκάζω πολέμοιο ·
 οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς
- 445 αἰεὶ, καὶ πρῶτοισι μετὰ Τρώεσσι μάχεσθαι,
 ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἢ δ' ἐμὸν αὐτοῦ.
 εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν ·
 ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή,
 καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο.
- 450 ἀλλ' οὐ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσσω,
 οὔτ' αὐτῆς Ἑκάβης, οὔτε Πριάμοιο ἀνακτος,
 οὔτε κασιγνήτων, οἳ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
 ἐν κούρησι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
 ὅσσον σεῖ', ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
- 455 δακρυόεσσαν ἄγῃται, ἐλεύθερον ἡμαρ ἀπούρας ·
 καὶ κεν ἐν Ἀργεὶ ἐοῦσα, πρὸς ἄλλης ἰστὸν ὑφαίνοια,
 καὶ κεν, ὕδωρ φορέοις Μεσσηϊδος ἢ Ἑπείρης,
 πόλλ' ἀεκαζομένη, κρατερὴ δ' ἐπικεῖσεται ἀνάγκη ·
 καὶ ποτέ τις εἴπησιν, ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσαν ·
- 460 Ἔκτορος ἦδε γυνή, δς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι
 Τρώων ἵπποδάμων, ὅτε Ἴλιον ἀμφεμάχοντο.
 ὥς ποτέ τις ἐρέει · σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος
 χήτεϊ τοιοῦδ' ἀνδρὸς, ἀμύνειν δούλιον ἡμαρ.
 ἀλλὰ με τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτει,
- 465 πρὶν γ' ἔτι σῆς τε βοῆς σοῦ θ' ἐλκηθμοῖο πυθέσθαι.
 Ὡς εἰπὼν οὐ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἔκτωρ.
 ἄψ δ' ὁ παῖς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης
 ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλου ὅψιν αὐτοχθεῖς,
 ταρβήσας χαλκὸν τ' ἠδὲ λόφον ἵππιωχαλτην,
- 470 δεινὸν ἅπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας ·
 ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ.
 αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἔκτωρ,
 καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανόωσαν ·
 αὐτὰρ ὅγ' ὄν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε, πῆλέ τε χερσίν,
- 475 εἶπεν ἐπευξάμενος Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν ·
 Ζεῦ, ἄλλο · τε θεοί, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι

παῖδ' ἐμόν, ὥς καὶ ἐγὼ περ, ἀριπρεπέα Τρώεσσιν,
 ὧδε βίην τ' ἀγαθόν, καὶ Ἰλίου, ἱφί ἀνάσσειν·
 καὶ ποτέ τις εἴπησι, πατρὸς δ' ὄγε πολλὸν ἀμείνων!
 ἐκ πολέμου ἀνιόντα· φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα, 480
 κτείνας δῆϊον ἄνδρα, χαρεῖη δὲ φρένα μήτηρ.

᾽Ως εἰπὼν ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 παῖδ' ἐόν· ἥ δ' ἄρα μιν κηῶδεϊ δέξατο κόλπῳ,
 δακρυόεν γελάσασα· πόσις δ' ἐλέησε νοήσας,
 χειρὶ τε μιν κατέρεξε, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν· 485

Δαιμονίη, μή μοι τι λῆν ἀκαχίξεο θυμῷ!
 οὐ γάρ τίς μ' ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ Ἀῖδι προιάψει·
 μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,
 οὐ κακόν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ἐπὴν ταπρῶτα γένηται.
 ἀλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε, 490
 ἰστόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 ἔργον ἐποίχεσθαι· πόλεμος δ' ἀνδρεσσι μελήσει,
 πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν.

᾽Ως ἄρα φωνήσας κόρυθ' εἵλετο φαίδιμος Ἑκτωρ
 ἵππουριν· ἄλοχος δὲ φίλῃ οἰκόνδε βεβήκει 495
 ἐντροπαλιζομένη, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσα.
 αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμους εὐναιετάνοντας
 Ἑκτορος ἀνδροφόνοιο· κιχήσατο δ' ἔνδοθι πολλὰς
 ἀμφιπόλους, τῆσιν δὲ γόον πάσῃσιν ἐνῶρσεν.
 αἱ μὲν ἔτι ζῶν γόον Ἑκτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ· 500
 οὐ γάρ μιν ἔτ' ἔφαιτο ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο
 ἔξεσθαι, προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν.

Οὐδὲ Πάρις δῆθ' οὐκ ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν·
 ἀλλ' ὄγ', ἐπεὶ κατέδυ κλυτὰ τεύχεα, ποικίλα χαλκῷ,
 σείατ' ἔπειτ' ἀνὰ ἄστυ, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς. 505
 ὥς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτῃ,
 δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων,
 εἰωθὼς λούεσθαι εὐρρείῳς ποταμοῖο,
 κυδιόων· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
 ὦμοις ἀτσοῦνται· ὁ δ' ἀγλατῆφι πεποιθώς, 510
 ρίμφα ἐ γούνα φέρει μετὰ τ' ἥδεα καὶ νομὸν ἵππων·

- ὡς υἱὸς Πριάμοιο Πάρις κατὰ Περγάμου ἄκρης
 τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ, ἐβεβήκει
 καγχαλόων, ταχέες δὲ πόδες φέρον. αἶψα δ' ἔπειτα
 515 "Ἐκτορα δῖον ἔτετμεν ἀδελφεόν, εὖτ' ἄρ' ἔμελλεν
 στρέψουσ' ἐκ χώρας, ὅθι ἦ ὀάριζε γυναικί.
 τὸν πρότερος προσέειπεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής·
 'Ἡδεῖ, ἦ μάλα δὴ σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω,
 δηθύνων, οὐδ' ἦλθον ἐναΐσιμον, ὥς ἐκέλευες.
 520 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ
 δαιμόνι, οὐκ ἄν τις τοι ἀνὴρ, ὃς ἐναΐσιμος εἴη,
 ἔργον ἀτιμήσειε μάχης, ἐπεὶ ἄλκιμός ἐσσι·
 ἀλλὰ ἐκὼν μεθιεῖς τε καὶ οὐκ ἐθέλεις· τὸ δ' ἐμὸν κῆρ
 ἄχνηται ἐν θυμῷ, ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω
 525 πρὸς Τρώων, οἳ ἔχουσι πολὺν πόνον εἵνεκα σείω.
 ἀλλ' ἴομεν· τὰ δ' ὅπισθεν ἄρεσσόμεθ', αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 δώῃ, ἐπουρανίοισι θεοῖς αἰειγενέτησιν
 κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισιν,
 ἐκ Τροίης ἐλάσαντας εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.

ΙΛΙΑΔΟΣ Η.

Ἑκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία. Νεκρῶν
ἀναίρεσις.

Ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἑκτωρ·
τῷ δ' ἄμ' Ἀλέξανδρος κί' ἀδελφεός· ἐν δ' ἄρα θυμῷ
ἀμφοτέροι μέμασαν πολεμίζειν ἡδὲ μάχεσθαι.
ὥς δὲ θεὸς ναύτησιν ἐελδομένοισιν ἔδωκεν
οὔρου, ἐπὴν κεκάμωσιν εὐξέστης ἐλάττησιν 5
πόντον ἐλαύνοντες, καμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λέλυνται·
ὥς ἄρα τὼ Τρώεσσιν ἐελδομένοισι φανήτην.
Ἐνθ' ἐλέτην, ὃ μὲν υἱὸν Ἀρηιῒδοιο ἄνακτος,
Ἄρνη ναιετάοντα Μενέσθιον, δν κορυνήτης
γείνατ' Ἀρηιῒδος καὶ Φιλομέδουσα βοῶπις· 10
Ἑκτωρ δ' Ἡϊονῆα βάλ' ἔγχρῃ ὀξυόεντι
αὐχέν' ὑπὸ στεφάνῃς εὐχάλκου, λύσε δὲ γυῖα.
Γλαῦκος δ', Ἱππολόχοιο παῖς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
Ἰφίνοον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὕσμίνην,
Δεξιάδην, ἵππων ἐπιάλμενον ὠκειάων, 15
ῶμον· ὃ δ' ἐξ ἵππων χαμάδις πέσε, λύντο δὲ γυῖα.
Τοὺς δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὕσμίνῃ,
βῆ ῥα κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἶψα
Ἴλιον εἰς ἱερὴν. τῇ δ' ἀντίος ὤρνυτ' Ἀπόλλων, 20
Περγάμου ἐκ κατιδῶν, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην·

ἀλλήλοισι δὲ τώγε συναντέσθην παρὰ φηγῶ.
τὴν πρότερος προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·

- Τίπτε σὺ δ' αὖ μεμανῖα, Διὸς θυγάτηρ μέγαλοιο,
25 ἦλθες ἀπ' Οὐλύμποιο, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν ;
ἦ ἵνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἑτεραλκέα νίκην
δῶς ; ἐπεὶ οὔτι Τρῶας ἀπολλυμένους ἐλεαίρεις.
ἀλλ' εἴ μοί τι πῖδοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·
νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτήτα
30 σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχήσονται, εἰς ὅκε τέκμωρ
Ἴλίου εὐρωσιν· ἐπεὶ ὥς φίλον ἔπλετο θυμῷ
ὑμῖν ἀθανάτησι, διαπραΰειν τόδε ἄστυ.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ὦδ' ἔστω, Ἑκάεργε· τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αὐτή
35 ἦλθον ἀπ' Οὐλύμποιο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς·
ἀλλ' ἄγε, πῶς μέμονας πόλεμον καταπαυσέμεν ἀνδρῶν ;

- Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
"Εκτορος ὄρωμεν κρατερὸν μένος ἵπποδάμοιο,
ἦν τινά που Δαναῶν προκαλέσσεται, οἷδ' ἐν οἷος
40 ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι,
οἱ δέ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ
οἶον ἐπόρσειαν πολεμίζειν" Ἐκτορι δῖφ.

- ᾧς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίσθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
τῶν δ' "Ἐλενος, Πριάμοιο φίλος παῖς, σύνδετο θυμῷ
45 βουλήν, ἣ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιώωσιν·
στήθ' ἐπ' Ἐκτορ' ἰὼν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

- "Ἐκτορ, νιὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε,
ἦ ῥά νύ μοι τι πῖδοιο ; κασίγνητός δέ τοι εἰμι·
ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
50 αὐτὸς δὲ προκαλέσσαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος,
ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι·
οὐ γάρ πώ τοι μοῖρα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπείν.
ὥς γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἄκουσα θεῶν αἰειγενεταίων.

- ᾧς ἔφαθ'· "Ἐκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας,
55 καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας,
μέσσου δουρὸς ἐλών· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.
καδ' δ' Ἀγαμέμνων εἷσεν εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.

καὶ δ' ἄρ' Ἀθηναίη τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 ἐξέσθην, ὄρνισιν ἐοικότες αἰγυπιοῖσιν,
 φηγῶ ἐφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο, 60
 ἀνδράσι τερπόμενοι· τῶν δὲ στίχες εἶατο πυκναί,
 ἀσπίσι καὶ κορυΐεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
 οἷη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἐπὶ φρίξ,
 ὄρνυμένοιο νέον, μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς·
 τοῖαι ἄρα στίχες εἶατ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε 65
 ἐν πεδίῳ· Ἐκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·

Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 ὄρκια μὲν Κρονίδης ὑφίζυγος οὐκ ἐτέλεσεν,
 ἀλλὰ κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν, 70
 εἰσόκεν ἡ ὑμεῖς Τροίην εὐπυργον ἔλητε,
 ἡ αὐτοὶ παρὰ νηυσὶ δαμείετε ποντοπόροισιν.
 ὑμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν·
 τῶν νῦν ὄντινα θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
 δεῦρ' ἵτω ἐκ πάντων, πρόμος ἔμμεναι Ἐκτορι δίφ. 75
 ὦδε δὲ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω·
 εἰ μὲν κεν ἐμὲ κείνος ἔλη ταναήκει χαλκῶ,
 τεύχεα συλήσας, φερέτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
 σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρὸς με
 Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα. 80
 εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἔλω, δῶη δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων,
 τεύχεα συλήσας, οἴσω προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
 καὶ κρεμόω προτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο·
 τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆας εὖσσέλμους ἀποδώσω.
 ὄφρα ἔταρχύσωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί, 85
 σῆμά τέ οἱ χεύωσιν ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλήσποντῳ·
 καὶ ποτέ τις εἴπησι καὶ ὀψιγόνων ἀνδράσιν,
 νηῖ πολυκλήϊδι πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον·
 ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος,
 ὃν ποτ' ἀριστεύοντα κατέκτανε φαίδιμος Ἐκτωρ. 90
 ὥς ποτέ τις ἐρέει· τὸ δ' ἐμὸν κλέος οὔ ποτ' ὀλεῖται.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 αἰδέσθην μὲν ἀνήσασθαι, δέϊσαν δ' ὑποδέχθαι.

- ὄψ' ἐ δὲ δὴ Μενέλαος ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν,
 95 νεῖκει ὀνειδίζων, μέγα δὲ στεναχίζετο θυμῷ.
 "Ὡ μοι, ἀπειλητῆρες, Ἀχαιοὶ, οὐκέτ' Ἀχαιοί!
 ἦ μὲν δὴ λῶβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνῶδες αἰνῶς,
 εἰ μὴ τις Δαναῶν νῦν Ἑκτορὸς ἀντίος εἴσιν.
 ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε,
 100 ἡμενοὶ αὖτις ἕκαστοι ἀκήριοι, ἀκλεῆς αὐτῶς.
 τῷδε δ' ἐγὼν αὐτὸς θωρήξομαι· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 "Ὡς ἄρα φωνήσας κατεδύσατο τεύχεα καλά.
 ἔνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτῇ
 105 Ἑκτορὸς ἐν παλάμῃσιν· ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν·
 εἰ μὴ ἀνατξάντες ἔλον βασιλῆες Ἀχαιῶν·
 αὐτὸς τ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 δεξιτερῆς ἔλε χειρός, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἀφραῖνεις, Μενέλαε Διοτρεφές· οὐδέ τί σε χρὴ
 110 ταύτης ἀφροσύνης· ἀνὰ δ' ἴσχεο, κηδόμενός περ·
 μηδ' ἔδελ' ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνωνι φωτὶ μάχεσθαι.
 Ἑκτορι Πριαμίδῃ, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι
 καὶ δ' Ἀχιλεὺς τοῦτ' ἔπερ μάχῃ ἐνὶ κυδιανέλῃ
 ἔρριγ' ἀντιβολῆσαι, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 115 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἴζευ, ἰὼν μετὰ ἔθνος ἐταίρων·
 τοῦτ' ἐπὶ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοί.
 εἴπερ ἀδείης γ' ἐστί, καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρητος,
 φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, αἶ κε φύγησιν
 δῆτον ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊότητος.
 120 "Ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρωος,
 αἰσιμα παρειπῶν· ὁ δ' ἐπείθετο· τοῦ μὲν ἔπειτα
 γηθόσυνοι θεράποντες ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 Νέστωρ δ' Ἀργεῖοισιν ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν·
 "Ὡ πόποι! ἦ μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἰκάνει·
 125 ἦ κε μέγ' οἰμῶξετε γέρων, ἱππηλάτα Πηλεΐς,
 ἐσθλὸς Μυρμιδόνων βουλευφόρος ἠδ' ἀγορητής,
 ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεεν ὧ ἐνὶ οἴκῳ,
 πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε.
 τοὺς νῦν εἰ πτώσσοντας ὕφ' Ἑκτορι πάντας ἀκούσαι,

πολλά κεν Ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας αἰείραι, 130
 θυμὸν ἀπὸ μελέων δύναι δόμον Ἄϊδος εἴσω.
 αἱ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλων,
 ἡβῶμ', ὥς ὄτ' ἐπ' ὠκυρόφῳ Κελάδοντι μάχοντο
 ἀγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες ἐγγεσίμωροι, 135
 Φειῶς παρ τείχεσσιν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα
 τοῖσι δ' Ἐρευθαλίων πρόμος ἴστατο, ἰσῶδεος φῶς,
 τεύχε' ἔχων ὤμοισιν Ἀρηϊδίοιο ἀνακτος,
 δίου Ἀρηϊδίου, τὸν ἐπὶ κλησιν κορυνήτην
 ἄνδρες κκλησκον, καλλίζωνοί τε γυναῖκες, 140
 οὔνεκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο, δουρί τε μακρῷ
 ἀλλὰ σιδηρεῖη κορύνη ῥήγνυσκε φάλαγγας.
 τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλῳ, οὔτι κράτε' γε,
 στενωπῷ ἐν ὁδῷ, ὃδ' ἄρ' οὐ κορύνη οἱ ὀλεθρον
 χραῖσμε σιδηρεῖη· πρὶν γὰρ Λυκόοργος ὑποφθὰς 145
 δουρὶ μέσον περόνησεν· ὁ δ' ὑπτίος οὔδεις ἐρείσθη·
 τεύχεά τ' ἐξενάριξε, τά οἱ πόρε χάλκεος Ἄρης·
 καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἔπειτα φόρει μετὰ μῶλον Ἄρηος.
 αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,
 δῶκε δ' Ἐρευθαλίῳ, φίλῳ θεράποντι, φορῆναι· 150
 τοῦ ὄγε τεύχε' ἔχων, προκαλίζετο πάντας ἀρίστους.
 οἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐδείδισαν, οὔδεις ἔτλη·
 ἀλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμίζειν
 θάρσει φ'· γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἀπάντων·
 καὶ μαχόμεν οἱ ἐγώ, δῶκεν δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.
 τὸν δὴ μήκιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἄνδρα· 155
 πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήγορος ἔνθα καὶ ἔνθα.
 εἶδ' ὥς ἡβῶοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη,
 τῷ κε τάχ' ἀντήσειε μάχης κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 ὑμέων δ' ὅππερ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαϊῶν,
 οὐδ' οἱ προφρονέως μέμαδ' Ἐκτορος ἀντίον ἐλθεῖν. 160
 Ὡς νεῖκεσσαν ὁ γέρων· οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέστησαν.
 ὦρτο πολὺν πρῶτος μὲν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδῃς ὦρτο κρατερὸς Διομήδης·
 τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες, θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκῆν·
 τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος 166

- Μηριόνην, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρείφοντῃ·
 τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 ἂν δὲ Θόας Ἀνδραϊμονίδης καὶ διος Ὀδυσσεύς·
 πάντες ἄρ' οὔγ' ἔδελον πολεμίζειν Ἑκτορι δίῳ.
- 170 τοῖς δ' αὖτις μετέειπε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερές, ὅς κε λάχῃσιν·
 οὗτος γὰρ δὴ ὀνήσει εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
 καὶ δ' αὐτὸς δν θυμὸν ὀνήσεται, αἶ κε φύγῃσιν
 δῆϊον ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος.
- 175 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ κλήρον ἐσημήναντο ἕκαστος,
 ἐν δ' ἔβαλον κυνέῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 λαοὶ δ' ἡρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
 ὦδε δὲ τις εἶπεςκεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ζεὺ πάτερ, ἧ Αἴαντα λαχεῖν, ἧ Τυδεὸς υἱόν,
- 180 ἧ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρύσειο Μυκῆνης!
 Ὡς ἄρ' ἔφαν· πάλλεν δὲ Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 ἐκ δ' ἔθορε κλήρος κυνέης, δν ἄρ' ἤθελον αὐτοί,
 Αἴαντος· κήρυξ δὲ φέρων ἄν' ὄμιλον ἀπάντη,
 δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.
- 185 οἱ δ' οὐ γιγνώσκοντες, ἀπηνῆναντο ἕκαστος.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν ἴκανε, φέρων ἄν' ὄμιλον ἀπάντη,
 ὅς μιν ἐπυγράψας κυνέῃ βάλε, φαίδιμος Αἴας,
 ἥτοι ὑπέσχεθε χεῖρ'· ὁ δ' ἄρ' ἔμβαλεν, ἄγχι παραστάς·
 γνῶ δὲ κλήρου σῆμα ἰδὼν, γήθησε δὲ θυμῷ.
- 190 τὸν μὲν πὰρ πόδ' ἐὼν χαμάδις βάλε, φώνησέν τε·
 ὦ φίλοι, ἥτοι κλήρος ἐμός· χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς
 θυμῷ, ἐπεὶ δοκέω νικησέμεν Ἑκτορα δῖον.
 ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἂν ἐγὼ πολεμῆϊα τεύχεα δύω,
 τόφρ' ὑμεῖς εὐχέσθε Διὶ Κρονίῳνι ἄνακτι,
- 195 σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῳῆς γε πύθωνται·
 ἧε καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὔτινα δείδιμεν ἔμπης.
 οὐ γάρ τίς με βίῃ γε ἐκὼν ἀέκουτα δίηται,
 οὐδὲ μὲν ἰδρεῖη· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νῆϊδά γ' οὕτως
 ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.
- 200 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' εὐχοντο Διὶ Κρονίῳνι ἄνακτι·
 ὦδε δὲ τις εἶπεςκεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι·

εἰ δὲ καὶ Ἑκτορά περ φιλέεις, καὶ κήδεαι αὐτοῦ,
ἴσῃν ἀμφοτέροισι βίην καὶ κύδος ὕπασσον.

205

ὧς ἄρ' ἔφαν· Αἴας δὲ κορύσσετο νόροπι χαλκῷ.

αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῖ ἔσساτο τεύχη,
οεύατ' ἐπειδ', οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἄρης,
ὄστ' εἰσιν πόλεμόνδε μετ' ἀνέρας, οὔστε Κρονίων
δυμοβόρου ἔριδος μένει ξυνέηκε μάχεσθαι.

210

τοῖος ἄρ' Αἴας ὤρτο πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν,
μειδιῶν βλοσυροῖσι προσώπασι· νέρδε δὲ ποσσὶν
ἦε μακρὰ βιβάς, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγ' ἐγήθεον εἰσορόωντες·

Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον,

215

Ἑκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσεν·
ἀλλ' οὐπὼς ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδύναι

ἄψ λαῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ προκαλέσσατο χάρμη.
Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἥντε πύργον,

χάλκεον, ἑπταβόειον, ὃ οἱ Τυχίος κάμε τεύχων,

220

σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος, ἴλῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων·

ὃς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰόλον, ἑπταβόειον,

ταύρων ζατρεφέων, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἦλασε χαλκόν.
τὸ πρόσθε στέρνοιο φέρων Τελαμώνιος Αἴας,

στή ῥα μάλ' Ἑκτορος ἐγγύς, ἀπειλήσας δὲ προσηύδα·

225

Ἑκτορ, νῦν μὲν δὴ σάφα εἴσαι οἶόθεν οἶος,

οἶοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετέασιν,

καὶ μετ' Ἀχιλλῇᾳ ῥηξήνορα, θυμολέοντα.

ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσιν ποιντοπόροισιν

κεῖτ' ἀπομνησίνας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·

230

ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι, οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν,

καὶ πολέες· ἀλλ' ἄρχε μάχης ἡδὲ πτολέμοιο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαῖολος Ἑκτωρ·

Αἴαν Διογενές, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,

μήτι μεν, ἥντε παιδὸς ἀφαυροῦ, πειρήτιζε,

235

ἡὲ γυναικός, ἣ οὐκ οἶδεν πολεμῆϊα ἔργα.

αὐτὰρ ἐγὼν εὖ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε·

- οἶδ' ἐπὶ δεξιᾷ, οἶδ' ἐπ' ἄριστερὰ νωμῆσαι βῶν
 ἀζαλέην, τό μοί ἐστι ταλαύρινον πολεμίζειν·
- 240 οἶδα δ' ἐπαῖξαι μόδον ἵππων ὠκειῶν·
 οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δηῖφ' μέλπεσθαι Ἄρηι.
 ἀλλ' οὐ γάρ σ' ἐθέλω βαλέειν, τοιοῦτον ἔοντα,
 λάῃρη ὀπιπτεύσας, ἀλλ' ἄμφοδόν, αἶ κε τύχωμι.
- Ἦ ῥα, καὶ ἄμπεπαλὼν προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,
- 245 καὶ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἐπταβόειον,
 ἀκρότατον κατὰ χαλκόν, ὃς ὄγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ.
 ἐξ δὲ διὰ πτύχας ἤλθε δαῖζων χαλκὸς ἀτειρή·
 ἐν τῇ δ' ἐβδομάτῃ ῥινῷ σχέτο. δεύτερος αὖτε
 Αἴας Διογενὴς προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,
- 250 καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔειπεν.
 διὰ μὲν ἀσπίδος ἤλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἡρήρειστο·
 ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα
 ἔγχος· ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν.
- 255 τῷ δ' ἐκσπασσασμένῳ δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἄμ' ἄμφω,
 σὺν ῥ' ἔπεσον, λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,
 ἢ συσὶ κάπροισιν, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.
 Πριαμίδης μὲν ἔπειτα μέσον σάκος οὔτασε δουρί,
 οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμῇ.
- 260 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἡ δὲ διαπρὸ
 ἤλυθεν ἐγχείῃ, στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα·
 τμήδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε· μέλαν δ' ἀνεκῆκιεν αἷμα.
 ἀλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μάχης κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 ἀλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἶλετο χειρὶ παχείῃ,
- 265 κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε·
 τῷ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἐπταβόειον,
 μέσον ἐπομφάλιον· περιήχησεν δ' ἄρα χαλκός.
 δεύτερος αὖτ' Αἴας πολὺ μείζονα λᾶαν αἰέρας,
 ἥκ' ἐπιδιμήσας, ἐπέρεισε δὲ ἱν' ἀπέλεθρον·
- 270 εἶσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε, βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ·
 βλάβη δὲ οἱ φίλα γούναθ'· ὁ δ' ὑπτίος ἐξετανύσθη,
 ἀσπίδ' ἐνιχυμφθεῖς· τὸν δ' αἰψ' ὠρῶσεν Ἀπόλλων.
 καὶ ἰνὸς κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο,

εἰ μὴ κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν.
 ἦλθον ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων, 275
 Τάλδουβιὸς τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένω ἄμφω.
 μέσσω δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέδον· εἰπέ τε μῦθον
 κήρυξ Ἰδαῖος, πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς·

Μηκέτι, παῖδε φίλω, πολεμίζετε, μηδὲ μάχεσθον·
 ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς· 280
 ἄμφω δ' αἰχμητά· τόγε δὴ καὶ ἴδμεν ἅπαντες.
 νῦξ δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
 Ἰδαῖ, Ἐκτορι ταῦτα κελεύετε μυθήσασθαι·
 αὐτὸς γὰρ χάρμη προκαλέσσατο πάντας ἀρίστους. 285
 ἀρχέτω· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι, ἥπερ ἂν οὗτος.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυδαίολος Ἐκτωρ·
 Αἴαν· ἐπεὶ τοι δῶκε θεὸς μέγεδός τε βίην τε,
 καὶ πινυτήν, περὶ δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι·
 νῦν μὲν παυσώμεσθα μάχης καὶ δηιοτήτος 290
 σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 ἄμμε διακρίνη, δώη δ' ἐτέροισί γε νίκην·

νῦξ δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι·
 ὥς σύ τ' εὐφρήνης πάντας παρὰ νηυσὶν Ἀχαιοῦς,
 σούς τε μάλιστα ἕτας καὶ ἐταίρους, οἳ τοι ἔασιν· 295
 αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
 Τρώας εὐφρανέω καὶ Τρωάδας ἐλκεσιπέπλους,
 αἵτε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα.

δῶρα δ', ἄγ', ἀλλήλοισι περικλυτὰ δώομεν ἄμφω,
 ὄφρα τις ᾧδ' εἴπησιν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε· 300
 ἡ μὲν ἐμαρνάσθην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο,
 ἡδ' αὖτ' ἐν φιλότῃ διέτμαγεν ἄρδμήσαντε.

Ὡς ἄρα φωνήσας δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον,
 σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ ἐϋτμήτῳ τελαμῶνι·
 Αἴας δὲ ζωστήρα δίδου φοῖνικι φαεινόν. 305

τῷ δὲ διακρινθέντε, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
 ἦϊ', ὁ δ' ἐς Τρώων ὄμαδον κίε. τοὶ δ' ἐχάρησαν,
 ὥς εἶδον ζῶν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,

- Αἴαντος προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἀάπτουε·
 310 καὶ ῥ' ἤγον προτὶ ἄστυ, ἀελλπτεύοντες σοον εἶναι
 Αἴαντ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἑκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, κεχαρηότα νίκη.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαι γενοντο,
 τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 315 ἄρσενά, πενταέτηρον, ὑπερμενεί Κρονίωνι.
 τὸν δέρον, ἀμφί θ' ἔπον, καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα,
 μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πείραν τ' ὀβελοῖσιν,
 ὦπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
 320 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης·
 νῶτοισιν δ' Αἴαντα διηνεκέεσσι γέραιεν
 ἥρωεσσι Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,
 325 Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνεται βουλή·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 πολλοὶ γὰρ τεθνῆσι κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
 τῶν νῦν αἷμα κελαινὸν ἐϋρροὸν ἀμφὶ Σκάμανδρον
 330 ἐσκέδασ' ὀξὺς Ἀρης, ψυχὰς δ' Αἰδόςδε κατήλθον.
 τῷ σε χρή πόλεμον μὲν ἄμ' ἡοὶ παῦσαι Ἀχαιῶν,
 αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς
 βουσι καὶ ἡμιόνοισιν· ἀτὰρ κατακήμεν αὐτοὺς
 τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, ὥς κ' ὁστέα παισὶν ἕκαστος
 335 οἰκάδ' ἄγῃ, ὅτ' ἂν αὐτε νεώμεθα πατρίδα γαίαν·
 τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἔνα χεύομεν ἐξαγαγόντες,
 ἄκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν δείμομεν ὦκα
 πύργους ὑψηλοὺς, εἴλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὐ ἄραρυίας,
 340 ὄφρα δι' αὐτῶν ἱππηλασίῃ ὁδὸς εἴη·
 ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύδι τάφρον,
 ἥ χ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐοῦσα,
 μή ποτ' ἐπιβρίση πόλεμος Τρώων ἀγερωχων.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες
 Τρώων αὐτ' ἀγορὴ γένητ' Ἰλίου ἐν πόλει ἄκρῃ, 345
 δεινῇ, τετρηχυῖα, παρὰ Πριάμοιο Δύρῃσιν.

τοῖσιν δ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν·

Κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἥδ' ἐπίκουροι,
 ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 δεῦτ' ἄγερ', Ἀργεῖην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ 350
 δώομεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν· νῦν δ' ὄρκια πιστὰ
 ψευσάμενοι μαχόμεσθα· τῷ οὐ νύ τι κέρδιον ἦμιν.
 [ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε.]

Ἦτοι ὄγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἡὔκόμοιο· 355
 ὃς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἀντήνωρ, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
 οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί. 360
 αὐτὰρ ἐγὼ Τρώεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω·
 ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω·
 κτήματα δ', ὅσσ' ἀγόμεν ἐξ Ἀργεος ἡμέτερον δῶ,
 πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοδεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι.

Ἦτοι ὄγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη 365
 Λαρδανίδης Πρίαμος, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἥδ' ἐπίκουροι,
 ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ πτόλιν, ὥς τοπάρους περ, 370
 καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
 ἥῳδεν δ' Ἰδαῖος ἵτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
 εἰπέμεν Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 μῦθον Ἀλεξάνδρῳ, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
 καὶ δὲ τόδ' εἰπέμεναι πυκινὸν ἔπος, αἶ κ' ἐθέλωσιν 375
 παύσασθαι πολέμοιο δυσήχεος, εἰσόκε νεκροὺς
 κήομεν· ὕστερον αὐτε μαχυσόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 ἅμμε διακρίνη, δῶή δ' ἐτέροισί γε νίκην

- "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἦδ' ἐπίθοντο·
 380 [δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·]
 ἠῶθεν δ' Ἴδαίος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας.
 τοὺς δ' εὖρ' εἰν ἀγορῇ Δαναούς, Δεράποντας Ἄρης,
 νηὶ πάρα πρύμνῃ Ἀγαμέμνωνος· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν,
 στὰς ἐν μέσσοισιν, μετεφώνεεν ἡπύτα κήρυξ·
 385 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 ἠνώγει Πρίαμός τε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγανοί,
 εἰπεῖν, αἶ κέ περ ὕμμι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
 μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νείκος ὄρωρεν·
 κτήματα μὲν, ὅσ' Ἀλέξανδρος κοιλῆς ἐνὶ νηυσὶν
 390 ἡγάγετο Τροίηνδ'—ὥς πρὶν ὥφελλ' ἀπολέσθαι!—
 πάντ' ἐθέλει δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι·
 κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλίμοιο
 οὐ φησιν δώσειν· ἡ μὲν Τρῶές γε κέλονται.
 καὶ δὲ τόδ' ἠνώγεον εἰπεῖν ἔπος, αἶ κ' ἐθέλῃτε
 395 παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκροὺς
 κήομεν· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 ἄμμε διακρίνη, δώῃ δ' ἐτέροισί γε νίκην.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 400 Μῆτ' ἄρ τις νῦν κτήματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω,
 μῆθ' Ἑλένην· γνωτὸν δέ, καὶ δς μάλα νῆπιός ἐστιν,
 ὥς ἤδη Τρῶεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφήπται.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἱες Ἀχαιῶν,
 μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
 405 καὶ τότε ἄρ' Ἴδῶιον προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ἴδαϊ', ἦτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
 ὥς τοι ὑποκρίνονται· ἐμοὶ δ' ἐπιαυδάνει οὕτως.
 ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν, κατακείμεν οὔτι μεγαίρω·
 οὐ γάρ τις φειδὼν νεκύων κατατεθνηώτων
 410 γίγνεται, ἐπεὶ κε θάνωσι, πυρὸς μείλισσέμεν ὦκα.
 ὄρκια δὲ Ζεὺς ἵστω, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
 "Ὡς εἰπὼν τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν·
 ἄψορρόν δ' Ἴδαίος ἔβη προτὶ Ἴλιον ἱρήν.

οἱ δ' ἕατ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Δαρδανίῳνες,
 πάντες ὀμηγερέες, ποτιδέγμενοι ὀππότε' ἂν ἔλθοι 415
 Ἰδαίος· ὁ δ' ἄρ' ἦλθε καὶ ἀγγελίην ἀπέειπεν,
 στὰς ἐν μέσσοισιν. τοὶ δ' ὠπλίζοντο μάλ' ὤκα,
 ἀμφοτέρων, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην·
 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν εὖσσέλμων ἀπὸ νηῶν
 ὠτρυνον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην. 420

Ἡέλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
 ἐξ ἀκαλαρβρείταο βαθυρρόου Ὀκεανοῖο
 οὐρανὸν εἰσανιών· οἱ δ' ἦντεον ἀλλήλοισιν.
 ἔνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἀνδρα ἕκαστον·
 ἀλλ' ὕδατι νίζοντες ἀπο βρότον αἱματόευντα, 425
 δάκρυα θερμὰ χέοντες, ἀμαξάων ἐπάειραν.
 οὐδ' εἶα κλαίειν Πριάμος μέγας· οἱ δὲ σιωπῇ
 νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
 ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν προτὶ Ἴλιον ἱρήν.
 ὥς δ' αὐτως ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ 430
 νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
 ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.

Ἦμος δ' οὐτ' ἄρ πω ἠώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ,
 τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔχρετο λαὸς Ἀχαιῶν·
 τύμβον δ' ἀμφ' αὐτὴν ἕνα ποίεον ἐξαγαγόντες, 435
 ἄκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν,
 πύργους θ' ὑψηλοὺς, εἴλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίεον εὖ ἀραρυίας,
 ὄφρα δι' αὐτῶν ἱππηλασίῃ ὁδὸς εἴη·
 ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ἐπ' αὐτῷ τάφρον ὄρυξαν, 440
 εὐρεῖαν, μεγάλην· ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν.

Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κερηκομόωντες Ἀχαιοί.
 οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καδῆμενοι ἀστεροπητῇ,
 θηεῖντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 τοῖσι δὲ μῦθων ἤρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων· 445

Ζεὺ πάτερ, ἥ ῥά τίς ἐστι βροτῶν ἐπ' ἀπείρουνα γαῖαν.
 ὅστις ἔτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει·
 οὐχ ὁράας, ὅτι δ' αὐτε κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ

τείχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὕπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
 450 ἤλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἐκατόμβας ;
 τοῦ δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικιδναται ἡώς ·
 τοῦ δ' ἐπιλήσονται, ὃ, τ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
 ἦρψα Λαομέδοντι πόλυσσάμεν ἀδλήσαντε.

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 455 ὦ πόποι, ἔννοσίγαι' εὐρυσθενές, οἶον ἔειπες !
 ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δέλσειε νόημα,
 ὃς σέο πολλὸν ἀφαιρότερος χεῖράς τε μένος τε ·
 σὸν δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικιδναται ἡώς.
 ἄγρει μάν, ὅτ' ἂν αὐτε κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 460 οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,
 τεῖχος ἀναρρήξας, τὸ μὲν εἰς ἅλα πᾶν καταχευᾷ,
 αὐτὶς δ' ἥϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι καλύψαι,
 ὥς κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 465 δύσετο δ' ἥελιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν ·
 βουφόνεον δὲ κατὰ κλισίας, καὶ δόρπον ἔλοντο.
 νῆες δ' ἐκ Αἰήμνοιο παρέστασαν, οἶνον ἄγουσαι,
 πολλαί, τὰς προέηκεν Ἰησονίδης Εὐνήτος,
 τὸν ῥ' ἔτεχ' Ἑφύπυλῃ ὑπ' Ἰήσωνι, ποιμένι λαῶν.
 470 χωρὶς δ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνωνι καὶ Μενελάῳ,
 δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέδν, χίλια μέτρα.
 ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
 ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἰῶνι σιδήρῳ,
 ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτῇσι βόεσσιν,
 475 ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι · τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν.
 παννύχιοι μὲν ἔπειτα κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 δαινυντο, Τρῶες δὲ κατὰ πτόλιν ἠδ' ἐπ' ἰκouroι.
 παννύχιος δὲ σφιν κακὰ μήδετο μητίετα Ζεὺς,
 σμερδαλέα κτυπέων · τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἦρει ·
 480 οἶνον δ' ἐκ δεπάων χαμάδις χέον, οὐδὲ τις ἔτλη
 πρὶν πῖεειν, πρὶν λεῖψαι ὑπερμενέϊ Κρονίωνι.
 κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

ΙΛΙΑΔΟΣ Θ.

Κόλος μαχη.

Ὡς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο τερπικέραυνος
ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.
αὐτὸς δὲ σφ' ἀγόρευε, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον·

Κέκλυτέ μεν, πάντες τε θεοί, πᾶσαί τε θέαιναι, 5
ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
μήτε τις οὖν δῆλεια θεὸς τόγε, μήτε τις ἄρσην
πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος· ἀλλ' ἅμα πάντες
αἰνεῖτ', ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα.
δν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω 10
ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσιν,
πληγαῖς οὐ κατὰ κόσμον, ἐλεύσεται Οὐλυμπόνδε·
ἢ μιν ἐλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον ἡρόεντα,
τῆλε μάλ', ἤχι βάδιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεδρον·
ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός, 15
τόσσον ἐνερθ' Ἀἴδεω, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης·
γνώσεται ἔπειθ', ὅσον εἰμὶ θεῶν κάρτιστος ἀπάντων.
εἰ δ', ἄγε, πειρήσασθε, θεοί, ἵνα εἴδετε πάντες·
σειρήν χρυσεῖην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες,
πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοί, πᾶσαί τε θέαιναι· 20
ἀλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίωνδε

Ζῆν', ὕπατον μῆστωρ', οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε.
 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσσαι,
 αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ', αὐτῇ τε θαλάσσῃ·

- 25 σειρήν μὲν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο
 δησαίμην· τὰ δέ κ' αὐτε μετήορα πάντα γένοιντο.
 τόσσον ἐγὼ περὶ τ' εἰμὶ θεῶν, περὶ τ' εἴμ'. ἀνδράπων.

- ᾠς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.
 30 ὁψέ δέ δὴ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

- ᾠ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
 εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι σθένος οὐκ ἐπιεικτόν·
 ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,
 οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὀλῶνται.
 35 ἀλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
 βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποδησόμεθ', ἥτις ὀνήσει,
 ὥς μὴ πάντες ὀλῶνται, ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.

- Τῷ δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
 40 πρόφρονι μυθέομαι· ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι.

- ᾠς εἰπὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππῳ,
 ὦκυπέτα, χρυσέησιν ἐδείρησιν κομόωντε·
 χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γέντο δ' ἰμάσθλην
 χρυσεῖην, εὐτυκτον, ἐοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου.
 45 μάστιξεν δ' ἐλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
 μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
 Ἴδην δ' ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
 Γάργαρον, ἔνθα δέ οἱ τέμενος, βωμός τε θυῆεις·
 ἔνθ' ἵππους ἔστησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 50 λύσας ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἡέρα πουλὺν ἔχευεν.
 αὐτὸς δ' ἐν κορυφῇσι καθέζετο, κύδει γαίῳν,
 εἰσορώων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν.

- Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἔλοντο κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 ῥίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο.
 55 Τρώες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὠπλίζοντο,
 παυρότεροι· μέμασαν δέ καὶ ὥς ὑσμῖνι μάχεσθαι,

χρειοὶ ἀναγκαίῃ, πρό τε παίδων καὶ πρό γυναικῶν.
πᾶσαι δ' ὠὔγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσαντο λαοσ,
πεζοὶ δ' ἱππῆές τε · πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.

Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χώρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο, 60
σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἰνδρῶν
χαλκεοθωρήκων · ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
ἐπληντ' ἀλλήλησι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
εἵδα δ' αἶμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν,
ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων · ῥέε δ' αἷματι γαῖα. 65

Ὅφρα μὲν ἤως ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἡμαρ,
τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
ἦμος δ' Ἡἷλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα ·
ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε ταυηλεγέος θανάτοιο, 70
Τρώων δ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων ·
ἔλκε δὲ μέσσα λαβῶν, ῥέπε δ' αἷσιμον ἡμαρ Ἀχαιῶν.
[αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
ἐξέσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν.]
αὐτὸς δ' ἐξ Ἰδης μεγάλ' ἔκτυπε, δαιόμενον δὲ 75
ἦκε σέλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν · οἱ δὲ ἰδόντες
θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἶλεν.

Ἐνθ' οὐτ' Ἰδομενεὺς τλῇ μίμνειν, οὐτ' Ἀγαμέμνων,
οὔτε δὺ Αἴαντες μενέτην, θεράποντες Ἄρης ·
Νέστωρ δ' οἷος ἔμιμνε Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν, 80
οὔτι ἐκῶν, ἀλλ' ἵππος ἐτείρετο · τὸν βάλεν ἰὼ
διὸς Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἡὔκόμοιο,
ἄκρην κακ κορυφῇν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων
κρανίῳ ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν.
ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ · 85
σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε, κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ.
ὄφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηγορίας ἀπέταμνεν
φασγάνῳ ἀτόσων, τόφρ' Ἐκτορος ὠκέες ἵπποι
ἤλθον ἀν' ἰωχμόν, θρασὺν ἡνίοχον φορέοντες,
Ἐκτορα. καὶ νῦ κεν ἔνθ' ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὄλεσεν, 90

εἰ μὴ ἄρ' ὁξὺ νόησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
σμερδαλέον δ' ἐβόησεν, ἐποτρύνων Ὀδυσῆα·

Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
πῇ φεύγεις, μετὰ νῶτα βαλὼν, κακὸς ὥς ἐν ὁμίλῳ;
95 μῆτις τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξῃ·
ἀλλὰ μὲν', ὄφρα γέροντος ἀπώσομεν ἄγριον ἄνδρα.

ᾠς ἔφατ'· οὐδ' ἐσάκουσε πολὺτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
ἀλλὰ παρήϊξεν κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Τυδείδης δ', αὐτὸς περ ἑὼν, προμάχοισιν ἐμίχθη·
100 στῇ δὲ πρόσθ' ἵππων Νηληϊάδαο γέροντος,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ᾠ γέρον, ἡ μάλα δὴ σε νέοι τείρουσι μαχηταί·
σῇ δὲ βίῃ λέλυται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάξει·
ἡπεδανὸς δὲ νῦ τοι θεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι.

105 ἀλλ' αἶγ', ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσῃ, ὄφρα ἴδῃαι,
οἷοι Τρώιοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκόμεν ἡδὲ φέβεσθαι,
οὐς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἐλόμην, μήστῳρε φόβοιο.
τούτῳ μὲν θεράποντε κομείτων· τῷδε δὲ νῶϊ

110 Τρῳσὶν ἐφ' ἵπποδάμοις ἰδύνομεν, ὄφρα καὶ Ἔκτωρ
εἴσεται, ἡ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν.

ᾠς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ.
Νεστορέας μὲν ἔπειθ' ἵππους θεράποντε κομείτην
ἰφθίμοι, Σθένελός τε καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπήνῳρ.
115 τῷ δ' εἰς ἀμφοτέρῳ Διομήδεος ἄρματα βήτην·
Νέστωρ δ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' ἡνία σιγαλόεντα,
μάστιξεν δ' ἵππους· τάχα δ' Ἔκτορος ἀγχι γέροντος
τοῦ δ' ἰδὺς μεμαῶτος ἀκόντισε Τυδέος υἱός·

καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ἡνίοχον θεράποντα,
120 υἱὸν ὑπερδύμου Θηβαίου, Ἡνιοπῆα,
ἵππων ἡνί' ἔχοντα, βάλε στῆθος παρὰ μαζόν·
ἥριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι
ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθις λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
Ἔκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχῳ·

τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε, καὶ ἀχνύμενός περ εἰαίρου, 125
 κείσθαι· ὁ δ' ἡνίοχον μέδεπε θρασύν. οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 ἵππῳ δευέσθην σημάντορος· αἰψα γὰρ εὗρεν
 Ἴφιτιδην Ἀρχεπτόλεμον θρασύν, ὃν ῥα τόδ' ἵππων
 ὠκυπόδων ἐπέβησε, δίδου δέ οἱ ἡνία χερσίν.

Ἐνθα κε λουγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γέγοντο· 130
 καὶ νύ κε σήκασθεν κατὰ Ἴλιον, ἥυτε ἄρνες,
 εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 βροντήσας δ' ἄρα δεινόν, ἀφήκ' ἀργήτα κεραυνόν,
 καδ δὲ πρόσθ' ἵππων Διομήδεος ἦκε χαμᾶζε·
 δεινὴ δὲ φλόξ ὦρτο θεείου καιομένοιο· 135

τὼ δ' ἵππῳ δείσαντε καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφιν.
 Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεκτα·
 δεῖσε δ' ὄγ' ἐν θυμῷ, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·

Τυδεῖδη, ἄγε δ' αὐτε, φόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
 ἢ οὐ γιγνώσκεις, ὃ τοι ἐκ Διὸς οὐχ ἔπετ' ἀλκή; 140
 νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάξει,
 σήμερον· ὕστερον αὐτε καὶ ἡμῖν, αἱ κ' ἐθέλῃσιν,
 δώσει· ἀνὴρ δὲ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο,
 οὐδὲ μάλ' ἰφθίμος· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῇν ἀγαθὸς Διομήδης· 145
 ναὶ δὴ ταυτὰ γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 ἀλλὰ τόδ' αἶνόν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει·
 Ἐκτωρ γάρ ποτε φήσει, ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων·
 Τυδεΐδης ὑπ' ἐμείῳ φοβεύμενος ἵκετο νῆας.

ὥς ποτ' ἀπειλήσει· τότε μοι χάνοι εὐρεία χθῶν! 150

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 ὦ μοι, Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος, οἶον ἔειπες!
 εἵπερ γάρ σ' Ἐκτωρ γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσει,
 ἀλλ' οὐ πείσονται Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες,
 καὶ Τρώων ἄλοχοι μεγαθύμων, ἀσπιστῶν, 155
 τῶν ἐν κονίῃσι βάλες θαλεροὺς παρακοίτας.

Ὡς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους
 αὐτὶς ἀν' ἰωχμόν· ἐπὶ δὲ Τρώές τε καὶ Ἐκτωρ

- ἡχῇ θεσπεσίῃ βέλεα στονόνοντα χέοντο.
- 160 τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Τυδεΐδῃ, πέρι μὲν σε τίον Δαναοὶ ταχύπῳλοι
 ἔδρῃ τε κρέασιν τ' ἡδὲ πλείους δεπάεσσιν·
 νῦν δέ σ' ἀτιμήσουσι· γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο.
 ἔρρε, κακὴ γλήνη! ἐπεὶ οὐκ, εἰξαντος ἐμείου,
- 165 πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσῃαι, οὐδὲ γυναικας
 ἄξεις ἐν νήεσσι· πάρος τοι δαίμονα δώσω.
 ὧς φάτο· Τυδεΐδης δὲ διάνδιχα μερμήριξε,
 ἵππους τε στρέψαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
 τρὶς μὲν μερμήριξε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
- 170 τρὶς δ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων κτύπε μητίετα Ζεὺς,
 σῆμα τιθεὶς Τρῳέεσσι, μάχης ἑτεραλκεία νίκην.
 Ἔκτωρ δὲ Τρῳέεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλκῆς!
- 175 γυνώσκω δ', ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων
 νίκην καὶ μέγα κῦδος, ἀτὰρ Δαναοῖσί γε πῆμα·
 νήπιοι, οἳ ἄρα δὴ τάδε τείχεα μηχανόωντο,
 ἀβλήχρ', οὐδενόςωρα· τὰ δ' οὐ μένος ἀμὸν ἐρύξει·
 ἵπποι δὲ ῥέα τάφρον ὑπερθερόνται ὀρυκτήν.
- 180 ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηυσὶν ἐπι γλαφυρῇσι γένωμαι,
 μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς δηΐοιο γενέσθω,
 ὥς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω, κτείνω δὲ καὶ αὐτούς.
 [Ἀργείους παρὰ νηυσὶν, ἀτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ.]
 ὧς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·
- 185 ἔάνθε τε καὶ σύ, Πόδαργε, καὶ Αἰῶν Λάμπε τε διέ,
 νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον, ἣν μάλα πολλὴν
 Ἀνδρομάχῃ, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος,
 ὑμῖν παρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν,
 [οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι,]
- 190 ἢ ἐμοί, ὅσπερ οἱ θαλερὸς πόσις εὐχομαι εἶναι,
 ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον, αἶ κε λάβωμεν
 ἀσπίδα Νεστορέην, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει,

πάσαν χρυσεῖην ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτὴν·
αὐτὰρ ἀπ' ὤμοιιν Διομήδεος ἵπποδάμοιο
δαιδάλεον θώρηκα, τὸν Ἥφαιστος κάμε τεύχων. 195
εἰ τούτῳ κε λάβοιμεν, ἐελποίμην κεν Ἀχαιοὺς
αὐτοῖν χλὶ νηῶν ἐπιβησέμεν ὠκείων.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος. — Νεμέσθησε δὲ πότνια Ἥρη,
σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὀλυμπον·
καὶ ῥα Ποσειδάωνα, μέγαν θεόν, ἀντίον ἦ᾽δα. 200

ὦ πόποι, ἔννοσίγαι' εὐρυσθενές, οὐδὲ νυ σοὶ περ
ὄλλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός·
οἱ δέ τοι εἰς Ἑλικὴν τε καὶ Αἰγᾶς δῶρ' ἀνάγουσιν
πολλά τε καὶ χαρίεντα· σὺ δὲ σφισι βούλεο νίκην.
εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν, ὅσοι Δαναοῖσιν ἀρωγοί, 205
Τρῶας ἀπώσασθαι, καὶ ἐρυκέμεν εὐρύσπα Ζῆ-
ν', αὐτοῦ κ' ἐνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος οἶος ἐν Ἰδῇ.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κρείων ἔννοσίχθων·
Ἥρη ἀπτοεσπές, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι Διὶ Κρονίωνι μάχεσθαι 210
ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
τῶν δ' ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔργει,
πληθεὺς ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων
εἰλομένων· εἴλει δὲ θεῶν ἀτάλαντος Ἀρηϊ 215

Ἐκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κύδος ἔδωκεν.
καὶ νύ κ' ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέω νῆας ἑτάσας,
εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη,
αὐτῷ ποιπνύσαντι, θεῶς ὀτρύναι Ἀχαιοὺς.

βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν, 220
πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ·
στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακίττει νηὶ μελαίνῃ.
ἦ ῥ' ἐν μεσσήτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε·

[ἡμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίης Τελαμωνιάδαο,
ἡδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος· τοῖ ῥ' ἔσχατα νῆας ἑτάσας· 225
εἴρυσαν, ἡνιορὲν πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν·]
ἦρυσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνῶς·

- Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγῆτοι !
 πῇ ἔβαν εὐχῶλαί, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι,
 230 ἄς, ὁπότ' ἐν Λήμνῳ, κενεαυχέες ἡγοράασδε,
 ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραϊράων,
 πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφέας οἶνοιο,
 Τρώων ἄνδ' ἐκατόν τε διηκοσίῳν τε ἕκαστος
 στήσεσθ' ἐν πολέμῳ ; νῦν δ' οὐδ' ἐνὸς ἄξιοί εἰμεν.
 235 [Ἔκτορος, ὃς τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλέφ.]
 Ζεῦ πάτερ, ἧ ρά τιν' ἦδη ὑπερμενέων βασιλῆων
 τῇδ' ἄτῃ ἄσας, καί μιν μέγα κῦδος ἀπηύρας ;
 οὐ μὲν δὴ ποτέ φημι τεὸν περικαλλέα βωμὸν
 νηὶ πολυκλήϊδι παρελθέμεν, ἐνθάδε ἔρρων·
 240 ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι βοῶν δημὸν καὶ μηρί' ἔκηα,
 ἰέμενος Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.
 ἀλλὰ, Ζεῦ, τόδε πέρ μοι ἐπικρήνην ἐέλδωρ·
 αὐτοὺς δὴ περ ἔασον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι,
 μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιοὺς.
 245 Ὡς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·
 νεύσε δέ οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι, οὐδ' ἀπολέσθαι.
 αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν,
 νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσι, τέκος ἐλάφοιο ταχείης·
 παρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλεῖ κάββαλε νεβρόν,
 250 ἐνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέξεσκον Ἀχαιοί·
 οἱ δ' ὥς οὖν εἶδονθ', ὅτ' ἄρ' ἐκ Διὸς ἤλυθεν ὄρνις,
 μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
 Ἐνθ' οὕτις πρότερος Δαναῶν, πολλῶν περ ἐόντων,
 εὗξατο Τυδείδαο πάρος σχέμεν ὠκέας ἵππους,
 255 τάφρου τ' ἐξελάσαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι·
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 Φραδμονίδην Ἀγέλαον. ὁ μὲν φύγαδ' ἔτραπεν ἵππους·
 τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν
 ὦμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσειν.
 260 ἥριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Τὸν δὲ μετ' Ἀτρεΐδαι, Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος·
 τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες, θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκὴν·

τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνναλὶφ ἀνδρεϊφόντη·
 τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός· 265
 Τεῦκρος δ' εἵματος ἦλθε, παλίντονα τόξα τιταίνων·
 στή δ' ἄρ' ὑπ' Αἴαντος σάκεϊ Τελαμωνιάδαο.
 ἔνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος· αὐτὰρ ὃγ' ἥρωσ
 παπτήνας, ἐπεὶ ἄρ' τιν' οἰστεύσας ἐν ὀμίλῳ
 βεβλήκειν, ὃ μὲν αὖτις πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ὄλεσεν. 270
 αὐτὰρ ὃ αὐτὶς ἰών, παῖς ὥς ὑπὸ μητέρα, δύσκειν
 εἰς Αἴανθ'· ὃ δέ μιν σάκεϊ κρύπτασκε φαεινῷ.
 ἔνθα τίνα πρῶτον Τρώων ἔλε Τεῦκρος ἀμύμων;
 Ὀρσίλοχον μὲν πρῶτα, καὶ Ὀρμενον ἥδ' Ὀφελέστη,
 Δαίτορά τε Χρομίον τε καὶ ἀντίθεον Λυκοφόντην, 275
 καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα καὶ Μελάνιππον.
 [πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.]
 τὸν δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 τόξου ἅπο κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας·
 στή δὲ παρ' αὐτὸν ἰών, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν· 280
 Τεῦκρε, φίλη κεφαλὴ, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 βάλλ' οὕτως, αἶ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι,
 πατρί τε σὺ Τελαμῶνι, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἑόντα,
 καί σε, νόθον περ ἑόντα, κομίσσατο φ' ἐνὶ οἴκῳ·
 τόν, καὶ τηλόδ' ἑόντα, εὐκλείης ἐπίβησον. 285
 σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερέω, ὥς καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 αἶ κέν μοι δώῃ Ζεὺς τ' αἰγίλοχος καὶ Ἀθήνη,
 Ἰλίου ἐξαλαπάξαι εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 πρῶτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρεσβήϊον ἐν χειρὶ θήσω,
 ἢ τρίποδ', ἢ ἐ δύω ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν, 290
 ἢ ἐ γυναῖχ', ἢ κέν τοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Τεῦκρος ἀμύμων·
 Ἀτρεΐδη κύδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν
 ὀτρύνεις; οὐ μὲν τοι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν,
 παύομαι· ἀλλ' ἐξ οὗ προτὶ Ἴλιον ὥσάμεθ' αὐτούς, 295
 ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω.
 ὁκτὼ δὴ προέηκα τανυγλώχινας οἰστούς,

- πάντες δ' ἐν χροῖ πῆχθεν Ἀρηϊόων αἰζηῶν ·
 τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κῦνα λυσσητήρα.
- 300 Ἦ ῥα, καὶ ἄλλον οἷστον ἀπὸ νευρήφιιν ἱαλλεν
 Ἔκτορος ἀντικρύ, βαλέειν δέ ἐ' ἔτο θυμός.
 καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρδ' · ὁ δ' ἀμύμονα Γοργυθίωνα,
 υἷον ἐὺν Πριάμοιο, κατὰ στήθεος βάλεν ἰῶ ·
 τὸν ῥ' ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπτιομένη τέκε μήτηρ,
- 305 καλὴ Καστιάνειρα, δέμας εἰκυῖα θεῆσιν.
 μήκων δ' ὥς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, ἦτ' ἐνὶ κήπῳ,
 καρπῷ βριδομένη νοτίησί τε εἰαρινῆσιν ·
 ὥς ἐτέρωσ' ἤμυσε κάρη πῆληκι βαρυνθέν.
 Τεῦκρος δ' ἄλλον οἷστον ἀπὸ νευρήφιιν ἱαλλεν
- 310 Ἔκτορος ἀντικρύ, βαλέειν δέ ἐ' ἔτο θυμός.
 ἀλλ' ὄγε καὶ τόθ' ἄμαρτε· παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων
 ἀλλ' Ἀρχεπτόλεμον, θρασὺν Ἔκτορος ἡνιοχῆα,
 ἰέμενον πόλεμόνδε, βάλε στήθεος παρὰ μαζόν ·
 ἥριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι
- 315 ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Ἔκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο ·
 τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἐταίρου·
 Κεβριόνην δ' ἐκέλευσεν ἀδελφεὸν ἐγγυὺς ἑόντα,
 ἵππων ἡνί' ἐλεῖν · ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπιδῆσεν ἀκούσας.
- 320 αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
 σμερδαλέα ἰύχων · ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρί·
 βῆ δ' ἰθὺς Τεῦκρον, βαλέειν δέ ἐ' θυμὸς ἀνώγει.
 ἦτοι ὁ μὲν φαρέτρης ἐξεῖλετο πικρὸν οἷστόν,
 θῆκε δ' ἐπὶ νευρῇ· τὸν δ' αὖ κορυθαῖολος Ἔκτωρ
- 325 αὐερόντα, παρ' ὤμον, ὄθι κληῖς ἀποέργει
 αὐχένα τε στήθεός τε, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν,
 τῇ ῥ' ἐπὶ οἱ μεμαῶτα βάλεν λίθῳ ὀκριόνετι·
 ῥῆξε δὲ οἱ νευρήν· νάρκησε δὲ χεὶρ ἐπὶ καρπῷ·
 στήθῃ δὲ γυνῆς ἐριπών, τόξον δὲ οἱ ἔκπεσσε χειρός·
- 830 Αἴας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόντος,
 ἀλλὰ θέων περίβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν.
 τὸν μὲν ἔπειδ' ὑποδύντε δῶα ἐρίηρες ἐταῖροι,

Μηκιστευσ, Ἐχίοιο πάϊς, καὶ διὸς Ἀλάστωρ,
νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς φερέτην βαρέα στενάχοντα.

Ἄψ δ' αὐτίς Τρώεσσιν Ὀλύμπιος ἐν μένος ὥρσει 335
οἱ δ' ἰδυὺς τάφροιο βαθείης ὤσαν Ἀχαιοὺς·

Ἔκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε, σθένει βλεμεαίνων.
ὥς δ' ὅτε τίς τε κύων συὸς ἀγρίου ἢ λέοντος
ἅπτηται κατόπισθε, ποσὶν ταχέεσσι διώκων,
ἰσχία τε γλουτούς τε, ἐλισσόμενόν τε δοκεύει· 340

ὥς Ἔκτωρ ὥπαζε κερηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον· οἱ δ' ἐφέβοντο.
αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Τρώων ὑπὸ χερσίν·
οἱ μὲν δὴ παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες, 345

ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος.
Ἔκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους,
Γοργοὺς ὄμματ' ἔχων ἠδὲ βροτολοιγοῦ Ἄρηος.

Τοὺς δὲ ἰδοῦσ' ἐλέησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη, 350
αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἦ πόποι, αἰγινόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτι νῶϊ
ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ', ὕστατίον περ·
οἷ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὀλυνται
ἄνδρὸς ἐνὸς ῥιπῇ· ὃ δὲ μαίνεται οὐκέτ' ἀνεκτῶς 355
Ἔκτωρ Πριαμίδης, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
καὶ λίην οὗτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειεν,
χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος ἐν πατρίδι γαίῃ·
ἀλλὰ πατήρ οὐμὸς φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθήσιν, 360
σχέτλιος, αἰὲν ἀλιτρός, ἐμῶν μενέων ἀπερσεύς·
οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὃ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν
τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθέης ἀέθλων.

ἦτοι ὃ μὲν κλαίεισκε πρὸς οὐρανόν· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προτάλλεν. 365
εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ἦδ' ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσιν,
εὐτὲ μιν εἰς Ἀἴδαο πυλάρταο προὔπεμψεν,

- ἐξ Ἑρεβους ἄξοντα κύνα στυγεροῦ Ἀΐδαο·
 οὐκ ἂν ὑπέξέφυγε Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα.
 370 νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει, Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλάς,
 ἣ οἱ γούνατ' ἔκυσσε, καὶ ἔλλαβε χειρὶ γενείου,
 λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
 ἔσται μάν, ὅτ' ἂν αὐτε φίλην Γλαυκῶπιδα εἶπη.
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νῶϊν ἐπέντυε μώνυχας ἵππους,
 375 ὅφρ' ἂν ἐγὼ καταδύσα Διὸς δόμον αἰγίοχοιο,
 τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήξομαι, ὅφρα ἴδωμαι,
 εἰ νῶϊ Πριάμοιο πάϊς, κορυθαίολος Ἔκτωρ,
 γηθῆσει προφανείσα ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.
 ἦ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς
 380 δημῷ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 ἣ μὲν ἐποικομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
 Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνιοιο.
 αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγίοχοιο,
 385 πέπλον μὲν κατέχευεν ἑαυτὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει,
 ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν·
 ἣ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο,
 τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
 ἐς δ' ὄχρεα φλόγεα ποσὶ βήσετο· λάζετο δ' ἔγχος
 390 βριθύ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
 Ἥρη δὲ μάστιγι δοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
 αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὠβραι,
 τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανοῦ Οὐλυμπός τε,
 395 ἡμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι.
 τῇ ῥα δι' αὐτάων κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἴδηθεν ἐπεὶ ἴδε, χῶσατ' ἄρ' αἰνῶς·
 Ἴριω δ' ὥτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν·
 Βάσκ' Ἴδι, Ἴρι ταχεῖα, πάλιν τρέπε, μηδ' ἔα ἄνιην
 400 ἔρχεσθ'· οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πτόλεμόνδε.
 ὦδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 γυνώσω μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὤκέας ἵππους·

αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέω, κατὰ θ' ἄρματα ἄξω ·
οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
ἔλκε' ἀπαλθῆσεσθον, ἃ κεν μάρπτησι κεραυνός · 405
ὄφρ' εἰδῇ Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν ᾧ πατρὶ μάχῃται.
"Ἡρῇ δ' οὔτι τόσον νεμεσίζομαι, οὐδὲ χολοῦμαι ·
αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅ,ττι νοήσω.

"Ως ἔφατ' · ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα ·
βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὁρέων ἐς μακρὸν Ὀλυμπον. 410
πρώτησιν δὲ πύλῃσι πολυπτύχου Οὐλύμποιο
ἀντομένη κατέρυκε · Διὸς δέ σφ' ἔννεπε μῦθον ·

Πῇ μέματον ; τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ ;
οὐκ ἔαα Κρονίδης ἐπαμυνόμεν Ἀργείοισιν.
ὦδε γὰρ ἠπειλήσε Κρόνου παῖς, εἰ τελέει περ · 415
γυῖώσῃν μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους,
αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέειν, κατὰ θ' ἄρματα ἄξειν ·
οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
ἔλκε' ἀπαλθῆσεσθον, ἃ κεν μάρπτησι κεραυνός ·
ὄφρ' εἰδῆς, Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν σῶ πατρὶ μάχῃται. 420
"Ἡρῇ δ' οὔτι τόσον νεμεσίζεται, οὐδὲ χολοῦται ·
αἰεὶ γάρ οἱ ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅ,ττι νοήσῃ.
ἀλλὰ σύγ', αἰνοτάτῃ, κύον ἀδδεές, εἰ ἐτέον γε
τολμήσεις Διὸς ἅντα πελώριον ἔγχος ἀεῖραι.

"Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις · 425
αὐτὰρ Ἀθηναίην "Ἡρῇ πρὸς μῦθον ἔειπεν ·

"Ὡ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτ' ἔγωγε
νῶϊ ἐὼ Διὸς ἅντα βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζειν.
τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτῳ,
ὅς κε τύχῃ · κείνος δέ, τὰ ἃ φρονέων ἐνὶ θυμῷ, 430
Τρῳσὶ τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω, ὥς ἐπιεικές.

"Ως ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους.
τῇσιν δ' Ὀβραι μὲν λῦσαν καλλίτριχας ἵππους ·
καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπησιν ·
ἄρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνωπία παμφανόωντα · 435
αὐταὶ δὲ χρυσέοισιν ἐπὶ κλισμοῖσι κάδιζον
μῖγδ' ἄλλοισι θεοῖσι, φίλον τετιημέναι ἦτορ.

Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἰδῆθεν εὐτροχὸν ἄρμα καὶ ἵππους
Οὐλυμπόνδε δῖωκε, θεῶν δ' ἐξίκετο θῶκους.

- 140 τῷ δὲ καὶ ἵππους μὲν λῦσε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
ἄρματα δ' ἅμ βωμοῖσι τίθει, κατὰ λίτα πετάσσας.
αὐτὸς δὲ χρύσειον ἐπὶ θρόνον εὐρύσπα Ζεὺς
ἔξετο· τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ' Ὀλυμπα-
αῖ δ' οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
145 ἦσθην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον, οὐδ' ἐρέοντο·
αὐτὰρ ὁ ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·

Τίφθ' οὕτω τετίησθον, Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη;
οὐ μὲν θην κάμετόν γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
ὀλλύσαι Τρῶας, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔδεσθε.

- 450 πάντως, οἶον ἐμόν γε μένος καὶ χεῖρες ἄσπτοι,
οὐκ ἂν με τρέψειαν, ὅσοι θεοὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ.
σφῶϊν δὲ πρὶν περ τρόμος ἔλλαβε φαίδιμα γυῖα,
πρὶν πόλεμόν τ' ἰδέειν, πολέμοιό τε μέρμερα ἔργα.
ὦδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ κεν τετελεσμένον ἦεν·

- 455 οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων, πληγέντε κεραυνῷ,
ἀψ' ἐς Ὀλυμπον ἵκεσθον, ἵν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίν.

ὦς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
πλησίαι αἶγ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.
ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπεν,

- 460 σκυζομένη Διὶ πατρί, χόλος δὲ μιν ἄγριος ἦρει.
Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἀλλὰ προσήνυδα·

Αἰνότητε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
εὐ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,
105 οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται.
[ἀλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἥτις ὀνήσει,
ὡς μὴ πάντες ὄλωνται, ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.]

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

- 470 ἦοὺς δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενέα Κρονίωνα
ἔψαι, αἶ κ' ἐθέλῃσθα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
ὀλλύνῃ Ἀργείων πούλυν στρατὸν αἰχμητῶν.

οὐ γὰρ πρὶν πολέμου ἀποπαύσεται ὄβριμος Ἔκτωρ,
πρὶν ὄρδαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλεΐωνα.

[ἤματι τῷ, ὅτ' ἂν οἱ μὲν ἐπὶ πρύμνησι μάχωνται, 475
στείνει ἐν αἰνοτάτῳ, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.]

ὥς γὰρ θῆσφατόν ἐστι· σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω
χωομένης, οὐδ' εἴ κε τὰ νεΐατα πείραθ' ἵκηται
γαίης καὶ πόντοιο, ἔν' Ἰαπετός τε Κρόνος τε
ἦμενοι, οὐτ' αὐγῆς Ἱπερίονος Ἡελίοιο 480
τέρποντ', οὐτ' ἀνέμοισι, βαθυὺς δέ τε Τάρταρος ἀμφίς·
οὐδ' ἦν ἔνδ' ἀφίκεται ἀλωμένη, οὐ σευ ἔγωγε
σκυζομένης ἀλέγω, ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο.

ὣς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη λευκώλενος Ἥρη.
ἐν δ' ἔπεσ' Ὀκεανῷ λαμπρὸν φάος ἡλίοιο, 485
ἔλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν.
Τρῶσιν μὲν ῥ' ἀέκουσιν ἔδω φάος· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
ἀσπασίη, τρίλλιστος, ἐπήλυθε νύξ ἐρεβεννή.

Τρώων αὐτ' ἀγορὴν ποιήσατο φαίδιμος Ἔκτωρ,
νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἔπι δινηέντι, 490
ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χώρος.
ἐξ ἵππων δ' ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα, μῦθον ἄκουον,
τόν ῥ' Ἔκτωρ ἀγόρευε Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
ἔγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχυν· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θῆε πόρκης· 495
τῷ ὄγ' ἐρείσάμενος, ἔπεα Τρώεσσι μετηύδα·

Κέκλυτέ μεν, Τρώες καὶ Δάρδανοι ἡδ' ἐπίκουροι·
νῦν ἐφάμην, νῆάς τ' ὀλέσας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
ἂψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἡνεμόεσσαν·
ἀλλὰ πρὶν κνέφας ἦλθε, τὸ νῦν ἐσάωσε μάλιστα 500
Ἀργεῖους καὶ νῆας ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειδόμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· ἀτὰρ καλλίτριχας ἵππους
λύσαθ' ὑπὲξ ὀχέων, παρὰ δὲ σφισι βάλλετ' ἐδωδὴν·
ἐκ πόλιος δ' ἄξασθε βόας καὶ ἵφια μῆλα 505
καρπαλίμως, οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε,
σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε·

- ὥς κεν παννύχιοι μέσφ' ἠοὺς ἠριγενεΐης
 καίωμεν πυρὰ πολλά, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκη·
 510 μῆπως καὶ διὰ νύκτα κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 φεύγειν ὀρμήσονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 μὴ μὰν ἀσπουδί γε νῶν ἐπιβαῖεν ἔκηλοι·
 ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἶκοδι πέσση,
 βλήμενος ἦ ἰὼ, ἦ ἔγχεϊ ὀξυόεντι,
 515 νηὸς ἐπιθρώσκων· ἵνα τις στρυγέσι καὶ ἄλλος,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυ Ἄρῃα
 κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστρῳ Διὶ φίλοι ἀγγελλόντων,
 παῖδας πρωθήβας, πολιοκροτάφους τε γέροντας
 λέξασθαι περὶ ἄστρῳ θεοδμήτων ἐπὶ πύργων·
 520 θηλύτεραι δὲ γυναῖκες ἐνὶ μεγάροισιν ἐκάσθη
 πῦρ μέγα καίοντων· φυλακὴ δέ τις ἔμπεδος ἔστω,
 μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν, λαῶν ἀπεόντων.
 ὦδ' ἔστω, Τρῶες μεγαλήτορες, ὡς ἀγορεύω·
 μῦθος δ', ὃς μὲν νῦν ὑγιής, εἰρημένος ἔστω·
 525 τὸν δ' ἠοὺς Τρώεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω.
 εὐχομαι ἐλπόμενος Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν,
 ἐξελάαν ἐνδένδε κύνας Κηρεσσιφορήτους,
 [οὓς Κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν.]
 ἀλλ' ἦτοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάξομεν ἡμέας αὐτούς·
 530 πρωτὶ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρήσιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρῃα
 εἴσομαι, εἴ κέ μ' ὁ Τυδεΐδης κρατερὸς Διομήδης
 παρ νηῶν πρὸς τεῖχος ἀπώσεται, ἢ κεν ἐγὼ τὸν
 χαλκῷ δηώσας, ἕναρα βροτόεντα φέρωμαι.
 535 αὔριον ἦν ἀρετὴν διαείσεται, εἴ κ' ἐμὸν ἔγχος
 μείνῃ ἐπερχόμενον· ἀλλ' ἐν πρώτοισιν, ὅτω,
 κείσεται οὐτηδεῖς, πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖροι,
 ἡελίου ἀνιόντος ἐς αὔριον. εἰ γὰρ ἐγὼν ὥς
 εἶην ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἡματα πάντα,
 540 τιοίμην δ', ὥς τίετ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 ὥς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν.

ὦς Ἐκτωρ ὑγόρευ' · ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν.
οἱ δ' ἵππους μὲν λύσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας,
δῆσαν δ' ἱμάντεσσι παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἕκαστος ·
ἐκ πόλιος δ' ἄξαντο βόας καὶ ἱφία μῆλα
καρπαλίμως · οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζοντο,
σίτον τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο.
[ἔρδον δ' ἀθανάτοισι τελεέσσας ἑκατόμβας.
κνίσσῃν δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω
ἠδεῖαν · τῆς δ' οὔτι θεοὶ μάκαρες दाτέοντο,
οὐδ' ἔδελον · μάλα γάρ σφιν ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή,
καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο.]

545

550

Οἱ δέ, μέγα φρονέοντες, ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρῃ
εἶατο παννύχιοι · πυρὰ δὲ σφισι καίετο πολλά.
ὥς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην
φαίνεται ἄριπρεπέα, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ ·
[ἐκ τ' ἔφανε πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρόωνες ἄκροι,
καὶ νάπαι · οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερράγῃ ἄσπετος αἰθήρ,]
πάντα δέ τ' εἶδεται ἄστρα · γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν ·
τόσσα μεσηγὺ νεῶν ἠδὲ Ξάνθοιο ῥοάων,
Τρώων καίωντων, πυρὰ φαίνεται Ἴλιόδι πρό·
χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο · παρ δὲ ἐκάστῳ
εἶατο πεντήκοντα, σέλα πυρὸς αἰδομένοιο.
ἵπποι δὲ κρὶ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας,
ἐσταότες παρ' ὄχεσφιν, ἐϋθρονον Ἡῶ μίμνον.

560

565

ΙΛΙΑΔΟΣ Ι.

Πρεσβεία πρὸς Ἀχιλλέα. Λιταί.

Ὡς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
θεσπεσίη ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη·
πένθει δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι.
ὥς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα,
Βορέης καὶ Ζέφυρος, τότε Θρήκηθεν ἤηγον,
ἐλθόντ' ἐξαπίνης· ἄμυδις δέ κε κύμα κελαινὸν
κορβύεται· πολλὸν δὲ παρέξ ἄλα φύκος ἔχευαν·
ὥς ἐδαίζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.

5

Ἀτρεΐδης δ', ἄχρ' ἰμεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ,
φοίτα κηρύκεσσι λιγυφθόγοισι κελεύων,
κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον,
μηδὲ βοᾶν· αὐτὸς δὲ μετὰ πρῶτοισι πονεῖτο.
ἶξον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες· ἂν δ' Ἀγαμέμνων
ἴστατο δακρυχέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
ἦτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ·
ὥς ὁ βαρυστενάχων ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα·

10

15

ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐπέδησε βαρείη·
σχέτλιος, ὃς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
νῦν δὲ κακῇν ἀπάτην βουλεύσατο, καὶ με κελεύει

20

- δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν·
 οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέει φίλον εἶναι,
 ὃς δὴ πολλάων πολλῶν κατέλυσε κάρηνα,
 25 ἦδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειδῶμεθα πάντες·
 φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν·
 οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἵρήσομεν εὐρύαγυιαν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 30 δὴν δ' ἄνεφ' ἦσαν τετιηότες υἱες Ἀχαιῶν·
 ὃψέ δέ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἄτρεϊδῃ, σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀφραδέοντι,
 ἦ θέμις ἐστίν, ἄναξ, ἀγορῇ· σὺ δὲ μῆτι χολωθῆς.
 ἀλκὴν μὲν μοι πρῶτον ὀνειδίσας ἐν Δαναοῖσιν,
 35 φᾶς ἔμεν ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴσασ' Ἀργεῖων ἡμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
 σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
 σκῆπτρῳ μὲν τοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων·
 ἀλκὴν δ' οὗτοι δῶκεν, ὅ,τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 40 δαιμόνι', οὕτω που μάλα ἔλπεαι υἱας Ἀχαιῶν
 ἀπτολέμους τ' ἔμεναι καὶ ἀνάλκιδας, ὥς ἀγορεύεις·
 εἰ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐπέσονται, ὥστε νέεσθαι,
 ἔρχεο· πᾶρ τοι ὁδός, νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης
 ἐστᾶσ', αἷ τοι ἔποντο Μυκῆνηθεν μάλα πολλαί.
 45 ἀλλ' ἄλλοι μενέουσι κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
 εἰσόκε περ Τροίην διαπέρσομεν. εἰ δὲ καὶ αὐτοί,
 φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν·
 νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε, μαχησόμεθ', εἰσόκε τέκμων
 Ἰλίου εὐράμεν· σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν.
 50 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἱες Ἀχαιῶν,
 μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετεφώνεεν ἱππότη Νέστωρ·
 Τυδεΐδῃ, πέρι μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι,
 καὶ βουλῇ μετὰ πάντας ὁμήλικας ἔπλευ ἄριστος·
 55 οὔτις τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται, ὅσσοι Ἀχαιοί,
 οὐδὲ πάλιν ἐρέει· ἀτὰρ οὐ τέλος ἵκεο μῦθων.

ἦ μῆν καὶ νέος ἐσσί, ἐμὸς δέ κε καὶ παῖς εἴης
 ὀπλότατος γενεῇφιν · ἀτὰρ πεπνυμένα βάζεις
 Ἀργείων βασιλῆας, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 ἀλλ' αἶγ', ἐγὼν, ὃς σείω γεραίτερος εὐχομαι εἶναι, 80
 ἐξείπω, καὶ πάντα διῶξομαι · οὐδέ κέ τίς μοι
 μῦθον ἀτιμήσει, οὐδὲ κρείων Ἀγαμέμνων.
 ἀφρήτωρ, ἀδέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος,
 ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου, ὀκρύνεντος.
 ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν παιδῶμεθα νυκτὶ μελαίνῃ, 85
 δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα · φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι
 λεξάσθων παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός.
 κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι · αὐτὰρ ἔπειτα,
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ μὲν ἄρχε · σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι.
 δαίνυ δαῖτα γέρουσιν · ἔοικέ τοι, οὔτοι ἀεικές. 70
 πλεῖαί τοι οἶνου κλισίαι, τὸν νῆες Ἀχαιῶν
 ἡμάτιαι Θρήκηθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσιν ·
 πῶσά τοι ἐσθ' ὑποδεξίῃ · πολέεσσι δ' ἀνάσσεις.
 πολλῶν δ' ἀγρομένων, τῷ πείσεις, ὃς κεν ἀρίστην
 βουλὴν βουλεύσῃ · μάλα δὲ χρεὼ πάντας Ἀχαιοὺς 75
 ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς, ὅτι δήιοι ἐγγύδι νηῶν
 καίουσιν πυρὰ πολλά · τίς ἂν τάδε γηθήσειεν ;
 νῦξ δ' ἦδ' ἡ ἐ διαβρῶσει στρατὸν ἡ ἐ σαώσει.
 Ὡς ἔφαθ' · οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἦδ' ἐπίδοντο.
 ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο, 80
 ἀμφί τε Νεστορίδην Θρασυμήδεα, ποιμένα λαῶν,
 ἦδ' ἀμφ' Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον, υἱας Ἄρηος,
 ἀμφί τε Μηριόνην, Ἀφαρῆά τε Δηίπυρόν τε,
 ἦδ' ἀμφὶ Κρεΐοντος υἱόν, Λυκομήδεα δῖον.
 ἔπτ' ἔσαν ἡγεμόνες φυλάκων, ἑκατὸν δὲ ἐκάστῳ 85
 κούροι ἅμα στεῖχον, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες ·
 καδὲ δὲ μέσον τάφρου καὶ τείχεος ἴζον ἰόντες ·
 εὐδα δὲ πῦρ κήαντο, τίθεντο δὲ δόρπον ἕκαστος.
 Ἀτρεΐδης δὲ γέροντας ἀολλέας ἤγεν Ἀχαιῶν
 εἰς κλισίην, παρὰ δὲ σφι τίθει μενοεικεα δαῖτα. 90
 οἱ δ' ἐπ' ὀνειάδ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.

αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
τοῖς ὁ γέρον πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,
Νέστωρ, οὐ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·

95 ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ἄτρεϊδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι· οὐνεκα πολλῶν
λαῶν ἐσσι ἄναξ, καὶ τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξεν
σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσιν βουλευήσῃ
100 τῷ σε χρή πέρι μὲν φάσθαι ἔπος, ἠδ' ἐπακούσαι,
κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλῳ, ὅτ' ἂν τινα θυμὸς ἀνώγῃ
εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν· σέο δ' ἔξεται, ὅττι κεν ἄρχῃ.
αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.

οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσῃ,
105 οἷον ἐγὼ νοέω, ἡμὲν πάλαι, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν,
ἔξετι τοῦ ὅτε, Διογενὲς Βρισηΐδα κούρην
χωομένου Ἀχιλλῆος ἔβης κλισίῃθην ἀπούρας·
οὔτι καδ' ἡμέτερόν γε νόον. μάλα γάρ τοι ἔγωγε
πόλλ' ἀπεμυθεόμην· σὺ δὲ σφ' μεγαλήτορι θυμῷ
110 εἷξας, ἄνδρα φέριστον, δν ἀθάνατοί περ ἔτισαν,
ἠτίμησας· ἐλὼν γὰρ ἔχεις γέρας. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
φραζώμεσθ', ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπιδώμεν
δώροισιν τ' ἀγανοῖσιν, ἔπεσσί τε μελιχίοισιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων

115 ὦ γέρον, οὔτι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας.
ἀασάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι! ἀντί νυ πολλῶν
λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ, ὅντε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ·
ὥς νῦν τοῦτον ἔτισε, δάμασσε δὲ λαὸν Ἀχαιῶν.
ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας,
120 ἂψ ἐθέλω ἀρέσσι, δόμεναί τ' ἀπηρεῖσι ἅποινα·
ὑμῖν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω·
ἔπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
αἰθωνας δὲ λέβητας εἴκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
πηγούς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄρωπτο.

125 οὐ κεν ἀλήϊος εἶη ἀνὴρ, ὃ τόσσα γένοιτο,
οὐδέ κεν ἀκτήμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,

ὅσα μοι ἠνείκαντο ἀέθλια μώνυχες ἵπποι.
 δώσω δ' ἑπτὰ γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Λεσβίδας, ἄς, ὅτε Λέσβον εὐκτιμένην ἔλεν αὐτός,
 ἐξελόμην, αἱ κάλλει ἐνίκων φύλα γυναικῶν, 130
 τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσεται, ἦν τότε ἀπηύρων,
 κούρην Βρισηῆος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι,
 μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἥδὲ μιγῆναι,
 ἧ Δέμης ἀνδράπων πέλει, ἀνδρῶν ἥδὲ γυναικῶν.
 ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὐτε 135
 ἄστῳ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώωσ' ἀλαπάξαι,
 νῆα ἄλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω,
 εἰσελθὼν, ὅτε κεν δατεώμεθα ληϊδ' Ἀχαιοί.
 Τρωιάδας δὲ γυναῖκας ἐείκοσιν αὐτὸς ἐλέσθω,
 αἷ κε μετ' Ἀργεῖην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν. 140
 εἰ δέ κεν Ἀργὸς ἰκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, οὐδ' αὖ ἀρούρης,
 γαμβρός κεν μοι ἔοι· τίσω δέ μιν ἴσον Ὀρέστη,
 ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.
 τρεῖς δέ μοι εἰσι θυγατρὲς ἐνὶ μεγάρῳ εὐπῆκτῳ,
 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα· 145
 τῶν ἦν κ' ἐδέλῃσι, φίλῃν ἀνάεδνον ἀγέσθω
 πρὸς οἶκον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλῃα δώσω
 πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὐπω τις ἐῖ ἐπέδωκε θυγατρί.
 ἑπτὰ δέ οἱ δώσω εὐναιόμενα πτολίεθρα,
 Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἴρην ποιήεσσαν, 150
 Φηράς τε Ζαθέας ἥδ' Ἀνθειαν βαθυέλειμον,
 καλὴν τ' Αἰπείαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
 πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλός, νέαται Πύλου ἡμαθόεντος·
 ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηνες, πολυβούται,
 οἳ κέ ἐ δωπίνησι, θεὸν ὥς, τιμήσουσιν, 155
 καὶ οἱ ὑπὸ σκῆπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι Δέμιστας.
 ταῦτά κέ οἱ τελέσαιμι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 διηδήτω! Ἀΐδης τοι ἀμείλιχος ἥδ' ἀδάμαστος·
 τοῦνεκα καὶ τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἀπάντων·
 καὶ μοι ὑποστήτω, ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι,
 ἥδ' ὅσσον γενηῇ προγενέστερος εὐχομαι εἶναι. 160

- Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 δῶρα μὲν οὐκέτ' ὀνοστὰ διδοῖς Ἀχιλλῇ ἄνακτι·
 165 ἀλλ' ἄγετε, κλητοὺς ὀτρύνομεν, οἳ κε τάχιστα
 ἔλθωσ' ἐς κλισίην Πηληϊάδew Ἀχιλλῆος.
 εἰ δ', ἄγε, τοὺς ἂν ἐγὼν ἐπιόψομαι· οἳ δὲ πιθέσθων.
 Φοῖνιξ μὲν πρῶτιστα, Διὶ φίλος, ἡγησάσθω·
 αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ διὸς Ὀδυσσεύς·
 170 κηρύκων δ' Ὀδῖος τε καὶ Εὐρυβάτης ἅμ' ἐπέσθων·
 φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημῆσαι τε κέλεσθε,
 ὄφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ', αἷ κ' ἐλεήσει.
 ὦς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἑαδὸτα μῦθον ἔειπεν.
 αὐτίκα κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχεναν,
 175 κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
 νόμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν·
 αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ', ἐπὶ ὄνθ', ὅσον ἤθελε θυμός,
 ὠρμῶντ' ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο.
 τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 180 δεινδύλλων ἐς ἕκαστον, Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα,
 πειρᾶν, ὥς πεπιθοῖεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Τῷ δὲ βάτην παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 πολλὰ μάλ' εὐχομένω γαιήοχῳ Ἐννοσιγαίῃ,
 ῥηϊδίως πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.
 185 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθην·
 τὸν δ' εὖρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ,
 καλῇ, δαιδαλέῃ, ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν·
 τὴν ἄρετ' ἐξ ἐνάρων, πόλιν Ἡετίωνος ὀλέσσας·
 τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν, αἶεде δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
 190 Πάτροκλος δὲ οἳ οἶος ἐναντίος ἦστο σιωπῇ,
 δέγμενος Αἰακίδαην, ὁπότε λήξειεν αἶειδων.
 τῷ δὲ βάτην προτέρω, ἡγεῖτο δὲ διὸς Ὀδυσσεύς·
 στὰν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο· ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπὼν ἔδος, ἔνθα θάασσεν.
 195 ὥς δ' αὐτως Πάτροκλος, ἐπεὶ ἶδε φῶτας, ἀνέστη.
 τῷ καὶ δεικνύμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Χαίρετον· ἢ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον! ἢ τι μαλα χρεώ·
οἱ μοι σκυζομένῳ περ Ἀχαιῶν φίλτατοί ἐστων.

Ὦς ἄρα φωνήσας προτέρῳ ἄγε δῖος Ἀχιλλεύς,
εἶσεν δ' ἐν κλισμοῖσι, τάπησί τε πορφυρέοισιν· 200
αἶψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἔοντα·

Μεῖζονα δὴ κρητῆρα, Μενoitίου υἱέ, καδίστα·
ζωρότερον δὲ κέραιε, δέπας δ' ἔντυνον ἐκάστω.
οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ.

Ὦς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπεῖθεδ' ἑταίρῳ. 205

αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ,
ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' οἶος καὶ πίονος αἰγός,
ἐν δὲ συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ.
τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων, τάμνεν δ' ἄρα δῖος Ἀχιλλεύς·
καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν· 210
πῦρ δὲ Μενoitιάδης δαῖεν μέγα, ἰσόθεος φῶς.

αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη, καὶ φλόξ ἑμαράνθη,
ἀνδρακίην στορέσας, ὀβελοὺς ἐφύπερθε τύνυσσεν·
πάσσε δ' ἀλὸς θείοιο, κρατευτάων ἐπαείρας.

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὤπτησε, καὶ εἰν ἑλεοῖσιν ἔχευεν, 215

Πάτροκλος μὲν σῖτον ἐλὼν ἐπένειμε τραπέξῃ,
καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νείμεν Ἀχιλλεύς.
αὐτὸς δ' ἀντίον ἔζεν Ὀδυσσῆος θείοιο,

τοίχου τοῦ ἐτέροιο· θεοῖσι δὲ δῦσαι ἀνώγει
Πάτροκλον, ὃν ἑταῖρον· ὃ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς. 220

οἱ δ' ἐπ' ὀνειάδ' ἐτοῖμά προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
νεῦσ' Αἴας Φοῖνικι· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς·
πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας, δειδέκτ' Ἀχιλλῆα·

Χαῖρ', Ἀχιλεῦ! δαιτὸς μὲν εἵσης οὐκ ἐπιδευεῖς, 225

ἡμὲν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμεμνονος Ἀτρεΐδαο,
ἡδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν· πάρα γὰρ μενοεικέα πολλὰ
δαίνυσθ'· ἀλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμνηεν·
ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα, Διοτρεφές, εἰσορώοντες,
δειδιμεν· ἐν δοιῇ δὲ σωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι 230
νηᾶς εὖσσέλμους, εἰ μὴ συγε δύσειαι ἀλκῇ.

- ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὐλιν ἔθεντο
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλεκλητοὶ τ' ἐπίκουροι,
 κηάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ στρατόν, οὐδ' ἔτι φασὶν
 235 σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι.
 Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων
 ἀστράπτει· Ἔκτωρ δὲ μέγα σθένει βλεμεαίνων
 μαίνεται ἐκπάγλως, πίσυνος Διὶ, οὐδέ τι τίει
 ἀνέρας, οὐδέ θεούς· κρατερὴ δέ ἐ λύσσα δέδυκεν·
 240 ἀράται δὲ τάχιστα φανήμεναι Ἡῶ διαν·
 στεύται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα,
 αὐτάς τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 δηώσειν παρὰ τῆσιν, ὀρινομένους ὑπὸ καπνοῦ.
 ταῦτ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή οἱ ἀπειλὰς
 245 ἐκτελέσωσι θεοί· ἡμῖν δὲ δὴ αἷσιμον εἶη
 φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ, ἐκὰς Ἀργεος ἵπποβότοιο.
 ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε, καὶ ὄψ' περ, υἱας Ἀχαιῶν
 τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.
 αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται· οὐδέ τι μῆχος
 250 ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὐρεῖν· ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 φράζευ, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἡμαρ.
 ᾧ πέπον, ἡ μὲν σοίγε πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς
 ἡματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν·
 τέκνον ἐμόν, κάρτος μὲν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
 255 δώσουσ', αἶ κ' ἐθέλωσι· σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν
 ἴσχειν ἐν στήθεσσι· φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων·
 ληγέμεναι δ' ἔριδος κακομηχάνου, ὅφρα σε μᾶλλον
 τίωσ' Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
 ὥς ἐπέτελλ' ὁ γέρων· σὺ δὲ λήθσαι. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 260 παύε', ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα! σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
 ἄξια δῶρα δίδωσι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 εἰ δέ, σὺ μὲν μευ ἄκουσον, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω,
 ὅσσα τοι ἐν κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων·
 ἔπ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 265 αἰθωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
 πηγούς, ἀθλοφόρους, οἱ ἁέθλια ποσσὶν ἄροντο.

οὐ κεν ἀλήϊος εἶη ἀνὴρ, ὃ τόσσα γένοιτο,
 οὐδέ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
 ὅσος Ἀγαμέμνονος ἵπποι ἀέθλια ποσσὶν ἄρουτο.
 δώσει δ' ἐπτὰ γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας, 270
 Λεσβίδας, ἃς, ὅτε Λέσβον εὐκτιμένην ἔλες αὐτός,
 ἐξέλεθ', αἱ τότε κάλλει ἐνίκων φύλα γυναικῶν.
 τὰς μὲν τοι δώσει, μετὰ δ' ἔσσεται, ἣν τότε ἀπηύρα
 κούρην Βρισηῆς· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμείται,
 μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἥδὲ μιγῆναι, 275
 ἣ δέμεις ἐστίν, ἄναξ, ἥτ' ἀνδρῶν ἥτε γυναικῶν.
 ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὐτε
 ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώσωσ' ἀλαπάξαι,
 νῆα ἅλῃς χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι,
 εἰσελθῶν, ὅτε κεν दातेώμεθα ληϊδ' Ἀχαιοί. 280
 Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας ἐείκοσιν αὐτὸς ἐλέσθαι,
 αἷ κε μετ' Ἀργεῖην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν.
 εἰ δέ κεν Ἄργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, οὐδαρ ἀρούρης,
 γαμβρός κέν οἱ ἔοις· τίσει δέ σε ἴσον Ὀρέστη,
 ὅς οἱ τηλύνγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ. 285
 τρεῖς δέ οἱ εἰσὶ θυγατρὲς ἐνὶ μεγάρῳ εἰπήκτω
 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα·
 τῶν ἦν κ' ἐδέλυσθαι, φίλην ἀνάεδνον ἄγεσθαι
 πρὸς οἶκον Πηλῆος· ὁ δ' αὐτ' ἐπὶ μείλια δώσει
 πολλὰ μάλ', ὅσος οὐπω τις ἐῖ ἐπέδωκε θυγατρί. 290
 ἐπτὰ δέ τοι δώσει εὐναϊόμενα πτολίεθρα,
 Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἴρην ποιήεσαν,
 Φηράς τε ζαδέας ἥδ' Ἀνθεῖαν βαθυύλειμον,
 καλήν τ' Αἰπείαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
 πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἀλός, νέεται Πύλου ἡμαθόεντος· 295
 ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολυῤῥήνες, πολυβούται,
 οἳ κέ σε δωτίνησι, θεὸν ὥς, τιμήσουσιν,
 καὶ τοι ὑπὸ σκῆπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι δέμιστας.
 ταῦτά κέ τοι τελέσειε, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 εἰ δέ τοι Ἀτρεΐδης μὲν ἀπήχθετο κηρόδι μᾶλλον, 300
 αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρα· σὺ δ' ἄλλους περ Παναχαιοὺς

τειρομένους ἐλέαιρε κατὰ στρατόν, οἷ σε, θεὸν ὧς,
 τίσους· ἥ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο.
 νῦν γάρ χ' Ἑκτορ' ἔλοις, ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθοι
 805 λύσσαν ἔχων ὁλοήν· ἐπεὶ οὔτινά φησιν ὁμοῖον
 οἱ ἔμεναι Δαναῶν, οὓς ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν.

Τοῖ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεΐς·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποιεπεῖν,
 310 ἥπερ δὴ φρονέω τε, καὶ ὥς τετελεσμένον ἔσται·
 ὥς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
 ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς Ἀἴδαο πύλῃσιν,
 ὃς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἶπῃ.
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὧς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα·
 315 οὗτ' ἔμεγ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα πεισμένον οἶω,
 οὗτ' ἄλλους Δαναούς· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,
 μάρνασθαι δητοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμές αἰεὶ.
 ἴση μοῖρα μένουσι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι·
 ἐν δὲ ἱῇ τιμῇ ἡμὲν κακός, ἥδὲ καὶ ἐσθλός·
 320 κάτθαν' ὁμῶς ὃ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὃ, τε πολλὰ ἐοργῶς.
 οὐδέ τί μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
 αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.
 ὥς δ' ὄρνις ἀπτῇσι νεοασσοῖσι προφέρῃσιν
 μάστακ', ἐπεὶ κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ
 325 ὥς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὐπνους νύκτας ἵαον,
 ἥματα δ' αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων,
 ἀνδράσι μαρνάμενος δάρων ἔνεκα σφετεράων.
 δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων,
 πεζὸς δ' ἑνδεκά φημι κατὰ Τροίην ἐρίβωλον·
 330 τῶν ἐκ πασέων κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 ἐξελόμην, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον
 Ἀτρεΐδῃ· ὃ δ' ὀπισθε μένων παρὰ νηυσὶ δοῇσιν,
 δεξάμενος, διὰ παῦρα δασάσκετο, πολλὰ δ' ἔχεσκεν.
 ἄλλα δ' ἀριστήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλεύειν·
 335 τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
 εἴλετ' ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα· τῇ παριαύων

τερπέσθω. τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρώεσσι
 Ἀργείους ; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγέρας
 Ἀτρεΐδης ; ἢ οὐχ' Ἑλένης ἔνεκ' ἠὔκομοιο ;
 ἢ μῶνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων
 Ἀτρεΐδαι ; ἐπεὶ, ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων,
 τὴν αὐτοῦ φιλεῖ καὶ κήδεται · ὥς καὶ ἐγὼ τὴν
 ἐκ θυμοῦ φίλεον, δουρικτητὴν περ εὐούσαν.
 νῦν δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἴλετο, καὶ μ' ἀπάτησεν,
 μή μεν πειράτω, εὖ εἰδότες · οὐδέ με πείσει.
 ἀλλ', Ὀδυσσεῦ, σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεύσιν
 φραζέσθω, νήεσσιν ἁλεζέμεναι δῆϊον πῦρ.
 ἢ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο,
 καὶ δὴ τεῖχος ἔδειμε, καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ
 εὐρεΐαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν ·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς δύναται σθένος Ἐκτορος ἀνδροφόνουιο
 ἴσχειν. ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζον,
 οὐκ ἔθέλεσκε μάχην ἀπὸ τεύχεος ὀρνύμεν Ἐκτωρ,
 ἀλλ' ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν ·
 ἐνθα ποτ' οἶον ἔμιμνε, μόγις δέ μευ ἔκφυγεν ὁρμήν.
 νῦν δ', ἐπεὶ οὐκ ἔθέλω πολεμίζεμεν Ἐκτορι δίῳ,
 αὐριον ἱρὰ Διὶ βέξας καὶ πᾶσι θεοῖσιν,
 νηήσας εὖ νῆας, ἐπὴν ἄλαδε προερύσσω,
 ὄψεαι, ἣν ἐθέλῃσθα, καὶ αἶ κέν τοι τὰ μεμήλη,
 ἦρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας
 νῆας ἐμάς, ἐν δ' ἀνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας ·
 εἰ δέ κεν εὐπλοίην δώῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 ἡματι κε τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἰκοίμην.
 ἔστι δέ μοι μάλα πολλά, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔρρων ·
 ἄλλον δ' ἐνθάδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρόν,
 ἠδὲ γυναικάς ἐϋζώνους, πολίων τε σίδηρον
 ἄξομαι, ἄσσο' ἔλαχόν γε · γέρας δέ μοι, ὅσπερ ἔδωκεν,
 αὐτὶς ἐφυβρίζων ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης. — τῷ πάντ' ἀγορευέμεν, ὥς ἐπιτέλλω,
 ἀμφαδόν · ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται Ἀχαιοί,
 εἰ τινά που Δαναῶν ἔτι ἔλπεται ἔξαπατήσειν,

- αἶέν ἀναιδείην ἐπιειμένος!—οὐδ' ἂν ἔμοιγε
 τετλαίη, κύνεός περ ἑών, εἰς ὧπα ιδέσθαι.
 οὐδέ τί οἱ βουλάς συμφράσσομαι, οὐδέ μὲν ἔργον.
 375 ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν· οὐδ' ἂν ἔτ' αὖτις
 ἐξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν· ἄλλος δέ οἱ! ἀλλὰ ἔκηλος
 ἐρρέτω· ἐκ γὰρ εὖ φρένας εἴλετο μητίετα Ζεὺς.
 ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ.
 οὐδ' εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίῃ,
 380 ὅσσα τέ οἱ νῦν ἐστί, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο·
 οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας
 Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται·
 αἶψ' ἐκατόμπυλοί εἰσι, διηκόσιοι δ' ἂν ἐκάστην
 ἀνέρες ἐχοιχνεύσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
 385 οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίῃ, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε,
 οὐδέ κεν ὥς ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσει· Ἀγαμέμνων,
 πρὶν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λῶβην.
 κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο·
 οὐδ' εἰ χρυσεῖη Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
 390 ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι ἰσοφαρίζοι,
 οὐδέ μιν ὥς γαμέω· ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθω,
 ὅστις οἷ τ' ἐπέοικε, καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν.
 ἦν γὰρ δὴ με σώωσι θεοὶ καὶ οἴκαδ' ἵκωμαι,
 Πηλεὺς θῆν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός.
 395 πολλαὶ Ἀχαιῖδες εἰσὶν ἂν Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 κούραι ἀριστήων, οὔτε πτολίεθρα ῥύονται·
 τάων ἦν κ' ἐθέλωμι, φίλῃν ποιήσομ' ἄκοιτιν.
 ἔνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ἀγῆνωρ,
 γήμαντι μνηστὴν ἄλοχον, εἰκυῖαν ἄκοιτιν,
 400 κτήμασι τέρπεσθαι, τὰ γέρων ἐκτήσατο Πηλεὺς.
 οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ' ὅσα φασὶν
 Ἴλιον ἐκτήσθαι, εὐναιόμενον πτολίεθρον,
 τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἱας Ἀχαιῶν·
 οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἔέργει,
 405 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, Πυθοῖ ἐνι πετρηέσση.
 ληῖστοι μὲν γάρ τε βόες καὶ ἵφια μῆλα,

κτητοὶ δὲ τρίποδες τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα ·
 ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λειστή,
 οὔδ' ἐλετή, ἐπεὶ ἄρ' κεν ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων.
 μήτηρ γάρ τέ μέ φησι θεά, θέτις ἀργυρόπεζα, 410
 διχθαδίας Κήρας φερέμεν θανάτοιο τέλοςδε.
 εἰ μὲν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
 ὦλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται ·
 εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 ὦλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν 415
 ἔσσεται, οὐδέ κέ μ' ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη.
 καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην,
 οἴκαδ' ἀποπλείειν · ἐπεὶ οὐκέτι δῆτε τέκμων
 Ἰλίου αἰπεινῆς · μάλα γάρ ἔδεν εὐρύοπα Ζεὺς 420
 χεῖρα ἐὼν ὑπερέσχε, τεθαρσήκασι δὲ λαοί.
 ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἰόντες, ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
 ἀγγελίην ἀπόφασδε · τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων ·
 ὄφρ' ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω,
 ἣ κέ σφιν νῆας τε σὴν καὶ λαὸν Ἀχαιῶν 425
 νηυσὶν ἔπι γλαφυρῆς · ἐπεὶ οὐ σφισιν ἦδε γ' ἐτοίμη,
 ἦν νῦν ἐφράσσαντο, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος.
 Φοῖνιξ δ' αὖθι παρ' ἄμμι μένων κατακοιμηθήτω,
 ὄφρα μοι ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπηται
 αὔριον, ἦν ἐθέλησιν · ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξω.
 Ὡς ἔφαθ' · οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, 430
 μῦθον ἀγασσάμενοι · μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέειπεν.
 ὄψ' δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
 δάκρυ' ἀναπρήσας · περὶ γὰρ διέ νηυσὶν Ἀχαιῶν ·
 Εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 βάλλεαι, οὐδέ τι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θοῇσιν 435
 πῦρ ἐθέλεις αἰδέηλον, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ ·
 πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σείο, φίλον τέκος, αὖθι λιποίμην
 οἶος ; — σοὶ δέ μ' ἔπεμπε γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς
 ἥματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν
 νήπιον, οὔπω εἰδόθ' ὁμοίου πολέμοιο, 440
 οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσιν

- τοῦνεκά με προέηκε, διδασκόμεναι τάδε πάντα,
 μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων.
 ὥς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σείω, φίλον τέκος, οὐκ ἐξέλοιμι
 445 λείπεσθ', οὐδ' εἴ κέν μοι ὑποσταίῃ θεὸς αὐτός,
 γῆρας ἀποξύσας, δῆσειν νέον ἡβώοντα,
 οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλληγύναικα,
 φεύγων νείκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο·
 ὃς μοι παλλακίδος περιχώσατο καλλικόμοιο·
 450 τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν,
 μητέρ' ἐμήν· ἡ δ' αἰὲν ἐμέ λισσέσκετο γούνων,
 παλλακίδι προμυγῆναι, ἵν' ἐχθῆρειε γέροντα.
 τῇ παιδόμην καὶ ἔρεξα· πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' οἷσθεις
 πολλὰ κατηρᾶτο, στυγεράς δ' ἐπεκέκλετ' Ἑριννῦς,
 455 μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱόν,
 ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα· θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς,
 Ζεὺς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινή Περσεφόνηα.
 τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ·
 ἀλλὰ τις ἄθανάτων παῦσεν χόλον, ὃς ῥ' ἐνὶ θυμῷ
 460 δῆμον θῆκε φάτιν καὶ ὄνειδεα πόλλ' ἀνθρώπων·
 ὥς μὴ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.
 ἔνθ' ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός,
 πατρὸς χωρόμενοι, κατὰ μέγαρα στρωφᾶσθαι
 ἡ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἑόντες
 465 αὐτοῦ λισσόμενοί κατερήτουν ἐν μεγάροισιν.
 πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς
 ἔσφαζον, πολλοὶ δὲ σύες θαλέδοντες ἀλοιφήν
 εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἥφαιστοιο·
 πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέδν πίνετο τοῖο γέροντος.
 470 εἰνάνυχες δέ μοι ἀμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἴαυον·
 οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσβη
 πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰδούσῃ εὐερκέος αὐλῆς,
 ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμφῃ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων.
 ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ μοι ἐπήλυθε νύξ ἐρεβεννή,
 475 καὶ τότε ἐγὼ θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας
 ῥήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθορον ἐρκίον αὐλῆς

ρεῖα, λαδὼν φύλακας τ' ἄνδρας δμῳάς τε γυναῖκας.
 φεύγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο,
 Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβόλακα, μητέρα μῆλων,
 ἐς Πηλῆα ἀναχθ'. ὁ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο, 480
 καί με φίλησ', ὥσεί τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ
 μῦνον, τηλύνετον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν·
 καί μ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ μοι ὥπασε λαόν·
 ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης, Δολόπεσσιν ἀνάσσων.
 καί σε τοσοῦτον ἔθηκα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ, 485
 ἐκ θυμοῦ φιλέων· ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεσκες ἄμ' ἄλλῃ
 οὔτ' ἐς δαίτ' ἵεναι, οὔτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι,
 πρὶν γ' ὅτε δῆ σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνασσι καθίσσας,
 ὄφρου τ' ἄσαιμι προταμὼν καὶ οἶνον ἐπισχών·
 πολλάκι μοι κατέδουσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα 490
 οἶνου, ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ.
 ὥς ἐπὶ σοὶ μάλα πόλλ' ἔπαδον καὶ πόλλ' ἐμόγησα,
 τὰ φρονέων, ὃ μοι οὔτι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον
 ἐξ ἐμεῦ· ἀλλὰ σέ παῖδα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 ποιεύμην, ἵνα μοί ποτ' ἀεικέα λουγὸν ἀμύνης. 495
 ἀλλ', Ἀχιλεῦ, δάμασον θυμὸν μέγαν· οὐδέ τι σε χρὴ
 νηλεὲς ἦτορ ἔχειν· στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί,
 τῶνπερ καὶ μείζων ἀρετὴ τιμὴ τε βίη τε.
 καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχολῆς ἀγανῆσιν,
 λοιβῇ τε κνίσσῃ τε, παρατρῶπῳσ' ἄνθρωποι 500
 λισσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβῇ καὶ ἀμάρτη.
 καὶ γάο τε Λιταί εἰσι Διὸς κούραι μεγάλοιο,
 χῳαί τε ῥυσαί τε, παραβλώπες τ' ὀφθαλμῷ·
 αἷ ῥά τε καὶ μετόπισθ' Ἀτῆς ἀλέγουσι κιούσαι.
 ἦ δ' Ἀτὴ σθιναρὴ τε καὶ ἀρτίπος· οὐνεκα πάσας 505
 πολλὸν ὑπεκπροδέει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
 βλάπτουσ' ἀνθρώπους· αἱ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω.
 θς μὲν τ' αἰδέσεται κούρας Διὸς ἄσσον ἰούσας,
 τὸν δὲ μέγ' ὦνησαν, καὶ τ' ἔκλυον εὐξαμένοιο·
 θς δέ κ' ἀνήνηται, καὶ τε στερεῶς ἀποείπη, 510
 λίσσονται δ' ἄρα ταῖγε Δία Κρονίωνα κιούσαι,

- τῷ Ἄτην ἄμ' ἔπεσθαι, ἵνα βλαφθεῖς ἀποτίσῃ.
 ἀλλ', Ἀχιλεῦ, πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρησιν ἔπεσθαι·
 τιμὴν, ἣτ' ἄλλων περ ἐπιγυνάμπτει νόον ἐσθλῶν.
 515 εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὅπισθ' ὀνομάζοι
 Ἀτρεΐδης, ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαῖνοι,
 οὐκ ἂν ἔγωγέ σε μῆνιν ἀπορρήψαντα κελοίμην
 Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι, χατέουσί περ ἔμπης·
 νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοῖ, τὰ δ' ὅπισθεν ὑπέστη.
 520 ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους,
 κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιϊκόν, οἷτε σοὶ αὐτῷ
 φίλτατοι Ἀργείων· τῶν μὴ σύγῃ μῦθον ἐλέγξης,
 μηδὲ πόδας· πρὶν δ' οὔτι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι.
 οὔτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπενθόμεθα κλέα ἀνδρῶν
 525 ἡρώων, ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι·
 δωρητοὶ τε πέλοντο, παράρρητοί τ' ἐπέεσσιν.
 μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔτι νέον γε,
 ὥς ἦν· ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισιν.
 Κουρήτες τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι
 530 ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον.
 Αἰτωλοὶ μὲν, ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἐραυνῆς·
 Κουρήτες δέ, διαπραθέειν μεμαῶτες Ἀρηϊ.
 καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόθρονος Ἀρτεμις ὤρσεν,
 χωσαμένη, ὃ οἱ οὔτι θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς
 535 Οἰνεὺς ῥέξ'· ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἐκατόμβας·
 οἷη δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κούρη μεγάληο,
 ἥ λάθεται, ἥ οὐκ ἐνόησεν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
 ἥ δὲ χολωσαμένη, δῖον γένος, Ἰοχέαιρα,
 ὤρσεν ἐπὶ χλόυνην σὺν ἄγριον, ἀργιόδοντα,
 540 ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔσθων Οἰνῆος ἀλωήν·
 πολλὰ δ' ὅγῃ προθέλυννα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρὰ
 αὐτῇσιν ῥίζησι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μῆλων.
 τὸν δ' υἱὸς Οἰνῆος ἀπέκτεινεν Μελέαγρος,
 πικλλέων ἐκ πολίων θηρήτορας ἄνδρας ἀγείρας
 545 καὶ κύνας· οὐ μὲν γάρ κ' ἐδάμῃ παύροισι βροτοῖσιν·
 τοσσος ἔην, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς.

ἢ δ' ἄμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ αὐτήν,
 ἄμφι σὺς κεφαλῇ καὶ δέρματι λαχνήεντι,
 Κουρήτων τε μεσηγὺ καὶ Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 550 ὄφρα μὲν οὖν Μελέαγρος Ἀρηϊφίλος πολέμιζεν,
 τόφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν· οὐδ' ἐδύναντο
 τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν, πόλεες περ ἑόντες.
 ἀλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδυ χόλος, ὅστε καὶ ἄλλων
 οἰδάνει ἐν στηθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων·
 555 ἦτοι ὁ μητρὶ φίλῃ Ἀλθαίῃ χωόμενος κῆρ,
 κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ, χαλῇ Κλεοπάτρῃ,
 κούρῃ Μαρπήσσης καλλισφύρου Εὐηνίνης,
 Ἴδεώ θ', ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν
 τῶν τότε—καὶ ῥα ἄνακτος ἐναντίον εἴλετο τόξον
 560 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης·
 τὴν δὲ τότε ἐν μεγάροισι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὐνεκ' ἄρ' αὐτῆς
 μήτηρ, Ἀλκυόνης πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα,
 κλαῖ', ὅτε μιν ἐκάεργος ἀνῆρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων—
 565 τῇ ὅγε παρκατέλεκτο, χόλον θυμαλγεα πέσσων,
 ἐξ ἁρέων μητρὸς κεχολωμένος, ἧ ῥα θεοῖσιν
 πόλλ' ἀχέουσ' ἠρᾶτο κασιγνήτοιο φόνοιο·
 πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἄλοια,
 κυκλήσκουσ' Αἶδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν,
 570 πρόχην καθεζομένην, δεύοντο δὲ δάκρυσι κύλποι,
 παιδὶ δόμεν θάνατον· τῆς δ' ἡεροφοῖτις Ἐριννὺς
 ἔκλυεν ἐξ Ἑρέβουσφιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα·
 τῶν δὲ τάχ' ἄμφι πύλας ὄμαδος καὶ δούπυος ὀρώρει,
 πύργων βαλλομένων· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 Αἰτωλῶν, πέμπον δὲ θεῶν ἱερχῆας ἀρίστους,
 575 ἐξελθεῖν καὶ ἀμῦναι, ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον.
 ὑπὸ ποδὶ πῖοτατον πεδῖον Καλυδῶνος ἐραννῆς,
 εἶδα μιν ἠνωγον τέμενος περικαλλὲς ἐλέσθαι,
 πεντηκοντόγουν· τὸ μὲν ἥμισυ, οἶνοπέδω,
 580 ἥμισυ δέ, ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι.
 πολλὰ δέ μιν λιτάνευε γέρων ἱππηλάτα Οἶνεύς,

- οὔδοῦ ἐπεμβεβαὼς ὑψηρεφέος θαλάμοιο,
σεῖων κολλητὰς σανίδας, γουνούμενος υἱόν·
πολλὰ δὲ τότε κασίγνηται καὶ πότνια μήτηρ
585 ἐλλίσσονται· ὁ δὲ μάλλον ἀναίνεται· πολλὰ δ' ἑταῖροι,
οἳ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἀπάντων·
ἀλλ' οὐδ' ὥς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον,
πρὶν γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκα βάλλετο· τοὶ δ' ἐπὶ πύργῳ
βαῖνον Κουρήτες, καὶ ἐνέπρηθον μέγα ἄστυ.
590 καὶ τότε δὴ Μελέαγρον ἐύζωνος παράκοιτις
λίσσεται ὀδυρομένη, καὶ οἱ κατέλεξεν ἅπαντα
κῆδε', ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει, τῶν ἄστυ ἀλόφῃ·
ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαδύνει,
τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
695 τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ἔργα·
βῆ δ' ἰέναι, χροὶ δ' ἔντε' ἐδύσατο παμφανόωντα.
ὥς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἡμαρ,
εἷξας ᾧ θυμῷ· τῷ δ' οὐκέτι δῶρ' ἐτέλεσσαν
πολλὰ τε καὶ χαρίεντα, κακὸν δ' ἦμυνε καὶ οὕτως.
600 ἀλλὰ σὺ μὴ τοι ταῦτα νόει φρεσί, μηδέ σε δαίμων
ἐνταῦθα τρέψειε, φίλος· κάκιον δέ κεν εἴη,
νηυσὶν καιομένησιν ἀμυνόμεν· ἀλλ' ἐπὶ δώροις
ἔρχεο· ἴσον γάρ σε θεῶ τίσουσιν Ἀχαιοί.
εἰ δέ κ' ἄτερ δώρων πόλεμον φθισήνορα δύης,
605 οὐκέτ' ὁμῶς τιμῆς ἔσσαι, πόλεμόν περ ἀλαλκῶν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Φοῖνιξ, ἄττα γεραίέ, Διοτρεφές, οὔτι με ταύτης
χρεῶ τιμῆς· φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἴσῃ,
ἢ μ' ἔξει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, εἰς ὅκ' αὐτμῇ
610 ἐν στήθεσσι μένη, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
μή μοι σύγχχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
Ἄτρεϊδῃ ἥρωϊ φέρων χάριν· οὐδέ τί σε χρὴ
τὸν φιλέειν, ἵνα μή μοι ἀπέχθῃαι φιλέοντι·
615 καλὸν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κῆδειν, ὅς κ' ἐμὲ κῆδῃ.
ἴσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείριο τιμῆς.

οὔτοι δ' ἀγγελέουσι, σὺ δ' αὐτόθι λέξῃς μίμνων
 εὐνῇ ἐνι μαλακῇ· ἅμα δ' ἡοὶ φαινομένηφιν
 φρασσόμεθ', ἥ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ', ἥ κε μένωμεν.

Ἦ, καὶ Πατρόκλῳ ὄγ' ἐπ' ὀφρύσι νεύσε σιωπῇ, 620
 Φοῖνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος, ὄφρα τάχιστα
 ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο. τοῖσι δ' ἄρ' Αἴας
 ἀπιδεὸς Τελαμωνιάδης μετὰ μῦθον ἔειπεν·

Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἴομεν· οὐ γάρ μοι δοκείε μῦθοιο τελευτῇ 625
 τῇδ' γ' ὁδῷ κρανέεσθαι· ἀπαγγεῖλαι δὲ ταχιστα
 χρὴ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθὸν περ εὐντα,
 οἳ που νῦν ἔσται ποτιδέγμενοι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμὸν·
 σχέτλιος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότῃτος ἐταίρων, 630
 τῆς, ἣ μιν παρὰ νηυσὶν ἐτίομεν ἔξοχον ἄλλων·
 νηλὴς! — καὶ μὲν τίς τε κασιγνήτοιο φονῆος
 ποιήνῃ ἢ οὐ παιδὸς ἐδέξατο τεθνηῶτος·
 καὶ ῥ' ὁ μὲν ἐν δῆμῳ μένει αὐτοῦ, πόλλ' ἀποτίσας·
 τοῦ δέ τ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ, 635
 ποιήνῃ δεξαμένου. σοὶ δ' ἄλληκτόν τε κακὸν τε
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν εἵνεκα κούρης
 οἷης. νῦν δέ τοι ἐπὶ παρὶσσομεν ἔξοχ' ἀρίστας,
 ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῇσι· σὺ δ' ἴλαον ἐνθεο θυμὸν,
 αἰδεσσαι δὲ μέλαθρον· ὑπωρόφιοι δέ τοι εἴμεν 640
 πληθύος ἐκ Δαναῶν, μέμαμεν δέ τοι ἔξοχον ἄλλων
 κῆδιστοὶ τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι, ὅσσοι Ἀχαιοί.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Αἴαν Διογενές, Τελαμώνιε, κόιρανε λαῶν,
 πάντα τί μοι κατὰ θυμὸν ἐείσω μυθήσασθαι· 645
 ἄλλὰ μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὅπποτ' ἐκείνων
 μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν
 Ἀτρεΐδης, ὥσεί τι ν' ἀτίμητον μετανάστην.
 ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε, καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε·
 οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεδήσομαι αἱματόεντος, 650
 πρὶν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος Ἑκτορα δῖον,

Μυρμιδόνων ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθαι,
κτείνοντ' Ἀργείους, κατὰ τε σμύξαι πυρὶ νῆας.
ἀμφὶ δέ τοι τῇ ἐμῇ κλισίῃ καὶ νηὶ μελαινῇ

655 "Ἐκτορα, καὶ μεμαῶτα, μάχης σχήσεσθαι οἶω.

ᾠς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἕκαστος ἔλων δέπας ἀμφικύπελλον,
σπείσαντες, παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν· ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.
Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμῳῇσι κέλευσεν,
Φοίνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος ὅττι τάχιστα.

660 αἱ δ' ἐπιπειδόμεναι στορέσαν λέχος, ὥς ἐκέλευσεν,
κῶεά τε ῥῆγός τε, λίνιοί τε λεπτὸν ἄωτον.

ἔνθ' ὁ γέρων κατέλεκτο, καὶ Ἡῶ διὰν ἔμιμνεν.
αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὐδε μυχῶ κλισίης εὐπήκτου·
τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνή, τὴν Λεσβόθεν ἦγεν,

665 Φόρβαντος θυγάτηρ, Διομήδη καλλιπάρης.

Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἐλέξατο· παρ δ' ἄρα καὶ τῷ
Ἴφιδι εὐζωνος, τὴν οἱ πόρε διὸς Ἀχιλλεύς,
Σκύρον ἔλων αἰπεῖαν, Ἐνυῆος πτολίεθρον.

Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαο γέγοντο,
670 τοὺς μὲν ἄρα χρυσεόισι κυπέλλοις υἷες Ἀχαιῶν
δειδέχατ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδόν, ἕκ τ' ἐρέοντο·
πρῶτος δ' ἐξερέεινεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

Εἵπ' ἄγε μ', ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κύδος Ἀχαιῶν·
ἦ ῥ' ἐθέλει νήεσσιν ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ,

675 ἢ ἀπέειπε, χόλος δ' ἔτ' ἔχει μεγαλήτορα θυμόν;

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
κείνός γ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
πιμπλάνεται μένεος· σὲ δ' ἀναίνεται ἡδὲ σὰ δῶρα.

680 αὐτόν σε φράζεσθαι ἐν Ἀργείοισιν ἄνωγεν,
ὅπως κεν νῆάς τε σόῃς καὶ λαὸν Ἀχαιῶν·
αὐτὸς δ' ἠπείλησεν, ἅμ' ἡοῖ φαινομένηφιν
νῆας εὖσσέλμους ἅλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας.
καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθήσασθαι,

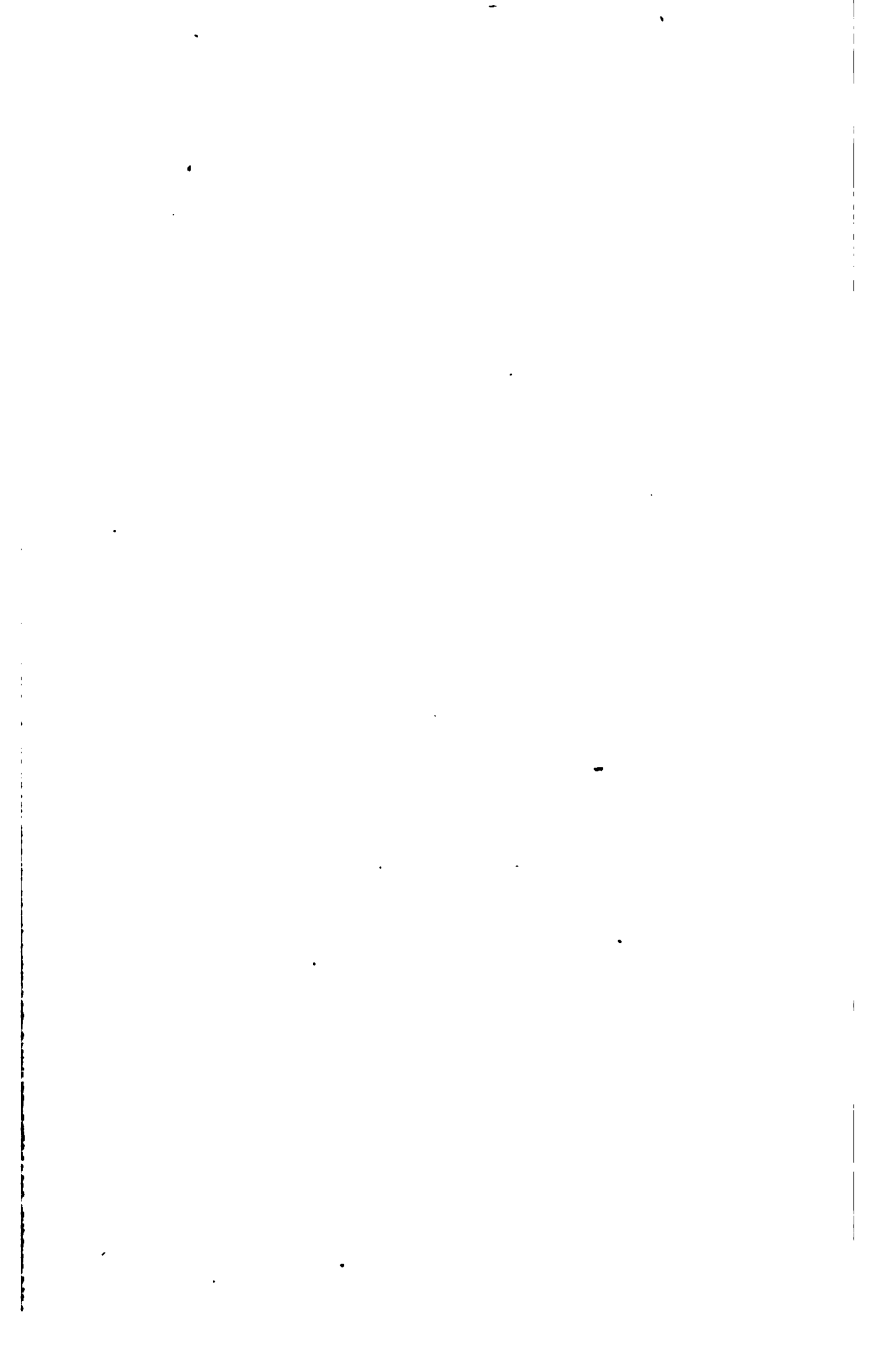
685 οἴκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δῆτε τέκμωρ
Ἰλίου αἰπεινῆς· μάλα γάρ ἔδεν εὐρύοπα Ζεὺς

χείρα ἔην ὑπερέσχε, τεθαρσήκασι δὲ λαοί.
 ὥς ἔφατ' · εἰσὶ καὶ οἶδε τάδ' εἰπέμεν, οἳ μοι ἔποντο,
 Αἴας καὶ κήρυκε δῶν, πεπνυμένω ἄμφω.
 Φοῖνιξ δ' αὖθ' ὁ γέρων κατελέξατο · ὥς γὰρ ἀνώγει, 690
 ὄφρα οἱ ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπηται
 αὔριον, ἣν ἐθέλῃσιν · ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξει.

“Ὡς ἔφαθ' · οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 [μῦθον ἀγασσάμενοι · μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.]
 δὴν δ' ἄνεφ ἦσαν τετιηότες υἱες Ἀχαιῶν · 695
 ὁψέ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης ·

Ἄτρεϊδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 μὴ ὄφελος λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλεΐωνα,
 μυρία δῶρα διδούς · ὁ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως ·
 νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγνηορίῃσιν ἐνῆκας. 700
 ἀλλ' ἦτοι κεῖνον μὲν ἐάσομεν, ἣ κεν ἦσιν,
 ἦ κε μένη · τότε δ' αὖτε μαχήσεται, ὅππότε κέν μιν
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγῃ, καὶ θεὸς ὄρσῃ.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες ·
 νῦν μὲν κοιμήσασθε, τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ 705
 σίτου καὶ οἴνοιο · τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κε φανῇ καλὴ ῥοδοδάκτυλος Ἥώς,
 καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἐχέμεν λαόν τε καὶ ἵππους,
 ὀτρύνων · καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι.

“Ὡς ἔφαθ' · οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες, 710
 μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
 καὶ τότε δὴ σπείσαντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος ·
 ἔνθα δὲ κοιμήσαντο, καὶ ἵππου δῶρον ἔλοντο.

ΙΛΙΑΔΟΣ Κ.

Δολώνεια.

Ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες Παναχαιῶν
εὖδον παννύχιοι, μαλακῶ δεδμημένοι ὕπνῳ·
ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν.
ὑπνος ἔχε γλυκερός, πολλὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντα.
ὥς δ' ὅτ' ἂν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης ἠϋκόμοιο, 5
τευχῶν ἢ πολὺν ὄμβρον ἀδέσφατον, ἥε χάλαζαν,
ἢ νιφετόν, ὅτε πέρ τε χιῶν ἐπάλυνεν ἀρούρας,
ἥε ποδὶ πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο·
ὥς πυκὶν' ἐν στήθεσσι νειόθεν ἀνεστενάχιζ' Ἀγαμέμνων 10
νεϊόθεν ἐκ κραδίης· τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντός.
ἦτοι ὅτ' ἐς πεδῖον τὸ Τρωϊκὸν ἀδρήσειεν,
δαύμαζεν πυρὰ πολλά, τὰ καίετο Ἰλιόδι πρό,
αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπῆν, ὄμαδόν τ' ἀνδρώπων.
αὐτὰρ ὅτ' ἐς νῆας τε ἴδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν, 15
πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἔλκετο χαίτας
ὑψόθ' ἔοντι Διὶ· μέγα δ' ἔστεινε κυδάλιμον κῆρ.
ἦδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
Νέστορ' ἔπι πρῶτον Νηληϊὸν ἐλθέμεν ἀνδρῶν,
εἴ τινα οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτῆναιτο, 20
ἦτις ἀλεξίκακος πᾶσιν Δαναοῖσι γένοιτο.

- ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφουινὸν ἐέσσατο δέρμα λέοντος,
 αἰῶνος, μεγάλοιο, ποδηνεκές· εἴλετο δ' ἔγχος.
 25 Ὡς δ' αὐτως Μενέλαον ἔχε τρόμος· οὐδὲ γὰρ αὐτῷ
 ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε, μήτι πάθοιεν
 Ἀργεῖοι, τοὶ δὴ ἔθεν εἵνεκα πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν
 ἡλυθον ἐς Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὀρμαίνοντες.
 παρδαλή μὲν πρῶτα μετάφρενον εὐρὺ κάλυψεν
 30 ποικίλῃ, αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνῃν κεφαλῇφιν αἶρας
 δῆκατο χαλκείην· δόρυ δ' εἴλετο χειρὶ παχείῃ.
 βῆ δ' ἴμεν ἀνστήσων ὃν ἀδελφεόν, ὃς μέγα πάντων
 Ἀργείων ἦνασσε, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμψ.
 τὸν δ' εὐρ' ἀμφ' ὥμοισι τιθήμενον ἔντεα καλά,
 35 νηὶ πάρα πρύμνῃ· τῷ δ' ἀσπύσιος γένετ' ἐλθῶν.
 τὸν πρότερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Τίφθ' οὕτως, ἡδεῖε, κορύσσεαι; ἢ τιν' ἐταίρων
 ὀτρύνεις Τρώεσσιν ἐπίσκοπον; ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 δαίδω, μὴ οὔτις τοι ὑπόσχηται τόδε ἔργον,
 40 ἄνδρας δυσμενέας σκοπιαζέμεν οἷος ἐπελθῶν
 νύκτα δι' ἀμβροσίην· μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 χρεὼ βουλῆς ἐμέ καὶ σέ, Διοτρεφές ὦ Μενέλαε,
 κερδαλέης, ἣτις κεν ἐρύσσεται ἡδὲ σωΐση
 45 Ἀργεῖους καὶ νῆας· ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν.
 Ἐκτορέοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα δῆχ' ἱερούσιν.
 οὐ γάρ πω ἰδόμεν, οὐδ' ἔκλυον αὐδήσαντος,
 ἄνδρ' ἓνα τοσσάδε μερμερ' ἐπ' ἡματι μητίσασθαι,
 ὅσσ' Ἐκτωρ ἔρρεξε, Διὶ φίλος, υἱας Ἀχαιῶν,
 50 αὐτως, οὔτε θεῶς υἱὸς φίλος, οὔτε θεοῖο.
 ἔργα δ' ἔρεξ', ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισιν
 δηδᾶ τε καὶ δολιχόν· τόσα γὰρ κακὰ μήσατ' Ἀχαιοί,
 ἀλλ' ἴθι νῦν, Αἴαντα καὶ Ἴδομενῆα κάλεσσον,
 ῥίμφα θεῶν ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα δῖον
 55 εἶμι, καὶ ὀτρυνέω ἀνστήμεναι· αἳ κ' ἐθέλησιν
 ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος, ἡδ' ἐπιτεῖλαι.

κεινὴ γάρ κε μάλιστα πιθοίατο · τοῖο γὰρ νῖδς
σημαίνει φυλάκεσσι, καὶ Ἰδομενῆος ὅπῳ,
Μηριόνης · τοῖσιν γὰρ ἐπετράπομέν γε μάλιστα.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος · 80
πῶς γάρ μοι μῦθον ἐπιτέλλεαι ἡδὲ κελεύεις ;
αὐτὶς μένω μετὰ τοῖσι, δεδεγμένος εἰσόκεν ἔλθης,
ἡ δὲ θέω μετὰ σ' αὐτίς, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω ;

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων ·
αὐτὶς μένειν, μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοισιν 85
ἐρχομένῳ · πολλὰ γὰρ ἀνὰ στρατὸν εἰσι κέλευθοι.
φθέγγεο δ', ἢ κεν ἴησθαι, καὶ ἐγρήγορσαι ἄνωχθι,
πατρώδεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον,
πάντας κυδαίνων · μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ.
ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ περ πονεώμεθα · ὧδέ που ἄμμιν 70
Ζεὺς ἐπὶ γεινομένοισιν ἔει κακότητα βαρεῖαν.

Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπεν ἀδελφεόν, εὖ ἐπιτείλας.
αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἵεναι μετὰ Νέστορα, ποιμένα λαῶν ·
τὸν δ' εὗρεν παρά τε κλισίῃ καὶ νηὶ μελαινῇ,
εὐνῇ ἐνι μαλακῇ · παρὰ δ' ἔντεα ποικίλ' ἔκειτο, 75
ἀσπίς καὶ δύο δοῦρε, φαεινὴ τε τρυφάλεια.
παρ δὲ ζωστήρ κεῖτο παναίολος, φ' ῥ' ὁ γεραίος
ζώννυθ', ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσοιτο,
λαὸν ἄγων · ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρεπε γῆραϊ λυγρῷ.
ὀρθωθεὶς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἐπαείρας, 80
Ἀτρεΐδην προσέειπε, καὶ ἐξερεεῖνετο μῦθον ·

Τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεαι οἶος
νύκτα δι' ὀφθαλμῶν, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι ;
[ἢ τιν' οὐρήων διζήμενος, ἢ τιν' ἑταίρων ;]
φθέγγεο, μηδ' ἀκέων ἐπ' ἔμ' ἔρχεο · τίπττε δέ σε χρεώ ; 85

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων ·
ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
γνώσκειαι Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων
Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές, εἰσόκ' αὐτμῇ
ἐν στήθεσσι μένη, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη. 90

- πλάζομαι ὦδ', ἐπεὶ οὐ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος
 ἰζάνει, ἀλλὰ μέλει πόλεμος καὶ κῆδε' Ἀχαιῶν.
 αἰνῶς γὰρ Δαναῶν περιδείδια, οὐδέ μοι ἦτορ
 ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτῃμαι· κραδίη δέ μοι ἔξω
 95 στηθεῶν ἐκθρώσκει, τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα.
 ἀλλ' εἴ τι δραίνεις, ἐπεὶ οὐδὲ σέγ' ὕπνος ἰκάνει·
 δεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν, ὄφρα ἴδωμεν,
 μὴ τοι μὲν καμάτῳ ἀδδηκότες ἡδὲ καὶ ὕπνῳ
 κοιμήσωνται, ἀτὰρ φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθωνται.
 100 δυσμενέες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἵηται· οὐδέ τι ἴδμεν,
 μήπως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήμεος ἱππότης Νέστωρ·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 οὐδ' ἔην Ἑκτορι πάντα νοήματα μητίετα Ζεὺς
 105 ἐκτελέει, ὅσα πού νυν ἐέλπεται· ἀλλὰ μιν οἶω
 κήδεσι μοχθήσειν καὶ πλείοσιν, εἴ κεν Ἀχιλλεὺς
 ἐκ χόλου ἀργαλέοιο μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ.
 σοὶ δὲ μάλ' ἔψομ' ἐγώ· ποτὶ δ' αὖ καὶ ἐγείρομεν ἄλλους,
 ἡμὲν Τυδείδην δουρικλυτὸν ἦδ' Ὀδυσῆα,
 110 ἦδ' Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλῆος ἄλκιμον υἱόν.
 ἀλλ' εἴ τις καὶ τούσδε μετοιχόμενος καλέσειεν,
 ἀντίθεόν τ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα·
 τῶν γὰρ νῆες ἕασιν ἐκαστάτω, οὐδὲ μάλ' ἐγγυς.
 ἀλλὰ φίλον περ εἶοντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαον·
 115 νεικέσω—εἵπερ μοι νεμεσήσῃς—οὐδ' ἐπικευσω,
 ὥς εὔδει, σοὶ δ' οἶφ' ἐπέτρεψεν πονέεσθαι.
 νῦν ὄφελεν κατὰ πάντας ἀριστήας πονέεσθαι
 λισσόμενος· χρεῖω γὰρ ἰκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 120 ὦ γέρον, ἄλλοτε μὲν σε καὶ αἰτιάασθαι ἄνωγα·
 πολλάκι γὰρ μεθιεῖ τε, καὶ οὐκ ἔθέλει πονέεσθαι,
 οὔτ' ὄκνῳ εἴκων, οὔτ' ἀφραδίῃσι νόοιο,
 ἀλλ' ἐμέ τ' εἰσορόων, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενος ὄρμην.
 νῦν δ' ἐμέο πρότερος μάλ' ἐπέγρετο, καὶ μοι ἐπέστη·

τὸν μὲν ἐγὼ προέηκα καλήμεναι, οὗς σὺ μεταλλάξ.
ἀλλ' ἴομεν· κείνους δὲ κιχησόμεθα πρὸ πυλάων
ἐν φυλάκεσσ'· ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἡγερέεσθαι.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἵπποτα Νέστωρ·
οὕτως οὔτις οἱ νεμεσήσεται οὐδ' ἀπιδήσει
'Αργείων, ὅτε κέν τιν' ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.

ᾧ εἰπὼν ἔνδυσε περὶ στήθεσσι χιτῶνα·
ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικέεσσαν,
διπλὴν, ἐκταδίην, οὐλὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεί χαλκῷ·
βῆ δ' ἵεναι κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.
πρῶτον ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον,
ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε Γερήνιος ἵπποτα Νέστωρ,
φθεδυγᾶμενος· τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή,
ἐκ δ' ἤλθε κλισίης, καὶ σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Τίφθ' οὕτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἶοι ἀλᾶσθε
νύκτα δι' ἀμβροσίην; ὅ, τι δὴ χρεῖω τόσον ἔκει;

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἵπποτα Νέστωρ·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,
μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοὺς.
ἀλλ' ἔπευ, ὄφρα καὶ ἄλλον ἐγείρομεν, ὄντ' ἐπέοικεν
βουλὰς βουλευεῖν, ἢ φευγέμεν, ἢ ἐμάχεσθαι.

ᾧ εἰπὼν φάθ'· ὁ δὲ κλισίῃνδε κιὼν πολύμητις Ὀδυσσεύς,
ποικίλον ἀμφ' ὥμοισι σάκος θέτο, βῆ δὲ μετ' αὐτούς.
βᾶν δ' ἐπὶ Τυδείδην Διομήδεα· τὸν δ' ἐκίχανον
ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης σὺν τεύχεσιν· ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
εὗδον· ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας· ἔγχεα δὲ σφιν
ὄρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο· τῇλε δὲ χαλκὸς
λάμφ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διὸς. αὐτὰρ ὄγ' ἥρως
εὖδ', ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο·
αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός.
τὸν παρστὰς ἀνέγειρε Γερήνιος ἵπποτα Νέστωρ,
λάξ ποδὶ κινήσας, ὥτρυνέ τε, νείκεσέ τ' αὐτήν·

Ἐγρεο, Τυδέος υἱέ! τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς;

- 160 οὐκ ἀτρεῖς, ὡς Τρῶες ἐπὶ Θρωσμῷ πεδίῳ
 εἵταται ἄγχι νεῶν, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει ;
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κραϊπνῶς ἀνόρουσεν,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Σχέτλιός ἐσσι, γεραιέ· σὺ μὲν πόνου οὔποτε λήγεις.

- 165 οὐ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι υἱες Ἀχαιῶν,
 οἳ κεν ἔπειτα ἕκαστον ἐγείρειαν βασιλῆων,
 πάντη ἐποιχόμενοι ; σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραιέ.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, φίλος, κατὰ μοῖραν ξειπες.

- 170 εἰσὶν μὲν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ
 καὶ πολέες, τῶν κέν τις ἐποιχόμενος καλέσειεν·
 ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρεῖω βεβίηκεν Ἀχαιοὺς.
 νῦν γάρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς,
 ἥ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἥ βιῶναι.

- 175 ἀλλ' ἴθι νῦν, Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλῆος υἱὸν
 ἀνστησον—σὺ γάρ ἐσσι νεώτερος—εἴ μ' ἐλεαίρεις.

Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἀμφ' ὁμοισιν ἐέσματο δέρμα λέοντος,
 αἰῶνος, μεγάλοιο, ποδηνεκές· εἴλετο δ' ἔγχος.
 βῆ δ' ἰέναι, τοὺς δ' ἔνθεν ἀναστήσας ἄγεν ἥρως.

- 180 Οἱ δ' ὅτε δὴ φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν,
 οὐδὲ μὲν εὐδοντας φυλάκων ἡγήτορας εὗρον·
 ἀλλ' ἐγρηγορτὶ σὺν τεύχεσιν εἶατο πάντες.

ὥς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ;

- 185 θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος, ὅστε καδ' ὕλην
 ἔρχηται δι' ὄρεσφι· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ
 ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν· ἀπὸ τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν·
 ὥς τῶν νῆδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροισιν ὀλώλει,
 νύκτα φυλασσομένοισι κακὴν· πεδίονδε γὰρ αἰεὶ
 τετράφαθ', ὅππότε ἐπὶ Τρώων αἴτοιεν ἰόντων.

- 190 τοὺς δ' ὁ γέρων γῆθησεν ἰδὼν, θάρσυνέ τε μῦθον·
 [καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.]

Οὕτω νῦν, φίλα τέκνα, φυλάσσετε· μηδέ τιν' ὕπνος
 αἰρείτω, μὴ χάρμα γενώμεδα δυσμενέεσσιν.

Ὡς εἰπὼν τάφροιο διέσσυτο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο

Ἀργείων βασιλῆες, ὅσοι κέκλήατο βουλὴν.
 τοῖς δ' ἄμα Μηριόνης καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς
 ἦσαν· αὐτοὶ γὰρ κάλεον συμμητιάσθαι.
 τάφρον δ' ἐκδιαβάντες ὀρυκτὴν, ἐδριώοντο
 ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος
 πιπτόντων· ὅθεν αὐτὶς ἀπετράπετ' ὄβριμος Ἑκτωρ,
 ὁλλὺς Ἀργείους, ὅτε δὴ περὶ νύξ ἐκάλυψεν.
 ἔνθα καθεζόμενοι, ἔπε' ἀλλήλοισι πίφανσκον.
 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·

ᾧ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἀνὴρ πεπίθοιτο· ἐφ' αὐτοῦ
 θυμῷ τολμήεντι, μετὰ Τρῶας μεγαθύμους
 ἔλθειν; εἴ τινα που δητῶν ἔλοι ἐσχατόωντα,
 ἢ τινα που καὶ φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο,
 ἄσσα τε μητιώσιν μετὰ σφίσιν· ἢ μεμᾶσιν
 αὖτις μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἥ ἐ πόλινδε
 ἄψ' ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοὺς.
 ταῦτά κε πάντα πύθοιτο, καὶ ἄψ' εἰς ἡμέας ἔλθοι
 ἀσκηδῆς· μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἴη
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, καὶ οἱ δόσις ἔσσεται ἐσθλή.
 ὅσσοι γὰρ νήεσσιν ἐπικρατεύουσιν ἄριστοι,
 τῶν πάντων οἱ ἕκαστος οἷν δώσουσι μέλαινιν,
 θῆλυν, ὑπόρρηνον· τῇ μὲν κτέρας οὐδὲν ὁμοῖον·
 αἰεὶ δ' ἐν δαίτησι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται.

ᾧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

Νέστορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
 ἀνδρῶν δυσμενέων δύναι στρατόν, ἐγγὺς ἑόντων,
 Τρῶων· ἀλλ' εἴ τις μοι ἀνὴρ ἄμ' ἔποιτο καὶ ἄλλος,
 μᾶλλον θαλπωρὴ καὶ θαρσαλεώτερον ἔσται.
 σὺν τε δύ' ἐρχομένω, καὶ τε πρὸ δ' τοῦ ἐνόησεν,
 ὅππως κέρδος ἔη· μούνοιο δ' εἵπερ τε νοήσῃ,
 ἀλλὰ τέ οἱ βράσσων τε νόος, λεπτή δέ τε μῆτις.

ᾧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔβελον Διομήδεϊ πολλοὶ ἔπεσθαι·
 ἦδελέτην Αἴαντε δύω, θαράποντες Ἄρης,
 ἦδελε Μηριόνης, μάλα δ' ἦδελε Νέστορος υἱός·

- 230 ἦΐελε δ' Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
 ἦΐελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς καταδύναι ὄμιλον
 Τρώων· αἰεὶ γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Τυδεΐδῃ Διομήδης, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 235 τὸν μὲν δὴ ἔταρόν γ' αἰρήσεται, ὃν κ' ἐδέλυσθα,
 φαινομένων τὸν ἄριστον· ἐπεὶ μεμάασί γε πολλοί.
 μηδὲ σὺ γ', αἰδόμενος σῆσι φρεσὶ, τὸν μὲν ἀρείῳ
 καλλεΐπειν, σὺ δὲ χεῖρον ὀπάσσει, αἰδοῖ εἰκων,
 ἐς γενεὴν ὀρόων, μηδ' εἰ βασιλεύτερός ἐστιν.
- 240 Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ.
 τοῖς δ' αὖτις μετέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Εἰ μὲν δὴ ἔταρόν γε κελεύετε μ' αὐτὸν ἐλέσθαι,
 πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαδοίμην,
 οὐ πέρι μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
 245 ἐν πάντεσσι πόνοισι, φιλεῖ δέ ἐ Παλλὰς Ἀθήνη;
 τούτου γ' ἐσπομένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰδομένοιο
 ἄμφω νοστήσαιοι, ἐπεὶ περιόιδε νοῆσαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 Τυδεΐδῃ, μήτ' ἄρ με μάλ' αἶνεε, μήτε τι νείκει.
 250 εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις.
 ἀλλ' ἴομεν· μάλα γὰρ νυξ ἄνεται, ἐγγύθι δ' ἡώς·
 ἄστρο δὲ δὴ προβέβηκε, παρῳήχηκεν δὲ πλέων νυξ
 τῶν δύο μοιράων, τριτάτῃ δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται.
 Ὡς εἰπόνθ' ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην.
- 255 Τυδεΐδῃ μὲν δῶκε μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
 φάσγανον ἄμφηκες—τὸ δ' ἐὼν παρὰ νηὶ λέλειπτο—
 καὶ σάκος· ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῇφιν ἔθηκεν
 ταυρεῖην, ἄφαλόν τε καὶ ἄλλοφον, ἥτε καταῖτυξ
 κέκληται, ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζῶν.
- 260 Μηριόνης δ' Ὀδυσῇ δίδου βιὸν ἧδὲ φαρέτρην,
 καὶ ξίφος· ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῇφιν ἔθηκεν,
 ῥινοῦ ποιητήν· πολέσιν δ' ἔντοσθεν ἱμάσιν
 ἐντέτατο στερεῶς· ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες
 ἀργιόδοντος υἱὸς θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα,

εὖ καὶ ἐπισταμένως· μέσση δ' ἐνὶ πῖλος ἀρρηει.
 τήν ῥά ποτ' ἐξ Ἑλεώνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο
 ἐξέλετ' Αὐτόλυκος, πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας·
 Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κνῆθρίφ' Ἀμφιδάμαντι·
 Ἀμφιδάμας δὲ Μόλφ δῶκε ξινιήϊον εἶναι·
 αὐτὰρ ὁ Μηριόνη δῶκεν ὃ παιδί φορῆναι·
 δὴ τότε Ὀδυσσῆος πύκασεν κάρη ἀμφιτεδεῖσα.

265

270

Τῷ δ' ἐπεὶ οὖν ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην,
 βάν ῥ' ἱέναι, λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας ἀρίστους.
 τοῖσι δὲ δεξιὸν ἦκεν ἐρωδιὸν ἐγγὺς ὁδοῖο
 Παλλὰς Ἀθηναίη· τοὶ δ' οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 νύκτα δι' ὀρφναίνη, ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουσαν.
 χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιδ' Ὀδυσσεύς, ἡρᾶτο δ' Ἀθήνη·

275

Κλυδί μιν, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἦτε μοι αἰεὶ
 ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω
 κινύμενος· νῦν αὖτε μάλιστά με φίλαι, Ἀθήνη·
 δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας εὐκλείας ἀφικέσθαι,
 ῥέξαντας μέγα ἔργου, ὃ κε Τρώεσσι μελήσει.

280

Δεύτερος αὐτ' ἡρᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 κέκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο, Διὸς τέκος, Ἀτρυγῶν·
 σπεῖό μοι, ὥς ὅτε πατρὶ ἅμ' ἔσπεο Τυδεΐδῃ
 εἰς Θήβας, ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ᾗει.
 τοὺς δ' ἄρ' ἐπ' Ἀσωπῷ λίπε χαλκοχίτωνας Ἀχαιοὺς·
 αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισιν
 κεῖς· ἀτὰρ ἅψ' ἀπικὼν μάλα μέρμερα μῆσατο ἔργα,
 σὺν σοί, διὰ θεά, ὅτε οἱ πρόφρασσα παρέσσης.
 ὥς νῦν μοι ἐδέλουσα παρίστασο, καί με φύλασσε.
 σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,
 ἀδμήτην, ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ·
 τήν τοι ἐγὼ ῥέξω, χρυσὸν κέρασιν περιχεύας.

285

290

Ὡς ἔφην εὐχόμενοι· τῶν δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
 οἱ δ' ἐπεὶ ἡρήσαντο Διὸς κούρη μέγαλοιο,
 βάν ῥ' ἱμεν, ὥστε λείοντε δύνω, διὰ νύκτα μέλαιναν,
 ἀμ φόνον, ἂν νέκυας, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.
 Οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρώας ἀγήνορας εἶας Ἑκτωρ

295

300 εὔδειν, ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους,
 ὅσσοι ἔσαν Τρώων ἡγήτορες ἢ δὲ μέδοντες·
 τοὺς ὄγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἡρτύνετο βουλήν·

Τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειεν
 δώρῳ ἔπι μεγάλῳ; μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται.

305 δώσω γὰρ δίφρον τε, δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους,
 οἳ κεν ἄριστοι ἔωσι θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
 ὅστις κε τλαίῃ, οἳ τ' αὐτῷ κῦδος ἄροιτο,
 νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι,
 ἢ ἐφυλάσσονται νῆες θοαί, ὥς τοπάρους περ,

310 ἢ ἤδη χεیرهσσω ὑφ' ἡμετέρησι δαμέντες,
 φύξιν βουλεύουσι μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλουσιν
 νύκτα φυλασσέμεναι, καμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῶ.

Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δόλῳ, Εὐμήδεος υἱός,

315 κήρυκος θείοιο, πολύχρυσος, πολύχαλκος·
 ὃς δὴ τοι εἶδος μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδώκης·
 αὐτὰρ ὁ μῦθος ἔην μετὰ πέντε κασιγνήτησιν.
 ὃς ῥα τότε Τρωσὶν τε καὶ Ἑκτορι μῦθον ἔειπεν·

Ἐκτορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνων,
 320 νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι.
 ἀλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο, καὶ μοι ὁμοσσον,
 ἦ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ
 δωσέμεν, οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἄλλιος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης.

325 τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερές, ὅφρ' ἂν ἴκωμαι
 νῇ Ἀγαμεμνονέην, ὅθι που μέλλουσιν ἄριστοι
 βουλὰς βουλεύειν, ἢ φευγέμεν, ἢ μάχεσθαι.

Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐν χερσὶ σκῆπτρον λάβε, καὶ οἳ ὁμοσσαν
 ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτός, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,

330 μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος
 Τρώων· ἀλλὰ σέ φημι διαμπερές ἀγλαΐεῖσθαι.

Ὡς φάτο, καὶ ῥ' ἐπ' ἴορον ἐπώμοσε· τὸν δ' ὀρόθυνεν
 αὐτίκα δ' ἀμφ' ὥμοισιν ἐβάλλετο καμπύλα τόξα·
 ἔσσατο δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο,

κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην· ἔλε δ' ὄξυν ἄκοντα· 335
 βῆ δ' ἰέναι προτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ· οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
 ἔλθων ἐκ νηῶν ἀψ' Ἑκτορι μῦθον ἀποίσειν.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ' ὁμίλον,
 βῆ ῥ' ἀν' ὁδὸν μεμαῶς· τὸν δὲ φράσατο προσιόντα
 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, Διομήδεα δὲ προσέειπεν· 340

Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνὴρ
 οὐκ οἶδ', ἣ νήεσσιν ἐπίσκοπος ἡμετέρησιν,
 ἣ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνηώτων.
 ἀλλ' ἐώμεν μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίοιο
 τυτθόν· ἔπειτα δέ κ' αὐτὸν ἐπαῖξαντες ἔλοιμεν 345
 καρπαλίμως· εἰ δ' ἄμμε παραφθαίησι πόδεσσιν,
 αἰεὶ μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφι προτιείλειν,
 ἔγχει ἐπαίσσων, μήπως προτὶ ἄστυ ἀλύξῃ.

Ὡς ἄρα φωνήσαντε, παρέξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσιν
 κλινθήτην· ὁ δ' ἄρ' ὦκα παρέδραμεν ἀφραδίῃσιν. 350
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀπέην, ὅσσον τ' ἐπίουρα πέλονται
 ἡμιόνων—αἱ γάρ τε βοῶν προφερέστεραί εἰσιν,
 ἐλκέμεναι νειοῖο βαδείης πηκτὸν ἄροτρον—
 τῷ μὲν ἐπεδραμέτην· ὁ δ' ἄρ' ἔστη δοῦπον ἀκούσας.
 ἔλπετο γὰρ κατὰ θυμόν, ἀποστρέφοντας ἐταίρους 355
 ἐκ Τρώων ἰέναι, πάλιν Ἑκτορος ὀτρύναντος.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄπεςαν δουρηνεκές, ἣ καὶ ἔλασσον,
 γνῶ ῥ' ἄνδρας δητίους, λαιψήρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα
 φευγόμεναι· τοὶ δ' αἶψα διώκειν ὠρμήθησαν.
 ὥς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δῶν κύνε, εἶδότε θήρης, 360
 ἣ κεμάδ' ἠὲ λαγῶν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεὶ
 χώρον ἀν' ὕληνθ', ὁ δὲ τε προθήησι μεμηκώς·
 ὥς τὸν Τυδείδης ἠδὲ πτολίπορδος Ὀδυσσεύς,
 λαοῦ ἀποτμήξαντε, διώκετον ἐμμενὲς αἰεὶ.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὰχ' ἔμελλε μιγήσεσθαι φυλάκεσσιν, 365
 φεύγων ἐς νῆας, τότε δὴ μένος ἔμβαλ' Ἀθήνη
 Τυδείδῃ· ἵνα μήτις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 φθαίῃ ἐπευξάμενος βαλέειν, ὁ δὲ δεῦτερος ἔλθοι
 δουρὶ δ' ἐπαίσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·

- 370 ἼΗέ μέν', ἡέ σε δουρι κικήσομαι · οὐδέ σέ φημι
 δηρὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἰλύξειν αἰπὺν ὀλεθρον.
 ἼΗ ῥα, καὶ ἔγχος ἀφήκεν, ἐκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός.
 δεξιτερὸν δ' ὑπὲρ ὤμων ἐύξου δουρὸς ἀκωκή
 ἐν γαίῃ ἐπάγη · ὁ δ' ἄρ' ἔστη, τάρβησέν τε.
- 375 βαμβαίνων—ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνεται ὀδόντων—
 χλωρὸς ὑπαὶ δείους. τῷ δ' ἀσθμαίνοντε κικήτην,
 χειρῶν δ' ἀψάσθη· ὁ δὲ δακρύσας ἔπος ἤυδα·
 Ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέ λύσομαι. ἔστι γὰρ ἔνδοι
 χαλκός τε χρυσός τε, πολὺκμητός τε σίδηρος·
- 380 τῶν κ' ὕμνιν χαρίσαιο πατήρ ἀπείρσι' ἄποινα,
 εἴ κεν ἐμέ ζῶον πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς
 θάρσει, μηδέ τί τοι θάνατος καταδύμιος ἔστω·
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
- 385 πῇ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεαι οἶος
 νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 ἢ τινα συλήσων νεκρῶν κατατεθνηῶτων;
 ἢ σ' Ἐκτωρ προέηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς; ἢ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνήκεν;
- 390 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Δόλων· ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυῖα·
 πολλῇσιν μ' ἄτησι παρέκ νόον ἦγαγεν Ἐκτωρ,
 ὃς μοι Πηλεΐωνος ἀγαοῦ μώνυχας ἵππους
 δωσέμεναι κατένευσε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ·
 ἠνώγει δέ μ' ἰόντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
- 395 ἀνδρῶν δυσμενέων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἕκ τε πυθέσθαι,
 ἡὲ φυλάσσονται νῆες θοαί, ὥς τοπάρους περ,
 ἢ ἤδη χεῖρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες,
 φύξιν βουλευοίτε μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλοιτε
 νύκτα φυλασσέμεναι, καμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῶ.
- 400 Τὸν δ' ἐπιμειδήσας τρῶσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
 ἢ ῥά νύ τοι μεγάλων δῶρων ἐπεμαίετο θυμὸς,
 ἵππων Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἳ δ' ἀλεγεινοὶ
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἡδ' ὀχέεσθαι,
 ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλλῇ, τὸν ἀθανάτῃ τέκε μήτηρ.

ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον· 405
 ποῦ νῦν δεῦρο κίων λίπες Ἑκτορα, ποιμένα λαῶν ;
 ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται Ἀρήϊα, ποῦ δέ οἱ ἵπποι ;
 πῶς δ' αἱ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακάς τε καὶ εὐναί ;
 [ἄσσα τε μητιώωσι μετὰ σφίσιν· ἥ μεμάασιν
 αὖτις μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἥ πόλινδε 410
 ἀψ' ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοὺς ;]

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
 Ἑκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν, ὅσοι βουλευφόροι εἰσὶν,
 βουλὰς βουλεύει θείου παρὰ σήματι Ἴλου, 415
 νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου· φυλακὰς δ' ἄς εἵρεαι, ἥρωες,
 οὔτις κεκριμένη ῥύεται στρατόν, οὐδὲ φυλάσσει.
 ὅσσαι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάραι, οἷσιν ἀνάγκη,
 οἱ δ' ἐγρηγόρθασι, φυλασσέμεναί τε κέλονται
 ἀλλήλοισι. ἀτὰρ αὖτε πολύκλητοι ἐπίκουροι 420
 εὔδουσι· Τρωσὶν γὰρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν·
 οὐ γάρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἵεται, οὐδὲ γυναῖκες.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 πῶς γὰρ νῦν, Τρώεσσι μεμυγμένοι ἵπποδάμοισιν
 εὔδουσ', ἥ ἀπάνευθε ; δίειπέ μοι, ὄφρα δαείω. 425

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
 τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
 πρὸς μὲν ἁλὸς Κἄρες καὶ Παῖονες ἀγκυλότοξοι,
 καὶ Λέλεγες καὶ Καύκωνες, δῖοί τε Πελασγοί·
 πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι, Μυσοί τ' ἀγέρωχοι, 430
 καὶ Φρύγες ἵπποδάμοι καὶ Μήονες ἵπποκορυσταί.
 ἀλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερέεσθε ἕκαστα ;
 εἰ γὰρ δὴ μέματον Τρώων καταδύναι ὄμιλον,
 Θρήϊκες οἷδ' ἀπάνευθε νεήλυδες, ἔσχατοι ἄλλων·
 ἐν δέ σφιν Ῥῆσος βασιλεύς, παῖς Ἡϊονῆος. 435
 τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἶδον ἡδὲ μεγίστους·
 λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι.
 ἄρμα δέ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἥσκηται·
 τεῖχεα δὲ χρύσεια, πελῶρια, θαῦμα ιδέσθαι.

- 440 ἤλυθ' ἔχων· τὰ μὲν οὔτι καταθνητοῖσιν ἔοικεν
 ἀνδρεσσιν φορέειν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 ἀλλ' ἐμὲ μὲν νῦν νηυσὶ πελάσσετον ὠκυπόροισιν,
 ἢ ἐμὲ δῆσαντες λίπετ' αὐτόθι νηλεῖ δεσμῷ,
 ὄφρα κεν ἔλθῃτον, καὶ πειρηθῇτον ἐμείο,
 445 ἦ ῥα κατ' αἶσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν, ἥ ἐ καὶ οὐκί.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 μὴ δὴ μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβάλλαιο θυμῷ,
 ἐσθλά περ ἀγγείλας, ἐπεὶ ἔκειο χεῖρας ἐς ἀμάς.
 εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν, ἥ ἐ μεθώμεν,
 450 ἦ τε καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 ἥ ἐ διοπτεύσω, ἦ ἐναντίβιον πολεμίζων·
 εἰ δέ κ' ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης,
 οὐκέτ' ἔπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσειαι Ἀργείοισιν.

- Ἦ, καὶ ὁ μὲν μιν ἔμελλε γενεῖον χειρὶ παχείῃ
 455 ἀφάμενος λίσσεσθαι· ὁ δ' αὐχένα μέσσον ἔλασεν,
 φασγάνῳ ἀΐξας, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
 φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦγε κάρη κοιήσιν ἐμίχθη.
 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῇφιν ἔλοντο,
 καὶ λυκέην καὶ τόξα παλίντονα καὶ δόρυ μακρόν·
 460 καὶ τὰγ' Ἀθηναίῃ ληϊτιδί διος Ὀδυσσεὺς
 ὑψόσ' ἀνέσχεθε χειρὶ, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·

- Χαῖρε, θεά, τοῖςδεσσι! σέ γάρ πρῶτην ἐν Ὀλύμπῳ
 πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθ'· ἀλλὰ καὶ αὐτίς
 πέμψον ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ εὐνάς.
 465 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἔθεν ὑψόσ' αἰέρας
 θῆκεν ἀνὰ μυρικήν· δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθῃκεν,
 συμμάρψας δόνακας, μυρικής τ' ἐριθηλέας ὄξους·
 μὴ λάθοι αὐτίς ἰόντε θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.
 τὼ δὲ βάτην προτέρω, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα·
 470 αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἔξον ἰόντες.
 οἱ δ' εὐδον καμάτῳ ἀδδηκότες, ἔντεα δὲ σφιν
 καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο, εὐ κατὰ κόσμοι,
 τριστοιχί· παρὰ δὲ σφιν ἐκάστῳ δίζυγες ἵπποι.
 Ῥῆσος δ' ἐν υέσῳ εὔδε, παρ' αὐνῷ δ' ὠκέες ἵπποι

ἐξ ἐπιιδφριάδος πυμάτης ἱμάσι δέδεντο · 475

τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προπάροιθεν ἰδὼν Διομήδεϊ δείξεν ·

Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀνὴρ, οὔτοι δέ τοι ἵπποι,
οὓς νῶϊν πίψαυσκε Δόλων, ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς.
ἀλλ' ἄγε δή, πρόφερε κρατερὸν μένος · οὐδέ τί σε χρὴ
ἐστάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσιν · ἀλλὰ λυ' ἵππους · 490
ἥ ἐ σὺ γ' ἄνδρας ἔναιρε, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.

Ὡς φάτο · τῷ δ' ἔμπνευσε μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη ·
κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην, τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικής,
ἄορι θεινομένων · ἐρυθαίνεται δ' αἵματι γαῖα.
ὥς δὲ λέων μῆλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθὼν, 485
αἴγεσιν ἢ ὀτεσσι, κακὰ φρονέων ἐνορούσῃ ·

ὥς μὲν Θρήϊκας ἄνδρας ἐπώχετο Τυδέος υἱός,
ὄφρα δυῶδεκ' ἔπεφνε · ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,
ὄντινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε παραστάς,
τὸν δ' Ὀδυσσεὺς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ἐξερύσασκεν, 490
τὰ φρονέων κατὰ θυμόν, ὅπως καλλίτριχες ἵπποι
ρεῖα διέλθοιεν, μηδὲ τρομεοῖατο θυμῷ,
νεκροῖς ἀμβαλίνοντες · ἀήθεσσαν γὰρ ἔτ' αὐτῶν.

ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κυχῆσατο Τυδέος υἱός,
τὸν τρισκαιδέκατον μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα, 495
ἀσθμαίνοντα · κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῇφιν ἐπέστη.
[τὴν νύκτ', Οἰνείδαο πᾶις, διὰ μῆτιν Ἀθήνης.]

τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς λυέ μώνυχας ἵππους,
σὺν δ' ἥειρεν ἱμάσι, καὶ ἐξήλαυνεν ὀμίλου,
τόξῳ ἐπιπλήσσω · ἐπεὶ οὐ μάστιγα φαεινὴν 500
ποικίλου ἐκ δίφροιο νοήσατο χερσὶν ἐλέσθαι ·
ροίξῃσεν δ' ἄρα, πιφαύσκων Διομήδεϊ δίφρ.

Αὐτὰρ ὁ μερμήριζε μένων, ὅ,τι κύντατον ἔρδοι ·
ἣ ὅγε δίφρον ἐλὼν, ὅ,τι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,
ῥυμοῦ ἐξερύοι, ἣ ἐκφέροι ὑψόσ' αἰείρας · 505
ἣ ἔτι τῶν πλεόνων Θρηκῶν ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη
ἐγγυῖθεν ἰσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον ·

Νόστου δὴ μνήσαι, μεγαθύμου Τυδέος υἱέ,

- 510 νῆας ἔπι γλαφυράς· μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθῃς·
μὴ πού τις καὶ Τρώας ἐγείρῃσιν θεὸς ἄλλος.
ᾠς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὅπα φωνησάσης·
καρπαλίμως δ' ἵππων ἐπεβήσεται· κόπτε δ' Ὀδυσσεὺς
τόξῳ· τοὶ δ' ἐπέτοντο θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
- 515 Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
ὥς ἴδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἔπουσαν·
τῇ κοτέων, Τρώων κατεδύσατο πουλὺν ὄμιλον,
ὥρσεν δὲ Θρηκῶν βουληφόρον Ἴπποκόωντα,
Ῥήσου ἀνεψιὸν ἐσθλόν· ὁ δ' ἐξ ὕπνου ἀνορούσας,
520 ὥς ἴδε χῶρον ἐρήμον, ὅθ' ἔστασαν ὠκείες ἵπποι,
ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέσσι φοιῆσιν,
ῥῶμαξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον τ' ὀνόμηνεν ἐταῖρον.
Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὥρτο κυδοιμός,
θυνόντων ἄμυδις· θηεῦντο δὲ μέρμερα ἔργα,
525 ὅσσ' ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.
Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον, ὅθι σκοπὸν Ἑκτορος ἔκταν,
ἔνθ' Ὀδυσσεὺς μὲν ἔρυξε, Διὶ φίλος, ὠκείας ἵππους·
Τυδεΐδης δὲ χαμᾶζε θορῶν ἕναρα βροτόεντα
ἐν χεῖρεσσ' Ὀδυσσῇ τίθει· ἐπεβήσατο δ' ἵππων.
- 530 μᾶστιξεν δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἄκουτε πετέσθην.
[νῆας ἔπι γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.]
Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον αἶε, φώνησέν τε·
ᾠ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω ; κέλεται δέ με θυμός.
535 ἵππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὕατα βάλλει.
αἱ γὰρ δὴ Ὀδυσσεὺς τε καὶ ὁ κρατερὸς Διομήδης
ὦδ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἐλασαίατο μώνυχας ἵππους.
ἀλλ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μή τι πάθωσιν
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.
- 540 Οὐπω πᾶν εἶρητο ἔπος, ὅτ' ἄρ' ἤλυθον αὐτοί.
καὶ ῥ' οἱ μὲν κατέβησαν ἐπὶ χθόνα· τοὶ δὲ χαρέντες
δεξιτῇ ἡσπάζοντο, ἔπεσσί τε μελιχίουσιν.
πρῶτος δ' ἐξερέεινε Γερῆνιος ἱππότα Νέστωρ·
Εἴπ' ἄγε μ' ; ὦ πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν.

ὄππως τούς δ' ἵππους λάβητον · καταδύντες ὄμιλον
Τρώων ; ἥ τίς σφωε πόρεν θεὸς ἀντιβολήσας ;
αἰνῶς ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἡέλιοιο.

545

αἰεὶ μὲν Τρώεσσ' ἐπιμίσσομαι, οὐδέ τί φημι
μιμνάξειν παρὰ νηυσί, γέρων περ ἔων πολεμιστῆς ·
ἀλλ' οὐπω τοίους ἵππους ἴδον, οὐδ' ἐνόησα.

550

ἀλλά τιν' ὕμμ' ὅτω δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα ·
ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς,
κούρη τ' αἰγιόχοιο Διός, γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς ·

ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
ρεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ ἀμείνονας, ἥεπερ οἶδε,
ἵππους δωρήσαιτ', ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.

555

ἵπποι δ' οἶδε, γεραίε, νεήλυδες, οὓς ἐρεεῖνεις,
Θρηϊκιοί · τὸν δέ σφιν ἀνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης
ἔκτανε, παρ δ' ἐτάρους δυοκαῖδεκα πάντας ἀρίστους.

560

τὸν τρισκαίδέκατον σκοπὸν εἵλομεν ἐγγύδι νηῶν ·

τόν ῥα διοπτῆρα στρατοῦ ἔμμεναι ἡμετέροιο

Ἔκτωρ τε προέηκε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγανοί.

ὣς εἰπὼν τάφροιο διήλασε μώνυχας ἵππους,
καρχαλῶν · ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοί.

565

οἱ δ' ὅτε Τυδείδew κλισίην εὐτυκτον ἵκοντο,

ἵππους μὲν κατέδησαν εὐτμήτοισιν ἱμᾶσιν

φάτνῃ ἐφ' ἱππείῃ, ὅῃ περ Διομήδεος ἵπποι

ἔστασαν ὠκύποδες, μελιηδέα πυρὸν ἔδοντες.

νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος

570

θῆκε Ὀδυσσεύς, ὅφρ' ἱρὸν ἐτοιμασσαῖατ' Ἀθήνη.

αὐτοὶ δ' ἰδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσση,

ἐσβάντες, κνήμας τε ἰδὲ λόφον, ἀμφί τε μηρούς.

αὐτὰρ ἐπεὶ σφιν κύμα θαλάσσης ἰδρῶ πολλὸν

νίψεν ἀπὸ χρωτὸς, καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ,

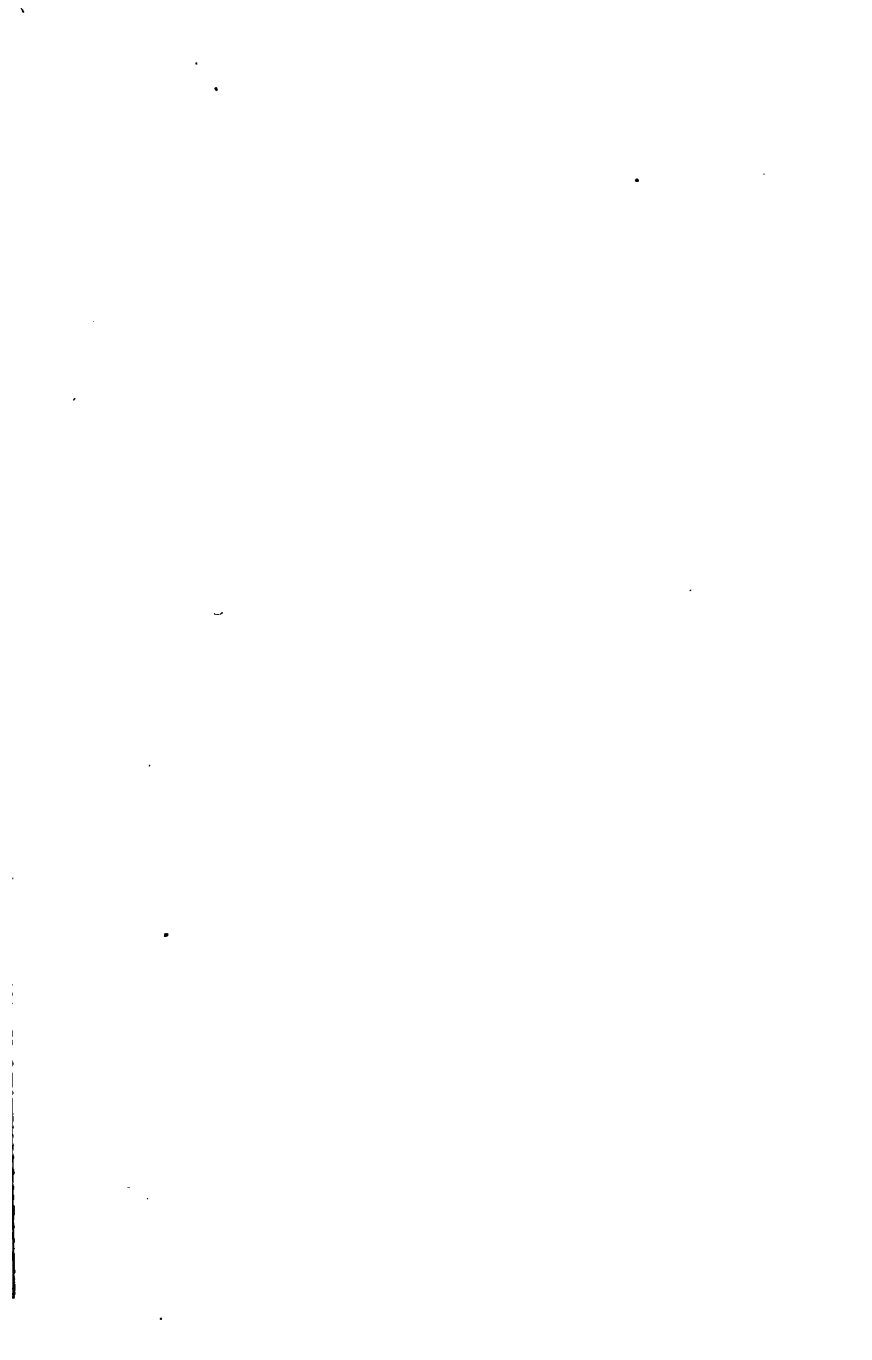
575

ἔς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέστας λουσαντο.

τῷ δὲ λοεσσαμένῳ, καὶ ἀλειψαμένῳ λίπ' ἐλαίῳ,

δείπνῳ ἐφίζανέτην · ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνη

πλείου ἀφυσσάμενοι λείβον μελιηδέα οἶνον.

ΙΛΙΑΔΟΣ Α.

Ἀγαμέμνωνος ἀριστεία.

Ὡς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγανού Τιθωνοῖο
ῶρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φῶος φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν·
Ζεὺς δ' Ἐριδα προΐαλλε θοᾶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
ἀργαλέην, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν.
στή δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακῆτεϊ νηϊ μελαίνῃ, 5
ἥ ῥ' ἐν μεσσήτῳ ἔσκε, γεγυνέμεν ἀμφοτέρωσε,
ἡμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο,
ἡδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος· τοί ῥ' ἔσχατα νῆας ἔϊσας
εἵρυσαν, ἡνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν.
ἔνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ μέγα τε δεινὸν τε 10
ὄρδι', Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἐκάστῳ
καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἡδὲ μάχεσθαι.
[τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένηετ', ἥ ἐ νέεσθαι
ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν.]
Ἀτρεΐδης δ' ἐβόησεν, ἰδὲ ζώννυσθαι ἄνωγεν 15
Ἀργείους· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο κώροπα χαλκόν.
κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν,
τόν ποτέ οἱ Κινύρης δῶκε, ξεινήϊον εἶναι, 20
πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὔνεκ' Ἀχαιοὶ

- ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον·
 τοῦνεκά οἱ τὸν δῶκε, χαριζόμενος βασιλῆϊ.
 τοῦ δ' ἦτοι δέκα οἴμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο,
 25 δῶδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι κασσιτέριοι·
 κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρὴν
 τρεῖς ἐκάτερθ', ἴρισσιν ἐοικότες, ἄστε Κρονίων
 ἐν νέφεϊ στήριξε, τέρας μερόπων ἀνδρώπων.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ξίφος· ἐν δέ οἱ ἦλοι
 30 χρύσειοι πάμφαινον· ἀτὰρ περὶ κουλεὸν ἦεν
 ἀργύρεον, χρυσεόισιν ἁορτήρεσσιν ἁρηρός.
 ἂν δ' ἔλετ' ἀμφιβρότην, πολυδαίδαλον ἀσπίδα Δούριν,
 καλὴν, ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν·
 ἐν δέ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν ἐείκοσι κασσιτέριοι
 35 λευκοί, ἐν δὲ μέσοισιν ἦν μέλανος κυάνοιο.
 τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῶ βλοσυρῶπις ἑστεφάνωτο,
 δεινὸν δερκομένη· περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε.
 τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμῶν ἦν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 κυάνεος ἐλέλικτο δράκων, κεφαλαὶ δέ οἱ ἦσαν
 40 τρεῖς ἀμφιστρεφές, ἐνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι.
 κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο, τετραφάληρον,
 ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
 εἶλετο δ' ἄλκιμα δούρε δύω, κεκορυθμένα χαλκῷ,
 ὀξέα· τῇλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω
 45 λάμπ'· ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
 τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκλήης.
 Ἥνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑὸν ἐπέτελλεν ἕκαστος,
 ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ·
 αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες -
 50 ῥῶοντ'· ἄσβεστος δὲ βοή γένηετ' ἡῷδι πρό.
 φθᾶν δὲ μέγ' ἱππήων ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες·
 ἱππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον· ἐν δὲ κυδοιμὸν
 ὦρσε κακὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὑψόθεν ἦκεν ἑέρας
 αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὔνεκ' ἔμελλεν
 55 πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἀἰδι προῖάψειν.
 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμοῦ πεδίοιο,

Ἔκτορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
 Αἰνείαν θ', ὃς Τρωσὶ, θεὸς ὥς, τίετο δῆμψ,
 τρεῖς τ' Ἀντηνορίδας, Πόλυβον καὶ Ἀγήνορα διον,
 ἦθ' ἑὸν τ' Ἀκάμαντ', ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν. 60

Ἔκτωρ δ' ἐν πρώτοισι φέρ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔστην.
 οἶος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὐλῖος ἀστήρ,
 παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖτις ἔδν νέφεα σκιάοντα·
 ὥς Ἐκτωρ ὅτε μὲν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν,
 ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι, κελεύων· πᾶς δ' ἄρ' χαλκῷ 65
 λάμφ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.

Οἱ δ', ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντιοὶ ἀλλήλοισιν
 ὄγμον ἐλαύνωσιν, ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν,
 πυρῶν ἢ κριθῶν· τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει·
 ὥς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες 70
 δῆνουν, οὐδ' ἕτεροι μνῶν' ὀλοοῖο φόβοιο·

ἴσας δ' ὕσμίνῃ κεφαλὰς ἔχον· οἱ δέ, λύκοι ὥς,
 θύνον. Ἔρις δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύστονος εἰσορώσα·
 οἷη γάρ ῥα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισιν·
 οἱ δ' ἄλλοι οὐ σφιν πάρεσαν θεοί, ἀλλὰ ἔκηλοι 75
 σφοῖσιν ἐνὶ μεγάροισι καθεῖατο, ἦχι ἐκάστω
 δῶματα καλὰ τέτυκτο κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο.

πάντες δ' ἠτιώωντο κελαινεφέα Κρονίωνα,
 οὔνεκ' ἄρα Τρῶεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
 τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε πατήρ· ὁ δὲ νόσφι λιασθεῖς, 80
 τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθεζέτο, κύδει γαίῳν,
 εἰσορώων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 χαλκοῦ τε στεροπὴν, ὀλλύντας τ' ὀλλυμένους τε.

Ὅφρα μὲν ἡὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἡμαρ,
 τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός· 85
 ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὠπλίσσατο δειπνον
 σῦρεος ἐν βήσσησιν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο χεῖρας
 τάμνων δένδρεα μακρά, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν,
 σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἰρεῖ·
 τῆμος σπῆ ἄρετῇ Δαναοὶ ῥήξαντο φάλαγγας, 90
 κεκλόμενοι ἐτάροισι κατὰ στίχας. ἐν δ' Ἀγαμέμνων

- πρῶτος ὄρουσ' · ἔλε δ' ἄνδρα βιήνορα, ποιμένα λαῶν,
 αὐτόν, ἔπειτα δ' ἑταῖρον, 'Οἰλήα πλήξιππον.
 ἦτοι ὄγ' ἐξ ἵππων κατεπάλμενος, ἀντίος ἔστη ·
 96 τὸν δ' ἰδὺς μεμαῶτα μετώπιον ὀξείῃ δουρὶ
 νύξ', οὐδὲ στεφάνη δόρυ οἱ σχέδε χαλκοβάρεια,
 ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστέου, ἐγκέφαλος δὲ
 ἔνδον ἅπας πεπάλακτο · δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
 καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὖθι ἀναξ ἀνδρῶν 'Αγαμέμνων,
 100 στήθεσι παμφαίνοντας, ἐπεὶ περιίδυσε χιτῶνας ·
 αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' 'Ισόν τε καὶ 'Αντιφον ἐξεναρίζων,
 υἱε δ'ὺω Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, ἄμφω
 εἷν ἐνὶ δίφρῳ ἔοντας · ὁ μὲν νόθος ἡνιόχευεν,
 'Αντιφος αὖ παρέβασκε περικλυτός · ὦ ποτ' 'Αχιλλεὺς
 105 'Ιδης ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοισι λήγοισιν,
 ποιμαίνοντ' ἐπ' ὅεσσι λαβῶν, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων.
 δὴ τότε γ' 'Ατρεΐδης εὐρυκρείων 'Αγαμέμνων
 τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στήθος βάλε δουρί ·
 'Αντιφον αὖ παρὰ οὓς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων.
 110 σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῦιν ἐσύλα τεύχεα καλά,
 γιγνώσκων · καὶ γάρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶ θοῇσιν
 εἶδεν, ὅτ' ἐξ 'Ιδης ἀγαγεν πόδας ὠκύς 'Αχιλλεὺς.
 ὥς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα
 ῥηϊδίως συνέαξε, λαβῶν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,
 115 ἐλθὼν εἰς εὐνὴν, ἀπαλόν τέ σφ' ἦτορ ἀπηύρα ·
 ἢ δ' εἴπερ τε τύχῃσι μάλα σχεδόν, οὐ δύναται σφιν
 χραισμεῖν · αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἰκάνει ·
 καρπαλίμως δ' ἤϊξε διὰ δρυμὰ πικνὰ καὶ ὕλην,
 σπεύδουσ', ἰδρώουσα, κραταιοῦ θηρὸς ὑφ' ὀρμῆς ·
 120 ὥς ἄρα τοῖς οὔτις δύνατο χραισμήσαι ὀλεθρον
 Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' 'Αργείοισι φέβοντο.
 Αὐτὰρ ὁ Πείσανδρόν τε καὶ 'Ιππόλοχον μενεχάρμην.
 υἱέας 'Αντιμάχοιο δαίφρονος, ὃς ῥα μάλιστα,
 χρυσὸν 'Αλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα,
 125 οὐκ εἶασχ' 'Ελένην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ ·
 τοῦπερ δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων 'Αγαμέμνων,

εἷν ἐνὶ δίφρῳ ἑόντας, ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκεας ἵππους ·
ἐκ γάρ σφεας χειρῶν φύγον ἥνια σιγαλόεντα,
τῷ δὲ κυκηθήτην · ὁ δ' ἐναντίον ὦρτο, λέων ὧς,
'Ατρεΐδης · τῷ δ' αὖτ' ἐκ δίφρου γουναξέσδην · 130

Ζώγρει, 'Ατρέος υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα ·
πολλὰ δ' ἐν 'Αντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κείται,
χαλκός τε χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος ·
τῶν κέν τοι χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
εἰ νῶϊ ζωοὺς πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν 'Αχαιῶν. 135

Ὡς τώγε κλαίοντε πρόσαυδήτην βασιλῆα
μειλιχίοις ἐπέεσσιν · ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσαν ·

Εἰ μὲν δὴ 'Αντιμάχοιο δαίφρονος υἱέες ἐστόν,
ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν,
ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ 'Οδυσῇ,
αὖθι κατακτείναι, μηδ' ἐξέμεν ἀψ' ἐς 'Αχαιοὺς ·
νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λῶβην. 140

'Η, καὶ Πείσανδρον μὲν ἀψ' ἵππων ὥσε χαμᾶζε,
δουρὶ βαλὼν πρὸς στῆθος · ὁ δ' ὑπτιος οὔδει ἐρείσθη.
'Ιππόλοχος δ' ἀπόρουσε, τὸν αὖ χαμαὶ ἐξενάριξεν,
χειράς ἀπὸ ξίφει τμήξας, ἀπὸ τ' αὐχένα κόψας ·
ὄλμον δ' ὧς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὀμίλου. 145

τοὺς μὲν ἔασ' · ὁ δ', ὅθι πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες,
τῇ ῥ' ἐνόρουσ', ἅμα δ' ἄλλοι εὐκνήμιδες 'Αχαιοί.
πέζοι μὲν πεζοὺς ὄλεκον φεύγοντας ἀνάγκη,
ἵππεῖς δ' ἵππηας — ὑπὸ δέ σφισιν ὦρτο κονίη
ἐκ πεδίου, τὴν ὦρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων —
χαλκῷ δηϊόωντες. ἀτὰρ κρείων 'Αγαμέμνων
αἰὲν ἀποκτείνων ἔπετ', 'Αργείοισι κελεύων. 150

ὥς δ' ὅτε πῦρ αἰδήλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσθη ὕλη ·
πάντη τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοιο
πρόρρριζοι πίπτουσιν, ἐπειγόμενοι πυρὸς ὀρμῇ ·
ὥς ἄρ' ὑπ' 'Ατρεΐδῃ 'Αγαμέμνονι πίπτε κάρηνα
Τρώων φευγόντων, πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἵπποι
κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφυρας, 160

ἡνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας· οἱ δ' ἐπὶ γαίῃ
κεῖατο, γύπεσσιν πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν.

Ἔκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κοινίης,
ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμού
165 Ἀτρείδης δ' ἔπετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων.

οἱ δὲ παρ' Ἴλου σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο,
μέσσον κάπ πεδίον, παρ' ἐρινεὸν ἐσσεύοντο,
ιέμενοι πόλιος· ὁ δὲ κεκληγὼς ἔπετ' αἰεὶ
Ἀτρείδης, λύδρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

170 ἀλλ' ὅτε δὴ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἴκοντο,
ἐνθ' ἄρα δὴ ἴσταντο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμμενον.
οἱ δ' ἔτι κάμ μέσσον πεδίον φοβέοντο, βόες ὦς,
ἄστε λέων ἐφόβησε, μολῶν ἐν νυκτὸς ἀμολγῶ,
πάσας· τῇ δέ τ' ἱῇ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος·

175 τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,
πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει·
ὥς τοὺς Ἀτρείδης ἔφεπε κρείων Ἀγαμέμνων,
αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον· οἱ δ' ἐφέβοντο.
πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον ἵππων

180 Ἀτρεΐδew ὑπὸ χερσὶ· περὶ πρὸ γὰρ ἔγχρῃ θῦεν.
ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἐμελλεν ὑπὸ πτόλιν αἰπὺ τε τεῖχος
ἵξεσθαι, τότε δὴ ῥα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ἰδῆς ἐν κορυφῇσι καθεζέτο πιδηέσσης,
οὐρανόθεν καταβάς· ἔχε δὲ στεροπὴν μετὰ χερσίν.

185 Ἴριν δ' ὥτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσιν·

Βάσκ' ἴδι, Ἴρι ταχεῖα, τὸν Ἔκτορι μῦθον ἔνισπε.
ὄφρ' ἂν μὲν κεν ὀρᾷ Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίρουτ' ἀστίχας ἀνδρῶν,
τόφρ' ἀναχωρεῖτω, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθω

190 μάρνασθαι δηϊοῖσι κατὰ κρατερὴν ὕσμίνην.
αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἡ δουρὶ τυπεῖς ἢ βλήμενος ἰῶ,
εἰς ἵππους ἄλεται, τότε οἱ κράτος ἐγγυαλίξω,
κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὖσσέλμους ἀφίκηται,
δύη τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.

Ὡς ἔφατ' · οὐδ' ἀπίδῃσε ποδὴνεμος ὠκέα Ἴρις. 195

βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν ·
εὐρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἔκτορα δῖον,
ἑσταότ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν ·
ἄγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις ·

Ἔκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε, 200

Ζεὺς με πατὴρ προέηκε, τέτυκτάδε μυθήσασθαι.
ὄφρ' αἶψά μιν κεν ὄρῃς Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
τόφρ' ὑπόεικε μάχης, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἄνωχθι
μάρνασθαι δηλοῖσι κατὰ κρατερὴν ὕσμινην. 205

αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἦ δουρὶ τυπείς ἢ βλήμενος ἰῶ,
εἰς ἵππους ἄλεται, τότε τοι κράτος ἐγγυαλίξει,
κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὐσσέλμους ἀφίκηαι,
δύη τ' ἥελιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.

Ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰπούς' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις. 210

Ἐκτωρ δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμαῖζε,
πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα κατὰ στρατὸν ὥχετο πάντη
ὀτρύνων μαχέσασθαι · ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνὴν.
οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.

Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας · 215

ἀρτύνῃ δὲ μάχῃ, στὰν δ' ἀντίοι · ἐν δ' Ἀγαμέμνων
πρῶτος ὄρουσ' · ἔδωκεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἀπάντων.

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
ὅστις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν,
ἢ αὐτῶν Τρώων, ἢ ἐκλειτῶν ἐπικούρων. 220

Ἰφιδάμας Ἀντηνορίδης, ἥ τις τε μέγας τε,
ὃς τράφη ἐν Θρήκῃ ἐριβώλακι, μητέρι μήλων ·
Κισσῆς τόνγ' ἔδρεψε δόμοις ἐνὶ τυτθὸν εόντα,
μητροπάτωρ, ὃς τίκτε Θεανὸ καλλιπάρηον.

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἦβης ἐρικυδέος ἔκετο μέτρον, 225

αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἦν ·
γῆμας δ', ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέος ἔκετ' Ἀχαιῶν,
σὺν δυοκαίδεκα νηυσὶ κορωνίσιν, αἷ οἱ ἔποντο ·
τὰς μὲν ἔπειτ' ἐν Περκώτῃ λίπε νῆας εἴσας,

- 230 αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἐὼν εἰς Ἴλιον εἰληλούθει·
 ὃς ῥα τότε Ἄτρεϊδεω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Ἀτρείδης μὲν ἄμαρτε, παραλὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.
 Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην, θώρηκος ἔνερθεν,
- 235 νύξ'· ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖη χειρὶ πιθῆσας·
 οὐδ' ἔτορε ζωστήρα παναίολου, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 ἀργύρῳ ἀντομένη, μόλιβος ὥς, ἐτράπετ' αἰχμή.
 καὶ τόγε χειρὶ λαβὼν εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 ἔλκ' ἐπὶ οἱ μεμαῶς, ὥστε λῖς· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
- 240 σπάσσατο· τὸν δ' ἄορι πλήξ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
 ὃς ὁ μὲν αἰεὶ πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον,
 οἰκτρός, ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, ἀστοῖσιν ἀρήγων,
 κουριδίης, ἧς οὔτι χάριν ἶδε, πολλὰ δ' ἔδωκεν·
 πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη
- 245 αἰγας ὁμοῦ καὶ οἷς, τά οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο.
 δὴ τότε γ' Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων ἐξενάρξεν,
 βῆ δὲ φέρων ἄν' ὄμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλά.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε Κῶων, ἀριδείκετος ἀνδρῶν,
 πρεσβυγενὴς Ἀντηνορίδης, κρατερόν ῥά ἐ πένθος
- 250 ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε, κασιγνήτοιο πεσόντος.
 στή δ' εὐράξ σὺν δουρὶ λαθὼν Ἀγαμέμνονα δῖον·
 νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν,
 ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή.
 ῥίγησέν τ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
- 255 ἀλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μάχης ἡδὲ πτολέμοιο,
 ἀλλ' ἐπόρουσε Κῶωνι, ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος.
 ἦτοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον
 ἔλκε ποδὸς μεμαῶς, καὶ αὐτεὶ πάντας ἀρίστους·
 τὸν δ' ἔλκοντ' ἄν' ὄμιλον ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
- 260 οὔτῃσθε ξυστῶ χαλκῆρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα·
 τοῖο δ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστάς.
 ἔνθ' Ἀντήνορος υἱες, ὑπ' Ἀτρείδῃ βασιλῆϊ
 πότμον ἀναπλήσαντες, ἔδυν δόμον Ἀΐδος εἴσω.

Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλείτο στίχας ἀνδρῶν,
 ἔγχετ' ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν, 205
 ὄφρα οἱ αἶμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς ·
 αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἶμα,
 ὀξέϊαι δ' ὀδύναι δύνον μένος Ἀτρεΐδαο.

ὥς δ' ὅτ' ἂν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναιῖκα,
 δριμύ, τό, τε προιεῖσι μογοστόκοι Εἰλείθυιαι, 270

Ἥρης θυγατέρες, πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι ·

ὥς ὀξεῖ' ὀδύναι δύνον μένος Ἀτρεΐδαο.

ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡμιόχῳ ἐπέτελλεν,
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν · ἥχθετο γὰρ κῆρ.
 ἥυσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνῶς · 275

Ἦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὑμεῖς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμύνετε ποντοπόροισιν
 φύλοπιν ἀργαλέην, ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ μητίετα Ζεὺς
 εἶασε Τρῶεσσι πανημέριον πολεμίζειν.

Ἦς ἔφαθ' · ἡνίοχος δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους 280
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς · τῷ δ' οὐκ ἄκουτε πετέσθην ·
 ἄφρεον δὲ στήθεα, ῥαίνονται δὲ νέρθε κονίη,
 τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντες.

Ἔκτωρ δ' ὥς ἐνόησ' Ἀγαμέμνονα νόσφι κίοντα,
 Τρωσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας · 285

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς!
 οἴχετ' ἀνὴρ ὠριστος, ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκεν
 Ζεὺς Κρονίδης. ἀλλ' ἰθὺς ἐλαυνετε μώνυχας ἵππους
 ἰφθίμων Δαναῶν, ἵν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρῃσθε. 290

Ἦς εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.

ὥς δ' ὅτε πού τις θηρητὴρ κύνας ἀργυῖδοντας
 σεύῃ ἐπ' ἀγροτέρῳ συτὶ καπρίῳ ἡὲ λέοντι ·

ὥς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν σεύε Τρῶας μεγαθύμους
 Ἔκτωρ Πριαμίδης, βροτολογῶ ἴσος Ἀρηϊ. 295

αὐτὸς δ' ἐν πρῶτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει ·
 ἐν δ' ἔπεισ' ὑσμίνῃ, ὑπεραεὶ ἴσος ἀέλλῃ,
 ἦτε καθάλλομένη ἰοειδέα πόντον ὀρίνει.

- "Ενθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατοι ἐξενάριξεν
 300 "Εκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν ;
 'Ασαῖον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ 'Οπίτην,
 καὶ Δόλοπα Κλυτίδην καὶ 'Οφέλτιον ἥδ' 'Αγέλαον,
 Αἴσυμνόν τ' 'Ωρόν τε καὶ 'Ιππόνοον μενεχάρμην.
 τοὺς ἄρ' ὄγ' ἡγεμόνας Δαναῶν ἔλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 305 πληθύν· ὥς ὅποτε νέφεα Ζέφυρος στυφελίξῃ
 ἀργέσταο Νότοιο, βαθεῖη λαίλαπι τύπτων·
 πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, ὑψόσε δ' ἄχνη
 σκιδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς·
 ὥς ἄρα πυκνὰ καρήαδ' ὑφ' "Εκτορι δάμνωτο λαῶν.
 310 "Ενθα κε λουγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο,
 καὶ νύ κεν ἐν νῆεσσι πέσον φεύγοντες 'Αχαιοί,
 εἰ μὴ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ κέκλετ' 'Οδυσσεύς·
 Τυδεΐδῃ, τί παθόντε λελάσμεθα Δούριδος ἀλκῆς ;
 ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἵστασο· δὴ γὰρ ἔλεγχος
 315 ἔσσεται, εἰ κεν νῆας ἔλῃ κορυθαίολος "Εκτωρ.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 ἦτοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι· ἀλλὰ μίνυνθα
 ἡμέων ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Τρῳσὶν δὴ βόλεται δοῦναι κράτος, ἥεπερ ἡμῖν.
 320 'Η, καὶ Θυμβραῖον μὲν ἀφ' ἵππων ὥσε χαμᾶζε,
 δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν· αὐτὰρ 'Οδυσσεὺς
 ἀντίθεον θεράποντα, Μολίονα, τοῖο ἀνακτος.
 τοὺς μὲν ἔπειτ' εἶασαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαυσαν·
 τῷ δ' ἂν' ὄμιλον ἰόντε κυδοίμεον, ὥς ὅτε κάπρῳ
 325 ἐν κυσὶ θηρευτῇσι μέγα φρονέοντε πέσητον.
 ὥς ὄλεκον Τρῳᾶς παλινορμένῳ· αὐτὰρ 'Αχαιοὶ
 ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον "Εκτορα δῖον.
 "Ενθ' ἐλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε, δήμου ἀρίστῳ,
 νῆε δ' ὧν Μέροπος Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων
 330 ἦδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὓς παῖδας ἔασκεν
 στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τὼ δέ οἱ οὔτι
 πειθέσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
 τοὺς μὲν Τυδεΐδης δουρικλειτὸς Διομήδης,

θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδών, κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα·
'Ιππόδαμον δ' Ὀδυσσεὺς καὶ Ὑπείροχον ἐξενάριξεν. 335

Ἔνθα σφιν κατὰ ἴσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων,
ἐξ Ἰδης καθορῶν· τοὶ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον.
ἦτοι Τυδέος υἱὸς Ἀγαστροφον οὔτασε δουρὶ
Παιονίδην ἥρωα κατ' ἰσχίον· οὐ γάρ οἱ ἵπποι
ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ. 840
τοὺς μὲν γὰρ θεράπων ἀπάνευθ' ἔχεν· αὐτὰρ ὁ πεζὸς
θῦνε διὰ προμάχων, εἴως φίλον ὤλεσε θυμόν.

Ἔκτωρ δ' ὁζὺ νόησε κατὰ στίχας, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
κεκληγώς· ἅμα δὲ Τρώων εἶποντο φάλαγγες.
τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης, 345
αἶψα δ' Ὀδυσσῆα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἐόντα·

Νῶϊν δὴ τότε πῆμα κυλίνδεται, ὄβριμος Ἔκτωρ·
ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.

Ἡ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, τιτυσκόμενος κεφαλῇφιν, 350
ἄκρην κακὴν κόρυθα· πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός,
οὐδ' ἔκετο χροῖα καλόν· ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια,
τρίπτυχος, αὐλῶπις, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.

Ἔκτωρ δ' ὥκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὀμίλῳ·
στῆ δὲ γυνὴ ἐριπών, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ 355
γαίης· ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νύξ ἐκάλυψεν.
ὄφρα δὲ Τυδεΐδης μετὰ δούρατος ᾤχετ' ἐρωήν,
τῆλε διὰ προμάχων, ὅθι οἱ καταείσατο γαίης,
τόφρ' Ἔκτωρ ἄμπνυτο, καὶ ἄψ' ἐς δίφρον ὀρούσας
ἐξέλασ' ἐς πληθύν, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν 360
δουρὶ δ' ἐπαΐσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·

Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον· ἦ τέ τοι ἄγχι
ἦλθε κακόν· νῦν αὐτὲ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
ὃ μέλλεις εὐχασθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
ἦ θῆν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας, 865
εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρροδός ἐστιν.
νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὃν κε κιχέλω.

Ἡ, καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἐξενάριξεν.

- αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠὺκόμοιο,
 370 Τυδείδῃ ἐπὶ τόξα τιταίνεται, ποιμένι λαῶν,
 στηλῇ κεκλιμένος, ἀνδροκμήτῃ ἐπὶ τύμβῳ
 Ἴλου Δαρδανίδαο, παλαιοῦ δημογέροντος.
 ἦτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο
 αἶνυτ' ἀπὸ στήθεσφι παναίολον, ἀσπίδα τ' ὤμων,
 375 καὶ κόρυθα βριαρὴν· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκεν,
 καὶ βάλεν, οὐδ' ἄρα μιν ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
 ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός· διὰ δ' ἀμπερές ἰὸς
 ἐν γαίῃ κατέπηκτο. ὁ δὲ μάλα ἡδὺ γελίσσας,
 ἐκ λόχου ἀμπήδησε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤδα·
 380 Βέβληται, οὐδ' ἄλιον βέλος ἔκφυγεν· ὥς ὄφελόν τοι
 νείατον ἐς κενεῶνα βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἐλέσθαι.
 οὐτῷ κεν καὶ Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος,
 οἷτε σε πεφρίκασι, λέονθ' ὥς μηκάδες αἶγες.
 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 385 τοξότα, λωβητήρ, κέρα ἀγλαέ, παρθενοπίπα,
 εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθεῖς,
 οὐκ ἂν τοι χραίσμησι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί·
 νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδός, εὐχέαι αὐτως.
 οὐκ ἀλέγω, ὥσεί με γυνὴ βάλοι ἢ παῖς ἄφρων·
 390 κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο.
 ἦ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμείο, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρη,
 ὁξὺ βέλος πέλεται, καὶ ἀκήριον αἶψα τίθῃσιν·
 τοῦ δὲ γυναικὸς μὲν τ' ἀμφίδρυφοί εἰσι παρειαί,
 παῖδες δ' ὀρφανικοί· ὁ δέ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεύθων
 395 πύθεται· οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέες ἤε γυναῖκες.
 ὦς φάτο· τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν
 ἔστη πρόσθ'· ὁ δ' ὀπισθε καθεζόμενος, βέλος ὦκὺ
 ἐκ ποδός ἔλκ'· ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινή.
 ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλεν,
 400 νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
 Οἰώσῃ δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς, οὐδέ τις αὐτῷ
 Ἀργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας·
 ὄχθησας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·

Ἦ μοι ἐγώ, τί πάθω; μέγα μὲν κακόν, αἶ κε φέβωμαι,
 πληθὺν ταρβήσας· τὸ δὲ ῥίγιον, αἶ κεν ἀλώω 405
 μῦθος· τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων.

ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 οἶδα γάρ, ὅττι κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο·
 ὃς δέ κ' ἀριστεύησι μάχῃ ἔνι, τὸν δὲ μάλα χρεὼν 410
 ἐστάμεναι κρατερῶς, ἦτ' ἔβλητ', ἦτ' ἔβαλ' ἄλλον.

Ἔως ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστάων·
 ἔλσαν δ' ἐν μέσσοισι, μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.
 ὥς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροὶ τ' αἰξιοὶ 415
 σεύωνται, ὃ δέ τ' εἰσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο,

Δίῃων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτήσι γένυσσιν·
 ἀμφὶ δέ τ' αἰτσοῦνται· ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
 γίγνεται· οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ, δεινὸν περ ἔοντα·
 ὥς ῥα τότε' ἀμφ' Ὀδυσῆα, Διὶ φίλον, ἐσσεύοντο 420
 Τρῶες. ὃ δὲ πρῶτον μὲν ἀμύμονα Δηϊοπίτην

οὔτασεν ὦμον ὑπερθεῖν ἐπάλμενος ὀξεῖ δουρί·
 αὐτὰρ ἔπειτα Θόωνα καὶ Ἐννομον ἐξενάριξεν·
 Χερσιδάμαντα δ' ἔπειτα, καδ' ἵππων αἰτξαντα,
 δουρὶ κατὰ πρότμησιν ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης 425
 νύξεν· ὃ δ' ἐν κονίησι πεσών, ἔλε γαῖαν ἀγοστώ.

τοὺς μὲν ἔασ', ὃ δ' ἄρ' Ἰππασίδην Χάροπ' οὔτασε δουρί,
 αὐτοκασίγνητον εὐηγενέος Σώκοιο

τῷ δ' ἐπαλεξήσων Σῶκος κίεν, ἰσόθεος φῶς·
 στή δὲ μάλ' ἐγγυὺς ἰών, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Ἦ Ὀδυσσεὺ πολύαινε, δόλων αἶτ' ἠδὲ πόνοιο, 430
 σήμερον ἢ δοιοῖσιν ἐπέυξαι Ἰππασίδησιν,
 τοιῷδ' ἄνδρε κατακτείνας, καὶ τεύχε' ἀπούρας·
 ἢ κεν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμόν ὀλέσσης.

Ὡς εἰπὼν οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐῖσεν·
 διὰ μὲν ἀσπίδος ἤλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος, 435
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαϊάλου ἡρήρειστο·
 πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χροῖα ἐργαθεν, οὔδ' εἰς
 Παλλὰς Ἀθηναίῃ μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός.

- γνῶ δ' Ὀδυσσεύς, ὃ οἱ οὔτι βέλος κατὰ καίριον ἦλθεν ·
 440 ἄψ δ' ἀναχωρήσας Σῶκον πρὸς μῦθον ἔειπεν ·
 Ἄ δειλ', ἥ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς Ὀλβυρος.
 ἦτοι μὲν ῥ' ἔμ' ἔπαυσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι ·
 σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 ἡματι τῷδ' ἔσσεσθαι · ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα,
 445 εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἀΐδι κλυτοπόλῳ.
 Ἦ, καὶ τ' μὲν φύγαδ' αὐτὶς ὑποστρέψας ἐβεβήκει ·
 τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν
 ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στηθεσφιν ἔλασσεν.
 δούπησεν δὲ πεσών · ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ὀδυσσεύς ·
 450 ὦ Σῶχ', Ἰππάσου νιὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο.
 φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας.
 ἄ δειλ', οὐ μὲν σοῦγε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 ὅσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἴωνοι
 ὤμῃσται ἐρύουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες.
 455 αὐτὰρ ἐπεὶ κε θάνω, κτεριοῦσί με δῖοι Ἀχαιοί.
 ὦς εἰπὼν, Σῶκοιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 ἔξω τε χροὸς ἔλκε καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης ·
 αἶμα δὲ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο, κῆδε δὲ θυμόν.
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ὅπως ἴδον αἶμ' Ὀδυσῆος,
 460 κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 αὐτὰρ ὄγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, αὐτὸς δ' ἐταίρους ·
 τρὶς μὲν ἔπειτ' ἤϋσεν, ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός,
 τρὶς δ' αἶεν ἰάχοντος Ἀρητῆφιλος Μενέλαος ·
 αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἔοντα ·
 465 Αἴαν Διογενές, Τελαμώνιε, κοῖρανε λαῶν,
 ἀμφὶ μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετο φωνή,
 τῷ ἱκέλῃ, ὥσεί ἐ βιώατο μῶνον ἔοντα
 Τρῶες, ἀποτμήξαντες ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
 ἀλλ' ἴομεν καθ' ὅμιλον · ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον.
 470 δεῖδω, μή τι πάθῃσιν ἐνὶ Τρώεσσι μονωθεῖς,
 ἐσθλὸς ἔων, μεγάλη δὲ ποδὴ Δαναοῖσι γένηται.
 ὦς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἄμ' ἔσπετο ἰσόθεος φῶς ·
 εὖρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διὶ φίλον · ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν

Τρῶες ἔπονθ', ὥσει τε δαφουνοὶ θῶες ὄρεσφιν
 ἄμφ' ἔλαφον κεραὸν βεβλημένον, ὄντ' ἔβαλ' ἀνὴρ 475
 ἰφ' ἀπὸ νευρῆς· τὸν μὲν τ' ἤλυξε πόδεςσιν
 φεύγων, ὅφρ' αἷμα λιαρὸν, καὶ γούνατ' ὀρώρη·
 αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε δαμάσσεται ὤκυν οἰστός,
 ὠμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσιν
 ἐν νέμει σκιερῷ· ἐπὶ τε λῖν ἤγαγε δαίμων 180
 σῶτην· θῶες μὲν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ ὁ δάπτει·
 ὥς ῥα τότε ἄμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
 Τρῶες ἔπον πολλοὶ τε καὶ ἄλκιμοι· αὐτὰρ ὅγ' ἦρως
 αἰσῶν ᾧ ἔγχει ἀμύνετο νηλεὲς ἡμαρ.
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἥντε πύργον, 485
 στή δὲ παρέξ· Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλουδ' ἄλλος.
 ἦτοι τὸν Μενέλαος Ἀρήϊος ἔξαγ' ὁμίλου,
 χειρὸς ἔχων, εἴως θεράπων σχεδὸν ἤλασεν ἵππους.
 Αἴας δὲ Τρῶεσσιν ἐπάλμενος εἶλε Δόρυκλον
 Πριαμίδην, νόθον υἱόν· ἔπειτα δὲ Πάνδοκον οὔτα· 490
 οὔτα δὲ Λύσανδρον καὶ Πύρασον ἠδὲ Πυλάρτην.
 ὥς δ' ὀπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισιν
 χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν, ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ,
 πολλὰς δὲ δρυὺς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας
 ἐσφέρεται, πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἄλα βάλλει· 495
 ὥς ἔφεπε κλονέων πεδίον τότε φαίδιμος Αἴας,
 δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας οὐδέ πω Ἔκτωρ
 πεύθειτ', ἐπεὶ ῥα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο πάσης,
 ὄχθας πὰρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου· τῇ ῥα μάλιστα
 ἀνδρῶν πίπτε κάρηνα, βοῇ δ' ἄσβεστος ὀρώρει, 500
 Νέστορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ Ἀρήϊον Ἴδομενῆα.
 Ἔκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὁμίλει, μέρμερα ῥέζων
 ἐγγεῖ θ' ἵπποσύνη τε· νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας.
 οὐδ' ἄν πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοί,
 εἰ μὴ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠυκόμοιο, 505
 παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα, ποιμένα λαῶν,
 ἰφ' τριγλώχινι βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὤμων.
 τῷ ῥα περιδδειςαν μένεα πνεύοντες Ἀχαιοί,

- μήπως μιν, πολέμοιο μετακλυθέντος, ἔλοιεν.
 510 αὐτίκα δ' Ἴδομενεὺς προσεφώνεε Νέστορα διῶν·
 ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 ἄγρει, σὼν ὀχέων ἐπιβήσεο· παρ δὲ Μαχάων
 βαινέτω· ἐς νῆας δὲ τάχιστ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
 ἱητρός γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.
 515 [ἰούς τ' ἐκτάμνειν, ἐπὶ τ' ἥπια φάρμακα πάσσειν.]
 ὦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
 αὐτίκα δ' ὦν ὀχέων ἐπεβήσετο· παρ δὲ Μαχάων
 βαῖν', Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἱητῆρος·
 μάστιξεν δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἄκουτε πετέσθην
 520 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Κεβριόνης δὲ Τρῶας ὀρινομένους ἐνόησεν,
 Ἔκτορι παρβεβαώς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἔκτορ, νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὀμιλέομεν Δαναοῖσιν,
 ἐσχατιῇ πολέμοιο δυσηχέος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 525 Τρῶες ὀρίνονται ἐπιμίξ, ἵπποι τε καὶ αὐτοί.
 Αἴας δὲ κλονέει Τελαμώνιος· εὐ δέ μιν ἔγνω·
 εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὤμοισιν ἔχει σάκος· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς
 κεῖσ' ἵππους τε καὶ ἄρμ' ἰθύνομεν, ἔνθα μάλιστα
 ἱππῆες πέζοί τε, κακὴν ἔριδα προβαλόντες,
 530 ἀλλήλους ὀλέκουσι, βοῇ δ' ἄσβεστος ὄρωρεν.
 ὦς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
 μάστιγι λιγυρῇ· τοὶ δέ, πληγῆς αἰόντες
 ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
 στείβοντες νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
 535 νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἀντυγες αἱ περὶ δίφροι,
 ἃς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὀπλέων ῥαδάμιγγες ἔβαλλον,
 αἷ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων· ὁ δὲ ἴετο δύναι ὄμιλον
 ἀνδρόμεον, ῥῆξαί τε, μετάλμενος· ἐν δὲ κυδοιμὸν
 ἦκε κακὸν Δαναοῖσι, μίνυνθα δὲ χάζετο δουρός.
 540 αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν
 ἔγχετ' τ' ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν·
 Αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην Τελαμωνιάδαο.
 [Ζεὺς γάρ οἱ νεμεσᾷ, ὅτ' ἀμείνوني φωτὶ μάχοιτο.]

Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὤρσεν·
 στή δὲ ταφῶν, ὅπιδεν δὲ σάκος βάλεν ἑπταβόειον· 545
 τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὀμίλου, θηρὶ ἐοικώς,
 ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων.
 ὥς δ' αἰῶνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο
 ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροῖώται,
 οἷτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἐλέσθαι, 550
 πάννυχοι ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων,
 ἰδυεῖ, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
 ἀντίοι αἰσσοῦσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
 καίόμεναί τε δεταί, τάσ τε τρεῖ, ἐσσύμενός περ·
 ἠῶδεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ· 555
 ὥς Αἴας τότε ἀπὸ Τρώων τετιημένος ἦτορ
 ἦε, πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ διέ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 ὥς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας
 νωθῆς, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη,
 κείρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήϊον· οἱ δὲ τε παῖδες 560
 τύπτουσιν ῥοπάλοισι· βίη δὲ τε νηπιή αὐτῶν·
 σπουδῇ τ' ἐξήλασαν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο φορβῆς·
 ὥς τότε ἔπειτ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν,
 Τρῶες ὑπέρφυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος, αἰὲν ἔπιοντο. 565
 Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο Δουρίδος ἀλκῆς,
 αὐτὶς ὑποστρεφθεῖς, καὶ ἐρητύσασκε φάλαγγας
 Τρώων ἵπποδάμων· ὅτε δὲ τρωπάσκετο φεύγειν.
 πάντας δὲ προέεργε Δοῶς ἐπὶ νῆας ὁδεύειν·
 αὐτὸς δὲ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν θῦνε μεσηγὺ 570
 ἰστάμενος· τὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
 ἄλλα μὲν ἐν σάκεϊ μεγάλῳ πάγειν, ὄρμενα πρόσσω·
 πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χροῶ λευκὸν ἐπαυρεῖν,
 ἐν γαίῃ ἴσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησ' Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός, 575
 Εὐρύπυλος, πυκινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσιν·
 στή ῥα παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 καὶ βάλε Φαυσιάδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,

- ἦ· ἰαρ ὑπὸ πραπίδων, εἷδαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 580 Εὐρύπυλος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων·
 τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
 τεύχε' ἀπαινύμενον Ἀπισάονος, αὐτίκα τύξον
 ἔλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καὶ μιν βάλε μηρὸν οἰστῷ
 δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρόν.
 585 ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων·
 ἦψεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 στήτ' ἐλελιχθέντες, καὶ ἀμύνετε νηλεὲς ἡμάρ
 Αἴανδ', ὃς βελέεσσι βιάζεται· οὐδέ ἔφημι
 590 φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο δυσηχέος· ἀλλὰ μάλ' αὐτην
 ἴστασθ' ἀμφ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.
 ὧς ἔφατ' Εὐρύπυλος βεβλημένος· οἱ δὲ παρ' αὐτὸν
 πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὥμοισι κλίναντες,
 δούρατ' ἀνασχόμενοι· τῶν δ' ἀντίος ἦλυνεν Αἴας,
 595 στή δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἐταῖρων.
 ὧς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰδομένοιο.
 Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον Νηλήϊαι ἵπποι
 ἰδρῶσαι· ἦγον δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς·
 600 ἐστήκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακῆτεϊ νῆϊ,
 εἰσορώων πόνον αἰπύν, ἰωκά τε δακρυόεσσαν.
 αἶψα δ' ἐταῖρον ἐὼν Πατροκλῆα προσέειπεν,
 φθεγγάμενος παρὰ νηός· ὁ δὲ κλισίῃθεν ἀκούσας,
 ἐκμολεν Ἴσος Ἀρηϊ· κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή·
 605 τὸν πρότερος προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 Τίπτε με κυκλήσκεις, Ἀχιλεῦ; τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο;
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Διὲ Μενoitιάδῃ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένῃ θυμῷ,
 νῦν οἶω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς
 610 λισσομένους· χρεῖῳ γὰρ ἰκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός·
 ἀλλ' ἴδῃ νῦν, Πάτροκλε Διὶ φίλε, Νέστορ' ἔρειο,
 ὄντινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο.
 ἦτοι μὲν τάγ' ὅπισθε Μαχάονι πάντα ἔοικεν,

τῷ Ἀσκληπιάδῃ, ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὄμματα φωτός·
ἵπποι γάρ με φαρήϊξαν, πρόσσω μεμαυῖαι. 615

ᾧς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπειθεῖτ' ἐταίρῳ·
βῆ δὲ θείειν παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν.

Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Νηληϊάδew ἀφίκοιτο,
αὐτοὶ μὲν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πουλυβοτείραν·
ἵππους δ' Εὐρυμέδων θεράπων λύε τοῖο γέροντος 620
ἐξ ὀχέων· τοὶ δ' ἰδρῷ ἀπεψύχοντο χιτώνων,
στάντε ποτὶ πνοίην παρὰ θῖν' ἁλός· αὐτὰρ ἔπειτα
εἰς κλισίην ἐλθόντες, ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον.

τοῖσι δὲ τεύχε κυκεῖῳ εὐπλόκαμος Ἑκαμήδη,
τὴν ἄρετ' ἐκ Τενέδοιο γέρων, ὅτε πέρσεν Ἀχιλλεύς, 625
δυγατέρ' Ἀρσινόου μεγαλήτορος, ἦν οἱ Ἀχαιοὶ
ἔξελον, οὐνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἀπάντων.

ἣ σφωῖν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν
καλήν, κυανόπεζαν, ἐϋξοον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆς
χάλκειον κάνεον· ἐπὶ δὲ κρόμυον, ποτῷ ὄψον, 630
ἠδὲ μέλι χλωρόν, παρὰ δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἁκτὴν·
πὰρ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραίός,
χρυσεῖοις ἥλοισι πεπαρμένον· οὐατα δ' αὐτοῦ

τέσσαρ' ἔσαν, δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον
χρῦσαι νεμέθοντο· δύω δ' ὑπὸ πυθμένεσσι ἦσαν. 635
ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης,
πλείον ἔον· Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν.

ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνή, εἰκυῖα θεῇσιν,
οἶνῳ Πραμνεῖῳ, ἐπὶ δ' αἷγειον κνῆ τυρὸν
κνήστι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν· 640
πινόμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεὶ ῥ' ὤπλισσε κυκεῖῳ.
τῷ δ' ἐπεὶ οὖν πῶνont' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν,
μῦθοισιν τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες.

Πάτροκλος δὲ θύρῃσιν ἐφίστατο, ἰσόθεος φῶς.
τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραίὸς ἀπὸ θρόνου ὤρτο φαεινοῦ, 645
εἰς δ' ἄγε χειρὸς ἐλών, κατὰ δ' ἐδριάσθαι ἄνωγεν.
Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀναίνετο, εἰπέ τε μῦθον

Οὐχ ἔδος ἐστί, γεραῖε Διοτρεφές, οὐδέ με πείσεις.

- αἰδοῖος, νεμεσητός, ὃ με προέηκε πυθέσθαι,
 650 ὄντινα τοῦτον ἄγεις βεβλημένον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
 γιγνώσκω· ὁρώ δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 νῦν δὲ ἔπος ἐρέων πάλιν ἄγγελος εἶμ' Ἀχιλῆϊ.
 εὖ δὲ σὺ οἶσθα, γεραιὲ Διοτρεφές; οἷος ἐκείνος
 δεινὸς ἀνὴρ· τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόωτο.
- 655 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότητα Νέστωρ·
 τίπτε τ' ἄρ' ὦδ' Ἀχιλεὺς ὀλοφύρεται υἱας Ἀχαιῶν,
 ὅσσοι δὴ βέλεσιν βεβλήηται; οὐδέ τι οἶδεν
 πένθεος ὅσσον ὄρωρε κατὰ στρατόν. οἱ γὰρ ἄριστοι
 ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
- 660 βέβληται μὲν ὁ Τυδεΐδης, κρατερὸς Διομήδης·
 οὔτασται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἦδ' Ἀγαμέμνων·
 [βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν οἷστῳ]
 τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο,
 ἰφ' ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς,
 665 ἔσθλός ἐών, Δαναῶν οὐ κήδεται, οὐδ' ἐλεαίρει.
 ἦ μένει, εἰσόκε δὴ νῆες ὄσσε ἀγχι θαλάσσης,
 Ἀργείων ἀέκητι, πυρὸς δητῶν θέρωνται,
 αὐτοὶ τε κτεινόμεθ' ἐπισχερώ; — οὐ γὰρ ἐμὴ ἴς
 ἔσθ', οἷη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.
- 670 εἶθ' ὥς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἐμπεδος εἶη,
 ὥς ὁπότε Ἥλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη
 ἀμφὶ βοηλασίῃ, ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἴτυμονῆα,
 ἔσθλὸν Ὑπείροχιδην, ὃς ἐν Ἥλιδι ναιετάασκεν,
 ῥύσι' ἐλαυνόμενος. ὁ δ' ἀμύνων ἦσι βόεσσιν,
 675 ἔβλητ' ἐν πρώτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι,
 καδ' δ' ἔπεσεν, λαοὶ δὲ περίτρεσαν ἀγριώωται.
 ληῖδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἡλῖδα πολλήν,
 πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἴων,
 τόσσα σὺν σὺν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν,
 680 ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα,
 πάσας θηλείας, πολλῇσι δὲ πῶλοι ὑπήσαν.
 καὶ τὰ μὲν ἡλασάμεσθα Πύλον Νηληϊὸν εἷσω
 ἐννύχιοι προτὶ ἄστν· γεγῆθαι δὲ φρένα Νηλεὺς,

οὔνεκά μοι τύχε πολλὰ νέφ πόλεμόνδε κίοντι.
 κήρυκες δ' ἔλγαινον ἅμ' ἡοὶ φαινομένηφιν, 085
 τοὺς ἴμεν, οἷσι χρεῖος ὀφείλετ' ἐν Ἥλιδι δῖη·
 οἱ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες
 δαίτρευνον· πολέσιν γὰρ Ἑπειοὶ χρεῖος ὀφείλον,
 ὥς ἡμεῖς παῦροι, κεκακωμένοι, ἐν Πύλῳ ἤμεν.—
 ἔλθων γάρ ῥ' ἐκάκωσε βίη Ἡρακλεΐη 090
 τῶν προτέρων ἐτέων, κατὰ δ' ἔκταθεν ὅσσοι ἄριστοι.
 δώδεκα γὰρ Νηληΐος ἀμύμονος υἱέες ἤμεν·
 τῶν οἷος λιπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο.—
 ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἑπειοὶ χαλκοχίτωνες,
 ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μῆχανόωντο.— 095
 ἐκ δ' ὁ γέρων ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶῦ μέγ' οἴων
 εἴλετο, κρινάμενος τριηκόσι' ἡδὲ νομῆας.
 καὶ γὰρ τῷ χρεῖος μέγ' ὀφείλετ' ἐν Ἥλιδι δῖη,
 τέσσαρες ἄθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
 ἔλθόντες μετ' ἄεθλα. περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον 700
 θεύσεσθαι· τοὺς δ' αὖτις ἄναξ ἀνδρῶν Ἀργείας
 κάσχεθε· τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει, ἀκαχήμενον ἵππων.
 τῶν ὁ γέρων ἐπέων κεχολωμένος ἡδὲ καὶ ἔργων,
 ἐξέλετ' ἄσπετα πολλὰ· τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν.
 [δαιτρεύειν, μήτις οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης]. 705
 ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, ἀμφὶ τε ἄστν
 ἔρδομεν ἱρὰ θεοῖς· οἱ δὲ τρίτῳ ἡματι πάντες
 ἦλθον ὁμῶς αὐτοὶ τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι,
 πανσυδῖη· μετὰ δέ σφι Μολιόνη θωρήσσοντο,
 παῖδ' ἔτ' ἐόντ', οὐπω μάλα εἰδότε θούριδος ἀλκῆς. 710
 ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη.
 τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ, νεάτη Πύλου ἡμαθόεντος·
 τὴν ἀμφεστρατόωντο, διαρῥαῖσαι μεμαῶτες.
 ἀλλ' ὅτε πᾶν πεδίον μετεκίαθον, ἅμμι δ' Ἀθήνη
 ἄγγελος ἦλθε θεοῦς' ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι, 715
 ἐννυχος, οὐδ' ἀέκοντα Πύλον κάτα λαὸν ἀγειρεν,
 ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένους πολεμίζειν. οὐδέ με Νηλεὺς
 εἶα θωρήσσεσθαι, ἀπέκρυψεν δέ μοι ἵππους·

- οὐ γάρ πώ τί μ' ἔφη ἴδμεν πολεμήϊα ἔργα.
 720 ἀλλὰ καὶ ὥς ἱππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισιν,
 καὶ πεζός περ ἑών· ἐπεὶ ὥς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη.
 ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυήϊος εἰς ἅλα βύλλων,
 ἐγγύθεν Ἀρήνης, ὅθι μέинаμεν Ἡῶ διαν
 ἱππῆες Πυλίων, τὰ δ' ἐπέρρεον ἔθνεα πεζῶν.
 725 ἔνθεν πανσυδίῃ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 ἔνδιοι ἰκόμεσθ' ἱερὸν ρόον Ἀλφειοῖο.
 ἔνθα Διὶ ρέξαντες ὑπερμενεῖ ἱερὰ καλὰ,
 ταῦρον δ' Ἀλφειῷ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι,
 αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι βοῦν ἀγελαίην,
 730 δόρπον ἔπειθ' ἐλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·
 καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἷσιν ἕκαστος,
 ἀμφὶ ροᾶς ποταμοῖο. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἑπείοι
 ἀμφίσταντο δὴ ἄστν διαπραΰεειν μεμαῶτες·
 ἀλλὰ σφι προπάροιθε φάνη μέγα ἔργον Ἀρης.
 735 εὔτε γὰρ ἥελιος φαέθων ὑπὲρῃσχεθε γαίης,
 συμφερόμεσθα μάχῃ, Διὶ τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθήνῃ.
 ἀλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἑπειῶν ἔπλετο νεῖκος,
 πρῶτος ἐγὼν ἔλον ἄνδρα, κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους,
 Μούλιον αἰχμητήν· γαμβρὸς δ' ἦν Αὐγείας,
 740 πρεσβυτάτην δὲ θύγατρ' εἶχε ξανθὴν Ἀγαμήδην,
 ἥ τόσα φάρμακα ἦδη, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών.
 τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα βάλον χαλκῆρεϊ δουρί,
 ἥριπε δ' ἐν κονίῃσιν· ἐγὼ δ' ἐς δίφρον ὀρούσας,
 στήν ῥα μετὰ προμάχοισιν. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἑπείοι
 745 ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα πεσόντα,
 ἡγεμόν' ἱππῆων, δς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα, κελαινῇ λαίλαπι ἴσος·
 πεντήκοντα δ' ἔλον δίφρους, δύο δ' ἀμφὶς ἕκαστον
 φῶτες ὁδὰξ ἔλον οὐδας, ἐμῷ ὑπὸ δουρί δαμέντες.
 750 καὶ νύ κεν Ἀκτορίωνε Μολίονε παιῖδ' ἀλάπαξα,
 εἰ μὴ σφωε πατὴρ εὐρυκρείων Ἐνοσίχθων
 ἐκ πολέμου ἐσάωσε, καλύψας ἡέρι πολλῇ.
 ἔνθα Ζεὺς Πυλίοισι μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν.

τόφρα γὰρ οὖν ἐπόμεσθα διὰ σπιδέος πεδίλιο,
 κτείνοντές τ' αὐτούς, ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες, 755
 ὄφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν ἵππους,
 πέτρης τ' Ὀλενίης, καὶ Ἀλειςίου ἔνθα κολώνη
 κέκληται· ὅθεν αὐτὶς ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη.
 ἔνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον λίπον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 ἀψ' ἀπὸ Βουπρασίου Πύλονδ' ἔχον ὠκέας ἵππους, 760
 πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διὶ, Νέστορί τ' ἀνδρῶν.
 ὧς ἔον, εἶποτ' ἦν γε μετ' ἀνδράσιν.—αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 οἷος τῆς ἀρετῆς ἀπονῆσεται· ἡ τέ μιν οἶω
 πολλὰ μετακλάνουσέσθαι, ἐπεὶ κ' ἀπὸ λαὸς ὀληται.
 ὦ πέπον, ἡ μὲν σοίγε Μενoitιος ὥδ' ἐπέτελλεν 765
 ἥματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν.
 νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἐόντες, ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 πάντα μάλ' ἐν μεγάρῳ ἠκούομεν, ὡς ἐπέτελλεν.
 Πηλῆος δ' ἰκόμεσθα δόμους εὐναιετάοντας,
 λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιίδα πουλυβοτείραν. 770
 ἔνθα δ' ἔπειθ' ἦρωα Μενoitιον εὖρομεν ἔνδον,
 ἠδὲ σέ, παρ δ' Ἀχιλῆα. γέρων δ' ἱππηλάτα Πηλεὺς
 πῖονα μηρί' ἔκαίε βοδὸς Διὶ τερπικεραυνῷ
 αὐλῆς ἐν χόρτῳ· ἔχε δὲ χρύσειον ἄλεισον,
 σπένδων αἰδοπα οἶνον ἐπ' αἰδομένοις ἱεροῖσιν. 775
 σφῶϊ μὲν ἀμφὶ βοδὸς ἔπετον κρέα, νῶϊ δ' ἔπειτα
 στῆμεν ἐνὶ προθύροισι· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἐλών, κατὰ δ' ἐδριάσθαι ἄνωγεν,
 ξεινία τ' εὖ παρέθηκεν, ἃ, τε ξεινοῖς θέμις ἐστίν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, 780
 ἦρχον ἐγὼ μύθοιο, κελεύων ὕμῳ ἅμ' ἐπεσθαι·
 σφῶ δὲ μάλ' ἠθέλετον, τῷ δ' ἅμφω πόλλ' ἐπέτελλον.
 Πηλεὺς μὲν ᾧ παιδί γέρων ἐπέτελλ' Ἀχιλῆϊ,
 αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·
 σοὶ δ' αὖθ' ὥδ' ἐπέτελλε Μενoitιος, Ἀκτορος υἱός· 785
 τέκνον ἐμόν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς,
 πρεσβύτερος δὲ σύ ἐσσι· βίῃ δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων·
 ἀλλ' εὖ οἱ φύσθαι πυκνὸν ἔπος, ἠδ' ὑποθέσθαι,

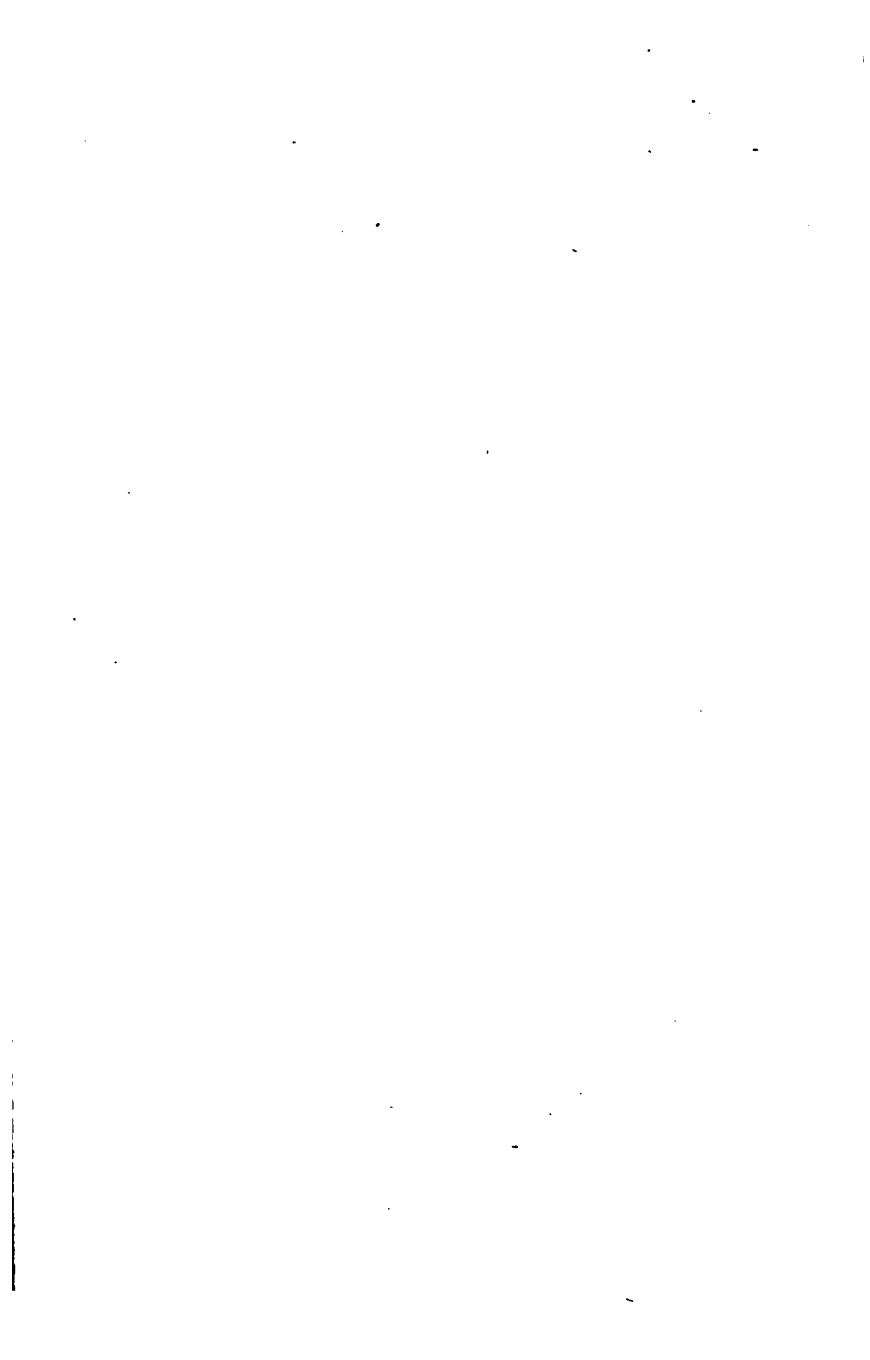
- καὶ οἱ σημαίνειν ὁ δὲ πείσεται εἰς ἡγαθόν περ.
 790 ὥς ἐπέτελλ' ὁ γέρων, σὺ δὲ λήθῃαι. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 ταύτ' εἵποισ' Ἀχιλλῇ δαΐφρονι, αἶ κε πίθῃται.
 τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίναις,
 παρειπών ; ἡγαθὴ δὲ παραΐφασίς ἐστιν ἑταίρου,
 εἰ δέ τινα φρεσὶν ἦσι θεοπροπίην ἀλεείνει,
 795 καὶ τινά οἱ παρ' Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
 ἀλλὰ σέ περ προέτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἐπέσθω
 Μυρμιδόνων, αἶ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι·
 καὶ τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι,
 αἶ κέ σε τῷ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 800 Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήϊοι υἱες Ἀχαιῶν
 τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 ῥεῖα δέ κ' ἀκμήτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
 ὤσαισθε προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρῖναι·
 805 βῆ δὲ θέειν παρὰ νῆας ἐπ' Αἰακίδην Ἀχιλλῆα.
 ἀλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσῆος θέιοιο
 ἔξε θέων Πάτροκλος, ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε
 ἦν, τῇ δὴ καὶ σφι θεῶν ἐτετεύχατο βωμοί·
 ἔνθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντεβόλησεν,
 810 Διογενὴς Εὐαίμωνιδης, κατὰ μηρὸν οἶστω,
 σκάζων ἐκ πολέμου· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρῶς
 ὤμων καὶ κεφαλῆς· ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλέοιο
 αἷμα μέλαν κελάρυζε· νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν.
 τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός,
 815 καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ Αἰετοῖ, Δαναῶν ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες!
 ὥς ἄρ' ἐμέλλετε, τῇλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης,
 ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δημῷ ;
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, Διοτρεφὲς Εὐρύπυλ' ἦρωες
 820 ἦ ῥ' ἔτι που σχήσουσι πελώριον Ἑκτορ' Ἀχαιοί,
 ἦ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες ;
 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντίον πῦθο
 οὐκέτι, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἄλκαρ Ἀχαιῶν

ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέονται.
 οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι, 825
 ἐν νηυσὶν κέεται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε,
 χερσὶν ὑπο Τρώων· τῶν δὲ σθένος ὄρνυται αἰέν·
 ἀλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σώωσον, ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν·
 μηροῦ δ' ἔκταμ' οἷστόν, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν
 νίζ' ὕδατι λιαρῶ· ἐπὶ δ' ἥπια φάρμακα πάσσε, 830
 ἐσθλά, τά σε προτί φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι,
 ὃν Χείρων ἐδίδαξε, δικαιοτάτος Κενταύρων.
 ἱητροὶ μὲν γάρ, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων,
 τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὀτομαι ἔλκος ἔχοντα,
 χρητίζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἱητῆρος, 835
 κείσθαι· ὁ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὄξυν Ἄρρη.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 πῶς τ' ἄρ' ἔοι τάδε ἔργα; τί ρέξομεν, Εὐρύπυλ' ἥρως;
 ἔρχομαι, ὄφρ' Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι μῦθον ἐνίσπω,
 ὃν Νέστωρ ἐπέτελλε Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν· 840
 ἀλλ' οὐδ' ὥς περ σείω μεθήσω τειρομένοιο.

Ἦ, καὶ ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν
 ἐς κλισίην· θεράπων δὲ ἰδὼν ὑπέχευε βοείας.
 ἔνθα μιν ἐκτανύσας, ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ
 ὄξυ βέλος περιπευκές, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν 845
 νίζ' ὕδατι λιαρῶ· ἐπὶ δὲ ρίζαν βάλε πικρὴν,
 χερσὶ διατρίψας, ὀδυνήφατον, ἣ οἱ ἀπάσας
 ἔσχ' ὀδύνας· τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα.

ΙΔΙΑΔΟΣ Μ.

Τειχομαχία.

Ὡς ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι Μενoitίου ἄλειμος υἱὸς
ἰᾶτ' Εὐρύπυλον βεβλημένον· οἱ δ' ἐμάχοντο
Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν. οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
τάφρος ἔτι σχήσειν Δαναῶν καὶ τεῖχος ὑπερθεῖν
εὐρύ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὑπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
ἤλασαν· οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἐκατόμβας,
ὄφρα σφιν νῆας τε θοᾶς καὶ ληΐδα πολλήν
ἐντὸς ἔχον ῥύοιτο· θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο
ἄθανάτων· τὸ καὶ οὔτι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν.
ὄφρα μὲν Ἑκτωρ ζωὸς ἔην, καὶ μῆνι' Ἀχιλλεύς,
καὶ Πριάμοιο ἄνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλεν,
τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων θῆνον ὅσσοι ἄριστοι,
πολλοὶ δ' Ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἐλίποντο,
πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
Ἀργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλῃν ἐς πατρίδ' ἔβησαν·
δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
τεῖχος ἀμαλδύναι, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες,
ὅσσοι ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἄλαδε προρέουσιν,
Ῥῆσός θ' Ἐπτάπορός τε, Κάρησός τε Ῥοδῖός τε
Γρήνικός τε καὶ Αἴσηπος, διὸς τε Σκύμανδρος,

- καὶ Σιμόεις, ὅτι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλεια
 κάππεσον ἐν κονίησι, καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν·
 τῶν πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπε Φοῖβος Ἀπόλλων,
 25 ἐννήμαρ δ' ἐς τεῖχος ἵει ῥόον· ὕε δ' ἄρα Ζεὺς
 συνεχές, ὅφρα κε θᾶσσον ἀλίπλοα τείχεα δείη.
 αὐτὸς δ' Ἐννοσίγαιος, ἔχων χεῖρεςσι τρῖαιναν,
 ἡγεῖτ'· ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμελίια κύμασι πέμπεν
 φιτρῶν καὶ λάων, τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοί·
 30 Λεῖα δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάρῃοον Ἑλλήσποντον,
 αὐτῖς δ' ἡϊόνα μεγάλην ψαμάδοισι κάλυψεν,
 τεῖχος ἀμαλδύνας· ποταμοὺς δ' ἔτρεψε νέεσθαι
 κὰρ ῥόον, ἥπερ πρόσθεν ἱεν καλλιῤῥοον ὕδωρ.
 Ὡς ἄρ' ἔμελλον ὀπίσθε Πιοσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 35 θησέμεναι· τότε δ' ἀμφὶ μάχῃ ἐνοπή τε δεδήει
 τεῖχος ἐϋδμητον, κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων
 βαλλόμεν'. Ἀργεῖοι δέ, Διὸς μᾶστιγι δαμέντες,
 ιηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐελμένοι ἰσχανόωντο,
 Ἔκτορα δειδιότες, κρατερὸν μῆστωρα φόβοιο·
 40 αὐτὰρ ὅγ', ὥς τοπρόσθεν, ἐμίρνατο ἶσος ἀέλλη.
 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἐν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῇσιν
 κάπριος ἢ ἐλέων στρέφεται, σθένει βλεμαίνων·
 οἱ δέ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες
 ἀντίοι ἴστανται, καὶ ἀκουτίζουσι θαμειᾶς
 45 αἰχμὰς ἐκ χειρῶν· τοῦ δ' οὔποτε κυδάλιμον κῆρ
 ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται· ἀγηνορίῃ δέ μιν ἔκτα·
 ταρφέα τε στρέφεται, στιχας ἀνδρῶν πειρητίζων·
 ὅππη τ' ἰθύση, τῇτ' εἵκουσι στιχες ἀνδρῶν·
 ὥς Ἐκτωρ ἂν' ὀμιλον ἰὼν εἰλίσσεθ', ἐταίρους
 50 τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν. οὐδέ οἱ ἵπποι
 τόλμων ὠκύποδες· μάλα δὲ χρεμέτιζον, ἐπ' ἄκρῳ
 χεῖλει ἐφεσταότες· ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος
 εὐρεῖ, οὔτ' ἄρ' ὑπερδορέειν σχεδόν, οὔτε περῆσαι
 ῥηϊδίῃ· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν
 55 ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν· ὑπερθεν δὲ σκολόπεσσι
 ὀξέειν ἡρήρει, τοὺς ἔστασαν υἱες Ἀχαιῶν,

- πυκνὺς καὶ μεγάλους, δῆτων ἀνδρῶν ἀλεωρήν.
 ἔνθ' οὐ κεν ῥέα ἵππος ἔντραχον ἄρμα τιταίνων
 ἐσβαίη, πεζοὶ δὲ μενοίνεον, εἰ τελέουσιν.
 δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἑκτορὰ εἶπε παρασᾶς· 60
 "Ἑκτορ τ' ἡδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἡδ' ἐπικούρων,
 ἀφραδέως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ὠκέας ἵππους·
 ἡ δὲ μάλ' ἀργαλήη περάαν· σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ
 ὀξέες ἐστᾶσιν, ποτὶ δ' αὐτοὺς τείχος Ἀχαιῶν·
 ἔνθ' οὕτως ἔστιν καταβήμεναι, οὐδὲ μάχεσθαι 65
 ἵππευσί· στείνος γάρ, ὅθι τρώσεσθαι ὁῶ.
 εἰ μὲν γὰρ δὴ πάγχυ κακὰ φρονέων ἀλαπάξει
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετ' ἀρήγειν,
 ἡ τ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλομι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι,
 ἰωνύμηνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιοὺς· 70
 εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι, παλλίωξις δὲ γένηται
 ἐκ νηῶν, καὶ τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῇ·
 οὐκέτ' ἔπειτ' ὁῶ οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι
 ἄψορρόν προτὶ ἄστν, ἐλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειδῶμεθα πάντες, 75
 ἵππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ,
 αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
 Ἑκτορι πάντες ἐπώμεθ' ἀολλέες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 εὐ μενέουσ', εἰ δὴ σφιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφήπται.
 ὧς φάτο Πουλυδάμας· ἅδε δ' Ἑκτορι μῦθος ἀπήμων· 80
 αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.
 οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρῶες ἐφ' ἵππων ἡγερέθοντο·
 ἰλλ' ἀπὸ πάντες ὄρουσαν, ἐπεὶ ἴδον Ἑκτορα δῖον.
 ἠνιάχῳ μὲν ἔπειτα ἐφ' ἐπέτελλεν ἕκαστος,
 ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὐθ' ἐπὶ τάφρῳ· 85
 οἱ δὲ διαστάντες, σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
 πένταχα κοσμηθέντες, ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἔποντο.
 Οἱ μὲν ἅμ' Ἑκτορ' ἴσαν καὶ ἀμύμονι Πουλυδάμαντι,
 νῆ πλείστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
 τείχος ῥηξάμενοι κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι· 90
 καὶ σφιν Κεβριόνης τρίτος εἶπετο· παρ δ' ἄρ' ὄχεσφιν

- ἄλλον, Κεβριόναο χερείονα, κάλλιπεν Ἐκτωρ.
 τῶν δ' ἐτέρων Πάρις ἦρχε, καὶ Ἀλκάδοος καὶ Ἀγήνωρ
 τῶν δὲ τρίτων Ἑλενος καὶ Δηΐφοβος Θεοειδής,
 95 υἱὲ δύνω Πριάμοιο· τρίτος δ' ἦν Ἄσιος ἦρως,
 Ἄσιος Ἑρτακίδης, δὴν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
 αἰΰωνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἅπο Σελλήεντος.
 τῶν δὲ τετάρτων ἦρχεν εὖς παῖς Ἀγχίσαιο,
 Αἰνείας· ἅμα τῷγε δύνω Ἀντήνορος υἱέ,
 100 Ἀρχέλοχός τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης·
 Σαρπηδῶν δ' ἠγήσατ' ἀγακλειτῶν ἐπικούρων,
 πρὸς δ' ἔλετο Γλαῦκον καὶ Ἀρήϊον Ἀστεροπαῖον·
 οἱ γάρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι
 τῶν ἄλλων μετὰ γ' αὐτόν· ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων.
 105 οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῆσι βόεσσιν,
 βάν ῥ' ἱδὺς Δαναῶν λεληγμένοι, οὐδέ τ' ἔφαντο
 σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι.
 Ἐνθ' ἄλλοι Τρῶες, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο πίδοντο·
 110 ἀλλ' οὐχ Ἑρτακίδης ἔδελ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 αὖθι λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἡνίοχον θεράποντα·
 ἀλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πέλασεν νήεσσι θοῇσιν,
 νήπιος· οὐδ' ἄρ' ἔμελλε, κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλύξας,
 ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος, παρὰ νηῶν
 115 ἄψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν·
 πρόσθεν γάρ μιν Μοῖρα δυσώνυμος ἀμφεκάλυψεν
 ἔγχρ' Ἰδομενῆος ἀγαυοῦ Δευκαλίδας.
 εἴσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά, τῇπερ Ἀχαιοὶ
 ἐκ πεδίου νίσσοντο σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
 120 τῇ ῥ' ἵππους τε καὶ ἄρμα διήλασεν, οὐδὲ πύλῃσιν
 εὖρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὄχηα·
 ἀλλ' ἀναπεπταμένους ἔχον ἀνέρες, εἴ τιν' ἐταίρων
 ἐκ πολέμου φεύγοντα σαώσειαν μετὰ νῆας.
 τῇ ῥ' ἱδὺς φρονέων ἵππους ἔχε· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο,
 125 ὀξέα κεκλήγοντες· ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς
 σχήσεσθ' ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι.

νήπιοι· ἐν δὲ πύλῃσι δὴ ἀνέρας εὖρον ἀρίστους,
 υἱας ὑπερδύμους Λαπιδαίων αἰχμητῶν·
 τὸν μὲν, Πειριδίου υἱα, κρατερὸν Πολυποίτην,
 τὸν δέ, Λεοντῆα, βροτολοιγῶ ἴσον Ἀρηί· 130
 τὼ μὲν ἄρα προπάρειδε πυλάων ὑψηλῶν
 ἕστασαν, ὥς ὅτε τε δρύες οὖρεσιν ὑψικάρῃνοι,
 αἵτ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα,
 ῥίξῃσιν μεγάλῃσι διηνεκέεσσ' ἀραρυῖαι·
 ὥς ἄρα τὼ χεῖρεσσι πεποιδότες ἡδὲ βίηφι, 135
 μίμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἀσιον, οὐδ' ἐφέβοντο.
 οἱ δ' ἱδὺς πρὸς τεῖχος ἐϋδμητον, βόας αὔας
 ὑψόσ' ἀνασχόμενοι, ἔκιον μεγάλῃ ἀλαλητῷ,
 Ἀσιον ἀμφὶ ἀνακτα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέσιην,
 Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα, Θῶνά τε Οἰνόμαόν τε. 140
 οἱ δ' ἦτοι εἴως μὲν εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 ὦρνουν, ἔνδον ἑόντες, ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν·
 αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος, ἐπεσσυμένους ἐνόησαν
 Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 ἐκ δὲ τὼ ἀΐξαντε, πυλάων πρόσθε μαχέσθην, 145
 ἀγροτέροισι σύεσσι ἐοικότε, τῷτ' ἐν ὄρεσσι
 ἀνδρῶν ἡδὲ κυνῶν δέχεται κολοσυρτὸν ἰόντα,
 δοχμῷ τ' ἀΐσσοντε περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην,
 πρυμνὴν ἐκτάμνοντες, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
 γίγνεται, εἰσόκε τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔλῃται· 150
 ὥς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινός,
 αὐτὴν βαλλομένων· μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο,
 λαοῖσιν καθύπερθε πεποιδότες ἡδὲ βίηφι.
 οἱ δ' ἄρα χερμαδίοισιν ἐϋδμήτων ἀπὸ πύργων
 βάλλον, ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων, 155
 νηῶν τ' ὠκυπόρων. νιφάδες δ' ὥς πίπτον ἔραζε,
 αἶσ' ἄνεμος ζαῆς, νέφεα σκίοντα δονήσας,
 ταρφεῖα κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
 ὥς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον, ἡμὲν Ἀχαιῶν,
 ἡδὲ καὶ ἐκ Τρῶων· κόρυθες δ' ἀμφ' αἶον αὐτευν, 160
 βαλλόμεναι μυλάκεσσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.

- δὴ ῥα τότε ὤμωξέν τε καὶ ὦ πεπλήγετο μηρῷ
 Ἄσιος Ἴτρυακίδης, καὶ ἀλαστήσας ἔπος ἤνδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥα νυ καὶ σὺ φιλοψευδὴς ἐτέτυξο
 165 πάγχυ μάλ'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωας Ἀχαιοὺς
 σχήσειν ἡμέτερόν γε μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους.
 οἱ δ' ὥστε σφήκες μέσον αἰόλοι ἤε μέλισσαι
 οἰκία ποιήσονται ὁδῷ ἔπι παιπαλοέσση,
 οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες
 170 ἄνδρας θηρητῆρας, ἀμύνονται περὶ τέκνων·
 ὥς οἳγ' οὐκ ἐθέλουσι πυλάων, καὶ δὴ ἔοντε,
 χάσσασθαι, πρὶν γ' ἢ κατακτάμεν, ἢ ἄλῶναι.
 Ὡς ἔφατ', οὐδὲ Διὸς πεῖθε φρένα ταύτ' ἀγορεύων·
 Ἐκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κύδος ὀρέξαι.
 175 [Ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλησι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν·
 ἀργαλέον δέ με ταῦτα, θεὸν ὥς, πάντ' ἀγορεύσαι.
 πάντη γὰρ περὶ τείχος ὀρώρει θεσπιδαῆς πῦρ
 λαῖνσιν· Ἀργεῖοι δέ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκη
 νηῶν ἡμύνοντο· θεοὶ δ' ἀκαχέιατο θυμὸν
 180 πάντες, ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάρροδοι ἦσαν.
 σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηϊοτήτα.]
 Ἐνθ' αὖ Πειριδίου υἱός, κρατερὸς Πολυποίτης,
 δουρὶ βάλεν Δάμασον, κυνέης διὰ χαλκοπαρήν·
 οὐδ' ἄρα χαλκείῃ κόρυς ἔσχεθεν· ἀλλὰ διαπρὸ
 185 αἰχμῇ χαλκείῃ ῥήξ' ὀστέον· ἐγκέφαλος δέ
 ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα·
 αὐτὰρ ἔπειτα Πύλωνα καὶ Ὀρμενον ἐξενάριξεν.
 υἱὸν δ' Ἀντιμάχοιο Λεοντεύς, ὅζος Ἄρης.
 Ἴππόμεαχον βάλε δουρί, κατὰ ζωστήρα τυχήσας.
 190 αὐτὶς δ' ἐκ κολεοῖο ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
 Ἀντιφάτην μὲν πρῶτον, ἐπαῖξας δι' ὀμίλου,
 πλῆξ' αὐτοσχεδίην· ὁ δ' ἄρ' ὑπτίος οὐδεὶ ἐρείσθη·
 αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην,
 πάντας ἐπασσυντέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 195 Ὅφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντα μαρμαίροντα,
 τάφρ' οἱ Πουλυδάμαντι καὶ Ἐκτορι κούροι ἔποντο,

οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασθαι δὲ μάλιστα
 τεῖχος τε ῥήξειν, καὶ ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας.
 οἷ ῥ' ἔτι μερμήριζον, ἐφισταότες παρὰ τάφρῳ.
 ὄρνις γὰρ σφιν ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν, 200
 αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἄριστερὰ λαὸν ἐέργων,
 φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
 ζῶν, ἔτ' ἀσπαίροντα · καὶ οὐπω λήθετο χάρμης.
 κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στήθος παρὰ δεξιῇ,
 ἰδνωθεὶς ὀπίσω · ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν ἦκε χαμᾶζε, 205
 ἀλγήσας ὀδύνῃσι, μέσφ' δ' ἐνὶ κάββαλ' ὁμίλῳ ·
 αὐτὸς δὲ κλάνγξας πέτετο πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Τρώες δ' ἐρρήγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν,
 κείμενον ἐν μέσσοισι, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἑκτορα εἶπε παραστάς 210
 "Ἐκτορ · αἰὲν μὲν πῶς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορήσιν,
 ἐσθλὰ φραζομένῳ · ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν,
 δῆμον ἔοντα παρέξ ἀγορευέμεν, οὐτ' ἐνὶ βουλῇ,
 οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν ·
 νῦν δ' αὖτ' ἐξερέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα. 215
 μὴ ἴομεν Δαναοῖσι μαχισόμενοι περὶ νηῶν.
 ὦδε γὰρ ἐκτελέεσθαι ὁτομαι, εἰ ἐτεόν γε
 Τρωσὶν ὄδ' ὄρνις ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν,
 αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἄριστερὰ λαὸν ἐέργων,
 φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, 220
 ζῶν · ἄφαρ δ' ἀφέηκε, πάρος φίλα οἰκί' ἰκέσθαι,
 οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἐοῖσιν.
 ὥς ἡμεῖς, εἶπερ τε πύλας καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν
 ῥήξομεθα σθένει μεγάλῳ, εἴξωσι δ' Ἀχαιοί,
 οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα · 225
 πολλοὺς γὰρ Τρώων καταλείψομεν, οὓς κεν Ἀχαιοὶ
 χαλκῷ δηώσουσιν, ἀμυνόμενοι περὶ νηῶν.
 ὦδέ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ
 εἰδεῖν τεράων, καὶ οἱ πειθοῖατο λαοί.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ · 230
 Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις ·

- οἶσθαι καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι
 εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 ἐξ ἅρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί,
 235 ὃς κέλεαι Ζηνὸς μὲν ἐριγδούποιο λαθῆσθαι
 βουλέων, ἄσπε μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν·
 τῦνη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις
 πεῖθεσθαι· τῶν οὔτι μετατρέπομ', οὐδ' ἀλεγίζω,
 εἴτ' ἐπὶ δεξι' ἴωσι πρὸς Ἡῶ τ' Ἡέλιόν τε,
 240 εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγε ποτὶ ζόφον ἡρόεντα.
 ἡμεῖς δὲ μέγαλοιο Διὸς πειδώμεθα βουλῇ,
 ὅς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
 εἰς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.
 τίπτε σὺ δειδοικας πόλεμον καὶ δηϊότητα ;
 245 εἵπερ γάρ τ' ἄλλοι γε περὶ κτεινόμεθα πάντες
 νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων, σοὶ δ' οὐ δέος ἔστ' ἀπολέσθαι·
 οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος, οὐδὲ μαχήμων.
 εἰ δὲ σὺ δηϊότητος ἀφέξειαι, ἥε τιν' ἄλλον
 παρφάμενος ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις πολέμοιο,
 250 αὐτίκ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
 ἠχῇ δεσπεσίῃ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
 ὤρσεν ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἀνέμοιο θύελλαν,
 ἥ ῥ' ἰδυὺς νηῶν κούρην φέρεν· αὐτὰρ Ἀχαιῶν
 255 δέλγε νόον, Τρῶσιν δὲ καὶ Ἑκτορι κύδος ὄπαζεν.
 τοῦπερ δὴ τεράεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν,
 ῥήγνυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν πειρήτιζον.
 κρόσσας μὲν πύργων ἔρυνον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις,
 στηῆλας τε προβλήτας ἐμόχλεον, ὃς ἄρ' Ἀχαιοὶ
 260 πρῶτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων.
 τὰς οὔγ' ἀνέρυνον, ἔλποντο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
 ῥήξειν. οὐδέ νύ πω Δαναοὶ χάζοντο κελεύθου·
 ἀλλ' οὔγε ῥινοῖσι βοῶν φράζαντες ἐπάλξεις,
 βάλλον ἀπ' αὐτῶν δηῖους ὑπὸ τεῖχος ἰόντας.
 265 Ἀμφοτέρω δ' Αἴαντε κελευτιόωντ' ἐπὶ πύργων
 πάντοσε φοιτήτην, μένος ὀτρύνοντες Ἀχαιῶν·

ἄλλον μελιχλοῖς, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσιν
νεῖκεον, ὄντινα πάγχυ μάχης μεδιέντα ἴδοιεν·

᾽Ω φίλοι, ᾽Αργείων ὅς τ' ἔξοχος, ὅς τε μεσήμες,
ὅς τε χειριότερος· ἐπεὶ οὐπὼ πάντες ὁμοῖοι 270
ἄνδρες ἐν πολέμῳ· νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασιν·
καὶ δ' αὐτοὶ τόδε που γινώσκετε. μήτις ὀπισσω
τετράφθω προτὶ νῆας, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας·
ἀλλὰ πρόσσω ἔσθδε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθδε,
αἱ κε Ζεὺς δώσῃσιν ᾽Ολύμπιος ἀστεροπητῆς, 275
νεῖκος ἀπωσαμένους, δηλοῖς προτὶ ἄστυ δῖεσθαι.

᾽Ως τώγε προβοῶντε μάχην ὠτρυνον ᾽Αχαιῶν.
τῶν δ', ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θάμειαι
ἡματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς
νιφέμεν, ἀνδρώποισι πιφανσκόμενος τὰ ἅ κῆλα· 280
κοιμήσας δ' ἀνέμους χέει ἔμπεδον, ὄφρα καλύψῃ
ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρόνας ἄκρους,
καὶ πεδία λωτεῦντα καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα,
καὶ τ' ἐφ' ἄλός πολιῆς κέχυται λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς,
κῦμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται· ἄλλα τε πάντα 285
εἰλύεται καδίπερδ', ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος·
ὥς τῶν ἀμφοτέρωσε λίθοι πωτῶντο θάμειαι,
αἱ μὲν ἄρ' ἐς Τρώας, αἱ δ' ἐκ Τρώων ἐς ᾽Αχαιοὺς,
βαλλομένων· τὸ δὲ τείχος ὕπερ πᾶν δοῦπος ὀρώρει.

Οὐδ' ἂν πω τότε γε Τρώες καὶ φαίδιμος Ἑκτωρ 290
τείχεος ἐρρήξαντο πύλας καὶ μακρὸν ὄχῃα,
εἰ μὴ ἄρ' υἱὸν ἐὼν Σαρπηδόνα μητίετα Ζεὺς
ὤρσεν ἐπ' ᾽Αργείοισι, λέονθ' ὥς βουσὶν ἔλιξιν.
αὐτίκα δ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' ἔτσην,
καλὴν, χαλκείην, ἐξήλατον· ἦν ἄρα χαλκεὺς 295
ἤλασεν, ἐντοσθεν δὲ βοείας ῥάψῃ θάμειάς,
χρυσείης ῥάβδοισι διηνεκέσιν περὶ κύκλον·
τὴν ἄρ' ὄγε πρόσθδε σχόμενος, δύο δούρε τινάσσων,
βῆ ῥ' ἔμην, ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ὅστ' ἐπιδευῆς
δηρὸν ἔη κρειῶν, κέλεται δὲ ἑ θυμὸς ἀγῆνωρ, 300
μήλων πειρήσοντα, καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·

- εἶπερ γάρ χ' εὖρρησι παρ' αὐτόφι βώτορας ἄνδρας
 σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα,
 οὐ ρά τ' ἀπείρητος μέμονε σταδμοῖο δίεσθαι,
 305 ἄλλ' ὄγ' ἄρ' ἡ ἥρπαξε μετάλμενος, ἡὲ καὶ αὐτὸς
 ἔβλητ' ἐν πρώτοισι Δοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι·
 ὥς ρά τότε ἄντιθεον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνήκεν,
 τεῖχος ἐπαῖξαι, διὰ τε ρήξασθαι ἐπάλξεις.
 αὐτίκα δὲ Γλαῦκον προσέφη, παῖδ' Ἴππολόχοιο·
 310 Γλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμήμεσθα μάλιστα
 ἔδρη τε κρέασιν τ' ἡδὲ πλείοις δεπάεσσιν,
 ἐν Λυκίῃ, πάντες δέ, θεοὺς ὥς, εἰσορώωσιν;
 καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα, Ξάνθοιο παρ' ὄχθας,
 καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο;
 315 τῷ νῦν χρὴ Λυκίοισι μέτα πρώτοισιν ἔοντας
 ἑστάμεν, ἡδὲ μάχης καυστειρήs ἀντιβολῆσαι·
 ὄφρα τις ᾧδ' εἶπη Λυκίων πύκα θωρηκτάων·
 οὐ μὰν ἀκληεῖς Λυκίην κάτα κοιρανέουσιν
 ἡμέτεροι βασιλῆες, ἔδουσί τε πλόνα μῆλα,
 320 οἶνόν τ' ἔξαιτον, μελιθεά· ἄλλ' ἄρα καὶ ἱs
 ἑσθλή, ἐπεὶ Λυκίοισι μέτα πρώτοισι μάχονται.
 ᾧ πέπον, εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντε,
 αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε
 ἔσσεσθ', οὔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην,
 325 οὔτε κε σὲ στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν·
 νῦν δ'—ἔμπης γὰρ Κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο
 μυρίαί, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτόν, οὐδ' ὑπαλύξαι—
 ἴομεν, ἡὲ τῷ εὖχος ὀρέξομεν, ἡὲ τις ἡμῖν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδὲ Γλαῦκος ἀπετράπετ', οὐδ' ἀπίθυσεν
 330 τῷ δ' ἰδὼς βήτην, Λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντε.
 Τοὺς δὲ ἰδὼν ῥίγησ' υἱὸς Πετεῶδο Μενεσθεύς·
 τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν, κακότητα φέροντες.
 πάπτηνεν δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν, εἴ τιν' ἰδοίτο
 ἡγεμόνων, ὅστις οἱ ἀρὴν ἐτάροισιν ἀμύναι·
 335 ἐς δ' ἐνόησ' Αἴαντε δύω, πολέμου ἀκορήτω,
 ἑσταότας, Τεῦκρόν τε, νέον κλισίῃθεν ἰόντα,

- ἰγγύθεν· ἀλλ' οὐπὼς οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν·
 τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν, αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἵκεν,
 βαλλομένων σακέων τε καὶ ἵπποκόμων τρυφαλειῶν
 340 καὶ πυλέων· πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο· τοὶ δὲ κατ' αὐτὰς
 ἰστάμενοι πειρῶντο βίῃ ῥήξαντες ἐσελθεῖν.
 αἶψα δ' ἐπ' Αἴαντα προΐει κήρυκα Θωῶτην·
 Ἔρχεο, διέ Θωῶτα, Δέων Αἴαντα κάλεσσον·
 ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντων
 345 εἶη, ἐπεὶ τάχα τῇδε τετεύχεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 ὦδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, οἳ τοπάρους περ
 ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνης.
 εἰ δέ σφιν καὶ κείδι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
 ἀλλὰ περ οἷος ἵτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
 350 καὶ οἱ Τεύκρος ἅμ' ἐσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπῆλθεν ἀκούσας·
 βῆ δὲ θάειν παρὰ τείχος Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κιών, εἶδ' αὖ δὲ προσηύδα·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
 355 ἡνώγει Πετewό Διοτρεφείος φίλος υἱός
 κεῖσ' ἵμεν, ὄφρα πόνουιο μίνυνδά περ ἀντιάσῃτον·
 ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντων
 εἶη, ἐπεὶ τάχα κείδι τετεύχεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 ὦδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, οἳ τοπάρους περ
 360 ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνης.
 εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
 ἀλλὰ περ οἷος ἵτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
 καὶ οἱ Τεύκρος ἅμ' ἐσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπῆλθε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
 365 αὐτὶκ' Ὀϊλιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἴαν, σφῶϊ μὲν αὖτις, σὺ καὶ κρατερὸς Λυκομήδης,
 ἐσταότες Δαναοὺς ὀτρύνετον ἱφί μάχεσθαι.
 αὐτὰρ ἐγὼ κείσ' εἰμι, καὶ ἀντιῶ πολέμοιο·
 αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὐτῖς, ἐπὶν εὖ τοῖς ἐπαμύνω.
 370 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Τελαμώνιος Αἴας,
 καὶ οἱ Τεύκρος ἅμ' ἦε κασίγνητος καὶ ὄπατρος·

- τοῖς δ' ἄμα Πανδίων Τεύκρου φέρε καμπυλα ῥόξα.
 εὔτε Μενεσθέης μεγαθύμου πύργον ἵκοντο,
 τείχεος ἐντὸς ἰόντες, ἐπειγομένοισι δ' ἵκοντο.
- 375 οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἴσοι,
 ἱφθιμοὶ Λυκίων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
 σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὥρτο δ' αὐτή.
- Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Σαρπηδόντος ἐταῖρον, Ἐπικλῆα μεγάθυμον,
- 380 μαρμάρῳ ὀκρίοντι βαλὼν, ὃ ῥα τείχεος ἐντὸς
 κεῖτο μέγας παρ' ἐπαλξιν ὑπέρτατος· οὐδὲ κέ μιν ῥέα
 χεῖρεσσ' ἀμφοτέρῃς ἔχοι ἀνὴρ, οὐδὲ μάλ' ἠβῶν,
 οἶοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὁ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' αἰείρας·
 θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὅστέ' ἄραξεν
- 385 πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικὼς
 κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὅστέα θυμός·
 Τεῦκρος δὲ Γλαῦκον, κρατερόν παῖδ' Ἰππολόχοιο,
 ἰὼ ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο,
 ἧ ῥ' ἶδε γυμνωθέντα βραχίονα· παῦσε δὲ χάρμης.
- 390 ἀψ δ' ἀπὸ τείχεος ἄλτο λαθῶν, ἵνα μήτις Ἀχαιῶν
 βλήμενον ἀδρήσειε, καὶ εὐχετοῶτ' ἐπέεσσιν.
 Σαρπηδόντι δ' ἄχος γένετο, Γλαύκου ἀπιώντος,
 αὐτίκ' ἐπεὶ τ' ἐνόησεν· ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης·
 ἀλλ' ὄγε Θεστορίδην Ἀλκμάονα δουρὶ τυχήσας
- 395 νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὁ δ' ἐσπόμενος πέσε δουρὶ
 πρηνής, ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Σαρπηδὼν δ' ἄρ' ἐπαλξιν ἐλὼν χερσὶ στιβαρῆσιν,
 ἔλχ', ἧ δ' ἔσπετο πᾶσα διαμπερές· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 τείχος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον.
- 100 Τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσανθ'· ὁ μὲν ἰὼ
 βεβλήκει τελαμώννα περὶ στήθεσσι φαεινὸν
 ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ἀλλὰ Ζεὺς Κῆρας ἄμυνεν
 παιδὸς ἐοῦ, μὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνησι δαμῆ·
 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἧ δὲ διαπρὸ
- 405 ἤλυθεν ἐγχείη, στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα.
 χώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος· οὐδ' ὄγε πάμπαν

χάζετ', ἐπεὶ οἱ θυμὸς ἐέλπετο κύδος ἀρέσθαι.
κέκλετο δ' ἀντιθέοισιν ἐλιζάμενος Λυκίοισιν·

ᾠ Λύκιοι, τί τ' ἄρ' ὧδε μεθίετε θούριδος ἀλκῆς;
ἀργαλέον δέ μοι ἔστι, καὶ ἰφθίμῳ περ ἔοντι, 410
μοῦν' ῥηξαμένῳ θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
ἀλλ' ἐφομαρτεῖτε· πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον.

ᾠς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
μᾶλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα.
Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας 415
τείχεος ἔντοσθεν, μέγα δέ σφισι φαίνεται ἔργον.

οὔτε γὰρ ἰφθιμοὶ Λύκιοι Δαναῶν ἐδύναντο
τείχος ῥηζάμενοι θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίους ἐδύναντο
τείχεος ἂψ ὥσασθαι, ἐπεὶ ταπρῶτα πέλασθεν. 420

ἀλλ' ὥστ' ἀμφ' οὔροισι δὴ ἀνέρε θηριάασθον,
μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντες, ἐπιξύνῳ ἐν ἀρούρῃ,
ὣτ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἴσης·
ὥς ἄρα τοὺς διέεργον ἐπάλξιες· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
δῆουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας 425

ὑσπίδας εὐκύκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα.
πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χροά νηλεῖ χαλκῷ,
ἡμὲν ὀτέφ στρεφθέντι μετάφρενα γυμνωδεῖη
μαρναμένων, πολλοὶ δὲ διαμπερὲς ὑσπίδος αὐτῆς.

πάντῃ δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξιες αἵματι φωτῶν 430
ἐρράδατ' ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν.
ἀλλ' οὐδ' ὥς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν·
ἀλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀληθῆς,

ἦτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον, ἀμφὶς ἀνέλκει
ἰσάζουσ', ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρῃται· 435
ὥς μὲν τῶν ἐπὶ Ἰσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε,
πρὶν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κύδος ὑπέρτερον Ἔκτορι δῶκεν,
Πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τείχος Ἀχαιῶν.
ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνῶς·

Ὅρνυσθ', ἱππόδαμοι Τρῶες! ῥήγνυσθε δὲ τείχος 440
Ἀργεῖων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαῆς πῦρ!

- ὦς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' οὔασι πάντες ἄκουον,
 ἵδυσαν δ' ἐπὶ τείχος ἀολλέες· οἱ μὲν ἔπειτα
 κροσσάων ἐπέβαινον, ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες.
 445 Ἔκτωρ δ' ἀρπάξας λᾶαν φέρει, ὅς ῥα πυλάων
 ἐστήκει πρόσδε, πρυμνὸς παχύς, αὐτὰρ ὑπερδεν
 ὀξύς ἔην· τὸν δ' οὐ κε δύ' ἀνέρε δῆμου ἀρίστω
 ῥηϊδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν,
 οἶρι νῦν βροτοὶ εἰς· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
 450 [τόν οἱ ἐλαφρὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.]
 ὥς δ' ὅτε ποιμήν ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἶός,
 χειρὶ λαβὼν ἐτέρη, ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπείγει·
 ὥς Ἔκτωρ ἱδὺς σανίδων φέρε λᾶαν αἰέρας,
 αἷ ῥα πύλας εἵρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας,
 455 δικλίδας, ὑψηλὰς· δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες
 εἶχον ἐπημοιβοί, μία δὲ κληῖς ἐπαρήρει.
 στῇ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἐρεισάμενος βάλε μέσσας.
 εὖ διαβάς, ἵνα μὴ οἱ ἀφανρότερον βέλος εἴη.
 ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς· πέσε δὲ λίθος εἷσω·
 460 βριδосύνη, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον· οὐδ' ἄρ' ὀχῆες
 ἐσχεθέτην, σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη
 λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς. ὁ δ' ἄρ' ἐξδορε φαίδιμος Ἔκτωρ,
 νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια· λάμπε δὲ χαλκῷ
 σμερδαλέφ, τὸν ἔεστο περὶ χροῖ· δοῖα δὲ χερσὶν
 465 δοῦρ' ἔχεν. οὐκ ἂν τίς μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας,
 νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐξᾶλτο πύλας· πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει.
 κέκλετο δὲ Τρώεσσιν ἐλιξάμενος κατ' ὁμίλον,
 τείχος ὑπερβαίνειν· τοὶ δ' ὀτρύνοντι πιδόντο·
 αὐτίκα δ' οἱ μὲν τείχος ὑπέρβασαν, οἱ δὲ κατ' αὐτὰν
 476 ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας. Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν
 νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὄμαδος δ' ἀλίσστος ἐτύχθη.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ν.

Μάχη ἐπὶ ταῖς ναυσίν.

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα νηυσὶ πέλασσαν,
τοὺς μὲν ἔα παρὰ τῇσι πόνου τ' ἐχέμεν καὶ οἷζύν
νωλεμέως· αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὅσσε φαεινῶ,
νόσφιν ἐφ' ἵπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν,
Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγαυῶν Ἴππημολγῶν,
γλακτοφάγων, Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνδρῶπων.
ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὅσσε φαεινῶ·
οὐ γὰρ ὄγ' ἀθανάτων τιν' ἐέλπετο δν κατὰ θυμὸν
ἐλθούτ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηξέμεν ἢ Δαναοῖσιν.

5

Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κρείων Ἐνοσίχθων·
καὶ γὰρ ὁ θανμάζων ἦστο πτόλεμόν τε μάχην τε
ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης
Θρηϊκῆς· ἔνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἰδη,
φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
ἐνθ' ἄρ' ὄγ' ἐξ ἁλὸς ἕξετ' ἰών, ἐλέαιρε δ' Ἀχαιοὺς,
Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.

10

15

Αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσεται παιπαλόνετος,
κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς· τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
ποσσὶν ἵπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
τρίς μὲν ὀρέξατ' ἰών, τὸ δὲ τέτρατον ἕκετο τέκμωρ,
Αἰγῆς· ἐνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένδεσσι λήμνης,

20

χρυσέα, μαρμαίροντα τετεύχεται, ἄφθιτα αἰεὶ.
 ἔνθ' ἔλθῶν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππῳ,
 ὠκυπέτα, χρυσέησιν ἐδείρησιν κομόωντε.

- 25 χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῦ· γέντο δ' ἰμάσθλην
 χρυσεῖην, εὐτυκτον, ἐοῦ· δ' ἐπεβήσετο δίφρου·
 βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ
 πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα·
 γηθοσύνη δὲ θάλασσα διίστατο· τοὶ δ' ἐπέτοντο
 30 ῥίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων·
 τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας εὐσκαρδοὶ φέρον ἵπποι.

Ἔστι δέ τι σπέος εὐρὺ βαδείης βένδεσι λίμνης,
 μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἰμβρου παιπαλοέσσης·
 ἔνθ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.

- 35 λύσας ἐξ ὀχέων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ
 ἔδμεναι· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας,
 ἀρρήκτους, ἀλύτους, ὅφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν
 νοστήσαντα ἄνακτα· ὁ δ' ἐς στρατὸν ὥχετ' Ἀχαιῶν.

Τρῶες δέ, φλογὶ ἴσοι, ἀολλέες, ἠὲ θυέλλῃ,

- 40 Ἔκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἔποντο,
 ἄβρομοι, αὐταχοὶ· ἔλποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
 αἰρήσειν, κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφει πάντας Ἀχαιοὺς.

Ἀλλὰ Ποσειδάων γαίηοχος, ἐννοσίγαιος,
 Ἀργεῖους ὥτρυνε, βαδείης ἐξ ἀλὸς ἐλθῶν,
 45 εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
 Αἶαντε πρῶτω προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ·

Αἶαντε, σφὼ μὲν τε σαώσετε λαὸν Ἀχαιῶν,
 ἀλκῆς μνησαμένω, μηδὲ κρυεροῖο φόβοιο.

- ἄλλῃ μὲν γὰρ ἔγωγ' οὐ δεῖδια χεῖρας ἀάπτους
 50 Τρώων, οἳ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ·
 ἔξουσιν γὰρ ἅπαντας εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·

τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια, μήτι πάθωμεν,
 ἧ ῥ' ὄγ' ὁ λυσσώδης φλογὶ εἵκελος ἠγεμονεύει,
 Ἐκτωρ, ὃς Διὸς εὐχετ' ἐρισθενέος παῖς εἶναι.

- 55 σφῶν δ' ὥδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν,
 αὐτῷ θ' ἐστάμεναι κρατερῶς, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους·

τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρώησαιτ' ἀπὸ νηῶν
ὠκυπόρων, εἰ καὶ μιν Ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείρει.

Ἦ, καὶ σκηπανίῳ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
ἀμφοτέρῳ κεκοπῶς πλησεν μένεος κρατεροῖο. 00
γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεν.
αὐτὸς δ', ὥστ' ἴρηξ ὠκύπτερος ὠρτο πέτεσθαι,
ὃς ῥά τ' ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περιμήκεος ἀρθεῖς,
ὀρμήσῃ πεδίῳ διώκειν ὄρνεον ἄλλο.
ὥς ἀπὸ τῶν ἤϊξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων. 05

τοῖιν δ' ἔγνω πρόσθεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσέφη Τελαμώνιον υἱόν·

Αἴαν· ἐπεὶ τις νῶϊ θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
μάντεϊ εἰδόμενος κέλεται παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι—
οὐδ' ὄγε Κάλχας ἐστί, θεοπρόπος οἰωνιστής· 70
ἵχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἠδὲ κημῶων
ῥεῖ' ἔγνω ἀπιώντος· ἀρίγνωτοι δὲ θεοὶ περ—
καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
μᾶλλον ἐφορμᾶται πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
μαιμῶωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὑπερθεν. 75

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
οὕτω νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἄαπτοι
μαιμῶωσιν, καὶ μοι μένος ὥρορε· νέρθε δὲ ποσσὶν
ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι· μενοινῶ δὲ καὶ οἶος
Ἑκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτι μάχεσθαι. 80

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
χάρμῃ γηδόσυνοι, τὴν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ.

Τόφρα δὲ τοὺς ὀπίθεν Γαιήοχος ὤρσεν Ἀχαιοὺς,
οἳ παρὰ νηυσὶ δοῇσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ·
τῶν ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέῳ καμάτῳ φίλα γυῖα λέλυντο, 85
καὶ σφιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγίγνετο, δερκομένοισιν
Τρῶας, τοὶ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ.
τοὺς οἴγ' εἰσορόωντες, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβον·
οὐ γὰρ ἔφαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ. ἀλλ' Ἐνοσίχθων
ῥεῖα μετεισάμενος κρατερὰς ὠτρυνε φάλαγγας. 90
Τεῦκρον ἔπι πρῶτον καὶ Διήϊτον ἦλθε κελεύων,

- Πηνελέων θ' ἥρωα, Θόαντά τε Δηῖπυρόν τε,
 Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας αὐτῆς·
 τοὺς ὄγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 95 Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κοῦροι νέοι! ὕμιν ἔγωγε
 μαρναμένοισι πέποιδα σωσέμεναι νέας ἀμάς·
 εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε ληνγαλέοιο,
 νῦν δὴ εἶδεται ἡμαρ, ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.
 ὦ πόποι, ἦ μέγα θάυμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι,
 100 δεινόν, ὃ οὐποτ' ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἔφασκον,
 Τρώας ἐφ' ἡμετέρας ἰέναι νέας! οἱ τοπάρους περ
 φυζακινήs ἐλάφοισιν εἰόκεσαν, αἷτε καδ' ὕλην
 δῶν πόρδαλίων τε λύκων τ' ἥϊα πέλονται,
 αὐτῶς ἡλάσκουσαι, ἀνάλκιδες, οὐδ' ἐπὶ χάρμη·
 105 ὥς Τρώες τοπρίν γε μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν
 μῖμνεν οὐκ ἐδέλεσκον ἐναντίον, οὐδ' ἡβαιόν.
 νῦν δ' ἔκαθεν πόλιος κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται,
 ἡγεμόνος κακότητι, μεθημοσύνησί τε λαῶν,
 οἱ κείνῳ ἐρίσαντες ἀμυνέμεν οὐκ ἐδέλουσιν
 110 νηῶν ὠκυπόρων, ἀλλὰ κτείνονται ἀν' αὐτάs.
 ἀλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἰτίος ἐστιν
 ἥρως Ἀτρεΐδης εὐρυκεῖων Ἀγαμέμνων,
 οὐνεκ' ἀπητίμησε ποδώκεα Πηλεΐωνα·
 ἡμέας γ' οὐπὼς ἐστι μεδιέμεναι πολέμοιο.
 115 ἀλλ' ἀκεῶμεθα θάσσον· ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν.
 ὑμεῖς δ' οὐκέτι καλὰ μεδίετε θούριδος ἀλκῆs,
 πάντες ἄριστοι ἔοντες ἀνὰ στρατόν. οὐδ' ἂν ἔγωγε
 ἀνδρὶ μαχησαιίμην, ὅστις πολέμοιο μεθεῖη,
 λυγρὸς ἑών· ὑμῖν δὲ νεμεσσωμαι πέρι κῆρι.
 120 ὦ πέπονες, τάχα δὴ τι κακὸν ποιήσετε μεῖζον
 τῇδε μεθημοσύνη· ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος
 αἰδῶ καὶ νέμεσιν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν.
 Ἐκτωρ δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴν ἀγαθὸς πολεμίζει
 καρτερός, ἔρρηξεν δὲ πύλας καὶ μακρὸν ὄχηα.
 125 Ὡς ῥα κελευτιῶν Γαιήοχος ὤρσεν Ἀχαιοὺs.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας δοιοὺς ἴσταντο φάλαγγες

καρτεραί, ἃς οὐτ' ἂν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθών,
οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος. οἱ γὰρ ἄριστοι
κρινθέντες Τρώας τε καὶ Ἑκτορα δῖον ἔμμνον,
φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκει προδελύμνῃ· 13C
ἀσπίς ἅκ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ·
ψαῦον δ' ἐππόκομοι κόρυδες λαμπροῖσι φάλοισιν
νεύοντων· ὥς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν·
ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασείων ἀπὸ χειρῶν
σειόμεν'· οἱ δ' ἰδυὺς φρόνεον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι. 135

Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, ἦρχε δ' ἄρ' Ἑκτωρ
ἀντικρὺ μεμαώς, ὀλοοίτροχος ὥς ἀπὸ πέτρης,
ὄντε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρρους ὥση,
ῥήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης·
ὑψι δ' ἀναθρώσκων πέτεται, κτυπέει δέ θ' ὑπ' αὐτοῦ 140
ῦλη· ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, ἕως ἵκηται
ἰσόπεδον, τότε δ' οὔτι κυλίνδεται, ἐσσύμενός περ·
ὥς Ἑκτωρ εἴως μὲν ἀπείλει, μέχρι θαλάσσης
ῥέα διελευσεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
κτείνων· ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγξιν, 145
στή ῥα μάλ' ἐγχεριμφθεῖς. οἱ δ' ἀντιοὶ υἱες Ἀχαιῶν,
νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν,
ᾧσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίσχθη.
ῥῦσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνώς·

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί, 150
παρμένει' ! οὔτοι δηρὸν ἐμὲ σχήσουσιν Ἀχαιοί,
καὶ μάλα πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύνναντες·
ἀλλ', οἶώ, χάσσονται ὑπ' ἔγχεος, εἰ ἐτεόν με
ᾠρσε θεῶν ὄριστος, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.

ὣς εἰπὼν ᾠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστω. 155
Δηϊφόβος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
Πριαμίδης, πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' ἔτσην,
κοῦφα ποσὶ προβιβὰς καὶ ὑπασπίδα προποδίζων.
Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔτσην, 160
ταυρεῖην· τῆς δ' οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν

- ἐν καυλῷ ἔαγη δολιχὸν δόρυ· Διήφοβος δὲ
 ἀσπίδα ταυρεῖην σχέδ' ἀπὸ ἔο, δεῖσε δὲ θυμῷ
 ἔγχος Μηριόναο δαΐφρονος· αὐτὰρ ὃγ' ἦρως
 165 ἄψ' ἐτάρων εἰς ἔδνος ἐχάζετο, χώσατο δ' αἰνῶς
 ἀμφότερον, νίκης τε καὶ ἔγχεος, δ' ξυνέαξεν.
 βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 οἰσόμενος δόρυ μακρόν, ὃ οἱ κλισίῃφι λέλειπτο.
 Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοῇ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
 170 Τεῦκρος δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Ἴμβριον αἰχμητήν, πολυῦππου Μέντορος υἱόν.
 ναῖε δὲ Πήδαιον, πρὶν ἐλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν,
 κούρην δὲ Πριάμοιο νόσσην ἔχε, Μηδεσικαστήν·
 αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
 175 ἄψ' εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσιν·
 ναῖε δὲ παρ Πριάμῳ· ὁ δὲ μιν τίεν ἴσα τέκεσσιν.
 τὸν ῥ' υἱὸς Τελαμώνος ὑπ' οὔατος ἔγχει μακρῷ
 νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὁ δ' αὐτ' ἔπεσεν, μελίη ὥς,
 ἦτ' ὄρεος κορυφῇ ἕκαθεν περιφαινομένοιο
 180 χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσση·
 ὥς πέσεν· ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Τεῦκρος δ' ὠρμήθη, μεμαῶς ἀπὸ τεύχεα δύσαι·
 Ἔκτωρ δ' ὀρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
 185 τυτθόν· ὁ δ' Ἀμφίμαχον, Κτεάτου υἱ' Ἀκτορίωνος,
 νισσόμενον πόλεμόνδε, κατὰ στήθος βάλε δουρί.
 δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ
 Ἔκτωρ δ' ὠρμήθη κόρυθα κροτάφοις ἀραρυῖαν
 κρατὸς ἀφαρπάξαι μεγαλήτορος Ἀμφιμάχοιο·
 190 Αἴας δ' ὀρμηθέντος ὀρέξατο δουρὶ φαεινῷ
 Ἔκτορος· ἀλλ' οὔπη χροὸς εἴσατο, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
 σμερδαλέῳ κεκάλυφθ'· ὁ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν αὐτα,
 ὥσε δὲ μιν σθένει μεγάλῳ· ὁ δὲ χάσσαι' ὀπίσσω
 νεκρῶν ἀμφοτέρων· τοὺς δ' ἐξείρυσσαν Ἀχαιοί.
 195 Ἀμφίμαχον μὲν ἄρα Στιχίος, δῖός τε Μενεσθεύς,
 ἀρχοὶ Ἀθηναίων, κόμισαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν·

Ἴμβριον αὐτ' Αἴαντε, μεμαότε Δούριδος ἀλκῆς.
 ὥστε δὺ' αἶγα λέοντε κυνῶν ὑπο καρχαροδόντων
 ἀρπάξαντε, φέρητον ἀνὰ ῥωπήϊα πυκνά,
 ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλῆσιν ἔχοντε · 200
 ὥς ῥα τὸν ὑψοῦ ἔχοντε δὺω Αἴαντε κορυσά,
 τεύχεα συλήτην · κεφαλὴν δ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς
 κόψεν Ὀϊλιάδης, κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο ·
 ἦκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἐλιξάμενος δι' ὀμίλου,
 Ἔκτορι δὲ προπάροιδε ποδῶν πέσεν ἐν κονίῃσιν. 205

Καὶ τότε δὴ πέρι κῆρι Ποσειδάων ἐχολώσθῃ,
 υἷονοιο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηϊότητι ·
 βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 ὀτρυνέων Δαναούς, Τρώεσσι δὲ κήδε' ἔτευχεν.
 Ἴδομενεὺς δ' ἄρα οἱ δουρικλυτὸς ἀντεβόλησεν, 210
 ἐρχόμενος παρ' ἐταίρου, ὃ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο
 ἦλθε, κατ' ἰγνύην βεβλημένος ὀξείῃ χαλκῷ.
 τὸν μὲν ἐταῖροι ἔνεικαν, ὃ δ' ἠητροῖς ἐπιτείλας
 ἦϊεν ἐς κλισίην · ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοῖνα
 ἀντιάαν. τὸν δὲ προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων, 215
 εἰσάμενος φθογγὴν Ἀνδραίμονος υἱὶ Θόαντι,
 δς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι
 Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμψ ·

Ἴδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ
 οἴχονται, τὰς Τρωσὶν ἀπείλεον υἱες Ἀχαιῶν ; 220

Τὸν δ' αὐτ' Ἴδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦῤα ·
 ὦ Θόαν, οὔτις ἀνὴρ νῦν αἴτιος, ὅσσον ἐγωγε
 γυγνώσκω · πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμίζειν ·
 οὔτε τινα δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνη 225
 εἰκων, ἀνδύεται πόλεμον κακόν · ἀλλὰ που οὔτω
 μέλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενεί Κρονίωνι,
 νωνύμουνος ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιοῦς.
 ἀλλὰ, Θόαν · καὶ γὰρ τοπάρως μενεδηΐος ἦσθα,
 ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὃς μεθιέντα ἴδῃαι ·
 τῷ νῦν μήτ' ἀπόληγε, κέλευέ τε φωτὶ ἐκάστω. 230

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων ·

- ἤε μετὰ Φλεγύας μεγαλήτορας· οὐδ' ἄρα τώγε
 ἔκλυον ἀμφοτέρων, ἑτέροισι δὲ κύδος ἔδωκαν·
 τοῖοι Μηριόνης τε καὶ Ἴδομενεύς, ἀγροὶ ἀνδρῶν,
 305 ἦσαν ἐς πόλεμον, κεκορυθμένοι αἰδοπὶ χαλκῷ.
 τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Δευκαλίδη, πῇ τ' ἄρ' μέμονας καταδύναι ὄμιλον;
 ἡ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἡ ἀνὰ μέσσους,
 ἡ ἐπ' ἀριστερόφιν; ἐπεὶ οὐ ποθὶ ἔλπομαι οὕτω
 310 δεύεσθαι πολέμοιο κερηκομόωντας Ἀχαιοὺς.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἴδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤδα·
 νηυσὶ μὲν ἐν μέσσησιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,
 Αἴαντές τε δύω, Τεϋκρός δ', ὃς ἄριστος Ἀχαιῶν
 τοξοσύνη, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ·
 315 οἷ μιν ἄδην ἐλώωσι, καὶ ἐσσύμενον, πολέμοιο,
 Ἔκτορα Πριαμίδην, καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν.
 αἰπὺ οἱ ἐσσεῖται, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,
 κείνων νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 νῆας ἐνιπρῆσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων
 320 ἐμβάλοι αἰδόμενον δαλὸν νήεσσι θοῇσιν.
 ἀνδρὶ δέ κ' οὐκ εἴξειε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
 ὃς θνητός τ' εἴη, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτῆν,
 χαλκῷ τε ῥήκτος μεγάλοισι τε χερμαδίοισιν·
 οὐδ' ἂν Ἀχιλλῇ ῥηξήνορι χωρήσειεν,
 325 ἐν γ' αὐτοσταδίῃ· ποσὶ δ' οὕτως ἐστὶν ἐρίζειν.
 νῶϊν δ' ὧδ' ἐπ' ἀριστερ' ἔχε στρατοῦ, ὅφρα τάχιστα
 εἶδομεν, ἥε τῷ εὖχος ὀρέξομεν, ἥε τις ἡμῖν.
 "Ὡς φάτο· Μηριόνης δέ, θοῷ ἀτάλαντος Ἄρῃ,
 ἦρχ' ἵμεν, ὅφρ' ἀφίκοντο κατὰ στρατόν, ἡ μιν ἀνώγει·
 330 Οἱ δ' ὥς Ἴδομενῆα ἴδον, φλογὶ εἴκελον ἀλκήν,
 αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 κεκλόμενοι κατ' ὄμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 τῶν δ' ὁμὸν ἵστατο νεῖκος ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν.
 ὥς δ' ὅθ' ὑπὸ λυγέων ἀνέμων σπέρχωνσιν ἄελλαι
 335 ἡματι τῷ, ὅτε τε πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους,
 οὔτ' ἄμυδις κούης μεγάλην ἰστᾶσιν ὁμίχλην·

ὥς ἄρα τῶν ὁμός' ἦλθε μάχη, μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ
 ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὅξεϊ χαλκῷ.
 ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείησιν
 μακρῆς, ἧς εἶχον ταμεσίχροας· ὅσσε δ' ἄμερδεν 340
 αὐγὴ χαλκείη κορύδων ἄπο λαμπομενάων,
 θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακέων τε φαεινῶν,
 ἐρχομένων ἄμυδις· μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη,
 ὅς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀκάχοιτο.

Τῷ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δῶν Κρόνου νῆε κραταίῳ 345
 ἀνδράσιν ἠρώεσσι τετεύχεται ἄλγεα λυγρὰ.
 Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἑκτορι βούλετο νίκην,
 κυδαίνων Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ τι πάμπαν
 ἤθελε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαιῶν Ἰλιόδῃ πρό, 350
 ἀλλὰ θέτιν κύδαινε καὶ νῆα καρτερόθυμον·
 Ἀργείους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε μετελθῶν,
 λάθρη ὑπεξαναδὺς πυλῆς ἁλός· ἤχθετο γάρ ῥα
 Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
 ἦ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἦδ' ἱα πάτρη, 355
 ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ἦδη.
 τῷ ῥα καὶ ἀμφαδίην μὲν ἀλεξέμεναι ἀλέεινεν,
 λάθρη δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατόν, ἀνδρὶ ἑοικώς.
 τοὶ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοῖτον πολέμοιο
 πείραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν,
 ἄρρηκτόν τ' ἄλυτόν τε, τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν. 360

Ἐνθα, μεσαιπόλιός περ ἑών, Δαναοῖσι κελεύσας
 Ἰδομενεὺς, Τρώεσσι μετάλμενος ἐν φόβον ὥρσεν.
 πέφνε γὰρ Ὀδρυονῆα, Καβησόθεν ἔνδον ἑόντα,
 ὃς ῥα νέον πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλούθει·
 ἦττε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην, 365
 Κασσάνδρην, ἀνάεδνον· ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
 ἐκ Τροίης ἀέκοντας ἀπώσμεν νῆας Ἀχαιῶν.
 τῷ δ' ὁ γέρων Πρίαμος ὑπὸ τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν.
 δωσέμεναι· ὁ δὲ μάρναθ', ὑποσχεσίησι πιθήσας.
 Ἰδομενεὺς δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ, 370
 καὶ βάλεν ὕψι βιβάντα τυχών· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ

- χάλκεος, δν φορέεσκε, μέσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 δοῦπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο, φώνησέν τε·
 Ὀθρυονεῦ, περὶ δὴ σε βροτῶν αἰνίζομ' ἀπάντων,
 375 εἰ ἐτέον δὴ πάντα τελευτήσεις, ὅσ' ὑπέστης
 Δαρδανίδῃ Πριάμῳ· ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἦν.
 καὶ κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν·
 δοῖμεν δ' Ἀτρεΐδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Ἄργεος ἐξαγαγόντες, ὀπυιέμεν· εἴ κε σὺν ἄμμιν
 380 Ἰλίου ἐκπέρηςς εὐναιόμενον πτολίεθρον.
 ἀλλ' ἔπει, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν
 ἀμφὶ γάμῳ· ἐπεὶ οὔτοι ἐεδνωταὶ κακοὶ εἰμεν.
 Ὡς εἰπὼν ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὕσμινην
 ἦρως Ἰδομενεὺς. τῷ δ' Ἄσιος ἦλθεν ἀμύντωρ,
 385 πεζὸς πρόσθ' ἵππων· τῷ δὲ πνεῖοντε κατ' ὤμων
 αἰὲν ἔχ' ἡνίοχος θεράπων· ὁ δὲ ἔτετο θυμῷ
 Ἰδομενεῖα βαλεῖν· ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ
 λαιμὸν ὑπ' ἀνδρεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν.
 ἦριπε δ', ὥς ὅτε τις δρυὺς ἦριπεν, ἣ ἀχερωῖς,
 390 ἦ ἐπίτυς βλωθρή, τήντ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
 ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήιον εἶναι·
 ὥς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεῖς,
 βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἵματοέσσης.
 ἐκ δὲ οἱ ἡνίοχος πλήγῃ φρένας, ἃς πάρος εἶχεν·
 395 οὐδ' ὄγ' ἐτόλμησεν, δηῖων ὑπὸ χεῖρας ἀλύξας,
 ἀψ' ἵππους στρέψαι. τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
 δουρὶ μέσον περόνησε τυχών· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
 χάλκεος, δν φορέεσκε, μέσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 αὐτὰρ ὄγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου·
 400 ἵππους δ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
 ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 Δηΐφοβος δὲ μάλα σχεδὸν ἦλυθεν Ἰδομενεὺς,
 Ἀσίου ἀχνύμενος, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος,
 405 Ἰδομενεὺς· κρύφθῃ γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντοσ' εἶσθι,
 τὴν ἄμ' ὄγε ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ

δινωτὴν φορέεσκε, δύνω κανόνεσσ' ἀραρυῖαν·
 τῇ ὑπο πᾶς ἐάλη, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος
 καρφαλέον δέ οἱ ἀσπίς ἐπιθρέξαντος αὔσεν
 ἔγχος· οὐδ' ἄλιόν ῥα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν, 410
 ἀλλ' ἔβαλ' Ἴππασίδην Ἰψήνορα, ποιμένα λαῶν,
 ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἷδαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 Δηίφοβος δ' ἑκπαγλον ἐπέύξατο, μακρὸν αὔσας·

Οὐ μὰν αὐτ' αἶτιτος κείτ' Ἄσιος· ἀλλὰ ἔφημι,
 εἰς Ἄιδός περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο, 415
 γηθήσειν κατὰ θυμόν· ἐπεὶ ῥά οἱ ὄπασσα πομπόν.

Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοισι δ' ἄχος γένετ' εὖξαμένοιο,
 Ἀντιλόχῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμόν ὄρινεν·
 ἀλλ' οὐδ', ἀχνύμενός περ, εἰς ἀμέλησεν ἐταίρου,
 ἀλλὰ δέων περίβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν. 420
 τὸν μὲν ἔπειδ' ὑποδύντε δύνω ἐρίηρες ἐταῖροι,
 Μηκιστεύς, Ἐχίοιο πάϊς, καὶ διὸς Ἀλάστωρ,
 νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς φερέτην βαρέα στενάχοντα.

Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα· ἔτεο δ' αἰεὶ
 ἢ τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι, 425
 ἢ αὐτὸς δουπῆσαι, ἀμύνων λαιγὸν Ἀχαιοῖς.

ἔνθ' Αἰσυνήταο Διοτρεφέος φίλον υἱόν,
 ἦρω' Ἀλκάδοον—γαμβρὸς δ' ἦν Ἀγχίσαιο·
 πρεσβυτάτην δ' ὄππυιε θυγατρῶν, Ἴπποδάμειαν,
 τὴν πέρι κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ 430
 ἐν μεγάρῳ· πᾶσαν γὰρ ὀμηλικίην ἐκέκαστο
 κάλλει καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶ· τοῦνεκα καὶ μιν
 γῆμεν ἀνὴρ ὄριστος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ—

τὸν τὸθ' ὑπ' Ἰδομενῆϊ Ποσειδάων ἐδάμασσαν,
 δέλξας ὅσσε φαεινά, πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα. 435
 οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν δύνατ', οὔτ' ἀλέασθαι·
 ἀλλ', ὥστε στήλην ἢ δένδρεον ὑψιπέτηλον,
 ἀτρέμας ἑσταότα, στήθεος μέσσην οὔτασε δουρὶ
 ἦρος Ἰδομενεὺς, ῥῆξεν δὲ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα

χάλκεον, ὃς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἦρκει ὀλεθρον· 440
 δὴ τότε γ' αὖτον αὔσεν, ἐρεικόμενος περὶ δουρί.

- δούπησεν δὲ πεσώϊ, δόρῳ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει,
 ἥ ῥα οἱ ἀσπαίρουσα καὶ οὐρίαχον πελέμιζεν
 ἔγχεος· ἐνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης·
 445 Ἴδομενεὺς δ' ἐκπαγλὸν ἐπέυξατο, μακρὸν αὖσας·
 Δηϊφοβ', ἥ ἄρα δὴ τι ἐτίσκομεν ἄξιον εἶναι,
 τρεῖς ἐνὸς ἀντὶ πεφάσθαι; ἐπεὶ σύ περ εὐχεαι αὐτως·
 δαιμόνι! ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίον ἴστασ' ἐμείο,
 ὄφρα ἴδῃ, οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνθάδ' ἰκάνω·
 450 ὃς πρῶτον Μίνωα τέκε, Κρήτῃ ἐπίουρον·
 Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα·
 Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε, πολέσσ' ἀνδρεσσιν ἄνακτα
 Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ· νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἔνικαν,
 σοὶ τε κακὸν καὶ πατρὶ καὶ ἄλλοισι Τρώεσσιν.
 455 ὧς φάτο· Δηϊφοβὸς δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,
 ἥ τινα πού Τρώων ἐταρίσσαιτο μεγαδύμων,
 ἀψ' ἀναχωρήσας, ἥ πειρήσαιο καὶ οἷος.
 ὦδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 βῆναι ἐπ' Αἰνείαν· τὸν δ' ὕστατον εὗρεν ὀμίλου
 460 ἑσταότ'· αἰεὶ γὰρ Πριάμφῳ ἐπεμήνιε δίφῳ,
 οὔνεκ' ἄρ' ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν οὔτι τίεσκεν.
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρὴ
 γαμβρῷ ἀμυνέμεναι, εἴπερ τί σε κῆδος ἰκάνει.
 465 ἀλλ' ἔπευ, Ἀλκαδῶφ ἐπαμύνομεν, ὃς σε πάρος περ
 γαμβρὸς ἐὼν ἔθρεψε δόμοις ἔνι, τυτθὸν ἐόντα·
 τὸν δέ τοι Ἴδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐξενάριξεν.
 ὧς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δριγεν·
 βῆ δέ μετ' Ἴδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλῶς
 470 ἀλλ' οὐκ Ἴδομενῆα φόβος λάβε, τηλύγετον ὥς,
 ἀλλ' ἔμεν', ὥς ὅτε τις σὺς οὔρεσιν ἀλκί πεποιθώς,
 ὅστε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν
 χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ φρίσσει δέ τε νῶτον ὑπερθεῖν·
 ὀφθαλμῷ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὀδόντας
 475 δῆγει, ἀλέξασθαι μεμαῶς κύνας ἡδὲ καὶ ἀνδρας·
 ὥς μένεν Ἴδομενεὺς δουρικλυτός, οὐδ' ὑπεχώρει,

Αἰνεῖαν ἐπιόντα βοηθόον· αὖτε δ' ἐταίρους,
 Ἀσκάλαφόν τ' ἐσορῶν, Ἀφαρῆά τε Δηϊπυρόν τε,
 Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας αὐτῆς·
 τοὺς ὄγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

480

Δεῦτε, φίλοι, καὶ μ' οἶφ' ἀμύνετε! δεῖδ' αὖ δ' αἰνῶς
 Αἰνεῖαν ἐπιόντα πόδας ταχύν, ὅς μοι ἔπεισιν·
 ὅς μάλα καρτερός ἐστι μάχῃ ἐνὶ φῶτας ἐναίρειν·
 καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνδρος, ὅς τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 εἰ γὰρ ὀμηλική γε γενοίμεθα τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
 αἰψά κεν ἢ ἐφείροτο μέγα κράτος, ἢ ἐφεοίμην.

485

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἕνα φρεσὶ θυμον ἔχοντες,
 πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὥμοισι κλίναντες.
 Αἰνεῖας δ' ἐτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἐτάροισιν,
 Δηϊφοβόν τε Πάριν τ' ἐσορῶν καὶ Ἀγήνορα δῖον,
 οἳ οἱ ἄμ' ἡγεμόνες Τρώων ἔσαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 λαοὶ ἔπονθ', ὡσεὶ τε μετὰ κτίλον ἔσπετο μῆλα
 πτόμεν' ἐκ βοτάνης· γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν·
 ὡς Αἰνεῖα θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγῆθει,
 ὡς ἴδε λαῶν ἔδνος ἐπισπόμενον ἐοῖ αὐτῷ.

495

Οἱ δ' ἄμφ' Ἀλκαδῶφ αὐτοσχεδὸν ὠρμήθησαν
 μακροῖσι ξυστοῖσι· περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
 σμερδαλέον κονάβιζε, τιτυσκομένων καδ' ὁμίλον
 ἀλλήλων· δύο δ' ἄνδρες Ἀρήϊοι ἔξοχον ἄλλων,
 Αἰνεῖας τε καὶ Ἰδομενεὺς, ἀτάλαντοι Ἀρηϊ,
 ἔεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρῶα νηλεῖ χαλκῷ.
 Αἰνεῖας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος·
 ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
 αἰχμὴ δ' Αἰνεῖας κραδαινομένη κατὰ γαίης
 ᾤχετ', ἐπεὶ ῥ' αἶλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.
 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσην·
 ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
 ἤφυσ'· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῷ.
 Ἰδομενεὺς δ' ἐκ μὲν νέκυσ δολιχόσκιον ἔγχος
 ἐσπάσατ', οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
 ὦμοιῶν ἀφελέσθαι· ἐπέλεγτο γὰρ βελέεσσιν.

500

505

510

- οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὀρμηθέντι,
 οὗτ' ἄρ' ἐπαῖξαι μεθ' ἐὼν βέλος, οὗτ' ἀλέασθαι.
 τῷ ῥα καὶ ἐν σταδίῃ μὲν ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ,
 515 τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμψα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.
 τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
 Διηφόβος· δὴ γάρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεὶ·
 ἀλλ' ὄγε καὶ τόδ' ἄμαρτεν, ὃ δ' Ἀσκάλαφον βάλε δουρὶ
 υἱὸν Ἐνυαλίου· δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
 520 ἔσχευ· ὃ δ' ἐν κούρησι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῶ.
 οὐδ' ἄρα πῶ τι πέπυστο βριήπυος ὄβριμος Ἀρηε
 υἱὸς ἐοῖο πεσόντος ἐν κρατερῇ ὑσμίνῃ·
 ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἄκρῳ Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσέοισι νέφεσσι
 ἦστο, Διὸς βουλήσιν ἐελμένος, ἔνθα περ ἄλλοι
 525 ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν, ἐεργόμενοι πολέμοιο.
 Οἱ δ' ἀμφ' Ἀσκαλάφῳ αὐτοσχεδὸν ὠρμήθησαν
 Διηφόβος μὲν ἀπ' Ἀσκαλάφου πήληκα φαεινὴν
 ἤρπασε· Μηριόνης δέ, θεῷ ἀτάλαντος Ἀρηί,
 δουρὶ βραχίονα τύψεν ἐπάλμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 530 αὐλῶπις τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα.
 Μηριόνης δ' ἐξαῦτις ἐπάλμενος, αἰγυπιὸς ὥς,
 ἐξέρυσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος·
 ἀψ' δ' ἐτάρων εἰς ἔδνος ἐχάζετο, τὸν δὲ Πολίτης,
 αὐτοκασίγνητος, περὶ μέσσω χεῖρε τιτήνας,
 535 ἐξήγειν πολέμοιο δυσηχέος, ὄφρ' ἵκεθ' ἵππους
 ὠκέας, οἳ οἱ ὀπίσθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 ἕστασαν, ἠνιοχόν τε καὶ ἄρματα ποικίλ' ἔχοντες·
 οἱ τόνγε προτὶ ἄστυ φέρον βαρέα στενάχοντα,
 τειρόμενον· κατὰ δ' αἶμα νεοντάτου ἔρρεε χειρὸς.
 540 Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοή δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
 ἔνθ' Αἰνέας Ἀφαρῆα Καλητορίδην ἐπορούσας
 λαιμὸν τύψ', ἐπὶ οἳ τετραμμένον, ὀξείῳ δουρί·
 ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσε κάρη, ἐπὶ δ' ἀσπίς ἐάφθη,
 καὶ κόρυς· ἀμφὶ δὲ οἱ θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 545 Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας
 οὔτασ' ἐπαίξας· ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν,

ἦγ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερές, αὐχέν' ἵκάνει·
 τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
 κάμππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσσας.
 Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμαν, 550
 παπταίνων· Τρῶες δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος
 οὔταζον σάκος εὐρὺ παναίολον· οὐδ' ἐδύναντο
 εἴσω ἐπιγράψαι τέρενα χροά ἠηλέϊ χαλκῷ
 Ἀντιλόχου· πέρι γάρ ῥα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 Νέστορος υἱὸν ἔρυτο, καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν. 555
 οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνευ δηῖων ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς
 στρωφᾷτ'· οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 σειόμενον ἐλέλικτο· τιτύσκετο δὲ φρεσὶν ἦσιν,
 ἦ τευ ἀκουτίσσαι, ἥε σχεδὸν ὀρμηθῆναι.

Ἀλλ' οὐ λῆθ' Ἀδάμαντα τιτυσκόμενος κατ' ὄμιλον, 560
 Ἀσιάδην, ὃς οἱ οὔτα μέσον σάκος ὀξεί χαλκῷ,
 ἐγγύθεν ὀρμηθεῖς· ἀμενήνωσεν δὲ οἱ αἰχμὴν
 κυανοχαῖτα Ποσειδάων, βιότοιο μεγέρας.
 καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μεῖν', ὥστε σκῶλος πυρρίκαυστος,
 ἐν σάκει Ἀντιλόχοιο, τὸ δ' ἥμισυ κεῖτ' ἐπὶ γαίῃς· 565
 ἂψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων
 Μηριόνης δ' ἀπιόντα μετασπόμενος βάλε δουρὶ
 αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ, ἔνθα μάλιστα
 γίγνεται Ἀρης ἀλεγεινὸς οὔζυροῖσι βροτοῖσιν·
 ἔνθα οἱ ἔγχος ἔπηξεν· ὁ δ' ἐσπόμενος, περὶ δουρὶ 570
 ἥσπαιρ', ὥς ὅτε βοῦς, τόντ' οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες
 ἱλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἄγουσιν·
 ὧς ὁ τυπεῖς ἥσπαιρε μίνυνδά περ, οὔτι μάλα δῆν,
 ὄφρα οἱ ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνεσπάσας ἐγγύθεν ἔλθων
 ἦρος Μηριόνης· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν. 575

Διήπυρον δ' Ἑλένος ξίφεϊ σχεδὸν ἤλασε κόρσῃν
 Θρηίκῃ, μεγάλῃ, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν·
 ἦ μὲν ἀποπληγθεῖσα χαμαὶ πέσσε· καὶ τις Ἀχαιῶν
 μαρναμένων μετὰ ποσσὶ κυλινδομένην ἐκόμισσεν·
 τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν. 580
 Ἀτρεΐδην δ' ἄχος εἶλε, βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·

- βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἑλένη ἥρωϊ ἄνακτι,
 ὀξύ δόρυ κραδᾶων· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκεν.
 τὼ δ' ἄρ' ὀμαρτήτην, ὁ μὲν ἔγχεϊ ὀξυόεντι
 595 ἵετ' ἀκοντίσσαι, ὁ δ' ἀπὸ νευρῆφιν οἷστῳ·
 Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στῆθος βάλεν ἰῶ
 Δώρηκος γυάλων, ἀπὸ δ' ἔπτατο πικρὸς οἷστος.
 ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτυόφιν μεγάλην κατ' ἀλωὴν
 θρώσκωσιν κύαμοι μελανόχροες, ἡ ἐρέβινθοι,
 590 πνοιῇ ὑπο λυγυρῇ καὶ λικμητήρος ἐρωῇ·
 ὡς ἀπὸ Δώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 πολλὸν ἀποπλαγχθεῖς, ἐκὰς ἔπτατο πικρὸς οἷστος.
 Ἀτρείδης δ' ἄρα χεῖρα, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 τὴν βάλεν, ἥ ῥ' ἔχε τόξον εὐξοον· ἐν δ' ἄρα τόξῳ
 595 ἀντικρὺ διὰ χειρὸς ἐλήλατο χάλκεον ἔγχος.
 ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων,
 χεῖρα παρακρεμάσας· τὸ δ' ἐφέλκετο μείλινον ἔγχος.
 καὶ τὸ μὲν ἐκ χειρὸς ἔρυσεν μεγάλθυμος Ἀγήνωρ,
 αὐτὴν δὲ ξυνέδησεν εὐστρόφῳ οἷος ἀώτῳ,
 600 σφενδόνη, ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν.
 Πείσανδρος δ' ἰδυὺς Μενελάου κυδαλίμοιο
 ἦιε· τὸν δ' ἄγε Μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοςδε,
 σοί, Μενέλαε, δαμῆναι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 605 Ἀτρείδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος·
 Πείσανδρος δὲ σάκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 οὐτάσεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
 ἔσχεθε γὰρ σάκος εὐρύ, κατεκλᾶσθη δ' ἐνὶ καυλῷ
 ἔγχος· ὁ δὲ φρεσὶν ἦσι χάρη, καὶ ἐέλπετο νίκην.
 610 Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
 ἄλτ' ἐπὶ Πεισάνδρῳ· ὁ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἴλετο καλὴν
 ἀξίνην εὐχαλκον, ἐλατύνῃ ἀμφὶ πελέκκῳ,
 μακρῷ, εὐξέστῳ· ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο.
 ἦτοι ὁ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν ἵπποδασεῖς
 615 ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν· ὁ δὲ προσιόντα, μέτωπον,
 ῥινὸς ὑπερ πυμάτης· λάκε δ' ὅστέα, τὼ δέ οἱ ὄσσε

παρ ποσὶν αἱματόεντα χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν·
ιδνώθη δὲ πεσών. ὁ δὲ λάξ ἐν στήθεσι βαίνων,
τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·

Δείψετε ἔθνη οὕτω γε νέας Δαναῶν ταχυπώλων, 020
Τρῶες ὑπερφίαλοι, δεινῆς ἀκόρητοι αὐτῆς!

ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἰσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς,
ἦν ἐμὲ λωβήσασθε, κακαὶ κύνες· οὐδὲ τι θυμῷ
Ζηνὸς ἐριβρεμέτεω χαλεπὴν ἐδδείσατε μῆνιν
ξείνιου· ὅστε ποτ' ὕμμι διαφθέρσει πόλιν αἰπὴν. 025

οἳ μιν κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ
μὰψ οἵχεσθ' ἀνύγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῇ·
νῦν αὐτ' ἐν νηυσὶν μενεαίνετε ποντοπόροισιν
πῦρ ὅλοον βαλέειν, κτεῖναι δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς·
ἀλλὰ ποδὶ σχήσεσθε, καὶ ἐσσύμενοί περ, Ἄρηος. 630

Ζεῦ πάτερ, ἡ τέ σέ φασι περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν· σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται·
οἷον δὴ ἄνδρεςσι χαρίζεαι ὕβριστῆσιν,
Τρωσὶν, τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, οὐδὲ δύνανται
φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοῖτον πολέμοιο! 635

πάντων μὲν κόρος ἐστί, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος,
μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο,
τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι,
ἢ πολέμου· Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν.

ὣς εἰπὼν, τὰ μὲν ἔντε' ἀπὸ χροῶς αἱματόεντα 640
συλῆσας, ἐτάροισι δίδου Μενέλαος ἀμύμων,
αὐτὸς δ' αὐτ' ἐξαυτὶς ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη,

ἔνθα οἱ υἱὸς ἐπᾶλτο Πυλαιμένεος βασιλῆος,
Ἄρπαλίῳ, ὃ ῥα πατρὶ φίλῳ ἔπετο πτολεμίζων
ἐς Τροίην· οὐδ' αὐτὶς ἀφίκετο πατρίδα γαίαν· 645
ὃς ῥα τότε Ἀτρεΐδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ

ἐγγυῖδεν, οὐδὲ διαπρὸς δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων,
πάντοσε παπταίνων, μή τις χροῶς χαλκῷ ἐπαύρη.
Μηριόνης δ' ἀπτόντος ἔει χαλκῆρ' οἷστόν· 650
καὶ ῥ' ἔβαλε γλοντὸν κάτα δεξιόν· αὐτὰρ οἷστος

- ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἐξεπέρησεν.
 ἐξόμενος δὲ κατ' αὖθι, φίλων ἐν χερσὶν ἐταίρων,
 θυμὸν ἀποπνείων, ὥστε σκώληξ, ἐπὶ γαίῃ
 655 κείμε τοι δαίεις· ἐκ δ' αἶμα μέλαν ῥέε, δεῦτε δὲ γαῖαν.
 τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο·
 ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
 ἀχνύμενοι· μετὰ δέ σφι πατήρ κίε, δάκρυα λείβων·
 ποιὴν δ' οὔτις παῖδός ἐγύγνετο τεθνηῶτος.
 660 Τοῦ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώσῃ·
 ξεῖνος γάρ οἱ ἦν πολέσιν μετὰ Παφλαγόνεσσιν·
 τοῦ ὄγε χωόμενος προτεῖ χαλκῆρέ' ὀϊστόν.
 ἦν δέ τις Εὐχύνωρ, Πολυίδου μάντιος υἱός,
 ἀφνειός τ' ἀγαθός τε, Κορινθῶδι οἰκία ναίων,
 665 ὅς ῥ' εὖ εἰδὼς Κῆρ' ὀλοήν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε.
 πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολύιδος,
 νοῦσφ' ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,
 ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι·
 τῷ ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέην θωὴν ἀλέεμεν Ἀχαιῶν,
 670 νοῦσόν τε στυγερήν, ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ.
 τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐατος· ὦκα δὲ θυμὸς
 ᾤχετ' ἀπὸ μελέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰδομένοιο·
 Ἔκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο Διὶ φίλος, οὐδέ τι ἦδη,
 675 ὅττι ῥά οἱ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ δηϊόωντο
 λαοὶ ὑπ' Ἀργείων· τάχα δ' ἂν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν
 ἐπλετο· τοῖος γὰρ γαῖήοχος Ἕννοσίγαιος
 ὥτρυν' Ἀργείους, πρὸς δὲ σθένει αὐτὸς ἄμυνεν·
 ἀλλ' ἔχεν, ἣ ταπρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐσᾶλτο,
 680 ῥηξάμενος Δαναῶν πυκινὰς στήχας ἀσπιστάων·
 ἔνθ' ἔσαν Αἴαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου,
 θῶν' ἔφ' ἀλὸς πολιῆς εἰρυμέναι· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 τεῖχος ἐδέδμητο χθαμαλώτατον, ἔνθα μάλιστα
 ζαχρηεῖς γίνοντο μάχῃ αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.
 685 Ἐνθα δὲ Βοιωτοὶ καὶ Ἰάονες ἐλκεχίτωνες,
 Λοκροὶ καὶ Φθῖοι καὶ φαιδιμόεντες Ἐπειοί,

σπουδῇ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον. οὐδ' ἐδύναντο
 ὤσαι ἀπὸ σφείων φλογὶ εἵκελον "Ἐκτορα δῖον·
 οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 ἦρχ' υἱὸς Πετεῶω, Μενεσθεύς· οἱ δ' ἄμ' ἔποντο 690
 Φειδᾶς τε Στιχίλος τε βίας τ' εὖς· αὐτὰρ Ἑπειῶν
 Φυλεΐδης τε Μέγης, Ἀμφίων τε Δρακίος τε.
 πρὸ Φθίων δέ, Μέδων τε μενεπτόλεμός τε Ποδάρκης·
 ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο
 ἔσκε, Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν 695
 ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἀπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτας,
 γνωτὸν μητρυῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς·
 αὐτὰρ ὁ, Ἰφίκλοιο παῖς τοῦ Φυλακίδαο·
 οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες,
 ναῦφιν ἀμυνόμενοι, μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο. 700
 Αἴας δ' οὐκέτι πάμπαν, Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός,
 ἴστατ' ἀπ' Αἴαντος Τελαμωνίου, οὐδ' ἠβαιόν·
 ἀλλ' ὥστ' ἐν νειῷ βόε οἶνοπε πηκτὸν ἄροτρον,
 ἴσων θυμὸν ἔχοντε, τιταίνετον· ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν 705
 πρυμνοῖσιν κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἰδρώς·
 τῷ μὲν τε ζυγὸν οἶον εὗξουν ἄμφις ἐέργει,
 ἱεμένω κατὰ ὠλκα· τεμεῖ δέ τε τέλσον ἀρούρης·
 ὥς τῷ παρβεβαῶτε μάλ' ἔστασαν ἀλλήλοισιν.
 ἀλλ' ἦτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ 710
 λαοὶ ἔπονδ' ἔταροι, οἳ οἳ σάκος ἐξεδέχοντο,
 ὅππότε μιν κάματός τε καὶ ἰδρῶς γούναδ' ἵκοιτο.
 οὐδ' ἄρ' Ὀϊλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἔποντο·
 οὐ γάρ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ·
 οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἵπποδασειάς,
 οὐδ' ἔχον ἀσπίδας εὐκύκλους καὶ μέλινα δοῦρα· 715
 ἀλλ' ἄρα τόξοισιν καὶ εὐστρόφῃ οἰὸς ἁώτῃ
 Ἴλιον εἰς ἄμ' ἔποντο πεποιδότες· οἷσιν ἔπειτα
 ταρφέα βάλλοντες, Τρώων ῥήγνυντο φάλαγγας.
 δῆ, ῥα τόδ' οἱ μὲν πρόσθε, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 μάρναντο Τρωσὶν τε καὶ Ἐκτορι· καλῶκορυστῇ· 720

οἱ δ' ὀπίθεν βάλλοντες, ἐλάνθανον · οὐδέ τι χάρις
Τρῶες μιμνήσκοντο · συνεκλόνεον γὰρ οἵστοι.

Ἔνθα κε λευγαλέως νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων
Τρῶες ἐχώρησαν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
725 εἰ μὴ Πουλυδάμας θρασὺν Ἑκτορα εἶπε παραστάς ·

Ἑκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι.
οὔνεκά τοι πέρι δῶκε θεὸς πολεμῆϊα ἔργα,
τοὔνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιτδμεναι ἄλλων ;
ἀλλ' οὐπὼς ἅμα πάντα δυνήσεται αὐτὸς ἐλέσθαι.

730 ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμῆϊα ἔργα ·
[ἄλλω δ' ὀρχηστύν, ἑτέρω κίθαριν καὶ αἰοιδήν ·]
ἄλλω δ' ἐν στήθεσσι τιθεῖ νόον εὐρύσπα Ζεὺς
ἐσθλόν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄνθρωποι ·
καὶ τε πολέας ἐσάωσε, μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω.

735 αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
πάντη γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδθεν ·
Τρῶες δὲ μεγάθυμοι, ἐπεὶ κατὰ τεῖχος ἔβησαν,
οἱ μὲν ἀφεστᾶσιν σὺν τεύχεσιν, οἱ δὲ μάχονται
παυρότεροι πλεόνεσσι, κεδασθέντες κατὰ νῆας.

740 ἀλλ' ἀναχασσάμενος κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους ·
ἔνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν,
ἥ κεν ἐνὶ νήεσσι πολυκλήϊσι πέσωμεν,

αἶ κ' ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος, ἥ κεν ἔπειτα
πὰρ νηῶν ἔλθωμεν ἀπήμονες. ἥ γὰρ ἔγωγε

745 δεῖδω, μὴ τὸ χθιζὼν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ
χρεῖος, ἐπεὶ παρὰ νηυσὶν ἀνὴρ ἄτος πολέμοιο
μῖμνει, ὃν οὐκέτι πάγχυ μάχης σχήσεσθαι ὄτω.

Ὡς φάτο Πουλυδάμας · ἅδε δ' Ἑκτορὶ μῦθος ἀπήμων.
[αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε,]

750 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·

Πουλυδάμα, σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους ·
αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἰμι, καὶ ἀντιὸν πολέμοιο ·

αἰψα δ' ἐλεύσομαι αὐτῖς, ἐπὴν εὐ τοῖς ἐπιτείλω.

Ἦ ῥα, καὶ ὠρμήθη, ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικώς,

κεκληγώς, διὰ δὲ Τρώων πέτετ' ἡδ' ἐπικούρων. 755
 οἱ δ' ἐς Πανδοίδην ἀγαπήνορα Πουλυδάμαντα
 πάντες ἐπεσσεύοντ', ἐπεὶ Ἑκτορος ἔκλυον αὐδήν.
 αὐτὰρ ὁ Δηϊφοβὸν τε, βίην θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,
 Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα καὶ Ἄσιον, Ἐρτάκου υἱόν,
 φοῖτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι. 760
 τοὺς δ' εὖρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας, οὐδ' ἀνολέθρους·
 ἀλλ' οἱ μὲν δὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνησιν Ἀχαιῶν
 χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες·
 οἱ δ' ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.
 τὸν δὲ τάχ' εὔρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυοέσσης, 765
 δῖον Ἀλέξανδρον, Ἑλένης πόσιν ἡὔκόμοιο,
 θαρσύνονθ' ἐτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
 Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἡπεροπεντά !
 ποῦ τοι Δηϊφοβός τε, βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος, 770
 Ἀσιάδης τ' Ἀδάμας ἡδ' Ἄσιος, Ἐρτάκου υἱός ;
 πῶς δέ τοι Ὀθρυονεύς ; νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης
 Ἴλιος αἰπεινὴ· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
 Ἑκτορ· ἐπεὶ τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάσθαι· 775
 ἄλλοτε δὴ ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο
 μέλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ.
 ἐξ οὗ γὰρ παρὰ νηυσὶ μάχην ἡγεiras ἐταίρων,
 ἐκ τοῦδ' ἐνθάδ' ἐόντες ὀμιλέομεν Δαναοῖσιν
 νωλεμέως· ἔταροι δὲ κατέκταθεν, οὓς σὺ μεταλλάξ. 780
 οἷω Δηϊφοβός τε βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος
 οἴχεσθον, μακρῇσι τετυμμένω ἐγχείησιν
 ἀμφοτέρω κατὰ χεῖρα· φόνον δ' ἤμυνε Κρονίων.
 νῦν δ' ἄρχ', ὅππῃ σε κραδίη θυμὸς τε κελεύει·
 ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἅμ' ἐψόμεθ', οὐδέ τί φημι 785
 ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν.
 παρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι, καὶ ἐσσύμενον, πολεμίζειν.
 Ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως.
 βὰν δ' ἴμεν, ἔνθα μάλιστα μάχῃ καὶ φύλοπις ἦεν,

- 790 ἀμφι τε Κεβριονην καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
 Φάλακην Ὀρθαῖόν τε καὶ ἀντίθεον Πολυφήτην,
 Πάλλμυν τ' Ἀσκανίον τε, Μόρυν θ', υἷ' Ἴπποσιώνος ·
 οἳ ῥ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοὶ
 ἡοὶ τῇ προτέρῃ · τότε δὲ Ζεὺς ὤρσε μάχεσθαι.
- 795 οἱ δ' ἴσαν, ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλη,
 ἦ ῥά θ' ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς εἰσι πέδονδε,
 θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἀλλ' μίσγεται, ἐν δέ τε πολλὰ
 κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 κυρτὰ φαληριώοντα, πρὸ μὲν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα ·
- 900 ὥς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι,
 χαλκῷ μαρμαίροντες ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἔποντο.
 Ἔκτωρ δ' ἡγεῖτο, βροτολουνῶ Ἴσος Ἀρηϊ,
 Πριαμίδης · πρὸ ἔθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' ἔεστην,
 ῥινοῖσιν πυκινὴν · πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός ·
- 805 ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πῆληξ.
 πάντῃ δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειράτο προποδίζων,
 εἷ πῶς οἱ εἷξειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι ·
 ἀλλ' οὐ σύγγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 Αἴας δὲ πρῶτος προκαλέσσατο, μακρὰ βιβιάσθων ·
- 810 Δαιμόνιε, σχεδὸν ἐλθέ · τίη δειδίσσεαι αὐτως
 Ἀργείους ; οὔτοι τι μάχης ἀδαήμενές εἰμεν,
 ἀλλὰ Διὸς μάστιγι κακῇ ἐδάμημεν Ἀχαιοί.
 ἦ θῆν πού τοι θυμὸς ἐέλπεται ἐξαλαπάξειν
 νῆας · ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.
- 815 ἦ κε πολὺ φθαίῃ εὐναιομένη πόλις ὑμῇ
 χερσὶν ὑφ' ἡμετέρησιν ἀλοῦσά τε, περδομένη τε.
 σοὶ δ' αὐτῷ φημὶ σχεδὸν ἔμμεναι, ὅππότε φεύγων
 ἀρήσῃ Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν,
 δάσσοντας ἱρήκων ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους,
- 920 οἳ σε πόλινδ' οἴσουσι, κονίοντες πεδίοιο.
 Ὡς ἄρα οἱ εἰπὸντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 αἰετὸς ὑψιπέτης · ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς Ἀχαιῶν,
 δάρσυνος οἰωνῷ · ὃ δ' ἀμείβετο φαίδιμος Ἔκτωρ ·
 Αἶαν ἀμαρτοεπές, βουγαῖε, ποῖον ἔειπες !

εἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς παῖς αἰχιόχοιο 825

εἶην ἤματα πάντα, τέκοι δέ με πότνια Ἥρη,

τιοίμην δ', ὥς τίετ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,

ὥς νῦν ἡμέρη ἦδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν

πᾶσι μάλ' · ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφήσσαι, αἶ κε ταλάσσης

μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρόν, ὃ τοι χροῖα λειριόεντα 830

δάψει · ἀτὰρ Τρώων κορέεις κύνας ἦδ' οἰωνοὺς

δημῶ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

ὦς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο · τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο

ἡχῇ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὀπισθεν.

Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐπίαχον, οὐδ' ἐλάθοντο 835

ἀλκῆς, ἀλλ' ἔμενον Τρώων ἐπιόντας ἀρίστους.

ἡχὴ δ' ἀμφοτέρων ἴκετ' αἰδέοσα καὶ Διὸς αὐγὰς.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ξ.

Διὸς ἀπάτη.

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχή, πίνοντά περ ἔμπης
ἄλλ' Ἀσκληπιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Φράζεο, διε Μαχᾶον, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·
μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοή θαλερῶν αἰζηῶν.

ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος αἴθοπα οἶνον,
εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ εὐπλόκαμος Ἑκαμήδη
θερμήνῃ, καὶ λούσῃ ἄπο βρότον αἱματόεντα·
αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἴσομαι ἐς περιωπὴν.

5

ὣς εἰπὼν σάκος εἶλε τετυγμένον υἱὸς ἐοῖο,
κείμενον ἐν κλισίῃ, θρασυμήδεος ἵπποδάμοιο,
χαλκῷ παμφαῖνον· ὃ δ' ἔχ' ἀσπίδα πατρὸς ἐοῖο.
εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξείῃ χαλκῷ·
στῇ δ' ἐκτὸς κλισίης, τάχα δ' εἰσίδεν ἔργον ἀεικές,
τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὀπισθεν,
Τρῶας ὑπερθύμους· ἐρέριπτο δὲ τείχος Ἀχαιῶν.

10

15

ὥς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ.
ὀσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψήρὰ κέλευθα
αὐτῶς, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρωσσε,
πρὶν τινα κεκριμένον καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὖρον·
ὥς ὁ γέρων ὤρμαινε, δαΐζόμενος κατὰ θυμὸν
διχθᾶδι, ἥ μεδ' ὁμίλον ἴοι Δαναῶν ταχυπώλων,

20

ἤε μετ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν.
 ὦδε δέ οἱ φρονέοντι δοῦσσαντο κέρδιον εἶναι,
 βῆναι ἐπ' Ἀτρεΐδην. οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον,
 25 μαρνάμενοι· λάκε δέ σφι περὶ χροῖ χαλκὸς ἀτειρής,
 νυσομένων ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγυνοῖσιν.

Νέστορι δὲ ξύμβληντο Διοτρεφέες βασιλῆες,
 παρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσοι βεβλήατο χαλκῷ,
 Τυδείδης Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων.
 30 πολλὸν γάρ ῥ' ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες
 Δῖν' ἔφ' ἀλὸς πολιῆς· τὰς γὰρ πρῶτας πεδίονδε
 εἵρυσαν, αὐτὰρ τεῖχος ἐπὶ πρύμνησιν ἔδειμαν.
 οὐδὲ γὰρ οὐδ', εὐρύς περ ἑὼν, ἐδυνήσατο πάσας
 αἰγυιαλὸς νῆας χαδέειν· στείνοντο δὲ λαοί·

35 τῷ ῥα προκρόσσας ἔρυσαν, καὶ πλήσαν ἀπάσης
 ἡϊόνος στόμα μακρόν, ὅσον συνεέργαδον ἄκραι.
 τῷ ῥ' οἷγ' ὀφείοντες αὐτῆς καὶ πολέμοιο,
 ἔγχει ἐρειδόμενοι, κίον ἄδρόοι· ἄχυντο δέ σφιν
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν. ὁ δὲ ξύμβλητο γεραίός,
 40 Νέστωρ, πτήξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν
 τὸν καὶ φωνήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·

ᾧ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 τίπτε λιπὼν πόλεμον φθισήνορα δεῦρ' ἀφικάνεις;
 δεῖδω, μὴ δὴ μοι τελέσῃ ἔπος ὄβριμος Ἔκτωρ,
 45 ὥς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων,
 μὴ πρὶν παρ νηῶν προτὶ Ἴλιον ἀπονέεσθαι.
 πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρήσαι, κτεῖναι δὲ καὶ αὐτούς.
 κείνος τὼς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 ὦ πόποι, ἦ ῥα καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 0 ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, ὥσπερ Ἀχιλλεύς,
 οὐδ' ἐθέλουσι μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ
 ἦ δὴ ταῦτά γ' ἐτοῖμα τετεύχεται, οὐδέ κεν ἄλλως
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκτῆναιτο.
 55 τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν,
 ἄρρήκτοι νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἴλαρ ἔσσεσθαι·

οἱ δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῇσι μάχην ἀλλαστόν ἔχουσιν
 νωλεμές· οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης, μάλα περ σκοπιάζων,
 ὅπποτέρωθεν Ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται·
 ὧς ἐπιμῖξ κτείνονται, αὐτῇ δ' οὐρανὸν ἵκει. (6)
 ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 εἴ τι νόος ῥέξει· πόλεμον δ' οὐκ ἄμμε κελεύω
 δύμεναι· οὐ γάρ πως βεβλημένον ἔστι μάχεσθαι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Νέστορ, ἐπειδὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνησι μάχονται, (65)
 τεῖχος δ' οὐκ ἔχραισμε τετυγμένον, οὐδέ τι τάφρος,
 ἣ ἐπὶ πόλλ' ἔπαθον Δαναοί, ἔλποντο δὲ θυμῷ
 ἄρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἴλαρ ἔσεσθαι.
 οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιοῦς. (70)
 ἧδεα μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν·
 οἶδα δὲ νῦν, ὅτι τοὺς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσιν
 κυδάνει, ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδραμεν.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης, (75)
 ἔλκωμεν, πάσας δὲ ἐρύσσομεν εἰς ἅλα διάν·
 ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὀρμίσσομεν, εἰσόκεν ἔλθῃ
 νύξ ἀβρότη, ἣν καὶ τῇ ἀπόσχωνται πολέμοιο
 Τρώες· ἔπειτα δὲ κεν ἐρυσσάμεθα νῆας ἀπάσας.
 οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακόν, οὐδ' ἀνὰ νύκτα. (80)
 βέλτερον, ὅς φεύγων προφύγῃ κακόν, ἢ ἐς ἀλώη.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀτρεΐδῃ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων!
 οὐλόμεν', αἰῶ ὦφελles ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου
 σημαίνειν, μηδ' ἄμμιν ἀναστέμεν· οἷσιν ἄρα Ζεὺς (85)
 ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολιπύειν
 ἀργαλέους πολέμους, ὅφρα φθιόμεσθα ἕκαστος.
 οὕτω δὴ μέμονας Τρώων πόλιν εὐρύαγυιαν
 καλλείψειν, ἥς εἵνεκ' οἰζύομεν κακὰ πολλά;
 σίγα, μή τις τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ (90)
 μῦθον, ὃν οὐ κεν ἀνὴρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτα

- ὅστις ἐπίσταιτο ἥσι φρεσὶν ἄρτια βάξειν,
 σκηπτούχος τ' εἴη, καὶ οἱ πειθοίαιτο λαοὶ
 τοσσοῖδ', ὅσσοισιν σὺ μετ' Ἀργείοισιν ἀνάσσεις·
 95 [νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἶον ἔειπες·]
 ὃς κέλεαι, πολέμοιο συνεσταότος καὶ αὐτῆς,
 νῆας εὖσσέλμους ἅλαδ' ἐλκόμεν, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον
 Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται, ἐπικρατέουσὶ περ ἔμπης,
 ἡμῖν δ' αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιρρέπη. οὐ γὰρ Ἀχαιοὶ
 100 στήσουσιν πόλεμον, νηῶν ἅλαδ' ἐλκομενάων,
 ἀλλ' ἀποπαπτανέουσιν, ἐρώήσουσι δὲ χάριτος.
 ἔνθα κε σὴ βουλὴ δηλήσεται, ὄρχαμε λαῶν.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 ὦ Ὀδυσσεῦ, μάλα πῶς με κατ' ἴκεο θυμὸν ἐνιπῇ
 105 ὕργαλέη· ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγὼν ἀέκοντας ἄνωγα
 νῆας εὖσσέλμους ἅλαδ' ἐλκόμεν νῆας Ἀχαιῶν.
 νῦν δ' εἴη, ὃς τῆσδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι,
 ἦ νέος, ἦ παλαιός· ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένφ' εἴη.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 110 ἐγγὺς ἀνὴρ — οὐ δὴδὰ ματεύσομεν — αἶ κ' ἐδέλγητε
 πείθεσθαι· καὶ μῆτι κότφ' ἀγάσθησθε ἕκαστος,
 οὐνεκα δὴ γενεῇφι νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῖν·
 πατὴρ δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὐχομαι εἶναι
 [Τυδέος, δὲ Θήβησι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψεν.]
 115 Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
 ὦκεον δ' Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
 Ἄγριος ἦδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότης Οἰνεύς,
 πατὴρ ἐμοῖο πατήρ· ἀρετῇ δ' ἦν ἕξοχος αὐτῶν.
 ἀλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μέινει· πατήρ δ' ἐμὸς Ἀργεὶ νάσθη,
 120 πλαγχθεῖς· ὥς γὰρ που Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 Ἀδρήστοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν, ναῖε δὲ δῶμα
 ἀφνειὸν βιότοιο, ἅλις δὲ οἱ ἦσαν ἄρουραι
 πυροφόροι, πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφίς,
 πολλὰ δὲ οἱ πρόβατ' ἔσκε· κέκαστο δὲ πάντα Ἀχαιοῖς
 125 ἐγχείη· τὰ δὲ μέλλ' ἀκούμεν, ὥς ἑτεὺν περ.
 τῷ οὐκ ἄν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάντες,

μῦθον ἀτιμήσαιτε πεφασμένον, ὃν κ' εὖ εἶπω.
 δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε, καὶ οὐτάμενοί περ, ἀνάγκη.
 ἔνθα δ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτήτος,
 ἐκ βελέων, μὴ πού τις ἐφ' ἔλκεϊ ἔλκος ἄρηται· 130
 ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ἐνήσομεν, οἳ τοπάρους περ
 θυμῷ ἦρα φέροντες ἀφεστᾶσ', οὐδὲ μάχονται.

ᾠς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύουν, ἡδ' ἐπίθοντο·
 βὰν δ' ἴμεν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος, 135
 ἀλλὰ μετ' αὐτοὺς ἦλθε, παλαιῷ φωτὶ ἑοικώς·
 δεξιτερὴν δ' ἔλε χεῖρ' Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἀτρεΐδη, νῦν δὴ που Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ
 γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι, φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν 140
 δερκομένῃ· ἐπεὶ οὐ οἳ ἐνὶ φρένες, οὐδ' ἡβαιαί.
 ἀλλ' ὁ μὲν ὥς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ ἐσιφλώσειεν!
 σοὶ δ' οὐπω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτέουσιν·
 ἀλλ' ἔτι που Τρώων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες
 εὐρὺ κονίσουσιν πεδῖον· σὺ δ' ἐπὶ ψεαὶ αὐτὸς 145
 φεύγοντας προτὶ ἄστν νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.

ᾠς εἰπὼν μέγ' αὔσεν, ἐπεσσύμενος πεδῖοιο.
 ὅσσον δ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
 ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρης· 150
 τόσσην ἐκ στήθεσφιν ὅπα κρείων Ἐνοσίχθων
 ἦκεν· Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἐκάστω
 καρδίῃ, ἀλληκτον πολεμίζειν ἡδὲ μάχεσθαι.

Ἥρη δ' εἰσεῖδε χρυσοῦθρονος ὀφθαλμοῖσιν
 στᾶσ' ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ρίου· αὐτίκα δ' ἔγνω
 τὸν μὲν ποιπνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν, 155
 αὐτοκασίγητον καὶ δαέρα, χαῖρε δὲ θυμῷ·
 Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἴδης
 ἦμενον εἰσεῖδε· στυγερὸς δὲ οἳ ἐπλετο θυμῷ.
 μερμήριξε δ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
 ὅπως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον αἰγιόχοιο. 160
 ἡδε δὲ οἳ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή,

- ἐλθεῖν εἰς Ἰδην, εὖ ἐντύνασαν ἔαυτήν,
 εἴ πως ἰμείραιτο παραδραδέειν φιλότῃ
 ἢ χροῖῃ, τῷ δ' ὕπνον ἀπήμονά τε λιάρον τε
 165 χεύῃ ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμησιν
 βῆ δ' ἴμεν ἐς θάλαμον, τόν οἱ φίλος υἱὸς ἔτευξε,
 Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπήρσεν
 κληῖδι κρυπτῇ, τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῶγεν.
 ἔνθ' ἦγ' εἰσελθούσα, θύρας ἐπέθηκε φαεινάς.
 170 ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἰμερόεντος
 λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ,
 ἀμβροσίῳ, ἔδανῳ, τό ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν·
 τοῦ καὶ κινυμένοιο Διὸς κατὰ χαλκοβατὲς δῶ,
 ἔμψης ἐς γαίαν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ' αὐτμή.
 175 τῷ ῥ' ἦγε χροά καλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ χαίτας
 πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινοῦς,
 καλοῦς, ἀμβροσίους, ἐκ κράατος ἀθανάτοιο.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἑανὸν ἔσαθ', ὃν οἱ Ἀθήνη
 ἔξυσ' ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά·
 180 χρυσεῖς δ' ἐνετῆσι κατὰ στῆθος περονᾶτο.
 ζώσατο δὲ ζώνην, ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν·
 ἐν δ' ἄρα ἔρματα ἤκεν εὐτρήτοισι λοβοῖσιν,
 τρίγληνα, μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή·
 κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο διὰ θεῶων,
 185 καλῷ, νηγατέῳ· λευκὸν δ' ἦν, ἥελις ὥς·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῦ θήκατο κόσμον,
 βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο, καλεσσαμένη δ' Ἀφροδίτην,
 τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν, πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 190 Ἥ ῥά νύ μοι τι πῖθοιο, φίλον τέκος, ὃ, ττι κεν εἴπω;
 ἥ κεν ἀρνήσαιο, κοτεσσαμένη τόγε θυμῷ,
 οὐνεκ' ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τρώεσσιν ἀρήγεις;
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 Ἥρη, πρέσβα θεά, θύγατερ μέγαλοιο Κρόνοιο,
 195 αὔδα ὃ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἔστιν.

Τὴν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
δὸς νῦν μοι φιλόττητα καὶ ἥμερον, ὥτε σὺ πάντας
δαμνᾷ ἀθανάτους ἡδὲ θνητοὺς ἀνδράποους.

εἶμι γὰρ ὄψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης, 200

Ὡκεανὸν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηδύν,
οἷ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐὺ τρέφον ἡδ' ἀτίταλλον,
δεξάμενοι Ῥεῖης, ὅτε τε Κρόνον εὐρύοπα Ζεὺς

γαίης νέρθε καθεῖσε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης· 205

τοὺς εἶμι ὄψομένη, καὶ σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.

ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται

εὐνῆς καὶ φιλόττητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.

εἰ κείνω γ' ἐπέεσσι παραιπεπιδοῦσα φίλον κῆρ,

εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλόττητι,

αἰεὶ κέ σφι φίλη τε καὶ αἰδοίη καλεοίμην. 210

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη·

οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε, τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι·

Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις.

Ἥ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα,

ποικίλον· ἔνθα δέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο· 215

ἐνθ' ἐνὶ μὲν φιλόττης, ἐν δ' ἥμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς

πάρφασις, ἥτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.

τόν ῥά οἱ ἔμβαλε χερσίν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Τῇ νῦν, τοῦτον ἱμάντα τεῶ ἐγκάτθεο κόλπῳ,

ποικίλον, ᾧ ἐνὶ πάντα τετεύχεται· οὐδέ σέ φημι 220

ἄπρηκτόν γε νέεσθαι, ὃ, τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς.

Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,

μειδήσασα δ' ἔπειτα ἐῷ ἐγκάτθετο κόλπῳ.

Ἥ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·

Ἥρη δ' αἰξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο, 225

Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα καὶ Ἡμαθίην ἐρατεινήν,

σεύατ' ἐφ' ἵπποπόλων Θρηκῶν ὄρεα νιφόεντα,

ἀκροτάτας κορυφάς· οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῦν·

ἐξ Ἀθώω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα,

Λήμνον δ' εἰσαφίκανε, πόλιν θείλοιο Θόαντος. 230

ἐνθ' ἵππῳ ξύμβλητο, κασιγνήτῳ Θανάτοιο,

ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

“Ἦπνε, ἄναξ πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνδρώπων
 ἦ μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες, ἦδ' ἔτι καὶ νῦν
 135 πείθεις· ἐγὼ δέ κέ τοι ἰδέω χάριν ἡματα πάντα.
 κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὅσσε φαιινῶ,
 αὐτίκ' ἐπεὶ κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότῃ.
 δῶρα δέ τοι δώσω καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεὶ,
 χρύσειον·” Ἡφαιστος δέ κ' ἐμὸς παῖς ἀμφιγυθεὶς
 240 τεύξει ἀσκήσας, ὑπὸ δὲ θρήνην ποσὶν ἦσει,
 τῷ κεν ἐπισχοίης λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε νήδυμος Ἴπνος·
 “Ἦρη, πρέσβα θεά, δύγατερ μέγαλοιο Κρόνιοι,
 ἄλλον μὲν κεν ἔγωγε θεῶν αἰετιγενετῶν
 245 ρεία κατευνήσαιμι, καὶ ἀν ποταμοῖο ῥέεθρα
 Ὠκεανοῦ, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται·
 Ζηνὸς δ' οὐκ ἀν ἔγωγε Κρονίουκος ἀσσον ἰκοίμην,
 οὐδὲ κατευνήσαιμ', ὅτε μὴ αὐτὸς γε κελεύει.
 ἦδη γάρ με καὶ ἄλλο τεῖ ἐπίνυσσεν ἐφετμή,
 250 ἡματι τῷ, ὅτε κείνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱὸς
 ἔπλεεν Ἰλιόθεν, Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξας.
 ἦτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο,
 νήδυμος ἀμφιχυθεὶς· σὺν δέ οἱ κακὰ μήσαο θυμῷ,
 ὄρσας' ἀργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας·

255 καὶ μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας,
 νόσφι φίλων πάντων. ὁ δ' ἐπεγρόμενος χαλέπαινε,
 ριπτάζων κατὰ δῶμα θεοῦς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
 ζήτηι· καὶ κέ μ' αἶστον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ,
 εἰ μὴ Νυξ δμητήρια θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν·

260 τὴν ἰκόμην φεύγων· ὁ δ' ἐπαύσατο, χῳόμενός περ.
 ἄζετο γάρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι.
 νῦν αὖ τοῦτό μ' ἀνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶπις πότνια Ἥρη·
 “Ἦπνε, τίη δὲ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς;
 265 ἦ φῆς, ὥς Τρώεσσιν ἀρηξέμεν εὐρύοπα Ζῆ-
 ν', ὥς Ἡρακλῆος περιχώσατο, παιδὸς ἐοῖο;

ἀλλ' ἴθ', ἐγὼ δέ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων
δώσω ὀπυιέμεναι, καὶ σὴν κεκληῆσθαι ἄκοιτιν.

[Πασιδέην, ἧς αἰὲν ἐέλδεαι ἡματα πάντα.]

Ὡς φάτο· χήρατο δ' Ἵπνος, ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα· 270
ἄγρει νῦν μοι ὁμοσσον ἁάατον Στυγὸς ὕδωρ·

χειρὶ δὲ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἔλε χθόνα πουλυβότειραν,
τῇ δ' ἐτέρῃ ἄλλα μαρμαρέην· ἵνα νῶϊν ἅπαντες
μάρτυροι ὦσ' οἱ ἔνερθε θεοί, Κρόνον ἀμφὶς ἑόντες·
ἡ μὲν ἐμοὶ δώσειν Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων, 275
Πασιδέην, ἧς αὐτὸς ἐέλδομαι ἡματα πάντα.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίσθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
ᾤμνυε δ', ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας
τοὺς Ἵποταρταρίους, οἳ Τιτῆνες καλέονται.
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὄρκον, 280
τὼ βήτην, Δήμνου τε καὶ Ἴμβρου ἄστνυ λιπόντε,
ἡέρα ἑσσαμένω, ῥίμφα πρήσσετε κέλευδον.

Ἴδην δ' ἰκέσθην πολυπίδακα, μητέρα θνητῶν,
Λεκτόν, ὅθι πρῶτον λιπέτην ἄλα· τὼ δ' ἐπὶ χέρσου
βήτην· ἀκροτάτῃ δὲ ποδῶν ὕπο σείετο ὕλη. 285
ἔνδ' Ἵπνος μὲν ἔμεινε, πάρος Διὸς ὅσσε ἰδέσθαι,
εἰς ἐλάττην ἀναβὰς περιμήκετον, ἡ τὸτ' ἐν Ἴδῃ
μακροτάτῃ πεφυυῖα δι' ἡέρος αἰθέρ' ἵκανε·
ἔνδ' ἦστ' ὄξοισιν πεπυκασμένος εἰλατίνιοισιν,
ὄρνιδι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἦντ' ἐν ὄρεσσιν 290
χαλκίδα κυκλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν.

Ἥρη δὲ κραιπνῶς προσεβήσετο Γάργαρον ἄκρον
Ἴδης ὑψηλῆς· ἴδε δὲ νεφεληγερέτα Ζεὺς.
ὥς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρωσ πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν,
οἶον ὅτε πρῶτόν περ ἐμισγέσθην φιλότῃ, 295
εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας.

στῇ δ' αὐτῆς προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἥρη, πῇ μεμαυῖα κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἰκάνεις,
ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίης.

Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη· 300
ἔρχομαι ὄψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,

- Ὀκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
 οἳ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐὺ τρέφον ἢ δ' ἀτίταλλον·
 τοὺς εἰμ' ὀψομένη, καὶ σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
 305 ἦδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
 εὐνῆς καὶ φιλότῃτος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
 ἵπποι δ' ἐν πρυμνωρείῃ πολυπίδακος Ἴδης
 ἐστᾶσ', οἳ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερὴν τε καὶ ἰγρήν.
 νῦν δὲ σεῦ εἵνεκα δεῦρο κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνω,
 310 μήπως μοι μετέπειτα χολώσῃαι, αἶ κε σιωπῇ
 οἴχωμαι πρὸς δῶμα βαθυρρόου Ὀκεανοῖο.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 "Ἡρῃ, κεῖσε μὲν ἔστι καὶ ὕστερον ὀρμηθῆναι·
 νῶϊ δ', αἶγ', ἐν φιλότῃτι τραπέομεν εὐνηθέντε.
 315 οὐ γὰρ πάποτε μ' ὦδε θεᾶς ἔρος, οὐδὲ γυναικός,
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσεν·
 οὐδ' ὅπότε ἡρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο,
 ἢ τέκε Πειρίδου, θεόφιν μῆστωρ' ἀτάλαντον·
 οὐδ' ὅτε περ Δανάης καλλισφύρου Ἀκρισιῶνῃς
 320 ἢ τέκε Περσῆα, πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν·
 οὐδ' ὅτε Φοῖνικος κούρης τηλεκλειτοῖο,
 ἢ τέκε μοι Μίνω τε καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν·
 οὐδ' ὅτε περ Σεμέλης, οὐδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,
 ἢ ῥ' Ἑρακλῆα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·
 325 ἢ δὲ Διώνυσον Σεμέλῃ τέκε, χάρμα βροτοῖσιν·
 οὐδ' ὅτε Δήμητρος καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης·
 οὐδ' ὅποτε Λητοῦς ἐρμυδέος, οὐδὲ σεῦ αὐτῆς·
 ὥς σέο νῦν ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς ἕμερος αἰρεῖ.
 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσήδα πότνια Ἥρῃ·
 330 αἰνότατε Κρονίδῃ, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 εἰ νῦν ἐν φιλότῃτι λιλαίεαι εὐνηθῆναι
 Ἴδης ἐν κορυφῇσι, τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα·
 πῶς κ' εἴ, εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰειγενετῶν
 εὖδοντ' ἀθήρῃσει, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθῶν
 335 πεφράδοι; — οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νερίμην,
 ἐξ εὐνῆς ἀνστάσα· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴῃ.

ἀλλ' εἰ δὴ ῥ' ἐθέλεις, καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
ἔστιν τοι θάλαμος, τὸν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν,
Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπήρσεν·
ἐνθ' ἴομεν κείμεντες, ἐπεὶ νῦ τοι εὐαδεν εὐνή. 340

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
Ἥρη, μήτε θεῶν τόγε δειδίδι, μήτε τιν' ἀνδρῶν,
ὄψεσθαι· τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω,
χρύσειον· οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι Ἡέλιός περ,
οὔτε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράσθαι. 345

Ἥ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἦν παράκοιτιν·
τοῖσι δ' ὑπὸ χθρῶν δῖα φύεν νεοθηλέα ποιήν,
λωτόν θ' ἐρσήεντα ἰδὲ κρόκον ἦδ' ὑάκινθον,
πυκνὸν καὶ μαλακόν, δς ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἔεργεν
τῷ ἐνὶ λεξάσθην, ἐπὶ δὲ νεφέλῃν ἔσσαντο 350
καλὴν, χρυσεῖην· στυλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι.

Ὡς ὁ μὲν ἀτρέμας εὔδε πατὴρ ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ,
ὑπνῳ καὶ φιλότῃτι δαμείς, ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν,
βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν νήδυμος Ἵπνος,
ἀγγελίην ἐρέων γαιήοχῳ Ἐννοσιγαίῳ. 355
ὠγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Πρόφρων νῦν Δαναοῖσι, Ποσειδάων, ἐπάμυνε,
καὶ σφιν κῦδος ὀπαζε μίνυνθά περ, ὄφρ' ἔτι εὔδει
Ζεὺς· ἐπεὶ αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυφα·
Ἥρη δ' ἐν φιλότῃτι παρήπαφεν εὐνηθήναι. 360

Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ὥχεται ἐπὶ κλυτὰ φύλ' ἀνδρώπων
τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνήκεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσιν.
αὐτίκα δ' ἐν πρώτοισι μέγα προδορῶν ἐκέλευσεν·

Ἀργεῖοι, καὶ δ' αὐτε μεθιέμεν Ἑκτορι νίκην,
Πριαμίδῃ, ἵνα νῆας ἔλῃ, καὶ κῦδος ἄρῃται ; 365
ἀλλ' ὁ μὲν οὕτω φησὶ, καὶ εὐχεται, οὐνεκ' Ἀχιλλεὺς
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσι μένει κεχολωμένος ἦτορ.
κείνου δ' οὔτι λίην ποδῇ ἔσσεται, εἴ κεν οἱ ἄλλοι
ἡμεῖς ὀτρυνώμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν.

ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες. 370
ἀσπίδες ὄσσαι ἄρισται ἐνὶ στρατῷ ἠδὲ μέγισται,

ἑσάμενοι, κεφαλὰς δὲ παναΐῃσιν κορύθουσιν
κρύψαντες, χερσὶν τε τὰ μακρότατ' ἔγχε' ἐλόντες,
ἴομεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἡγήσομαι, οὐδ' ἔτι φημί

375 "Ἐκτορα Πριαμίδην μενέειν, μάλα περ μεμαῶτα.
[ὅς δέ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὦμφ·
χείροني φωτὶ δότω, ὃ δ' ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω.]

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἡδ' ἐπίθουτο
τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον, οὐτάμενοι περ,
380 Τυδείδης Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων·
οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, Ἀρήϊα τεύχε' ἄμειβον.
ἑσθλὰ μὲν ἑσθλὸς ἔδυνε, χέρηρα δὲ χείροني δόσκειν.
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσσαντο περὶ χροὶ νώροπα χαλκόν,
βάν ῥ' ἴμεν· ἦρχε δ' ἄρα σφί Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
385 δεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,
εἵκελον ἀστεροπῇ· τῷ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μιγῆναι
ἐν δαὶ λευγαλέῃ, ἀλλὰ δέος ἰσχάνει ἄνδρας.

Τρῶας δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐκόσμει φαίδιμος Ἐκτωρ.
δή ῥα τότε· αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαι
390 κυανοχαῖτα Ποσειδάων καὶ φαίδιμος Ἐκτωρ,
ἦτοι ὃ μὲν Τρώεσσιν, ὃ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων.
ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε
Ἀργείων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῃ ἀλαλητῷ.
οὔτε θαλάσσης κύμα τόσον βοᾶά ποτὶ χέρσον,
395 ποντόθεν ὀρνύμενον πνοιῇ Βορέω ἀλεγεινῇ·
οὔτε πυρὸς τόσος γε πέλει βρόμος αἰδομένοιο,
οὔρεος ἐν βήσσης, ὅτε τ' ὤρετο καίεμεν ὕλην·
οὔτ' ἄνεμος τόσος γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν
ἠπύει, ὅστε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων·
400 ὅσση ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἔπλετο φωνή,
δεινὸν αὖσάντων, ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.

Αἴαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἐκτωρ
ἔγχει, ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰδὺ οἱ, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
τῇ ῥα δὺν τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην,
405 ἦτοι ὃ μὲν σάκεος, ὃ δὲ φασγάνου ἀργυροῆλου·
τῷ οἱ ῥυσάσθην τέρενα χροᾶ· χῶσατο δ' Ἐκτωρ,

ὅττι ρά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός.
 ἀψ' δ' ἐτάρων εἰς ἔδνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων.
 τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπιόντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας
 χερμαδίῳ, τά ρα πολλά, θοάων ἔχματα νηῶν, 410
 παρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο· τῶν ἐν αἰείρας
 στῆθος βεβλήκειν ὑπὲρ ἄντυγος, ἀγχόδι δειρῆς·
 στρόμβον δ' ὥς ἔσσευε βαλῶν, περὶ δ' ἔδραμε πάντη.
 ὥς δ' ὅδ' ὑπὸ πληγῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπη δρυῖ
 προῤῥίξος, δεινὴ δὲ θεεῖου γίγνεται ὁδμή 415
 ἐξ αὐτῆς· τὸν δ' οὐπὲρ ἔχει θράσος, ὅς κεν ἴδῃται,
 ἐγγὺς ἑών· χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλιοι κεραυνός·
 ὥς ἔπεσ' Ἔκτορος ὦκα χαμαὶ μένος ἐν κινήσιν.
 χειρὸς δ' ἐκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπίς ἐάφθη,
 καὶ κόρυς· ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ. 420
 οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον νῆες Ἀχαιῶν,
 ἐλπόμενοι ἐρύεσθαι, ἀκόντιζον δὲ θαρμειὰς
 αἰχμὰς· ἀλλ' οὐτις ἐδυνήσατο ποιμένα λαῶν
 οὐτάσαι, οὐδὲ βαλεῖν· πρὶν γὰρ περιβήσαν ἄριστοι,
 Πουλυδάμας τε καὶ Αἰνεΐας καὶ διὸς Ἀγῆνωρ, 425
 Σαρπηδῶν τ', ἀρχὸς Λυκίων, καὶ Γλαῦκος ἀμύμων·
 τῶν δ' ἄλλων οὐτις εὖ ἀκήδεσεν, ἀλλὰ πάροιθεν
 ἀσπίδας εὐκύκλους σχέδον αὐτοῦ. τὸν δ' ἄρ' ἐταῖροι
 χερσὶν αἰείραντες φέρον ἐκ πόνου, ὅφρ' ἔκειθ' ἵππους
 ὠκέας, οἳ οἱ ὀπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο 430
 ἔστασαν, ἡνίοχόν τε καὶ ἄρματα ποικίλ' ἔχοντες·
 οἳ τότε προτὶ ἄστν φέρον βαρέα στενάχοντα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἴξον εὐρρεῖος ποταμοῖο,
 Ξάνθου δινηέντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
 ἔνθα μιν ἐξ ἵππων πέλασαν χθονί, καὶ δὲ οἱ ὕδωρ 435
 χεύαν· ὁ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν
 ἐξόμενος δ' ἐπὶ γούνα, κελαινεφὲς αἶμ' ἀπέμεσσεν·
 αὐτὶς δ' ἐξοπίσω πλήτο χθονί, τῷ δὲ οἱ ὅσσε
 νύξ ἐκάλυψε μέλαινα· βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα.
 Ἀργεῖοι δ' ὥς οὖν ἴδον Ἔκτορα νόσφι κίοντα, 440
 μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.

- ἔνθα πολὺ πρῶτιστος Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας
 Σάτνιον οὔτασε δουρὶ μετάλμενος ὀξύοντι,
 Ἕνοπιδην, δν ἄρα Νύμφη τέκε νηῆς ἀμύμων
 445 Ἕνοπι βουκολέοντι παρ' ὄχθας Σατνιόεντος·
 τὸν μὲν Ὀϊλιάδης δουρικλυτός, ἐγγύδεν ἐλθὼν,
 οὔτα κατὰ λαπάρην· ὁ δ' ἀνετράπετ', ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
 Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
 τῷ δ' ἐπὶ Πουλυδάμας ἐγχέσπαλος ἦλθεν ἀμύντωρ
 450 Πανδοίδης· βάλε δὲ Προδοήνορα δεξιὸν ὤμων,
 υἷον Ἀρηιλύκοιο· δι' ὤμου δ' ὀβριμον ἔγχος
 ἔσχεν· ὁ δ' ἐν κούρησι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῶ.
 Πουλυδάμας δ' ἐκπαγλον ἐπέυξατο, μακρὸν αὖσας·
 Οὐ μὰν αὐτ' ὅτω μεγαδύμου Πανδοίδαο
 455 χειρὸς ἄπο στιβαρῆς ἄλιον πηδῆσαι ἄκοντα,
 ἀλλὰ τις Ἀργείων κόμισε χροῦ· καὶ μιν ὅτω
 αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον Ἀἴδος εἴσω.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένητ'· εὐξαμένοιο·
 Αἴαντι δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν,
 460 τῷ Τελαμωνιάδῃ· τοῦ γὰρ πέσεν ἄγχι μύλιστα·
 καρπαλίμως δ' ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Πουλυδάμας δ' αὐτὸς μὲν ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν,
 λικριφὶς αἶψας· κόμισεν δ' Ἀντήνορος υἱός,
 Ἀρχέλοχος· τῷ γάρ ῥα θεοὶ βούλευσαν ὀλεθρον.
 465 ἱὸν ῥ' ἔβαλεν, κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνοχμῷ,
 νεάιτον ἀστράγαλον· ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
 τοῦ δὲ πολὺ πρότερον κεφαλῇ, στόμα τε, ῥῖνές τε
 οὐδεὶ πληντ', ἥπερ κνῆμαι καὶ γοῦνα πεσόντος.
 Αἴας δ' αὐτ' ἐγέγωνεν ἀμύμονι Πουλυδάμαντι·
 470 Φράζεο, Πουλυδάμα, καὶ μοι νημερτὲς ἔνισπε·
 ἦ ῥ' οὐχ οὗτος ἀνὴρ Προδοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι
 ἄξιος; οὐ μὲν μοι κακὸς εἶδεται, οὐδὲ κακῶν ἔξ,
 ἀλλὰ κασίγνητος Ἀντήνορος ἵπποδάμοιο,
 ἦ παῖς· αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἐώκει.
 475 Ἦ ῥ', εὐ γιγνώσκων· Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμόν.
 ἔνθ' Ἀκάμας Πρόμαχον Βοιώτιον οὔτασε δουρί,

ἀμφὶ κασινγήτῳ βεβαώς· ὁ δ' ὕφελκε ποδοῖν.
τῷ δ' Ἀκάμας ἔκπαυλον ἐπεύξατο, μακρὸν αὐσας·

Ἄργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκώρητοι!

οὐ θῆν οἰοισὶν γε πόνος τ' ἔσεται καὶ οἷζυς 480
ἡμῖν, ἀλλὰ ποῖ ὧδε κατακτανέεσθε καὶ ὕμμες.
φράξεσθ', ὥς ὑμῖν Πρόμαχος δεδμημένος εὔδει
ἔγχει ἐμῷ· ἵνα μήτι κασινγήτοιο γε ποιὴν
δηρὸν ἄτιτος ἔη. τῷ καὶ κέ τις εὐχεται ἀνὴρ
γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα λιπέσθαι. 485

ᾧς ἔφατ'· Ἀργεῖοισι δ' ἄχος γένητ' εὐχαμένοιο.

Πηνέλεω δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·
ὠρμήθη δ' Ἀκάμαντος· ὁ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωήν
Πηνελέοιο ἀνακτος· ὁ δ' οὔτασεν Ἴλιονῆα,
υἱὸν Φόρβαντος πολυμήλου, τὸν ῥα μάλιστα 490
Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει, καὶ κτήσιν ὅπασσεν·
τῷ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτηρ μῶνον τέκεν Ἴλιονῆα·
τὸν τόθ' ὑπ' ὀφρύος οὔτα κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεσθαι,
ἐκ δ' ὥσε γλήνην· δόρυ δ' ὀφθαλμοῖο διαπρὸ
καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν· ὁ δ' ἔξετο, χεῖρε πετάσσας 495
ἄμφω. Πηνέλεως δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
αὐχένα μέσσον ἔλασσεν, ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε,
αὐτῇ σὺν πῆληκι, κάρη· ἔτι δ' ὄβριμον ἔγχος
ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ· ὁ δὲ φῆ, κώδειαν ἀνασχών,
πέφραδ' ἐτε Τρώεσσι, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα· 500

Εἰπέμεναί μοι, Τρῶες, ἀγαυοῦ Ἴλιονῆος
πατρὶ φίλῳ καὶ μητρί, γοήμεναι ἐν μεγάροισιν
οὐδὲ γὰρ ἢ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλεγηνορίδῃ
ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται, ὅππότε κεν δὴ
ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶ νεώμεθα κοῦροι Ἀχαιῶν. 505

ᾧς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυνῖα·
πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅττη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν
ἦρατ', ἐπεὶ ῥ' ἐκλινε μάχην κλυτὸς Ἑννοσίγαιος. 510

Αἴας ῥα πρῶτος Τελαμώνιος ἄρτιον οὔτα,

- Γυρτιάδην, Μυσῶν ἡγήτορα καρτεροθύμων·
 Φάλκην δ' Ἀντίλοχος καὶ Μέρμερον ἐξενάριξεν·
 Μηριόνης δὲ Μόρυν τε καὶ Ἴπποτίωνα κατέκτα·
 515 Τεύκρος δὲ Προδόωνά τ' ἐνήρατο καὶ Περιφήτην·
 Ἀτρείδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Ὑπερήνορα, ποιμένα λαῶν,
 οὔτα κατὰ λαπάρην, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσσεν
 δηώσας· ψυχὴ δὲ κατ' οὔταμένην ὠτειλὴν
 ἔσσυτ' ἐπειγομένη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 520 πλείστους δ' Αἴας εἶλεν, Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός·
 οὐ γάρ οἱ τις ὁμοῖος ἐπισπένδαι ποσὶν ἦεν,
 ἀνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρσῃ.

ΙΛΙΑΔΟΣ.

Παλίωξις παρὰ τῶν νεῶν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Δαναῶν ὑπὸ χερσίν,
οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφιν ἐρητύοντο μένοντες,
χλωροὶ ὑπαι δέιους, πεφοβημένοι· ἔγρετο δὲ Ζεὺς
Ἴδης ἐν κορυφῇσι παρὰ χρυσοθρόνου Ἥρης. 5
στή δ' ἄρ' ἀναίξας, ἴδε δὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὀπισθεν,
Ἀργεῖους· μετὰ δέ σφι Ποσειδάωνα ἄνακτα.
Ἔκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἴδε κείμενον· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
εἶαθ'· ὁ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι, κῆρ ἀπινύσσων, 10
αἶμ' ἐμέων· ἐπεὶ οὐ μιν ἀφανρότατος βάλ' Ἀχαιῶν.
τὸν δὲ ἰδὼν ἐλέησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδὼν Ἥρην πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἥ μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἥρη,
Ἔκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαοὺς. 15
οὐ μὰν οἶδ', εἰ αὐτε κακορράφης ἀλεγεινῆς
πρώτη ἐπαύρηαι, καί σε πληγῇσιν ἰμύσσω.
ἦ οὐ μέμνη, ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν, ἐκ δὲ ποδοῦν
ἄκμονας ἦκα δύω, περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἵηλα
χρύσειον, ἄρρηκτον; σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν 20
ἐκρέμω· ἡλίστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμπον,

- λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν· ὃν δὲ λάβοιμεν,
 ῥίπτασκον τεταγών ἀπὸ βηλοῦ, ὅφρ' ἂν ἔκηται
 γῆν ὀλιγηπελέων· ἐμέ δ' οὐδ' ὥς θυμὸν ἀνίει
 25 ἀζηχῆς ὀδύνῃ Ἡρακλῆος θείοιο,
 τὸν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιθούσα θυέλλας,
 πέμψας ἐπ' ἀτρύγετον πόντον, κακὰ μητιώωσα,
 καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας·
 τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν ῥυσάμην, καὶ ἀνήγαγον αὐτὶς
 30 Ἄργος ἐς ἵπποβοτον, καὶ πολλὰ περ ἰδρῆσαντα.
 τῶν σ' αὐτὶς μνήσω, ἵν' ἀπολλήξῃς ἀπατάων·
 ὅφρα ἴδῃ, ἣν τοι χραίσμῃ φιλότῃς τε καὶ εὐνῇ,
 ἣν ἐμύγῃς ἐλθούσα θεῶν ἄπο, καί μ' ἀπάτησας.
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
 35 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθευ,
 καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος
 ὄρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν·
 σὴ δ' ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νωῖτερον λέχος αὐτῶν
 40 κουρίδιον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ ποτε μὰ ψ ὁμόσαιμι·
 μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 πημαίνει Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει·
 ἀλλὰ πού αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἐλέησεν Ἀχαιοὺς.
 45 αὐτὰρ τοι καὶ κέλνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην,
 τῇ ἴμεν, ἥ κεν δὴ σύ, Κελαινεφές, ἡγεμονεύῃς.
 Ὡς φάτο· μεῖδῃσεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Εἰ μὲν δὴ σύγ' ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
 50 ἴσον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καδίζοις,
 τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ,
 αἶψα μεταστρέψει νόον, μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ.
 ἀλλ' εἰ δὴ ῥ' ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις,
 ἔρχεο νῦν μετὰ φῦλα θεῶν, καὶ δεῦρο κάλεσσον
 55 Ἴρίν τ' ἐλθέμεναι καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον·
 ὅφρ' ἡ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων

ἔλθῃ, καὶ εἴπησι Ποσειδάωνι ἄνακτι,
 παυσάμενον πολέμοιο, τὰ δ' πρὸς δῶμαδ' ἰκέσθαι·
 "Ἐκτορα δ' ὑτρήνησι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων,
 αὐτὶς δ' ἐμπνεύσῃσι μένος, λελάδῃ δ' ὀδυνάων, 60
 αἱ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 αὐτὶς ἀποστρέψῃσιν, ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας·
 φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσιν
 Πηλεΐδew Ἀχιλλῆος. ὁ δ' ἀνστήσει δν ἑταῖρον,
 Πάτροκλον· τὸν δὲ κτενεῖ ἔγχρῃ φαίδιμος Ἐκτωρ 65
 Ἰλίου προπάροιθε, πολέας ὀλέσαντ' αἰζηοὺς
 τοὺς ἄλλους, μετὰ δ', υἱὸν ἐμὸν Σαρπηδόνα διον.
 τοῦ δὲ χολωσάμενος κτενεῖ Ἐκτορα διὸς Ἀχιλλεύς.
 ἐκ τοῦ δ' ἂν τοι ἔπειτα παλλῶξιν παρὰ νηῶν
 αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερές, εἰσόκ' Ἀχαιοὶ 70
 Ἰλιον αἰπὺ ἔλοιεν, Ἀθηναίης διὰ βουλὰς.
 τοπρὶν δ' οὔτ' ἄρ' ἐγὼ παύω χόλον, οὔτε τιν' ἄλλον
 ἀθανάτων Δαναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἐάσω,
 πρὶν γε τὸ Πηλεΐδαο τελευτηθῆναι ἐέλδωρ·
 ὥς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ' ἐπένευσα κάρητι, 75
 ἡματι τῷ, ὅτ' ἐμεῖο θεὰ Θέτις ἥψατο γούνων,
 λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορδον.
 "Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὀλυμπον.
 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος, ὅςτ' ἐπὶ πολλὴν 80
 γαίαν ἐληλουδῶς, φρεσὶ πυκαλίμῃσι νοήσῃ·
 ἐνδ' εἶην, ἧ ἐνθα· μενοινήσῃσι τε πολλά·
 ὥς κραιπνῶς μεμανῦα διέπτατο πότνια Ἥρη,
 ἕκετο δ' αἰπὺν Ὀλυμπον. ὀμηγερέεσσι δ' ἐπήλθεν
 ἀθανάτοισι θεοῖσι Διὸς δόμῳ· οἱ δὲ ἰδόντες 85
 πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν.
 ἧ δ' ἄλλους μὲν ἔασε, Θέμιστι δὲ καλλιπαρήφῃ
 δέκτο δέπας· πρώτη γὰρ ἐναντίῃ ἦλθε θέουσα·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 "Ἥρ', τίπτε βέβηκας, ἀτυζομένη δὲ ἕοικας ; 90
 ἧ μάλα δὴ σ' ἐφόβησε Κρόνου παῖς, ὅς τοι ἀκόιτης.

- Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
μή με, θεὰ Θέμι, ταῦτα διείρεο· οἶσθα καὶ αὐτῇ,
οἶος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής.
- 95 ἀλλὰ σὺν γ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἐνὶ δαιτὸς εἵσης·
ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσσαι ἀθανάτοισιν,
οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκεται· οὐδέ τί φημι
τᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, οὔτε βροτοῖσιν,
οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἔτι νῦν δαίνυται εὐφρων.
- 100 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰπούσα καδέζετο πότνια Ἥρη
ᾧχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοί· ἡ δ' ἐγέλασσει
χειλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέησιν
ἰάνθη· πᾶσιν δὲ νεμεσσηθεῖσα μετηύδα·
Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες!
- 105 ἡ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν, ἄσπον ἰόντες,
ἡ ἔπει ἡὲ βίῃ· ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει,
οὐδ' ὀδεται· φησὶν γὰρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
κάρτεϊ τε σθένει τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος.
τῷ ἔχεθ', ὃ, ττι κεν ὕμμι κακὸν πέμπησιν ἐκάστω.
- 110 ἤδη γὰρ νῦν ἔλπομ' Ἀρητὶ γε πῆμα τετύχθαι·
υἱὸς γάρ οἱ ὄλωλε μάχῃ ἐνὶ, φίλτατος ἀνδρῶν,
Ἀσκάλαφος, τὸν φησιν δν ἔμμεναι ὄβριμος Ἀρης.
Ἦς ἔφατ'· αὐτὰρ Ἀρης θαλερῶ πεπλήγητο μηρῷ
χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα·
- 115 Μὴ νῦν μοι νεμεσήσεται, Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
τίσασθαι φόνον υἱός, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
εἴπερ μοι καὶ μοῖρα, Διὸς πληγέντι κεραυνῷ
κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ' αἵματι καὶ κούρησιν.
Ἦς φάτο· καὶ ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε
- 120 ζευγνύμεν· αὐτὸς δ' ἔντε' ἐδύσετο παμφανώοντα.
ἔνθα κ' ἔτι μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος
παρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη,
εἰ μὴ Ἀθήνη, πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσιν,
ᾠρτο διέκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον, ἔνθα θάασεν.
- 125 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' εἴλετο καὶ σάκος ὤμων,

ἔρχει ὕψιππη στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ἐλοῦσα
χάλκων· ἥ δ' ἐπέεσσι καδάπτετο θούρον Ἄρηα·

Μαινόμενε, φρένας ἡλέ, διέφθορας ; ἡ νύ τοι αὐτῶς
οὐατ' ἀκούμεν ἐστί, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς.

οὐκ ἄτεις, ἄ, τε φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη, 130

ἥ δὴ νῦν παρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου εἰλήλουθεν ;

ἥ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ
ἄψ ἱμεν Οὐλυμπόνδε, καὶ ἀχνύμενός περ, ἀνάγκη,

αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι ;
αὐτίκα γὰρ Τρῶας μὲν ὑπερδύμους καὶ Ἀχαιοὺς 135

λείψει, ὃ δ' ἡμέας εἰσι κυδοιμήσων ἐς Ὀλυμπον·

μάρψει δ' ἐξείης, ὃς τ' αἴτιος, ὃς τε καὶ οὐκί.
τῷ σ' αὖ νῦν κέλομαι μεδέμεν χόλον υἱὸς ἔῃος.

ἤδη γάρ τις, τοῦγε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων, 140

ἥ πέφατ', ἥ καὶ ἔπειτα πεφήσεται· ἀργαλέον δέ.

πάντων ἀνδρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε.

ὦς εἰποῦσ' ἴδρυσε θρόνῳ ἐνὶ θούρον Ἄρηα.

Ἥρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτός,

Ἴρίν θ', ἥτε θεοῖσι μετ' ἀγγελος ἀθανάτοισιν· 145

καί σφεας φωνήσας· ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ζεὺς σφῶ εἰς Ἴδην κέλετ' ἐλθέμεν ὅττι τάχιστα·

αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃτε, Διὸς τ' εἰς ὧπα ἴδῃσθε,

ἔρδῃν ὅττι κε κείνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.

Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰπούσα, πάλιν κίε πότνια Ἥρη·

ἔξετο δ' εἰνὶ θρόνῳ· τῷ δ' αἶξαν· τε πετέσθην, 150

Ἴδην δ' ἱκανον πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν·

εὖρον δ' εὐρύσπα Κρονίδην ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ

ἦμενον· ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο.

τῷ δὲ πάροιθ' ἐλθόντε Διὸς νεφεληγερέταο 155

στήτην· οὐδέ σφωὶν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ,

ὅττι οἱ ὦκ' ἐπέεσσι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην.

Ἴριν δὲ προτέρην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Βάσκ' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, Ποσειδάωνι ἀνακτι

πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι.

παυσάμενόν μιν ἀνωχθεῖ μάχης ἡδὲ πτολέμοιο 160

- ἔρχεσθαι μετὰ φύλα θεῶν, ἢ εἰς ἄλα διαν.
 εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσῃ,
 φραζέσθω δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 μή μ' οὐδέ, κρατερός περ ἐὼν, ἐπιόντα ταλάσση
 165 μείναι· ἐπεὶ εὖ φημι βίη πολὺν φέρτερος εἶναι,
 καὶ γενεῇ πρότερος· τοῦ δ' οὐκ ὄδεσται φίλον ἦτορ,
 ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησε παδήνεμος ὠκέα Ἴρις·
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν.
 170 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἐκ νεφέων πτήτῃαι νιφὰς ἢ ἐ χάλαζα
 ψυχρὴ ὑπὸ ῥιπῆς αἰδρηγενέος Βορέας·
 ὥς κραιπνῶς μεμανῦα διέπτατο ὠκέα Ἴρις,
 ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη κλυτὸν Ἐννοσίγαιον·
 Ἀγγελίην τινά τοι, Γαίησχε κυανοχαῖτα,
 175 ἦλθον δεῦρο φέρουσα παραλ Διὸς αἰγιόχοιο.
 παυσάμενόν σ' ἐκέλευσε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 ἔρχεσθαι μετὰ φύλα θεῶν, ἢ εἰς ἄλα διαν.
 εἰ δέ οἱ οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεις, ἀλλ' ἀλογήσεις,
 ἠπειλεί καὶ κεῖνος ἐναντίβιον πολεμίζων
 180 ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι· σὲ δ' ὑπεξαλέασθαι ἀνώγει
 χεῖρας, ἐπεὶ σέο φησὶ βίη πολὺν φέρτερος εἶναι.
 καὶ γενεῇ πρότερος· σὸν δ' οὐκ ὄδεσται φίλον ἦτορ,
 ἴσόν οἱ φάσθαι, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κλυτὸς Ἐννοσίγαιος
 185 ὦ πόποι! ἦ ῥ', ἀγαθὸς περ ἐὼν, ὑπέροπλον ἔειπεν,
 εἰ μ' ὁμότιμον ἔοντα βίῃ ἀέκοντα καθεῖξει.
 τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφοί, οὓς τέκετο Ῥέα,
 Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Αἴδης, ἐνέροισιν ἀνάσσω.
 τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·
 190 ἦτοι ἐγὼν ἔλαχον πολιὴν ἄλα ναιέμεν αἰεὶ,
 παλλομένων, Αἴδης δ' ἔλαχε ζόφον ἡρόεντα·
 Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν·
 γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων, καὶ μακρὸς Ὀλυμπος.
 τῷ ῥα καὶ οὔτι Διὸς βέομαι φρεσίν· ἀλλὰ ἔκηλος,
 195 καὶ κρατερός περ ἐὼν, μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ.

χερσὶ δὲ μήτι με πάγχυ, κακὸν ὥς, δειδισσέσθω.
 θυγατέρεσσιν γάρ τε καὶ νιάσι βέλτερον εἶη
 ἐκπάγλους ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν, οὗς τέκεν αὐτός·
 οἳ ἔδην ὀτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκη.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ποδὴνemos ὤκέα Ἴρις· 200
 οὕτω γὰρ δὴ τοι, Γαίηοχε κυανοχαῖτα,
 τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε ;
 ἧ τι μεταστρέψεις ; στρεπταὶ μὲν τε φρένες ἐσθλῶν.
 οἷσθ', ὥς πρεσβυτέροισιν Ἑριννῆες αἰὲν ἔπονται.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων· 205
 Ἴρι θεά, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῆ.
 ἀλλὰ τόδ' αἶνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,
 ὅππότε' ἀν' ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ
 νεικεῖν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν. 210

ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν κε νεμεσσηθεῖς ὑποείξω.
 [ἄλλο δέ τοι ἐρέω, καὶ ἀπειλήσω τόγῃ θυμῷ·
 αἶ κεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγγελίης,
 Ἥρης Ἑρμείω τε καὶ Ἠφαίστοιο ἀνακτος,
 Ἰλίου αἰπεινῆς πεφιδήσεται, οὐδ' ἐδελήσει 215
 ἐκπέρσαι, δοῦναι δὲ μέγα κράτος Ἀργείοισιν,
 ἴστω τοῦθ', ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.]

Ὡς εἰπὼν λίπε λαὸν Ἀχαιϊκὸν Ἐννοσίγαιος·
 δῦνε δὲ πόντον ἰών, πόθεςαν δ' ἦρωες Ἀχαιοί·
 καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς· 220

Ἔρχεο νῦν, φίλε Φοῖβε, μεθ' Ἑκτορα χαλκοκορυστήν·
 ἦδη μὲν γάρ τοι γαίηοχος Ἐννοσίγαιος
 ἵχεται εἰς ἅλα διὰν, ἀλευάμενος χόλον αἰπὺν
 ἡμέτερον· μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι,
 ἵπερ ἐνέρτεροί εἰσι θεοί, Κρόνον ἀμφὶς ὄντες. 225
 ἰλλὰ τόδ' ἡμὲν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον ἢ δὲ οἱ αὐτῷ
 ἵπλετο, ὅττι πάροιθε νεμεσσηθεῖς ὑπόειξεν
 ζεῖρας ἐμάς· ἐπεὶ οὐ κεν ἀνιδρωτὶ γ' ἐτελέσθη.
 ἀλλὰ σίγ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
 τὴν μάλ' ἐπισσεῖων, φοβέειν ἦρωας Ἀχαιοὺς. 230

σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, Ἐκατηβόλε, φαίδιμος Ἑκτωρ·
τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, ὅφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
φεύγοντες νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκωνται.

κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε,

235 ὥς κε καὶ αὐτὶς Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.

ᾧς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων
βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων, ἱρηκι ἐοικὼς

ὠκέϊ, φασσοφόνῳ, ὅς τ' ὤκιστος πετεηνῶν·

εὖρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἑκτορα δῖον,

240 ἤμενον, οὐδ' ἔτι κείτο· νέον δ' ἐσαγείρετο θυμόν,
ἀμφὶ δ' ἐγινώσκων ἐτάρους· ἀτὰρ ἄσθμα καὶ ἰδρὼς
παύετ', ἐπεὶ μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο.

ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·

Ἑκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων

245 ἦσ' ὀλιγηπελέων· ἦ πού τί σε κῆδος ἰκάνει·

Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ·

τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε θεῶν, ὅς μ' εἶραι ἄντην;

οὐκ ἄτεις, ὃ με νηυσὶν ἐπὶ πρύμνησιν Ἀχαιῶν,

οὓς ἐτάρους ὀλέκοντα, βοὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας

250 χερμαδίῳ πρὸς στήθεος, ἔπαυσε δὲ Δούριδος ἀλκῆς,

καὶ δὴ ἔγωγ' ἐφάμην νέκυσας καὶ δῶμ' Ἀΐδαο

ἥματι τῷδ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ φίλον αἶον ἦτορ.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·

θάρσει νῦν· τοῖόν τοι ἄοσσητήρα Κρονίων

255 ἐξ Ἰδης προέηκε παρεστώμεναι καὶ ἀμύνειν,

Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον· ὃς σε πάρος περ

ρύομ', ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πτολίεθρον.

ἀλλ' ἄγε νῦν ἱππεῦσιν ἐπότηρνον πολέεσσιν,

νηυσὶν ἔπι γλαφυρήσιν ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους·

260 αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κίων, ἵπποισι κέλενδον

πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς.

ᾧς εἰπὼν ἐμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.

ὥς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτῃ,

δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων,

265 εἰώθως λούεσθαι ἐϋρρέϊος ποταμοῖο,

κυδιών· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαίται
 ὤμοις αἰσσοῦνται· ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθώς,
 ῥίμφα ἐ γούνα φέρει μετά τ' ἤδεα καὶ νομὸν ἵππων·
 ὥς Ἔκτωρ λαιψήρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα,
 ὀτρύνων ἵππῃας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν. 270

οἱ δ', ὥστ' ἡ ἔλαφον κεραδὸν ἡ ἄγριον αἶγα
 ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροῖῳται·
 τὸν μὲν τ' ἡλίβατος πέτρη καὶ δάσκιος ὕλη
 εἰρύσατ', οὐδ' ἄρα τέ σφι κιχήμεναι αἰσιμον ἦεν·
 τῶν δέ θ' ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάνη λῖς ἡὔγενειος 275
 εἰς ὁδόν, αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαώτας·
 ὧς Δαναοὶ εἰως μὲν ὀμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
 αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδον Ἔκτορ' ἐποιχόμενον στίχας ἀνδρῶν,
 τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παρὰ ποσὶ κάππεσε θυμός. 280

Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστος, ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι,
 ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ· ἀγορῇ δέ ἐ παῦροι Ἀχαιῶν
 νίκων, ὅππότε κούροι ἐρίσσειαν περὶ μῦθων·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν· 285

Ἦ πόποι, ἡ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμαι
 οἶον δ' αὐτ' ἐξαῦτις ἀνέστη, Κῆρας ἀλύξας,
 Ἔκτωρ! ἡ θῆν μὲν μάλα ἔλπετο θυμὸς ἐκάστου
 χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν Τελαμωνιάδαο.
 ἀλλὰ τις αὐτε θεῶν ἐρρύσατο καὶ ἐσάωσεν 290

Ἔκτορ', ὁ δὴ πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε
 ὥς καὶ νῦν ἐσσεσθαι ὀτομαι· οὐ γὰρ ἄτερ γε
 Ζηνὸς ἐριγδοῦπου πρόμος ἴσταται, ὧδε μενοινῶν.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες.
 πληθύν μὲν ποτὶ νῆας ἀνώξομεν ἀπονέεσθαι· 295
 αὐτοὶ δ', ὅσσοι ἄριστο· ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι,
 στείομεν, ὥς κε πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες,
 δούρατ' ἀνασχόμενοι· τὸν δ' οἶω, καὶ μεμαῶτα,
 θυμῷ δείσεσθαι Δαναῶν καταδύναι ὄμιλον.

- 300 Ὀς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπιδόντο
οἱ μὲν ἄρ' ἀμφ' Αἴαντα καὶ Ἴδομενῆα ἄνακτα,
Τεῦκρον, Μηριόνην τε, Μέγην τ', ἀτάλαντον Ἀρηϊ,
ὑσμίνην ἤρτυνον, ἀριστήας καλέσει πτες,
Ἔκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον· αὐτὰρ ὀπίσσω
305 ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.
Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ
μακρὰ βιβίας· πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ Φοῖβος Ἀπόλλων
εἰμένος ὥμοιιν νεφέλην, ἔχε δ' αἰγίδα Διούριν,
δεινὴν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέ', ἦν ἄρα χαλκεὺς
310 Ἐφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν·
τὴν ἄρ' ὄγ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, ἡγήσατο λαῶν.
Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες· ὦρτο δ' αὐτῇ
ὄξεϊ' ἀμφοτέρωθεν· ἀπὸ νευρῆφι δ' οἴστοι
θρῶσκον· πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
315 ἄλλα μὲν ἐν χροῖ πηγνυτ' Ἀρηϊδῶν αἰζηῶν,
πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χροῖα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
ἐν γαίῃ ἴσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι.
ὄφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων
τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός·
320 αὐτὰρ ἐπεὶ κατένωπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυπώλων
σεῖσ', ἐπὶ δ' αὐτὸς αὔσε μάλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμὸν
ἐν στήθεσσιν ἔδελξε, λάθοντο δὲ Δούριδος ἀλκῆς.
οἱ δ', ὥστ' ἡε βοῶν ἀγέλην ἢ πῶν μέγ' οἴων
θῆρε δύω κλονέωσι, μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ,
325 ἐλθόντ' ἐξαπίνης, σημάντορος οὐ παρεόντος·
ὥς ἐφόβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάλκιδες· ἐν γὰρ Ἀπόλλων
ἦκε φόβον, Τρῶσιν δὲ καὶ Ἐκτορι κύδος ὄπαζεν.
Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κεदाσθείσης ὑσμίνης.
Ἐκτωρ μὲν Στιχίον τε καὶ Ἀρκεσίλαον ἔπεφνεν,
330 τὸν μὲν, Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτῶνων,
τὸν δέ, Μενεσθέος μεγαθύμου πιστὸν ἐταῖρον.
Αἰνείας δὲ Μέδοντα καὶ Ἴασον ἐξενάριξεν·
ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλήος Δεῖλιον

ἔσκε, Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς, 325
γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς·

Ἴασος αὐτ' ἀρχὸς μὲν Ἀθηναίων ἐτέτυκτο,
υἱὸς δὲ Σφήλῳ καλέσκετο Βουκολίδαο.
Μηκιστὴ δ' ἔλε Πουλυδάμας, Ἐχλὸν δὲ Πολίτης 340
πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ, Κλονίον δ' ἔλε διὸς Ἀγήνωρ.

Δηϊόχον δὲ Πάρις βάλε νείατον ὦμον ὅπισθεν
φεύγοντ' ἐν προμάχοισι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε.

Ὅφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα, τόφρα δ' Ἀχαιοὶ
τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ,
ἔνθα καὶ ἔνθα φέβοντο, δύνοντο δὲ τείχος ἀνάγκῃ. 345

Ἐκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·

Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, ἔαν δ' ἔναρα βροτόεντα!
ὄν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐτέρωθι νοήσω,
αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι, οὐδέ νυ τόνγε
γνωτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα, 350
ἀλλὰ κύνες ἐρύουσι πρὸ ἄστεος ἡμετέροιο.

ὣς εἰπὼν μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους,
κεκλόμενος Τρώεσσι κατὰ στίχας· οἱ δὲ σὺν αὐτῷ
πάντες ὁμοκλήσαντες, ἔχον ἐρυσάρματας ἵππους,
ἡχῇ θροεσσίῃ· προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων 355
ρεῖ' ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων

εἰς μέσσον κατέβαλλε· γεφύρωσεν δὲ κέλευθον
μακρὴν ἥδ' εὐρείαν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή
γίγνεται, ὅππότε ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος ᾔσιν.

τῇ ῥ' οὔγε προχέοντο φαλαγγηδόν, πρὸ δ' Ἀπόλλων, 360
αἰγίδ' ἔχων ἐρίτιμον· ἔρειπε δὲ τείχος Ἀχαιῶν
ρεῖα μάλ', ὥς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης,

ὅστ' ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέησιν,
ἀψ' αὐτὶς συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων·
ὥς ῥα σύ, ἦε Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ οἰζὺν 365
σύγχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνώρσας.

ὣς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,

- ἀλλήλοισι τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
 χείρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος·
- 370 Νέστωρ αὖτε μάλιστα Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν,
 εὐχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
 Ζεῦ πάτερ, εἴποτέ τίς τοι ἐν Ἀργεῖ περ πολυπύργῳ
 ἦ βοὸς ἦ δῖος κατὰ πῖονα μηρία καίων,
 εὐχετο νοστήσαι, σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας·
- 375 τῶν μῆσαι, καὶ ἄμυνον, Ὀλύμπιε, νηλεὲς ἦμαρ·
 μῆδ' οὐτῶ Τρῶεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιοὺς.
 ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,
 ἀράων αἰῶν Νηληϊάδαο γέροντος.
- Τρῶες δ' ὥς ἐπύθοντο Διὸς κτύπον αἰγιόχοιο,
- 380 μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
 οἱ δ', ὥστε μέγα κύμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὀππότε' ἐπείγῃ
 ἰς ἀνέμου· ἡ γάρ τε μάλιστά γε κύματ' ὀφέλλει.
 ὥς Τρῶες μεγάλη ἰαχῇ κατὰ τεῖχος ἔβαινον,
- 385 ἵππους δ' εἰσελάσαντες, ἐπὶ πρύμνησι μάχοντο
 ἔγχεσιν ἀμφιγυοῖς αὐτοσχεδόν· οἱ μὲν ἀφ' ἵππων,
 οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινάων ἐπιβάντες,
 μακροῖσι ξυστοῖσι, τά ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο
 ναύμαχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα εἰμένα χαλκῷ.
- 390 Πάτροκλος δ', εἵως μὲν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε
 τείχεος ἀμφεμάχοντο θοάων ἔκτοθι νηῶν,
 τόφρ' ὄγ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο
 ἦστό τε, καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις, ἐπὶ δ' ἔλκει λυγρῷ
 φάρμακ' ἀκήματ' ἔπαυσε μελαινάων ὀδυνάων.
- 395 αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησεν
 Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 ὦμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὧ πεπλήγετο μῆρὸν
 χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ἤυδα.
 Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύναμαι, χατέοντί περ ἔμπης,
- 400 ἐνθάδε παρμενέμεν· δὴ γὰρ μέγα νείκος ὄρωρεν·
 ἀλλὰ σὲ μὲν θερύπων ποτιτερπέτω· αὐτὰρ ἔγωγε

σπείσονται εἰς Ἀχιλλῆα, ἵν' ἀτρύνω πολεμίζειν.
 τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίνω
 παρειπῶν; ἀγαθὴ δὲ παραΐφασίς ἐστιν ἑταίρου.

Τὸν μὲν ἄρ', ὥς εἰπόντα, πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ 405
 Τρῶας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐδύναντο,
 παυροτέρους περ ἑόντας, ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν.
 ἤτε ποτὲ Τρῶες Δαναῶν ἐδύναντο φάλαγγας,
 ἠξάμενοι, κλισίῃσι μυγήμεναι ἠδὲ νέεσσιν.

ἀλλ' ὥστε στάδμῃ δόρυ νήϊον ἐξιθύνει 410
 τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὅς ῥά τε πάσης
 εὖ εἶδῃ σοφίης, ὑποδημοσύνησιν Ἀθῆνης·

ὥς μὲν τῶν ἐπὶ Ἰσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε·
 ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχῃν ἐμάχοντο νέεσσιν.

Ἐκτωρ δ' αὐτ' Αἴαντος εἰσατο κυδαλίμοιο. 415
 τὼ δὲ μῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον, οὐδ' ἐδύναντο,
 οὐδ' ὁ τὸν ἐξελάσαι, καὶ ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας,
 οὐδ' ὁ τὸν ἀψ ὥσασθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσε γε δαίμων.

ἔνθ' υἷα Κλυτίοιο Καλήτορα φαίδιμος Αἴας, 420
 πῦρ ἐς νῆα φέροντα, κατὰ στήθος βάλε δουρί.
 δούπησεν δὲ πεσών, δαλὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.

Ἐκτωρ δ' ὡς ἐνόησεν ἀνεψιὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 ἐν κονίῃσι πεσόντα νεὸς προπάροιθε μελαίνης,
 Τρωσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί, 425
 μὴ δὴ πω χάζεσθε μάχης ἐν στείνεϊ τῷδε·
 ἀλλ' υἷα Κλυτίοιο σαώσατε, μή μιν Ἀχαιοὶ
 τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.

Ὡς εἰπὼν Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 τοῦ μὲν ἄμαρθ'· ὁ δ' ἔπειτα Λυκόφρονα, Μάστορος υἱόν, 430
 Αἴαντος θεράποντα, Κυθήριον, ὅς ῥα παρ' αὐτῷ
 ναϊ, ἐπεὶ ἄνδρα κυτέκτα Κυθήροισι ζαθέοισιν,
 τόν ῥ' ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὐατος ὀξεῖ χαλκῷ,
 ἔσταότ' ἄγχ' Αἴαντος· ὁ δ' ὑπτίος ἐν κονίῃσιν
 νηὸς ἀπο πρύμνης χαμάδις πέσε· λύντο δὲ γυνῖα. 435
 Αἴας δ' ἐρρύλησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα·

- Τεῦκρε πέπον, δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς ἐταῖρος,
 Μαστοριίδης, ὃν νῶϊ, Κυθηρόθεν ἔνδον ἔοντα,
 ἴσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισιν·
 440 τὸν δ' Ἔκτωρ μεγάθυμος ἀπέκτανε. ποῦ νύ τοι ἰοὶ
 ὠκύμοροι καὶ τόξον, ὃ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων;
 ὦς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε· θέων δέ οἱ ἄγχι παρέσθη,
 τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον ἠδὲ φαρέτρην
 ἰοδόκον· μάλα δ' ὤκα βέλεα Τρώεσσιν ἐφίλει.
 445 καὶ ῥ' ἔβαλε Κλεῖτον, Πεισθήνορος ἀγλαὸν υἱόν,
 Πουλυδάμαντος ἐταῖρον, ἀγαυοῦ Πανδοίδαο,
 ἠνία χερσὶν ἔχοντα· ὁ μὲν πεπόννητο κατ' ἵππους·
 τῇ γὰρ ἔχ', ἥ ῥα πολὺ πλείσται κλονέοντο φάλαγγες,
 Ἔκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
 450 ἦλθε κακόν, τὸ οἱ οὐτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ.
 αὐχένι γάρ οἱ ὀπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰός·
 ἥριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι,
 κείν' ὄχεα κροτέοντες. ἀναξ δ' ἐνόησε τάχιστα.
 Πουλυδάμας, καὶ πρῶτος ἐναντίος ἦλυθεν ἵππων.
 455 τοὺς μὲν ὄγ' Ἀστυνόφ, Προτιάονος υἱεῖ, δῶκεν·
 πολλὰ δ' ἐπώτρυνε σχεδὸν ἴσχειν εἰσορόοντα
 ἵππους· αὐτὸς δ' αὐτὶς ἰὼν προμάχοισιν ἐμήχθη.
 Τεῦκρος δ' ἄλλον οἷστον ἐφ' Ἔκτορι χαλκοκορυστῇ
 αἶνυτο, καὶ κεν ἔπαυσε μάχην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
 460 εἴ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμόν.
 ἀλλ' οὐ λῆθε Διὸς πυκινὸν νόον, ὃς ῥ' ἐφύλασσεν
 Ἔκτορ', ἀτὰρ Τεῦκρον Τελαμώνιον εὖχος ἀπηγύρα,
 ὃς οἱ εὖστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ
 ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι· παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλη
 465 ἰὸς χαλκοβαρής, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 Τεῦκρος δ' ἐρρύγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα·
 ὦ πόποι, ἦ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κείρει
 δαίμων ἡμετέρης, ὃ, τε μοι βιὸν ἔκβαλε χειρός,
 νευρὴν δ' ἐξέρρηξε νεόστροφον, ἣν ἐνέδησα
 470 πρῶϊον, ὃφρ' ἀνέχαιτο θαμὰ θρώσκοντας οἷστους.
 Τὸν δ' ἡμέμβετ ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας.

ὦ πέπον, ἀλλὰ βιὸν μὲν ἔα καὶ ταρφέας ἰοὺς
 κείσθαι, ἐπεὶ συνέχευε θεός, Δαναοῖσι μεγέρας.
 αὐτὰρ χερσὶν ἔλων δολιχὸν δόρυ, καὶ σάκος ὦμφ,
 μάρναό τε Τρώεσσι, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαοὺς · 475
 μὴ μὰν ἀσπουδί γε, δαμασσάμενοι περ, ἔλοιεν
 νῆας εὖσσέλμους · ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης.

ᾠς φάθ' · ὁ δὲ τόξον μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν ·
 αὐτὰρ ὄγ' ἄμφ' ὦμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον ·
 κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν · 480
 [ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθευ ἔνευεν ·]
 εἴλετο δ' αἰκίμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξείῃ χαλκῷ ·
 βῆ δ' ἰέναι, μάλα δ' ὦκα θέων Αἴαντι παρέστη.

Ἐκτωρ δ' ὡς εἶδεν Τεύκρου βλαφθέντα βέλεμνα,
 Τρωσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας · 485

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλκῆς
 νῆας ἀνὰ γλαφυράς ! δὴ γὰρ ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
 ἀνδρὸς ἀριστῆος Διῷθεν βλαφθέντα βέλεμνα.
 ρεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίγνεται ἀλκή, 490
 ἡμὲν ὁτέοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ,
 ἡδ' ὅτινας μινύθῃ τε, καὶ οὐκ ἐδέλῃσιν ἀμύνειν ·
 ὡς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀρήγει.
 ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες ! ὃς δέ κεν ὑμέων
 βλήμενος, ἡὲ τυπείς, θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ, 495
 τεθνάτω ! οὐ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένων περὶ πάτρης
 τεθνάνειν · ἀλλ' ἄλοχός τε σὴ καὶ παῖδες ὀπίσσω,
 καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, εἴ κεν Ἀχαιοὶ
 οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

ᾠς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Αἴας δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἐτάροισιν · 500

Αἰδώς, Ἀργεῖοι ! νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι,
 ἡὲ σαωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν.
 ἢ ἔλπεσθ', ἦν νῆας ἔλῃ κορυθαίολος Ἐκτωρ,
 ἐμβαδὸν ἵξεσθαι ἦν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος ; 505
 ἢ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα

- "Εκτορος, ὃς δὴ νῆας ἐνιπρήσαι μενεαίνει ;
 οὐ μὰν ἔς γε χορὸν κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 ἡμῖν δ' οὔτις τοῦδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων,
 510 ἢ αὐτοσχεδὴν μίξαι χεῖράς τε μένος τε.
 βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἓνα χρόνον, ἢ βιώναι,
 ἢ δηδὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι,
 ὧδ' αὐτως παρὰ νηυσὶν, ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν.
 ὧς εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 515 ἔνθ' Ἔκτωρ μὲν ἔλε Σχεδίων, Περιμήδεος υἱόν,
 ἀρχὸν Φωκῆων· Αἴας δ' ἔλε Λαοδάμαντα,
 ἡγεμόνα πρυλέων, Ἀντήνορος ἀγλαὸν υἱόν·
 Πουλυδάμας δ' ὦτον Κυλλήνιον ἐξενάριξεν,
 Φυλεῖδew ἔταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἑπειῶν.
 520 τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσεν ἰδὼν· ὁ δ' ὑπαιδα λιάσθη
 Πουλυδάμας· καὶ τοῦ μὲν ἀπήμβροτεν· οὐ γὰρ Ἀπόλλωι
 εἶα Πάνδου υἱὸν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι·
 αὐτὰρ ὅγε Κροῖσμον στήθεος μέσον οὔτασε δουρί.
 δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ὑπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
 525 τόφρα δὲ τῷ ἐπόρουσε Δόλοψ, αἰχμῆς εὖ εἰδώς,
 Λαμπετιδῆς — δν Λάμπος ἐγείνατο, φέρτατος ἀνδρῶν,
 Λαομεδοντιάδης, εὖ εἰδότα θούριδος ἀλκῆς —
 ὃς τότε Φυλεῖδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρί,
 ἐγγύθεν ὀρμηθεὶς· πυκινὸς δὲ οἱ ἤρκεσε θώρηξ,
 530 τὸν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα· τὸν ποτε Φυλεὺς
 ἡγαγεν ἐξ Ἑφύρης, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.
 ξείνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἀναξ ἀνδρῶν Εὐφῆτης,
 ἐς πόλεμον φορέειν, δῆϊων ἀνδρῶν ἀλεωρήν
 ὃς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον.
 535 τοῦ δὲ Μέγης κόρυθος χαλκήρεος ἵπποδασείης
 κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἐγχεῖ ὀξυόεντι.
 ῥῆξε δ' ἀφ' ἵππειον λόφον αὐτοῦ· πᾶς δὲ χαμάζε
 κάππεσεν ἐν κονίησι, νέον φοῖνικι φαεινός.
 ἕως ὁ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἔλπετο νίκην,
 540 τόφρα δὲ οἱ Μενέλαος Ἀρήϊος ἦλθεν ἀμύντωρ.
 στή δ' εὐράξ σὺν δουρὶ λαθών, βάλε δ' ὦμον ὀπισθεν·

αἶχμή δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα,
 πρῶσσω ἰέμενη· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐλιάσθη.
 τῷ μὲν εἰσιάσθη χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων
 συλήσειν· Ἔκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσεν 545
 πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἴκεταονίδην ἐνένιπτεν,
 ἰφθιμον Μελάνιππον· ὁ δ' ὄφρα μὲν εἰλίποδας βοῦς
 βόσκ' ἐν Περκώτῃ, δητῶν ἀπονόσφιν ἑόντων
 αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἦλυνον ἀμφιέλισσαι,
 ἄψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσιν, 550
 ναῖε δὲ παρ Πριάμφῳ, ὁ δέ μιν τίεν ἴσα τέκεσσιν·
 τὸν ῥ' Ἔκτωρ ἐνένιπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Οὕτω δὴ, Μελάνιππε, μεθήσομεν ; οὐδὲ νυ σοὶ περ
 ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, ἀνεψιοῦ κταμένοιο ;
 οὐχ ὁράας, οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἔπουσιν ; 555
 ἀλλ' ἔπευ ! οὐ γὰρ ἔτ' ἔστιν ἀποσταδὸν Ἀργείοισιν
 μάρνασθαι, πρὶν γ' ἡὲ κατακτάμεν, ἡὲ κατ' ἄκρης
 Ἴλιον αἰπεινὴν ἐλέειν, κτάσθαι τε πολίτας.

ᾠς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἄμ' ἔσπετο ἰσόθεος φῶς.
 Ἀργείους δ' ὥτρυνε μέγας Τελαμώνιος Αἴας· 560

ᾠ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ,
 ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας !
 αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι, ἡὲ πέφανται·
 φευγόντων δ' οὐτ' ἄρ κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.

ᾠς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον, 565
 ἐν θυμῷ δὲ βάλουτο ἔπος· φράζαντο δὲ νῆας
 ἔρκει χαλκείῳ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρώας ἔγειρεν.
 Ἀντίλοχον δ' ὥτρυνε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·

Ἀντίλοχ', οὔτις σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
 οὔτε ποσὶν θάσσω, οὐτ' ἄλκιμος ὥς σὺ μάχεσθαι· 570
 εἴ τινα που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλοιςθαι !

ᾠς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτὶς ἀπέσσυτο, τὸν δ' ὀρόθουνεν·
 ἐκ δ' ἔθορε προμάχων, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 ἀμφὶ ἑ παπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρώες κεκάδοντο,
 ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος· ὁ δ' οὐχ' ἄλιον βέλος ἤκεν· 575
 ἀλλ' Ἴκετάονος υἱὸν ὑπέρθυμον Μελάνιππον,

- νισσόμενον πόλεμόνδε, βάλε στῆθος παρὰ μαζόν.
 δούπησεν δὲ πεσών, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, κύων ὥς, ὅστ' ἐπὶ νεβρῷ
 580) βλημένῳ ἀΐξῃ, τόντ' ἐξ εὐνήφι θορόντα
 θρηνητὴρ ἐτύχησε βαλὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
 ὥς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης,
 τεύχεα συλήσων. ἀλλ' οὐ λάθην Ἑκτορα δῖον,
 ὃς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε θάων ἀνὰ δηϊοτήτα.
 585 Ἀντίλοχος δ' οὐ μείνει, θοός περ ἐὼν πολεμιστής,
 ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς,
 ὅστε, κύνα κτείνας ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσιν,
 φεύγει, πρὶν περ ὄμιλον ἀολλίσθῃμεναι ἀνδρῶν·
 ὥς τρέσε Νεστορίδης· ἐπὶ δὲ Τρῳῆς τε καὶ Ἑκτωρ
 590 ἡχῇ θροσπεσίῃ βέλεα στονόοντα χέοντο·
 στῆ δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἔκετο ἔδνος ἐταίρων
 Τρῳῆς δέ, λείουσιν ἐοικότος ὠμοφάγοισιν,
 νηυσὶν ἐπεσσεύοντο, Διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμάς·
 ὃ σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα, θέλγε δὲ θυμὸν
 595 Ἀργείων, καὶ κύδος ἀπαίνυτο, τοὺς δ' ὀρόθυνεν.
 Ἑκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κύδος ὀρέξαι,
 Πριαμίδην, ἵνα νηυσὶ κορωνίσιν θροσπιδαῆς πῦρ
 ἐμβάλλῃ ἀκάματον, Θέτιδος δ' ἐξαίσιον ἀρῆν
 πᾶσαν ἐπικρήνει· τὸ γὰρ μένε μητίετα Ζεὺς,
 600 νηὸς καιομένης σέλας ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.
 ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλῖνξιν παρὰ νηῶν
 θησέμεναι Τρῳῶν, Δαναοῖσι δὲ κύδος ὀρέξαι.
 τὰ φρονέων, νήεσσιν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἔγειρεν
 Ἑκτορα Πριαμίδην, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.
 605 μαίνεται δ', ὥς ὅτ' Ἀρης ἐγγέσπαλος, ἡ ὁλοὸν πῦρ
 οὔρεσι μαίνηται, βαθέης ἐν τάρφεσιν ὕλης·
 ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίγνεται, τῷ δέ οἱ ὄσσε
 λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν· ἀμφὶ δὲ πῆληξ
 σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο.
 610 [Ἑκτορος· αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ
 Ζεὺς, ὃς μιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μῶνον ἐόντα

τίμα καὶ κύδαινε. μινυνθᾶδιος γὰρ ἔμελλεν
 ἔσσεσθ'· ἤδη γάρ οἱ ἐπώρνευε μόρσιμον ἡμαρ
 Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλεΐδαο βίηφι.¹
 καὶ ῥ' ἔδελεν ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν, πειρητιζων, 615
 ἥ δὴ πλείστον ὄμιλον ὄρα καὶ τεύχε' ἄριστα·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς δύνατο ῥῆξαι, μάλα περ μενεαίνων.
 ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, ἥ ὅτε πέτρη
 ἡλίβατος, μεγάλη, πολιῆς ἀλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα,
 ἦτε μένει λυγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα, 620
 κύματά τε τροφόμεντα, τά τε προσερεύγεται αὐτήν·
 ὥς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοντο.
 αὐτὰρ ὁ, λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν, ἔνδορ' ὀμίλῳ·
 ἐν δ' ἔπεσ', ὡς ὅτε κύμα θοῇ ἐν νηϊ πέσῃσιν
 λάβρον ὑπὸ νεφέων ἀνεμοτρεφές, ἥ δέ τε πᾶσα 625
 ἄχνη ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης
 ἱστίῳ ἐμβρέμεται· τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
 δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται·
 ὥς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 αὐτὰρ ὄγ', ὥς τε λέων ὀλοόφρων βουσὶν ἐπελθών, 630
 αἶ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μέγαλοιο νέμονται
 μυρίαί· ἐν δέ τε τῇσι νομεύς, οὔπω σάφα εἰδὼς
 θηρὶ μαχήσασθαι ἑλικὸς βοὸς ἀμφὶ φονῇσιν·
 ἦτοι ὁ μὲν πρῶτῃσι καὶ ὕστατίησι βόεσσιν
 αἰὲν ὁμοστικᾶει, ὁ δέ τ' ἐν μέσσησιν ὀρούσας 635
 βοῦν ἔδει, αἱ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν· ὥς τότε Ἀχαιοὶ
 θροναίῳ ἐφόβηθεν ὑφ' Ἑκτορι καὶ Διὶ πατρὶ
 πάντες· ὁ δ' οἷον ἔπεφνε Μυκηναῖον Περιφήτην,
 Κοπρῆος φίλον υἱόν, ὃς Εὐρυσθέως ἀνακτος
 ἀγγελίης οἴχνεσκε βίῃ Ἡρακλεΐῃ· 640
 τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς πολὺ χεῖρονος υἱὸς ἀμείνων
 παντοίας ἀρετάς, ἡμὲν πόδας ἡδὲ μάχεσθαι,
 καὶ νόον ἐν πρῶτοισι Μυκηναίων ἐτέτυκτο·
 ὃς ῥα τότε Ἑκτορι κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυάλιξεν.
 στρεφθεῖς γὰρ μετόπισθεν, ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο, 645
 τὴν αὐτὸς φορέεσκε ποδηγεκέ', ἔρκος ἀκόντων·

τῇ ὄγ' ἐνὶ βλαφθεῖς, πέσεν ὑπτίως· ἀμφὶ δὲ πῆληξ
σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος.

- Ἔκτωρ δ' ὄξυ νόησε, θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη,
550 στῆθεϊ δ' ἐν δόρῳ πῆξε, φίλων δέ μιν ἐγγὺς ἐταίρων
κτεῖν'· οἱ δ' οὐκ ἐδύναντο, καὶ ἀχνύμενοί περ ἐταίρου,
χραιομεῖν· αὐτοὶ γὰρ μάλα δείδισαν Ἔκτορα δῖον.

Εἰςωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι
νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρύατο· τοὶ δ' ἐπέχυντο.

- 655 Ἀργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκη
τῶν πρωτέων, αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν
ἄδρῳοι, οὐδ' ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατόν· ἴσχε γὰρ αἰδώς,
καὶ δέος· ἄζηχες γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισιν.

- Νέστωρ αὐτε μάλιστα Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
660 λίσσεθ' ὑπὲρ τοκέων γονοῦμενος ἄνδρα ἕκαστον·

ᾧ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θέοσ' ἐνὶ θυμῷ
ἄλλων ἀνδράπων! ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος
παίδων ἥδ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἥδὲ τοκῆων,
ἡμὲν ὅτεφ' ζώουσι, καὶ ᾧ κατατεθνήκασιν.

- 665 τῶν ὑπερ' ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων,
ἑστάμεναι κρατερῶς· μηδὲ τρωπᾶσθε φόβονδε!

ᾧς εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστων.
τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύς ὥσεν Ἀθήνη
θεσπέσιον· μάλα δέ σφι φόως γένητ' ἀμφοτέρωθεν,

- 670 ἡμὲν πρὸς νηῶν καὶ ὁμοίτου πολέμοιο.

Ἔκτορα δὲ φράσσαντο βοῇν ἀγαθὴν καὶ ἐταίρους,
ἡμὲν ὅσοι μετόπισθεν ἀφέστασαν, οὐδ' ἐμάχοντο,
ἥδ' ὅσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θοῇσιν.

- Οὐδ' ἄρ' ἔτ' Αἴαντι μεγαλήτορι ἦνδανε θυμῷ
675 ἑστάμεν, ἔνθα περ ἄλλοι ἀφέστασαν υἱες Ἀχαιῶν·
ἀλλ' ὄγε νηῶν ἱκρι' ἐπ' ὄχετο, μακρὰ βιβάσθων,
νώμα δὲ ξυστόν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσιν,
κολλητὸν βλήτροισι, δυωκαεικοσίπηχυν.

- ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδώς,
680 ὅςτ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρεται ἵππους,
σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστρῳ δίηται,

λαοφόρον καὶ ὁδόν· πολέες τέ ἐθήσαντο
 ἄνδρες ἦδ' ὀφθαλμοὶ· ὁ δ' ἐμπεδὸν ἀσφαλὲς αἰεὶ
 θρώσκων ἄλλοι' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, οἳ δὲ πέτονται·
 ὥς Αἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἱκρία νηῶν 685
 φοῖτα, μακρὰ βιβάς, φωνὴ δὲ οἳ αἰδέρ' ἱκανεν.
 αἰεὶ δὲ σμερδὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευεν,
 νηυσὶ τε καὶ κλισίῃσιν ἀμυνέμεν. οὐδὲ μὲν Ἐκτωρ
 μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῃ πύκα θωρηκτάων·
 ἀλλ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἰῶν 690
 ἔθνος ἐφορμᾶται, ποταμὸν πάρα βοσκομενάων,
 χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων·
 ὥς Ἐκτωρ ἵδυσε νεὸς κυανοπρώροιο,
 ἀντίος ἀτρώων· τὸν δὲ Ζεὺς ὥσεν ὀπίσθεν
 χειρὶ μάλα μεγάλῃ, ὥτρυνε δὲ λαὸν ἅμ' αὐτῷ. 005
 Αὐτὶς δὲ δριμεῖα μάχη παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη·
 φαίης κ' ἀκμήτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
 ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ· ὥς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.
 τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν ὅδ' ἦν νόος· ἦτοι Ἀχαιοὶ
 οὐκ ἔφασαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, ἀλλ' ὀλέεσθαι· 700
 Τρωσὶν δ' ἔλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐκάστου,
 νῆας ἐνιπρήσειν, κτενέειν δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς.
 οἳ μὲν τὰ φρονέοντες ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
 Ἐκτωρ δὲ πρύμνης νεὸς ἤψατο ποντοπόροιο,
 καλῆς, ὠκυάλου, ἣ Πρωτεσίλαον ἔνεικεν 705
 ἐς Τροίην, οὐδ' αὐτὶς ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν.
 τοῦπερ δὴ περὶ νηὸς Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε
 δῆρουν ἀλλήλους αὐτοσχεδόν· οὐδ' ἄρα τοίγε
 τόξων αἰκᾶς ἀμφὶς μένον, οὐδέ τ' ἀκόντων,
 ἀλλ' οὔγ' ἐγγύθεν ἰστάμενοι, ἕνα θυμὸν ἔχοντες, 710
 ὀξέσι δὴ πελέκεσσιν ἀξίνησι μάχοντο,
 καὶ ξίφεσιν μεγάλοισιν καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
 πολλὰ δὲ φάσγανα καλά, μελάνδετα, κωπήνεντα,
 ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον, ἄλλα δ' ἀπ' ὤμων
 ἀνδρῶν μαρναμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα. 715

Ἐκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεδίει,
ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων, Τρωσὶν δὲ κέλευεν·

Οἴσετε πῦρ, ἅμα δ' αὐτοὶ ἀολλέες ὄρνυτ' αὐτήν !
νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἡμαρ ἔδωκεν,
720 νῆας ἐλεῖν, αἱ δεῦρο θεῶν ἀέκητι μολοῦσαι,
ἡμῖν πῆματα πολλὰ θέσαν, κακότητι γερόντων·
οἳ μ' ἐθέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν,
αὐτόν τ' ἰσχανάασκον, ἐρητύοντό τε λαόν.
ἀλλ' εἰ δὴ ῥα τότε βλάπτε φρένας εὐρύοπα Ζεὺς
725 ἡμετέρας, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.

᾽Ως ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρουσαν
Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσιν·
ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθόν, οἰόμενος θανέεσθαι,
θρήνυν ἐφ' ἑπταπόδην, λίπε δ' ἱκρία νηὸς ἑταίρας.
730 ἔνθ' ἄρ' ὄγ' ἐστήκει δεδοκημένος, ἔγχεϊ δ' αἰεὶ
Τρώας ἄμυνε νεῶν, ὅστις φέροι ἀκάματον πῦρ·
αἰεὶ δὲ σμερδὸν βοόων, Δαναοῖσι κέλευεν·

᾽Ω φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δουρίδος ἀλκῆς !
735 ἢ τίνας φαμεν εἶναι ἀοσητήρας ὀπίσσω,
ἢ τί τεῖχος ἄρειον, ὃ κ' ἀνδράσι λαιγὸν ἀμύναι ;
οὐ μέν τι σχεδὸν ἔστι πόλις πύργοις ἀραρυῖα,
ἢ κ' ἀπαμυναίμεσθ', ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντες·
ἀλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ πύκα θωρηκτάων,
740 πόντῳ κεκλιμένοι, ἐκὰς ἡμέδα πατρίδος αἴης.
τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μελιχίῃ πολέμοιο.

Ἦ, καὶ μαιμῶων ἔφεπ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι.
ὅστις δὲ Τρώων κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο
σὺν πυρὶ κηλείφ, χάριν Ἐκτορος ὀτρύναντος,
745 τὸν δ' Αἴας οὔτασκε, δεδεγμένος ἔγχεϊ μακρῷ·
δώδεκα δὲ προπάροιθε νεῶν αὐτοσχεδὸν οὔτα.

ΙΛΙΑΔΟΣ Π.

Πατρόκλεια.

Ὡς οἱ μὲν περὶ νηὸς εὐσσέλμοιο μάχοντο·
Πάτροκλος δ' Ἀχιλλῇ παρίστατο, ποιμένι λαῶν,
δάκρυα θερμὰ χέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
ἦτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δυοφερὸν χέει ὕδωρ.
τὸν δὲ ἰδὼν ῥκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

5/

Τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεις; ἦ ἤτε κούρη
νηπίη, ἣθ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει,
εἰανοῦ ἀπτομένη, καὶ τ' ἐσσυμένην κατερύκει,
δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέρκεται, ὄφρ' ἀνέλγαι·
τῇ ἱκελος, Πάτροκλε, τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβεις.
ἦέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκειαι, ἦ ἔμοι αὐτῷ;
ἦέ τι ν' ἀγγελίην Φθίης ἐξ ἔκλυες οἶος;
ζῶειν μὰν ἔτι φασὶ Μενoitιον, Ἀκτορος υἱόν,
ζῶει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσιν·
τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνηῶτων.
ἦέ σύγ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὥς ὀλέκονται
νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ὑπερβασίης ἔνεκα σφῆς;
ἐξαύδα, μὴ κεῖθε νόψ· ἵνα εἶδομεν ἄμφω.

10

15

Τὸν δὲ βαρυστενάχων προσέφη, Πατρόκλεις ἵππευ·
ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,

20

- μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοὺς.
οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
- 25 βέβληται μὲν ὁ Τυδεΐδης κρατερὸς Διομήδης·
οὕτως δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἦδ' Ἀγαμέμνων·
βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν οἶστον.
τοὺς μὲν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπέπονται,
ἔλκε' ἀκείόμενοι· σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ!
- 30 μὴ ἐμέ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος ὃν σὺ φυλάσσεις·
αἶναρέτη! τί σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονός περ,
αἶ κε μὴ Ἀργείοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνης;
νηλεές! οὐκ ἄρα σοίγε πατήρ ἦν ἵπποτα Πηλεὺς,
οὐδὲ Θέτις μήτηρ· γλαυκὴ δέ σε τίκτε Δάλασσα,
- 35 πέτραι δ' ἡλίβατοι· ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
εἰ δέ τινα φρεσὶ σῆσι θεοπροπίνην ἀλεείνεις,
καὶ τινά τοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·
ἀλλ' ἐμέ περ πρόες ὦχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὄπασσον
Μυρμιδόνων, ἣν πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι.
- 40 δὸς δέ μοι ὥμοιῖν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι,
αἶ κ' ἐμέ σολὶ ἴσκουντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήϊοι υἱὲς Ἀχαιῶν
τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
ρεῖα δέ κ' ἀκμήτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
- 45 ὥσαιμεν προτὶ ἄστυ νεῶν ἅπο καὶ κλισιάων.
ὦς φάτο λισσόμενος, μέγα νήπιος· ἥ γὰρ ἔμελλεν
οἱ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα λιτέσθαι.
τὸν δὲ μέγ' ὄχθησας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
ὦ μοι, Διογενὲς Πατρόκλεις, οἶον ἔειπες!
- 50 οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἦντινα οἶδα,
οὔτε τί μοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·
ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει,
ὅπποτε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐδέλυσιν ἀμέρσαι,
καὶ γέρας ἀψ' ἀφελέσθαι, ὃ, τε κράτει προβεβήκη·
- 55 αἰνὸν ἄχος τό μοι ἐστίν, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ.
κούρην ἦν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἱὲς Ἀχαιῶν.

δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα, πόλιν εὐτείχεα πέρσας,
 τὴν ἄψ' ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρείδης, ὥσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
 ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν· οὐδ' ἄρα πως ἦν 60
 ἀσπερχές κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσίν· ἦτοι ἔφην γε
 οὐ πρὶν μνηιδμὸν καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὅπότε' ἂν δὴ
 νῆας ἐμὰς ἀφίκηται αὐτὴ τε πτόλεμός τε.
 τύνη δ' ὥμοιιν μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦδι,
 ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι· 65
 εἰ δὴ κυάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκεν
 νηυσὶν ἐπικρατέως· οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης
 κεκλίεται, χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες,
 Ἀργεῖοι· Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκεν
 θάρσυνος· οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον, 70
 ἐγγύθι λαμπομένης· τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους
 πλήσειαν νεκύνων, εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων
 ἦπια εἶδείη· νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχονται.
 οὐ γὰρ Τυδεΐδew Διομήδεος ἐν παλάμῃσιν
 μαίνεται ἐγχείη, Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύναι· 75
 οὐδέ πω Ἀτρείδew ὅπως ἔκλυον αὐδήσαντος
 ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς· ἀλλ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο,
 Τρωσὶ κελεύοντος, περιάγνυται· οἱ δ' ἀλαλητῷ
 πᾶν πεδῖον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιοὺς.
 ἀλλὰ καὶ ὧς, Πάτροκλε, νεῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνων 80
 ἔμπες' ἐπικρατέως· μὴ δὴ πυρὸς αἰδομένοιο
 νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἔλωνται.
 πείθεο δ', ὧς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω,
 ὧς ἂν μοι τιμὴν μεγάλῃν καὶ κῦδος ἄρῃαι
 πρὸς πάντων Δαναῶν, ἀτὰρ οἱ περικαλλέα κούρην 85
 ἄψ' ἀπονάσσωσιν, ποτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρωσιν.
 ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἰέναι πάλιν· εἰ δέ κεν αὖ τοι
 δῶν κῦδος ἀρέσθαι ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
 μὴ σύγ' ἀνευθεὺς ἐμείω λιλαίεσθαι πολεμίζειν
 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ἀτιμότερον δέ με θήσεις. 90
 μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊότητι,

- Τρῶας ἐναιρόμενος, προτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν·
 μή τις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰειγενετῶν
 ἐμβήη· μάλα τοὺς γε φιλεῖ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 95 ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι, ἐπὴν φάος ἐν νήεσσιν
 δῆης, τοὺς δέ τ' ἔαν πεδῖον κάτα δηριάσθαι.
 αἱ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλων!
 μήτε τις οὖν Τρώων θάνατον φύγοι, ὅσσοι ἔασιν,
 μήτε τις Ἀργείων, νῶϊν δ' ἐκδύμεν ὄλεθρον·
 100 ὅφρ' οἷοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσιν·
 δάμνα μιν Ζηνός τε νόος, καὶ Τρῶες ἀγανοί,
 βάλλοντες· δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαεινὴν
 105 πῆληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε· βάλλετο δ' αἰὲ
 καὶ φάλαρ' εὐποίηθ'· ὁ δ' ἀριστερόν ὦμον ἔκαμνε
 ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον· οὐδ' ἐδύναντο
 ἀμφ' αὐτῷ πελεμίζαι, ἐρείδοντες βελέεσσιν.
 αἰὲ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι· καὶ δὲ οἱ ἰδρὼς
 110 πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρρεεν, οὐδέ πη εἶχεν
 ἀμπνεῦσαι· πάντα δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν,
 ὅπως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ἐκτωρ Αἴαντος δόρυ μείλινον, ἄγχι παραστάς,
 115 πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὀπισθεν·
 ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
 πῆλ' αὐτῶς ἐν χειρὶ κόλον δόρυ· τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα.
 γινῶ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα, ῥίγησέν τε,
 120 ἔργα θεῶν, ὃ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κεῖρεν
 Ζεὺς ἱψιβρεμέτης, Τρῶεσσι δὲ βούλετο νίκην·
 χάζετο δ' ἐκ βελέων. τοὶ δ' ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ
 νηὶ θοῇ· τῆς δ' αἶψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ.
 ὥς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 125 μῆρῳ πληζόμενος, Πατροκλῆα προσέειπεν·
 Ὅρσεο, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἵπποκέλευθε!

λεύσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηλοῖο ἰωήν!
μὴ δὴ νῆας ἔλωσι, καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλονται.
δύσεο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω.

Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ. 130
κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν,
ποικίλον, ἀστερόεντα, ποδώκεος Αἰακίδαο.
ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον, 135
χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν,
ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καδύπερθεν ἔνευεν.
εἶλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τὰ οἱ παλάμῃφιν ἀρήρει.
ἔγχος δ' οὐχ ἔλετ' οἷον ἀμύμονος Αἰακίδαο, 140
βριθύ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς·
Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῃ πόρε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσιν.
ἵππους δ' Αὐτομέδοντα θοῶς ζευγνύμεν ἄνωγεν, 145
τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ῥήξήνορα τίε μάλιστα·
πιστότατος δὲ οἱ ἔσκε μάχῃ ἐνὶ μείναι ὁμοκλήν.
τῷ δὲ καὶ Αὐτομέδων ὑπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους,
Ἔανδρον καὶ Βαλίων, τῷ ἅμα πνοιῇσι πετέσθην·
τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἀρπυια Ποδάργῃ, 150
βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο.
ἐν δὲ παρηορήσιν ἀμύμονα Πήδασον ἴει,
τόν ῥά ποτ' Ἡετίωνος ἐλὼν πόλιν ἤγαγ' Ἀχιλλεύς·
ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν, ἔπεδ' ἵπποις ἀθανάτοισιν.

Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεύς 155
πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν· οἱ δέ, λύκοι ὥς
ὠμοφάγοι, τοῖσιν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή,
οὔτ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι δηώσαντες
δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν·
καὶ τ' ἀγέληδὸν ἱασιν, ἀπὸ κρήνης μελανύδρου 160
λάψοντες γλώσσησιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ

ἄκρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δέ τε θυμὸς
 στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, περιστένεται δέ τε γαστήρ·
 τοιοῖ Μυρμιδόνων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες
 165 ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο
 ῥῶντ'· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν Ἀρήϊος ἵστατ' Ἀχιλλεύς,
 ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.

Πεντήκοντ' ἦσαν νῆες Δοαί, ἦσιν Ἀχιλλεὺς
 ἐς Τροίην ἡγεῖτο Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρ' ἐκάστη
 170 πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν ἑταῖροι·
 πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποιθεῖ,
 σημαίνειν· αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἦνασσεν.
 τῆς μὲν ἱῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσδιος αἰολοδώρηξ,
 υἱὸς Σπερχειοῖο, Διῦπετέος ποταμοῖο·
 175 ὃν τέκε Πηληῖος θυγάτηρ, καλὴ Πολυδώρη,
 Σπερχειῷ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῷ εὐνηδεῖσα,
 αὐτὰρ ἐπὶ κλησιν Βῶρψ, Περιήρεος υἱί,
 ὃς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπυιε, πορῶν ἀπερείσια ἔδνα.
 τῆς δ' ἐτέρης Εὐδωρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 180 παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῷ καλῇ Πολυμήλῃ,
 Φύλαντος θυγάτηρ· τῆς δὲ κρατὺς Ἀργειφόντης
 ἠράσατ', ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένησιν
 ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου, κελαδεινῆς.
 αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ' ἀναβάς, παρελέξατο λάῳ τρη
 185 Ἑρμείας ἀκάκητα· πόρεν δέ οἱ ἀγλαὸν υἱὸν
 Εὐδωρον, πέρι μὲν θείειν ταχὺν ἡδὲ μαχητήν.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε μογοστόκος Εἰλειθῦια
 ἐξάγαγε πρὸ φώωσδε, καὶ Ἥελίου ἶδεν αὐγὰς,
 τὴν μὲν Ἐχελῆος κρατερὸν μένος Ἀκτορίδαο
 190 ἡγάγετο πρὸς δώματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα·
 τὸν δ' ὁ γέρων Φύλας εὖ ἔτρεφεν, ἡδ' ἀτίταλλεν,
 ἀμφαγαπαζόμενος, ὥσεί τ' ἐὼν υἱὸν ἐόντα.
 τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 Μαιμαλίδης, ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν,
 195 ἔγχεϊ μάρνασθαι, μετὰ Πηλεΐωνος ἑταῖρον.
 τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ·

πέμπτης δ' Ἀλκιμέδων, Λαέρκεος υἱὸς ἀμύμων.
αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἄμ' ἡγεμόνεσιν Ἀχιλλεὺς
στήσεν ἐν κρίνας, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·

Μυρμιδόνες, μή τις μοι ἀπειλάων λελαδέσθω, 200
ἃς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἀπειλεῖτε Τρῶεσσιν,
πάνθ' ὑπὸ μνηϊδμόν, καὶ μ' ἡτιάασθε ἕκαστος·
σχέτλιε, Πηλέος υἱέ, χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ·
νηλεές! ὃς παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἐταίρους·
οἴκαδ' ἐπερ σὺν νηυσὶ νεώμεθα ποντοπόροισιν 205
αὐτὺς· ἐπεὶ ῥά τοι ὧδε κακὸς χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε· νῦν δὲ πέφανται
φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἧς τοπρὶν γ' ἐράασθε.
ἔνθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρῶεσσι μαχέσθω!

Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου. 210
μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν.
ὥς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινούοισι λιθοῖσιν
δώματος ὑψηλοῖο, βίης ἀνέμων ἀλεείνων·
ὥς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι·
ἀσπίς ἄρ' ἀσπὶδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ· 215
ψαῦον δ' ἰππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
νεύοντων· ὥς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
πάντων δὲ προσάροιθε δύ' ἀνέρε θωρήσسونτο,
Πάτροκλόῳ τε καὶ Αὐτομέδων, ἔνα θυμὸν ἔχοντες,
πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς 220
βῆ ῥ' ἴμεν ἐς κλισίην· χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέφωγεν
καλῆς, δαιδαλέης, τήν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα
θήκε' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, ἐν πλήσασα χιτῶνων,
χλαινῶν τ' ἀνεμοσκεπέων, οὐλῶν τε ταπήτων.
ἐνθα δὲ οἱ δέπας ἔσκε τετυγμένον, οὐδέ τις ἄλλος 225
οὔτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ αἶθοπα οἶνον,
οὔτε τεφρὸν σπένδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διὶ πατρὶ.
τό ῥα τότε' ἐκ χηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρε θεῖον
πρῶτον, ἔπειτα δὲ νῖψ' ὕδατος καλῇσι ῥοῇσιν·
νῖψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀφύσσατο δ' αἶθοπα οἶνον· 230

εὐχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἔρκει, λείβε δὲ οἶνον,
οὐρανὸν εἰσανιδῶν· Δία δ' οὐ λάθε τερπικέραυνον

- Ζεῦ ἄνα, Δωδωναίε, Πελασγικέ, τηλόθι ναίων,
Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου· ἀμφὶ δὲ Σέλλοι
235 σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι!
ἦ μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἦψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
ἦδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνην ἐέλδωρ·
αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι,
240 ἀλλ' ἔταρον πέμπω, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
μάρνασθαι· τῷ κῦδος ἅμα πρόες, εὐρύοπα Ζεῦ.
θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, ὄφρα καὶ Ἔκτωρ
εἴσεται, ἣ ῥα καὶ οἶος ἐπίστηται πολεμίζειν
ἡμέτερος θεράπων, ἣ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι
245 μαίνονθ', ὅππότε' ἐγὼ περ ἴω μετὰ μῶλον Ἄρης.
αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἀπὸ ναυφί μάχην ἐνοπήν τε δίηται,
ἀσκηθῆς μοι ἔπειτα θοᾶς ἐπὶ νῆας ἵκοιτο,
τεύχεσί τε ξὺν πᾶσι καὶ ἀγχεμάχοις ἐτάροισιν.
Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεὺς.
250 τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατήρ, ἕτερον δ' ἀνένευσεν·
νηῶν μὲν οἱ ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε
δῶκε, σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἔξ ἀπονέεσθαι.
ἦτοι ὁ μὲν σπείσας τε καὶ εὐξάμενος Διὶ πατρί,
ἅψ κλισίην εἰσῆλθε, δέπας δ' ἀπέθηκε' ἐνὶ χηλῷ·
255 στή δὲ πάροιθ' ἐλθὼν κλισίης, ἔτι δ' ἥθελε θυμῷ
εἰσιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν.
Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες
ἔστιχον, ὄφρ' ἐν Τρῳσὶ μέγα φρονέοντες ὄρουσαν.
αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο
260 εἰνοδίῳ, οὗς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔδοντες,
αἰεὶ κερτομέοντες, ὁδῷ ἔπι οἰκί' ἔχοντας,
νηπίαχοι· ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθῆεισιν·
τοὺς δ' εἶπερ παρά τίς τε κίων ἄνδρωπος ὀδίτης
κινήσῃ ἀέκων, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες

πρόσσω πᾶς πέτεται, καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσιν· 265
τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες,
ἐκ νηῶν ἐχόντο· βοή δ' ἄσβεστος ὁρώρει.

Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·

Μυρμιδόνες, ἔταροι Πηληϊάδew Ἀχιλῆος,
ἄνερες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς· 270
ὥς ἂν Πηλεΐδην τιμήσομεν, ὃς μέγ' ἄριστος

Ἀργείων παρὰ νηυσί, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες·
γυνῶ δὲ καὶ Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
ἦν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.

Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου. 275
ἐν δ' ἔπεσον Τρῶεσσιν ἀολλέες· ἀμφὶ δὲ νῆες
σμερδαλέον κονάβησαν, αὔσαντων ὑπ' Ἀχαιῶν.

Τρῶες δ' ὥς εἶδοντο Μενoitίου ἄλκιμον υἱόν,
αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας,
πᾶσιν ὀρίνθη θυμός, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες, 280
ἐλπόμενοι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλεΐωνα
μηνιδμόν μὲν ἀπορρήψαι, φιλότητα δ' ἐλέσθαι·
πάπττηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.

Πάτροκλος δὲ πρῶτος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
ἀντικρὺ κατὰ μέσσον, ὅθι πλείστοι κλονέοντο, 285
νηῖ παρὰ πρύμνῃ μεγαθύμου Πρωτεσιλάου·
καὶ βάλε Πυραΐχμην, ὃς Παίονας ἵπποκορυστὰς
ἤγαγεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος·

τὸν βάλε δεξιὸν ὤμον· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
κάππεσεν οἰμῶξας· ἔταροι δέ μιν ἀμφεφόβηθεν 290
Παίονες· ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἤκεν ἅπασιν,
ἡγεμόνα κτείνας, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι·

ἐκ νηῶν δ' ἔλασεν, κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰδόμενον πῦρ.
ἡμιδαῆς δ' ἄρα νηὺς λίπετ' αὐτόθι· τοὶ δ' ἐφόβηθεν
Τρῶες θεσπεσίῃ ὁμάδῃ· Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο 295
νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὄμαδος δ' ἀλίαςτος ἐτύχθη.
ὥς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλιοι
κινήσῃ πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεὺς,
ἐκ τ' ἐφαίνεν πᾶσαι σκόπαια καὶ πρῶνες ἄκροισι

- 300 καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερῤῥάγῃ ἄσπετος αἰθήρ·
ὥς Δαναοί, νηῶν μὲν ἀπωσάμενοι δῆϊον πῦρ,
τυτθὸν ἀνέπνευσαν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωη.
οὐ γάρ πώ τι Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
προτροπάδην φοβέοντο μελαινώων ἀπὸ νηῶν,
- 305 ἀλλ' ἔτ' ἄρ' ἀνδίσταντο, νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκη.
Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὑσμίνης,
ἡγεμόνων. πρῶτος δὲ Μενoitίου ἔλκιμος υἱὸς
αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντος Ἀρηϊλύκου βάλε μηρὸν
ἔγχρῃ ὀξυόεντι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
- 810 ῥήξεν δ' ὀστέον ἔγχος· ὁ δὲ πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
κάππεσ'. ἀτὰρ Μενέλαος Ἀρήϊος οὔτα θόαντα,
στέρνου γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα.
Φυλείδης δ' Ἀμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας,
ἔφθῃ ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος
- 315 μῶν ἀνθρώπου πέλεται· περὶ δ' ἔγχος αἰχμῇ
νεῦρα διεσχίσθη· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
Νεστοριδαὶ δ', ὁ μὲν οὔτας Ἀτύμνιον ὀξεί δουρί,
Ἀντίλοχος, λαπάρης δὲ διήλασε χύλκεον ἔγχος·
ἤριπε δὲ προπάροιθε· Μάρις δ' αὐτοσχεδὰ δουρί
- 320 Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε, κασιγνήτοιο χολωθεὶς,
στάς πρόσθεν νέκυος· τοῦ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης
ἔφθῃ ὀρεξάμενος, πρὶν οὐτάσαι, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
ῶμον ἄφαρ· πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκῇ
δρύψ' ἀπὸ μυνώνων, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρῃς ἄραξεν.
- 325 δούπησεν δὲ πεσών, κατὰ δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
ὥς τὼ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε,
βήτην εἰς Ἑρεβος, Σαρπηδόνης ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
υἱὲς ἀκοντισταὶ Ἀμισωδάρου· ὅς ῥα Χίμαιραν
θρέψεν ἀμαιμακέτην, πολέσιν κακὸν ἀνθρώποισιν.
- 330 Αἴας δὲ Κλεόβουλον Ὀϊλιάδης ἐπορούσας
ζῶν ἐλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον· ἀλλὰ οἱ αὖτις
λῦσε μένος, πλήξας ξίφει αὐχένα κωπήεντι.
πᾶν δ' ὑπερθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὅσσε
ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταίη.

Πηνέλεως δὲ Λύκων τε συνέδραμον· ἔγχεσι μὲν γὰρ 335
ἤμβροτον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω·

τὼ δ' αὖτις ξιφέεσσι συνέδραμον. ἔνθα Λύκων μὲν
ἵπποκόμου κόρυθος φάλον ἤλασεν· ἀμφὶ δὲ καυλὸν
φασγανον ἐρραΐσθη· ὁ δ' ὑπ' οὔατος αὐχένα θείνεν
Πηνέλεως, πᾶν δ' εἴσω ἔδω ξίφος, ἔσχεθε δ' οἶον 340
δέρμα· παρηέρθη δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.

Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα κιχεῖς ποσὶ καρπαλίμοισιν,
νύξ', ἵππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὦμον.
ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς.
Ἰδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα κατὰ στόμα νηλεῖ χαλκῷ 345
νύξε· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν
νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλιοι· κέασσε δ' ἄρ' ὅστέα λευκά·
ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες· ἐνέπλησθεν δὲ οἱ ἄμφω
αἵματος ὀφθαλμοί· τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥίνας
πρήσε χανών· θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν. 350

Οὔτοι ἄρ' ἠγεμόνες Δαναῶν ἔλον ἄνδρα ἕκαστος.
ὥς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισιν
σίνται, ὑπ' ἐκ μῆλων αἰρεύμενοι, αἴτ' ἐν ὄρεσσιν
ποιμένος ἀφραδίῃσι διέτμαγεν· οἱ δὲ ἰδόντες,
αἶψα διαρπάζουσιν ἀνάλκιδα θυμὸν ἐχούσας· 355
ὥς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον· οἱ δὲ φόβοιο
δυσκελάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.

Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἑκτορι χαλκοκορυστῇ
ἵετ' ἀκοντίσσαι· ὁ δὲ ἰδρεῖη πολέμοιο,
ἀσπίδι ταυρεῖη κεκαλυμμένος εὐρέας ὦμους, 360
σκέπτειτ' οἰστών τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.
ἦ μὲν δὴ γίγνωσκε μάχης ἑτεραλκέα νίκην·
ἀλλὰ καὶ ὥς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἐρίφρας ἐταίρους.

Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω,
αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνη· 365
ὥς τῶν ἐκ νηῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε·

οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν. Ἑκτορα δ' ἵπποι
ἔκφερον ὠκύποδες σὺν τεύχεσι· λείπε δὲ λαὸν
ἰωακόν, οὓς ἀέκοντας ὀρυκτὴ τάφρος ἔρυκεν.

370 πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι
 ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἄρματ' ἀνάκτων·
 Πάτροκλος δ' ἔπετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων,
 Τρῶσι κακὰ φρονέων· οἱ δὲ ἰαχῇ τε φόβῳ τε
 πάσας πλήσαν ὁδοὺς, ἐπεὶ ἄρ τμάγεν· ὕψι δ' ἄελλα

375 σκίδναθ' ὑπὸ νεφέων· τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι
 ἄψορρόν προτὶ ἄστν νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Πάτροκλος δ', ἧ πλείστον ὀρινόμενον ἶδε λαόν,
 τῇ ῥ' ἔχ' ὁμοκλήσας· ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἐπιπτον
 πρηνέες ἐξ ὀχέων, δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίζον.

• 380 ἀντικρὺ δ' ἄρα τάφρον ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι,
 [ἄμβροτοι, οὓς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα,
 πρόσσω ἰέμενοι· ἐπὶ δ' Ἑκτορι κέκετο θυμός·
 ἴστο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι.
 ὥς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριδε χθῶν
 385 ἤματ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ
 Ζεὺς, ὅτε δὴ ῥ' ἀνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ,
 οἱ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολῖας κρίνωσι δέμιστας,
 ἐκ δὲ δίκην ἐλάσσωσι, θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες·
 τῶν δέ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες,
 390 πολλὰς δὲ κλιτὺς τότε' ἀποτμήγουσι χαράδραι,
 ἐς δ' ἄλλα πορφυρέην μεγάλη στενάχουσι ῥέουσαι
 ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ· μινύθει δέ τε ἔργ' ἀνθρώπων·
 ὥς ἵπποι Τρῶαί μεγάλα στενάχοντο θέουσαι.

Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας
 395 ἄψ ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετές, οὐδὲ πόλῃος
 εἶα ἰεμένους ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ μεσηγὺ
 νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο
 κτεῖνε μεταίσσων, πολέων δ' ἀπετίνυτο ποιμήν.
 ἔνθ' ἦτοι Πρόνοον πρῶτον βάλε δουρὶ φαεινῷ,
 400 στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα·
 δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δὲ Θέστορα, Ἥνοπος υἱόν,
 δεῦτερον ὀρμηθεῖς—ὁ μὲν εὐξέστω ἐνὶ δίφρῳ
 ἦστο ἀλείς· ἐκ γὰρ πλήγῃ φρένας, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 ἠνία ἤτχθησαν—ὁ δ' ἔγχρῃ νύξε παραστάς

γναθμὸν δεξιτερόν, διὰ δ' αὐτοῦ πείρην ὀδόντων·
 ἔλκε δὲ δουρὸς ἐλὼν ὑπὲρ ἄντυγος, ὥς ὅτε τις φῶς,
 πέτρῃ ἐπὶ προβλήτι καθήμενος, ἱερὸν ἰχθύν
 ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἥνοπι χαλκῷ·
 ὥς ἔλκ' ἐκ δίφροιο κεχηνότα δουρὶ φαεινῷ,
 καδ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε· πεσόντα δέ μιν λίπε θυμός, 410
 αὐτὰρ ἔπειτ' Ἑρύαλον ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ
 μέσσην κακ κεφαλὴν· ἥ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη
 ἐν κόρυδι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
 κάππεσεν· ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 αὐτὰρ ἔπειτ' Ἑρύμαντα καὶ Ἀμφοτερόν καὶ Ἐπάλτην, 415
 Τληπόλεμόν τε Δαμαστορίδην, Ἐχίον τε Πύριν τε,
 Ἴφέα τ' Εὐιππὸν τε καὶ Ἀργεάδην Πολύμηλον,
 πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

Σαρπηδὼν δ' ὥς οὖν ἴδ' ἀμιτροχίτωνας ἐταίρους
 χέρσ' ὑπο Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμέντας, 420
 κέκελετ' ἄρ' ἀντιθέοισι καταπτόμενος Λυκίοισιν·

Αἰδώς, ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε ; νῦν θοοὶ ἔστε !
 ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, ὄφρα δαείω,
 ὅστις ὅδε κρατέει· καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
 Τρῶας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν. 425

Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν, ἐπεὶ ἶδεν, ἔκθορε δίφρου.
 οἱ δ', ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
 πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχωνται,
 ὥς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.— 430
 τοὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 Ἥρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε·

ὦ μοι ἐγών, ὅτε μοι Σαρπηδόνα, φίλτατον ἀνδρῶν,
 μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμῆναι !
 διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε, φρεσὶν ὁρμαίνοντι, 435
 ἥ μιν ζῶν ἐόντα μάχης ἄπο δακρυοέσσης
 θείω ἀναρπάξας Λυκίης ἐν πίνονι δήμῳ,
 ἥ ἤδη ὑπὸ χερσὶ Μενoitιάδαο δαμάσσω.

- Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια "Ηρη·
 440 αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 ἄνδρα θνητὸν εἶντα, πάλαι πεπρωμένον αἶσῃ,
 ἄψ' ἐθέλεις θανάτῳ δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
 ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 445 αἶ κε ζῶν πέμψῃς Σαρπηδόνα ὅνδε δόμονδε,
 φράζεο, μή τις ἔπειτα θεῶν ἐθέλῃσι καὶ ἄλλος
 πέμπειν ὃν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης.
 πολλοὶ γὰρ περὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο μάχονται
 υἱέες ἀθανάτων, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἐνήσεις.
 450 ἀλλ' εἴ τοι φίλος ἐστί, τεὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ,
 ἦτοι μὲν μιν ἔασον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 χέρσ' ὑπο Πατρόκλοιο Μενoitιιάδο δαμῆναι·
 αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τόνγε λίπη ψυχὴ τε καὶ αἰὼν,
 πέμπειν μιν Θανάτῳ τε φέρειν καὶ νήδυμον Ἔπνον,
 455 εἰσόκε δὴ Λυκίης εὐρείης δῆμον ἴκωνται·
 ἔνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοὶ τε ἔται τε
 τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 αἵματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,
 460 παῖδα φίλον τιμῶν, τὸν οἱ Πάτροκλος ἔμελλεν
 φθίσειν ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.—
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 ἔνθ' ἦτοι Πάτροκλος ἀγακλειτὸν Θρασύμηλον,
 ὃς ῥ' ἦϋς θεράπων Σαρπηδόνος ἦεν ἄνακτος,
 465 τὸν βάλε νεΐαιραν κατὰ γαστέρα, λῦσε δὲ γυῖα.
 Σαρπηδὼν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ,
 δευτερος ὀρμηθεῖς· ὁ δὲ Πηδάσον οὐτ' αὖτε ἵππον
 ἔγχρ' ἐδεξιὸν ὤμων· ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν ἀτόθων.
 καὶ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακῶν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
 470 τῷ δὲ διαστήτην· κρίκε δὲ ζυγόν, ἡνία δὲ σφιν
 σύγχυτ', ἐπειδὴ κείτο παρήγορος ἐν κονίῃσι.
 τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὔρετο τέκμωρ·

σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
αἶξας ἀπέκοψε παρήγορον, οὐδ' ἐμάτησεν·

τὼ δ' ἰδυνθήτην, ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν. 475

τὼ δ' αὖτις συνίτην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο.

Ἔνθ' αὖ Σαρπηδὼν μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ·

Πατρόκλου δ' ὑπὲρ ὤμων ἀριστερόν ἤλυθ' ἀκωκῇ

ἔγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ

Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός, 480

ἀλλ' ἔβαλ', ἐνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχαται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ.

ἤριπε δ', ὥς ὅτε τις δρυὶς ἤριπεν, ἡ ἀχερωῖς,

ἢ ἐπίτυς βλωδρῇ, τήντ' οὖρεσι τέκτονες ἄνδρες

ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊνον εἶναι·

ὧς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεῖς, 485

βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἵματοέσσης.

ἤυτε ταῦρον ἔπεφνε λέων, ἀγέληφι μετελθὼν,

αἰθωνα, μεγάθυμον, ἐν εἰλιπόδεσσι βόεσσιν,

ὠλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλῆσι λέοντος·

ὧς ὑπὸ Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων 490

κτεινόμενος μενέαινε, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἐταῖρον

Γλαῦκε πέπον, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι, νῦν σε μάλα χρὴ

αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν·

νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακός, εἰ θοός ἐσσι!

πρῶτα μὲν ὄτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας, 495

πάντη ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνης ἀμφιμάχεσθαι·

αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ πέρι μάρναο χαλκῷ.

σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος

ἔσσομαι ἤματα πάντα διαμπερές, εἴ κέ μ' Ἀχαιοὶ

τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα. 500

ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν,

ὀφθαλμοὺς ῥίνας θ'. ὁ δὲ λαὸς ἐν στήθεσι βαίνων,

ἐκ χροὸς ἔλκε δόρυ· προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἔποντο·

τοιοῦ δ' ἅμα ψυχὴν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμὴν. 505

Μυρμιδόνες δ' αὐτοῦ σχέδον ἵππους φυσιόοντας,

ἐμένους φοβέεσθαι, ἐπεὶ λίπεν ἄρματ' ἀνάκτων.

Γλαῦκῳ δ' αἰνὸν ἄχος γένετο, φθογγῆς ἄλονται·
 ὠρίνῃ δέ οἱ ἦτορ, ὅτ' οὐ δύνατο προσάμυναι.
 510 χειρὶ δ' ἔλῳν ἐπῖεξε βραχίονα· τείρε γὰρ αὐτὸν
 ἔλκος, ὃ δὴ μιν Τεῦκρος ἐπεσσύμενον βάλεν ἰφ'
 τείχεος ὑψηλοῖο, ἀρὴν ἐτάροισιν ἀμύνων.
 εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι·

Κλῦθι, ἄναξ, ὃς πού Λυκίης ἐν πτόνι δῆμῳ
 515 εἰς, ἣ ἐνὶ Τροίῃ· δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν
 ἀνέρι κηδομένῳ, ὥς νῦν ἐμέ κῆδος ἱκίειν.
 ἔλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε καρτερόν· ἀμφὶ δέ μοι χεῖρ
 ὀξεῖης ὀδύνησιν ἐλήλαται, οὐδέ μοι αἷμα
 τερσῆναι δύναται· βαρύθει δέ μοι ὦμος ὑπ' αὐτοῦ·
 520 ἔγχοι δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον, οὐδὲ μάχεσθαι
 ἐλῶν δυσμενέεσσιν. ἀνὴρ δ' ὄριστος ὄλωλεν,
 Σαρπηδῶν, Διὸς υἱός· ὃ δ' οὐδ' ἔφ' παιδί ἀμύνει.
 ἀλλὰ σύ πέρ μοι, ἄναξ, τόδε καρτερόν ἔλκος ἄκεσσαι,
 κοίμησον δ' ὀδύνας, δὸς δὲ κράτος, ὅφρ' ἐτάροισιν
 525 κεκλόμενος Λυκίοισιν ἐποτρύνῃ πολεμίζειν,
 αὐτός τ' ἀμφὶ νέκυνι κατατεθνηῶτι μάχωμαι.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλείοιο
 αἷμα μέλαν τέρσηνε, μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ.
 530 Γλαῦκος δ' ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶ, γῆθησέν τε,
 ὅττι οἱ ὥκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο.
 πρῶτα μὲν ὤτρυνεν Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
 πάντῃ ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνοιο ἀμφιμάχεσθαι.
 αὐτὰρ ἔπειτα μετὰ Τρῳᾶς κίε, μακρὰ βιβιάσθων,
 535 Πουλυδάμαντ' ἐπὶ Πανδοίδῃν καὶ Ἀγήνορα δῖον·
 βῆ δὲ μετ' Αἰνείαν τε καὶ Ἑκτορα χαλκοκορυστήν.
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἑκτορ, νῦν δὴ πάγχυ λελασμένος εἰς ἐπικούρων,
 οἱ σέθεν εἵνεκα τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
 540 θυμὸν ἀποφθινύθουσι· σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν
 κείτῃ Σαρπηδῶν, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
 ὃς Λυκίην εἵουτο δίκησί τε καὶ σθένει φ'.

τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασ' ἔγχρ' ἡλκεος ἄρης.
 ἀλλὰ, φίλοι, πάροσσητε, νεμεσσήθητε δὲ θυμῷ,
 μὴ ἀπὸ τεύχε' ἔλονται, ἀεικίσσῳσι δὲ νεκρὸν 545
 Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχολωμένοι, ὅσσοι ὄλοντο,
 τοὺς ἐπὶ νηυσὶ Δοῆσιν ἐπέφνομεν ἐγχείησιν.

ὣς ἔφατο· Τρῶας δὲ κατὰ κρηδὸν λάβε πένθος
 ἄσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν· ἐπεὶ σφισιν ἔρμα πόλλος
 ἔσκε, καὶ ἀλλοδαπὸς περ ἑὼν· πολέες γὰρ ἄμ' αὐτῷ 550
 λαοὶ ἔποντ', ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 βὰν δ' ἰδὺς Δαναῶν λεληημένοι· ἦρχε δ' ἄρα σφιν
 Ἔκτωρ, χωόμενος Σαρπηδόνοσ· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 ὤρσε Μενoitιάδew Πατροκλήος λάσιον κῆρ·
 Αἶαντε πρῶτῳ προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ· 555

Αἶαντε, νῦν σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω,
 οἷοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἧ καὶ ἀρέλους.
 κεῖται ἀνὴρ, δς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν,
 Σαρπηδών· ἀλλ' εἴ μιν ἀεικισσαίμεθ' ἐλόντες,
 τεύχεά τ' ὥμοιιν ἀφελοίμεθα, καὶ τιν' ἐταίρων 500
 αὐτοῦ ἀμυνομένων δαμασσαίμεθα νηλεῖ χαλκῷ!

ὣς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον.
 οἱ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας,
 Τρῶες καὶ Λύκιοι, καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοί,
 συμβαλον ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχεσθαι, 565
 δεινὸν αὖσαντες· μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν.
 Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτ' ὄλοην τάνυσσε κρατερῇ ὕσμινῃ,
 ὄφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχης ὀλοὸς πόνος εἴη.

Ἦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἐλίκωπας Ἀχαιοῦς.
 Βλήτο γὰρ οὔτι κάκιστος ἀνὴρ μετὰ Μυρμιδόνεσσιν, 570
 υἱὸς Ἀγακλῆος μεγαθύμου, δῖος Ἐπειγεύς,
 δς ῥ' ἐν Βουδείῳ εὐναιομένῳ ἦνασσαν
 τοπρῖν· ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἐξεναρίξας,
 ἐς Πηλῇ ἰκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν·
 οἱ δ' ἄμ' Ἀχιλλῇ ῥήξηνορι πέμπον ἔπεσθαι 575
 Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρῶεσσι μάχοιτο.
 τὸν ῥα τόθ' ἀπτόμεν ν νέκυος βάλε φαίδιμος Ἔκτωρ

- χερμαδίῳ κεφαλὴν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεᾶσθη
 ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ
 580 κάππεσεν, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 Πατρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γένετο, φθιμένου ἐτάριοιο.
 Ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, ἵρηκε ἑοικῶς
 ὠκέϊ, ὅστ' ἐφόβησε κολοιοὺς τε ψῆράς τε·
 ὥς ἱθὺς Λυκίων, Πατρόκλεις ἵπποκέλευθε,
 585 ἔσσυο καὶ Τρώων· κεχόλωσο δὲ κῆρ ἐτάριοιο.
 καὶ ῥ' ἔβαλε Σθένελαον, Ἰθαιμένεος φίλον υἱόν,
 αὐχένα χερμαδίῳ, ῥῆξεν δ' ἀπὸ τοῖο τένοντας.
 χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ.
 ὄσση δ' αἰγανέης ῥιπὴ ταυαοῖο τέτυκται,
 590 ἦν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφάη πειρώμενος, ἡ ἐν ἀέθλῳ,
 ἡὲ καὶ ἐν πολέμῳ, δηῖων ὑπο θυμοραϊστέων·
 τόσσον ἐχώρησαν Τρῶες, ὥσαντο δ' Ἀχαιοί.
 Γλαῦκος δὲ πρῶτος, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
 ἐτράπετ', ἔκτεινεν δὲ Βαθυκλῆα μεγάλθυμον,
 595 Χάλκωνος φίλον υἱόν, δς Ἑλλάδι οἰκία ναίων,
 ὀλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν·
 τὸν μὲν ἄρα Γλαῦκος στήθεος μέσον οὔτασε δουρί,
 στρεφθεῖς ἐξαπίνης, ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων.
 δούπησεν δὲ πεσών· πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιοὺς,
 600 ὥς ἔπεσ' ἐσθλὸς ἀνὴρ· μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο·
 στὰν δ' ἀμφ' αὐτὸν ἰόντες ἀολλέες· οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
 ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἱθὺς φέρον αὐτῶν.
 εἵδ' αὖ Μηριόνης Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 Λαόγονον, θρασὺν υἱὸν Ὀνήτορος, δς Διὸς ἱρεὺς
 605 Ἰδαίου ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμφ·
 τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος· ὦκα δὲ θυμὸς
 ᾤχετ' ἀπὸ μελέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Αἰνείας δ' ἐπὶ Μηριόνη δόρυ χάλκεον ἤκεν·
 ἔλπετο γὰρ τεύξεσθαι ἵπασπίδια προβιβῶντος.
 610 ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
 πρόσσω γὰρ κατέκνυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
 οὔδαι ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμήχθη

ἔγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίλει μένος ὄβριμος Ἄρης.
 [αἶχμη δ' Αἰνείαιο κραδαινομένη κατὰ γαίης
 ὄχκετ', ἐπεὶ ῥ' ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.] 615
 Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο, φώνησέν τε·

Μηριόνη, τάχα κέν σε, καὶ ὀρχηστήν περ ἔοντα,
 ἔγγχος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερές, εἴ σ' ἔβαλόν περ.

Τὸν δ' αὖ Μηριόνης δουρικλυτὸς ἀντίον ἦῤα·
 Αἰνεία, χαλεπὸν σε, καὶ ἰφθιμὸν περ ἔοντα, 620
 πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μένος, ὃς κε σεῦ ἅντα
 ἔλθῃ ἀμυνόμενος· θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι.
 εἰ καὶ ἐγὼ σε βάλοιμι τυχὼν μέσον ὁξείῃ χαλκῷ,
 αἰψά κε, καὶ κρατερός περ ἔων καὶ χερσὶ πεποιδώς,
 εὖχος ἐμοὶ δοίης, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπόλῳ. 625

ὣς φάτο· τὸν δ' ἐνένιπτε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 Μηριόνη, τί σὺ ταῦτα, καὶ ἐσθλὸς ἔων, ἀγορεύεις;
 ὦ πέπον, οὔτι Τρῶες ὄνειδείους ἐπέεσσιν·
 νεκροῦ χωρήσουσι, πάρος τινα γαῖα καδέξει.
 ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ', ἐνὶ βουλῇ· 630
 τῷ οὔτι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι.

ὣς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἔσπετο ἰσότητος φῶς.
 τῶν δ', ὥστε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν
 οὔρεος ἐν βήσσης· ἕκαθεν δέ τε γίγνεται ἀκοή·
 ὥς τῶν ὠρυντο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης, 635
 χαλκοῦ τε ῥινοῦ τε, βοῶν τ' εὐποιητάων,
 νυσσομένων ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
 οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα δῖον
 ἔγνω, ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κούρησιν
 ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερές ἐς πόδας ἄκρους. 640
 οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλειον, ὥς ὅτε μυῖαι
 σταθμῷ ἐνὶ βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας,
 ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δέυει·
 ὥς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλειον. οὐδέ ποτε Ζεὺς
 τρέφειν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὅσσε φαεινῶ, 645
 ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὄρα, καὶ φράζετο θυμῷ.

- πολλά μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου, μερμηρίζων,
 ἣ ἤδη καὶ κεύνον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 αὐτοῦ ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι φαίδιμος Ἑκτωρ
 650 χαλκῷ δρώσῃ, ἀπὸ τ' ὤμων τεύχε' ἔλθαι,
 ἣ ἔτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν.
 ὦδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 ὄφρ' ἥδ' ἑράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
 ἐξαυτίς Τρώας τε καὶ Ἑκτορα χαλκοκορυστήν
 655 ὥσαιτο προτὶ ἄστυ, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Ἑκτορι δὲ πρωτίστῳ ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνήκεν·
 ἐς δίφρον δ' ἀναβάς, φύγαδ' ἔτραπε, κέκλετο δ' ἄλλους
 Τρώας φευγέμεναι· γνῶ γὰρ Διὸς ἱρὰ τάλαντα
 ἔνθ' οὐδ' ἴφθιμοι Λύκιοι μένον, ἀλλ' ἐφόβηθεν
 660 πάντες, ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον, βεβλαμμένον ἦτορ,
 κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρῃ· πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ
 κάππεσον, εἴτ' ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε Κρονίων
 οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμοιιν Σαρπηδόνος ἔντε' ἔλοντο,
 χάλκεα, μαρμαίροντα, τὰ μὲν κοίλας ἐπὶ νῆας
 665 δῶκε φέρειν ἐτάροισι Μενoitίου ἄλκιμος υἱός.
 καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Εἰ δ', ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφές αἷμα κάθηρον
 ἐλθὼν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα, καὶ μιν ἔπειτα
 πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λούσον ποταμοῖο ῥοῇσιν,
 670 χρῖσόν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἴματα ἔσσουν·
 πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ἕκτωρ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὦκα
 Δῆσους· ἐν Λυκίῃς εὐρείῃς πῖονι δήμῳ.
 ἔνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε
 675 τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατὴρ ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς φύλοπιν αἰνὴν·
 αὐτίκα δ' ἐκ βελέων Σαρπηδόνα δῖον αἰείρας,
 πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λούσεν ποταμοῖο ῥοῇσιν,
 680 χρῖσέν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἴματα ἔσσουν·

πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 "Τρωφ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὦκα
 κάτθεσαν ἐν Λυκίης εὐρείης πίοιι δῆμῳ.

Πάτροκλος δ' ἵπποισι καὶ Αὐτομέδοντι κελεύσας,
 Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαδε, καὶ μέγ' ἀάσθη· 685
 νήπιος· εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν,

ἦ τ' ἂν ὑπέκφυγε Κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο.
 ἀλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσω νόος ἥεπερ ἀνδρῶν·
 [ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
 ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνησι μάχεσθαι.] 690
 ὃς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἀνῆκεν.

"Ενθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξας,
 Πατρόκλεις, ὅτε δὴ σε θεοὶ θανάτουνδε κάλεσαν ;
 "Αδρηστον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ "Εχεκλον,
 καὶ Πέριμον Μεγάδην καὶ "Επίστορα καὶ Μελάνιππον, 695
 αὐτὰρ ἔπειτ' "Ελασον καὶ Μούλιον ἠδὲ Πυλάρτην·
 τοὺς ἔλεν· οἱ δ' ἄλλοι φύγαδε μνώοντο ἕκαστος.

"Ενθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον υἱὲς "Αχαιῶν,
 Πατρόκλου ὑπὸ χερσὶ· περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν·
 εἰ μὴ "Απόλλων Φοῖβος εὐδμήτου ἐπὶ πύργου 700
 ἔστη, τῷ ὅλοα φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων.

τρίς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο
 Πάτροκλος, τρίς δ' αὐτὸν ἀπεστυφέλιξεν "Απόλλων,
 χεῖρεσσ' ἀθανάτησι φαεινὴν ἀσπίδα νύσσω.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυντο, δαίμονι ἴσος, 705
 δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χάζεο, Διογενὲς Πατρόκλεις ! οὐ νύ τοι αἴσα,
 σῶ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι Τρώων ἀγερώχων,
 οὐδ' ὑπ' "Αχιλλῆος, ὅσπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.

"Ὡς φάτο· Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω, 710
 μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου "Απόλλωνος.

"Εκτωρ δ' ἐν Σκαιῇσι πύλης ἔχε μώνυχας ἵππους·
 διῆε γάρ, ἡὲ μάχοιτο, κατὰ κλόνον αὐτὶς ἐλάσσας,
 ἦ λαοὺς ἐς τείχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι.
 ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι παρίστατο Φοῖβος "Απόλλων, 715

ἀνέρι εἰσάμενος αἰζήῳ τε κρατερῷ τε,
 Ἀσίῳ, ὃς μήτρῳς ἦν Ἑκτορος ἵπποδάμοιο,
 αὐτοκασίγητος Ἑκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος
 ὃς Φρυγίῃ ναίεσκε ῥοῆς ἐπὶ Σαγγαρίοιο.

720 τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·

Ἐκτορ, τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τί σε χρή
 αἰῶ, ὅσον ἦσσαν εἰμὶ, τόσον σέο φέρτερος εἶην·
 τῷ κε τάχα στυγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας.

ἀλλ' ἄγε, Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους,

725 αἷ κέν πῶς μιν ἔλῃς, δῶή δέ τοι εὐχος Ἀπόλλων.

Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἄμ πόνον ἀνδρῶν.
 Κεβριόνῃ δ' ἐκέλευσε δαΐφρονι φαίδιμος Ἑκτωρ,
 ἵππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν. αὐτὰρ Ἀπόλλων
 δύσεδ' ὁμίλον ἰών, ἐν δὲ κλόνον Ἀργείοισιν

730 ἦκε κακόν· Τρῳσὶν δὲ καὶ Ἑκτορι κῦδος ὄπαζεν.

Ἑκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάριζεν·
 αὐτὰρ ὁ Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
 σκαίῃ ἔγχος ἔχων· ἐτέρῃφι δὲ λάζετο πέτρον

735 μάρμαρον, ὀκριόντα, τὸν οἱ περὶ χεῖρ ἐκάλυψεν.

ἦκε δ' ἐρεισάμενος· οὐδὲ δὴν χάζετο φωτός,
 οὐδ' ἀλίωσε βέλος· βάλε δ' Ἑκτορος ἡνιοχῆα,
 Κεβριόνην, νόστον υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο,
 ἵππων ἡνί' ἔχοντα, μετώπιον ὀξεί λᾶϊ.

740 ἀμφοτέρας δ' ὀφρύς συνέλεν λείδος, οὐδέ οἱ ἔσχεν

ὀστέον· ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν,
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἄρ', ἀρνευτήρι ἐοικώς,
 κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου· λίπε δ' ὀστέα θυμός.
 τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη, Πατρόκλεις ἵππευ·

745 ὦ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ! ὥς ρεῖα κυβιστᾶ!

εἰ δὴ πού καὶ πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο,
 πολλοὺς ἀν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε, τήδεα διφῶν,
 νηὸς ἀποθρῶσκων, εἰ καὶ δυσπέμφελος εἶη·
 ὥς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ρεῖα κυβιστᾶ.

750 ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασιν!

- ὧς εἰπὼν ἐπὶ Κεβριόνη ἥρωϊ βεβήκει,
 οἶμα λέοντος ἔχων, ὅστε σταδμοὺς κερατίζων
 ἔβλητο πρὸς στῆθος, ἐή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή·
 ὧς ἐπὶ Κεβριόνη, Πατρόκλεις, ἄλσο μεμαῶς.
 "Εκτωρ δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε. 755
 τὼ περὶ Κεβριόναο, λέονθ' ὧς, δηρινθήτην,
 ὥτ' ὄρεος κορυφῇσι περὶ κταμένης ἐλάφοιο,
 ἄμφω πεινᾶοντε, μέγα φρονέοντε μάχεσθον·
 ὧς περὶ Κεβριόναο δύν μήστωρες αὐτῆς,
 Πάτροκλός τε Μενoitιάδης· καὶ φαίδιμος "Εκτωρ, 760
 ἔεντ' ἀλλήλων ταμέειν χροά νηλεῖ χαλκῷ.
 "Εκτωρ μὲν κεφαλῇφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεδίει·
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἔχεν ποδός· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
 ὧς δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοισιν 765
 οὖρεος ἐν βήσσης βαθέην πελεμιζέμεν ὕλην,
 φηγόν τε, μελίην τε, τανύφλοιόν τε κράνειαν,
 αἷτε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους
 ἡχῇ θεσπεσίῃ, πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων·
 ὧς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες 770
 δῆουν, οὐδ' ἕτεροι μῶνουντ' ὀλοοῖο φόβοιο.
 πολλὰ δὲ Κεβριόνην ἀμφ' ὀξέα δοῦρ' ἐπεπήγει,
 ἰοὶ τε πτερόεντες ἀπὸ νευρήφι θορόντες·
 πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξεν·
 μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν· ὃ δ' ἐν στροφάλυγγι κούνης 775
 κέϊτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵπποσυνάων.
 Ὅφρα μὲν Ἥελιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
 ἦμος δ' Ἥελιος μετενίσσετο βουλυτόνδε,
 καὶ τότε δὴ ῥ' ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν. 780
 ἐκ μὲν Κεβριόνην βελέων ἥρωα ἔρυσσαν
 Τρώων ἐξ ἐνοπῆς, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐνόρουσεν·
 τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, θοῶ ἀτάλαντος Ἀρηΐ,
 σμερδαλέα ἰάχων· τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφνεν. 785

- ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 ἔνθ' ἄρα τοι, Πάτροκλε, φάνη βιότοιο τελευτή.
 ἦντετο γάρ τοι Φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 δεινός· ὁ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν·
 790 ἥερι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησεν.
 στῆ δ' ὅπιδε, πληῆξεν δὲ μετάφρενον εὐρέε τ' ὦμω
 χειρὶ καταπρηνεῖ· στρεφεδίνηδεν δέ οἱ ὄσσε.
 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 ἢ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἵππων
 795 αὐλῶπις τρυφάλεια· μιάνθησαν δὲ ἔθειραι
 αἷματι καὶ κούησι· πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν,
 ἵππόκομον πῆληκα μαινεσθαι κούησιν·
 ἀλλ' ἀνδρὸς θείοιο κάρη χαρίεν τε μέτωπον
 ῥύετ', Ἀχιλλῆος· τότε δὲ Ζεὺς Ἑκτορι δῶκεν
 800 ἢ κεφαλῇ φορέειν· σχεδόθεν δέ οἱ ἦεν ὄλεθρος.
 πᾶν δέ οἱ ἐν χεῖρεσσιν ἄγη δολιχόσκιον ἔγχος,
 βριθύ, μέγα, στιβαρόν, κεκορυθμένον· αὐτὰρ ἀπ' ὦμων
 ἄσπῃς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε τερμνίεσσα.
 λῦσε δέ οἱ θώρηκα ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων.
 805 τὸν δ' ἄτη φρένας εἶλε, λῦθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα,
 στῆ δὲ ταφών· ὅπιθεν δὲ μετάφρενον ὀξεῖ δουρὶ
 ὦμων μεσσηγὺς σχεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνὴρ,
 Πανθοῖδης Εὐφορβος, ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο
 ἔγχε' ὃ' ἵπποσύνη τε, πόδεσσί τε καρπαλίμοισιν·
 810 καὶ γὰρ δὴ ποτε φῶτας εἵκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων,
 πρῶτ' ἐλθὼν σὺν ὄχεσφι, διδασκόμενος πολέμοιο·
 ὃς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, Πατρόκλεις ἵππευ,
 οὐδὲ δάμασσο· ὁ μὲν αὖτις ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὀμίλῳ,
 ἐκ χροὸς ἀρπάξας δόρυ μείλινον· οὐδ' ὑπέμεινεν
 815 Πάτροκλον, γυμνὸν περ ἑόντ', ἐν δηϊότητι.
 Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθεῖς,
 ἀψ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων.
 Ἔκτωρ δ' ὡς εἶδεν Πατροκλῆα μεγάλθυμον
 ἀψ' ἀναχαζόμενον, βεβλημένον ὀξεῖ χαλκῷ,
 820 ἀγχίμολόν ῥά οἱ ἦλθε κατὰ στίχας, οὐτα δὲ δουρὶ

νεύωτον ἐς κενεῶνα · διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε·
 δούπησεν δὲ πεσών, μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἀχαιῶν.
 ὥς δ' ὅτε σὺν ἀκάμαντα λέων ἐβίησατο χάρμη,
 ὥτ' ὄρεος κορυφῇσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον,
 πίδακος ἀμφ' ὀλίγης · ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω · 825
 πολλά δέ τ' ἀσθμαίνοντα λέων ἐδάμασσε βίηφι ·
 ὥς πολέας πέφνοντα Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν
 Ἔκτωρ Πριαμίδης σχεδὸν ἔγχεϊ θυμὸν ἀπηύρα ·
 καὶ οἱ ἐπενχόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·

Πάτροκλ', ἡ που ἔφησθα πόλιν κεραϊζέμεν ἀμύν, 830
 Τρωιάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἡμαρ ἀπούρας,
 ἄξειν ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν ·
 νήπιε ! τῶν δὲ πρόσθ' Ἔκτορος ὠκέες ἵπποι
 ποσσὶν ὀρωρέχεται πολεμίζειν · ἔγχεϊ δ' αὐτὸς
 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι μεταπρέπω, ὃ σφιν ἀμύνω 835
 ἡμαρ ἀναγκαῖον · σὲ δέ τ' ἐνθάδε γύπες ἔδονται.
 ἂ δελί ! οὐδέ τοι, ἐσθλὸς ἐὼν, χραίσμησεν Ἀχιλλεύς·
 ὃς πού τοι μάλα πολλὰ μένων ἐπετέλλετ' ἰόντι ·
 μή μοι πρὶν ἰέναι, Πατρόκλεις ἵπποκέλευθε,
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς, πρὶν Ἔκτορος ἀνδροφόνουιο 840
 αἱματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι ·
 ὥς πού σε προσέφη, σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθεν.

Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη, Πατρόκλεις ἵππευ ·
 ἤδη νῦν, Ἔκτορ, μεγάλ' εὐχεο · σοὶ γὰρ ἔδωκεν 845
 νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οἳ μ' ἐδάμασσαν
 ῥηϊδίως · αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 τοιοῦτοι δ' εἵπερ μοι ἐέικοσιν ἀντεβόλησαν,
 πάντες κ' αὐτόθ' ὄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
 ἀλλὰ με Μοῖρ' ὅλῃ καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱός,
 ἀνδρῶν δ' Εὐφορβος · σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρίζεις. 850
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν ·
 οὐ θῆν οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἦδη
 ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταίῃ,
 χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλλῆος ἀμύμονος Αἰακίδαο.

855 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
 ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων παταμένη Ἀϊδὸςδε βεβήκει,
 ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀδροτῆτα καὶ ἥβην.
 τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηύδα φαίδιμος Ἑκτωρ·

Πατρόκλεις, τί νύ μοι μαντεύεαι αἰπὺν ὄλεθρον;
 960 τίς δ' οἶδ', εἴ κ' Ἀχιλεὺς, Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο,
 φθῆγ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι;

Ὡς ἄρα φωνήσας δόρυ χάλκεον ἐξ ὤτειλῃς
 εἷρυσε, λάξ προσβάς· τὸν δ' ὑπτίον ὦσ' ἀπὸ δουρός.
 αὐτίκα δὲ ξὺν δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει,

965 ἀντίθεον θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο·
 ἔτετο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι
 ἄμβροτοι, οὓς Πηληϊῆ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ρ.

Μενελάου ἀριστεία.

Οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρέος υἱόν, Ἀρητίφιλον Μενέλαον,
Πάτροκλος Τρώεσσι δαμείς ἐν δηϊότητι.
βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶδοπι χαλκῷ·
ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ,
πρωτοτόκος, κινυρή, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο· 5
ὥς περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος.
πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' εἶσθην,
τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι.
οὐδ' ἄρα Πάνδου υἱὸς εὐμμελὲς ἀμέλησεν
Πατρόκλοιῳ πεσόντος ἀμύμονος· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ 10
ἔσθη, καὶ προσέειπεν Ἀρητίφιλον Μενέλαον·
Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε, Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
χάζεο, λείπε δὲ νεκρόν, ἔα δ' ἔναρα βροτόεντα!
οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
Πάτροκλον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην· 15
τῷ με ἔα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι,
μή σε βάλλω, ἀπὸ δὲ μελιηδέα θυμὸν ἔλωμαι.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλόν, ὑπέρβιον εὐχετάασθαι.
οὐτ' οὖν πορδάλιος τόσσον μένος, οὔτε λέοντος, 20
οὔτε συὸς κάπρου ὀλοόφρονος, οὔτε μέγιστος

- θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πέρι σθένει βλεμεναίνει,
 ὅσσον Πάνθου νῆες εὐμμελῖαι φρονέουσιν.
 οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ἵπερήνορος ἵπποδάμοιο
 25 ἦς ἤβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὤνατο, καὶ μ' ὑπέμεινεν,
 καὶ μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν
 ἔμμεναι· οὐδέ ἔφημι, πόδεσσί γε οἷσι κiónτα,
 εὐφρῆναι ἄλοχόν τε φίλην, κεδνούς τε τοκῆας.
 ὥς θην καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, εἴ κέ μευ ἄντα
 30 στήης· ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
 ἐς πληθὺν ἵεναι, μηδ' ἀντίος ἴστασ' ἐμεῖο,
 πρὶν τι κακὸν παδέειν· ῥεχθὲν δέ τε νῆπιος ἔγνω.
 ὦς φάτο, τὸν δ' οὐ πείθεν· ἀμειβόμενος δὲ προσηΐδα
 νῦν μὲν δῆ, Μενέλαε Διοτρεφές, ἡ μάλα τίσεις
 35 γνωτὸν ἐμόν, τὸν ἔπεφνες, ἐπευχόμενος δ' ἀγορεύεις·
 χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῶ θαλάμοιο νέοιο,
 ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔδηκας.
 ἡ κέ σφιν δειλοῖσι γόου κατάπαυμα γενοίμην,
 εἴ κεν ἐγὼ κεφαλὴν τε τετὴν καὶ τεύχε' ἐνέικας,
 40 Πάνθω ἐν χεῖρεσσι βάλω καὶ Φρόντιδι δῆη.
 ἀλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται,
 οὐδέ τ' ἀδῆριτος, ἦτ' ἀλκῆς, ἦτε φόβοιο.
 ὦς εἰπὼν, οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔτισεν·
 οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ
 45 ἀσπιδ' ἐνὶ κρατερῇ· ὁ δὲ δεύτερος ὥρνυτο χαλκῷ
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρί·
 ἂψ δ' ἀναχαζόμενοιο, κατὰ στομάχοιο θέμεθλα
 νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖη χειρὶ πιδήσας·
 ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκῇ.
 50 δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 αἷματί οἱ δεύοντο κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
 πλοχμοὶ θ', οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.
 οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθληλὲς ἐλαίης
 χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἄλῃς ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
 55 καλόν, τηλεθάον· τὸ δέ τε πνοιαί δονέουσιν
 παντοίων ἀνέμων, καὶ τε βρύει ἄνθει λευκῷ·

ἐλθὼν δ' ἑξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ
 βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ·
 τοῖον Πάνδου υἱὸν εὐμμελίην Εὐφορβον
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα. 80
 Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλκὶ πεποιθώς,
 βοσκομένης ἀγέλης βούν ἄρπάσῃ, ἥτις ἀρίστη·
 γῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,
 πρῶτον, ἔπειτα δέ τ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει,
 δηῶν· ἀμφὶ δὲ τόνγε κύνες ἄνδρες τε νομῆες 85
 πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν
 ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἰρεῖ·
 ὥς τῶν οὕτω θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἐτόλμα
 ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελάου κυδαλίμοιο.
 ἔνθα κε ρεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανδοίδαο 70
 Ἀτρεΐδης, εἰ μὴ οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ὃς ῥά οἱ Ἔκτορ' ἐπῶρσε, θοῶ Ἀτάλαντον Ἀρηϊ,
 ἀνέρι εἰσάμενος, Κικόνων ἡγήτορι Μέντῃ·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἔκτορ, νῦν σὺ μὲν ὦδε θέεις, ἀκίχῃτα διώκων, 75
 ἵππους Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἦδ' ὀχέεσθαι,
 ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
 τόφρα δέ τοι Μενέλαος Ἀρήϊος, Ἀτρέος υἱός,
 Πατρόκλῳ περιβάς, Τρώων τὸν ἄριστον ἔπεφνε, 80
 Πανδοίδην Εὐφορβον, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἄμ πόνον ἀνδρῶν·
 Ἔκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας.
 πάπτηνεν δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ στίχας· αὐτίκα δ' ἔγνω
 τὸν μὲν ἀπαινύμενον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ' ἐπὶ γαίῃ 85
 κείμενον· ἔρρει δ' αἶμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν.
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἷθιοι χαλκῷ,
 ὀξέα κεκληγώς, φλογὶ εἵκελος Ἑφαιστοιο
 ἀσβέστω· οὐδ' υἱὸν λάθειν Ἀτρέος ὀξὺ βοήσας·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν· 90
 ὦ μοι ἐγών, εἰ μὲν κε λίπω κῆρα τεύχεα καλά,

- Πάτροκλόν γ', ὃς κείται ἐμῆς ἔνεκ' ἐνθάδε τιμῆς·
 μή τις μοι Δαναῶν νεμεσήσεται, ὃς κεν ἴδῃται.
 εἰ δέ κεν Ἑκτορι μούνος ἐὼν καὶ Τρωσὶ μάχωμαι
 95 αἰδεσθεῖς, μήπως με περιστήσωσ' ἕνα πολλοί·
 Τρῶας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαίολος Ἑκτωρ.
 ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός ;
 ὅππότε' ἀνὴρ ἐθέλῃ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι,
 ὃν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσσῃ.
 100 τῷ μ' οὔ τις Δαναῶν νεμεσήσεται, ὃς κεν ἴδῃται
 Ἑκτορι χωρήσαντ', ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει.
 εἰ δέ που Αἴαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πυθολίμην,
 ἄμφω κ' αὖτις ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρμης,
 καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἴ πως ἐρυσσάμεθα νεκρὸν
 105 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῇ· κακῶν δέ κε φέρτατον εἶη.
 Ἔως ὁ ταυῖθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον· ἦρχε δ' ἄρ' Ἑκτωρ
 αὐτὰρ ὄγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, λείπε δέ νεκρὸν,
 ἐντροπαλιζόμενος· ὥστε λῆς ἡὔγηνειος,
 110 ὃν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δύνονται
 ἔγχεσι καὶ φωνῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
 παχνοῦται, ἀέκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο·
 ὥς ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε ξανθὸς Μενέλαος.
 στή δέ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἵκετο ἔδνος ἐταίρων,
 115 παπταίνων Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.
 τὸν δέ μάλ' αἶψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
 θαρσύνονθ' ἐτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἔμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 βῆ δέ θείων, εἶθαρ δέ παριστάμενος ἔπος ἤδδα·
 120 Αἴαν, δεῦρο, πέπον, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος
 σπεύσομεν, αἶ κε νέκυν περ Ἀχιλλῇ προφέρωμεν
 γυμνόν· ὧτάρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἑκτωρ.
 Ὡς ἔφατ'· Αἴαντι δέ δαίφρονι θυμὸν ὄρινεν.
 βῆ δέ διὰ προμάχων, ἅμα δέ ξανθὸς Μενέλαος.
 125 Ἑκτωρ μὲν Πάτροκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα,
 ἔλχ', ἵν' ἀπ' ὤμοιιν κεφαλὴν τάμοι ὀξείῃ χαλκῷ,

τὸν δὲ νέκυν Τρωῆσιν ἐρυσσάμενος κυσὶ δολίῃ.
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἥντε πύργον.
 "Εκτωρ δ' ἀψ' ἐς ὄμιλον ἰὼν ἀνεχάξεθ' ἐταίρων,
 ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε· δίδου δ' ὄγε τεύχεα καλὰ 130
 Τρωσὶ φέρειν προτὶ ἄστν, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῷ.
 Αἴας δ' ἀμφὶ Μενoitιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας,
 ἐστήκει, ὥς τίς τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν,
 ᾧ ῥά τε νήπι' ἄγοντι συναντήσονται ἐν ὕλῃ
 ἄνδρες ἐπακτῆρες· ὁ δέ τε σθενεῖ βλεμαίνει· 135
 πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἔλκεται, ὅσσε καλύπτων·
 ὧς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει.
 Ἄτρεϊδης δ' ἐτέρωθεν, Ἀρηίφιλος Μενέλαος,
 ἐστήκει, μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων.
 Γλαῦκος δ' Ἰππολόχοιο παῖς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν, 140
 "Εκτορ' ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ·
 "Εκτορ, εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο!
 ἦ σ' αὐτῶς κλέος ἐσθλὸν ἔχει, φύξην ἐόντα.
 φράξο νῦν, ὅπως κε πόλιν καὶ ἄστν σαώσεις
 οἶος σὺν λαοῖσι, τοὶ Ἰλῖφ ἐγγεγάασιν. 145
 οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν
 εἷσι περὶ πτόλιος· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,
 μάρνασθαι δητοῖσιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμέσ αἰεί.
 πῶς κε σὺ χεῖρονα φῶτα σαώσεας μεθ' ὄμιλον,
 σχέτλι! ἐπεὶ Σαρπηδόν', ἅμα ξεῖνον καὶ ἐταῖρον, 150
 κάλλιπες Ἀργεῖοισιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι;
 ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένετο, πτόλει τε καὶ αὐτῷ,
 ζωὸς ἐών· νῦν δ' οὐ οἱ ἀλαλκόμεναι κύνας ἔτλης.
 τῷ νῦν εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν,
 οἴκαδ' ἵμεν, Τροίῃ δὲ πεφήσεται αἰπὺς ὄλεθρος. 155
 εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυδαρσὲς ἐνείη,
 ἄτρομον, οἷόν τ' ἄνδρας ἐσέρχεται, οἱ περὶ πάτρης
 ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔδειντο,
 αἰψά κε Πάτροκλον ἐρυσsaίμεθα Ἴλιον εἰσω.
 εἰ δ' οὗτος προτὶ ἄστν μέγα Πριάμοιο ἄνακτος 160

- ἔλθοι τεθνηώς, καί μιν ἐρυσαιμέδα χάρμης,
 αἰψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνης ἔντεα καλὰ
 λύσειαν, καί κ' αὐτὸν ἀγοίμεδα Ἴλιον εἰσω.
 τοίου γὰρ Θεράπων πέφατ' ἀνέρος, ὃς μέγ' ἄριστος
 165 Ἀργείων παρὰ νηυσί, καὶ ἀγγέμαχοι Θεράποντες.
 ἀλλὰ σύγ' Αἴαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασσας
 στήμεναι ἄντα, κατ' ὅσσε ἰδὼν δηῖων ἐν αὐτῇ,
 οὐδ' ἰδυῖς μαχέσασθαι· ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστιν.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ
 170 Γλαῦκε, τῇ δὲ σὺ τοῖος ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπες!
 ὦ πόποι, ἦ τ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
 τῶν ὅσοι Λυκίην ἐριβώλακα ναιετάουσιν·
 νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἶον ἔειπες·
 ὅστε με φῆς Αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομεῖναι.
 175 οὔτοι ἐγὼν ἔρρυγα μάχην, οὐδὲ κτύπον ἵππων·
 ἀλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσων νόος αἰγιόχοιο,
 ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
 ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
 ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἴστασο, καὶ ἴδε ἔργον
 180 ἧὲ πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὥς ἀγορεύεις,
 ἦ τινα καὶ Δαναῶν, ἀλκῆς μάλα περ μεμαῶτα,
 σχήσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο Θανόντος.
 Ὡς εἰπὼν Τρῶεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 185 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλκῆς·
 ὄφρ' ἂν ἐγὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύω
 καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξα κατακτάς.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἔκτωρ
 δηῖτου ἐκ πολέμοιο· θέων δ' ἐκίχανεν ἐταίρους
 190 ὦκα μάλ', οὔπω τῆλε, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπών,
 οἱ προτὶ ἄστρ' ἔφρον κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐδαο.
 στὰς δ' ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύτου, ἔντε' ἄμβιβεν·
 ἦτοι ὁ μὲν τὰ ἃ δῶκε, φέρειν προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
 Τρῳσὶ φιλοπτολέμοισιν· ὁ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνει

Πηλείδew Ἀχιλλῆος, ἃ οἱ θεοὶ Οὐρανίωvες 196
πατρὶ φίλῳ ἔπορον· ὁ δ' ἄρα φ' παιδὶ ὅπασσεν
γηράς· ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρός ἐγήρα.

Τον δ' ὥς οὖν ἀπάνευθεν ἶδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς,
τεύχεσι Πηλείδαο κορυσσόμενον θεόιο,
κινήσας ῥα κάρη, προτὶ δν μυθήσατο θυμόν· 200

Ἄ δειλ', οὐδέ τί τοι θάνατος καταδύμιός ἐστιν.
ὅς δὴ τοι σχεδόν ἐστι· σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις
ἀνδρὸς ἀριστῆος, τόντε τρομέουσι καὶ ἄλλοι.
τοῦ δὴ ἐταῖρον ἔπεφνες ἐνηέα τε κρατερόν τε·
τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων 205
εἶλεν· ἀτάρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίξω,
τῶν ποιinh, ὃ τοι οὔτι μάχης ἐκ νοστήσαντι
δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλείωνος.

Ἢ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.
Ἔκτορι δ' ἤρμωσε τεύχε' ἐπὶ χροῖ· δὴ δέ μιν Ἄρης 210
δεινός, ἐνυάλιος· πλήσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς
ἀλκῆς καὶ σθένεος. μετὰ δέ κλειτοὺς ἐπικούρους
βῆ ῥα μέγα ἰάχων· ἰνδάλλετο δέ σφισι πᾶσιν,
τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου Πηλείωνος.
ᾧτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσιν, 215
Μέσσην τε Γλαῦκόν τε, Μέδοντά τε Θερσίλοχόν τε,
Ἀστεροπαῖόν τε Δεισήνορά τ' Ἴππόβοόν τε,
Φόρκυν τε Χρομίον τε καὶ Ἔννομον οἰωνιστήν·
τοὺς ὄγ' ἐπαστρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Κέκλυτε, μυρία φύλα περικτιόνων ἐπικούρων· 220
οὐ γὰρ ἐγὼ πληθύν διζήμενος, οὐδέ χατίζων,
ἐνθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἡγεῖρα ἕκαστον·
ἀλλ' ἵνα μοι Τρώων ἰλόχοις καὶ νήπια τέκνα
προφρονέως ῥύοισθε φιλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν
τὰ φρονέων, δώροισι κατατρήχω καὶ ἐδωδῇ 225
λαούς, ὑμέτερον δὲ ἐκάστου θυμὸν ἀέξω.
τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος, ἢ ἀπολέσθω,
ἢ ἐσσωθήτω! ἢ γὰρ πολέμου ὀαριστὺς.
ὅς δέ κε Πάτροκλον, καὶ τεθνηῶτά περ, ἔμπης

- 230 Τρώας ἐς ἵπποδάμους ἐρύσῃ, εἴξῃ δέ οἱ Αἴας,
 ἥμισυ τῷ ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς
 ἔξω ἐγώ· τὸ δέ οἱ κλέος ἔσσεται, ὅσσον ἐμοί περ.
 ὧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἰδὺς Δαναῶν βρῖσαντες ἔβησαν,
 δούρατ' ἀνασχόμενοι· μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 235 νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν Τελαμωνιάδαο·
 νήπιοι, ἧ τε πολέσσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα.
 καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε Διοτρεφές, οὐκέτι νῶϊ
 ἔλπομαι αὐτῷ περ νοστησέμεν ἐκ πολέμοιο.
 240 οὔτι τόσον νέκυος περιδεΐδια Πατρόκλοιο,
 ὃς κε τάχα Τρώων κορέει κύνας ἡδ' οἰωνούς,
 ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδεΐδια, μήτι πάθῃσιν,
 καὶ σῇ· ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει,
 Ἔκτωρ, ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 245 ἀλλ' ἄγ', ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἦν τις ἀκούσῃ.
 ὧς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 οἷτε παρ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 250 δῆμια πίνουσιν, καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος
 λαοῖς· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κύδος ὀπηδεῖ.
 ἀργαλέον δέ μοι ἐστὶ διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον
 ἡγεμόνων· τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδθεν.
 ἀλλὰ τις αὐτὸς ἴτω, νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ,
 255 Πάτροκλον Τρῳῆσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι.
 ὧς ἔφατ'· ὁξὺ δ' ἄκουσεν Ὀϊλῆς ταχὺς Αἴας.
 πρῶτος δ' ἀντίος ἦλθε Δέων ἀνὰ δηϊοτήτα·
 τὸν δὲ μετ' Ἴδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἴδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνναλίῳ ἀνδρεϊφόντῃ.
 260 τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ᾗσι φρεσὶν οὐνόματ' εἶποι,
 ὅσσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν Ἀχαιῶν;
 Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἔκτωρ
 ὥς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι Διῦπετέος ποταμοῖο
 βέβρυχεν μέγα κύμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι

ἥϊόνες βοόωσιν, ἐρευγομένης ἁλὸς ἕξω· 265

τόσση ἄρα Τρῶες ἰαχῇ ἴσαν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιάδῃ, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
φραχθέντες σάκεσιν χαλκήρεσιν. ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
λαμπρῆσιν κορύθεσσι Κρονίων ἡέρα πολλὴν
χευ'· ἐπεὶ οὐδὲ Μενoitιάδην ἤχθαιρε πάρος γε, 270
ὄφρα, ζωὸς ἐὼν, Θεράπων ἦν Αἰακίδαο·

μίσσησεν δ' ἄρα μιν δητῶν κυσὶ κύρμα γενέσθαι
Τρφήσιν· τῷ καὶ οἱ ἀμυνέμεν ὥρσεν ἐταίρους.

Ἦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς·
νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδὲ τιν' αὐτῶν 275
Τρῶες ὑπέρθυμοι ἔλον ἔγχεσιν, ἰέμενοι περ·
ἀλλὰ νέκυν ἐρύοντο· μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ
μέλλον ἀπέσσεσθαι· μάλα γάρ σφεας ὦκ' ἐλέλιξεν
Αἴας, ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα. 280

Ἰδυσεν δὲ διὰ προμάχων, συτ' εἵκελος ἄλκην
καπρίῳ, ὅς τ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλεροὺς τ' αἰξήους
ῥηιδίως ἐκέδασσεν, ἐλιξάμενος διὰ βήσσας·
ὥς υἱὸς Τελαμῶνος ἀγαυσὺ, φαίδιμος Αἴας,
ρεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας, 285
οἱ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, φρόνεον δὲ μάλιστα
ἄστυ πότι σφέτερον ἐρύειν, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.

Ἦτοι τὸν Δῆδοιο Πελασγοῦ φαίδιμος υἱός,
Ἴππόδοος, ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὕσμνην,
δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας, 290

Ἐκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
ἦλθε κακόν, τό οἱ οὐτις ἐρύκακεν ἰεμένων περ.
τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος, ἐπαῖξας δι' ὀμίλου,
πλήξ' αὐτοσχεδίην κυνέης διὰ χαλκοπαρῆου·
ἦρκε δ' ἵπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ, 295
πληγείσ' ἔγχετ' τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῃ·
ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς
αἱματόεις· τοῦ δ' αὖτις λύθη μένος· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἦκε χαμᾶζε

- 30) κείσθαι· ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πέσε πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ,
τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβώλακος· οὐδὲ τοκεῦσιν
θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν
ἔπλεθ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
Ἐκτωρ δ' αὐτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
- 30ε ἄλλ' ὁ μὲν ἅντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος,
τυτθόν· ὁ δὲ Σχεδίων, μεγαθύμου Ἰφίτου υἱόν,
Φωκῆων ὄχ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῷ Πανοπηΐ
οἰκία ναιετάασκε, πολέσσ' ἀνδρεσσιν ἀνάσσει·
τὸν βάλ' ὑπὸ κληΐδα μέσσην· διὰ δ' ἀμπερὲς ἄκρη
- 310 αἰχμὴ χαλκείῃ παρὰ νεῖατον ὦμον ἀνέσχευ.
δοῦπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Αἴας δ' αὖ Φόρκυνα δαΐφρονα, Φαίνοπος υἱόν,
Ἱπποδόφῳ περιβάντα, μέσσην κατὰ γαστέρα τύψεν·
ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκός
- 31ε ἦφυσ'· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαίαν ἀγοστῷ.
χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἐκτωρ·
Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἱαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς,
Φόρκυν θ' Ἱππόδοόν τε· λύνοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
- Ἔνθα κεν αὐτὲ Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
- 320 Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείῃσι δαμέντες·
Ἀργεῖοι δέ κε κῦδος ἔλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν,
κάρτεϊ καὶ σθένει σφετέρῳ. ἄλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
Αἰνείαν ὄτρυνε, δέμας Περίφαντι ἐοικώς,
κῆρυκι Ἠπυτίδῃ, ὃς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
- 325 κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μῆδεα εἰδώς·
τῷ μιν εἰσιάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
Αἰνεία, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσσαισθε
Ἴλιον αἰπεινὴν; ὥς δὴ ἶδον ἀνέρας ἄλλους
κάρτεϊ τε σθένει τε πεποιθότας, ἡγορῇ τε
- 330 πλήθει τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας.
ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἡ Δαναοῖσιν
νίκην· ἄλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε.
Ὡς ἔφατ'· Αἰνείας δ' ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα
ἔγνω· ἐξάντα ἰδὼν· μέγα δ' Ἔκτορα εἶπε βοήσας·

Ἔκτορ τ' ἦδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἦδ' ἐπικούρων, 335
 αἰδῶς μὲν νῦν ἦδε γ', Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἴλιον εἰσαναβῆναι, ἀναλκείησι δαμέντας!
 ἀλλ' ἔτι γάρ τίς φησι θεῶν, ἐμοὶ ἄγχι παραστάς,
 Ζῆν', ὑπατον μῆστωρα, μάχης ἐπιτάρρῳδον εἶναι.
 τῷ ῥ' ἰδυὺς Δαναῶν ἵομεν, μηδ' οὔγε ἔκηλοι 340
 Πάτροκλον νηυσὶν πελασσαίῃατο τεθνηῶτα.

Ὡς φάτο· καὶ ῥα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος ἔσται,
 οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
 ἔνθ' αὐτ' Αἰεΐας Δειῳκρίτον οὔτασε δουρὶ,
 υἱὸν Ἀρίσβαντος, Λυκομήδεος ἐσθλὸν ἐταῖρον. 345
 τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηϊφίλος Λυκομήδης·
 στῇ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 καὶ βάλεν Ἴππασίδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
 ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἷδαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 ὅς ῥ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος εἰληλούθει, 350
 καὶ δὲ μετ' Ἀστεροπαῖον ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρήϊος Ἀστεροπαῖος,
 ἔδυσεν δὲ καὶ ὁ πρόφρων Δαναοῖσι μάχεσθαι·
 ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχε· σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντα
 ἑσταότες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο. 355
 Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπώχετο, πύλλὰ κελεύων·
 οὔτε τιν' ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει,
 οὔτε τινα προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἐξόχον ἄλλων,
 ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβήμεν, σχεδόθεν δὲ μάχεσθαι.
 ὥς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος· αἵματι δὲ χθῶν 360
 δεύετο πορφυρέῳ· τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον
 νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,
 καὶ Δαναῶν· οὐδ' οἱ γὰρ ἀναιμωτὶ γ' ἐμάχοντο·
 παυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυντο· μέμνηντο γὰρ αἰεὶ
 ἀλλήλοισι κατ' ὁμίλον ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν. 365

Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρός· οὐδέ κε φαίη
 οὔτε ποτ' ἥελιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην.
 ἠέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἔπι, ὅσσοι ἄριστοι
 ἕστασαν ἀμφὶ Μενoitιάδῃ κατατεθνηῶτι.

- 370 οἱ δ' ἄλλοι Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 εὐκηλοὶ πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπτατο δ' αὐγὴ
 Ἥελίου ὀξεία, νέφος δ' οὐ φαίνεται πάσης
 γαίης, οὐδ' ὀρέων· μεταπανόμενοι δ' ἐμάχοντο,
 ἀλλήλων ἀλεείνουντες βέλεα στονόεντα,
- 375 πολλὸν ἀφεστάοτες. τοὶ δ' ἐν μέσῳ ἄλγε' ἔπασχον
 ἥερί καὶ πολέμῳ· τείροντο δὲ νηλεῖ χαλκῷ,
 ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. δύο δ' οὐπω φῶτε πεπύσθην,
 ἀνέρε κυδαλίμῳ, Θρασυμήδης Ἀντίλοχός τε,
 Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἔτ' ἔφαντο
- 380 ζῶν ἐν πρώτῳ ὁμάδῃ Τρῶεσσι μάχεσθαι.
 τὼ δ' ἐπιωσσομένῳ θάνατον καὶ φύζαν ἐταίρων,
 νόσφιν ἐμαρνάσθην, ἐπεὶ ὥς ἐπετέλλετο Νέστωρ,
 ὀτρύνων πόλεμόνδε μελαινάων ἀπὸ νηῶν.
- Τοῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει
- 385 ἀργαλέης· καμάτῳ δὲ καὶ ἰδρῷ νωλεμές αἰεὶ
 γούνατά τε κνήμαί τε, πόδες δ' ὑπένερθεν ἐκάστου,
 χεῖρές τ' ὀφθαλμοὶ τε παλάσσετο μαρναμένοιν,
 ἄμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
 ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μέγαλοιο βοεῖην
- 390 λαοῖσιν δώῃ τανύειν, μεθύουσαν ἀλοιφή·
 δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγῃ διαστάντες τανύουσιν
 κυκλός', ἄφαρ δέ τε ἱκμὰς ἔβη, δύνει δέ τ' ἀλοιφή,
 πολλῶν ἐλκόντων· τάννυται δέ τε πᾶσα διαπρό·
 ὥς οἷγ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ
- 395 ἔλκεον ἀμφότεροι· μάλα γάρ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 Τρῳσὶν μὲν, ἐρύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς,
 νῆας ἔπι γλαφυράς· περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει
 ἄγριος· οὐδέ κ' Ἀρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
 τόνγε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἴκοι
- 400 Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
 ἥματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. οὐδ' ἄρα πῶ τι
 ἤδεε Πάτροκλον τεθνηότα διὸς Ἀχιλλεύς.
 πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων,
 τειχεὶ ὑπο Τρώω· τό μιν οὐποτε ἔλπετο θυμῷ

τεθνάμεν, ἀλλὰ ζῶον, ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν, 405
 ἀψ' ἀπονοστήσειν· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
 ἐκπέρσειν πτολλέδρον ἄνευ ἔθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ.
 πολλάκι γὰρ τόγε μητρὸς ἐπεύθετο, νόσφιν ἀκούων,
 ἧ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα·
 δὴ τότε γ' οὐ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον, ὅσσον ἐτύχθη, 410
 μήτηρ, ὅττι ρά οἱ πολὺ φίλτατος ὦλεθ' ἑταῖρος.

Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες,
 νωλεμές ἐγχρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
 ὧδε δέ τις εἶπεςκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·

ᾧ φίλοι, οὐ μὰν ἡμῖν εὐκλεές ἀπονέεσθαι 415
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
 πᾶσι χάνοι! τό κεν ἡμῖν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
 εἰ τοῦτον Τρώεσσι μεδήσομεν ἵπποδάμοισιν
 ἄστυ πότι σφέτερον ἐρύσαι, καὶ κύδος ἀρέσθαι.

ᾧ δέ τις αὖ Τρώων μεγάρθυμων αὐδήσασκεν· 420
 ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
 πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωεῖτω πολέμοιο!

ᾧ δ' ἄρα τις εἶπεςκε, μένος δ' ὄρσασκεν ἑταῖρου.
 ὥς οἱ μὲν μάρναντο· σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς
 χάλκεον οὐρανὸν ἴκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο. 425

Ἴπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἑόντες,
 κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο
 ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνου.
 ἧ μὰν Αὐτομέδων, Διώρεος ἄλκιμος υἱός,
 πολλὰ μὲν ἄρ μᾶστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείων, 430
 πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσήνδα, πολλὰ δ' ἀρειῇ·
 τὼ δ' οὔτ' ἀψ' ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
 ἦδελέτην ἵεναι, οὔτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιοῖς·
 ἀλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥτ' ἐπὶ τύμβῳ
 ἀνέρος ἐστήκει τεθνηὸς ἧς γυναικός· 435

ὥς μένον ἀσφαλῶς περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
 οὔδει ἐνισκίμψαντε καρήατα· δάκρυα δὲ σφιν
 θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν,
 ἡνιόχοιο πόθῳ· θαλερὴ δὲ μαινέτο χαίτη,
 ζεύγλης ἐξεριπούσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν. 440

μυρομένω δ' ἄρα τώγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
κινήσας δὲ κάρη, προτὶ δὴν μυθήσατο θυμόν·

- Ἄ δειλῷ, τί σφῶϊ δόμεν Πηληϊῇ ἄνακτι
 θνητῷ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγῆρω τ' ἀθανάτω τε!
 145 ἢ ἵνα δύστηνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον;
 οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν οἰζυρώτερον ἀνδρὸς
 πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνεῖει τε καὶ ἔρπει.
 ἀλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἄρμασι δαιδαλέοισιν
 Ἔκτωρ Πριαμίδης ἐποχήσεται· οὐ γὰρ εἰώσω.
 150 ἢ οὐχ ἄλῃς, ὥς καὶ τεύχε' ἔχει, καὶ ἐπεύχεται αὐτῶς;
 σφῶϊν δ' ἐν γούνασσι βαλῶ μένος ἡδ' ἐνὶ θυμῷ,
 ὄφρα καὶ Αὐτομέδοντα σαώσεται ἐκ πολέμοιο
 νῆας ἔπι γλαφυράς· ἔτι γὰρ σφισι κῦδος ὀρέξω,
 κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὖσσέλμους ἀφίκωνται,
 455 δῦν τ' ἡέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλδῃ.

- Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἡϋ.
 τῷ δ', ἀπὸ χαιτάων κονίην οὐδὰςδε βαλόντε,
 ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς.
 τοῖσι δ' ἐπ' Αὐτομέδων μάχετ', ἀχρύνμενός περ ἑταῖρου,
 460 ἵπποισι ἀίσσων, ὥστ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας·
 ῥέα μὲν γὰρ φεύγεσκειν ὑπὲκ Τρῶων ὀρυμαγδοῦ,
 ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε πολὺν καδ' ὄμιλον ὀπάζων.
 ἀλλ' οὐχ ἦρει φῶτας, ὅτε σεύαιτο διώκειν·
 οὐ γὰρ πῶς ἦν, οἶον ἐόνθ' ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ
 465 ἔγχει ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους.
 ὁψέ δὲ δὴ μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν
 Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἰμονίδαο·
 στῆ δ' ὅπιθεν δίφροιο, καὶ Αὐτομέδοντα προσηύδα·

- Αὐτόμεδον, τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλὴν
 470 ἐν στῆθεσσιν ἔθηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλὰς;
 οἶον πρὸς Τρῶας μάχεαι πρῶτῳ ἐν ὀμίλῳ
 μούνοισι· ἀτὰρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο· τεύχεα δ' Ἔκτωρ
 αὐτὸς ἔχων ὥμοισιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο.

- Τὸν δ' αὖτ' Αὐτομέδων προσέφη, Διώρεος υἱός·
 475 Ἀλκίμεδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος;
 ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμησὶν τε μένος τε.

εἰ μὴ Πατροκλος, θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος,
 ζωὸς ἑών· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει·
 ἀλλὰ σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἥνία σιγαλόεντα
 δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι. 480

ᾧς ἔφατ'· Ἀλκιμέδων δὲ βοηθῶν ἄρμ' ἐπορούσας,
 καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἥνία λάξετο χερσίν·
 Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε. νόησε δὲ φαίδιμος Ἴκτωρ·
 αὐτίκα δ' Αἰνείαν προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἔοντα·

Αἰνεία, Τρώων βουλευφόρε χαλκοχιτώνων, 485
 ἵππῳ τῷδ' ἐνόησα ποδώκεος Δίακίδαο,
 ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνιόχοισι κακοῖσιν.
 τῷ κεν ἐελποίμην αἰρήσέμεν, εἰ σύγε θυμῷ
 σῶ ἐδέλεις· ἐπεὶ οὐκ ἄν, ἐφορμηθέντε γε νῶϊ,
 τλαῖεν ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι Ἄρηϊ. 490

ᾧς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθυσεν εὖς παῖς Ἀγχιόσας.
 τῷ δ' ἰδὺς βήτην, βοέης εἰλυμένῳ ὤμους
 αὔησι, στερεῇσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός·
 τοῖσι δ' ἄμα Χρομῖος τε καὶ Ἄρητρος θεοειδῆς
 ἦσαν ἀμφότεροι· μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμός, 495
 αὐτῷ τε κτενέειν, ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους·
 νήπιοι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι
 αὐτίς ἀπ' Αὐτομέδοντος. ὁ δ' εὐξάμενος Διὶ πατρὶ,
 ἀλκῆς καὶ σθένεος πλήτο φρένας ἀμφιμελαινας.
 αὐτίκα δ' Ἀλκιμέδοντα προσηύδα, πιστὸν ἑταῖρον· 500

Ἀλκίμεδον, μὴ δὴ μοι ἀπόπροθεν ἰσχύμεν ἵππους,
 ἀλλὰ μάλ' ἐμπνεῖοντε μεταφρένῃ. οὐ γὰρ ἔγωγε
 Ἴκτορα Πριαμίδην μένεος σχήσεσθαι ὄϊω,
 πρίν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππῳ,
 νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσαί τε στίχας ἀνδρῶν 505
 Ἀργείων, ἥ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρῶτοισιν ἀλοίη.

ᾧς εἰπὼν Αἶαντε καλέσσατο καὶ Μενέλαον·
 Αἶαντ', Ἀργείων ἡγήτορε, καὶ Μενέλαε,
 ἦτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ', οἵπερ ἄριστοι,
 ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν· 510
 νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεῆς ἡμαρ.
 τῇδε γὰρ ἔθρισαν πόλεμον κάτα δακρυνέοντα

- "Εκτωρ Αινείας θ', οἳ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.
 ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.
 515 ἦσω γὰρ καὶ ἐγώ· τὰ δέ κεν Διὶ πάντα μελήσει.
 Ἥ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προτεῖ δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Ἀρήτιο κατ' ὀσπίδα πάντοσ' ἔστην·
 ἢ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἶσατο χαλκός·
 νειαίρη δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασσεν.
 520 ὥς δ' ὅτ' ἂν ὀξὺν ἔχων πέλεκυν αἰζήϊος ἀνήρ,
 κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς ἀγραύλοιο,
 ἵνα τάμη διὰ πᾶσαν, ὃ δὲ προθορὼν ἐρίπησιν·
 ὥς ἄρ' ὄγε προθορὼν πέσεν ὑπτιος· ἐν δέ οἱ ἔγχος
 νηδυίοισι μάλ' ὀξὺ κραδαινόμενον, λύε γυῖα.
 525 "Εκτωρ δ' Αὐτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
 ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
 πρόσσω γὰρ κατέκυψε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
 οὔδεις ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμήχθη
 ἔγχος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
 530 καὶ νῦ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν ὤρμηθήτην,
 εἰ μὴ σφω' Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε,
 οἳ ῥ' ἦλθον κατ' ὄμιλον, ἐταίρου κυκλήσκοντος.
 τοὺς ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὐτὶς
 "Εκτωρ, Αἰνείας τ' ἠδὲ Χρομῖος θεοειδής·
 535 Ἄρητον δὲ κατ' αὖθι λίπον, δεδαῦγμένον ἦτορ,
 κείμενον· Αὐτομέδων δέ, θεῶν ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
 τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
 Ἥ δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενoitιάδαο θανόντος
 κῆρ ἄχεος μεδέηκα, χερεῖονά περ καταπέφνων.
 540 Ὡς εἰπὼν, ἐς δίφρον ἔλων ἕναρα βροτόεντα
 θῆκε· ἂν δ' αὐτὸς ἔβαινε, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
 αἱματοέεις, ὥς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδιδῶς.
 Ἄψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὕσμινη,
 ἀργαλήν, πολύδακρυς· ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη,
 545 οὐρανόθεν καταβάσα· προῆκε γὰρ εὐρύσπα Ζεὺς,
 ὀρνύμεναι Δαναούς· δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ.
 ἦύτε πορφυρέην ἱρὴν θνητοῖσι τανύσση
 Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο.

ἦ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος, ὅς ῥά τε ἔργων
 ἀνδράποους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί, μῆλα δὲ κήδει· 550
 ὥς ἡ πορφυρέη νεφέλη πυκάσασα θ' αὐτήν,
 δύσεται Ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον·
 πρῶτον δ' Ἀτρείος υἱὸν ἐποτρύνουσα προσηύδα,
 ἰφθιμον Μενέλαον· ὁ γάρ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν·
 εἰσαμένη Φοῖνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν· 555

Σοὶ μὲν δὴ, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος
 ἔσσεται, εἴ κ' Ἀχιλλῆος ἀγαθοῦ πιστὸν ἑταῖρον
 τείχει ὑπο Τρώων ταχέες κύνες ἐλκήσουσιν,
 ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος· 560
 Φοῖνιξ, ἄττα, γεραῖε παλαιγενές, εἰ γὰρ Ἀθήνη
 δοίη κάρτος ἐμοί, βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν·
 τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παρεστώμεναι καὶ ἀμύνειν
 Πατρόκλῳ· μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσματο θυμόν.
 ἀλλ' Ἔκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει 565
 χαλκῷ δηϊόων· τῷ γὰρ Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.

Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 ὅττι ῥά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἠρήσατο πάντων.
 ἐν δὲ βίην ὥμοισι καὶ ἐν γούνασσι ἐθήκεν,
 καὶ οἱ μῦθ' ἄρσος ἐνὶ στήθεσσι ἐθήκεν, 570
 ἦτε, καὶ ἐργομένη μάλα περ χροὸς ἀνδρομέοιο,
 ἰσχανάα δακέειν, λαρόν τέ οἱ αἶμ' ἀνδράποου·
 τοιοῦ μιν ἄρσευς πλήσε φρένας ἀμφιμελαίνας.
 βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς, υἱὸς Ἡετίωνος, 575
 ἀφνειὸς τ' ἀγαθὸς τε· μάλιστα δέ μιν τίεν Ἔκτωρ
 δήμου, ἐπεὶ οἱ ἑταῖρος ἦν φίλος εἰλαπιναστής·
 τὸν ῥα κατὰ ζωστήρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος,
 αἰτῶντα φόβονδε· διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 δούπησεν δὲ πεσών. ἀτὰρ Ἀτρείδης Μενέλαος 580
 νεκρὸν ὑπὲκ Τρώων ἔρυσεν μετὰ ἔθνος ἑταίρων.

Ἔκτορα δ' ἐγγύθεν ἰστάμενος ὠτρυνεν Ἀπόλλων,
 Φαίνοπι Ἀσιάδῃ ἐναλίγκιος, ὅς οἱ ἀπάντων

ξείνων φίλτατος ἔσκεν, Ἀβυδόδι οἰκία ναίων·

585 [τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·]

Ἔκτορ, τίς κέ σ' ἔτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν ;
οἶον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, δς τοπάρως περ
μαλθακὸς αἰχμητής· νῦν δ' οἴχεται οἷος αἰείρας
νεκρὸν ὑπέκ Τρώων, σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν ἐταῖρον,
590 ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Ποδῆν, υἱὸν Ἡετίωνος.

Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰδοπι χαλκῷ.
καὶ τότε ἄρα Κρονίδης ἔλετ' αἰγίδα θυσανόεσσαν,
μαρμαρέην· Ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν,
595 ἀστράψας δέ, μάλα μεγάλ' ἔκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξεν·
νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιοὺς.

Πρῶτος Πηνέλεως Βοιώτιος ἦρχε φόβοιο.

βλήτο γὰρ ὦμον δουρί, πρόσω τετραμμένος αἰεί
ἄκρον ἐπιλίγδην· γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρως
600 αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· ὁ γάρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἑλθῶν
Λήϊτον αὖθ' Ἔκτωρ σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρτῷ,
υἱὸν Ἀλεκτρυόνος μεγαθύμου, παῦσε δὲ χάρμης·
τρέσσε δὲ παπτήνας, ἐπεὶ οὐκέτι ἔλπετο θυμῷ,
ἔγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσιν.

605 Ἔκτορα δ' Ἰδομενεὺς μετὰ Λήϊτον ὀρμηθέντα
βεβλήκει θώρηκα κατὰ στήθος παρὰ μαχόν·
ἐν καυλῷ δ' ἐάγη δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν
Τρῶες· ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδας,
δίφρῳ ἐφειστατός· τοῦ μὲν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἄμαρτεν·

610 αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ὑπάονά θ' ἠνίοχόν τε,
Κοίρανον, δς ῥ' ἐκ Λύκτου εὐκτιμένης ἔπετ' αὐτῷ—
πεζὸς γὰρ ταπρῶτα λιπὼν νέας ἀμφιελίσσας
ἤλυθε, καὶ κε Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν,
εἰ μὴ Κοίρανος ὦκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους·
615 καὶ τῷ μὲν φάος ἤλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἡμάρ·
αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο—
τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
ὦσε δόρυ πρυμνόν, διὰ δὲ γλῶσσαν τάμε μέσσην.
ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἠνία χεῦεν ἔραζε.

καὶ τάγε Μηριόνης ἔλαβεν χεῖρεσσι φίλησιν
κῦψας ἐκ πεδίοιο, καὶ Ἰδομενῆα προσηύδα· 621

Μάστιγε νῦν, εἰως κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι·
γινγνώσκεις δὲ καὶ αὐτός, ὅτ' οὐκέτι κάρτος Ἀχαιῶν.

ᾠς ἔφατ'· Ἰδομενεὺς δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
νῆας ἐπὶ γλαφυράς· δὴ γὰρ δέος ἔμπεσε θυμῷ. 625

Οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντα μεγάλητορα καὶ Μενέλαον
Ζεὺς, ὅτε δὴ Τρώεσσι δίδου ἑτεραλκέα νίκην.
τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·

ᾠ πόποι, ἤδη μὲν κε, καὶ δε μάλα νήπιός ἐστιν,
γνοίῃ, ὅτι Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς αὐτὸς ἀρήγει. 630

τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἄπτεται, ὅστις ἀφείῃ,
ἢ κακός, ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰδύνει·
ἡμῖν δ' αὐτῶς πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε.

ἀλλ' ἄγετ', αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἥδὲ καὶ αὐτοὶ 635

χάρμα φίλοις ἐτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες·
οἳ που δεῦρ' ὀρόωντες ἀκηχέδατ', οὐδ' ἔτι φασὶν
Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι.

εἶη δ', ὅστις ἐταῖρος ἀπαγγεῖλινε τάχιστα 640

Πηλεΐδῃ· ἐπεὶ οὐ μιν ὀτομαι οὐδὲ πεπύσθαι
λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι οἱ φίλος ὦλεθ' ἐταῖρος.

ἀλλ' οὐπη δύναμαι ἰδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν·

ἡέρι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.

Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ρῦσαι ὑπ' ἡέρος υἱας Ἀχαιῶν, 645

ποίησον δ' αἰῶρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·

ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον, ἐπεὶ νῦν τοι εὐαδεν οὕτως!

ᾠς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·

αὐτίκα δ' ἡέρα μὲν σκέδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὁμίχλην·

ἡέλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχῃ δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη· 650

καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·

Σκέπτεο νῦν, Μενέλαε Διοτρεφές, αἱ κεν ἴδῃαι

ζῶν ἔτ' Ἀντίλοχον, μεγαθύμου Νέστορος υἱόν·

στρυννον δ' Ἀχιλῆϊ δαίφρονι θᾶσσον ἰόντα

εἰπεῖν, ὅττι ρά οἱ πολλὴ φίλτατος ὦλεθ' ἐταῖρος. 655

- Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπιδῆσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
 βῆ δ' ἰέναι, ὥς τις τε λέων ἀπὸ μεσσαύλοιο,
 ὅστ' ἐπεὶ ἄρ κε κάμῃσι κύνας τ' ἀνδρας τ' ἐρεθίζων,
 οὔτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἐλέσθαι,
 660 πάννυχοι ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
 ἰδυέι, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
 ἀντίοι αἰτσοῦσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
 καιόμεναί τε δεταί, τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
 ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
 665 ὥς ἀπὸ Πατρόκλοιο βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 ἦε πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ δῖε, μή μιν Ἀχαιοὶ
 ἀργαλέου πρὸ φόβοιο ἔλωρ δηῖοισι λίποιν.
 πολλὰ δὲ Μηριόνη τε καὶ Αἰάντεσσ' ἐπέτελλεν·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε, Μηριόνη τε,
 670 νῦν τις ἐνηείης Πατροκλῆος δειλοῖο
 μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι,
 ζωὸς ἑών· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,
 πάντοσε παπταίνων, ὥστ' αἰετός, ὃν ῥά τέ φασιν
 675 ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουρανίων πέτεηνών,
 ὄντε, καὶ ὑψόθ' ἑόντα, πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτώξ,
 θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος· ἀλλὰ τ' ἐπ' αὐτῷ
 ἔσσυτο, καὶ τέ μιν ὦκα λαβὼν ἐξείλετο θυμόν·
 ὥς τότε σοί, Μενέλαε Διοτρεφές, ὅσσε φαιινὸν
 680 πάντοσε δινείσθην, πολέων κατὰ ἔθνος ἐταίρων
 εἴ που Νέστορος υἱὸν ἔτι ζῶοντα ἴδοιο.
 τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
 θαρσύνονθ' ἐτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 685 Ἀντίλοχ', εἰ δ', ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ὄφρα πύδῃαι
 λυγρῆς ἀγγελίης, ἢ μὴ ὥφελλε γενέσθαι.
 ἦδη μὲν σὲ καὶ αὐτὸν ὁτομαι εἰσορόωντα
 γυγνώσκειν, ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει,
 νίκη δὲ Τρώων· πέφαται δ' ὄριστος Ἀχαιῶν,
 690 Πάτροκλος, μεγάλη δὲ ποδὴ Δαναοῖσι τέτυκται.
 ἀλλὰ σύγ' αἰψ' Ἀχιλῆϊ, θέων ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,

εἰπεῖν, αἶ κε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ
 γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἑκτωρ.

ὣς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε, μῦθον ἀκούσας.
 δὴν δέ μιν ἀμφασίῃ ἐπέων λάβε· τῷ δέ οἱ ὅσσε 695
 δακρυόφι πλησθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 ἀλλ' οὐδ' ὥς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησεν·
 βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἐταίρῳ,
 Λαοδόκῳ, ὅς οἱ σχεδὸν ἔστρεφε μώνυχας ἵππους.
 τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο, 700
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα.

Οὐδ' ἄρα σοί, Μενέλαε Διοτρεφές, ἦδελε θυμὸς
 τειρομένους ἐτάροισιν ἀμυνέμεν, ἔνθεν ἀπήλθεν
 Ἀντίλοχος, μεγάλη δὲ ποδῇ Πυλίοισιν ἐτύχθη· 705
 ἀλλ' ὅγε τοῖσιν μὲν Θρᾷσυμήδεα δῖον ἀνῆκεν,
 αὐτὸς δ' αὐτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἡρωϊ βεβήκει·
 στῇ δὲ παρ' Αἰάντεσσι θέων, εἶδαρ δὲ προσηύδα·

Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῇσιν
 ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ μιν οἶω
 νῦν ἵεναι, μάλα περ κεχολωμένον Ἑκτορι δίῳ· 710
 οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς ἐὼν Τρώεσσι μάχοιτο.
 ἡμεῖς δ' αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
 ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἥδὲ καὶ αὐτοὶ
 Τρώων ἐξ ἐνοπῆς θάνατον καὶ Κῆρα φύγωμεν.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας· 715
 πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες, ἀγακλεές ὦ Μενέλαε·
 ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ Μηριόνης ὑποδύντε μάλ' ὄκα,
 νεκρὸν ἀείραντες φέρετ' ἐκ πόνου. αὐτὰρ ὀπισθεν
 νῶϊ μαχησόμεθα Τρωσὶν τε καὶ Ἑκτορι δίῳ
 ἴσον θυμὸν ἔχοντες, ὁμώνυμοι, οἱ τοπάρους περ 720
 μίμνομεν ὄξυν Ἀρηᾷ παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.

ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο
 ὑψι μάλα μεγάλως· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὀπισθεῖ
 Τρωϊκός, ὥς εἶδοντο νέκυν αἶροντας Ἀχαιοὺς.
 ἴθυσαν δὲ κύνεσσιν ἐοικότες, οἷτ' ἐπὶ κάπρῳ 725
 βλημένῳ ἀΐξωσι πρὸ κούρων θηρητῆρων·

- ἕως μὲν γάρ τε θέουσι, διαρῥαῖσαι μεμαῶτες,
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίξεται, ἀλκι πεποιθώς,
 ἄψ τ' ἀνεχώρησαν, διὰ τ' ἔτρεσαν ἀλλυδὶς ἄλλος •
 730 ὥς Τρῶες εἰως μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν •
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' Αἴαντε μεταστρεφθέντε κατ' αὐτοὺς
 σταίησαν, τῶν δὲ τράπετο χρώς, οὐδέ τις ἔτλη
 πρόσσω αἶξας, περὶ νεκροῦ δηριάσθαι.
- 735 ὧς οὔγε μεμαῶτε νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς • ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν
 ἄγριος, ἥντε πῦρ, τό, τ' ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν
 ὀρμενον ἐξαίφνης φλεγέθει, μινύθουσι δὲ οἶκοι
 ἐν σέλαϊ μεγάλῳ • τὸ δ' ἐπιβρέμει ἰς ἀνέμοιο •
- 740 ὥς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων
 ἀζηχῆς ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν.
 οἱ δ', ὥςθ' ἡμίονοι, κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες,
 ἔλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν
 ἢ δοκόν, ἢ δόρυ μέγα νήϊον • ἐν δέ τε θυμὸς
- 745 τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἰδρῷ σπενδόντεσσιν •
 ὥς οὔγε μεμαῶτε νέκυν φέρον. αὐτὰρ ὅπισθεν
 Αἴαντ' ἰσχανέτην, ὥστε πρὶν ἰσχάνει ὕδωρ
 ὑλῆεις, πεδίῳ διαπρύσιον τετυχηκώς •
 ὅστε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα
- 750 ἴσχει, ἄφαρ δέ τε πᾶσι ῥόον πεδίονδε τίθησιν,
 πλάζων • οὐδέ τί μιν σθένει ῥηγνῦσι ῥέοντες •
 ὥς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω
 Τρῶων • οἱ δ' ἄμ' ἔποντο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
 Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ φαίδιμος Ἑκτωρ.
- 755 τῶν δ', ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἢ ἐκοιοῶν,
 οὐλον κεκλήγοντες, ὅτε προΐδωσιν ἰόντα
 κίρκον, ὅ, τε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν •
 ὥς ἄρ' ὑπ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἑκτορι κοῦροι Ἀχαιῶν
 οὐλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρμης.
- 760 πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περὶ τ' ἀμφὶ τε τάφρῳ,
 φευγόντων Δαναῶν • πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωή.

ΙΛΙΑΔΟΣ Σ.

Ὅπλοποιΐα.

Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰδομένοιο·
Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλλῇ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθεν.
τὸν δ' εὔρε προπάρειδε νεῶν ὀρθοκραϊράων,
τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν·
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
ὦ μοι ἐγὼ, τί τ' ἄρ' αὖτε κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
νηυσὶν ἐπὶ κλονέονται, ἀτυζόμενοι πεδίοιο·
μὴ δὴ μοι τελέσῃσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ,
ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε, καὶ μοι ἔειπεν,
Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον, ἔτι ζώντος ἐμεῖο,
χερσὶν ὑπο Τρώων λείψειν φάος ἡελίοιο.
ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
σχέτλιος· ἦ τ' ἐκέλευον, ἀπώσάμενον δῆϊον πῦρ,
ἀψ' ἐπὶ νῆας ἵμεν, μηδ' Ἑκτορι ἴφι μάχεσθαι.
Ἔως ὁ ταῦτ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν
τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγαθοῦ Νέστορος υἱός,
δάκρυα θερμὰ χέων, φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινὴν·
ὦ μοι, Πηλέος υἱέ δαΐφρονος, ἦ μάλα λυγρῆς
πεύσειαι ἀγγελίης, ἥ μὴ ὥφελλε γενέσθαι.
κεῖται Πάτροκλος· νέκνος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται
γυμνοῦ· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἑκτωρ.

- Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα,
 ἀμφοτέρησι δὲ χερσὶν ἐλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν,
 χεῦατο κακῇ κεφαλῇ, χαρίεν δ' ἦσχυνε πρόσωπον·
 25 νεκταρέφ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη.
 αὐτὸς δ' ἐν κονίησι μέγας μεγαλωστί ταυνοσθεὶς
 κεῖτο, φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ἦσχυνε δαΐζων.
 δμῳαὶ δ', ὧς Ἀχιλεὺς ληϊσσαιτο Πάτροκλός τε,
 θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἴαχον· ἐκ δὲ θύραζε
 30 ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλῆα δαΐφρονα, χερσὶ δὲ πᾶσαι
 στήθεα πεπλήγοντο, λυθεὶν δ' ὑπὸ γυναι ἐκάστης.
 Ἀντίλοχος δ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων,
 χεῖρας ἔχων Ἀχιλῆος· ὃ δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ
 δεῖδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ·
 35 σμερδαλέον δ' ὤμωξεν. ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ,
 ἡμένη ἐν βένδεσσιν ἄλός παρὰ πατρὶ γέροντι·
 κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα· θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο,
 πᾶσαι ὅσαι κατὰ βένδος ἄλός Νηρηίδες ἦσαν.
 ἐνθ' ἄρ' ἦν Γλαύκη τε, Θάλειά τε Κυμοδόκη τε,
 40 Νησαίη Σπείώ τε, Θόη δ' Ἀλή τε βοῶπις,
 Κυμοδόη τε καὶ Ἀκταίη καὶ Λιμνώρεια,
 καὶ Μελίτη καὶ Ἰαιρα, καὶ Ἀμφιδόη καὶ Ἀγανή
 Δωτώ τε Πρωτώ τε, Φέρουσά τε Δυναμένη τε,
 Δεξαμένη τε καὶ Ἀμφινόμη καὶ Καλλιάνειρα,
 45 Δωρίς καὶ Πανόπη καὶ ἀγακλειτὴ Γαλάτεια,
 Νημερτής τε καὶ Ἀψευδής καὶ Καλλιάνασσα·
 ἐνθα δ' ἦν Κλυμένη, Ἰάνειρά τε καὶ Ἰάνασσα,
 Μαῖρα καὶ Ὀρειθυια, εὐπλόκαμός τ' Ἀμάθεια·
 ἄλλαι δ' αἱ κατὰ βένδος ἄλός Νηρηίδες ἦσαν.
 50 τῶν δὲ καὶ ἀργύφεον πλήτο σπέος· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
 στήθεα πεπλήγοντο· Θέτις δ' ἐξήρχε γόοιο·
 Κλυτε, κασίγνηται Νηρηίδες, ὄφρ' εὖ πᾶσαι
 εἶδεν· ἀκούουσαι, ὅσ' ἐμῷ ἐνὶ κήδεα θυμῷ.
 ὦ μοι ἐγὼ δειλή, ὦ μοι δυσαριστοτόκεια!
 55 ἦτ' ἐπεὶ ἄρ' τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε,
 ἔξοχον ἡρώων· ὃ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος·

τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὥς γουνῶ ἀλωῆς,
νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω,
Τρῳσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτὶς,
οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηληϊὸν εἴσω.

00

ᾧφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄρᾳ φάος Ἥελιοιο,
ἄχυνται, οὐδέ τί οἱ δύνamai χραισμήσαι ἰούσα.
ἀλλ' εἴμ', ᾧφρα ἰδῶμι φίλον τέκος, ἥδ' ἐπακούσω,
ὅ,ττι μιν ἔκετο πένθος, ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα.

Ὡς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος· αἱ δὲ σὺν αὐτῇ
δακρυνέσσαι ἴσαν, περὶ δέ σφισι κύμα θαλάσσης
ρήγγυντο. ταὶ δ' ὅτε δὴ Τροίην ἐρίβωλον ἔκοντο,
ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερώ, ἔνθα θάμειαί
Μυρμιδόνων εἴρυντο νέες ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλλῆα.
τῷ δὲ βαρυστενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ,
ὀξὺ δὲ κωκύσασα κάρη λάβε παιδὸς ἐοῖο·
καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

65

70

Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἔκετο πένθος;
ἐξαύδα, μὴ κεῦθε· τὰ μὲν δὴ τοι τετέλεσται
ἐκ Διός, ὥς ἄρα δὴ πρὶν γ' εὔχεο, χεῖρας ἀνασχών,
πάντας ἐπὶ πρύμνησιν ἀλήμεναι νῆας Ἀχαιῶν,
σεῦ ἐπιδευομένους, παθέειν τ' ἀεκήλια ἔργα.

75

Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς
μῆτερ ἐμή, τὰ μὲν ἄρ μοι Ὀλύμπιος ἐξετέλεσεν·
ἀλλὰ τί μοι τῶν ἥδος, ἐπεὶ φίλος ὦλεθ' ἑταῖρος,
Πάτροκλος, τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῶν ἑταίρων
ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ! τὸν ἀπώλεσα· τεύχεα δ' Ἔκτωρ
δηώσας ἀπέδυσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
καλά· τὰ μὲν Πηληϊῇ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα,
ἡματι τῷ, ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὖνῃ.
αἷδ' ᾧφελες σὺ μὲν αὖθι μετ' ἀθανάτης ἀλήσιον
ναίειν, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν!
νῦν δ', ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη,
παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν οὐχ ὑποδέξαι αὐτὶς,
οἴκαδε νοστήσαντ'· ἐπεὶ οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν
ζῶειν, οὐδ' ἀνδρεσσι μετέμμεναι, αἶ κε μὴ Ἔκτωρ

80

85

90

πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσση,
Πατρόκλῳ δ' ἔλωρα Μενoitιάδew ἀποτίσῃ.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θέτις, κατὰ δάκρυ χέουσα·
95 ὠκύμορος δὴ μοι, τέκος, ἔσσεαι, οἱ' ἀγορεύεις·
αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἑκτορα πότμος ἐτοῖμος.

- Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς
αὐτίκα τεθναῖην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἐμελλον ἐταίρω
κτεινομένῳ ἐπαμῦναι· ὁ μὲν μάλα τηλόθι πάτρης
100 ἔφθιτ', ἐμεῖο δὲ δῆσεν, ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι.
νῦν δ', ἐπεὶ οὐ νέομαι γε φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν,
οὐδὲ τι Πατρόκλῳ γενόμεν φάος, οὐδ' ἐτάροισιν
τοῖς ἄλλοις, οἱ δὴ πολέες δάμεν Ἑκτορι δίῳ·
ἀλλ' ἦμαι παρὰ νηυσὶν, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,
105 τοῖος ἑὼν, οἷος οὗτις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
ἐν πολέμῳ· ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι.
ὥς ἔρις ἔκ τε θεῶν, ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο,
καὶ χόλος, ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι·
ὅστε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο
110 ἀνδρῶν ἐν στήθεσσιν ἀέξεται, ἥντε καπνός·
ὥς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχρύνενοί περ,
θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη.
νῦν δ' εἰμ', ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω,
115 Ἑκτορα· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅππότε κεν δὴ
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἥδ' ὑδ' ἀνάτοιοι θεοὶ ἄλλοι.
οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίῃ Ἑρακλῆος φύγε Κῆρα,
ὅσπερ φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίῳνι ἄνακτι·
ἀλλὰ ἐ Μοῖρ' ἐδάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης.
120 ὥς καὶ ἐγὼν, εἰ δὴ μοι ὁμοίῃ μοῖρα τέτυκται,
κείσομ', ἐπεὶ κε θάνω· νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην,
καὶ τινα Τρωϊάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων,
ἀμφοτέρησιν χερσὶ παρειῶν ἀπαλάων
δάκρυ ὁμορξαμένην, ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην·
125 γνοίεν δ', ὥς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι.
μηδέ μ' ἔρυκε μάχης, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις.

Τὸν δ' ἡμίβητ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον, ἐτήτυμον· οὐ κακὸν ἔστιν
 τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνέμεν αἰπὺν ὄλεθρον·
 ἰλλὰ τοι ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται, 130
 χάλκεα, μαρμαίροντα· τὰ μὲν κορυθαίολος Ἔκτωρ
 αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται· οὐδὲ ἔφημι
 δηρὸν ἐπαγλαῖεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθην αὐτῷ.
 ἀλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσεο μῶλον Ἄρηος,
 πρὶν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθούσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἶδῃαι. 135
 ἡῶθεν γὰρ νεῦμαι, ἄμ' ἡελίῳ ἀνιόντι,
 τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡφαίστοιο ἀνακτος.

ᾧς ἄρα φωνήσασα πάλιν τράπεδ' υἱὸς ἐοῖο·
 καὶ στρεφθεῖς, ἀλήησι κασινγήτησι μετηύδα·

Τμεῖς μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον, 140
 ὀψόμεναί τε γέρονδ' ἄλιον καὶ δώματα πατρός,
 καὶ οἱ πάντ' ἀγορεύσατ'· ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν Ὀλυμπον
 εἶμι παρ' Ἡφαιστον κλυτοτέχνην, αἱ κ' ἐξέλησιν
 νιεῖ ἐμῷ δόμεναι κλυτὰ τεύχεα παμφανώωντα·

ᾧς ἔφαδ'· αἱ δ' ὑπὸ κύμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν· 145
 ἡ δ' αὐτ' Οὐλυμπόνδε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
 ἦεν, ὅφρα φίλῳ παιδί κλυτὰ τεύχε' ἐνεείκοι.

Τὴν μὲν ἄρ' Οὐλυμπόνδε πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνοιο 150
 φεύγοντες, νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο.

οὐδέ κε Πάτροκλόν περ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 ἐκ βελέων ἐρύσαντο νέκυν, θεράποντ' Ἀχιλλῆος·
 αὐτίς γὰρ δὴ τόνγε κίχον λαὸς τε καὶ ἵπποι,
 Ἔκτωρ τε Πριάμοιο πάϊς, φλογὶ εἵκελος ἀλκήν.

τρεῖς μὲν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβε φαίδιμος Ἔκτωρ, 155
 ἐλκέμεναι μεμαώς, μέγα δὲ Τρώεσσιν ὁμόκλα·

τρεῖς δὲ δύο Αἴαντες, Δοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν,
 νεκροῦ ἀπεστυφέλιξαν· ὁ δ' ἔμπεδον, ἀλλὰ πεποιδώς,
 ἄλλοτ' ἐπαῖξασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὐτε
 στάσκε μέγα ἰάχων· ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν. 160
 ὥς δ' ἀπὸ σώματος οὔτι λέοντ' αἰῶνα δύνανται

- ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα διέσσαι·
 ὥς ῥα τὸν οὐκ ἐδύναντο δῶα Αἴαντε κορυσσά
 Ἔκτορα Πριαμίδην ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι.
- 165 καὶ νῦ κεν εἵρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἦρατο κῦδος,
 εἰ μὴ Πηλεΐωνι ποδὴνemos ὠκέα Ἴρις
 ἄγγελος ἦλθε Δέουσ' ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι,
 κρύβδα Διὸς ἄλλων τε θεῶν· πρὸ γὰρ ἦκέ μιν Ἥρη.
 ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 170 Ὅρσεο, Πηλεΐδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν·
 Πατρόκλῳ ἐπάμυνον, οὐ εἵνεκα φύλοπις αἰνῇ
 ἔστηκε πρὸ νεῶν. οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν,
 οἱ μὲν, ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι τεθνηῶτος,
 οἱ δὲ ἐρύσσασθαι ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
- 175 Τρῶες ἐπιθύνουσι· μάλιστα δὲ φαίδιμος Ἔκτωρ
 ἐλκόμεναι μέμονεν· κεφαλὴν δέ ἐ θυμὸς ἀνώγει
 πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόνδ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρήs.
 ἀλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κείσο· σέβας δέ σε θυμὸν ἰκέσθω,
 Πάτροκλον Τρῳῆσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι·
- 180 σοὶ λάβῃ, αἶ κέν τι νέκυς ἡσχυμμένος ἔλθῃ.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύs·
 Ἴρι θεά, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἦκεν ;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδὴνemos ὠκέα Ἴρις·
 Ἥρη με προέηκε, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις·
- 185 οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος, οὐδέ τις ἄλλος
 ἀθανάτων, οἳ Ὀλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέμονται.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύs·
 πῶς τ' ἄρ' ἴω μετὰ μῶλον ; ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκείνοι·
 μήτηρ δ' οὐ με φίλη πρίν γ' εἶα θωρήσσεσθαι,
- 190 πρίν γ' αὐτὴν ἐλθούσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶμαι·
 στεῦτο γὰρ Ἐφαιστόιο πάρ' οἰόεμεν ἔντεα καλά.
 ἄλλου δ' οὐ τευ οἶδα, τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δῶω,
 εἰ μὴ Αἴαντός γε σάκος Τελαμωνιάδαο.
 ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὄγ', ἔλπομ', ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ,
- 195 ἔγχεϊ δηϊῶων περὶ Πατρόκλοιου θανόντος.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδὴνemos ὠκέα Ἴρις·

εἶ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται·
 ἀλλ' αὐτως ἐπὶ τάφρον ἰὼν, Τρώεσσι φάνηθι,
 αἷ' κέ σ' ὑποδδείσαντες ἀπόσχονται πολέμοιο
 Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν 200
 τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.

Ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις.
 αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὤρτο Διὶ φίλος· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
 ὤμοις ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν·
 ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε διὰ θεάων 205
 χρύσειον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαΐε φλόγα παμφανόωσαν.
 ὥς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται,

τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δῆϊοι ἀμφιμάχονται,
 οἷτε πανημέριοι στρυγερῷ κρίνονται Ἀρηϊ
 ἄστεος ἐκ σφετέρου· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι 210
 πυρσοὶ τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δ' αὐγὴ
 γίγνεται ἀτσοῦσα, περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι,
 αἷ' κέν πως σὺν νηυσὶν ἀρής ἀλκτῆρες ἵκωνται·
 ὥς ἀπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἵκανεν.

στῆ δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος· οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς 215
 μίσγετο· μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζειτ' ἐφετμήν.
 ἔνθα στὰς ἦυσ'· ἀπάτερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 φθέγγατ'· ἀτὰρ Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὤρσε κυδοιμόν.
 ὥς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε τ' ἔαχε σάλπιγξ
 ἄστυ περιπλομένων δηῶν ὑπο θυμοραϊστέων· 220
 ὥς τότε ἀριζήλη φωνὴ γένητ' Αἰακίδαο.

οἱ δ' ὥς οὖν αἶον ὅπα χάλκεον Αἰακίδαο,
 πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ καλλίτριχες ἵπποι
 ἄψ' ὄχρα τρόπεον· ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῷ.
 ἡνίοχοι δ' ἐκπληγεν, ἐπεὶ ἴδον ἀκάματον πῦρ 225
 δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλεΐωνος
 δαιόμενον· τὸ δὲ δαΐε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

τρεῖς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἔαχε διὸς Ἀχιλλεύς·
 τρεῖς δὲ κυκῆθησαν Τρῶες, κλειτοὶ τ' ἐπίκουροι.
 ἔνθα δὲ καὶ τότε ὄλοντο δώδεκα φῶτες ἄριστοι 230
 ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ

ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ἐρύσαντες,
 κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἐταῖροι
 μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι ποδώκης εἶπετ' Ἀχιλλεύς.
 235 δάκρυα θερμὰ χέων, ἐπεὶ εἶσιδε πιστὸν ἐταῖρον,
 κείμενον ἐν φέρτρῳ, δεδαῖγμένον ὀξείῃ χαλκῷ.
 τὸν ῥ' ἦτοι μὲν ἔπεμπε σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
 εἰς πόλεμον, οὐδ' αὖτις ἐδέξατο νοστήσαντα.

Ἡέλιον δ' ἀκάμαντα βοώπις πότνια Ἥρη
 240 πέμψεν ἐπ' Ὀκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι·
 Ἡέλιος μὲν ἔδν, παύσαντο δέ διοι Ἀχαιοὶ
 φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πολέμοιο.

Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν, ἀπὸ κρατερῆς ὕσμινης
 χωρήσαντες, ἔλυσαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους·
 245 ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο, πάρος δόρποιο μέδεσθαι.
 ὀρῶν δ' ἐσταότων ἀγορὴ γένητ', οὐδέ τις ἔτλη
 ἔξεσθαι· πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, οὐνεκ' Ἀχιλλεύς
 ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
 τοῖσι δὲ Πουλυδάμας πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν,
 250 Πανδοίδης· ὁ γὰρ οἶος ὄρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω·
 Ἐκτορι δ' ἦεν ἐταῖρος, ἱῆ δ' ἐν νυκτὶ γέγοντο·
 ἀλλ' ὁ μὲν ἄρ' μῦθοισιν, ὁ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκα·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι· κέλομαι γὰρ ἔγωγε
 255 ἄστυδε νῦν ἰέναι, μὴ μίμνειν Ἡῶ διάν·

ἐν πεδίῳ παρὰ νηυσὶν· ἐκάς δ' ἀπὸ τείχεός εἰμεν.
 ὄφρα μὲν οὗτος ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μῆνιε δίῳ,
 τόφρα δὲ ῥηῖτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί.
 χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θοῆς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων,
 260 ἐλπόμενος νῆας αἰρησέμεν ἀμφιελίσσας.

νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα ποδώκεα Πηλεΐωνα·
 οἶος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐκ ἐδελήσει
 μίμνειν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ
 ἐν μέσῳ ἀμφότεροι μένος Ἀρης δατέονται,

265 ἀλλὰ περὶ πτόλιός τε μαχήσεται ἡδὲ γυναικῶν
 ἀλλ' ἴομεν προτὶ ἄστυ· πείθεσθ' μοι· ὧδε γὰρ ἔσται.

ἰὺν μὲν νύξ ἀπέπαυσε ποδώκεα Πηλείωνα
 ἄμβροσιν· εἰ δ' ἄμμε κιχήσεται ἐνθάδ' ἑόντας
 αὔριον ὀρμηθεὶς σὺν τεύχεσιν, εὖ νύ τις αὐτὸν
 γινώσεται· ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρήν, 270
 ὃς κε φύγη· πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γύπες ἔδονται
 Τρώων· αἱ γὰρ δὴ μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο!
 εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσσι πιθώμεθα, κηδόμενοί περ,
 νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἔξομεν· ἄστυ δὲ πύργοι,
 ὑψηλαί τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῆς ἄραρυϊαι, 275
 μακραί, ἐϋξεστοι, ἐξευγμένοι εἰρύσσονται.
 πρωτὶ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 στήσομεθ' ἅμ πύργους· τῷ δ' ἄλγιον, αἶκ' ἐθέλησιν
 ἔλδῶν ἐκ νηῶν περὶ τείχεος ἅμμι μάχεσθαι.
 ἄψ· πάλιν εἰς' ἐπὶ νῆας, ἐπεὶ κ' ἐριαύχενας ἵππους 280
 παντοίου δρόμου ἄσθι ὑπὸ πτόλιν ἤλασκάζων.
 εἴσω δ' οὐ μιν θυμὸς ἐφορμηθῆναι ἑάσει,
 οὐδέ ποτ' ἐκπέρσει, πρὶν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις, 285
 ὃς κέλεαι κατὰ ἄστυ ἀλήμεναι αὐτὶς ἰόντας.
 ἦ οὐπω κεκόρησθε ἐελμένοι ἐνδοθι πύργων;
 πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι
 πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον, πολύχαλκον·
 νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά· 290
 πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μηονίην ἐρατεινὴν
 κτήματα περνάμεν' ἵκει, ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεὺς.
 νῦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 κῦδος ἀρέσθ' ἐπὶ νηυσί, θαλάσση τ' ἔλσαι Ἀχαιοὺς,
 νήπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ. 295
 οὐ γάρ τις Τρώων ἐπιπείσεται· οὐ γὰρ ἑάσω.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν,
 καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
 Τρώων δ' ὃς κτεάτεσσιν ὑπερφυῶλως ἀνιάζει, 800
 συλλέξας, λαοῖσι δότῳ καταδημοβορήσαι,

- τῷ τινὰ βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν, ἥπερ Ἀχαιοῦ.
 πρῶτ' δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 νηυσὶν ἐπι γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἀρηα.
 305 εἰ δ' ἔτεόν παρὰ ναῦφιν ἀνέστη δῖος Ἀχιλλεύς,
 ἄλγιον, αἶ κ' ἐδέλῃσι, τῷ ἔσσεται. οὐ μιν ἐγωγε
 φεύξομαι ἐκ πολέμοιο δυσηχέος, ἀλλὰ μάλ' ἄντην
 στήσομαι, ἥ κε φέρῃσι μέγα κράτος, ἥ κε φεροίμην.
 ξυὺς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα.
 310 Ὡς ἔκτωρ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν,
 νῆπιοι· ἐκ γάρ σφεων φρένας εἴλετο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ἔκτορι μὲν γὰρ ἐπήνησαν, κακὰ μητιώωντι·
 Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔτις, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν.
 δόρπον ἔπειδ' εἴλοντο κατὰ στρατόν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 315 παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες.
 τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινού ἐξήρχε γόοιο,
 χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσι νείκερος·
 πυκνὰ μάλα στενάχων· ὥστε λῆς ἠὺγένειος,
 φ' ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφιβόλος ἀρπάσῃ ἀνὴρ
 320 ὕλης ἐκ πυκινῆς· ὁ δέ τ' ἄχνηται ὕστερος ἐλθὼν·
 πολλὰ δέ τ' ἄγκε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἰχνί' ἐρευνῶν,
 εἴ ποθεν ἐξεύροι· μάλα γὰρ δριμύς χόλος αἰρεῖ·
 ὡς ὁ βαρυστενάχων μετεφώνεε Μυρμιδόνεσσιν·
 ὦ πόποι, ἦ ῥ' ἄλιον ἔπος ἔκβαλον ἡματι κείνῳ,
 325 θαρσύνων ἥρωα Μενοίτιον ἐν μεγάροισιν·
 φῆν δέ οἱ εἰς Ὀπόμεντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν,
 Ἴλιον ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε ληϊδος αἶσαν.
 ἀλλ' οὐ Ζεὺς ἀνδρεσσι νοήματα πάντα τελεῦτα·
 ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι
 330 αὐτοῦ ἐν Τροίῃ· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νοστήσαντα
 δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεΐδης,
 οὐδὲ θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καθέξει.
 νῦν δ' ἐπεὶ οὖν, Πάτροκλε, σεῦ ὕστερος εἰμ' ὑπὸ γαῖαν,
 οὐ σε πρὶν κτεριῶ, πρὶν γ' ἔκτορος ἐνθάδ' ἐνεῖκαι
 335 τεύχεα καὶ κεφαλὴν, μεγαθύμου σεῖο φονῆος·
 δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω

Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθεῖς.
τόφρα δέ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίσσι κείσεαι αὐτῶς·
ἀμφὶ δὲ σὲ Τρῳαὶ καὶ Δαρδανίδες βαδύκολποι
κλαύσονται, νύκτας τε καὶ ἡματα δακρυχέουσαι,
τὰς αὐτοὶ καμόμεσθ' αἰβήφῃ τε δουρί τε μακρῷ,
πιείρας πέρδοντε πόλεις μερόπων ἀνδρώπων.

340

Ὡς εἰπὼν ἐτάροισιν ἐκέκλετο δῖος Ἀχιλλεύς,
ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὅφρα τάχιστα
Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον αἱματόεντα.
οἱ δὲ λοетроχὸν τρίποδ' ἴστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ,
ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἐλόντες·
γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ,
αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσειεν ὕδωρ ἐνὶ ἥνοπι χαλκῷ,
καὶ τότε δὴ λούσαν τε, καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ·
ἐν δ' ὠτειλὰς πλησαν ἀλείφατος ἐννεώροιο·
ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες, ἐανῶ λιτὴ κάλυψαν
ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς· καδύπερθε δέ, φάρεϊ λευκῷ
παννύχιοι μὲν ἔπειτα πόδας ταχύν ἀμφ' Ἀχιλλῆα
Μυρμιδόνες Πάτροκλον ἀνεστενάζοντο γοῶντες.—
Ζεὺς δ' Ἥρην προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε·

345

350

355

Ἐπρηξας καὶ ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
ἀνστήσας Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· ἡ ρά νυ σείω
ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο κερηκομόωντες Ἀχαιοί.

360

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
καὶ μὲν δὴ πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι,
ὅσπερ θνητός τ' ἐστί, καὶ οὐ τόσα μήδεα οἶδεν·
πῶς δὴ ἔγωγ', ἡ φημι θεάων ἔμμεν ἀρίστη,
ἀμφοτέρων, γενεῇ τε, καὶ οὐνεκα σὴ παράκοιτις
κέκλημαι, σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις,
οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι;

365

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.—
Ἡφαίστου δ' ἵκανε δόμον Θέτις ἀργυρόπεζα,
ἔφθιτον, ἀστερόεντα, μεταπρεπέ' ἀθανάτοισιν,
χάλκεον, ὃν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο Κυλλοποδίων.

370

- τὸν δ' εὖρ' ἰδρώοντα, ἐλίσσόμενον περὶ φύσας,
 σπεύδοντα· τρίποδας γὰρ ἐείκοσι πάντας ἔτευχεν,
 ἐστάμεναι περὶ τοῖχον εὖσταθῆος μεγάρουιο·
- 375 χρύσεια δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἐκάστω πυθμένι θῆκεν,
 ὄφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαΐατ' ἀγῶνα,
 ἥδ' αὖτις πρὸς δῶμα νεοίατο θαῦμα ἰδέσθαι.
 οἱ δ' ἦτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὐατα δ' οὐπω
 δαιδάλεα προσέκειτο· τά ῥ' ἦρτυε, κόπτε δὲ δεσμούς·
- 390 ὄφρ' ὄγε ταῦτ' ἐπονείτο ἰδνίησι πρᾶπιδεσσιν,
 τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
 τὴν δὲ ἶδε προμολοῦσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος,
 καλή, τὴν ὥπυιε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
- 385 Τίπτε, Θέτι ταῦνπεπλε, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
 αἰδοίη τε φίλῃ τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
 ἀλλ' ἔπεο προτέρω, ἵνα τοι παρ ξείνια θείω.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πρόσω ἄγε διὰ θεῶων.
 τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροῆλου,
- 390 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνης ποσὶν ἦεν·
 κέκλετο δ' "Ηφαιστον κλυτοτέχνην, εἰπέ τε μῦθον·
 "Ηφαιστε, πρόμολ' ὦδε! Θέτις νῦ τι σείο χατίζει·
 τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Ἥ ῥά νῦ μοι δεινὴ τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον·
- 395 ἦ μ' ἐσάωσ', ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο, τῆλε πεσόντα,
 μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἦ μ' ἐδέλῃσεν
 κρύνθαι, χολὸν ἔοντα· τότ' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ,
 εἰ μὴ μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ,
 Εὐρυνόμη, θυγάτηρ ἀψορρόου Ὠκεανοῖο.
- 400 τῆσι παρ' εἰνίετες χάλκεον δαίδαλα πολλά,
 πόρπας τε γναμπτάς θ' ἑλικας, κάλυκας τε καὶ ὄρμους,
 ἐν σπηΐ γλαφυρῷ· περὶ δὲ ρόος Ὠκεανοῖο
 ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος· οὐδέ τις ἄλλος
 ᾗδεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνδρῶπων,
- 405 ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν, αἷ μ' ἐσάωσαν.
 ἦ νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει· τῷ με μάλα χρεῶ

πάντα Θέτι καλλιπλοκάμφῳ ζῳάγρια τίνειν.

ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράδες ξεινήϊα καλά,

ᾧφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποδείομαι ὅπλα τε πάντα.

Ἦ, καὶ ἀπ' ἀκμοδέτοιο πέλωρ αἶητον ἀνέστη, 410
χωλεύων· ὑπὸ δὲ κινήμαι ῥώνοντο ἄραιαί.

φύσας μὲν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρός, ὅπλα τε πάντα
λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονείτο·
σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ,
αὐχένα τε στιβαρόν καὶ στήθεα λαχνήντα· 415

δῦ δὲ χιτῶν· ἔλε δὲ σκήπτρον παχύ, βῆ δὲ θύραζε,
χωλεύων· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώνοντο ἄνακτι,
χρῦσαι, ζῶησι νεήνισιν εἰοικυῖαι.

τῆς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσίν, ἐν δὲ καὶ αὐδῇ,
καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἀπὸ ἔργα ἴσασιν. 420

αἱ μὲν ὑπαιδα ἄνακτος ἐποίπνυον· αὐτὰρ ὁ ἑρῶν
πλησίον, ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνου ἔζε φαινοῦ·
ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Τίπτε, Θέτι ταυνύπεπλε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ,
αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις. 425
αὔδα ὃ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.

Τὸν δ' ἡμέμβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
Ἦφαιστ', ἥ ἄρα δὴ τις, ὅσαι θεαὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ,
τοσσάδ' ἐνὶ φρεσὶν ἦσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρά. 430

ὅσσ' ἐμοὶ ἐκ πασέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν;
ἐκ μὲν μ' ἀλλάων ἀλιάων ἀνδρὶ δάμασσαν,
Αἰακίδῃ Πηληϊ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνήν,
πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα· ὁ μὲν δὴ γῆραϊ λυγρῷ
κεῖται ἐνὶ μεγάρῳι ἀρημένος. ἄλλα δέ μοι νῦν· 435

υἱὸν ἐπεὶ μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέμεν τε,
ἔξοχον ἡρώων· ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος·
τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὧς γουνῷ ἀλατῆς,
νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω,
Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτὶς 440
οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηληϊὸν εἴσω

- ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὄρᾳ φάος Ἑλίοιο,
 ἄχυνται, οὐδέ τί οἱ δύναμαι χραισμῆσαι ἰούσᾱ
 κούρην ἣν ἄρα οἱ γέρας ἔξελον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 145 τὴν ἄψ' ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων.
 ἦτοι ὁ τῆς ἀχέων, φρένας ἔφθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Τρῶες ἐπὶ πρύμνησιν ἐείλεον, οὐδὲ δύραζε
 εἶων ἐξιέναι· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον.
 450 ἔνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠναίνετο λουγὸν ἀμύναι·
 αὐτὰρ ὁ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἅ τεύχεα ἔσσειεν,
 πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολλὴν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσεν.
 πᾶν δ' ἡμαρ μάρναντο περὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν·
 καὶ νύ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων
 455 πολλὰ κακὰ ῥέξαντα, Μενoitίου ἄλκιμον υἱόν,
 ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἑκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 τοῦνεκα νῦν τὰ σά γούναθ' ἱκάνομαι, αἶ κ' ἐθέλῃσθαι
 νιεῖ ἐμῷ ὠκυμόρῳ δόμεν ἄσπινδα καὶ τρυφάλειαν,
 καὶ καλὰς κνημίδας, ἐπισφυρίοις ἄραρυίας,
 460 καὶ δῶρηχ'· ὃ γὰρ ἦν οἱ, ἀπώλεσε πιστὸς ἐταῖρος,
 Τρωσὶ δαμείς· ὃ δὲ κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχεύων.
 Τὴν δ' ἡμίβητ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 δάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 αἶ γάρ μιν θανάτοιο δυσηχέος ὧδε δυναίμην
 465 νόσφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἱκάνοι·
 ὥς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσεται, οἷά τις αὐτε
 ἀνδρῶπων πολέων θανμάσσεται, ὅς κεν ἴδῃται.
 Ὡς εἰπὼν τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύσας·
 τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι.
 470 φύσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων,
 παντοίην εὐπρηστον αὐτμήν ἐξανιέσαι,
 ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὐτε,
 ὅπως Ἑφαιστός τ' ἐθέλοι, καὶ ἔργον ἄνοιτο.
 χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα κασσίτερόν τε,
 475 καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 θῆκεν ἐν ἄκμοθέρῳ μέγαν ἄκμονα· γέντο δὲ χειρὶ
 ῥαισθήρα κρατερήν, ἐτέρηφι δὲ γένιτο πυράγρην.

Ποίει δὲ πρώτιστα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
πάντοσε δαιδάλλων, περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινὴν,
τρίπλακα, μαρμαρέην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα. 490
πάντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίησι πρᾶπιδесσιν.

Ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανόν, ἐν δὲ θάλασσαν,
Ἡελίον τ' ἀκάμαντα, Σελήνην τε πλήθουσιν,
ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα, τάτ' οὐρανὸς ἑστεφάνωται, 485
Πληϊάδας δ' Ἰάδας τε, τό, τε σθένος Ὀρίωνος,
Ἄρκτον δ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν,
ἧτ' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ὀρίωνα δοκεύει,
οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὀκεανοῖο.

Ἐν δὲ δύο ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων 490
καλὰς. ἐν τῇ μὲν ῥα γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπῖναι τε·
νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, δαΐδων ὑπο λαμπομενάων,
ἡγίνεον ἀνὰ ἄστυ· πολλὰς δ' ὑμέναιος ὀρώρει·
κοῦροι δ' ὀρχηστήρες ἐδίκεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν 495
αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοήν ἔχον· αἱ δὲ γυναῖκες
ιστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἐκάστη.
λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἄθροοι· ἐνθα δὲ νεῖκος
ὠρώρει· δύο δ' ἄνδρες ἐνεΐκεον εἵνεκα ποιότης
ἀνδρὸς ἀποφθιμένου· ὁ μὲν εὐχετο πάντ' ἀποδοῦναι,
δῆμῳ πιφάυσκων· ὁ δ' ἀναινέτο μηδὲν ἐλέσθαι. 500
ἄμφω δ' ἰέσθην ἐπὶ ἱστορί πείραρ ἐλέσθαι.
λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυνον, ἀμφὶς ἀρωγοί·
κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον· οἱ δὲ γέροντες
εἶατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λῖδοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ·
σκήπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον ἡεροφώνων· 505
τοῖσιν ἔπειτ' ἥισσον, ἀμοιβηδὶς δὲ δικάζον.
κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,
τῷ δόμεν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰδύντατα εἶποι.

Τὴν δ' ἐτέρην πόλιν ἀμφὶ δύο στρατοὶ εἶατο λαῶν,
τεύχεσι λαμπόμενοι. δίχα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλή, 510
ἥ ἐ διαπραΰειν, ἥ ἀνδιχα πάντα δάσασθαι,
κτῆσιν ὅσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει·

- οἱ δ' οὐπω πείθοντο, λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο.
 τεῖχος μὲν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα
 515 ῥύατ', ἐφεσταότες, μετὰ δ' ἄνδρες, οὓς ἔχε γῆρας·
 οἱ δ' ἴσαν· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 ἄμφω χρυσεῖω, χρύσεια δὲ εἴματα ἔσθην,
 καλῶ καὶ μεγάλῳ σὺν τεύχεσιν, ὥστε θεῶ περ,
 ἄμφις ἀριζήλῳ· λαοὶ δ' ὑπολίζοντες ἦσαν.
 520 οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον, ὅθι σφίσιν εἴκε λοχῆσαι,
 ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἦν πάντεσσι βοτοῖσιν,
 ἔνθ' ἄρα τοίγ' ἵκοντ', εἰλυμένοι αἰδοπι χαλκῷ.
 τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύω σκοποὶ εἶατο λαῶν,
 δέγμενοι ὀππότε μῆλα ἰδοῖατο καὶ ἔλικας βοῦς.
 525 οἱ δὲ τάχα προγένοντο, δύω δ' ἅμ' ἔποντο νομῆες,
 τερπόμενοι σύριγξι· δόλον δ' οὔτι προνόησαν.
 οἱ μὲν τὰ προΐδόντες ἐπέδραμον, ὧκα δ' ἔπειτα
 τάμνοντ' ἄμφι βοῶν ἀγέλας καὶ πῶεα καλὰ
 ἀργεννῶν ὄκων· κτείνουν δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας.
 530 οἱ δ' ὥς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βουσίν,
 εἰράων προπάροιθε καθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἵππων
 βάντες ἀερσιπόδων μετεκίαθον, αἶψα δ' ἵκοντο.
 στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὀχθῶν,
 βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχέεισιν.
 535 ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὀμίλειον, ἐν δ' ὅλοη Κῆρ,
 ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,
 ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἔλκε ποδοῦν·
 εἶμα δ' ἔχ' ἄμφ' ὧμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν.
 ὀμίλειον δ', ὥστε ζωὴ βροτοί, ἦδ' ἐμάχοντο,
 540 νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρουν κατατεθνηῶτας.
 Ἐν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακὴν, πείριαν ἄρουραν,
 εὐρεῖαν, τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ
 ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 οἱ δ' ὀπότε στρέψαντες ἰκοῖατο τέλσον ἀρούρης,
 545 τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιθεός οἶνον
 δόσκεν ἀνὴρ ἐπιών· τοὶ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμους,
 ἰέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἰκέσθαι.

ἥ δὲ μελαίνετ' ὅπισθεν, ἀρηρομένη δὲ ἐώκει,
χρυσεῖη περ ἐοῦσα· τὸ δὴ περί ναῦμα τέτυκτο.

Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήϊον· ἔνθα δ' ἔριδοι 550

ἡμῶν, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.

δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε
ἄλλα δ' ἀμαλλοδετήρες ἐν ἔλλεδανοῖσι δέοντο.

τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετήρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὅπισθεν
παῖδες δραγμαεύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες, 555

ἀσπερχές πάρεχον· βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
σκήπτρον ἔχων ἐστήκει ἐπ' ὄγμου γηδύσυνος κῆρ.

κῆρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυὶ δαῖτα πένοντο,
βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν ἄμφεπον· αἱ δὲ γυναῖκες,
δείπνον ἐρίδοισιν, λεύκ' ἄλφιστα πολλὰ πάλυνον. 500

Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλῶν,
καλὴν, χρυσεῖην· μέλανεσ δ' ἀνὰ βότρυνες ἦσαν·
ἐστήκει δὲ κάμαξι διαμπερές ἀργυρέησιν.

ἀμφὶ δέ, κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἔρκος ἔλασσειν
κασσιτέρου· μία δ' οἷη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτήν, 505

τῇ νίσσοντο φορῆς, ὅτε τρυγόφεν ἀλῶν.
παρθενικαὶ δὲ καὶ ἡῖθεοι, ἀταλὰ φρονέοντες,
πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν.

τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ
ἡμερόεν κιθάριζε· λίνον δ' ὑπὸ καλὸν αἶειδεν 570
λεπταλέῃ φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσσοντες ἀμαρτῇ
μολπῇ τ' ἰνυμῶ τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο.

Ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραϊράων·
αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχατο κασσιτέρου τε·
μυκηθμῶ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε, 575

πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα.
χρῦσειοι δὲ νομῆς ἅμ' ἐστιχόωντο βόεσσιν,
τέσσαρες, ἐννέα δέ σφι κύνες πόδας ἀργοὶ ἔποντο.

σμερδαλέω δὲλέοντε δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσιν
ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην· ὁ δὲ μακρὰ μεμυκῶς 580

ἔλκετο· τὸν δὲ κύνες μετεκίαδον ἡδ' αἰζήοι.

τὰ μὲν ἀναρρήξαντε βοὸς μεγάλοιο βοειην,

ἔγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσετον· οἱ δὲ νομῆες
αὐτως ἐνδίασαν, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.

585 οἱ δ' ἦτοι δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων,
ιστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον, ἔκ τ' ἀλέοντο.

Ἐν δὲ νομὸν ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
ἐν καλῇ βήσση, μέγαν οἶων ἀργεννάων,
σταδμούς τε κλισίας τε κατηρεφέας ἰδὲ σηκοῦς.

590 Ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
τῷ ἴκελον, οἶόν ποτ' ἐνὶ Κνωσῷ εὐρείῃ
Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ.
ἔνθα μὲν ἡΐθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι
ὠρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες.

595 τῶν δ' αἱ μὲν λεπτὰς ὀδόντας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας
εἴατ' εὐνήτους, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ·
καὶ ῥ' αἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας
εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.

οἱ δ' ὅτε μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσιν
600 ῥεῖα μάλ', ὥς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν
ἐξόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἱ κε θέησιν·
ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισιν.

πολλὸς δ' ἡμερόεντα χορὸν περιῖσταθ' ὁμίλος,
τερπόμενοι· μετὰ δὲ σφιν ἐμέλπετο θείος ἀοιδός,
605 φορμίζων· δοιῶ δὲ κυβιστηγῆρε κατ' αὐτοῦς,
μολπῆς ἐξάρχοντος, ἐδίνεον κατὰ μέσσους.

Ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
αὐτῷγα πὰρ πυμάτην σάκεος πύκα ποιητοῖο.

Ἀὐτὰρ ἐπειδὴ τεύξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
610 τεύξ' ἄρα οἱ θώρηκα, φαινότερον πυρὸς αὐγῆς·
τεύξε δὲ οἱ κόρυθα βριαρὴν, κροτάφοις ἀραρυῖαν,
καλὴν, δαιδαλέην· ἐπὶ δὲ χρύσειον λόφον ἤκεν·
τεύξε δὲ οἱ κνημίδας ἑανοῦ κασσιτέριοι.

Ἀὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
615 μητρὸς Ἀχιλλῆος θῆκε προπάροιθεν αἰέρας.
ἦ δ', ἴρηξ ὥς, ἄλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόεντος,
τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Ἠφαίστοιο φέρουσα.

ΙΛΙΑΔΟΣ Τ.

Μήνιδος ἀπόρρησις.

Ὡς μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὀκεανοῖο ῥοάων
ῶρνυθ', ἔν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν·
ἢ δ' ἐς νῆας ἴκανε, θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα.
εὔρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον δυ φίλον υἱόν,
κλαίοντα λιγέως· πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖροι
μύρονθ'· ἢ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο διὰ θεάων,
ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

5

Τέκνον ἐμόν, τοῦτον μὲν ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
κεῖσθαι, ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη·
τῆνι δ' Ἠφαίστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο,
καλὰ μάλ', οἷ' οὔπω τις ἀνὴρ ὥμοισι φόρησεν.

10

Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκεν
πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.
Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἔλε τρόμος, οὐδέ τις ἔτλη
ἄντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
ὥς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος· ἐν δέ οἱ ὄσσε
δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὥσῃ σέλας, ἐξεφάανθεν·
τέρπετο δ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων θεοῦ ἀγλαὰ δῶρα.
αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ἦσι τετάρπετο, δαίδαλα λεύσσω,
αὐτίκα μητέρα ἦν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

15

20

Μήτηρ ἐμή, τὰ μὲν ὄπλα θεὸς πόρεν, οἷ' ἐπιεικὲς

ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσσαι
 νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ θωρήξομαι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 δεῖδω, μή μοι τόφρα Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν
 25 μνῖαι, καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλάς,
 εὐλὰς ἐγγείωνται, ἀεκίσσωσι δὲ νεκρόν—
 ἐκ δ' αἰὼν πέφαται—κατὰ δὲ χροά πάντα σαπῆη.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 τέκνον, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
 30 τῷ μὲν ἐγὼ πειρησῶ ἀλαλκεῖν ἄγρια φύλα,
 μνίας, αἶ ῥά τε φῶτας Ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
 ἦνπερ γὰρ κῆται γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν,
 αἰεὶ τῷδ' ἔσται χροῶς ἔμπεδος, ἥ καὶ ἀρείων.
 ἀλλὰ σύγ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
 35 μῆνιν ἀποειπὼν Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 αἶψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσσεο, δύσεο δ' ἀλκῆν.

Ὡς ἄρα φωνήσασα μένος πολυθαρσὲς ἐνήκεν·
 Πατρόκλη δ' αὐτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρόν
 στάξε κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ χροῶς ἔμπεδος εἴη.
 40 Αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης διὸς Ἀχιλλεύς
 σμερδαλέα ἰάχων, ὥρσεν δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς.
 καὶ ῥ' οἵπερ τοπάρους γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
 οἳ τε κυβερνῆται καὶ ἔχον οἰήϊα νηῶν,
 καὶ ταμίαι παρὰ νῆυσιν ἔσαν, σίτοιο δοτῆρες,
 45 καὶ μὴν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν, οὔνεκ' Ἀχιλλεύς
 ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
 τῷ δὲ δύω σκάζοντε βάτην Ἄρεος θεράποντε,
 Τυδείδης τε μενεπτόλεμος καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 ἔγχει ἐρειδομένω· ἔτι γὰρ ἔχον ἔλκεα λυγρά.
 50 καδ δὲ μετὰ πρώτη ἀγορῇ ἵζοντο κίοντες.
 αὐτὰρ ὁ δευτάτος ἦλθεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ἔλκος ἔχων· καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 οὔτα Κόων Ἀντηνορίδης χαλκήρεϊ δουρί.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχαιοί,
 55 τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδῃ, ἥ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον

ἔπλετο, σοὶ καὶ ἐμοί, ὅτε νῶϊ περ, ἀχυνμένω κῆρ,
 θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης.

τῇ ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰφῶ,
 ἥματι τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἐλόμην Λυρνησὸν ὀλέσσας · 60
 τῷ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὁδὰξ ἔλον ἄσπετον οὐδας,
 δυσμενέων ὑπὸ χερσίν, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος.

Ἔκτορι μὲν καὶ Τρωσὶ τὸ κέρδιον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 δηρὸν ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι ὀίω.

ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχυνέμενοί περ, 65
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη.

νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον· οὐδέ τί με χρῆ
 ἄσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον
 ὄτρυνον πόλεμόνδε κερηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
 ὄφρ' ἔτι καὶ Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθῶν, 70
 αἷ κ' ἐδέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰαυέιν· ἀλλά τιν' οἶω
 ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγησιν
 δητοῦ ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχεος ἡμετέροιο.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν εὐκνημήδες Ἀχαιοί,
 μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλεΐωνος. 75

τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 [αὐτόθεν ἐξ ἔδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς·]

ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
 ἑσταότος μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικεν
 ὑββάλλειν· χαλεπὸν γάρ, ἐπιστάμενόν περ ἑόντα· 80
 ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι
 ἢ εἴποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητῆς.

Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 σύνθεσθ', Ἀργεῖοι, μῦθόν τ' εὖ γινῶτε ἕκαστος.
 πολλάκι δὴ μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον, 85
 καὶ τέ με νεικέεσκον· ἐγὼ δ' οὐκ αἰτιῶς εἰμι,

ἀλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἡεροφούτις Ἐρινύς,
 οἵτε μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβalon ἄγριον ἄτην,
 ἥματι τῷ, ὅτ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων.
 ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ· 90
 πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας ᾠᾶται,

- οὐλομένη· τῆς μὲν θ' ἀπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὔδαι
 πλινθιαί, ἀλλ' ἄρα ἤγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει.
 [βλαπτουσ' ἀνθρώπους· κατὰ δ' οὖν ἑτερόν γε πέδησεν.]
- 95 καὶ γὰρ δὴ νῦ ποτε Ζῆν' ἄσατο, τόνπερ ἄριστον
 ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φασ' ἔμμεναι· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
 Ἥρη, θῆλυς ἐοῦσα, δολοφροσύνης ἀπάτησεν,
 ἡματι τῷ, ὅτ' ἔμελλε βίην Ἑρακληΐην
 Ἀλκμήνῃ τέξεσθαι εὖστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.
- 100 ἦτοι ὃγ' εὐχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσιν·
 Κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοὶ πᾶσαι τε δέαιναί,
 ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νύχθι
 σήμερον ἄνδρα φώωσδε μογοστόκος Εἰλειθυία
 ἐκφανεῖ, ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,
- 105 τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἷθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσίν.
 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
 ψευστήσεις, οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιδήσεις.
 εἰ δ', ἄγε νῦν μοι ὁμοσσον, Ὀλύμπιε, καρτερόν ὄρκον,
 ἢ μὲν τὸν πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,
- 110 ὃς κεν ἐπ' ἡματι τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὸς
 τῶν ἀνδρῶν, οἱ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι, γενέδλης.
 ὧς ἔφατο· Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησεν,
 ἀλλ' ὁμοσεν μέγαν ὄρκον· ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη.
 Ἥρη δ' ἀΐξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμπιοι,
- 115 καρπαλίμως δ' ἵκετ' Ἄργος Ἀχαιϊκόν, ἐνθ' ἄρα ἤδη
 ἰφθίμην ἄλοχον Σθενέλου Περσηϊάδαο.
 ἢ δ' ἐκύει φίλον υἱόν· ὃ δ' ἑβδομος ἐστήκει μείς·
 ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φώωσδε, καὶ ἡλιτόμηνον ἐόντα,
 Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ' Εἰλειθυίας.
- 120 αὐτὴ δ' ἀγγελέουσα, Δία Κρονίωνα προσηύδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἀργικέραυνε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ δήσω.
 ἤδη ἀνὴρ γέγον' ἐσθλός, ὃς Ἀργείοισιν ἀνάξει,
 Εὐρύσθεύς, Σθενέλοιο πᾶις Περσηϊάδαο,
 σὸν γένος· οὐ οἱ ἀεὶ κῆρ ἀνασσέμεν Ἀργείοισιν.
- 125 ὧς φάτο· τὸν δ' ἄχος ὅξυ κατὰ φρένα τύψε βαθεΐα.
 αὐτίκα δ' εἶλ' Ἀτην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμιοι,

χωόμενος φρεσὶν ἦσι, καὶ ὤμοσε καρτερὸν ὄρκον,
μήποτ' ἐς Οὐλυμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
αὐτὶς ἐλεύσεσθαι Ἄθην, ἥ πάντας αἶται.

Ἦς εἰπὼν ἔρριψεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος, 130
χειρὶ περιστρέψας· τάχα δ' ἵκετο ἔργ' ἀνδράπων.

τὴν αἰεὶ στενάχεσθ', ὅδ' ἐὼν φίλον υἱὸν ὀρώτο
ἔργον αἰεὶ ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθέως ἀέθλων
ὥς καὶ ἐγὼν, ὅτε δ' αὐτὲ μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ
'Αργείους ὀλέεσκεν ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν, 135

σὺ δυνάμην λελαθέσθ' Ἄτης, ἥ πρῶτον ἀάσθη.
ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, καὶ μευ φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
ἀψ' ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἅποινα·
ἀλλ' ὄρσεν πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαοὺς!
δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχεῖν, ὅσσα τοι ἐλδῶν 140
χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῖος Ὀδυσσεύς.

εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ Ἄρης·
δῶρα δέ τοι θεράποντες, ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐλόντες,
οἴσουσ', ὅφρα ἴδῃαι, ὃ τοι μενοεικέα δώσω.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς· 145
'Ατρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
δῶρα μὲν, αἶ κ' ἐθέλησθα, παρασχέμεν, ὥς ἐπιεικές,
ἧτ' ἐχέμεν· πάρα σοί. νῦν δέ μνησώμεθα χάρις
αἶψα μάλ'· οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας,
οὐδὲ διατρίβειν· ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον· 150
ὥς κέ τις αὐτ' Ἀχιλῆα μετὰ πρώτοισιν ἴδῃται,
ἔγχει χαλκείῃ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας.
ὧδέ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
μὴ δ' οὕτως, ἀγαθός περ ἐὼν, θεοεϊκέλ' Ἀχιλλεὺ, 155
νήστιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον υἱας Ἀχαιῶν,
Τρωσὶ μαχησομένους· ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται
φύλοπις, εἴτ' ἂν πρῶτον ὀμιλήσωσι φάλαγγες
ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν.
ἀλλὰ πύσασθαι ἄνωχθι θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς 160

- σιτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
 οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥελιον καταδύντα
 ἄκμηνος σίτιοις δυνήσεται ἅντα μάχεσθαι.
 εἵπερ γὰρ θυμῷ γε μενοιτιάσας πολεμίζειν,
 165 ἀλλὰ τε λάῳρη γυῖα βαρύνεται, ἥδ' ἐκίχάνει
 δίψα τε καὶ λιμός, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι·
 ὃς δέ κ' ἀνὴρ, οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς,
 ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζει,
 θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γυῖα
 170 πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο.
 ἀλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
 ὀπλυσθαι· τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορὴν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ
 ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρεσὶ σῆσιν ἰανθῆς.
 175 ὁμνυέτω δέ τοι ὄρκον, ἐν Ἀργείοισιν ἀναστάς,
 μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἥδ' ἐμυγῆναι·
 [ἢ Θέμις ἐστίν, ἄναξ, ἥτ' ἀνδρῶν ἤτε γυναικῶν·]
 καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἴλαος ἔστω.
 αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσσω
 180 πιείρη, ἵνα μήτι δίκης ἐπιδευὲς ἔχῃσθα.
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ
 ἔσσεαι· οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητόν, βασιλῆα
 ἄνδρ' ἀπαρέσσεσθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 185 χαίρω σεῦ, Λαερτιάδῃ, τὸν μῦθον ἀκούσας·
 ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα δῖό κεο καὶ κατέλεξας.
 ταῦτα δ' ἐγὼν ἐδέλω ὁμόσαι, κέλεται δέ με θυμός,
 οὐδ' ἐπιорκήσω πρὸς δαίμονος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 μιμνέτω αὖθι τέως, ἐπειγόμενός περ Ἄρης·
 190 μέμνετε δ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες, ὅφρα κε δῶρα
 ἐκ κλισίῃς ἔλθῃσι, καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν.
 σοὶ δ' αὐτῷ τὸδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι, ἥδ' ἐκελεύω·
 κρινάμενος κούρητας ἀριστήας Παναχαιῶν,
 δῶρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνείκεμεν, ὅσσ' Ἀχιλῆϊ

χθίζον ὑπέστημεν δώσειν, ἀγέμεν τε γυναῖκας. 195
 Ταλθύβιος δέ μοι ὦκα κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 κάπρον ἐτοίμασάτω, ταμέειν Διὶ τ' Ἡελίῳ τε.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 ἄλλοτ' ἐπερ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι, 200
 ὅππότε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται,
 καὶ μένος οὐτόσον ᾗσιν ἐνὶ στήθεσσι νείκεσσιν.
 νῦν δ' οἱ μὲν κέεται δεδαῖγμένοι, οὓς ἐδάμασσαν
 Ἐκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κύδος ἔδωκεν.
 ὑμεῖς δ' ἐς βρωτῶν ὀτρύνετον! ἦ τ' ἂν ἔγωγε 205
 νῦν μὲν ἀνώγοιμι πτολεμίζειν νῆας Ἀχαιῶν
 νήστιας, ἀκμήνους· ἅμα δ' ἡελίῳ καταδύντι
 τεύξεσθαι μέγα δόρπον, ἐπὴν τισαίμεθα λώβην.
 πρὶν δ' οὕτως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰεῖν
 οὐ πόσις, οὐδὲ βρώσις, ἐταίρου τεθνηῶτος, 210
 ὃς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαῖγμένος ὀξείῃ χαλκῷ
 κεῖται, ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος· ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
 κύρονται· τό μοι οὔτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμνηεν,
 ἀλλὰ φόνος τε καὶ αἷμα καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς· 215
 ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 κρείσσω εἰς ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ
 ἔγχει, ἐγὼ δέ κε σείο νοήματί γε προβαλοίμην
 πολλόν· ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.
 τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μῦθοισιν ἐμοῖσιν. 220
 αἰψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνδρώποισιν·
 ἦστε πλείστην μὲν καλὰ μιν χθονὶ χαλκὸς ἔχενεν·
 ἄμητος δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα
 Ζεὺς, ὅς τ' ἀνδρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
 γαστέρι δ' οὕτως ἔστι νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοῦς· 225
 λίην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριοι ἥματα πάντα
 πίπτουσιν· πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο;
 ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταδάπτειν, ὃς κε θάνησιν,

- 230 *νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἡματι δακρύσαντας·
 ὅσσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λήπωνται,
 μεμνήσθαι πόσιος καὶ ἐδῆτύος, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον
 ἀνδράσι δυσμενέεσσι μαχόμεδα νωλεμές αἰεῖ,
 ἐσσάμενοι χροὶ χαλκὸν ἀτειρέα. μηδέ τις ἄλλιν
 λαῶν ὄτρυντὺν ποτιδέγμενος ἰσχαναάσθω.*
- 235 *ἦδε γὰρ ὄτρυντὺς κακὸν ἔσσεται, ὅς κε λήπηται
 νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων· ἀλλ' ἀθρόοι ὀρμηθέντες,
 Τρῶσιν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἀρηα.
 Ἥ, καὶ Νέστορος νῆας ὀπάσσατο κυδαλίμοιο,
 Φυλειδὴν τε Μέγητα Θόαντά τε Μηριόνην τε,*
- 240 *καὶ Κρειοντιάδην Λυκομήδεα καὶ Μελάνιππον.
 βὰν δ' ἴμεν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἦν, τετέλεστο δὲ ἔργον·
 ἐπτὰ μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρον, οὓς οἱ ὑπέστη,
 αἰθῶνας δὲ λέβητας ἐείκοσι, δώδεκα δ' ἔππους·*
- 245 *ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 ἔπτ', ἀτὰρ ὀγδοάτην, Βρισηΐδα καλλιπάρηον.
 χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τάλαντα,
 ἥρχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν·
 καὶ τὰ μὲν ἐν μέσση ἀγορῇ θέσαν. ἂν δ' Ἀγαμέμνων*
- 250 *ἴστατο· Ταλθύβιος δέ, θεῶ ἐναλγῆκιος αὐδὴν,
 κάπρον ἔχων ἐν χερσὶ, παρίστατο ποιμένι λαῶν.
 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,
 ἥ οἱ παρ' ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
 κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Διὶ χεῖρας ἀνασχών,*
- 255 *εὐχετο· τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἶατο σιγῇ
 Ἀργεῖοι, κατὰ μοῖραν, ἀκούοντες βασιλῆος.
 εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος,
 Γῇ τε καὶ Ἡέλιος καὶ Ἑριννύες, αἵθ' ὑπὸ γαίαν*
- 260 *ἀνδρώπους τίνυνται, ὅτις κ' ἐπιόρκον ὁμόσση·
 μὴ μὲν ἐγὼ κούρη Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενεῖκαι,
 οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος, οὔτε τευ ἄλλου·*

ἀλλ' ἔμεν' ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν.
εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν
πολλὰ μάλ', ὅσσα διδοῦσιν, ὅτις σφ' ἀλίτῃται ὁμόσσαις. 205

Ἦ, καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμε νηλεῖ χαλκῷ.
τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἁλὸς ἐς μέγα λαῖτμα
ρίψ' ἐπιδινήσας, βόσιν ἰχθύσιν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
ἀνστὰς Ἀργείοισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα·

Ζεῦ πάτερ, ἡ μεγάλας ἄτας ἀνδρεσσι δίδοισθα!
οὐκ ἂν δήποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν 270

Ἀτρεΐδης ὥρινε διαμπερές, οὐδέ κε κούρην
ἦγεν, ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανος· ἀλλὰ ποδὶ Ζεὺς
ἦδε! Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι.
νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δειπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἀρηα. 275

Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψήρην.
οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὼς ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο,
βὰν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θείοιο·
καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσαν, κάθισαν δὲ γυναῖκας 280
ἵππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἀγαυοί.

Βρισηΐς δ' ἄρ' ἔπειτ', ἱκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ,
ὥς ἴδε Πάτροκλον δεδαῦγμένον ὀξεί χαλκῷ,
ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, λίγ' ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσεν
στήθεά τ' ἠδ' ἀπαλὴν δειρὴν ἰδὲ καλὰ πρόσωπα. 285
εἶπε δ' ἄρα κλαίονσα γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν·

Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλείστον κεχαρισμένε θυμῷ!
ζῶν μὲν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίῃθην ἰοῦσα·

νῦν δέ σε τεθνηῶτα κιχάνομαι, ὄρχαμε λαῶν,
ἄψ' ἀνιοῦσ'· ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεὶ!
ἄνδρα μὲν, ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαῦγμένον ὀξεί χαλκῷ· 290

τρεῖς τε κασυγνήτους, τοὺς μοι μία γείνατο μήτηρ,
κηδείους, οἳ πάντες ὀλέθριον ἡμαρ ἐπέσπον.
οὐδὲ μὲν οὐδέ μ' ἔασκες, ὅτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὤκυς Ἀχιλλεὺς 295
ἔκτεινεν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος,
κλαίειν, ἀλλὰ μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο

- κουριδίην ἄλοχον θήσειν, ἄξειν γ' ἐνὶ νηυσὶν
 ἐς Φθίην, δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.
- 300 τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηότα, μείλιχον αἰεῖ.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες,
 Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἐκάστη.
 αὐτὸν δ' ἄμφι γέροντες Ἀχαιῶν ἠγερέδοντο,
 λισσόμενοι δειπνήσαι· ὁ δ' ἠρνεῖτο στεναχίζων·
- 305 Λίσσομαι, εἴ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιπείθεδ' ἐταίρων,
 μὴ με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος
 ἄσασθαι φίλον ἦτορ· ἐπεὶ μ' ἄχος αἰὼν ἰκάνει.
 δύντα δ' ἐς ἥλιον μενέω, καὶ τλήσομαι ἔμπης.
 Ὡς εἰπὼν ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας·
- 310 δοιῶ δ' Ἀτρεΐδα μενέτην καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Νέστωρ Ἰδομενεύς τε, γέρων δ' ἵππηλάτα Φοῖνιξ,
 τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον· οὐδὲ τι θυμῷ
 τέρπετο, πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἱματόεντος.
 μνησάμενος δ' ἀδινῶς ἀνενείκατο, φώνησέν τε·
- 315 Ἥ ῥά νύ μοί ποτε καὶ σύ, δυσάμμορε, φίλταδ' ἐταίρων
 αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθικας
 αἶψα καὶ ὀτραλέως, ὅποτε σπερχοῖαι· Ἀχαιοί,
 Τρῳσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολὺδακρυν Ἀρηα·
 νῦν δὲ σὺ μὲν κεῖσαι δεδαῖγμένος· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
- 320 ἄκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος, ἔνδον ἑόντων,
 σῇ ποθῇ. οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι·
 οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πνυθοίμην,
 ὅς που νῦν Φθίῃφι τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει
 χῆται τοιοῦδ' υἱός· ὁ δ' ἄλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ
- 325 εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης Τρῳσὶν πολεμίζω·
 ἥ ἐ τόν, ὃς Σκύρῳ μοι ἐνὶ τρέφεται φίλος υἱός.
 [εἴ που ἔτι ζῶει γε Νεοπτόλεμος θεοειδής.]
 πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει,
 οἷον ἐμὲ φθίσσεσθαι ἀπ' Ἀργεος ἵπποβότοιο
- 330 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, σὲ δέ τε Φθίῃνδε νέεσθαι,
 ὥς ἂν μοι τὸν παῖδα θοῇ ἐνὶ νηὶ μελαίνῃ
 Σκυρόθεν ἐξαγάγοις, καὶ οἱ δείξειας ἕκαστα,

ετήσιν ἐμὴν δμῳάς τε καὶ ὑψερεφές μέγα δῶμα.
 ἦδη γὰρ Πηληϊά γ' ὀτομαι ἢ κατὰ πάμπαν
 τεθνάμεν, ἣ που τυτθὸν ἔτι ζῶντ' ἀκάχησθαι,
 γήρατ' τε στυγερῷ, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ
 λιγρὴν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθεται.

336

Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες,
 μνησάμενοι τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον.
 μυρομένους δ' ἄρα τοῖσγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
 αἰψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

340

Τέκνον ἐμόν, δὴ πάμπαν ἀποίχεται ἀνδρὸς ἐῆος.
 ἦ νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς,
 κείνος ὅγε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραϊράων
 ἦσται ὀδυρόμενος ἔταρον φίλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 οἷχονται μετὰ δεῖπνον, ὃ δ' ἄκμητος καὶ ἄπαστος.
 ἀλλ' ἴθι οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
 στάξον ἐνὶ στήθεσσι, ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἱκται.

345

Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
 ἣ δ', ἄρπη εἰκυῖα τανυπτέρυγι, λιγυφώνη,
 οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο δι' αἰθέρος. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 αὐτῖκά θωρήσσοντο κατὰ στρατόν· ἣ δ' Ἀχιλλεῖ
 νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
 στάξ', ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἀτερπῆς γούναθ' ἱκοίτο·
 αὐτὴ δὲ πρὸς πατρός ἐρισιθενέος πυκινὸν δῶ
 ᾤχετο. τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο θοάων.
 ὥς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται,
 ψυχραὶ, ὑπὸ ῥιπῆς αἰθήρηγενέος Βορέας·
 ὥς τότε ταρφειαὶ κόρυδες, λαμπρὸν γανώσσαι,
 νηῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
 θώρηκες κε κραταιγύαλοι καὶ μείλινα δοῦρα.
 αἴγλη δ' οὐρανὸν ἴκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθῶν
 χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσὶν
 ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο διὸς Ἀχιλλεύς.
 [τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλε· τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 λαμπεσθῆν, ὥσεί τε πυρὸς σέλας· ἐν δὲ οἱ ἦτορ

350

355

360

365

- δύν' ἄχος ἄτλητον· ὁ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίνων
 δύσετο δῶρα θεοῦ, τὰ οἱ "Ηφαιστος κάμε τεύχων.]
 κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔδηκεν
 370 καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
 εἵλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ', ἥ τε μήνης.
 375 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτησι φανήη
 καιομένοιο πυρός· τὸ δὲ καλεῖται ὑψόθ' ὄρεσφιν,
 σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ· τοὺς δ' οὐκ ἔδελοντας ἄελλαι
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν·
 ὥς ἀπ' Ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰθέρ' ἵκανεν
 380 καλοῦ, δαιδαλέου. περὶ δὲ τρυφάλειαν αἰέρας
 κρατὶ θέτο βριαρὴν· ἥ δ', ἀστήρ ὥς, ἀπέλαμπεν
 ἵππουρις τρυφάλεια· περισσεύοντο δ' ἔθειραι
 χρύσσαι, ὧς "Ηφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
 πειρήθη δ' εἰς αὐτοῦ ἐν ἔντεσι διὸς Ἀχιλλεύς,
 385 εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε, καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα·
 τῷ δ' αὐτὲ πτερὰ γίγνεται, αἶρε δὲ ποιμένα λαῶν.
 ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρῷον ἐσπάσας ἔγχος,
 βριθύ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,
 390 Πηλιάδα μελίνην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσιν.
 ἵππους δ' Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος ἀμφιέποντες
 ζεύγνυνον· ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἔσαν· ἐν δὲ χαλινοῖς
 γαμφηλῆς ἔβαλον, κατὰ δ' ἠνία τείναν ὀπίσσω
 395 κολλητὸν ποτὶ δίφρον. ὁ δὲ μάλιστα φαεινὴν
 χειρὶ λαβὼν ἀραρυῖαν, ἐφ' ἵπποιϊν ἀνόρουσεν,
 Αὐτομέδων· ὀπίθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς,
 τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ Ὑπερίων.
 σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἐοῖο·
 400 Ἐάνθε τε καὶ Βαλίο, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης,

ἄλλως δὴ φράζεσθε σωσέμεν ἥνιοχῆα
ἅψ' Δαναῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ χ' ἐώμεν πολέμοιο·
μηδ', ὡς Πάτροκλον, λίπετ' αὐτοῦ τεθνηῶτα!

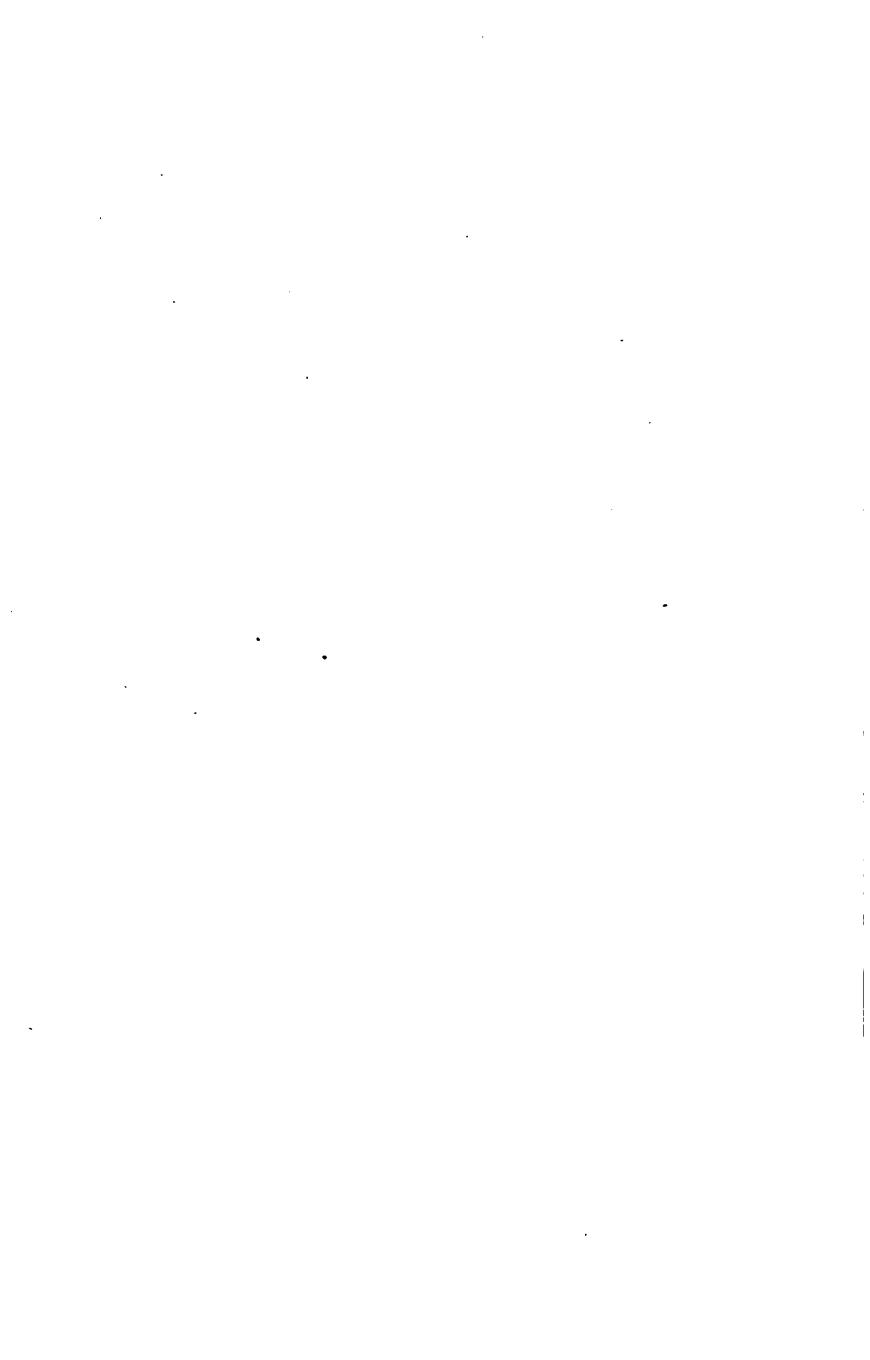
Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφῃ προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος,
Ξάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυσε καρῆατι· πᾶσα δὲ χαίτη, 405
ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγόν, οὐδας ἵκανεν·
αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·

Καὶ λήν σ' ἔτι νῦν γε σωώσμεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ·
ἀλλὰ τοι ἐγγύθεν ἡμαρ ὀλέθριον· οὐδέ τοι ἡμεῖς
αἵτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ Μοῖρα κραταιή. 410
οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτήτῃ τε νωχελίῃ τε
Τρῶες ἀπ' ὠμοῖν Πατρόκλου τεύχε' ἔλοντο·
ἀλλὰ θεῶν ὠριστος, δν ἡὔκομος τέκε Λητώ,
ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἑκτορι κύδος ἔδωκεν.
νῶϊ δὲ καὶ κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν, 415
ἥνπερ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
μόρσιμόν ἐστι, θεῶ τε καὶ ἀνέρι ἴφι δαμῆναι.

Ὡς ἄρα φωνήσαντος Ἐριννύες ἔσχεθον αὐδὴν.
τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; οὐδέ τί σε χρή. 420
εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτός, ὃ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
οὐ λήξω, πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο.

Ἦ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

ΙΛΙΑΔΟΣ Υ.

Θεομαχία.

Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν θωρήσσονται
ἀμφὶ σέ, Πηλέος υἱέ, μάχης ἀκόρητον, Ἀχαιοί·
Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμφῷ πεδίοιο.

Ζεὺς δὲ θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι
κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου· ἡ δ' ἄρα πάντη 5
φοιτήσασα, κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.
οὔτε τις οὖν Ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὀκεανοῖο,
οὔτ' ἄρα Νυμφάων, αἵτ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσεα ποιήεντα.
ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο, 10
ξεστῆς αἰδοῦσησιν ἐφίζανον, ὡς Διὶ πατρὶ
Ἥφαιστος ποίησεν ἰδυίησι πραπίδεσσι.
ὥς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγγελέρατ'· οὐδ' Ἐννοσίγῃων
νηκούστησε θεᾶς, ἀλλ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε μετ' αὐτούς.
ἶξε δ' ἄρ' ἐν μεσσοισι, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν· 15

Τίπτ' αὐτ', Ἀργικέραυνε, θεοὺς ἀγορήνδε κάλεσσας;
ἦ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις;
τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχη πόλεμός τε δέδην.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
ἔγνως, Ἐννοσίγαιε, ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλήν, 20
ὣν ἔνεκα ξυνάγειρα· μέλουσί μοι, ὀλλύμενοί περ.

- ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μενέω πτυχι Οὐλύμπιοι
 ἦμενος, ἐνδ' ὁρώων φρένα τέρψομαι· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 ἔρχεσθ', ὄφρ' ἂν ἵκησθε μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς·
 25 ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγεθ', ὅπη νόος ἐστὶν ἐκάστου.
 εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἷος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται,
 οὐδὲ μίνυνθ' ἔξουσι ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 καὶ δέ τέ μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὀρώντες·
 νῦν δ', ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἐταίρου χῶεται αἰνῶς,
 30 δεῖδω, μὴ καὶ τείχος ὑπέρμορον ἐξαλαπάξῃ.
 ὧς ἔφατο Κρονίδης, πόλεμον δ' ἀλίσστον ἐγείρειν
 βὰν δ' ἵμεναι πόλεμόνδε θεοί, δίχα θυμὸν ἔχοντες·
 Ἥρῃ μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 ἠδὲ Ποσειδάων γαίηοχος ἠδ' ἐριούνης
 35 Ἑρμείας, ὃς ἐπὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέεασται·
 Ἥφαιστος δ' ἄμα τοῖσι κίε, σθένει βλεμεαίνων,
 χωλεύων, ὑπὸ δὲ κῆμαι ῥῶοντο ἀραιαί.
 ἐς δὲ Τρῶας Ἄρης κορυθαίολος· αὐτὰρ ἄμ' αὐτῷ
 Φοῖβος Ἀκερσεκόμης ἠδ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,
 40 Λητώ τε Ξάνδος τε, φιλομειδής τ' Ἀφροδίτη.
 Εἵως μὲν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν,
 τέως Ἀχαιοὶ μὲν μέγα κύδανον, οὐνεκ' Ἀχιλλεὺς
 ἐξεφάνη, θηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς·
 Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον,
 45 δειδιότας, ὃδ' ὀρῶντο ποδώκεα Πηλεΐωνα
 τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολογῶ ἴσον Ἀρῇ.
 αὐτὰρ ἐπεὶ μεθ' ὅμιλον Ὀλύμπιοι ἤλυθον ἀνδρῶν,
 ὦρτο δ' Ἑρὶς κρατερή, λαοσσόος· αὖτε δ' Ἀθήνη,
 στᾶσ' ὅτε μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός,
 50 ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτάων ἐριδοῦπων μακρὸν αὐτεί.
 αὖτε δ' Ἀρης ἐτέρωθεν, ἐρεμνὴ λαίλαπι ἴσος,
 ὄξυ κατ' ἀκροτάτης πόλιος Τρώεσσι κελεύων,
 ἄλλοτε παρ Σιμόεντι θέων ἐπὶ Καλλικολώνῃ.
 ὧς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες,
 55 σύμβalon, ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν.
 δευνὸν δὲ βρόιτησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε

ὑψόθεν· αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξεν
 γαῖαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
 πάντες δ' ἐσσεύοντο πόδες πολυπίδακος Ἴδης,
 καὶ κορυφαί, Τρώων τε πόλιν καὶ νῆες Ἀχαιῶν. 60
 ἔδδειςεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων, Ἀἰδωνεύς,
 δείσας δ' ἐκ θρόνου ἄλτο, καὶ ἴαχε, μή οἱ ὑπερθευ
 γαῖαν ἀναρρήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανεή
 σμερδαλέ', εὐρώεντα, τάτε στυγέουσι θεοί περ. 65
 τόσσος ἄρα κτύπος ὥρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
 ἦτοι μὲν γὰρ ἕναντα Ποσειδάωνος ἄνακτος
 ἴστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος, ἔχων ἰὰ πτερόεντα·
 ἄντα δ' Ἐνναλίῳ θεῷ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ἥρῃ δ' ἀντέστη χρυσηλάκατος, κελαδαινή, 70
 Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη Ἑκάτοιο·
 Ἀθητοὶ δ' ἀντέστη σῶκος, ἐριούνιος Ἑρμῆς·
 ἄντα δ' ἄρ' Ἠφαιστόιο μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης,
 ὃν Ξάνδον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.
 Ὡς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς 75
 Ἑκτορος ἄντα μαλιστα λιλαίετο δύναι ὄμιλον
 Πριαμίδεω· τοῦ γάρ ῥα μάλιστά ἐ θυμὸς ἀνώγει
 αἵματος ἄσαι Ἀρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
 Αἰνεΐαν δ' ἰδὺς λαοσσόος ὥρσεν Ἀπόλλων
 ἀντία Πηλεΐωνος, ἐνῆκε δὲ οἱ μένος ἥϋ. 80
 υἱεῖ δὲ Πριάμοιο Λυκάονι εἷσατο φωνήν·
 τῷ μιν εἰσιάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεΐα, Τρώων βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαί,
 ὧς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἶνοποτάζων,
 Πηλείδεω Ἀχιλῆος ἐναντιβιον πολεμίζειν ; 85
 Τὸν δ' αὖτ' Αἰνεΐας ἀπαμειβόμενος προσέειπεν
 Πριαμίδῃ, τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις
 ἀντία Πηλεΐωνος ὑπερδύμοιο μάχεσθαι ;
 οὐ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα ποδώκεος αὖτ' Ἀχιλῆος
 στηῆσομαι, ἀλλ' ἤδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησεν 90
 ἐξ Ἴδης, ὅτε βουσίη ἐπήλυθεν ἡμετέρῃσιν,

- πέρσε δὲ Λυρνησὸν καὶ Πήδασον· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
 εἰρύσαθ', ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γούνα.
 ἦ κ' ἐδάμην ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης,
 95 ἦ οἱ πρόσθεν ἰούσα τίθει φάος, ἠδ' ἐκέλευεν
 ἔγχεϊ χαλκείῳ Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν.
 τῷ οὐκ ἔστ' Ἀχιλλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι·
 αἰεὶ γὰρ πάρα εἰς γε θεῶν, ὅς λοιγὸν ἀμυνει.
 καὶ δ' ἄλλως τοῦγ' ἰδὺ βέλος πέτετ', οὐδ' ἀπκλήγει,
 100 πρὶν χροὸς ἀνδρομέοιο διελθεῖν. εἰ δὲ θεὸς περ
 ἴσον τείνειεν πολέμου τέλος, οὐ με μάλα ῥέα
 νικῆσει, οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὐχεται εἶναι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων
 ἦρως, ἀλλ' ἄγε, καὶ σὺ θεοῖς αἰειγενέτησιν
 105 εὐχεο· καὶ δὲ σέ φασι Διὸς κούρης Ἀφροδίτης
 ἐκγεγάμεν, κείνος δὲ χερείονος ἐκ θεοῦ ἐστίν.
 ἦ μὲν γὰρ Διὸς ἐσθ', ἦ δ' ἐξ ἀλίοιο γέροντος.
 ἀλλ' ἰδὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα, μηδὲ σε πάμπαν
 λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἄρειῃ.
 110 Ὡς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν·
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰδοπι χαλκῷ
 οὐδ' ἔλαθ' Ἀγχιῖσας πᾶϊς λευκώλενον Ἥρην,
 ἀντία Πηλεΐωνος ἰὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν·
 ἦ δ' ἄμυδις καλέσασα θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 115 Φράζεσθον δὴ σφῶϊ, Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη,
 ἐν φρεσὶν ὑμετέρησιν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 Αἰνεΐας ὃδ' ἔβη, κεκορυθμένος αἰδοπι χαλκῷ,
 ἀντία Πηλεΐωνος· ἀνῆκε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων·
 ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσσω
 120 αὐτόθεν· ἦ τις ἔπειτα καὶ ἡμείων Ἀχιλῆϊ
 παρσταίῃ, δοίῃ δὲ κράτος μέγα, μηδὲ τι θυμῷ
 δευέσθω· ἵνα εἰδῇ, ὃ μιν φιλεουσιν ἄριστοι
 ἀθανάτων, οἱ δ' αὐτ' ἀνεμῶλιοι, οἱ τοπάρους περ
 Τρωσὶν ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ δηϊοτήτα.
 125 πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλθομεν ἀντιόωντες
 τῆςδε μάχης, ἵνα μῆτι μετὰ Τρώεσσι πάθῃσιν

σήμερον· ὕστερον αὐτε τὰ πείσεται, ἄσσα οἱ Αἴσα
 γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκ πεύσεται ὁμφής,
 δείσεται ἔπειθ', ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ
 ἐν πολέμῳ· χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. 130

Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·

Ἡρῃ, μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον· οὐδέ τί σε χρή.
 οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι·
 [ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰμεν.] 135

ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κιόντες
 ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν, πόλεμος δ' ἀνδρεσσι μελήσει.
 εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ἢ Ἀχιλῇ ἴσχωσι, καὶ οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι,
 αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφιν νεῖκος ὀρεῖται 140
 φυλόπιδος· μάλα δ' ὤκα διακρινδέντας ὅτω
 ἄψ' ἵμεν Οὐλυμπόνδε, θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων,
 ἡμετέρης ὑπὸ χερσὶν ἀνάγκῃ ἴφι δαμέντας.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο Κῦανοχαίτης
 τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο,
 ὑψηλόν, τό ρά οἱ Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 ποιεον, ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγῶν ἀλέοιτο,
 ὅππότε μιν σεύαιτο ἀπ' ἡϊόνος πεδίονδε. 145

ἔνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἔζετο, καὶ θεοὶ ἄλλοι,
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄρρηκτον νεφέλην ὥμοισιν ἔσαντο· 150
 οἱ δ' ἐτέρωσε κάθιζον ἐπ' ὄφρ' ὦσι Καλλικολώνης,
 ἀμφὶ σέ, ἦϊε Φοῖβε, καὶ Ἄρηα πτολίπορθον.
 ὥς οἱ μὲν ῥ' ἐκάτερθε καθεύδατο μητιόωντες
 βουλὰς· ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγέος πολέμοιο
 ὤκνεον ἀμφότεροι· Ζεὺς δ' ἡμενος ὑψὶ κέλευεν. 155

Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ λάμπετο χαλκῷ,
 ἀνδρῶν ἡδ' ἵππων· κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν
 ὀρνυμένων ἄμυδις. δύο δ' ἀνέρες ἔξοχ' ἄριστοι
 ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
 Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ δῖος Ἀχιλλεύς. 160
 Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐβεβήκει,

- νευστάζων κόρυδι βριαρή· ἀτὰρ ἀσπίδα θοῦρι
 πρόσθεν ἔχε στέρνοιο, τίνασσε δὲ χάλκεον ἔγχος.
 Πηλεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐναντίον ὤρτο, λέων ὥς
 165 σίντης, ὄντε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμῶασιν,
 ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος· ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων
 ἔρχεται, ἀλλ' ὅτε κεί τις Ἀρηϊδῶων αἰζηῶν
 δουρὶ βάλη, ἐάλη τε χανών, περί τ' ἀφρὸς ὀδόντας
 γίγνεται, ἐν δέ τέ οἱ κραδίη στένει ἄλκιμον ἦτορ·
 170 οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
 μαστίεται, ἐξ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι·
 γλαυκίῳ δ' ἰθὺς φέρεται μένει, ἦν τινα πέφνη
 ἀνδρῶν, ἣ αὐτὸς φθίεται πρῶτῳ ἐν ὁμίλῳ·
 ὥς Ἀχιλῆ' ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ,
 175 ἀντίον ἐλθέμεναι μεγαλήτορος Αἰνεΐαιο.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Αἰνεΐα, τί σὺ τόσσον ὁμίλου πολλὸν ἐπελθὼν
 ἔσσης; ἡ σέγε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
 180 ἐλπόμενον Τρῶεσσιν ἀνάξειν ἵπποδάμοισιν
 τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἴ κεν ἔμ' ἐξεναρίξῃς,
 οὐ τοι τοῦνεκά γε Πρίαμος γέρας ἐν χειρὶ δῆσει·
 εἰσὶν γάρ οἱ παῖδες· ὁ δ' ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων.
 ἦ νῦ τί τοι Τρῶες τέμενος τάμον, ἔξοχον ἄλλων,
 185 καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμῃαι,
 αἶ κεν ἐμὲ κτείνῃς; χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ ρέξειν.
 ἦδη μὲν σέγε, φημί, καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησα.
 ἦ οὐ μέμνη, ὅτε πέρ σε, βοῶν ἄπο, μούνον ἐόντα,
 σεῦα κατ' Ἰδαίων ὀρέων ταχέεσσι πόδεσσιν
 190 καρπαλίμως; τότε δ' οὔτι μετατροπαλίζεο φεύγων·
 ἔνθεν δ' ἐς Λυρνησὸν ὑπέκφυγες· αὐτὰρ ἐγὼ τὴν
 πέρσα, μεθ' ὁρμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διὶ πατρί·
 ληϊάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἡμᾶρ ἀπούρας,
 ἦγον· ἀτὰρ σὲ Ζεὺς ἐρρύσατο, καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 195 ἀλλ' οὐ νῦν σε ῥύεσθαι ὀίομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 βάλλεαι· ἀλλά σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω

ἐς πληθὺν ἵεναι, μηδ' ἀντίος ἴστας' ἐμεῖο,
πρίν τι κακὸν παθῆειν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

Τὸν δ' αὖτ' Αἰνεΐας ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
Πηλεΐδη, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὥς, 200
ἔλπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτός,
ἤμεν κερτομίας ἡδ' αἴσυλα μυθήσασθαι.
ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, ἴδμεν δὲ τοκῆας,
προκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνδράνων·
ᾄψει δ' οὔτ' ἄρ πω σὺ ἐμοὺς ἴδες, οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σοὺς. 205
φασὶ σέ μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,
μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος, καλλιπλοκάμου Ἀλοσύδνης·
αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαιο
εὐχομαι ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ μοι ἔστ' Ἀφροδίτη.
τῶν δὴ νῦν ἕτεροί γε φίλον παῖδα κλαύουσιναι 210
σήμερον· οὐ γάρ φημ' ἐπέεσσί γε νηπυτίοισιν
ὦδε διακρινθέντε, μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.
εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῆς
ἡμετέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν·
Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεὺς, 215
κτίσσε δὲ Δαρδανίην· ἐπεὶ οὐπω Ἴλιος ἱρή
ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, πόλις μερόπων ἀνθρώπων,
ἀλλ' ἔθ' ὑπωρείας ᾤκεον πολυπίδακος Ἴδης.
Δάρδανος αὖ τέκεθ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα,
ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων· 220
τοῦ τρισχίλαιο ἵπποι ἔλος κάτα βουκολέοντο
θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῆσιν.—
τάων καὶ Βορέης ἡράσσατο βοσκομενῶν,
ἵππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτη·
αἰ δ' ὑποκυσσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους. 225
αἰ δ' ὅτε μὲν σκιρτῶεν ἐπὶ ζειδωρον ἄρουραν,
ἄκρον ἐπ' ἀνδερῶν καρπὸν θῆον, οὐδὲ κατέκλων
ἀλλ' ὅτε δὴ σκιρτῶεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο θῆεσκον.—
Τρῶα δ' Ἐριχθόνιος τέκετο Τρῳέεσσιν ἄνακτα· 230
Τρῳῶς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,

- Ἴλος τ' Ἀσσάρακός τε καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης,
 ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνδρῶπων
 τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεῖν,
 235 κάλλεος εἵνεκα οἶο, ἦν' ἀθανάτοισι μετεῖη.
 Ἴλος δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λαομέδοντα·
 Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο Πριάμῳ τε,
 Λάμπον τε Κλυτίῳ θ' Ἴκετάονά τ', ὅζον Ἀρης·
 Ἀσσάρακος δὲ Κάπυν· ὁ δ' ἄρ' Ἀγχίσην τέκε παῖδα·
 240 αὐτὰρ ἔμ' Ἀγχίσης, Πρίαμος δ' ἔτεχ' Ἑκτορα δῖον.
 ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.
 Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀνδρεσσιν ὀφέλλει τε, μινύδει τε,
 ὅππως κεν ἐθέλῃσιν· ὁ γὰρ κάρτιστος ἀπάντων.
 ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὥς,
 245 ἐσταότ' ἐν μέσση ὑσμίνῃ δηϊότητος.
 ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὄνειδεα μυθήσασθαι
 πολλὰ μάλ'· οὐδ' ἂν νηῦς ἐκατόζυγος ἄχθος ἄροιτο.
 στρεπτή δὲ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ' ἐνὶ μῦθοι
 παντοῖοι· ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα.
 250 ὅπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσῃς.
 ἀλλὰ τίη ἔριδας καὶ νείκεα νῶϊν ἀνάγκη
 νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥστε γυναῖκας,
 αἵτε χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο
 νεικεῦσ' ἀλλήλησι μέσσην ἐς αἴγυιαν ἰούσαι,
 255 πολλ' ἑτάα τε καὶ οὐκί· χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει.
 ἀλκῆς δ' οὐ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψῃς μεμαῶτα,
 πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον. ἀλλ' ἄγε, θᾶσσον
 γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείησιν!
 Ἦ ῥα, καὶ ἐν δεινῷ σάκει ἔλασ' ὄβριμον ἔγχεος,
 260 σμερδαλέφ'· μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῆ.
 Πηλεΐδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ ἔο χειρὶ παχείῃ
 ἔσχετο, ταρβήσας· φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχεος
 ῥέα διελεύσεσθαι μεγαλήτορος Αἰνείαιο·
 νήπιος, οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 265 ὥς οὐ ῥήϊδι' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, οὐδ' ὑποείκειν.

οὐδὲ τότε Αἰνείαιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 ἀλλὰ δύο μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς
 ἦσαν· ἐπεὶ πέντε πτύχας ἤλασε Κυλλοποδίων, 270
 τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέριοι,
 τὴν δὲ μίαν χρυσέην· τῇ ῥ' ἔσχετο μείλινον ἔγχος.

Δεύτερος αὐτ' Ἀχιλεὺς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Αἰνείαιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔιστην,
 ἄντυγ' ὑπο πρῶτην, ἣ λεπτότατος θέε χαλκός, 275
 λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινὸς βοός· ἣ δὲ διαπρὸ
 Πηλιδᾶς ἦϊξεν μελή, λάκε δ' ἀσπίς ὑπ' αὐτῆς.
 Αἰνείας δ' ἑάλη, καὶ ἀπὸ ἔθεν ἀσπὶδ' ἀνέσχευ,
 δείσας· ἐγχείῃ δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
 ἔστη ἰεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἔλε κύκλους 280
 ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ὁ δ' ἀλευάμενος δόρυ μακρόν,
 ἔστη, καὶ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσιν,
 ταρβήσας, ὃ οἱ ἄγχι πάγῃ βέλος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 ἐμμεμαὼς ἐπόρουσεν, ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
 σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ 285
 Αἰνείας, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,
 οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὁ δὲ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἷος.
 ἔνθα κεν Αἰνείας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ,
 ἣ κόρυθ', ἥ δὲ σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον·
 τὸν δὲ κε Πηλεΐδης σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα· 290
 εἰ μὴ ἄρ' ὀξύ νόησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον ἔειπεν·

ᾧ πόποι, ἦ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαιο,
 ὃς τάχα Πηλείωνι δαμείς Ἀϊδὸςδε κάτεισιν,
 πειδόμενος μῦθοισιν Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο· 295
 νήπιος, οὐδέ τι οἱ χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον.
 ἀλλὰ τίη νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει,
 μὰ ψ' ἔνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ
 δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν, 300
 μήτῳς καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, αἶ κεν Ἀχιλλεὺς

- τόνδε κατακτείνῃ· μόριμον δέ οἱ ἔστ' ἀλέασθαι,
 ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος δληται
 Δαρδάνου, ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παῖδων,
 105 οἱ ἔθεν ἐξεγένοντο, γυναικῶν τε θυητάων.
 ἦδη γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων·
 νῦν δὲ δὴ Αἰνεῖας βίη Τρώεσσιν ἀνάξει,
 καὶ παίδων παῖδες, τοί κεν μετόπισθε γένωνται.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 110 Ἐννοσίγαι', αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῆσι νόησον
 Αἰνεῖαν, ἣ κέν μιν ἐρύσσειαι, ἣ κεν ἐάσεις.
 [Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμήμεναι, ἐσθλὸν ἔοντα.]
 ἦτοι μὲν γὰρ νῶϊ πολέας ὠμόσσαμεν ὅρκους
 πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 315 μῆποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἡμαρ,
 μηδ' ὅπότη' ἂν Τροίῃ μαλερῶ πυρὶ πᾶσα δάηται
 δαιομένη, δαίωσι δ' Ἀρήιοι υἱες Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 βῆ ῥ' ἵμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγγχείων,
 320 ἔξε δ', ὃθ' Αἰνεΐας ἦδ' ὁ κλυτὸς ἦεν Ἀχιλλεύς.
 αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέειν ἀχλύν,
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ· ὁ δὲ μελίην εὐχαλκον
 ἄσπιδος ἐξέρυσεν μεγαλήτορος Αἰνεῖας·
 καὶ τὴν μὲν προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἔθηκεν·
 325 Αἰνεῖαν δ' ἔσσευσεν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' αἰέρας.
 πολλὰς δὲ στίχας ἡρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων
 Αἰνεΐας ὑπερᾶλτο, θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας·
 ἔξε δ' ἐπ' ἐσχατιὴν πολυαΐκος πολέμοιο,
 ἔνθα δὲ Καύκωνες πόλεμον μέτα θωρήσσοντο.
 330 τῷ δὲ μάλ' ἐγγύθεν ἦλθε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἰνεῖα, τίς σ' ὦδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει
 ἀντία Πηλείωνος ὑπερδύμοιο μάχεσθαι,
 δς σεῦ ἅμα κρείσσων καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν·
 335 ἀλλ' ἀναχωρήσαι, ὅτε κεν συμβλήσῃαι αὐτῷ,
 μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἀΐδος εἰσαφίκηαι.

αὐτὰρ ἐπεὶ κ' Ἀχιλεὺς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
 Δαρσήσας δὴ ἔπειτα μετὰ πρῶτοισι μάχεσθαι·
 οὐ μὲν γὰρ τίς σ' ἄλλος Ἀχαιῶν ἐξεναρίξει.

Ὡς εἰπὼν λίπεν αὐτόνδ', ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα. 340

αἶψα δ' ἔπειτ' Ἀχιλλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασ' ἀχλὺν
 θεσπεσίην· ὃ δ' ἔπειτα μέγ' ἐξιδεν ὀφθαλμοῖσιν·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·

ὦ πόποι, ἦ μέγα δαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμαι·
 ἔγχος μὲν τόδε κείται ἐπὶ χθονός, οὐδέ τι φῶτα
 λεύσσω, τῷ ἐφέηκα, κατακτάμεναι μενεαίνων. 345

ἦ ῥα καὶ Αἰνείας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 ἦεν· ἀτάρ μιν ἔφην μὰ ψ αὐτως εὐχετάσθαι.

ἐρρέτω! οὐ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι
 ἔσσεται, ὃς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο. 350

ἀλλ' ἄγε δὴ Δαναοῖσι φιλοπτολέμοισι κελεύσας,
 τῶν ἄλλων Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἔλθῶν.

Ἦ, καὶ ἐπὶ στίχας ἄλτο· κέλευε δὲ φωτὶ ἐκάστω·

μηκέτι νῦν Τρώων ἐκὰς ἔστατε, δίοι Ἀχαιοί,
 ἀλλ' ἄγ', ἀνὴρ ἄντ' ἀνδρὸς ἵτω, μεμάτω δὲ μάχεσθαι. 355

ἀογαλέον δέ μοι ἔστι, καὶ ἰφθίμῳ περ ἑόντι,
 τοσσοῦδ' ἀνθρώπους ἐφέπειν, καὶ πᾶσι μάχεσθαι·

οὐδέ κ' Ἀρης, ὃς περ θεὸς ἄμβροτος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
 τοσσῆςδ' ὑσμίνης ἐφέποι στόμα, καὶ πονέοιτο·

ἀλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε, 360
 καὶ σθένει, οὐ μέ τί φημι μῆθησέμεν, οὐδ' ἡβαιὸν

ἀλλὰ μάλα στιχὸς εἶμι διαμπερές, οὐδέ τιν' οἶω
 Τρώων χαιρήσειν, ὅστις σχεδὸν ἔγχος ἔλθῃ.

Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· Τρώεσσι δὲ φαίδιμος Ἑκτωρ
 κέκλεθ' ὁμοκλήσας, φάτο δ' ἱμμεναι ἄντ' Ἀχιλλῆος· 365

Τρώες ὑπέρθυμοι, μὴ δείδετε Πηλεΐωνα!

καὶ κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην·

ἔγχει δ' ἀργαλέον, ἐπειὴ πολλὸν φέρτεροί εἰσιν.

οὐδ' Ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μῦθους ἐπιθήσει,

ἀλλὰ τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει. 370

τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἰμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἰῶνι σιδήρῳ.

᾽Ως φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' ἀντίοι ἔγχε' αἶριαν
Τρῶες· τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος, ὥρτο δ' αὐτῇ·
375 καὶ τότε ἄρ' Ἔκτορα εἶπε παραστάς Φοῖβος Ἀπόλλων·

Ἔκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῇ προμάχιζε,
ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο,
μήπως σ' ἡὲ βάλλῃ, ἡὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ.

᾽Ως ἔφαθ'· Ἔκτωρ δ' αὖτις ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν,
380 ταρβήσας, ὅτ' ἄκουσε θεοῦ ὅπα φωνήσαντος.

ἐν δ' Ἀχιλεὺς Τρώεσσι θόρε, φρεσὶν εἰμένος ἀλκῇ,
σμερδαλέα ἰάχων· πρῶτον δ' ἔλεν Ἴφιτίωνα,
ἐσθλὸν Ὀτρυντεῖδην, πολέων ἡγήτορα λαῶν,
δν Νύμφη τέκε νηῖς Ὀτρυντῇ πτολιπόρῳ,

385 Τμῶλφ ὑπο νιφόεντι, Ἵδης ἐν πῖονι δῆμφ·
τὸν δ' ἰδὺς μεμαῶτα βάλ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεὺς
μέσσην κακ κεφαλὴν· ἡ δ' ἀνδιχα πᾶσα κεῖσθη.
δοῦπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπείξατο δῖος Ἀχιλλεὺς·

Κεῖσαι, Ὀτρυντεῖδῃ, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν!

390 ἐνθάδε τοι θάνατος· γενεὴ δέ τοί ἐστ' ἐπὶ λίμνῃ

Γυγαίῃ, ὅδῃ τοι τέμενος πατρῴϊόν ἐστιν,

Ἵλλω ἐπ' ἰχθυόεντι καὶ Ἑρμῷ δινήεντι.

᾽Ως ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν·

τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροις दाτέοντο

395 πρώτη ἐν ὕσμνῃ. ὁ δ' ἐπ' αὐτῷ Δημολόοντα,

ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης, Ἀντήνορος υἱόν,

νύξε κατὰ κρόταφον, κυνὲς διὰ χαλκοπαρήν.

οὐδ' ἄρα χαλκεὴ κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς

αἰχμῇ ἰεμένη ρῆξ' ὀστέον, ἐγκέφαλος δὲ

400 ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.

Ἴπποδάμαντα δ' ἔπειτα, καδ' ἵππων ἀΐξαντα,

πρόσθεν ἔδεν φεύγοντα, μετάφρενον οὐτασε δουρὶ.

αὐτὰρ ὁ θυμὸν αἶσθε καὶ ἥρυγεν, ὥς ὅτε ταῦρος

ἥρυγεν, ἐλκόμενος Ἐλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα,

κούρων ἐλκόντων· γάνυται δε τε τοῖς Ἐνοσίχθων· 405

ὅς ἄρα τόνγ' ἐρυγόντα λίπ' ὅστέα θυμὸς ἀγῆνωρ.

αὐτὰρ ὁ βῆ σὺν δουρὶ μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον,

Πριαμίδην· τὸν δ' οὔτι πατήρ εἶασκε μάχεσθαι,

οὔνεκά οἱ μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνοιο,

καὶ οἱ φίλτατος ἔσκε, πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα· 410

δὴ τότε νηπιέησι, ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων,

δύνε διὰ προμάχων, εἴως φίλον ὤλεσε θυμόν.

τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς,

νῶτα παραΐσσοντος, ὅθι ζωστήρος ὀχῆς

χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλὸς ἦν τετο δῶρηξ· 415

ἀντικρὺ δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλὸν ἔγχεος αἰχμῇ·

γυνὴ δ' ἔριπ' οἰμώξας· νεφέλη δέ μιν ἀμφεκάλυψεν

κυανήν, προτὶ οἱ δ' ἔλαβ' ἔντερα χερσὶ λιασθεῖς.

Ἐκτωρ δ' ὥς ἐνόησε κασίγνητον Πολύδωρον,

ἔντερα χερσὶν ἔχοντα, λιαζόμενον προτὶ γαίῃ,

κάρ ῥά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη 420

δηρὸν ἐκάς στρωφᾷσθ', ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλλῆϊ

ὀξὺ δόρυ κραδᾶων, φλογὶ εἵκελος. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς

ὥς εἶδ', ὥς ἀνέπαλτο, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·

Ἐγγὺς ἀνὴρ, ὃς ἐμόν γε μάλιστ' ἐξεμάσσατο θυμόν, 425

ὃς μοι ἐταῖρον ἔπεφνε τετιμένον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν

ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.

Ἦ, καὶ ὑπόδρα ἰδὼν προσεφώνεεν Ἐκτορα δῖον·

ἄσσον ἱθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι!

Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ· 430

Πηλεΐδη, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσὶ γε, νηπύτιον ὥς,

ἔλπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτός,

ἡμὲν κερτομίας, ἡδ' αἷσυλα μυθήσασθαι.

οἶδα δ', ὅτι σὺ μὲν ἐσθλός, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων.

ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, 435

αἱ κέ σε χειρότερός περ ἔων ἀπὸ θυμὸν ἔλωμαι,

δουρὶ βαλὼν· ἐπειὴ καὶ ἐμόν βέλος ὀξὺ πάροιθεν.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προτεῖ δόρυ, καὶ τόγ' Ἀθήνη

πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,

- 440 ἦκα μάλα ψύξασα· τὸ δ' ἄψ' ἵκεθ' Ἑκτορα δῖον,
αὐτοῦ δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
ἐμμεμαῶς ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
σμερδαλέα ἰάχων· τὸν δ' ἐξήρπαξεν Ἀπόλλων
ῥεία μάλ', ὥστε θεός, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἥρι πολλῇ.
- 445 τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
ἔγχεϊ χαλκείῳ· τρὶς δ' ἥερα τύψε βαθεῖαν.
ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον! ἦ τέ τοι ἄγχι
- 450 ἦλθε κακόν· νῦν αὐτέ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
ὦ μέλλεις εὐχέσθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
ἦ θῆν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρρῳδός ἐστιν.
νῦν δ' αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὃν κε κιχέω.
- 455 Ὡς εἰπὼν Δρύοπ' οὔτα κατ' αὐχένα μέσσον ἄκοντι·
ἥριπε δὲ προπάροιθε ποδῶν· ὁ δὲ τὸν μὲν ἔασεν,
Δημοῦχον δὲ Φιλητορίδην, ἧν τε μέγαν τε,
καὶ γ γόνυ δουρὶ βαλὼν ἠρύκακε· τὸν μὲν ἔπειτα
οὐτάζων ξίφεϊ μεγάλῳ, ἐξαίνυτο θυμόν.
- 460 αὐτὰρ ὁ Λαόγονον καὶ Δάρδανον, υἱε Βίαντος,
ἄμφω ἐφορμηθεῖς, ἐξ ἵππων ὥσε χαμᾶζε,
τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας.
Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην· ὁ μὲν ἀντίος ἦλυθε, γούνων,
εἴπως εὖ πεφίδοιτο, λαβὼν, καὶ ζῶν ἀφείη,
- 465 μὴδὲ κατακτείνειεν, ὁμηλικίην ἐλεήσας·
νήπιος, οὐδὲ τὸ ἦδη, ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν.
οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων,
ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαῶς· ὁ μὲν ἥπτετο χεῖρεσι γούνων,
ἰέμενος λίσσεσθ', ὁ δὲ φασγάνῳ οὔτα καθ' ἦπαρ·
- 470 ἐκ δέ οἱ ἦπαρ ὀλισθεῖν, ἀτὰρ μέλαν αἷμα κατ' αὐτοῦ
κόλπον ἐνέπλησεν, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν,
θυμοῦ δευόμενον. ὁ δὲ Μούλιον οὔτα παραστάς
δουρὶ κατ' οὐς· εἴδαρ δὲ δι' οὐατος ἦλθ' ἐτέροιο
αἰχμῇ χαλκείῃ· ὁ δ' Ἀγήνορος υἱὸν Ἐχεκλον

μέσσην κακ κεφαλὴν ξίφει ἤλασε κοπήεντι 475
 πᾶν δ' ὑπερερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὅσσε
 ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
 Δευκαλίωνα δ' ἔπειθ', ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες
 ἀγκῶνος, τῇ τόνγε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν
 αἰχμῇ χαλκείῃ· ὁ δέ μιν μένε χεῖρα βαρυνθεῖς, 480
 πρόσθ' ὀρόων θάνατον· ὁ δὲ φασγάνῳ ἀνχένα θείνας,
 τῇλ' αὐτῇ πῆληκι κάρη βάλε· μυελὸς αὐτε
 σφονδουλίων ἔκπαλθ'· ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κείμε ταυνσθεῖς.
 αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἵεναι μετ' ἀμύμονα Πείρεω υἱόν,
 ῥίγμον, ὃς ἐκ Θρήκης ἐριβώλακος εἰληλούθει· 485
 τὸν βάλε μεσσον ἄκοντι, πάγῃ δ' ἐν πνεύμονι χαλκός.
 ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων. ὁ δ' Ἀρηΐδοον θεράποντα,
 ἄψ' ἵππους στρέψαντα, μετάφρενον ὀξείῃ δουρὶ
 νύξ', ἀπὸ δ' ἄρματος ὥσε· κυκλήθησαν δέ οἱ ἵπποι.
 Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαδέ' ἄγκεα θεσπιδαῆς πῦρ 490
 οὔρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη,
 πάντα τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει·
 ὥς ὅγε πάντα θύνε σὺν ἔγχει, daίμονι ἴσος,
 κτεινομένους ἐφέπων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
 ὥς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους, 495
 τριβέμεναι κρὶ λευκὸν εὐκτιμένην ἐν ἄλῳ.
 ῥίμφα τε λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων·
 ὥς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι
 στείβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
 νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἀντυγες αἱ περὶ δίφρον, 500
 ἃς ἄρ' ἀφ' ἵππειων ὀπλέων ῥαδάμιγγες ἔβαλλον,
 αἷ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων· ὁ δὲ ἵετο κύδος ἀρέσθαι
 Πηλεΐδης, λυθρῷ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

ΙΑΙΛΛΟΣ Φ.

Μάχη παραποτάμιος.

Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἔχον εὐρρεῖος ποταμοῖο,
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
ἔνθα διατμήξας, τοὺς μὲν πεδίονδε δίωκεν
πρὸς πόλιν, ἥπερ Ἀχαιοὶ ἀτυζόμενοι φοβέοντο
ἡματι τῷ προτέρῳ, ὅτε μαίνεται φαίδιμος Ἑκτωρ· 5
τῇ ῥ' οἷγε προχέοντο πεφυζότες· ἡέρα δ' Ἥρη
πίτνα πρόσθε βαθεῖαν, ἐρυκέμεν· ἡμίσεες δὲ
εἰς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθυρροόν, ἀργυροδίην·
ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῃ πατάγῃ· βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα,
ῥχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἵαχον· οἱ δ' ἀλαλητῷ 10
ἔννεον ἔνθα καὶ ἔνθα, ἐλίσσόμενοι περὶ δίνας.
ὥς δ' ὄθ' ὑπὸ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἠερέζονται,
φευγέμεναι ποταμόνδε· τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ,
ὄρμενον ἐξαίφνης, ταὶ δὲ πτώσσουσι κατ' ὕδωρ·
ὥς ὑπ' Ἀχιλλῆος Ξάνθου βαθυδινήεντος 15
πλήτο ῥόος κελάδων ἐπιμῖξ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν.
Αὐτὰρ ὁ Διογενὴς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ῥχθῇ,
κεκλιμένον μυρικήσιν· ὁ δ' ἔσθορε, δαίμονι ἴσος,
φάσγανον οἶον ἔχων, κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα.
τύπτε δ' ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικῆς 20
ἄορι θεινομένων, ἐρυθαίνεται δ' αἵματι ὕδιον.

- ὥς δ' ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος ἰχθυύες ἄλλοι
 φεύγοντες, πιμπλᾶσι μυχοὺς λιμένος εὐόρμου,
 δειδιότες· μάλα γάρ τε κατεσθίει, ὃν κε λάβῃσιν·
 25 ὥς Τρῶες ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα
 πτῶσσον ὑπὸ κρημνούς. ὁ δ' ἐπεὶ κάμε χεῖρας ἐναίρων
 ζωοὺς ἐκ ποταμοῖο δυνώδεκα λέξατο κούρους,
 ποινήν Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο θανόντος.
 30 τοὺς ἐξῆγε θύραζε τεθηπότας, ἥντε νεβρούς,
 δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας εὐτμήτοισιν ἱμάσιν,
 τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσιν·
 δῶκε δ' ἑταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 αὐτὰρ ὁ ἄψ' ἐπόρουσε, δαιζέμεναι μενεαίνων.
 Ἔνθ' υἱεῖ Πριάμοιο συνήντητο Δαρδανίδαο,
 35 ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι, Λυκάονι· τὸν ῥά ποτ' αὐτὸς
 ἦγε λαβῶν ἐκ πατρὸς ἁλωῆς οὐκ ἐθέλοντα,
 ἐννύχιος προμολών· ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξεί χαλκῷ
 τάμνε, νέους ὀρπηκας, ἵν' ἄρματος ἄντυγες εἴεν·
 τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς.
 40 καὶ τότε μιν μιν Αἴημον εὐκτιμένην ἐπέρασσεν,
 νηυσὶν ἄγων· ἀτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκεν.
 κείθεν δὲ ξεῖνός μιν ἐλύσατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν,
 Ἴμβριος Ἡετίων, πέμψεν δ' ἐς δῖαν Ἀρίσβην·
 ἔνθεν ὑπεκπροφυγών, πατρῷον ἵκετο δῶμα.
 45 ἔνδεκα δ' ἥματα θυμὸν ἐτέρπετο οἷσι φίλοισιν,
 ἐλθὼν ἐκ Αἴημοιο· δυωδεκάτῃ δέ μιν αὐτὶς
 χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, ὃς μιν ἔμελλεν
 πέμψειν εἰς Ἀἶδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι.
 τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς
 50 γυμνόν, ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος·
 ἀλλὰ τὰ μὲν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε· τεῖρε γὰρ ἰδρὰ
 φεύγοντ' ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ πόποι, ἦ μέγα θάυμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
 55 ἦ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, οὗσπερ ἔπεφνοι,
 αὐτὶς ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἡερόεντος·

οἶον δὴ καὶ ὄδ' ἦλθε, φυγὼν ὕπο νηλεὲς ἡμαρ,
 Δῆμνον ἐς ἡγαθέην πεπερημένος· οὐδέ μιν ἔσχεν
 πόντος ἄλως πολίης, ὃ πολέας ἀέκοντας ἐρύκει.
 ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέριοιο
 γεύσεται, ὅφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσίν, ἥδὲ δαείω,
 ἢ ἄρ' ὁμῶς καὶ κεῖθεν ἐλεύσεται, ἢ μιν ἐρύξει
 γῇ φυσίζοος, ἥτε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει.

60

ᾧς ὥρμαινε μένων· ὃ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθνηπῶς,
 γούνων ἄψασθαι μεμαῶς· πέρι δ' ἦδελε θυμῷ
 ἐκφυγέειν θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα μέλαιναν.
 ἦτοι ὃ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεύς,
 οὐτάμεναι μεμαῶς· ὃ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων,
 κύψας· ἐγγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
 ἔστη, ἰεμένη χροὸς ἄμεναι ἀνδρομέοιο.
 αὐτὰρ ὃ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἐλὼν ἐλλίσσετο γούνων·
 τῇ δ' ἐτέρῃ ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον, οὐδὲ μεθίλει·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

65

70

Γουνούμαί σ', Ἀχιλεῦ· σὺ δέ μ' αἰδεο, καί μ' ἐλέησον!
 ἀντί τοί εἰμ' ἱκέταο, Διοτρεφές, αἰδοίοιο.

75

πὰρ γὰρ σοὶ πρώτῃ πασάμην Δημήτερος ἀκτῆν,
 ἡματι τῷ, ὅτε μ' εἶλες εὐκτιμένη ἐν ἀλωῇ,
 καὶ μ' ἐπέρασσας, ἀνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε
 Δῆμνον ἐς ἡγαθέην· ἐκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον.

80

νῦν δὲ λύμην, τρὶς τόσσα πορών· ἥως δέ μοι ἔστιν
 ἦδε δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
 πολλὰ παθῶν· νῦν αὖ με τεῆς ἐν χερσίν ἔθηκεν
 Μοῖρ' ὀλοή· μέλλω που ἀπέχθασθαι Διὶ πατρί,
 ὃς μέ σοι αὖτις ἔδωκε· μινυνδάδιον δέ με μητηρ
 γείνατο Λαοδόη, θυγάτηρ Ἀλταο γέροντος,
 Ἄλτεω, ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει,
 Πήδασον αἰπήεσσαν ἔχων ἐπὶ Σατνιόεντι.

85

τοῦ δ' ἔχε θυγατέρα Πρίαμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας·
 τῆςδε δύω γενόμεσθα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις.
 ἦτοι τὸν πρώτοισι μετὰ πρυλέεσσι δάμασσας,
 ἀντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βάλες ὀξείῃ δουρί·

90

νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἔσσεται· οὐ γὰρ ὅτω
 σὰς χεῖρας φεύξασθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσε γε δαίμων.
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν
 95 μὴ με κτεῖν· ἐπεὶ οὐχ ὁμογαστριος Ἑκτορός εἰμι,
 ὃς τοι ἐταῖρον ἔπεφνεν ἐνηέα τε κρατερόν τε.

Ὡς ἄρα μιν Πριάμοιο προσηύδα φαίδιμος υἱός,
 λισσόμενος ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσεν·

Νήπιε, μὴ μοι ἄποινα πιφαύσκειο, μηδ' ἀγόρευε!
 100 πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν αἰσιμον ἡμαρ,
 τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
 Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἔλον, ἥδ' ἐπέρασσα·

νῦν δ' οὐκ ἔσθ', ὅστις θάνατον φύγῃ, ὃν κε θεός γε
 Ἰλίου προπάροιθεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βάλησιν,
 105 καὶ πάντων Τρώων, πέρι δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων.
 ἀλλά, φίλος, θάνε καὶ σύ! τίη ὀλοφύρεαι οὕτως;
 κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 οὐχ ὀράας, οἷος κἀγὼ καλός τε μέγας τε;

πατὴρ δ' εἴμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ·
 110 ἀλλ' ἐπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή—
 ἔσσεται ἡ ἥώς, ἡ δαίτη, ἡ μέσον ἡμαρ—
 ὅππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἔλῃται,
 ἡ ὄγε δουρὶ βαλὼν, ἡ ἀπὸ νευρῆφιν ὀίστῳ.

Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λῦτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
 115 ἔγχος μὲν ῥ' ἀφέηκεν, ὃ δ' ἔζητο χεῖρε πετάσσας
 ἀμφοτέρας. Ἀχιλεὺς δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
 τύψε κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα· πᾶν δέ οἱ εἴσω
 δῦ ξίφος ἀμφηκες· ὃ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
 κείτο ταδείς· ἐκ δ' αἶμα μέλαν ῥέε, δεῦτε δὲ γαῖαν.

120 τὸν δ' Ἀχιλεὺς ποταμόνδε, λαβὼν ποδός, ἦκε φέρεσθαι,
 καὶ οἱ ἐπενχόμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·

Ἐνταυθοῖ νῦν κείσο μετ' ἰχθύσιν, οἳ σ' ὠτειλὴν
 αἶμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες· οὐδέ σε μήτηρ
 ἐνδεμένη λεχέεσσι γοήσεται· ἀλλὰ Σκάμανδρος
 125 οἴσει διηΐεις εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον.

θρῶσκων τις κατὰ κύμα μέλαιναν φρίχ' ὑπαΐξει

ἰχθύς, ὃς κε φύγησι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.
 φθείρεσθ', εἰσόκεν ἄστν κιχέιομεν Ἴλιον ἱρῆς,
 ὑμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὀπίθεν κερατῶν.
 οὐδ' ὑμῖν Ποταμός περ εὐρῆρος ἀργυροδίνης 130
 ἀρκέσει, ᾧ δὴ δηδὰ πολέας ἱερεύετε ταύρους,
 ζωούς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους.
 ἀλλὰ καὶ ὥς ὀλέεσθε κακὸν μόρον, εἰσόκε πάντες
 τίσετε Πατρόκλοιο φόνον καὶ λαιγὸν Ἀχαιῶν,
 οὓς ἐπὶ νηυσὶ Δοῆσιν ἐπέφνετε, νόσφιν ἐμεῖο. 135

Ὡς ἄρ' ἔφη· Ποταμός δέ χολώσατο κηρόδι μᾶλλον·
 ὥρμηθεν δ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως παύσειε πόνοιο
 δίον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λαιγὸν ἀλάλκοι.
 τόφρα δὲ Πηλέος υἱός, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,
 Ἀστεροπαῖφ' ἐπᾶλτο, κατακτάμεναι μενεαίνων, 140
 υἱεῖ Πηλεγόνοσ· τὸν δ' Ἀξιὸς εὐρυρέεθρος
 γείνατο, καὶ Περίβοια, Ἀκεσσαμενοῖο θυγατρῶν
 πρεσβυτάτη· τῇ γάρ ῥα μίγῃ Ποταμός βαθυδίνης.
 τῷ δ' Ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο
 ἔστη, ἔχων δύο δοῦρε· μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ δῆκεν 145
 Ξάνδος, ἐπεὶ κεχόλωτο δαίκταμένων αἰζηῶν,
 τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάϊζε κατὰ ῥόον, οὐδ' ἐλείρειν.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, ὃ μεν ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν;
 δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιώωσιν. 150

Τὸν δ' αὖ Πηλεγόνοσ προσεφώνεε φαιδιμος υἱός·
 Πηλεΐδη μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεεῖνεις;
 εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου, τηλόθ' ἐούσης,
 Παίονας, ἀνδρας ἄγων δολιχεγχείας· ἦδε δέ μοι νῦν 155
 ἡὼς ἐνδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα.
 αὐτὰρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος,
 [Ἀξιοῦ, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαίαν ἴσιν,]
 ὃς τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχει, τὸν δ' ἐμέ φασιν
 γείνασθαι· νῦν αὐτε μαχώμεθα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ. 160

Ὡς φάτ' ἀπειλήσας· ὁ δ' ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεύς

- Πηλιάδα μελίην· ὁ δ' ἀμαρτῇ δούρασιν ἀμφίς
 ἦρως Ἀστεροπαῖος· ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν·
 καὶ ῥ' ἐτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος βάλεν, οὐδὲ διαπρὸ
 165 ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 τῷ δ' ἐτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς
 δεξιτερῆς, σύτο δ' αἷμα κελαινεφές· ἡ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ
 γαίῃ ἐνεστήρικτο, λιλαιομένη χροὸς ἄσαι.
 δεύτερος αὐτ' Ἀχιλεὺς μελίην ἰδυπτίωνα
 170 Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκε, κατακτάμεναι μενεαίνων.
 καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην,
 μεσσοπαλὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μέλινον ἔγχος.
 Πηλείδης δ' ἄορ ὄξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 ἄλτ' ἐπὶ οἱ μεμαῶς· ὁ δ' ἄρα μελίην Ἀχιλῆος
 175 οὐ δύνατ' ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσαι χειρὶ παχείῃ.
 τρὶς μὲν μιν πελέμιξεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων,
 τρὶς δὲ μεδῆκε βίῃ· τὸ δὲ τέτρατον, ἥδελε θυμῷ
 ἄξαι ἐπιγνάμψας δόρυ μέλινον Αἰακίδαο,
 ἀλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα.
 180 γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
 χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν
 ἀσθμαίνοντ'· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσιν ὀρούσας,
 τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠΐδα·
 Κεῖσ' οὕτω! χαλεπὸν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος
 185 παισὶν ἐριζέμεναι, Ποταμοῖο περ ἐκγεγαῶτι.
 φῆσθα σὺν μὲν Ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρυρέοντος·
 αὐτὰρ ἐγὼ γεγενημὲν μεγάλου Διὸς εὐχομαι εἶναι.
 τίκτε μ' ἀνὴρ πολλοῖσιν ἀνάσσωσι Μυρμιδόνεσσιν,
 Πηλεὺς Αἰακίδης· ὁ δ' ἄρ' Αἰακὸς ἐκ Διὸς ἦεν.
 190 τῷ κρείσσων μὲν Ζεὺς Ποταμῶν ἀλιμυρηέντων,
 κρείσσων δ' αὐτὲ Διὸς γεγενη Ποταμοῖο τέτυκται.
 καὶ γὰρ σοὶ Ποταμός γε πάρα μέγας, εἰ δύναται τι
 χραισμεῖν· ἀλλ' οὐκ ἔστι Διὶ Κρονίῳνι μάχεσθαι.
 τῷ οὐδὲ κρεῖων Ἀχελώϊος ἰσοφαρίζει,
 195 οὐδὲ βαθυρρέϊται μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
 ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,

καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρεΐατα μακρὰ νάουσιν
ἀλλὰ καὶ δὲ δειδοικε Διὸς μέγαλοιο κεραυνόν,
δεινὴν τε βροντὴν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγῆσῃ.

Ἥ ῥα, καὶ ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος. 200
τὸν δὲ κατ' αὐτόδι λείπεν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
κείμενον ἐν ψαμάθοισι, δίαυε δέ μιν μέλαν ὕδωρ.
τὸν μὲν ἄρ' ἐγχέλυνες τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο,
δημὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες.

αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Παίονας ἵπποκορυστάς, 205
οἳ ῥ' ἔτι παρ ποταμὸν πεφοβήατο δινήεντα,
ὥς εἶδον τὸν ἄριστον ἐνὶ κρατερῇ ὕσμινῃ
χέρσ' ὑπο Πηλεΐδαο καὶ ἄορι Ἰφι δαμέντα.

ἔνθ' ἔλε Θερσίλοχόν τε Μύδωνά τε Ἀστίπυλόν τε,
Μνῆσόν τε Θρασίον τε καὶ Αἰνιον ἠδ' Ὀφελέστην. 210
καὶ νύ κ' ἔτι πλέονας κτάνε Παίονας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης,
ἀνέρι εἰσάμενος, βαδέης δ' ἐκ φθέγγατο δίνης.

ᾠ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δ' αἴσυλα ῥέζεις
ἀνδρῶν· αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί. 215
εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,
ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας πεδὶον κάτα μέγμερα ῥέζε.
πλήθει γὰρ δὴ μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα·
οὐδέ τί πη δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἄλα διαν,
στευνόμενος νεκύεσσι· σὺ δὲ κτείνεις αἰδήλως. 220

ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον· ἄγῃ μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
ἔσται ταῦτα, Σκάμανδρε Διοτρεφές, ὥς σὺ κελεύεις,
Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων,
πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστνυ, καὶ Ἑκτορι πειρηθῆναι 225
ἰντιβίην, ἥ κέν με δαμάσσεται, ἥ κεν ἐγὼ τόν.

ᾠς εἰπὼν Τρῶεσσιν ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος.
καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης·

ᾠ πόποι, Ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος, οὐ σύγῃ βουλὰς
εἰρύσαιο Κρονίωνος, ὃ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν, 230

Τρωσὶ παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰσόκεν ἔλθῃ
δείελος ὃψὲ δύνων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουράν.

Ἦ, καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν δουρικλυτὸς ἐνδορε μέσσω,
κρημνοῦ ἀπαίξας· ὁ δ' ἐπέσσυτο, οἴδματι θύνων·

235 πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος· ὥσε δὲ νεκροὺς
πολλοὺς, οἳ ῥα κατ' αὐτὸν ἄλῃς ἔσαν, οἷς κτάν' Ἀχιλλεὺς·
τοὺς ἐκβαλλε θύραζε, μεμυκῶς, ἥντε ταῦρος,
χέρσουνδε· ζωοὺς δὲ σάω κατὰ καλὰ ῥέεθρα,
κρύπτων ἐν δίνῃσι βαδείησιν μεγάλῃσιν·

240 δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλλῆα κυκώμενον ἴστατο κύμα,
ᾧ δει δ' ἐν σάκει πίπτων ῥόος· οὐδὲ πόδεσσιν
εἶχε στηριχῆσθαι· ὁ δὲ πτελέην ἔλε χερσὶν
εὐφυνέα, μεγάλην· ἥ δ' ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα,
κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ ῥέεθρα

245 ὄξοισιν πυκινοῖσι· γεφύρωσεν δὲ μιν αὐτόν,
εἴσω πᾶσ' ἐριποῦσ'· ὁ δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορούσας,
ἥϊξεν πεδίοιο ποσὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι,
δείσας· οὐδέ τ' ἔληγε μέγας θεός, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτὸν
ἀκροκελαινόων, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο

250 δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
Πηλεΐδης δ' ἀπόρουσεν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή,
αἰετοῦ οἶματ' ἔχων μέλανος, τοῦ θηρητήρος,
ὅςδ' ἄμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν·
τῷ εἰκὼς ἥϊξεν· ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς

255 σμερδαλέον κονάβιζεν· ὑπαιδα δὲ τοιοῦτο λιασθεῖς
φεύγ', ὁ δ' ὀπισθε ῥέων ἔπετο μέγαλῳ ὀρυμαγδῷ.
ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
ἄμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύη,
χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων·

260 τοῦ μὲν τε προρέοντος, ὑπὸ ψηφίδες ἅπασαι
ὀχλεῦνται· τὸ δὲ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει
χώρῳ ἐνὶ προαλεί, φθάνει δὲ τε καὶ τὸν ἄγοντα·
ὥς αἰεὶ Ἀχιλλῆα κιχήσατο κύμα ῥόοιο,
καὶ λαιψήρὸν ἐόντα· θεοὶ δὲ τε φέρτεροι ἀνδρῶν.

ἵσσάκι δ' ὀρμήσειε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς 265
 στήναι ἐναντίβιον, καὶ γινώμεναι, εἴ μιν ἅπαντες
 ἄδάνατοι φοβέουσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 τοσσάκι μιν μέγα κύμα Διῦπετέος ποταμοῖο
 πλάζ' ὤμους καδύπερθεν· ὁ δ' ὑψόσε πόσσιν ἐπήδα.
 θυμῷ ἀνιάζων· ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα 270
 λάβρος, ὑπαιθα ῥέων, κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῦν.
 Πηλεΐδης δ' ὥμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

Ζεῦ πάτερ, ὥς οὔτις με θεῶν ἐλκεῖνον ὑπέστη
 ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι! ἔπειτα δὲ καὶ τι πάθοιμι.
 ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον αἷτιος Οὐρανιῶνων, 275
 ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἣ με ψεύδεσσιν ἔθελγεν·
 ἦ μ' ἔφατο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκτάων
 λαιψηροῖς ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.
 ὥς μ' ὄφελ' Ἐκτωρ κτείνειν, ὃς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄριστος·
 τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δέ κεν ἐξενάριξεν. 280
 νῦν δέ με λευγαλέφ θανάτῳ εἴμαρτο ἀλῶναι,
 ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὥς παῖδα συφορβόν,
 ὃν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρση χειμῶνι περῶντα.

ὣς φάτο· τῷ δὲ μάλ' ὤκα Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη 285
 στήτην ἐγγὺς ἰόντε, δέμας δ' ἀνδρεσσιν εἵκτην·
 χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντ' ἐπέεσσιν.
 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·

Πηλεΐδη, μήτ' ἄρ τι λίην τρέε, μήτε τι τάρβει·
 τοίῳ γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταρρόδῳ εἰμέν,
 Ζηνὸς ἐπαινέσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη· 290
 ὥς οὐ τοι Ποταμῷ γε δαμήμεναι αἰσιμὸν ἔστιν·
 ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, σὺ δὲ εἴσεαι αὐτός.
 αὐτάρ τοι πυκινῶς ὑποθησόμεθ', αἶ κε πίδαται·
 μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοίου πολέμοιο,
 πρὶν κατὰ Ἰλιόφι κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι 295
 Τρωϊκόν, ὃς κε φύγησι. σὺ δ' Ἐκτορι θυμὸν ἀπούρας,
 ἅψ' ἐπὶ νῆας ἵμεν· δίδομεν δέ τοι εὐχος ἀρέσθαι.

Τὼ μὲν ἄρ' ὥς εἰπόντε μετ' ἄδανάτους ἀπεβήτην.
 αὐτὰρ ὁ βῆ — μέγα γάρ ῥα θεῶν ὠτρυνεν ἐφετμή —

- 300 ἐς πεδῖον· τὸ δὲ πᾶν πληθὺν ὕδατος ἐκχυμενοιο·
πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαΐκταμένων αἰζηῶν
πλῶον, καὶ νέκυες. τοῦ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα
πρὸς ῥόον ἀτσαντος ἀν' ἰδύν· οὐδὲ μιν ἔσχεν
εὐρυρέων ποταμός· μέγα γὰρ σθένος ἔμβαλ' Ἀθήνη.
305 οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ δν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
χώετο Πηλείωνι, κόρυσσε δὲ κύμα ῥόοιο,
ὑψόσ' ἀειρόμενος· Σιμόεντι δὲ κέκλετ' αὔσας·
Φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφοτέροί περ
σχῶμεν· ἐπεὶ τάχα ἄστν μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
310 ἐκπέρσει, Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέουσιν.
ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπίπληθι ῥέεθρα
ὕδατος ἐκ πηγέων, πάντας δ' ὀρόδυνον ἐναύλους·
ἴσθη δὲ μέγα κύμα· πολλὴν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε
φιτρῶν καὶ λάων, ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα,
315 ὃς δὴ νῦν κρατέει, μέμονεν δ' ὄγε ἴσα θεοῖσιν.
φημὶ γὰρ οὔτε βίην χραισμησέμεν, οὔτε τι εἶδος,
οὔτε τὰ τεύχεα καλά, τά που μάλα νεοῖδι λήμνης
κείσεθ' ὑπ' ἰλῦος κεκαλυμμένα· καὶ δέ μιν αὐτὸν
εἰλῶσω ψαμάδοισιν ἄλῃς, χέραδος περιχεύας
320 μυρίον, οὐδέ οἱ ὅστέ' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ
ἀλλέξαι· τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.
αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύχεται, οὐδέ τί μιν χρεὼν
ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί.
Ἦ, καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλλῇ κυκώμενος, ὑψόσε δύνων,
325 μορμύρων ἀφρῶ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσιν.
πορφύρεον δ' ἄρα κύμα Διῡπετέος ποταμοῖο
ἴστατ' ἀειρόμενον, κατὰ δ' ἦρεε Πηλεῖωνα.
Ἦρῃ δὲ μέγ' αὔσε, περιδδείσας Ἀχιλλῇ,
μή μιν ἀποέρσειε μέγας Ποταμός βαθυδίνης.
330 αὐτίκα δ' Ἦφαιστον προσεφώνεεν, δν φίλον υἱόν·
Ὅρσοε, Κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος· ἄντα σέθεν γὰρ
Ἔάνδρον δινήεντα μάχῃ ἥϊσκομεν εἶναι·
ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, πιφανύσκει δὲ φλόγα πολλήν,
αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργέσταο Νότοιο

εἴσομαι ἐξ ἀλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν,
 ἧ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κῆαι,
 φλέγμα κακὸν φορέουσα. σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὀχθῶν
 δένδρεα καὶ, ἐν δ' αὐτὸν ἔει πυρὶ· μηδὲ σε πάμπαν
 μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ·
 μηδὲ πρὶν ἀπόπαιε τεὸν μένος, ἀλλ' ὅπότ' ἂν δὴ
 φθέγξομ' ἐγὼν ἰάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ!

340

Ὡς ἔφαθ'· Ἡφαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαῖς πῦρ.
 πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, καίε δὲ νεκροὺς
 πολλοὺς, οἳ ῥα κατ' αὐτόνδ' ἄλις ἔσαν, οἷς κτάν' Ἀχιλλεύς·
 πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ.
 ὥς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν
 αἰψ' ἀνξηράνη· χαίρει δὲ μιν ὅστις ἐδείρη·
 ὥς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, καδ' δ' ἄρα νεκροὺς
 κῆεν· ὁ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανόωσαν.
 καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρῖκαι,
 καίετο δὲ λωτός τ' ἠδὲ θρύον ἠδὲ κύπειρον,
 τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα ἄλις ποταμοῖο πεφύκει·
 τεύροντ' ἐγγέλυες τε καὶ ἰχθύες, οἳ κατὰ δίνας,
 οἳ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα,
 πνοιῇ τειρόμενοι πολυμήτιος Ἡφαίστοιο.

345

350

355

καίετο δ' ἰς Ποταμοῖο, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἡφαιστ', οὔτις σοίγε θεῶν δύνατ' ἀντιφερῖζειν,
 οὐδ' ἂν ἐγὼ σοίγ' ὦδε πυρὶ φλεγέδοντι μαχοίμην.
 λῆγ' ἔριδος· Τρώας δὲ καὶ αὐτίκα δίος Ἀχιλλεύς
 ἄσπετος ἐξελάσει. τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;

360

Φῆ, πυρὶ καίόμενος· ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα.
 ὥς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ,
 κνίσσῃ μελδόμενος ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο,
 πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται
 ὥς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ·
 οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο· τεῖρε δ' αὐτμῇ
 Ἡφαιστόιο βίῃφι πολύφρονος. αὐτὰρ ὃγ' Ἡρην,
 πολλὰ λισσόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

805

Ἡρην, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδεω

- 370 ἐξ ἄλλων ; οὐ μὲν τοι ἐγὼ τόσον αἰτιός εἰμι,
ὅσπον οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἄρωγοί.
ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελεύεις ·
πανέσθω δὲ καὶ οὗτος. ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὁμοῦμαι,
μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσιν κακὸν ἡμαρ,
375 μηδ' ὁπότ' ἂν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται
καιομένη, καίωσι δ' Ἀρήϊοι υἱες Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
αὐτίκ' ἄρ' Ἥφαιστον προσεφώνεεν, δν φίλον υἱόν ·
Ἥφαιστε, σχέο, τέκνον ἀγακλές ! οὐ γὰρ ἔοικεν
380 ἀδύνατον θεὸν ὧδε βροτῶν ἔνεκα στυφελίζειν.
Ὡς ἔφαθ' · Ἥφαιστος δὲ κατέσβεσε θεσπιδαῆς πῦρ ·
ἄψορρόν δ' ἄρα κύμα κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρα.
αὐτὰρ ἐπεὶ Ξάνδοιο δάμη μένος, οἱ μὲν ἔπειτα
παυσάσθη· Ἥρη γὰρ ἐρύκακε χωομένη περ.
385 Ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἕρις πέσε βεβριδυῖα,
ἀργαλή· δίχα δὲ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο ·
σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ, βράχε δ' εὐρέϊα χθονί ·
ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός. αἶε δὲ Ζεὺς,
ἡμενος Οὐλύμπῳ · ἐγέλασσε δὲ οἱ φίλον ἦτορ
390 γηθοσύνη, ὅδ' ὁρᾶτο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας.
ἔνθ' οὔγ' οὐκέτι δηρὸν ἀφέστασαν · ἦρχε γὰρ Ἀρης
ῥινοτόρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίῃ ἐπόρουσεν,
χάλκεον ἔγχος ἔχων, καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον ·
Τίπτ' αὐτ', ὦ κυνάμνια, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις,
395 θάρσος ἄητον ἔχουσα, μέγας δὲ σε θυμὸς ἀνῆκεν ;
ἢ οὐ μέμνη, ὅτε Τυδεΐδην Διομήδε' ἀνῆκας
οὐτάμεναι ; αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἐλούσα,
ἰδὺς ἐμεῦ ὥσας, διὰ δὲ χροῖα καλὸν ἔδαψας ;
τῷ σ' αὖ τῶν οἴῳ ἀποτισέμεν, ὅσσα μ' ἔοργας.
400 Ὡς εἰπὼν οὔτησε κατ' ἀσπίδα θυσσανόεσσαν,
σμερδαλέην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός·
τῇ μιν Ἀρης οὔτησε μαιφόνος ἔγχει μακρῷ.
ἢ δ' ἀναχασσαμένη λίθον εἴλετο χειρὶ παχείῃ,
κείλευον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε,

τόν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης . 405
 τῷ βάλε θούρον Ἄρηα κατ' αὐχένα, λύσε δὲ γυῖα.
 ἔπτα δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών, ἐκόνισε δὲ χαίτας·
 τεύχεά τ' ἀμφαράβησε· γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 καί μιν ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Νηπύτι, οὐδέ νύ πώ περ ἐπεφράσω, ὅσσον ἀρείων 410
 εὖχομ' ἐγὼν ἔμμεναι, ὅτι μοι μένος ἰσοφαρίζεις.
 οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐριννύας ἐξαποτίνοις,
 ἥ τοι χωμένη κακὰ μήδεται, οὐνεκ' Ἀχαιοὺς
 κάλλιπες, αὐτὰρ Τρῳσὶν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνεις.

ᾠς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπεν ὅσσε φαεινῷ. 415
 τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἐλούσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 πυκνὰ μάλα στενάχοντα· μόγις δ' ἐσαγείρετο θυμόν.
 τὴν δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ᾠ πόποι, αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη, 420
 καὶ δ' αὖθ' ἡ κυνάμυια ἄγει βροτολοιγὸν Ἄρηα
 δητοῦ ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον· ἀλλὰ μέτελθε!

ᾠς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ μετέσσυτο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
 καὶ ῥ' ἐπιεισαμένη, πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ 425
 ἤλασε· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
 τὼ μὲν ἄρ' ἄμφω κείμετο ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 ἡ δ' ἄρ' ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·

Τοιούτοι νῦν πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί,
 εἶεν, ὅτ' Ἀργείοισι μαχοίατο θωρηκτῆσιν, 430
 ὧδέ τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, ὥς Ἀφροδίτη
 ἤλθεν Ἄρει ἐπίκουρος, ἐμῷ μένει ἀντιώωσα·
 τῷ κεν δὴ πάλαι ἄμμες ἐπαυσάμεθα πτολέμοιο,
 Ἰλίου ἐκπέρσαντες ἐϋκτίμενον πτολίεθρον.

ᾠς φάτο· μεῖδῃσεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 αὐτὰρ Ἀπόλλωνα προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων· 435

Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν; οὐδὲ ἔοικεν,
 ἀρξάντων ἐτέρων· τὸ μὲν αἰσχίον, αἶ κ' ἀμαχητὶ
 ἴομεν Οὐλυμπόνδε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.
 ἄρχε· σὺ γὰρ γενεῇφι νεώτερος· οὐ γὰρ ἔμοιγε

- 440 καλόν, ἐπεὶ πρότερος γενόμεν, καὶ πλείονα οἶδα.
νηπύτι', ὥς ἄνοον κραδίην ἔχες! οὐδέ νυ τῶν περ,
μέμνηται, ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἀμφί,
μοῦνοι νῶϊ θεῶν, ὅτ' ἀγήνορι Λαομέδοντι
παρ Διὸς ἐλδόντες θετεύσαμεν εἰς ἐνιαυτόν,
445 μισθῷ ἔπι ῥητῷ· ὁ δὲ σημαίνων ἐπέτελλεν.
ἦτοι ἐγὼ Τρῶεσσι πόλιν πέρι τείχος ἔδειμα,
εὐρύ τε καὶ μάλα καλόν, ἔν' ἄρρηκτος πόλις εἴη·
Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἑλικας βοῦς βουκολέεσκες
Ἰδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου ὑλῆέσσης.
450 ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθέες Ὀβραι
ἐξέφερον, τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα
Λαομέδων ἔκπαγλος, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπεν.
σοὶ μὲν ὄγ' ἠπείλῃσε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
δήσειν, καὶ περάαν νήσων ἔπι τηλεδαπάων·
455 στεῦτο, δ' ὄγ' ἀμφοτέρων ἀποκόψειν οὐατα χαλκῷ.
νῶϊ δέ τ' ἄψορῶροι κίομεν κεκοτηότι θυμῷ,
μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστὰς οὐκ ἐτέλεσσαν.
τοῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν· οὐδὲ μεθ' ἡμέων
πειρᾶ, ὥς κε Τρῶες ὑπερφίαλοι ἀπόλωνται
460 πρόχῃν κακῶς, σὺν παισὶ καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισιν!
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
'Εννοσίγαι', οὐκ ἄν με σαόφρονα μυθήσαιο
ἔμμεναι, εἰ δὴ σοίγε βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζω,
δειλῶν, οἳ φύλλοισιν ἐοικότες, ἄλλοτε μὲν τε
465 ζαφλεγέες τελέθουσιν, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες,
ἄλλοτε δὲ φθινύθουσιν ἀκήριοι. ἀλλὰ τάχιστα
παυσώμεσθα μάχης· οἳ δ' αὐτοὶ δηριαάσθων.
Ὡς ἄρα φωνήσας πάλιν ἐτράπετ'· αἶδετο γάρ ῥι
πατροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃσιν.
470 τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νεῖκεσε, πότνια θεῶν·
[Ἀρτεμις ἀγροτέρη, καὶ οὐνείδειον φάτο μῦθον·]
Φεύγεις δὴ, Ἐκάεργε, Ποσειδάωνι δὲ νίκην
πᾶσαν ἐπέτρεψας, μέλεον δὲ οἳ εὐχος ἔδωκας;
νηπύτιε, τί νυ τοῖον ἔχεις ἀνεμώλιον αὐτῶς;

μή σεν νῦν ἔτι πατρός ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω 475
 εὐχομένον, ὥς τοπρὶν ἐν ἄθανάτοισι θεοῖσιν,
 ἅντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν.

Ὡς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων
 ἀλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοίῃ παράκοιτις· 480
 [νείκεσεν Ἰοχέαιραν ὀνειδείοις ἐπέεσσιν·]

Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύον ἄδδεές, ἀντί' ἐμεῖο
 στήσεσθαι; χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφερέσθαι.
 τοξοφόρῃ περ ἐούσῃ· ἐπεὶ σε λέοντα γυναιξὶν
 Ζεὺς δῆκεν, καὶ ἔδωκε κατακτάμεν, ἦν κ' ἐδέλυσθα.
 ἥτοι βέλτερόν ἐστι, κατ' οὔρεα δῆρας ἐναίρειν, 485
 ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, ἢ κρείσσοσιν ἱφί μάχεσθαι.
 εἰ δ' ἐδέλεις πολέμοιο δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῆς,
 ὅσσον φερτέρῃ εἴμ', ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις.

Ἡ ῥα, καὶ ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτε
 σκαιῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων αἶνυτο τόξα· 490
 αὐτοῖσιν δ' ἄρ' ἔδεινε παρ' οὐατα μειδιώουσα
 ἐντροπαλιζομένην· ταχέες δ' ἔκπιπτον οἷστοι.
 δακρυόεσσα δ' ὑπαιδα θεὰ φύγεν, ὥστε πέλεια,
 ἣ ῥά δ' ὑπ' ἱρηκος κοίλῃν εἰσέπτατο πέτρην,
 χηραμόν· οὐδ' ἄρα τῇγε ἀλώμεναι αἴσιμον ἦεν· 495
 ὥς ἡ δακρυόεσσα φύγεν, λίπε δ' αὐτόδι τόξα.
 Λητὼ δὲ προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·

Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι· ἀργαλέον δὲ
 πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφέληγερέταο·
 ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα μετ' ἄθανάτοισι θεοῖσιν 500
 εὐχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῇφι βίβῃν.

Ὡς ἄρ' ἔφη· Λητὼ δὲ συναίνυτο καμπύλα τόξα,
 πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλλιγγι κούινῃ.
 ἣ μὲν τόξα λαβοῦσα, πάλιν κλέ θυγατέρος ἦς.—
 ἣ δ' ἄρ' Ὀλυμπον ἱκανε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ· 505
 δακρυόεσσα δὲ πατρός ἐφέζετο γούνασι κούρη,
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε· τὴν δὲ προτὶ οἱ
 εἶλε πατὴρ Κρονίδης, καὶ ἀνείρετο, ἥδ' ὑ γελᾶσσας·

- Τίς νυ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐραυίωνων ;
 510 [μαψιδίως, ὥσεί τι κακὸν ῥέζουσιν ἐνωπῇ ;]
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν εὐστέφανος Κελαδαινή·
 σή μ' ἄλοχος στυφέλιξε, πάτερ, λευκώλενος Ἥρη,
 ἐξ ἧς ἄθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 515 αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύσετο Ἴλιον ἱρήν·
 μέμβλετο γάρ οἱ τείχος ἐνδμήτοιο πόλης,
 μὴ Δαναοὶ πέρσειαν ὑπέρμορον ἡματι κείνῳ.
 οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἑόντες,
 οἱ μὲν, χωόμενοι, οἱ δέ, μέγα κυδιῶντες·
 520 καδ' δ' Ἴξον παρ Ζηνὶ κελαινεφεῖ. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Τρῶας ὁμῶς αὐτοὺς τ' ὄλεκεν καὶ μῶνυχας ἵππους.
 ὥς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει
 ἄσπετος αἰδομένοιο, θεῶν δέ ἐ μῆνις ἀνῆκεν·
 πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δέ κῆδε' ἐφῆκεν·
 525 ὥς Ἀχιλεὺς Τρῶεσσι πόνον καὶ κῆδε' ἔθηκεν.
 Ἔσθῃκει δ' ὁ γέρον Πρίαμος θείου ἐπὶ πύργου,
 ἐς δ' ἐνόησ' Ἀχιλλῆα πελώριον· αὐτὰρ ὑπ' αὐτοῦ
 Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες, οὐδέ τις ἀλκὴ
 γίγνεσθ'· ὁ δ' οἰμῶξας ἀπὸ πύργου βαῖνε χαμᾶζε,
 530 ὀτρυνέων παρὰ τείχος ἀγκαλειτοὺς πυλαωρούς·
 Πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχει, εἰσόκε λαοὶ
 ἔλθωσι προτὶ ἄστρ' πεφυζότες· ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
 ἐγγὺς ὅδε κλονέων· νῦν οἶω λoίγι' ἔσεσθαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐς τείχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες,
 535 αὐτὶς ἐπανθέμεναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας·
 δεῖδια γάρ, μὴ οὐλος ἀνὴρ ἐς τείχος ἄλῃται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄνεσάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὄχληας
 αἱ δὲ πετασθεῖσαι τεύξαν φάος. αὐτὰρ Ἀπόλλων
 ἀντίος ἐξέθορε, Τρῶων ἵνα λουγὸν ἀλάλκοι.
 540 οἱ δ' ἰδυὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο
 δίνῃ καρχαλέοι, κεκονιμένοι, ἐκ πεδίοιο
 φεύγον· ὁ δὲ σφεδανὸν ἔφεπ' ἔγχεϊ· λύσσα δέ οἱ κῆρ
 αἰὲν ἔχε κρατερή, μενέαινε δὲ κύδος ἀρέσθαι.

Ἐνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον υἷες Ἀχαιῶν,
 εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα διον ἀνήκεν,
 φῶτ', Ἀντήνορος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.
 ἐν μὲν οἱ κραδίη θάρσος βάλε, παρ δέ οἱ αὐτὸς
 ἔσση, ὅπως θανάτοιο βαρείας Κῆρας ἀλάλκοι,
 φηγῶ κεκλιμένος· κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἡέρι πολλῇ.
 αὐτὰρ ὅγ' ὥς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πτολίπορθον,
 ἔσση, πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·

Ἦ μοι ἐγών, εἰ μὲν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλλῆος
 φεύγω, τῇπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι κλονέονται,
 αἰρήσει με καὶ ὧς, καὶ ἀνάγκη δειροτομήσει.
 εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι ἑάσω
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῇ, ποσὶν δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλη
 φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλίου, ὅφρ' ἂν ἴκωμαι
 Ἰδης τε κημούς, κατὰ τε ῥωπήϊα δύνω·

ἐσπέριος δ' ἂν ἔπειτα λοεσσάμενος ποταμοῖο,
 ἰδρῶ ἀποψυχθεῖς, ποτὶ Ἴλιον ἀπονειόμην.
 ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 μή μ' ἀπαειρόμενον πόλιος πεδίουνδε νοήσῃ,
 καὶ με μεταίξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσιν·
 οὐκέτ' ἔπειτ' ἔσται θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξαι
 λίην γὰρ κρατερός περὶ πάντων ἔστ' ἀνθρώπων.
 εἰ δέ κέν οἱ προπάραιδε πόλιος κατεναντίον ἔλθω·
 καὶ γάρ θην τούτῳ τρωτὸς χρῶς ὀξεί χαλκῷ,
 ἐν δέ ἴα ψυχῇ, θνητὸν δέ ῥ' φασ' ἀνδρωποιοί.
 [ἔμμεναι· αὐτὰρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κύδος ὀπάξει.]

Ἦς εἰπὼν Ἀχιλλῆα ἀλεῖς μένεν· ἐν δέ οἱ ἦτορ
 ἄλκιμον ὥρματο πτολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 ἥντε πόρδαλις εἰσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
 ἀνδρὸς θηρητήρος ἐναντίον, οὐδέ τι θυμῷ
 ταρβεῖ, οὐδέ φοβεῖται, ἐπεὶ κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ
 εἵπερ γὰρ φθάμενός μιν ἦ οὐτάσῃ, ἥ δ' ἀλάσῃ,
 ἀλλὰ τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει

- ἀλκῆς, πρίν γ' ἡὲ ξυμβλήμεναι, ἡὲ δαμῆναι·
 ὧς Ἀντήνορος υἱὸς ἀγαυοῦ, δῖος Ἀγήνωρ,
 580 οὐκ ἔβλεν φεύγειν, πρίν πειρήσαιντ' Ἀχιλλῆος·
 ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἀσπίδα μὲν πρόδ' ἔσχετο πάντοσ' ἔτσην,
 ἐγχείῃ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, καὶ μέγ' αὐτεῖ·
 Ἥ δὴ που μάλ' ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 ἡματι τῷδε πόλιν πέρσειν Τρώων ἀγερῶχων.
 585 νηπύτι', ἣ τ' ἔτι πολλὰ τετεύχεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ
 ἐν γάρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἄνδρες εἰμέν,
 οἷ κε πρόσδε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε καὶ νύων,
 Ἴλιον εἰρυνόμεσθα· σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις,
 ὧδ' ἔκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστής.
 590 Ἥ ῥα, καὶ ὄξυν ἄκοντα βαρείης χειρὸς ἀφήκεν·
 καί ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, οὐδ' ἀφάμαρτεν.
 ἀμφὶ δέ μιν κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέριοιο
 σμερδαλέου κονάβησε· πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσεν
 βλημένου, οὐδ' ἐπέρησε· θεοῦ δ' ἠρύκακε δῶρα.
 595 Πηλεΐδης δ' ὠρμήσατ' Ἀγήνορος ἀντιδέοιο
 δεύτερος· οὐδέ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσσαι,
 ἀλλὰ μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἡέρι πολλῇ,
 ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκ πέμπε νέεσθαι.
 αὐτὰρ ὁ Πηλεΐωνα δόλφ ἀποέργαδε λαοῦ.
 600 αὐτῷ γὰρ Ἑκάεργος, Ἀγήνορι πάντα εἰοκάως,
 ἔστη πρόσδε ποδῶν· ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν.
 ἕως ὁ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο,
 τρέψας παρ ποταμὸν βαθυδινηέντα Σκάμανδρον,
 τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα· δόλφ δ' ἄρ' ἔβελγεν Ἀπόλλων.
 605 ὥς αἰεὶ ἔλποιοτο κιχήσεσθαι ποσὶν οἴσιν·
 τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον ὁμίλῳ
 ἀσπάσιοι προτὶ ἄστν· πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων.
 οὐδ' ἄρα τοίγ' ἔτλαν πόλιος καὶ τείχεος ἐκτὸς
 μείναι ἔτ' ἀλλήλους, καὶ γινώμεναι, ὅς τε πεφεύγοι
 610 ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ· ἀλλ' ἐσσυμένως ἐσέχυντο
 εἰς πόλιν, ὄντινα τῶνγε πόδες καὶ γοῦνα σάωσαν.

ΙΛΙΑΔΟΣ Χ.

Ἕκτορος ἀναίρεσις.

ὦς οἱ μὲν κατὰ ἄστυ πεφυζότες, ἥντε νεβροί,
ἰδρῶ ἀπεψύχοντο, πῖον τ' ἀκέοντό τε δίψαν,
κεκλιμένοι καλῆσιν ἐπάλξεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
τείχεος ἄδσον ἴσαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.

Ἕκτορα δ' αὐτοῦ μῆνας ὅλοη Μοῖρ' ἐπέδησεν,
Ἴλίου προπάροιθε, πυλάων τε Σκαιάων.
αὐτὰρ Πηλεΐωνα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·

5

Τίπτε με, Πηλέος υἱέ, ποσὶν ταχέεσσι διώκεις,
αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον ; οὐδέ νύ πώ με
ἔγνως, ὥς θεός εἰμι, σὺ δ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις.
ἦ νύ τοι οὔτι μέλει Τρώων πόνος, οὐς ἐφόβησας,
οἳ δὴ τοι εἰς ἄστυ ἄλεν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης.
οὐ μὲν με κτενέεις, ἐπεὶ οὔτοι μόρσιμός εἰμι.

10

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
ἔβλαψάς μ', Ἐκάεργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων,
ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος· ἦ κ' ἔτι πολλοὶ
γαῖαν ὁδάξ εἶλον, πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι.
νῦν δ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δ' ἐσάωσας
ῥηϊδίως, ἐπεὶ οὔτι τίσις γ' ἔδδειςας ὀπίσσω.
ἦ σ' ἂν τισαίμην, εἴ μοι δύναμὶς γε παρέιη.

15

20

ὦς εἰπὼν προτὶ ἄστυ μέγα φρονέων ἐβεβήκει,

- σευάμενος, ὥςδ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφιν,
 ὃς ῥά τε ρεῖα θέησι τιταινόμενος πεδίοιο·
 ὥς Ἀχιλεὺς λαιψήρᾳ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα.
- 25 Τὸν δ' ὁ γέρων Πρίαμος πρῶτος ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν,
 παμφαίνονδ', ὥστ' ἀστέρ', ἐπεσσύμενον πεδίοιο,
 ὃς ῥά τ' ὀπώρας εἰσιν· ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ
 φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῶ·
 οὔτε κύν' Ὀρίωνος ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν·
- 30 λαμπρότατος μὲν ὄδ' ἐστί, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται,
 καὶ τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν
 ὥς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος.
 ὦμωξεν δ' ὁ γέρων, κεφαλὴν δ' ὄγε κόψατο χερσίν,
 ὑψόσ' ἀνασχόμενος, μέγα δ' οἰμώξας ἐγεγώνει,
- 35 λισσόμενος φίλον υἱόν· ὁ δὲ προπάρειθε πυλάων
 ἐστήκει, ἄμοτον μεμαῶς Ἀχιλῆϊ μάχεσθαι·
 τὸν δ' ὁ γέρων ἐλεεινὰ προσηύδα, χεῖρας ὀρεγνυς·
 "Ἐκτορ, μή μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον
 οἶος ἀνευθ' ἄλλων, ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπης,
- 40 Πηλείωνι δαμείς· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
 σχέτλιος! αἶδε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο,
 ὅσσον ἐμοί· τάχα κέν ἐ κύνες καὶ γῆπες ἔδονται
 κείμενον· ἢ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πρᾶπίδων ἄχος ἔλθοι·
 ὃς μ' υἱὼν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκεν,
- 45 κτείνων, καὶ περνὰς νήσων ἔπι τηλεδαπάων.
 καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε, Λυκάονα καὶ Πολύδωρον,
 οὐ δύναμαι ἰδέειν, Τρώων εἰς ἄστυ ἀλέντων,
 τοὺς μοι Λαοδότη τέκετα, κρείουσα γυναικῶν.
 ἀλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῷ, ἢ τ' ἂν ἔπειτα
- 50 χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ'· ἔστι γὰρ ἔνδον·
 πολλὰ γὰρ ὥπασε παιδὶ γέρων ὀνομακλυτὸς Ἄλτης.
 εἰ δ' ἤδη τεθνῶσι, καὶ εἰν' Αἶδαο δόμοισιν,
 ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθ'·
 λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινυθαδιώτερον ἄλγος
- 55 ἔσσεται, ἣν μὴ καὶ σὺ θύνης, Ἀχιλῆϊ δαμασθεῖς.
 ἀλλ' εἰσέρχεο τείχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σαώσης

Τρῶας καὶ Τρωάς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξης
 Πηλεΐδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερδῆς.
 πρὸς δ', ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον,
 δύσμορον, ὃν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῶ
 αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα, 60
 υἱὰς τ' ὀλλυμένους, ἐλκηθείσας τε θύγατρας,
 καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα
 βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηϊοτήτῃ,
 ἐλκομένας τε νυοὺς ὁλοῆς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν. 65
 αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρῶτησιν θύρῃσιν
 ὠμηστοὶ ἐρύουσιν, ἐπεὶ κέ τις ὀξείῃ χαλκῶ
 τύψας, ἥε βαλὼν, ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἔληται,
 οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι, τραπέζης πυλαωρούς,
 οἳ κ' ἐμὸν αἷμα πίνοντες, ἀλύσσουντες πέρι θυμῶ, 70
 κείσονται ἐν προθύροισι. νέφρ' δέ τε πάντ' ἐπέουκεν,
 Ἀρηϊκταμένω, δεδαῖγμένω ὀξείῃ χαλκῶ,
 κεῖσθαι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὃ, ττι φανήη·
 ἀλλ' ὅτε δὴ πολὺόν τε κάρη, πολὺόν τε γένειον,
 αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος, 75
 τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 Ἦ ῥ' ὁ γέρων, πολλὰς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἔλκετο χερσίν,
 τίλλων ἐκ κεφαλῆς· οὐδ' Ἔκτορι θυμὸν ἔπειδεν.
 μήτηρ δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέουσα,
 κόλπον ἀνιεμένη, ἐτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχεν· 80
 καὶ μιν δακρυχέουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
 Ἔκτορ, τέκνον ἐμόν, τάδε τ' αἶδεο, καὶ μ' ἐλέησον
 αὐτήν! εἵποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον,
 τῶν μῆσαι, φίλε τέκνον· ἄμυνε δὲ δῆϊον ἄνδρα,
 τείχεος ἐντὸς ἐών, μηδὲ πρόμος ἵστασο τούτῳ· 85
 σχέτλιος! εἵπερ γάρ σε κατακτάνῃ, οὗ σ' ἔτ' ἔγωγε
 κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτῇ,
 οὐδ' ἄλοχος πολύδαρος· ἀνευθε δέ σε μέγα νῶϊν
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται.
 Ὡς τὼγε κλαίοντε προσαυδήτην φίλον υἱόν, 90
 πολλὰ λισσομένω· σὺ δ' Ἔκτορι θυμὸν ἔπειδον·

- ἀλλ' ὄγε μῖν' Ἀχιλῆα πελώριον ἄσπον ιοντα.
 ὥς δὲ δράκων ἐπὶ χειρὶ ὀρέστερος ἄνδρα μένησιν,
 βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ'· ἔδν δέ τέ μιν χόλος αἰνός
 95 σμερδαλέον δὲ δέδορκεν, ἐλισσόμενος περὶ χειρὶ·
 ὥς Ἐκτωρ, ἄσβεστον ἔχων μένος, οὐχ ὑπεχώρει,
 πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι φαεινὴν ἀσπίδ' ἐρείσας.
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·
 "ὦ μοι ἐγών, εἰ μὲν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
 100 Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχεῖν ἀναθήσει,
 ὅς μ' ἐκέλευε Τρῳσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι
 νύχθ' ὑπο τήνδ' ὀλοήν, ὅτε τ' ὤρετο διός Ἀχιλλεύς.
 ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν·
 νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν,
 105 αἰδέομαι Τρῳᾶς καὶ Τρῳάδας ἐλκεσιπέπλους,
 μήποτε τις εἴπησι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο·
 "Ἐκτωρ ἦφι βίῃφι πιθήσας ὤλεσε λαόν.
 ὥς ἐρέουσιν· ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη,
 ἄντην ἢ Ἀχιλῆα κατακτείναντα νέεσθαι,
 110 ἢ ἐκεν αὐτὸν ὀλέσθαι εὐκλειῶς πρὸ πόλης.
 εἰ δὲ κεν ἀσπίδα μὲν καταΐετομαι ὀμφαλόεσσαν,
 καὶ κόρυθα βριαρὴν, δόρυ δὲ πρὸς τείχος ἐρείσας,
 αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω,
 καὶ οἱ ὑπόσχωμαι Ἑλένην καὶ κτήμαδ' ἅμ' αὐτῇ,
 115 πάντα μάλ', ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
 ἡγάγετο Τροίηνδ', ἣτ' ἔπλετο νεῖκεος ἀρχή,
 δωσέμεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν, ἅμα δ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς
 ἀλλ' ἀποδάσσεσθαι, ὅσσα πτόλις ἦδε κέκευθεν·
 Τρῳσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὄρκον ἔλωμαι,
 120 μήτι κατακρύψειν, ἀλλ' ἄνδιχα πάντα δάσασθαι·
 [κτῆσιν ὅσῃν πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἑέργει·]
 ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός ;
 μή μιν ἐγὼ μὲν ἴκωμαι ἰών· ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει,
 οὐδέ τί μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με, γυμνὸν ἔοντα,
 125 αὐτῶς, ὥστε γυναῖκα, ἐπεὶ κ' ἀπὸ τεύχεα δύω.
 οὐ μὲν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης

- τῷ ὀαριζέμεναι, ἅτε παρθένος ἦΐθεός τε,
 παρθένος ἦΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοιν.
 θέλτερον αὐτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν· ὅττι τάχιστα
 εἶδομεν, ὅπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξῃ. 130
- Ὡς ὥρμαινε μένων· ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθεν Ἀχιλλεύς,
 ἴσος Ἐνναλίῳ, κορυθαίκι πτολεμιστῇ,
 σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὤμων
 δεινὴν· ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἵκελος αὐγῇ
 ἢ πυρὸς αἰδομένου, ἢ ἡελίου ἀνύοντος. 135
- Ἔκτορα δ', ὡς ἐνόησεν, ἔλε τρόμος· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 αὖτις μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθεῖς.
 Πηλεΐδης δ' ἐπόρουσε, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
 ἦϋτε κίρκος ὄρεσφιν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν,
 ῥηϊδίως οἶμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν· 140
- ἢ δέ θ' ὕπαιδα φοβεῖται· ὁ δ' ἐγγύθεν ὄξυ λεληκὼς
 ταρφέ' ἐπαύσσει, ἐλέειν τέ εἰ θυμὸς ἀνώγει·
 ὡς ἄρ' ὄγ' ἐμμεμαῶς ἰδὺς πέτετο· τρέσε δ' Ἔκτωρ
 τεῖχος ὑπο Τρώων, λαίψηρά δὲ γούνατ' ἐνώμα.
 οἱ δὲ παρὰ σκοπιὴν καὶ ἔρινεὸν ἡνεμόεντα 145
- τείχεος αἰὲν ὑπὲκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο·
 κρουνῶ δ' ἵκανον καλλιῤῥόω, ἔνθα δὲ πηγαὶ
 δοιαὶ ἀναΐσσουνσι Σκαμάνδρου δινήεντος.
 ἢ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
 γίγνεται ἐξ αὐτῆς, ὥσει πυρὸς αἰδομένοιο· 150
- ἢ δ' ἐτέρη θέρει προρέει εἰκυῖα χαλάζῃ,
 ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ·
 ἔνθα δ' ἐπ' αὐτῶν πλυνοὶ εὐρέες ἐγγυὺς ἔασιν
 καλοὶ, λαῖνεοι, ὅθι εἵματα συγαλόνετα
 πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι, καλαὶ τε θύγατρες, 155
- τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν.
 τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὀπισθε διώκων·
 πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δῖωκε δὲ μιν μέγ' ἀμείνων
 καρπαλίμως· ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον, οὐδὲ βοείην
 ἀρνύσθην, ἃ, τε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν, 160
- ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θέον Ἔκτορος ἵπποδάμοιο.

- ὥς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι
ρίμφα μάλα τρωχῶσι· τὸ δὲ μέγα κείται ἀεθλον,
ἢ τρίπος ἢ ἐ γυνή, ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος·
- 165 ὥς τὰ τρεῖς Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην
καρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δέ τε πάντες ὁρῶντο.
τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
ὦ πόποι, ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τείχος
ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
- 170 Ἔκτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκην,
Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὐτὴ
ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὐτὴ ἐ δῖος Ἀχιλλεύς
ἄστν πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκει.
ἀλλ' ἄγετε, φράζεσθε, θεοί, καὶ μητιάσθε,
- 175 ἢ ἐ μιν ἐκ θανάτοιο σάωσομεν, ἢ ἐ μιν ἤδη
Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῇ δαμάσσομεν, ἐσθλὸν ἔοντα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ὦ πάτερ, ἀργικέραυνε, κελαινεφές, οἶον ἔειπες!
ἄνδρα θνητὸν ἔοντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
- 180 ἀψ' ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
πρόφρονι μυθέομαι· ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι·
- 185 ἔρξον, ὅπῃ δὴ τοι νόος ἔπλετο, μηδέ τ' ἐρώει.
ὦς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιοι καρήνων αἴξασα.
Ἔκτορα δ' ἀσπερχὲς κλονέων ἔφεπ' ὥκυσ Ἀχιλλεύς.
ὥς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφιο δίηται,
- 190 ὄρσας ἐξ εὐνῆς, διὰ τ' ἄγkea καὶ διὰ βήσσας·
τὸν δ' εἶπερ τε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ,
ἀλλά τ' ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὖρῃ·
ὥς Ἔκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα Πηλεΐωνα.
ὅσσάκι δ' ὀρμήσειε πυλάων Δαρδανιάων
- 195 ἀντίον αἰξασθαι, εὐδμήτους ὑπὸ πύργους,
εἰ πῶς οἱ καθύπερθε ἀλάλκοιεν βελέεσσιν·

τοσσάκι μιν προπάρειδεν ἀποστρέψασκε παραφθὰς
 πρὸς πεδίον· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεὶ.
 ὥς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν·
 οὐτ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὐδ' ὃς διώκειν· 200
 ὥς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, οὐδ' ὃς ἀλύξαι.
 πῶς δέ κεν Ἑκτωρ Κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο,
 εἰ μὴ οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἦντετ' Ἀπόλλων
 ἐγγύθεν, ὃς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γούνα·
 Λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρῆατι διὸς Ἀχιλλεύς, 205
 οὐδ' ἔα ἰέμεναι ἐπὶ Ἑκτορι πικρὰ βέλεμνα·
 μήτις κῦδος ἄροιτο βαλὼν, ὃ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο,
 καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα·
 ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε ταυηλεγέος θανάτοιο, 210
 τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἑκτορος ἵπποδάμοιο.
 ἔλκε δὲ μέσσα λαβὼν· ῥέπε δ' Ἑκτορος αἰσιμον ἡμαρ,
 ὄχχετο δ' εἰς Αἶδαο· λίπεν δέ ἐ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Πηλείωνα δ' ἔκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἀγχού δ' ἵσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 215
 Νῦν δὴ νῶτ' γ' ἔολπα, Διὶ φίλε, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι, προτὶ νῆας,
 Ἑκτορα δηώσαντε, μάχης ἅτον περ ἔοντα.
 οὐ οἱ νῦν ἔτι γ' ἔστι πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι,
 οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἐκάεργος Ἀπόλλων, 220
 προσπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στήθι καὶ ἄμπνυε· τόνδε δ' ἐγὼ τοι
 οἰχομένη πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὃ δ' ἐπειδέτο, χαῖρε δὲ θυμῷ·
 στή δ' ἄρ' ἐπὶ μελῆς χαλκογλῶχινος ἐρεισθεῖς. 225
 ἥ δ' ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κιχήσατο δ' Ἑκτορα διον,
 Διηϊφόβῳ εἰκυῖα δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
 ἀγχού δ' ἵσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥδεϊ', ἥ μάλα δὴ σε βιάζεται ὥκεις Ἀχιλλεύς,
 ἄστνυ πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκων· 230
 ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Διήφοβ', ἣ μένμοι τοπάρους πολὺ φίλτατος ἦσθα
 γνωτῶν, οὗς Ἐκάβῃ ἠδὲ Πριάμος τέκε παῖδας·
 235 νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι,
 ὃς ἔτλης ἐμεῦ εἵνεκ', ἐπεὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσιν,
 τείχεος ἐξελθεῖν, ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 ἦθεϊ, ἣ μὲν πολλὰ πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 240 λίσσουσθ', ἐξείης γουνούμενοι, ἀμφὶ δ' ἐταῖροι,
 αὖθι μένειν· τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες·
 ἀλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθει λυγρῷ.
 νῦν δ' ἰδὺς μεμαῶτε μαχώμεθα, μηδέ τι δούρω
 ἔστω φειδωλή, ἵνα εἶδομεν, εἴ κεν Ἀχιλλεὺς
 245 νῶϊ κατακτεῖνας, ἔναρα βροτόεντα φέρηται
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς, ἣ κεν σῶ δουρὶ δαμῆῃ.

Ὡς φαμένη, καὶ κερδοσύνη ἠγήσατ' Ἀθήνη.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 250 Οὐ σ' ἔτι, Πηλέος υἱέ, φοβήσομαι, ὥς τοπάρους περ.
 τρὶς περὶ ἄστρῳ μέγα Πριάμου δῖον, οὐδέ ποτ' ἔτλην
 μεῖναι ἐπερχόμενον· νῦν αὐτὲ με θυμὸς ἀνήκεν,
 στήμεναι ἀντία σείο· ἔλοιμί κεν, ἣ κεν ἀλοίην.
 ἀλλ' ἄγε, δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι
 255 μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων·
 οὐ γὰρ ἐγὼ σ' ἐκπάγλον ἀεικίῳ, αἶ κεν ἐμοὶ Ζεὺς
 δῶῃ καμμουίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι·
 ἀλλ' ἐπεὶ ἄρ' ἐκέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε', Ἀχιλλεῦ,
 νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὥς δὲ σὺ ῥέζειν.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
 Ἔκτορ, μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε.
 ὥς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά,
 οὐδέ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
 ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερές ἀλλήλοισιν
 260 ὥς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὔτε τι νῶϊν
 ὄρκια ἔσσονται, πρὶν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα

αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
 παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο· νῦν σε μάλα χρῆ
 αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.
 οὐ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξις· ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη 270
 ἔγχει ἐμῷ δαμάῃ· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις
 κήδε' ἐμῶν ἐτάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχεϊ θύων.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖει δολιχόσκιον ἔγχος.
 καὶ τὸ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο φαίδιμος Ἔκτωρ·
 ἔξετο γὰρ προῖδῶν, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος, 275
 ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη· ἀνὰ δ' ἤρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
 ἅψ δ' Ἀχιλῆϊ δίδου, λάθε δ' Ἔκτορα, ποιμένα λαῶν.
 Ἔκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλεῖωνα·

Ἕμβροτες, οὐδ' ἄρα πῶ τι, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 ἐκ Διὸς ἡεΐδης τὸν ἐμὸν μόρον, ἥτοι ἔφης γε· 280
 ἀλλὰ τις ἄρτιεπὴς καὶ ἐπικλοπὸς ἔπλεο μύθων,
 ὄφρα σ' ὑποδδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι.
 οὐ μὲν μοι φεύγοντι, μεταφρένφ ἐν δόρῳ πῆξεις,
 ἀλλ' ἰδὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον,
 εἴ τοι ἔδωκε θεός· νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλειαί 285
 χάλκεον! ὥς δὴ μιν σῶ ἐν χροῖ πᾶν κομίσαιο.
 καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο,
 σείο καταφθιμένοιο· σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλε Πηλεΐδαο μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάμαρτεν· 290
 τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ. χῶσατο δ' Ἔκτωρ,
 ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός·
 στῆ δὲ κατηφήσας, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλινον ἔγχος·
 Διήφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπινδα, μακρὸν αὖσας,
 ἥτεέ μιν δόρυ μακρόν· ὁ δ' οὔτι οἱ ἐγγύθεν ἦεν. 295
 Ἔκτωρ δ' ἔγνω ἥσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·

ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ με θεοὶ θάνατόνδε κάλεσσαν·
 Διήφοβον γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωα παρῆναι·
 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.
 νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακός, οὐδέ τ' ἀνευθεν, 300
 οὐδ' ἀλέη· ἦ γάρ ῥα πάλαι τόγε φίλτερον ἦεν
 Ζῆνι τε καὶ Διὸς υἱεῖ, Ἐκηβόλῳ, οἷ με πάρος γε

- πρόφρονες εἰρύατο· νῦν αὐτέ με Μοῖρα κιχάνει·
 μὴ μὰν ἀσπουνδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
 305 ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ὀξύ,
 τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε,
 οἴμησεν δὲ ἀλείς, ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετής,
 ὅστ' εἰσιν πεδίοι τε διὰ νεφέων ἐρεβενῶν,
 310 ἀρπάξων ἢ ἄρ' ἀμαλὴν ἢ πτώκα λαγῶν·
 ὥς Ἐκτωρ οἴμησε, τινάσσων φάσγανον ὀξύ.
 ὠρμήθη δ' Ἀχιλεὺς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸς
 ἀγρίου· πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψεν
 καλόν, δαιδάλεον· κόρυδι δ' ἐπένευε φαεινῇ,
 315 τετραφάλῳ· καλαὶ δὲ περισσεύοντο ἔθειραι
 χρύσεαι, ἃς Ἡφαίστος ἔει λόφον ἀμφὶ θάμειάς.
 οἷος δ' ἀστὴρ εἰσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῶ
 ἔσπερος, ὃς κάλλιτος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ·
 ὥς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεὺς
 320 πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἐκτορι δίφ,
 εἰσορώων χροῶ καλόν, ὅπη εἴξειε μάλιστα.
 τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χροῶ χάλκεα τεύχη,
 καλά, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε κατακτάς·
 φαίνεται δ', ἥ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσιν,
 325 λαυκανίην, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὀλεθρὸς·
 τῇ ῥ' ἐπὶ οἱ μεμαῶτ' ἔλασ' ἐγχεῖ διὸς Ἀχιλλεὺς·
 ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή,
 οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελήϊ τάμε χαλκοβάρεια,
 ὄφρα τί μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.
 330 ἦριπτε δ' ἐν κονίῃς· ὁ δ' ἐπεύξατο διὸς Ἀχιλλεὺς.
 Ἐκτορ, ἀτάρ που ἔφης, Πατροκλῆ' ἐξαναρίζων,
 σῶς ἔσσεσθ', ἐμὲ δ' οὐδὲν ὑπίζεο νόσφιν ἔοντα.
 νήπιε! τοῖο δ' ἀνενθεν ἀοοσητῆρ μέγ' ἀμείνων
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι ἐγὼ μετόπισθε λελείμην,
 335 ὃς τοι γούνατ' ἔλυσα· σὲ μὲν κύνες ἦδ' οἰωνοὶ
 ἐλκήσουσ' αἰκῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί.
 Τὸν δ' ὀλυγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ

λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων, σῶν τε τοκῆων,
μή με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν.
ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκὸν τε ἄλῃς χρυσὸν τε δέδεξο, 340
δῶρα, τὰ τοι δώσουσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρὸς με
Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη ποδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
μη με, κύον, γούνων γουναίξο, μηδὲ τοκῆων!
αἱ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη,
ὦμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἷά μ' ἔοργας·
ὥς οὐκ ἔσθ', ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι·
οὐδ' εἴ κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινῆριτ' ἄποινα
στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα· 350
οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτόν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι
Δαρδανίδης Πρίαμος· οὐδ' ὥς σέγε πότνια μήτηρ
ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτή,
ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσσονται.

Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ· 355
ἦ σ' εὖ γιγνώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον
πείσειν· ἦ γὰρ σοῖγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμὸς.
φράξο νῦν, μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι,
ἥματι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
ἔσθλὸν ἐόντ', ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν. 360

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
ψυχὴν δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἀϊδὸςδε βεβήκει,
ὃν πότμον γούωσα, λιποῦσ' ἀδροτῆτα καὶ ἥβην.
τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηύδα διὸς Ἀχιλλεύς·

Τέθναδι· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅππότε κεν δῇ 365
Ζεὺς ἐδέλῃ τελέσαι, ἧδ' ἀδάνατοι θεοὶ ἄλλοι.

Ἦ ῥα, καὶ ἐκ νεκροῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος.
καὶ τόγ' ἀνενδεν ἔθιχ', ὃ δ' ἀπ' ὤμων τείχε' ἐσύλα
αἱματόεντ'· ἄλλοι δὲ περιδραμον υἷες Ἀχαιῶν,
οἳ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν 370
Ἔκτορος· οὐδ' ἄρα οἳ τις ἀνουτηγὶ γε παρέστη.
ὦδε δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

- ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφασσάσθαι.
 Ἔκτωρ, ἦ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέφ.
- 375 ὦς ἄρα τις εἶπεςκε, καὶ οὐτήσασκε παραστάς.
 τὸν δ' ἐπεὶ ἐξενάριξε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 στὰς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μεδοντες,·
 ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν,
 380 ὃς κακὰ πόλλ' ἔρρεξεν, ὅς οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι·
 εἰ δ', ἄγετ', ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν,
 ὄφρα κέ τι γινώμεν Τρώων νόον, ὄντιν' ἔχουσιν·
 ἢ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην, τοῦδε πεσόντος,
 ἢ ἐμένειν μεμῶασι, καὶ Ἔκτορος οὐκέτ' ἐόντος.
- 385 ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός ;
 κεῖται παρ νήεσσι νέκυς ἄκλαντος, ἄθαρπτος,
 Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι, ὄφρ' ἂν ἔγωγος
 ζωοῖσιν μετέω, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
 εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Αἰῖδα,
 390 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κεῖνι φίλου μεμνήσομ' ἐταίρου.
 νῦν δ' ἄγ', αἰδούντες παῖήονα, κούροι Ἀχαιῶν,
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρήσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν.
 ἡράμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφνομεν Ἔκτορα δῖον,
 ὃ Τρώες κατὰ ἄστυ, θεῷ ὥς, εὐχετόωντο.
- 395 Ἥ ῥα, καὶ Ἔκτορα δῖον αἰεκέα μῆδετο ἔργα.
 ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε
 ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρυγης, βοέους δ' ἐξήπτεν ἱμάντας.
 ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε· κάρη δ' ἔλκεσθαι ἔασεν·
 ἐς δίφρον δ' ἀναβάς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' ἀείρας,
 400 μᾶστιξεν δ' ἐλάαν, τὸ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθη·
 τοῦ δ' ἦν ἐλκομένοιο κονίσσαλος· ἀμφὶ δὲ χαῖται
 κυάνεαι πύλναντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσιν
 κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσιν
 δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἐῖν ἐν πατρίδι γαίῃ.
 405 ὥς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν· ἡ δέ νυ μήτηρ
 τέλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἑρρίψε καλύπτρην
 τηλόσε· κώκυσεν δὲ μάλα μέγα, παῖδ' ἐσιδοῦσα.
 ὦμωξεν δ' ἐλεεινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ

καυκτῷ τ' εἶχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστν
τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἦν ἐναλίγκιον, ὥς εἰ ἅπασα 410
Ἴλιος ὀφρυνέεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.

λαοὶ μὲν ῥα γέροντα μόγῃς ἔχον ἀσχαλῶντα,
ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων.
πάντας δ' ἔλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,
ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον. 415

Σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἷον ἐάσατε, κηδόμενοί περ,
ἐξελθόντα πόλῃος, ἰκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
λίσσωμ' ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὀβριμοεργόν,
ἦν πῶς ἡλικίην αἰδέσσεται, ἥδ' ἐλεήσῃ

γῆρας, καὶ δὲ νῦ τῷδε πατὴρ τοιόςδε τέτυκται, 420
Πηλεΐς, ὃς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε, πῆμα γενέσθαι
Τρωσί· μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγε' ἔδῃκεν.

τόσσοις γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας·
τῶν πάντων οὐ τόσπον οὐδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
ὥς ἐνός, οὐ μ' ἄχος ὀξὺ κατοίσεται Ἀΐδος εἴσω, 425
Ἑκτορος· ὥς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσιν
τῷ κε κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε, μυρομένῳ τε,
μήτηρ θ', ἣ μιν ἔτικτε, δυσάμμορός, ἥδ' ἐγὼ αὐτός.

Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται·
Τρωῆσιν δ' Ἑκάβη ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο. 430

Τέκνον, ἐγὼ δειλὴ τί νῦ βέλομαι, αἰνὰ παθούσα,
σεῦ ἀποτεθνηῶτος ; ὃ μοι νύκτας τε καὶ ἡμῆρας
εὐχῶλῃ κατὰ ἄστν πελέσκειο, πᾶσί τ' ὄνειαρ,
Τρωσί τε καὶ Τρωῆσι κατὰ πτόλιν, οἳ σε, θεὸν ὥς,
δειδέχατ'· ἥ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἔσθθα, 435
ζῶς ἐών· νῦν αὖ θάνατος καὶ Μοῖρα κιχάνει.

Ὡς ἔφατο κλαίουσ' ἄλοχος δ' οὐπω τι πέπυστο
Ἑκτορος· οὐ γάρ οἱ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν
ἠγγεῖλ', ὅττι ῥα οἱ πόσις ἔκτοδι μίμνε πυλάων·
ἀλλ' ἦγ' ἰστὸν ὕφαινε, μυχῷ δόμου ὑψηλοῦ, 440
δίπλακα πορφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσεν.
κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοις κατὰ δῶμα,
ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο
Ἑκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκ νοστήσαισι

- 445 *νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν, ὃ μιν μάλα τῆλε λοετρῶν
 χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου,
 τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκὶς·
 ἢ δ' αὖτις δμῳῇσιν εὐπλοκάμοισι μετηύδα·*
- 450 *Δεῦτε, δύνω μοι ἔπεσθον, ἴδωμ', ὅτιν' ἔργα τέτυκται.
 αἰδοίης ἐκυρῆς ὁπὸς ἔκλυον· ἐν δ' ἐμοὶ αὐτῇ
 στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, νέρδε δὲ γούνα'
 πῆγνυται· ἐγγὺς δὴ τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν.
 αἱ γὰρ ἀπ' οὐατος εἴη ἐμεῦ ἔπος! ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς*
- 455 *δεῖδω, μὴ δὴ μοι θρασὺν Ἑκτορα διὸς Ἀχιλλεύς,
 μούνον ἀποτμήξας πόλιος, πεδίονδε δίηται,
 καὶ δὴ μιν καταπαύσῃ ἀγνορίης ἀλεγεινῆς,
 ἣ μιν ἔχεσκ'· ἐπεὶ οὐποτ' ἐνὶ πλῆθυσὶ μένεν ἀνδρῶν,
 ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ δν μένος οὐδενὶ εἴκων.*
- 460 *Ὡς φαμένη μεγάροιο διέσσυτο, μαινάδι ἴση,
 παλλομένη κραδίην· ἅμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἴξεν ὁμίλον,
 ἔσθη παπτήνας' ἐπὶ τείχει· τὸν δ' ἐνόησεν
 ἐλκόμενον πρόσθεν πόλιος· ταχέες δὲ μιν ἵπποι*
- 465 *ἔλκον ἀκηδέστως κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν·
 ἥριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν.
 τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα,
 ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην,*
- 470 *κρήδεμνόν θ', ὃ ρά οἱ δῶκε χρυσέη Ἀφροδίτη,
 ἡματι τῷ, ὅτε μιν κορυθαίολος ἡγάγεθ' Ἑκτωρ
 ἐκ δόμου Ἡετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα.
 ἀμφὶ δὲ μιν γαλόφ τε καὶ εἰνατέρες ἄλις ἔσταν,
 αἳ ἔμετα σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι.*
- 475 *ἢ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρδῃ
 ἀμβλιθήν γοώωσα, μετὰ Τρωῇσιν ἔειπεν·
 "Ἑκτορ, ἐγὼ δύστηνος! ἰὴ ἄρα γεινώμεθ' αἴσῃ
 ἀμφοτέροι, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου κατὰ δῶμα,
 αὐτὰρ ἐγὼ Θήβησιν ὑπὸ Πλάκῃ ὑλήεσση,*
- 480 *ἐν δόμῳ Ἡετίωνος, ὃ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐνούσαν,*

δῖς μορος αἰνόμορον· ὥς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι !
 νῦν δὲ σὺ μὲν Ἄτδ' αὖ δόμους, ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
 ἔρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ στυγερῷ ἐνὶ πένθει λείπεις
 χήρην ἐν μεγάροισι· πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὐτῶς,
 ὃν τέκομεν σὺ τ' ἐγὼ τε, δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τούτῳ 485
 ἔσσεαι, Ἔκτορ, ὄνειαρ, ἐπεὶ θᾶνες, οὔτε σοὶ οὔτος.
 ἦν γὰρ δὴ πόλεμόν γε φύγῃ πολύδακρυν Ἀχαιῶν.
 αἰεὶ τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω
 ἔσσουντ'· ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας.
 ἡμᾶρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθῃσιν· 490
 πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.
 δευόμενος δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς πατρός ἐταίρους,
 ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
 τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχευ,
 χεῖλεα μὲν τ' ἐδίην', ὑπερῶν δ' οὐκ ἐδίηεν. 495
 τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύς ἐστυφέλιξεν,
 χερσὶν πεπληγὼς καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων·
 ἔρρ' οὕτως· οὐ σὸς γε πατὴρ μεταδαινύται ἡμῖν.
 δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς μητέρα χήρην,
 Ἀστυάναξ, ὃς πρὶν ἐοῦ ἐπὶ γούνασι πατρός 500
 μυελὸν οἶον ἔδεσκε, καὶ οἶων πίονα δημόν·
 αὐτὰρ ὅθ' ἵπνος ἔλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων,
 εὔδεσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης,
 εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ·
 νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι, φίλου ἀπὸ πατρός ἀμαρτῶν, 505
 Ἀστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν·
 οἶος γάρ σφιν ἔρυσσο πύλας καὶ τείχεα μακρά.
 νῦν δέ σε μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσσι, νόσφι τοκήων,
 αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεὶ κε κύνες κορέσωνται,
 γυμνόν· ἀτάρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται, 510
 λεπτά τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
 ἀλλ' ἦτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ,
 οὐδὲν σοί γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεται αὐτοῖς,
 ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωιάδων κλέος εἶναι.
 ὣς ἔφατο κλαίουσα· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες. 515

ΙΛΙΑΔΟΣ Ψ.

Ἄθλα ἐπὶ Πατρόκλῳ.

Ὡς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πτόλιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοντο,
οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἶα ἀποσκίδνασθαι Ἀχιλλεύς,
ἀλλ' ὄγε οἷς ἐτάροισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα· 5

Μυρμιδόνες ταχύπωλοι, ἐμοὶ ἐρίηρες ἐταῖροι,
μὴ δὴ πῶ ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους
ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν ἄσσον ἰόντες,
Πάτροκλον κλαίωμεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ὀλοοῖο τεταρπώμεσθαι γόοιο, 10
ἵππους λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες.

Ὡς εἶφαθ'· οἱ δ' ὦμωξαν ἀολλεές· ἤρχε δ' Ἀχιλλεύς.
οἱ δὲ τρεῖς περὶ νεκρὸν εὐτριχας ἤλασαν ἵππους,
μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι θέτις γόου ἵμερον ὤρσεν.
δεύοντο ψάμαθι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν 15
δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθεν μῆστωρα φόβοιο.

τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἐταίρου·

Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀἴδαο δόμοισιν.
πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην, 20
Ἐκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὦμὰ δάσασθαι,

δώδεκα δὲ προπάρειθε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωδεῖς.

- Ἦ ῥα, καὶ Ἑκτορα δῖον ἀεικέα μῆδετο ἔργα,
25 πρηνέα παρ λεχέεσσι Μενoitιάδαο τανύσσας
ἐν κονίῃς. οἱ δ' ἔντε' ἀφωπλίζοντο ἕκαστος
χάλκεα, μαρμαίροντα, λύνον δ' ὑψηλῆας ἵππους·
καδ δ' ἔχον παρὰ νηὶ ποδώκεος Αἰακίδαο,
μυρίοι· αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυν·
30 πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὕρεχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ,
σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' ὄϊες καὶ μηκάδες αἶγες·
πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὕες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ,
εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἑφαίστοιο·
πάντη δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρηντον ἔρρεον αἷμα.

- 35 Αὐτὰρ τόνγε ἄνακτα ποδώκεα Πηλεΐωνα
εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆης Ἀχαιῶν,
σπουδῇ παρπεπιδόντες, ἐταίρου χωόμενον κῆρ.
οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Ἀγαμέμνονος ἔχον ἰόντες,
αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσαν,
40 ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν· εἰ πεπιδόειν
Πηλεΐδην, λούσασθαι ἄπο βρότον αἱματόεντα.
αὐτὰρ ὄγ' ἡρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὄρκον ὁμοσσειν·

- Οὐ μὰ Ζῆν', ὅστις τε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,
οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἄσπον ἰκέσθαι,
45 πρὶν γ' ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ, σῆμά τε χεῖναι,
κείρασθαι τε κόμην· ἐπεὶ οὐ μ' ἔτι δεύτερον ὦδε
ἔξετ' ἄχος κραδίην, ὄφρα ζωοῖσι μετείω.

- ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν στυγερῇ πειδῶμεθα δαιτί·
ἡῶθεν δ' ὄτρυνον, ἀναξ αἰδρῶν Ἀγάμεμνον,
50 ὕλην τ' ἀξέμεναι, παρὰ τε σχεῖν, ὥς ἐπιεικὲς
νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἡερόεντα·
ὄφρ' ἦτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ ἀκάματον πῦρ
θάσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται.

- Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἡδ' ἐπιδόντο.
55 ἐσσυμένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι
δαίνυντ' οὐδέ τι θυμὸς ἐδέετο δαιτὸς εἵσης.

αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
οἱ μὲν κακκείμεντες ἔβαν κλισίῃνδε ἕκαστος.

Πηλεΐδης δ' ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
κεῖτο βυρυστενάχων, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν, 60
ἐν καθαρχῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἡϊόνος κλύζεσκον·
εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
νήδυμος ἀμφιχυθεὶς· μάλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα
Ἕκτορ' ἐπαΐσσων προτὶ Ἴλιον ἡνιμόεσσαν.

ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πατροκλῆος δειλοῖο, 65
πάντ' αὐτῷ, μέγας δὲ τε καὶ ὄμματα κάλ', εἰκνῦα,
καὶ φωνήν, καὶ τοῖα περὶ χροῦ εἴματα ἔστο·
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Εὐδεις, αὐτὰρ ἐμείο λελασμένος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ;
οὐ μὲν μεν ζῶντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος· 70

θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω,
τῆλέ με εἵργουσι ψυχαί, εἶδωλα καμόντων,
οὐδέ μέ πω μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἐῷσιν·
ἀλλ' αὐτως ἀλάλημαι ἂν' εὐρυπυλὲς Ἀΐδος δῶ.
καὶ μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι· οὐ γὰρ ἔτ' αὖτις 75
νίσσομαι ἐξ Ἀΐδαο, ἐπὴν με πυρὸς λελάχητε.

οὐ μὲν γὰρ ζωοὶ γε φίλων ἀπάνευθεν ἐταίρων
βουλὰς ἐζόμενοι βουλευόμεν· ἀλλ' ἐμὲ μὲν Κῆρ
ἀμφέχανε στυγερή, ἥπερ λάχε γεινόμενόν περ·
καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ μοῖρα, θεοὺς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ, 80
τείχει ὑπο Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι.

ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, αἶ κε πίθῃαι.
μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὅστέ', Ἀχιλλεῦ,
ἀλλ' ὁμοῦ, ὥς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,
εὖτε με τυτθὸν εἶοντα Μενοίτιος ἐξ Ὀπóεντος 85*
ἦγαγεν ὑμέτερένδ' ἀνδροκτασίης ὑπο λυγρῆς,
ἡματι τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος,
νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθεὶς·
ἔνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεὺς,
ἔτραφέ τ' ἐνδυκέως, καὶ σὸν θανάποντ' ὀνόμηνεν· 90

ὥς δὲ καὶ ὅστέα νῶϊν ὁμῇ σορὸς ἀμφικαλύπτοι,
 χρύσεος ἀμφιφορεὺς, τὸν τοι πόρε πότνια μήτηρ.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
 τίπτε μοι, ἥδεϊ κεφαλῇ, δεῦρ' εἰλήλουδας,
 95 καὶ μοι ταῦτα ἕκαστ' ἐπιτέλλεαι; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 πάντα μάλ' ἐκτελέω, καὶ πείσομαι, ὥς σὺ κελεύεις.
 ἀλλὰ μοι ἄσσον στήθεϊ· μίνυνδά περ ἀμφιβαλόντε
 ἀλλήλους, ὀλοοῖο τεταρπώμεσθαι γόοιο.

Ὡς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλησιν,
 100 οὐδ' ἔλαβε· ψυχὴ δὲ κατὰ χθονός, ἥ τε καπνός,
 ᾗχετο τετριγυῖα. ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 χερσὶ τε συμπλατάγησεν, ἔπος δ' ὀλοφυδὼν ἔειπεν·

ὦ πόποι, ἦ ῥά τίς ἐστι καὶ εἰν Ἀῖδαο δόμοισιν
 ψυχὴ καὶ εἶδωλον· ἀτὰρ φρένες οὐκ ἐνὶ πάμπαν.
 105 παννυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος δειλοῖο
 ψυχὴν ἔφεστήκει γοώσά τε μυρομένη τε,
 καὶ μοι ἕκαστ' ἐπέτελλεν· ἔϊκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ.

Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἱμερον ὤρσε γόοιο·
 μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως
 110 ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινόν. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
 οὐρῆας τ' ὥτρυνε καὶ ἀνέρας, ἀξέμεν ὕλην,
 πάντοθεν ἐκ κλισιῶν· ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει,
 Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.
 οἱ δ' ἴσαν, ὕλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες,
 115 σειράς τ' εὐπλέκτους· πρὸ δ' ἄρ' οὐρῆες κίον αὐτῶν·
 πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχμιά τ' ἤλθον.
 ἀλλ' ὅτε δὴ κινημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἰδης.
 αὐτίκ' ἄρα δρῦς ὑψικόμους ταναήκει χαλκῷ
 τάμνον ἐπειγόμενοι· ταὶ δὲ μεγάλα κτυπέουσαι
 120 πίπτον· τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσουντες Ἀχαιοί,
 ἔκδεον ἡμίονων· ταὶ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο,
 ἐλδόμεναι πεδίοιο, διὰ ῥωπήϊα πυκνά.
 πάντες δ' ὕλοτόμοι φιτροὺς φέρον· ὥς γὰρ ἀνώγει
 Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.

καὶ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερό, ἔνθ' ἄρ' Ἀχιλλεύς 125
φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἡρίον, ἥδ' οἱ αὐτῷ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντῃ παρακάβαλον ἄσπετον ὕλην,
εἶατ' ἄρ' αὖθι μένοντες ἀολλέες. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσεν,
χαλκὸν ζώνουσθαι, ζεύξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν ἕκαστον 130
ἵππους· οἱ δ' ὠρνυντο, καὶ ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον.
ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἡνίοχοί τε·
πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν
μυρίοι· ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἑταῖροι.
Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνουν, ἃς ἐπέβαλλον 135
κειρόμενοι· ὅπιθεν δὲ κάρη ἔχε διὸς Ἀχιλλεύς,
ἀχνύμενος· ἔταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' Ἀϊδὸςδε.

Οἱ δ' ὅτε χώρον ἴκανον, ὅθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεύς,
κάτθεσαν, αἶψα δέ οἱ μενοεικέα νήσον ὕλην.
ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς· 140
στὰς ἀπάνευθε πυρῆς, ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην,
τὴν ῥα Σπερχειῷ ποταμῷ τρέφε τηλεθώωσαν·
ὀχθῆσας δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον·

Σπερχεῖ, ἄλλως σοίγε πατὴρ ἡρήσατο Πηλεΐς,
κεῖσέ με νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν, 145
σοὶ τε κόμην κερέειν, ῥέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην·
πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν
ἐς πηγάς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις.
ὥς ἡρᾶθ' ὁ γέρων, σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας.
νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν, 150
Πατρόκλῳ ἥρωϊ κομην ὀπάσαιμι φέρεσθαι.

Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ κόμην ἐτάροιο φίλοιο
ῥῆκεν· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἱμερον ὤρσε γόοιο.
κί νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδν φάος Ἥελιοιο,
' μὴ Ἀχιλλεύς αἰψ' Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστάς· 155
' Ἀτρεΐδῃ—σοὶ γάρ τε μάλιστά γε λαὸς Ἀχαιῶν
τείσονται μῦθοισι—γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἄσαι.
νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθαι

ὄπλεσθαι· τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθ', οἷσι μάλιστα
 160 κήδεός ἐστι νέκυς· παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μενόντων.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἀκουσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 αὐτίκα λαὸν μὲν σκέδασεν κατὰ νῆας εἴσας·
 κηδεμόνες δὲ παρ' αὖθι μένον, καὶ νήεον ὕλην
 ποίησαν δὲ πυρὴν ἐκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 165 ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἀχνύμενοι κῆρ.
 πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἑλικας βούς
 πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον· ἐκ δ' ἄρα πάντων
 δημὸν ἐλών, ἐκάλυψε νέκυν μεγάλυμος Ἀχιλλεύς
 ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει·
 170 ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας,
 πρὸς λέχεα κλίνων· πίσυρας δ' ἐριαύχενας ἵππους
 ἐσσυμένως ἐνέβαλλε πυρῇ, μεγάλα στεναχίζων.
 ἐννέα τῷγε ἀνακτι τραπέζῃς κύνες ἦσαν·
 καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πυρῇ δύο δειροτομήσας·

175 δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοὺς,
 χαλκῷ δηϊῶν· κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα·
 ἐν δὲ πυρὸς μένος ἦκε σιδήρεον, ὄφρα νέμοιτο.
 ὦμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἐταῖρον·

Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀῖδαο δόμοισιν!
 180 πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην.
 δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοὺς,
 τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθλίνει· Ἔκτορα δ' οὔτι
 δώσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν.

ὣς φάτ' ἀπειλήσας· τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο·
 185 ἀλλὰ κύνας μὲν ἀλαλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 ἡματα καὶ νύκτας· ῥοδόεντι δὲ χρίεν ἐλαίῳ,
 ἀμβροσίῳ, ἵνα μὴ μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων.
 τῷ δ' ἐπὶ κνάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων
 οὐρανόθεν πεδίουδε, κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα.
 190 ὅσσον ἐπεῖχε νέκυς· μὴ πρὶν μένος Ἥελίοιο
 σκῆλει' ἀμφὶ περὶ χροά ἵνεσιν ἠδὲ μέλεσσιν.

Οὐδὲ πυρῇ Πατρόκλου ἐκαίετο τεθνηῶτος.

ἐνδ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 σταὺς ἀπάνευθε πυρῆς, δοιοῖς ἡράτ' Ἀνέμοισιν,
 Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ καλὰ·
 πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ, λιτάνευεν
 ἐλθέμεν, ὅφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεδοῖατο νεκροί,
 ὕλη τε σεύαιτο καήμεναι. ὣκέα δ' Ἴρις
 ἀράων ἀΐουσα μετάγγελος ἦλδ' Ἀνέμοισιν.
 οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσάεος ἀδρόοι ἐνδον
 εἰλαπίνην δαίνυντο· θέουσα δὲ Ἴρις ἐπεσθη
 βηλῷ ἐπὶ λιθέῳ. τοὶ δ' ὡς ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 πάντες ἀγῆϊξαν, κάλεόν τέ μιν εἰς ἑἷκαστος·
 ἢ δ' αὖδ' ἔξεσθαι μὲν ἀνήματο, εἶπε δὲ μῦθον·

Οὐχ ἔδος· εἰμι γὰρ αὐτίς ἐπ' Ὀκεανοῖο ῥέεθρα,
 Αἰδιόπων ἐς γαῖαν, ὅθι ῥέζουσ' ἐκατόμβας
 ἀθανάτοις, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρών.
 ἀλλ' Ἀχιλεὺς Βορέην ἠδὲ Ζέφυρον κελαδεινὸν
 ἐλθεῖν ἀράται, καὶ ὑπίσχεται ἱέρα καλὰ,
 ὅφρα πυρὴν ὄρσητε καήμεναι, ἣ ἐνὶ κεῖται
 Πάτροκλος, τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν Ἀχαιοί·

Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπεβήσето· τοὶ δ' ὀρέοντο
 ἡχῇ θροεπισίῃ, νέφεα κλονέοντε πάροιθεν.
 αἶψα δὲ πόντον ἵκανον ἀήμεναι· ὦρτο δὲ κύμα
 πνοιῇ ὑπο λυγυρῇ· Τροίην δ' ἐρίβωλον ἰκέσθην,
 ἐν δὲ πυρῇ πεσέτην, μέγα δ' ἴαχε θροεπιδαιὲς πῦρ.
 παννύχιοι δ' ἄρα τοίγε πυρῆς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον,
 φυσῶντες λιγέως· ὁ δὲ πάννυχος ὥκυν Ἀχιλλεύς
 χρυσέου ἐκ κρητῆρος, ἐλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
 οἶνον ἀφυσσάμενος χαμάδις χέε, δεῦε δὲ γαῖαν,
 ψυχὴν κυκλήσκων Πατροκλῆος δειλοῖο.
 ὡς δὲ πατὴρ οὐ παιδὸς ὀδύρεται ὅστέα καίων,
 νυμφίου, ὅς τε θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας·
 ὡς Ἀχιλεὺς ἐτάριοιο ὀδύρετο ὅστέα καίων,
 ἐρπύζων παρὰ πυρκαϊήν, ἀδινὰ στεναχίζων.

Ἥμος δ' Ἐωσφόρος εἰσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν,
 ὅντε μέτα κροκόπεπλος ὑπεῖρ ἅλα κίδνεται ἥως,

- τῆμος πυρκαϊῇ ἐμαραίνεταιο, παύσατο δὲ φλόξ.
 οἱ δ' Ἄνεμοι πάλιν αὖτις ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι,
 230 Θρηίκιον κατὰ πόντον· ὁ δ' ἔστενεν, οἷδματι θύατο.
 Πηλείδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἐτέρωσε λιασθεῖς,
 κλίνῃ κεκμηώς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν.
 οἱ δ' ἄμφ' Ἀτρείωνα ἀολλέες ἡγερῆδοντο,
 τῶν μιν ἐπερχομένων ὄμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν.
 235 ἔξετο δ' ὀρθῶθεις, καὶ σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἀτρείδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαϊῶν,
 πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσατ' αἴδοπι οἴνῳ
 πᾶσαν, ὅπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 ὅστέα Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο λέγωμεν,
 240 εὖ διαγιγνώσκοντες· ἀριφραδέα δὲ τέτυκται—
 ἐν μέσση γὰρ ἔκειτο πυρῇ, τοὶ δ' ἄλλοι ἀνενθεν
 ἐσχατιῇ καλόντ' ἐπιμίξ, ἵπποι τε καὶ ἄνδρες—
 καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσῇ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ
 θείομεν, εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν Ἀῖδι κεῦθωμαι.
 245 τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα,
 ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον· ἔπειτα δὲ καὶ τὸν Ἀχαιοὶ
 εὐρύν θ' ὑψηλὸν τε τιθήμεναι, οἳ κεν ἐμεῖο
 δεῦτεροι ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι λίπησθε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίθοντο ποδώκεϊ Πηλείωνι.
 250 πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴδοπι οἴνῳ,
 ὅσσον ἐπὶ φλόξ ἦλθε, βαθεία δὲ κάππεσε τέφρη·
 κλαίοντες δ' ἐτάριοι ἐνθέος ὅστέα λευκά
 ἄλλεγον ἐς χρυσῇν φιάλῃν καὶ δίπλακα δημόν·
 ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες, ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν·
 255 τορνῶσαντο δὲ σῆμα, θεμειλιά τε προβάλοντο
 ἄμφι πυρὴν· εἶδαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαίαν ἔχευαν.
 χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἔκτανεν εὐρύν ἀγῶνα·
 νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα, λέβητάς τε τρίποδάς τε,
 260 ἵππους θ' ἡμίονους τε, βοῶν τ' ἰφθίμα κάρηνα,
 ἥδὲ γυναῖκας ἐϋζῶνους, πολίων τε σιδηρον.
 Ἴππεύειν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλά' ἄεθλα

θῆκε γυναῖκα ἄγεσθαι, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν,
 καὶ τρίποδ' ὠτώεντα δυωκαιεικοσίμετρον,
 τῷ πρώτῳ· ἀτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν 265
 ἔξετε', ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσιν·
 αὐτὰρ τῷ τριτάτῳ ἄπυρον κατέθηκε λέβητα,
 καλόν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, λευκὸν ἔτ' αὐτως·
 τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύο χρυσοῖο τάλαντα·
 πέμπτῳ δ' ἀμφίδετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκεν. 270
 στή δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ἱππῆας τὰδ' ἅεθλα δεδεγμέναι κεῖτ' ἐν ἀγῶνι.
 εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν Ἀχαιοί,
 ἦ τ' αὖ ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίῃνδε φεροίμην. 275
 ἴστε γάρ, ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι·
 ἀθάνατοί τε γάρ εἰσι· Ποσειδάων δ' ἔπορ' αὐτοὺς
 πατρὶ ἐμῷ Πηλεΐῃ, ὃ δ' αὖτ' ἐμοὶ ἐγγυάλιξεν.
 ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μενέω, καὶ μώνυχες ἵπποι·
 τοίου γὰρ κλέος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἡνιόχοιο, 280
 ἡπίου, ὃ σφῶν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον
 χαιτάων κατέχευε, λοέσσας ὕδατι λευκῷ.
 τὸν τῶγ' ἐσταότες πενθεῖετον, οὐδεὶ δὲ σφιν
 χαῖται ἐρηρέδαται, τὼ δ' ἔστατον ἀχθυμένω κῆρ.
 ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατόν, ὅστις Ἀχαιῶν 285
 ἵπποισιν τε πέποιθε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.

Ὡς φάτο Πηλεΐδης· ταχέες δ' ἱππῆες ἄγερθεν.
 ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐμήλος,
 Ἀδμήτου φίλος υἱός, ὃς ἱπποσύνη ἐκέκαστο·
 τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδῃς ὦρτο κρατερός Διομήδης, 290
 ἵππους δὲ Τρωφούς ὑπαγε ζυγόν, οὓς ποτ' ἀπηύρα
 Δινείαν, ἀτὰρ αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Ἀπόλλων.
 τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδῃς ὦρτο ξανθὸς Μενέλαος
 Διογενῆς, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκέας ἵππους,
 Αἰῶν τὴν Ἀγαμεμνονέην, τὸν εὖν τε Πόδαργον· 295
 τὴν Ἀγαμέμνονι δῶκ' Ἀγχισιάδης Ἐχέπωλος
 δῶρ', ἵνα μὴ οἱ ἔποιθ' ὑπὸ Ἴλιον ἡνεμέσσαν,
 ἀλλ' αὐτοῦ τέρποντο μένων· μέγα γάρ οἱ ἔδωκεν

- Ζεὺς ἄφενος, ναῖεν δ' ὄγ' ἐν εὐρυχόρῳ Σικυῶνι·
 300 τὴν ὄγ' ὑπὸ ζυγὸν ἤγε, μέγα δρόμου ἰσχανώωσαν.
 Ἀντίλοχος δὲ τέταρτος εὐτριχας ὠπλίσασθ' ἵππους,
 Νέστορος ἀγλαὸς υἱός, ὑπερδύμοιο ἀνακτος
 τοῦ Νηληϊάδαο· Πυλῳιγενέες δέ οἱ ἵπποι
 ὠκύποδες φέρον ἄρμα. πατήρ δέ οἱ ἄγχι παραστάς
 305 μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων, νοέοντι καὶ αὐτῷ·
 Ἀντίλοχ', ἦτοι μὲν σε, νέον περ εἶοντ', ἐφίλησαν
 Ζεὺς τε Ποσειδάων τε, καὶ ἵπποσύνας ἐδίδαξαν
 παντοίας· τῷ καὶ σε διδασκέμεν οὔτι μάλα χρεώ.
 οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμασθ' ἐλίσσόμεν· ἀλλὰ τοι ἵπποι
 310 βάρδιστοι θείειν· τῷ τ' οἶω λοίγι' ἔσσεσθαι.
 τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι, οὐδὲ μὲν αὐτοὶ
 πλείονα ἴσασιν σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι.
 ἀλλ' ἄγε δὴ σύ, φίλος, μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ
 παντοίην, ἵνα μή σε παρεκπροφύγῃσιν ἄεθλα.
 315 μῆτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων, ἥ ἐ βίηφιν·
 μῆτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
 νῆα θοὴν ἰδύνει, ἐρεχθόμενην ἀνέμοισιν·
 μῆτι δ' ἡνίοχος περιγίγνεται ἡνιόχοιο.
 ἀλλ' ὅς μὲν δ' ἵπποισι καὶ ἄρμασιν οἷσι πεποιθώς,
 320 ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἐλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἵπποι δὲ πλανούνται ἀνὰ δρόμον, οὐδέ κατίσχει·
 ὅς δέ κε κέρδεα εἰδῇ, ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους,
 αἰεὶ τέρμ' ὀρώων, στρέφει ἐγγύθεν, οὐδέ ἐ λήθει,
 ὅππως τοπρῶτον τανύσῃ βοέοισιν ἱμάσιν·
 325 ἀλλ' ἔχει ἀσφαλέως, καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει.
 σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει.
 ἔστηκε ξύλον αὖτον, ὅσον τ' ὄργυι', ὑπὲρ αἴης,
 ἥ δρυὸς ἥ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ·
 λᾶε δὲ τοῦ ἐκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκῶ,
 330 ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ· λείος δ' ἵππόδρομος ἀμφί·
 ἥ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατέθνηώς,
 ἥ τότε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνδρώπων,
 καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
 τῷ σὺν μάλ' ἐγγχρίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἄρμα καὶ ἵππους·

αὐτὸς δὲ κλινθῆναι εὐπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ, 335

ἦκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῦν· ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον
κένσαι ὁμοκλήσας, εἷζαί τε οἱ ἥνια χερσίν.

ἐν νύσση δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχιριμφθήτω,
ὥς ἂν τοι πλὶμνη γε δοάσsetαι ἄκρον ἰκέσθαι
κύκλου ποιητοῖο· λῖθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν, 340

μήπως ἵππους τε τρώσης, κατὰ θ' ἄρματα ἄξης·
χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείῃ δὲ σοὶ αὐτῷ
ἔσσεται· ἀλλὰ, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένους εἶναι.
εἰ γάρ κ' ἐν νύσση γε παρέξ ἐλάσσησθα διώκων,
οὐκ ἔσθ', ὅς κέ σ' ἔλῃσι μετάλμενος, οὐδὲ παρέλθῃ· 345

οὐδ' εἴ κεν μετόπισθεν Ἀρείονα δῖον ἐλαύνῃ,
Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν,
ἢ τοὺς Λαομέδοντος, οἳ ἐνθάδε γ' ἔτραφεν ἐσθλοί.

ὣς εἰπὼν Νέστωρ Νηληϊὸς ἀψ' ἐνὶ χώρῃ
ἔξει', ἐπεὶ φ' παῖδι ἐκάστου πείρατ' ἔειπεν. 350

Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος εὐτρίχας ὠπλίσσας ἵππους,
ἂν δ' ἔβαν ἐς δίφρους, ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο·
πᾶλλ' Ἀχιλεὺς, ἐκ δὲ κλήρος θόρε Νεστορίδαο
Ἀντιλόχου· μετὰ τὸν δ' ἔλαχε κρείων Εὐμήλος·
τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος· 355

τῷ δ' ἐπὶ Μηριόνης λάχ' ἐλαυνέμεν· ὕστατος αὐτε
Τυδεΐδης, ὃχ' ἄριστος ἐὼν, λάχ' ἐλαυνέμεν ἵππους.
στὰν δὲ μεταστοιχί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς,
τηλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ· παρὰ δὲ σκοπὸν εἶσεν
ἀντίθεον Φοίνικα, ὁπάονα πατρὸς ἐοῖο, 360
ὥς μεμνέωτο δρόμου, καὶ ἀληθεῖην ἀποεῖποι.

Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποιν μᾶστιγας ἄειραν,
πέπληγόν θ' ἱμάσιν, ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν,
ἔσσυμένως· οἱ δ' ὦκα διέπρησσαν πεδίοιο,
νόσφι νεῶν, ταχέως· ὑπὸ δὲ στέρνοισι κυνὴν 365
ἴστατ' αἰερομένη, ὥστε νέφος ἡὲ θύελλα·

χαῖται δ' ἐρῥώνοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο.
ἄρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πύλνατο πουλυβοτείρῃ,
ἄλλοτε δ' αἵξασκε μετήορα· τοὶ δ' ἐλατῆρες
ἔστασαν ἐν δίφροισι· πατασσε δὲ θυμὸς ἐκάστου, 370

νίκης ἰεμένων· κέκλοντο δὲ οἷσιν ἕκαστος
ἵπποις, οἱ δὲ πέτοντο κούνοντες πεδίοιο.

- Ἄλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι
ἄψ' ἐφ' ἄλως πολιῆς, τότε δὴ ἀρετὴ γε ἐκάστου
375 φαίνεται, ἄφαρ δ' ἵπποισι τάδῃ δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι.
τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι,
Τρώιοι· οὐδέ τι πολλὸν ἄνευθ' ἔσαν, ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς
αἶε γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν ἐτκτην,
380 πνοιῇ δ' Εὐμήλοιο μετάφρενον εὐρέε τ' ὦμω
ἑρέμετ'· ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθύντε πετέσθην.
καὶ νύ κεν ἦ παρέλασσ', ἦ ἀμφήριστον ἔθηκεν,
εἰ μὴ Τυδέος υἱὶ κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
ὃς ῥά οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μάστιγα φαεινὴν.
385 τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωομένοιο,
οὐνεκα τὰς μὲν ὄρα ἔτι καὶ πολλὸν μᾶλλον ἰούσας,
οἱ δὲ οἱ ἐβλάφθησαν, ἄνευ κέντροιο θέοντες.
οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφηράμενος λάθ' Ἀπόλλων
Τυδείδην, μάλα δ' ὦκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν·
390 δῶκε δὲ οἱ μάστιγα, μένος δ' ἵπποισιν ἐνήκεν.
ἦ δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουσ' ἐβεβήκει,
ἵππειον δὲ οἱ ἦξε θεὰ ζυγόν· αἱ δὲ οἱ ἵπποι
ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαίαν ἐλύσθη.
αὐτὸς δ' ἐκ δίφρου παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη,
395 ἀγκῶνάς τε περιδρύφθη, στόμα τε ῥῖνάς τε·
θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι· τῷ δὲ οἱ ὅσσε
δακρυόφι πλησθεῖν, θαλερὴ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή·
Τυδείδης δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους,
πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάλμενος· ἐν γὰρ Ἀθήνῃ
400 ἵπποις ἦκε μένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κύδος ἔθηκεν.
τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης εἶχε ξανθὸς Μενέλαος.
Ἀντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἐοῖο·
Ἐμβητον, καὶ σφῶϊ τιταίνετον ὅττι τάχιστα!
ἦτοι μὲν κείνοισιν ἐριζέμεν οὔτι κελεύω,
405 Τυδεΐδew ἵπποισι δαίφρονος, οἷσιν Ἀθήνῃ
νῦν ὠρεξε τάχος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κύδος ἔθηκεν.

ἵππους δ' Ἀτρεΐδαο κιχάνετε, μηδὲ λίπησθον,
καρπαλίμως, μὴ σφῶϊν ἐλεγχεῖν καταχεύη
Αἴῃ, θῆλυς εὔουσα· τίη λείπεσθε, φέριστοι ;
ὦδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·
οὐ σφῶϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν
ἔσσεται, αὐτίκα δ' ὕμμε κατακτενεῖ ὀξείῃ χαλκῷ,
αἶ κ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον·
ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον, καὶ σπεύδεται ὅττι τάχιστα·
ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἥδὲ νοήσω,
στενωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι, οὐδέ με λήσει.

410

415

ᾧς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείςαντες ὁμοκλήν,
μᾶλλον ἐπεδραμέτην ὀλίγον χρόνον· αἶψα δ' ἔπειτα
στεῖνος ὁδοῦ κοίλης ἶδεν Ἀντίλοχος μενεχάρμης·
ῥωχμὸς ἦν γαίης, ἥ χειμέριον ἅλῃν ὕδωρ
ἐξέρρηξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χώρον ἅπαντα·
τῇ ῥ' εἶχεν Μενέλαος, ἀματροχιάς ἀλεείνων.
Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους
ἐκτὸς ὁδοῦ, ὀλίγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν.

420

425

Ἀτρεΐδης δ' ἔδδισε, καὶ Ἀντιλόχῳ ἐγεγώνει·
Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱππάζεαι· ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους!
στενωπὸς γὰρ ὁδός, τάχα δ' εὐρυτέρῃ παρελάσσεις·
μήπως ἀμφοτέρους δηλήσῃαι, ἄρματι κύρσας.

ᾧς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δ' ἔτι καὶ πολλὸν μᾶλλον ἔλαυνεν,
κέντρῳ ἐπισπέρχων, ὥς οὐκ αἰνοῦσι ἑοικώς.
ὅσσα δὲ δίσκου οὐρα κατωμαδίῳ πελονται,
ὄντ' αἰζηὸς ἀφήκεν ἀνὴρ, πειρώμενος ἥβης,
τόσσον ἐπεδραμέτην· αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω
Ἀτρεΐδew· αὐτὸς γὰρ ἐκὼν μεθέηκεν ἐλαύνειν,
μήπως συγκύρσειαν ὁδῷ ἐνὶ μώνυχες ἵπποι,
δίφρους τ' ἀνστρέψειαν εὐπλεκέας, κατὰ δ' αὐτοὶ
ἐν κονίησι πέσοιεν, ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.

430

435

τὸν καὶ νεικίῳ προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
Ἀντίλοχ', οὔτις σεῖο βροτῶν ὀλωώτερος ἄλλος!
ἔρρ'· ἐπεὶ οὐ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πεπνύσθαι Ἀχαιοί.
ἄλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὥς ἄτερ ὅρκου οἴσῃ ἄεθλον.

440

ᾧς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·

- μή μοι ἐρύκεσθον, μηδ' ἔστατον ἀχνυμένω κῆρ.
 φθίσονται τούτοισι πόδες καὶ γούνα καμόντα,
 145 ἢ ὑμῖν· ἄμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
 μᾶλλον ἐπεδραμέτην, τάχα δὲ σφισιν ἄγχι γέγοντο.
 Ἀργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόωντο
 ἵππους· τοὶ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίῳ.
 450 πρῶτος δ' Ἴδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἐφράσαθ' ἵππους·
 ἦστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ.
 τοῖο δ', ἀνενδυνέοντος, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας
 ἔγνω· φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπέα προὔχοντα,
 ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ
 455 λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον, ἥντε μήνη.
 στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 οἷος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι, ἡὲ καὶ ὑμεῖς;
 ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι,
 460 ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται· αἱ δὲ που αὐτοῦ
 ἔβλαβεν ἐν πεδίῳ, αἷ κείσέ γε φέρτεραι ἦσαν.
 ἦτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας,
 νῦν δ' οὔπη δύναμαι ἰδέειν· πάντα δέ μοι ὅσσε
 Τρωϊκὸν ἅμ πεδίον παπταίνεται εἰσορόωντι.
 465 ἡὲ τὸν ἡνίοχον φύγον ἡνία, οὐδὲ δυνάσθῃ
 εὖ σχεδέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἐλίξας·
 ἔνθα μιν ἐκπεσέειν ὄτω, σὺν θ' ἄρματα ἄξει·
 αἱ δ' ἐξηρώησαν, ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν.
 ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὕμμες ἀνασταδόν· οὐ γὰρ ἔγωγε
 470 εὖ διαγιγνώσκω· δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ
 Αἰτωλὸς γενεήν, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει,
 Τυδέος ἱπποδάμου υἱός, κρατερὸς Διομήδης.
 Τὸν δ' αἰσchrῶς ἐνένισπεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας·
 Ἴδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι; αἱ δέ τ' ἀνενδυν
 475 ἵπποι ἀερσίποδες πολλὸς πεδίῳ διένται.
 οὔτε νεώτατός ἐσσι μετ' Ἀργείοισι τοσοῦτον,
 οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκ δέρκεται ὅσσε·
 ἀλλ' αἰεὶ μῦθους λαβρεύεαι. οὐδέ τί σε χρὴ

λαβραγόρην ἔμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι.
ἵπποι δ' αὐταὶ ἔουσι παρόιτεροι, αἱ τοπάρους περ, 480
Εὐμήλου, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὐληρα βέβηκεν.

Τὸν δὲ χολωσάμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ἠῦδα
Αἴαν, νείκει ἄριστε, κακοφραδὲς! ἄλλα τε πάντα
δεύειαι Ἀργείων· ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
δεῦρό νυν, ἧ τρίποδος περιδῶμεδον ἧε λέβητος· 485
ἴστορα δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω,
ὀππότεροι πρόσθ' ἵπποι· ἵνα γνῷης ἀποτίων.

Ὡς ἔφατ'· ὤρυντο δ' αὐτίκ' Οἰλῆος ταχὺς Αἴας,
χωόμενος, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν.
καὶ νύ κε δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένητ' ἀμφοτέροισιν, 490
εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ φάτο μῦθον·

Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν,
Αἴαν, Ἰδομενεῦ τε, κακοῖς· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν.
καὶ δ' ἄλλω νεμεσᾶτον, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι κατῆμενοι εἰσοράσασθε 495
ἵππους· οἱ δὲ τάχ' αὐτοὶ ἐπειγόμενοι περὶ νίκης
ἐνθάδ' ἐλεύσονται· τότε δὲ γνῶσεσθε ἕκαστος
ἵππους Ἀργείων, οἱ δεύτεροι, οἳ τε πάροιδεν.

Ὡς φάτο· Τυδεΐδης δὲ μάλα σχεδὸν ἦλθε διώκων,
μάστι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδόν· οἱ δέ οἱ ἵπποι 500
ὑψόσ' ἀειρέσθην ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον.

αἰεὶ δ' ἠνίοχον κονίης ῥαδάμιγγες ἔβαλλον·
ἄρματα δέ, χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε,
ἵπποις ὠκυπόδεσσιν ἐπέτρεχον· οὐδέ τι πολλῇ
γίγνεται ἐπισσώτρων ἄρματροχίῃ κατόπισθεν 505
ἐν λεπτῇ κονίῃ· τῷ δὲ σπεύδοντε πετέσθην.

στῇ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι· πολὺς δ' ἀνεκῆκιεν ἰδρῶς
ἵππων, ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμᾶζε.
αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
κλίνει δ' ἄρα μάλιστα ποτὶ ζυγόν. οὐδὲ μάτησεν 510
ἰφθίμος Σθένελος, ἀλλ' ἐσσυμένως λάβ' ἄεθλον
δῶκε δ' ἄγειν ἐτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναικα,
καὶ τρίποδ' ὠτώεντα φέρειν· ὁ δ' ἔλυνεν ὑφ' ἵππους.

- Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀντίλοχος Νηληϊὸς ἤλασεν ἵππους,
 515 κέρδεσιν, οὔτι τάχει γε, παραφθάμενος Μενέλαον·
 ἀλλὰ καὶ ὥς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν ὠκέας ἵππους.
 ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, ὅς ῥά τ' ἀνακτα
 ἔλκησιν πεδίῳοι τιταινόμενος σὺν ὄχεσφιν·
 τοῦ μὲν τε ψαύουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι
 520 οὐραῖαι· ὁ δέ τ' ἄγχι μάλα τρέχει, οὐδέ τι πολλή
 χώρῃ μεσσηγύς, πολέος πεδίῳοι θέοντος·
 τόσσον δὴ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 λείπετ'· ἀτὰρ ταπρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο,
 ἀλλὰ μιν αἶψα κίχανεν· ὀφέλλετο γὰρ μένος ἦθ
 525 ἵππου τῆς Ἀγαμεμνονέης, καλλίτριχος Αἰῖδος.
 εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω γένετο δρόμος ἀμφοτέροισιν,
 τῷ κέν μιν παρέλασσ', οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκεν.
 αὐτὰρ Μηριόνης, Θεράπων ἐὼς Ἰδομενῆος,
 λείπετ' ἀγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἐρωήν·
 530 βάρδιστοι μὲν γάρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι,
 ἥκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνόμεν ἄρμ' ἐν ἀγῶνι.
 υἱὸς δ' Ἀδμήτῳ πανύστατος ἤλυθεν ἄλλων,
 ἔλκων ἄρματα καλά, ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους.
 τὸν δὲ ἰδὼν ὤκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 535 στὰς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Λοῖσθος ἀνὴρ ὄριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους·
 ἀλλ' ἄγε δὴ οἱ δῶμεν ἀέθλιον, ὥς ἐπιεικές,
 δεύτερ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱός.
 ὧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ὥς ἐκέλευεν.
 540 καὶ νύ κέ οἱ πόρεν ἵππον—ἐπήνησαν γὰρ Ἀχαιοί—
 εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχος, μεγαδύμου Νέστορος υἱός,
 Πηλεΐδην Ἀχιλῆα δίκη ἡμέλει· ἀναστάς·
 ὦ Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἶ κε τελέσῃς
 τοῦτο ἔπος· μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἀέθλον,
 545 τὰ φρονέων, ὅτι οἱ βλάβεν ἄρματα καὶ ταχέ' ἵππω,
 αὐτὸς τ' ἐσθλὸς ἐών· ἀλλ' ὥφελεν ἀθανάτοισιν
 εὖχεσθαι· τό κεν οὔτι πανύστατος ἤλθε διώκων.
 εἰ δέ μιν οἰκτεῖρεις, καὶ τοι φίλος ἔπλετο θυμῷ,

ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκός,
καὶ πρόβατ', εἰσὶ δέ τοι δμῳαὶ καὶ μώνυχες ἵπποι· 550
τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μείζον ἀεθλον,
ἢ καὶ αὐτίκα νῦν, ἵνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοί.
τὴν δ' ἐγὼ οὐ δώσω· περὶ δ' αὐτῆς πειρηθῆτω,
ἀνδρῶν ὅς κ' ἐδέλυσιν ἐμοὶ χεῖρεσσι μάχεσθαι.

Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς, 555
χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἐταῖρος·
καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἀντίλοχ', εἰ μὲν δὴ με κελεύεις οἰκοῦσιν ἄλλο
Εὐμήλῳ ἐπιδοῦναι, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσω.
δώσω οἱ δῶρηκα, τὸν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων, 560
χάλκεον, ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέριοιο
ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιός ἐσται.

Ἡ ῥα, καὶ Αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἐταῖρῳ,
οἰσέμεναι κλισίῃσιν· ὁ δ' ὄχρετο, καὶ οἱ ἐνεικεν.
[Εὐμήλῳ δ' ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.] 565

Τοῖσι δὲ καὶ Μενέλαος ἀνίστατο, θυμὸν ἀχεύων,
Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος· ἐν δ' ἄρα κήρυξ
χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπῆσαί τ' ἐκέλευσεν
Ἀργείους· ὁ δ' ἔπειτα μετῆνδα ἰσόθεος φῶς·

Ἀντίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἐρεξας! 570
ἥσυχνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάβας δέ μοι ἵππους,
τοὺς σοὺς πρόσθε βαλὼν, οἳ τοι πολὺ χεῖρονες ἦσαν.
ἀλλ' ἄγετ', Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσετε, μηδ' ἐπ' ἄρωγῃ·

μήποτε τις εἴησιν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων, 575
Ἀντίλοχον ψεύδεσσι βηισάμενος Μενέλαος,
οἷχεται ἵππον ἄγων, ὅτι οἱ πολὺ χεῖρονες ἦσαν
ἵπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσω ἀρετῇ τε βίῃ τε.

εἰ δ', ἄγ', ἔγων αὐτὸς δικάσω, καὶ μ' οὐτινὰ φημι
ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰδεῖα γὰρ ἔσται. 580

Ἀντίλοχ', εἰ δ', ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ἥ δέ μιν ἐστὶ,
στάς ἵππων προπάροιθε καὶ ἄρματος, αὐτὰρ ἰμάσθλην
χερσὶν ἔχων ῥαδινὴν, ἥπερ τοπρόσθεν ἔλαυνες.

- ἵππων ἀψάμενος, γαίησ' ἔχον Ἐννοσίγαιον
 585 ὄμνυδι, μὴ μὲν ἐκὼν τὸ ἐμὸν δόλφ' ἄρμα πεδήσαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίλοχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδα·
 ἄνσχεο νῦν· πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι
 σείο, ἄναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων.
 οἷσθ', οἶαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσιν·
 590 κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτή δέ τε μῆτις.
 τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη· ἵππον δέ τοι αὐτὸς
 δώσω, τὴν ἀρόμην· εἰ καὶ νύ κεν οἴκοθεν ἄλλο
 μείζον ἐπαιτήσειας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι
 βουλοίμην, ἣ σοίγε, Διοτρεφές, ἤματα πάντα
 595 ἐκ θυμοῦ πεσέειν, καὶ δαίμοσιν εἶναι ἄλιτρός.
 Ἥ ῥα, καὶ ἵππον ἄγων μεγαθύμου Νέστορος νῆος
 ἐν χεῖρεσσι τίθει Μενελάου. τοῖο δὲ θυμὸς
 ἰάνθη, ὥσεί τε περὶ σταχύεσσιν ἑέρση
 λήτου ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρourke·
 600 ὥς ἄρα σοί, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντίλοχε, νῦν μὲν τοι ἐγὼν ὑποεἴζομαι αὐτός,
 χωόμενος· ἐπεὶ οὔτι παρήγορος, οὐδ' ἀεσίφρων
 ἦσθα πάρος· νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.
 605 δεύτερον αὖτ' ἀλέασθαι ἀμείνονας ἡπεροπτεύειν.
 οὐ γάρ κεν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν·
 ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πόλλ' ἔπαθες, καὶ πόλλ' ἐμόγησας,
 σός τε πατὴρ ἀγαθὸς καὶ ἀδελφεός, εἵνεκ' ἐμεῖο·
 τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπείσομαι, ἥδ' ἐκαὶ ἵππον
 610 δώσω, ἐμήν περ ἐούσαν· ἵνα γνῶωσι καὶ οἶδε,
 ὥς ἐμὸς οὔποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής.
 Ἥ ῥα, καὶ Ἀντιλόχοιο Νοήμονι δῶκεν ἐταίρῳ
 ἵππον ἄγειν· ὁ δ' ἔπειτα λέβηθ' ἔλε παμφανόωντα.
 Μηριόνης δ' ἀνάειρε δῶω χρυσοῖο τάλαντα,
 615 τέτρατος, ὥς ἔλασεν. πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλον,
 ἀμφίδετος φιάλη· τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς,
 Ἀργεῖον ἂν ἀγῶνα φέρων, καὶ ἔειπε παραστάς·
 Τῇ νῦν, καὶ σοι τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω,

Πατρόκλοιο τάφου μνήμ' ἔμμεναι. οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν
 ὄψει ἐν Ἀργείοισι· δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον 620
 αὐτως· οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεται, οὐδὲ παλαίσεις,
 οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐσδύσεται, οὐδὲ πόδεσσιν
 Δεύσεις· ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπέιγαι.

Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 625

Ναὶ δὴ ταυτὰ γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν, ἔειπες.
 οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα, φίλος, πόδες, οὐδ' ἔτι χεῖρες
 ὧμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἐλαφραί.

εἶδ' ὥς ἠβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
 ὥς ὅποτε κρείοντ' Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἐπειοὶ 630
 Βουπρασίῳ, παῖδες δ' ἔδεσαν βασιλῆος ἄεθλα·

ἔνθ' οὕτως μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένητ', οὗτ' ἄρ' Ἐπειῶν,
 οὗτ' αὐτῶν Πυλίων, οὗτ' Αἰτωλῶν μεγαδύμων.
 πύξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα, Ἕνοπος υἱόν·
 Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώνιον, ὃς μοι ἀνέστη· 635

Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον, ἑσθλὸν ἔοντα·
 δουρὶ δ' ὑπειρέβαλον Φυλῆά τε καὶ Πολύδωρον.
 οἰοσὶν μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε,
 πληῖθει πρόσθε βαλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,
 οὐνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφει λείπετ' ἄεθλα. 640

οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὁ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν,
 ἔμπεδον ἡνιόχευ', ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέλαιεν,
 ὥς ποτ' ἔον· νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων
 ἔργων τοιούτων· ἐμὲ δὲ χρή γῆραϊ λυγρῷ
 πείθεσθαι, τότε δ' αὖτε μετέπρεπον ἡρώεσσιν. 645

ἀλλ' ἴδι, καὶ σὸν ἐταῖρον ἄεθλοῖσι κτερεῖζε.
 τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ,
 ὥς μευ αἰεὶ μέμνησαι ἐνθέος, οὐδέ σε λήθω
 τιμῆς ἥστέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς.
 σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν. 650

Ὡς φάτο· Πηλεΐδης δὲ πολὺν κατ' ὁμίλον Ἀχαιῶν
 ᾤχετ', ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλεΐδαο.
 αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα·

- ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κατέδῃσ' ἐν ἀγῶνι
 655 ἐξέτε', ἀδμήτην, ἥτ' ἀλγίστην δαμάσασθαι·
 τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον·
 στή δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 'Ατρείδῃ τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἄριστω,
 660 πῦξ μάλ' ἀνασχομένῳ πεπληγέμεν. ᾧ δέ κ' Ἀπόλλων
 δώῃ καμμομένην, γινώσκι δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κλισίῃνδε νεέσθω·
 αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον.
 'Ὡς ἔφατ'· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' ἀνὴρ ἧς τε μέγας τε
 665 εἰδὼς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπῆος Ἐπειός·
 ἄψατο δ' ἡμίονον ταλαεργοῦ, φώνησέν τε·
 'Ἄσσον ἴτω, ὅστις δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον·
 ἡμίονον δ' οὐ φημί τιν' ἀξέμεν ἄλλον Ἀχαιῶν,
 πυγμῇ νικήσαντ'· ἐπεὶ εὐχομαι εἶναι ἄριστος.
 670 ἦ οὐχ ἄλλῃς, ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι; οὐδ' ἄρα πως ἦν
 ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι.
 ὦδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 ἀντικρὺ χροῖα τε ῥήξω, σὺν τ' ὅστέ' ἀράξω.
 κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὖτις μενόντων,
 675 οἳ κέ μιν ἐξοίσουσιν, ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα.
 'Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Εὐρύαλος δέ οἱ οἶος ἀνίστατο, ἰσόθεος φῶς,
 Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος,
 ὃς ποτε Θήβαςδ' ἦλθε δεδουπότος Οἰδιπόδαο
 680 ἐς τάφον· ἐνθα δὲ πάντας ἐνίκα Καδμείωνας.
 τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονείτο,
 θαρσύνων ἔπεσιν, μέγα δ' αὐτῷ θούλετο νίκην.
 ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 δῶκεν ἱμάντας εὐτμήτους βοὸς ἀγραυλοιο.
 685 τὰ δὲ ζωσαμένῳ βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα·
 ἅντα δ' ἀνασχομένῳ χερσὶ στιβαρῇσιν ἅμ' ἄμφω,
 συν ῥ' ἔπεσον, σὺν δέ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἐμιχθεν.
 δεινὸς δὲ χρόμαδος γενύων γένετ', ἔρρεε δ' ἰδρῶς

παντοθεν ἐκ μελέων· ἐπὶ δ' ὤρνυτο διὸς Ἑπειός,
 κόψε δὲ παπτήναντα παρήϊον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν 690
 ἐστήκειν· αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα.
 ὥς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθύς
 Δῖν' ἐν φυκίοντι, μέγα δέ ἐ κῦμα κάλυψεν·
 ὥς πληγεὶς ἀνέπαλτ'. αὐτὰρ μεγάθυμος Ἑπειὸς
 χερσὶ λαβὼν ὥρῳσε· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι, 695
 οἳ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφέλκομένοισι πόδεσσιν,
 αἶμα παχὺ πτύοντα, κάρη βάλλονθ' ἐτέρωσε·
 καδ δ' ἄλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἰσαν ἄγοντες·
 αὐτοὶ δ' οἰχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον.

Πηλεΐδης δ' αἰψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα, 700
 δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς·
 τῷ μὲν νικήσαντι μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην,
 τὸν δὲ δωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσιν τιὸν Ἀχαιοί·
 ἀνδρὶ δὲ νικηθέντι γυναῖκ' ἐς μέσσον ἔθηκεν,
 πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα, τιὸν δέ ἐτεσσαράβοιον. 705
 στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

Ὅρνυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθον!
 ὥς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 ἂν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις ἀνίστατο, κέρδεα εἰδώς.
 ζωσαμένω δ' ἄρα τώγε βάτην ἐς μέσσον ἀγῶνα, 710
 ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῆσιν·
 ὥς ὅτ' ἀμείβοντες, τούστε κλυτὸς ἦραρε τέκτων,
 δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων.
 τετρίγει δ' ἄρα νῶτα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
 ἐλκόμενα στερεῶς· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρώς· 715
 πυκναὶ δὲ σμῶδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους
 αἵματι φοινικέεσσαι ἀνέδραμον· οἳ δὲ μάλ' αἰεὶ
 νίκης ἰέσθην, τρίποδος πέρι ποιητοῖο.

οὔτ' Ὀδυσσεὺς δύνατο σφῆλαι, οὔδεις τε πελάσσαι,
 οὔτ' Αἴας δύνατο, κρατερὴ δ' ἔχεν Ἰς Ὀδυσῆος. 720
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνίαζον εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς,
 δὴ τότε μιν προσέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·

- Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἦ ἐμ' ἀνάειρ', ἦ ἐγὼ σέ· τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα μελήσει·
 725 Ὡς εἰπὼν ἀνάειρε· δόλου δ' οὐ λήθεται Ὀδυσσεύς·
 κόψ' ὀπιθεὶν κώληπα τυχών, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
 καδ' δ' ἔβαλ' ἐξοπίσω· ἐπὶ δὲ στήθεσσιν Ὀδυσσεὺς
 κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε, θάμβησάν τε.
 δεύτερος αὐτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 730 κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονός, οὐδέ τ' ἄειρεν·
 ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω
 πλησίοι ἀλλήλοισι, μίανθησαν δὲ κονίη.
 καὶ νύ κε τοτρίτον αὐτὶς ἀναΐξαντ' ἐπάλαιον,
 εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ κατέρυκεν·
 735 Μῆκέτ' ἐρείδεσθον, μῆδὲ τρίβεσθε κακοῖσι
 νίκη δ' ἀμφοτέροισιν· ἀέθλια δ' ἴσ' ἀνελόντες
 ἔρχεσθ', ὅφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν Ἀχαιοί.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἡδ' ἐπιθόντα
 καὶ ῥ' ἀπομορξαμένω κονίην, δύσαντο χιτῶνας.
 740 Πηλεΐδης δ' αἶψ' ἄλλα τίθει ταχυτήτος ἅεθλα,
 ἀργύρεον κρητῆρα, τετυγμένον· ἕξ δ' ἄρα μέτρα
 χάνδανεν, αὐτὰρ κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν
 πολλόν· ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὖ ἥσκησαν,
 Φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἡροειδέα πόντον,
 745 στήσαν δ' ἐν λιμένεσσι, Θόαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν
 υἱὸς δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὦνον ἔδωκεν
 Πατρόκλην ἥρωϊ Ἰησονίδης Εὐνήος.
 καὶ τὸν Ἀχιλλεὺς θῆκεν ἀέθλιον οὐ ἐτάριοιο,
 ὅστις ἐλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο·
 750 δευτέρῳ αὖ βούν θῆκε μέγαν καὶ πῖονα δημῷ·
 ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λουσθήϊ' ἔθηκεν.
 στή δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὅριυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε!
 ὡς ἔφατ'· ὦρνυτο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
 755 ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις, ἔπειτα δὲ Νέστορος υἱός,
 Ἀντίλοχος· ὁ γὰρ αὐτε νέους ποσὶ πάντας ἐνίκα.
 [στὰν δὲ μεταστοιχεί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς.]

τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
 ἔκφερ' Οἰλιάδης· ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος Ὀδυσσεὺς
 ἄγχι μάλ'· ὥς ὅτε τίς τε γυναικὸς εὐζώνιο 760
 στήθεός ἐστι κανών, ὄντ' εὖ μάλα χερσὶ ταυίσσῃ,
 πηνίον ἐξέλκουσα παρέκ μίτον, ἀγχόδι δ' ἴσχει
 στήθεος· ὥς Ὀδυσσεὺς θέεν ἐγγύθεν· αὐτὰρ ὀπισθεν
 ἵχνια τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι·
 καὶ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χε' αὐτμένα δῖος Ὀδυσσεύς, 765
 αἰεὶ ῥίμφα θέων· ἴαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ
 νίκης ἰέμενφ, μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευον,
 ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυσσεὺς
 εὔχετ' Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι δν κατὰ θυμόν·

Κλυθῖ, θεά, ἀγαθὴ μοι ἐπὶ ῥόδος ἔλθῃ ποδοῖν!
 ὥς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεν.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλον ἐπαῖξασθαι ἄεθλον,
 ἔνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων—βλάβην γὰρ Ἀθήνη—
 τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων, 775
 οὓς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
 ἐν δ' ὄνθου βοέου πλήτο στόμα τε ῥινάς τε.
 κρητῆρ' αὐτ' ἀνείρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
 ὥς ἦλθε φθάμενος· ὁ δὲ βoῦν ἔλε φαίδιμος Αἴας.
 στή δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο, 780
 ὄνθον ἀποπτύων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν·

ᾧ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας, ἦ τοπάρος περ,
 μήτηρ ὥς, Ὀδυσσῆϊ παρίσταται, ἥδ' ἐπαρήγει.
 ᾧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἠδὺ γέλασσαν.
 Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον, 785
 μειδιῶν, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

Εἰδόςιν ὑμῖν ἐρέω πᾶσιν, φίλοι, ὥς ἔτι καὶ νῦν
 ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιότερους ἀνδράποους.
 Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν·
 οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνδράπων· 790
 ὁμογέροντα δὲ μὴν φασ' ἔμμεναι· ἀργαλέον δὲ
 ποσσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.

- Ὡς φάτο· κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 τὸν δ' Ἀχιλεὺς μῦθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν
 795 Ἀντίλοχ', οὐ μὲν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος,
 ἀλλὰ τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
 αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος
 θῆκε ἑς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
 800 τεύχεα Σαρπηδόντος, ἃ μιν Πάτροκλος ἀπηύρα.
 στή δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ἄνδρες δύο περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστω,
 τεύχεα ἑσσαμένω, ταμεσίχροα χαλκὸν ἐλόντε,
 ἀλλήλων προπάροιθεν ὀμίλου πειρηθῆναι.
 805 ὅππότερός κε φθῆσιν ὀρεξάμενος χροά καλόν,
 ψαύσῃ δ' ἐνδίνων, διὰ τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἷμα·
 τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον ἀργυρόηλον,
 καλόν, Θρηϊκίον, τὸ μὲν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων.
 τεύχεα δ' ἀμφοτέρω ξυνήϊα ταῦτα φερέσθων·
 810 καὶ σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἐν κλισίῃσιν.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
 ἂν δ' ἄρα Τυδείδης ὦρτο, κρατερός Διομήδης.
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐκάτερθεν ὀμίλου θωρήχθησαν,
 ἐς μέσον ἀμφοτέρω συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
 815 δεινὸν δερκομένω· θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιοὺς.
 ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τρεῖς μὲν ἐπήϊξαν, τρεῖς δὲ σχεδὸν ὠρμήθησαν.
 ἐνθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔειπεν
 νύξ', οὐδὲ χρό' ἴκανεν· ἔρυντο γὰρ ἔνδοδι θώρηξ.
 820 Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο
 αἶεν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ.
 καὶ τότε δὴ ῥ' Αἴαντι περιδδείσαντες Ἀχαιοί,
 παυσαμένους ἐκέλευσαν ἀέθλια ἴσ' ἀνελέσθαι.
 αὐτὰρ Τυδείδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρωος
 825 σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ εὐτμήτῳ τελαμώνι.
 Αὐτὰρ Πηλεΐδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον,
 δν πρὶν μὲν ῥίπτασκε μέγα σθένος Ἡετίωνος·

ἀλλ' ἦι οἱ τὸν ἔπεφνε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς,
τὸν δ' ἄγεται ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσιν.
στῆ δ' ὀρβός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

830

Ὅρνυσθ', οἷ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε!
εἰ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πῖονες ἀγροί,
ἔξει μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς
χρεώμενος· οὐ μὲν γάρ οἱ ἀτεμβόμενός γε σιδήρου
ποιμήν, οὐδ' ἀροτήρ, εἴς' ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρέξει.

835

Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
ἂν δὲ Λεοντήης κρατερὸν μένος ἀντιθέοιο,
ἂν δ' Αἴας Τελαμωνιάδης καὶ διὸς Ἑπειός.
ἔξειης δ' ἴσταντο· σόλον δ' ἔλε διὸς Ἑπειός,
ἦκε δὲ δινήσας· γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί.
δεύτερος αὐτ' ἀφέηκε Λεοντεύς, ὄζος Ἄρης·
τοτρίτον αὐτ' ἔρριψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.

840

[χειρὸς ἀπο στιβαρῆς, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντων.]
ἀλλ' ὅτε δὴ σόλον εἴλε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
ὅσσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ·
ἡ δέ θ' ἐλισσομένη πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαίας·
τόσσον παντὸς ἀγώνος ὑπέρβαλε· τοὶ δ' ἐβόησαν.

845

ἀνστάντες δ' ἔταροι Πολυποίταο κρατεροῖο
νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς ἔφερον βασιλῆος Ἀέθλου.

850

Αὐτὰρ ὁ τοξευτῆσι τίθει ἰόντα σῖδῃρον,
καδ' δ' ἐτίθει δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα·
ἴστων δ' ἔστησεν νηὸς κυανοπρώροιο

τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοις· ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν
λεπτῇ μηρίῳδῳ δῆσεν ποδός, ἥ ἄρ' ἀνώγει
τοξεύειν. ὃς μὲν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν,
πάντας ἀειράμενος πελέκεας, οἰκόνδε φερέσθω·
ὃς δέ κε μηρίῳδοιο τύχῃ, ὄρνιδος ἀμαρτῶν—
ἦσσαν γὰρ δὴ κῆνος—ὁ δ' οἴσεται ἡμιπέλεκκα.

855

Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα βίη Τεύκροιο ἀνακτος,
ἂν δ' ἄρα Μηριόνης, Θεράπων ἔτις Ἰδομενῆος.
κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκῆρεϊ πάλλον ἐλόντες·
Τεύκρος δὲ πρῶτος κλήρῳ λάχεν, αὐτίκα δ' ἰὼν

860

- ἦκεν ἐπικρατέως, οὐδ' ἠπείλησεν ἄνακτι
 ἄρνων πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
- 365 ὄρνιδος μὲν ἄμαρτε· μέγηρε γάρ οἱ τόγ' Ἀπόλλων·
 αὐτὰρ ὁ μήρινδον βάλε παρ πόδα, τῇ δέδεται ὄρνις·
 ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μήρινδον τάμε πικρὸς οἷστος.
 ἦ μὲν ἔπειτ' ἦϊξε πρὸς οὐρανόν, ἦ δὲ παρεῖδεν
 μήρινδος ποτὶ γαῖαν· αὐτὰρ κελάδησαν Ἀχαιοί.
- 370 σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσεν χεῖρὸς
 τόξον· αὐτὰρ δὴ οἷστος ἔχεν πάλαι, ὥς ἴδυνεν.
 αὐτίκα δ' ἠπείλησεν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι
 ἄρνων πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
 ὕψι δ' ὑπὸ νεφέων εἶδε τρήρωνα πέλειαν·
- 375 τῇ ῥ' ὄγε δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην·
 ἀντικρὺ δὲ διήλθε βέλος· τὸ μὲν ἄψ' ἐπὶ γαίῃ
 πρόσθεν Μηριόναο πάγη ποδός· αὐτὰρ ἦ ὄρνις
 ἰσφῷ ἐφεξομένη νηὸς κυανοπρώροιο,
 αὐχέν' ἀπεκρέμασεν, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λίασθεν.
- 380 ὠκύς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, τῇλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε, δάμβησάν τε.
 ἂν δ' ἄρα Μηριόνης πελέκεας δέκα πάντας ἄειρεν,
 Τεῦκρος δ' ἡμιπέλεκκα φέρεν κοίλας ἐπὶ νῆας.
- Αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
- 385 καδὲ λέβητ' ἄπυρον, βοὸς ἄξιον, ἀνδεμόεντα,
 θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων· καὶ ῥ' ἥμονες ἄνδρες ἀνέσταν·
 ἂν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 ἂν δ' ἄρα Μηριόνης, Θεράπων ἐὼς Ἰδομενῆος.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
- 390 Ἀτρεΐδῃ· ἴδμεν γάρ, ὅσον προβέβηκας ἀπάντων.
 ἦδ' ὅσον δυνάμει τε καὶ ἥμασιν ἔπλευ ἄριστος·
 ἀλλὰ σὺ μὲν τόδ' ἄεθλον ἔχων κοίλας ἐπὶ νῆας
 ἔρχευ, αὐτὰρ δόρυ Μηριόνη ἥρωϊ πόρωμεν,
 εἰ σύγε σφῷ θυμῷ ἐθέλοις· κέλομαι γὰρ ἔγωγε.
- 395 ὧς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 δῶκε δὲ Μηριόνη δόρυ χάλκεον· αὐτὰρ ὄγ' ἦρως
 Ταλθύβιφ κήρυκι δίδου περικαλλὲς ἄεθλον.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ω.

Ἕκτορος λύτρα.

Αὐτο δ' αἰών, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
ἐσκιδνάντ' ἰέναι· τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο
ὑπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
κλαῖε, φίλου ἐτάρου μεμνημένος, οὐδέ μιν ὕπνος
ἦρει πανδαμάτωρ· ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα, 5
Πατρόκλου ποθέων ἀδροτήτά τε καὶ μένος ἦν·
ἦδ' ὅποσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ, καὶ πάθεν ἄλγεα,
ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων·
τῶν μιμνησκόμενος, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν,
ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε 10
ὑπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηγής· τότε δ' ὀρθὸς ἀναστὰς
δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἀλός. οὐδέ μιν Ἥως
φαινομένη λήθεσκεν ὑπείρ ἄλα τ' ἠϊόνας τε.
ἀλλ' ὅγ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους,
Ἕκτορα δ' ἔλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὀπισθεν 15
τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενoitιάδω θανόντος,
αὐτὶς ἐνὶ κλισίῃ πανέσκετο· τόνδε δ' ἔασκεν
ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα. τοῖο δ' Ἀπόλλων
πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροῖ, φῶτ' ἐλεαίρων,
καὶ τεθνηότα περ· περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτεν 20
χρυσείῃ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἐλκυστάζων.

- Ὡς ὁ μὲν Ἑκτορα δῖον ἀείκιζεν μενεαίνων.
 τὸν δ' ἐλεάρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες,
 κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἐϋσκοπον Ἀργεϊφόντην.
 25 ἔνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐήνδανεν, οὐδέ ποθ' Ἥρῃ,
 οὐδὲ Ποσειδάων', οὐδὲ γλαυκῶπιδι κούρῃ·
 ἀλλ' ἔχον, ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή,
 καὶ Πριάμος καὶ λαός, Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' αἵτης
 δς νείκεσσε θεάς, ὅτε οἱ μέσσανυλον ἴκοντο,
 30 τὴν δ' ἦνυσ', ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν·
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτῃ γένητ' ἥώς,
 καὶ τότε ἄρ' ἀθανάτοισι μετηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Σχέτλιοί ἐστε, θεοί, δηλήμονες ! οὐ νύ ποθ' ὑμῖν
 Ἑκτωρ μηρί' ἔκκε βοῶν αἰγῶν τε τελείων ;
 35 τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε, νέκυν περ ἔοντα, σαῶσαι,
 ἦ τ' ἀλόχῳ ἰδέειν καὶ μητέρι καὶ τέκεϊ ᾧ,
 καὶ πατέρι Πριάμῳ, λαοῖσί τε· τοὶ κέ μιν οἴκα
 ἐν πυρὶ κήαιεν, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν·
 ἀλλ' ὀλοῷ Ἀχιλλῇ, θεοί, βούλεσθ' ἐπαρήγειν,
 40 ᾧ οὐτ' ἄρ φρένες εἰσὶν ἐναΐσιμοι, οὔτε νόημα
 γναμπτὸν ἐνὶ στήθεσσι· λέων δ' ὥς, ἄγρια οἶδεν,
 ὅστ' ἐπεὶ ἄρ μεγάλη τε βίη καὶ ἀγήνορι θυμῷ
 εἷξας, εἰς' ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα δαῖτα λάβῃσιν·
 ὥς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδῶς
 45 γίγνεται, ἦτ' ἄνδρας μέγα σίνετ' αἶ, ἦδ' ὀνίνησιν.
 μέλλει μὲν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
 ἢ ἐκαστὸν ὁμογαστρίον, ἢ ἐκαστὸν υἱόν·
 ἀλλ' ἦτοι κλαύσας καὶ ὀδυράμενος μεδέσκειν.
 τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.
 50 αὐτὰρ ὅγ' Ἑκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
 ἵππων ἐξάπτων, περὶ σῆμ' ἐτάροιο φίλοιον
 ἔλκει· οὐ μὲν οἱ τότε κάλλιον, οὐδέ τ' ἄμεινον·
 μὴ ἀγαθῷ περ ἔοντι νεμεσσηθῶμεν οἱ ἡμεῖς·
 κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων.
 55 Τὸν δὲ χολωσαμένη προσέφη λευκώλενος Ἥρῃ·
 εἴη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος, Ἀργυρότοξε,

εἰ δὴ ὁμῆν Ἀχιλλῇ καὶ Ἑκτορι θῆσετε τιμὴν.
 Ἑκτωρ μὲν θνητός τε, γυναικά τε θῆσατο μαζόν·
 αὐτὰρ Ἀχαιεὺς ἐστὶ θεᾶς γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτῇ
 θρέψα τε καὶ ἀτίτληα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν, 60
 Πηλεΐ, ὃς πέρι κῆρι φίλος γένετ' ἀθανάτοισιν·
 πάντες δ' ἀντιάσασθε, θεοὶ γάμου· ἐν δὲ σὺ τοῖσιν
 δαίνυ', ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἕταρ', αἰὲν ἄπιστε!

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν. 65
 οὐ μὲν γὰρ τιμὴ γε μὴ' ἔσσεται· ἀλλὰ καὶ Ἑκτωρ
 φίλτατος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν, οἳ ἐν Ἰλῖφ εἰσὶν·
 ὧς γὰρ ἔμουγ'· ἐπεὶ οὐτ' ἐφίλων ἡμάρτανε δώρων.
 οὐ γὰρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἔϊσης,
 λουβρῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς. 70
 ἀλλ' ἦτοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν—οὐδέ πη ἔστιν
 λάῳρη Ἀχιλλῆος—θρασὺν Ἑκτορα· ἡ γάρ οἱ αἰεὶ
 μήτηρ παρμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμάρ.
 ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν θέτιν ἄσπον ἐμεῖο,
 ὄφρα τί οἱ εἴπω πυκινὸν ἔπος, ὥς κεν Ἀχιλλεὺς 75
 δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, ἀπὸ δ' Ἑκτορα λύσῃ.

Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.
 μεσσηγὺς δὲ Σάμου τε καὶ Ἰμβρου παιπαλοέσσης
 ἔνδορε μεῖλανι πόντῳ· ἐπεστονάχησε δὲ λίμνῃ.
 ἡ δὲ, μολυβδαίνῃ ἱκέλη, ἐς βυσσὸν ὄρουσεν, 80
 ἦτε κατ' ἀγραῦλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβανῖα,
 ἔρχεται ὠμωστήσιν ἐπ' ἰχθῦσι Κῆρα φέρουσα.
 εὔρε δ' δ' ἐνὶ σπηϊ γλαφυρῷ θέτιν, ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι
 εἶαδ' ὁμηγερέες ἄλαι θεαί· ἡ δ' ἐνὶ μέσσης
 κλαῖε μόρον οὐ παιδὸς ἀμύμονος, ὃς οἱ ἔμελλεν 85
 φθίσσεσθ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόδ' ἐπ' ἀτρυγέῃ
 ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη πόδας ὠκεία Ἴρις·

Ὅρσο, θέτι, καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδώς.
 τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ θέτις ἀργυρόπεζα·

Τίπτε με κείνος ἄνωγε μέγας θεός· αἰδέομαι δὲ 90

- μίσηγεσθ' ἀθανάτοισιν, ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.
 εἰμι μὲν· οὐδ' ἄλιον ἔπος ἔσσεται, ὅττι κεν εἴπῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα κάλυμμ' ἔλε διὰ θεάων
 κυάνεον, τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος.
- 95 βῆ δ' ἰέναι, πρόσθεν δὲ ποδὴνεμος ὠκέα Ἴρις
 ἡγεῖτ'· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κύμα θαλάσσης.
 ἀκτὴν δ' εἰς ἀναβάσσαι, ἐς οὐρανὸν αἰχμήτην·
 εὐρον δ' εὐρύνοπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες
 εἶαθ' ὁμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔοντες.
- 100 ἦ δ' ἄρα παρ Διὶ πατρὶ κατέβητο, εἶξε δ' Ἀθήνη.
 Ἥρῃ δὲ χρύσειον καλὸν δέπας ἐν χειρὶ δῆκεν,
 καὶ ῥ' εὐφρην' ἐπέεσσι· θέτις δ' ὥρεξε πιούσα.
 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ἥλυθες Οὐλύμπόνδε, θεὰ θέτι, κηδομένη περ,
- 105 πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσίν· οἶδα καὶ αὐτός·
 ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω, τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
 ἐννήμαρ δὴ νείκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν
 Ἐκτορος ἀμφὶ νέκυι καὶ Ἀχιλλῇ πτολιπόρῳ·
 κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἔσσκοπον Ἀργειφόντην·
- 110 αὐτὰρ ἐγὼ τότε κύδος Ἀχιλλῇ προτιάπτω,
 αἰδῶ καὶ φιλότητα τετὴν μετόπισθε φυλάσσων.
 αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἔλθέ, καὶ νιεί σφ' ἐπίτειλον.
 σκύζεσθαι οἱ εἰπὲ θεούς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
 ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν
- 115 Ἐκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσεν·
 αἶ κέν πως ἐμέ τε δείσῃ, ἀπό θ' Ἐκτορα λύσῃ.
 αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμφ μεγαλήτορι Ἴριν ἐφῆσσω,
 λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 δῶρα δ' Ἀχιλλῇ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἱήνῃ.
- 120 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπιδῆσε θεὰ θέτις ἀργυρόπεζα·
 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιοιο καρῆνων ἀΐξασα.
 ἔξεν δ' ἐς κλισίην οὐ νιέος· ἐνθ' ἄρα τόγγε
 εὐρ' ἀδινὰ στενάχοντα· φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖροι
 ἐσσιμμένως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον·

τοῖσι δ' οἷς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο. 125
 ἢ δὲ μάλ' ἄγχι' αὐτοῖο καθεζέτο πότνια μήτηρ,
 χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Τέκνον ἐμόν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
 σὴν ἔδαι κραδίην, μεμνημένος οὔτε τι σίτου,
 νῦτ' εὐνῆς ; ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότῃ 130
 μίσγεσθ'· οὐ γάρ μοι δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἤδη
 ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
 ἀλλ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα, Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι.
 σκυζέσθαι σοὶ φησι θεούς, ἐξ δ' ἔξοχα πάντων
 ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν, 135
 "Ἐκτορ" ἔχεις παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσας.
 ἀλλ' ἄγε δὴ λύσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 τῇδ' εἶη· ὃς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο,
 εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει. 140

"Ὡς οὔγ' ἐν νηῶν ἀγύρει μήτηρ τε καὶ υἱὸς
 πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.
 Ἴριν δ' ὠτρυνε Κρονίδης εἰς Ἴλιον ἱρήν·

Βάσκ' Ἰῆι, Ἴρι ταχεῖα, λιποῦσ' ἔδος Οὐλύμπιοι,
 ἄγγελον Πριάμφῳ μεγαλήτορι Ἴλιον εἴσω, 145
 λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 δῶρα δ' Ἀχιλλῇ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνη,
 οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνὴρ.
 κήρυξ τίς οἱ ἔποιτο γεραίτερος, ὃς κ' ἰδύνει
 ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν ἐυτροχον, ἡδὲ καὶ αὐτὶς 150
 νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανέ διος Ἀχιλλεύς.
 μηδὲ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβος·
 τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὀπάσσομεν Ἀργειφόντην,
 ὃς ἄξει, εἴως κεν ἄγων Ἀχιλλῇ πελάσῃ.

αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλλῆος, 155
 οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
 οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτῆμων·
 ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.

"Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.

- 160 Ἰξεν δ' ἐς Πριάμοιο· κίχεν δ' ἐνοπὴν τε γόον τε
 παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς
 δάκρυσιν εἴματ' ἔφυρον· ὁ δ' ἐν μέσσοισι γεραίος
 ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος· ἀμφὶ δὲ πολλῇ
 κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος,
- 165 τὴν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἔῃσιν.
 θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νυοὶ ὠδύροντο,
 τῶν μιμησκόμεναι, οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
 χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.
 στῇ δὲ παρὰ Πριάμον Διὸς ἄγγελος, ἡδὲ προσηύδα,
- 170 τυτθὸν φθεγξαμένη· τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυνία·
 Θάρσει, Δαρδανίδη Πριάμε, φρεσί, μηδὲ τι τάρβει·
 οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἰκάνω,
 ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 ὃς σευ, ἀνευθεν ἑὸν, μέγα κήδεταί ἡδ' ἐλεαίρει.
- 175 λύσασθαί σε κέλευσεν Ὀλύμπιος Ἑκτορα δῖον,
 δῶρα δ' Ἀχιλλῇ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνη,
 οἶον, μηδὲ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνὴρ.
 κήρυξ τίς τοι ἔποιτο γεραίτερος, ὃς κ' ἰδύνει
 ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν εὐτροχον, ἡδὲ καὶ αὐτὶς
- 180 νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
 μηδὲ τί τοι θάνατος μελέτω φρεσί, μηδὲ τι τάρβος·
 τοῖος γάρ τοι πομπὸς ἅμ' ἔψεται Ἀργειφόντης,
 ὃς σ' ἄξει, εἴως κεν ἄγων Ἀχιλλῇ πελάσση.
 αὐτὰρ ἐπὴν ἀγῶγῃσιν ἔσω κλισίην Ἀχιλλῆος,
- 185 οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
 οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων·
 ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκῆως ἰκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρὸς.
 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦς ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις.
 αὐτὰρ ὃγ' υἱας ἅμαξαν εὐτροχον ἡμιονεῖν
- 190 ἵπλισται ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς.
 αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα,
 κέδρινον, ὑψόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει·
 ἐς δ' ἄλοχον Ἑκάβην ἐκαλέσσατο, φώνησέν τε·
 Δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθεν,

λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
δῶρα δ' Ἀχιλλῇ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἱήνη-
ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, τί τοι φρεσὶν εἶδεται εἶναι ;
αἰνῶς γάρ μ' αὐτόν γε μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει,
κεῖσ' ἵεναι ἐπὶ νῆας ἔσω στρατὸν εὐρύν Ἀχαιῶν.

Ὡς φάτο· κώκυσεν δὲ γυνή, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
ὦ μοι, πῇ δὴ τοι φρένες οἴχοντ', ἧς τοπάρους περ
ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους, ἡδ' οἷσιν ἀνάσσεις ;
πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
υἰέας ἐξενάριξε ! σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.

εἰ γάρ σ' αἰρήσει καὶ ἐσόφεται ὀφθαλμοῖσιν
ὦμηστῆς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε, οὐ σ' ἐλεήσει,
οὐδέ τί σ' αἰδέσεται. νῦν δὲ κλαίωμεν ἀνευθεὶν
ἡμενοὶ ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ὥς ποδὶ Μοῖρα κραταιή
γεινομένη ἐπένησε λίνφ', ὅτε μιν τέκον αὐτή,
ἀργίποδας κύνας ἄσαι, ἑὼν ἀπάνευθε τοκήων,
ἀνδρὶ πάρα κρατερῷ, τοῦ ἐγὼ μέσον ἦπαρ ἔχοιμι
ἐσθέμεναι προσφύσα· τότ' ἄντιτα ἔργα γένοιτο
παιδὸς ἐμοῦ ! ἐπεὶ οὐ ἐκακιζόμενόν γε κατέκτα
ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωιάδων βαθυκόλπων
ἑσταοτ', οὔτε φόβου μεμνημένον, οὔτ' ἄλεωρῆς.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδής·
μή μ' ἐθέλοντ' ἵεναι κατερύκανε, μηδὲ μοι αὐτὴ
ῥνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλεν· οὐδέ με πείσεις.
εἰ μὲν γάρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν,
ἢ οἱ μάντιές εἰσι, δυοσκόοι, ἢ ἱέρῃες,
ψεῦδός κεν φαίμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
νῦν δ'—αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ, καὶ ἐσέδρακον ἄντην--
εἴμι, καὶ οὐχ ἄλιον ἔπος ἔσσεται. εἰ δέ μοι αἶσα
τεθνᾶμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων,
βούλομαι· αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεύς,
ἀγκὰς ἐλόντ' ἐμὸν υἱόν, ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἴην.

Ἦ, καὶ φωριαμῶν ἐπιδήματα κάλ' ἀνέφγην.
ἔνδεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους,

230 δώδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαῖνας, τόσσους δὲ τάπητας,
τόσσα δὲ φάρεα καλά, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.
χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερεν δέκα πάντα τάλαντα·
ἐκ δὲ δύ' αἰθῶνας τρίποδας, πίσυρας δὲ λέβητας,
ἐκ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἱ Θρήκες πόρον ἄνδρες,
235 ἐξεσίην ἐλθόντι, μέγα κτέρας· οὐδὲ νυ τοῦπερ
φείσατ' ἐνὶ μεγάροις ὁ γέρων· πέρι δ' ἤδελε θυμῷ
λύσασθαι φίλον υἱόν· ὁ δὲ Τρῶας μὲν ἅπαντας
αἰδούσης ἀπέεργεν, ἔπεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων·

Ἔρρετε, λωβητῆρες, ἐλεγχέες! οὐ νυ καὶ ὑμῖν
240 οἴκοι ἔνεστι γόος, ὅτι μ' ἤλδετε κηδήσοντας;
ἢ οὐνεσθ', ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον; ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὑμεῖς!
ῥῆττεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε,
κείνου τεθνηῶτος, ἐναιρέμεν! αὐτὰρ ἔγωγε,
245 πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν, κεραϊζομένην τε,
ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίην δόμον Ἀΐδος εἴσω.

Ἦ, καὶ σκηπανίῳ δῖεπ' ἀνέρας· οἱ δ' ἴσαν ἔξω,
σπερχομένοι γέροντος· ὁ δ' υἰάσιν οἷσιν ὁμόκλα,
νεικεῖων Ἐλενόν τε Πάριν τ' Ἀγαθῶνά τε δῖον,
250 Πάμμονά τ' Ἀντίφονόν τε, βοὴν ἀγαθόν τε Πολίτην,
Δηϊφοβόν τε καὶ Ἴππόδοον καὶ Δῖον ἀγαυόν·
ἐννέα τοῖς ὁ γεραίὸς ὁμοκλήσας ἐκέλευεν·

Σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κατηφόνες! αἰδ' ἅμα πάντες
Ἐκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι!
255 ὦ μοι ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱας ἀρίστους
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὕτω φημι λελεῖφθαι·
Μήστορά τ' ἀντίθεον καὶ Τρωῖλον ἵππιοχάρμην,
Ἐκτορά θ'. θεὸς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἔφκει
ἀνδρός γε θνητοῦ παῖς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο·
260 τοὺς μὲν ἀπώλεσ' Ἀρης· τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται
ψευδσταί τ' ὀρχησταί τε, χοροῖτυπήσιν ἄριστοι,
ἀρνῶν ἢ δ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἀρπακτῆρες.
οὐκ ἂν δή μοι ἄμαξαν ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα,
ταῦτά τε πάντ' ἐπιδεῖτε, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο;

Ἄς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πατρὸς ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν. 265
 ἱκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν εὐτροχὸν ἡμιονεῖν,
 καλήν, πρωτοπαγέα· πείρινθα δὲ δῆσαν ἐπ' αὐτῆς·
 καδ δ' ἀπὸ πασσαλόφι ζυγὸν ἦρεον ἡμιόνειον,
 πύξινον, ὀμφαλόεν, εὐ οἰήκεσσιν ἀρηρός·
 ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῷ ἐννεάπηχυ. 270
 καὶ τὸ μὲν εὖ κατέδηκαν εὐξέστω ἐπὶ ῥυμῷ,
 πέξῃ ἐπὶ πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἔστορι βάλλον·
 τρὶς δ' ἐκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν· αὐτὰρ ἔπειτα
 ἐξείης κατέδησαν, ὑπὸ γλωχίνα δ' ἔκαμψαν.
 ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες, εὐξέστης ἐπ' ἀπήνης 275
 νήεον Ἑκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα·
 ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας, ἐντεσιεργούς,
 τοὺς ῥά ποτε Πριάμφ Μυσοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα.
 ἵππους δὲ Πριάμφ ὕπαγον ζυγόν, οὓς ὁ γεραιὸς
 αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλεν εὐξέστη ἐπὶ φάτῃ· 280
 τῷ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν
 κήρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.
 Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθ' Ἑκάβη τετιηότι θυμῷ,
 οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφιν,
 χρυσέφ' ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην· 285
 στή δ' ἵππων προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τῇ, σπεῖσον Διὶ πατρί, καὶ εὐχεο, οἴκαδ' ἰκέσθαι
 ἄψ' ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν· ἐπεὶ ἄρ σέγε θυμὸς
 ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἔδελούςσης.
 ἀλλ' εὐχευ σύγ' ἔπειτα κελαινεφέϊ Κρονίωνι, 290
 Ἰδαίφ, ὅστε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁράται·
 αἶτει δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅστε οἱ αὐτῷ
 φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὖ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
 δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
 τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἱὲς Δαναῶν ταχυπώλων. 295
 εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἐὼν ἄγγελον εὐρύοπα Ζεὺς,
 οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελοίμην
 νῆας ἐπ' Ἀργείων ἰέναι, μάλα περ μεμαῶτα.
 Τὴν δ' ἀπαυειβόμενος προσέφη Πρίαμος θεοειδής·

- 300 ὦ γύναι, οὐ μὲν τοι τόδ' ἐφιεμένη ἀπιθήσω.
 ἐσθλὸν γὰρ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἱ κ' ἐλεήσω.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμφίπολον ταμῖν ὤτρυν' ὁ γεραίος,
 χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦναι ἀκήρατον· ἡ δὲ παρέστη,
 χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα.
 305 νιψάμενος δὲ κύπελλον ἐδέξατο ἧς ἀλόχοιο·
 εὐχετ' ἔπειτα στὰς μέσφ' ἔρκει, λείβε δὲ οἶνον,
 οὐρανὸν εἰσανιδῶν· καὶ φωνήσας ἔπος ηὔδα·
 Ζεῦ πάτερ, Ἴδῃθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε!
 δός μ' ἔς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν ἦδ' ἐλεεινόν·
 310 πέμψον δ' οἶωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅστε σοι αὐτῷ
 φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὐκράτος ἐστὶ μέγιστον,
 δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
 τῷ πύσσονος ἐπὶ νῆας ἴω Δαναῶν ταχυπῶλων.
 Ὡς ἔφατ' ἐυχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητιέτα Ζεὺς.
 315 αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν,
 μόρφονν, θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν.
 ὄσση δ' ἰψορόφοιο θύρῃ θαλάμοιο τέτυκται
 ἀνέρος ἀφνειοῖο, εὐκλήϊς, ἀραρυῖα·
 τόσσ' ἄρα τοῦ ἐκάτερθεν ἔσαν πτερά· εἷσατο δέ σφι
 320 δεξιὸς αἵξας ὑπὲρ ἄστεος, οἱ δὲ ἰδόντες
 γῆθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Σπερχόμενος δ' ὁ γεραίος ἐοῦ ἐπεβήσето δίφρου·
 ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰδοῦσης ἐριδούπου.
 πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἔλκον τετράκυκλον ἀπήνην,
 325 τὰς Ἰδαῖος ἔλαυνε δαίφρων· αὐτὰρ ὅπισθεν
 ἵπποι, τοὺς ὁ γέρων ἐφέπων μάστιγι κέλευεν
 καρπαλίμως κατὰ ἄστυ· φίλοι δ' ἅμα πάντες ἔποντο,
 πόλλ' ὀλοφυρόμενοι, ὥσεί δ' ἀνατόνδε κίοντα.
 οἱ δ' ἐπεὶ οἷν πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο,
 330 οἱ μὲν ἄρ' ἄψορροὶ προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο,
 παῖδες καὶ γαμβροί· τῷ δ' οὐ λάθον εὐρύσπα Ζῆ—
 ν', ἐς πεδίον προφανέντε· ἰδὼν δ' ἐλέησε γέροντα.
 αἰψα δ' ἄρ' Ἑρμεῖαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ηὔδα·
 Ἑρμεία· σοὶ γάρ τε μάλιστα γε φίλτατόν ἐστιν

ἄνδρι ἑταιρίσσαι, καὶ τ' ἔκλυες, ᾧ κ' ἐδέλυσθα · 335
 βάσκ' ἴδῃ, καὶ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 ὡς ἄγαγ', ὡς μήτ' ἄρ τις ἴδῃ, μήτ' ἄρ τε νοήσῃ
 τῶν ἄλλων Δαναῶν, πρὶν Πηλεΐωνάδ' ἰκέσθαι.

ᾠς ἔφατ' · οὐδ' ἀπιδῆσε διάκτορος Ἀργειφόντης · 340
 αὐτίκ' ἔπειδ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 ἄμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὑγρῇ.
 ἦδ' ἐπ' ἀπείρουνα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο ·
 εἴλετο δὲ ῥάβδον, τῇτ' ἀνδρῶν ὄμματα δέλγει,
 ὧν ἐδέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει · 345
 τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης.
 αἰψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκανεν ·
 βῆ δ' ἰέναι, κούρῳ αἰσνητῇρι ἐοικώς,
 πρῶτον ὑπηνήτη, τοῦπερ χαριεστάτῃ ἦβη.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα παρέξ Ἴλοιο ἔλασσαν,
 στήσαν ἄρ' ἡμίονους τε καὶ ἵππους, ὅφρα πίοιεν, 350
 ἐν ποταμῷ · δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν.
 τὸν δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσσατο κήρυξ
 Ἑρμείαν, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο, φώνησέν τε ·

Φράζεο, Δαρδανίδῃ · φραδέος νόου ἔργα τέτυκται.
 ἄνδρ' ὁρώ · τάχα δ' ἅμμε διαρῥάσεσθαι ὀτω. 355
 ἀλλ' ἄνε δὴ φεύγωμεν ἐφ' ἵππων, ἣ μιν ἔπειτα
 γούνων ἀψάμενοι λιτανεύσομεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ.

ᾠς φάτε σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο, δαΐδιε δ' αἰνῶς ·
 ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν ·
 στή δὲ ταφῶν · αὐτὸς δ' Ἐριούνιος ἐγγύθεν ἐλθὼν, 360
 χεῖρα γέροντος ἐλὼν, ἐξείρετο καὶ προσέειπεν ·

Πῆ, πάτερ, ὦδ' ἵππους τε καὶ ἡμίονους ἰθύνεις
 νύκτα δι' ἄμβροσίνην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι ;
 οὐδὲ σὺ γ' ἐδδειςας μένεα πνείνοντας Ἀχαιοὺς,
 οἳ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασιν ; 365
 τῶν εἰ τίς σε ἴδοιτο θοῇν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 τοσσάδ' ὀνειράτ' ἄγοντα, τίς ἂν δὴ τοι νόος εἴη ;
 οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσί, γέρων δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ,
 ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.

370 ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακά, καὶ δέ κεν ἄλλον
σεῦ ἀπαλεξήσαιομι· φίλῳ δέ σε πατρὶ εἶσκω.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
οὔτω πη τάδε γ' ἐστί, φίλον τέκος, ὥς ἀγορεύεις.
ἀλλ' ἔτι τις καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεδε χεῖρα,

375 ὃς μοι τοιόνδ' ἦκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι,
αἴσιον, οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητός,
πέπνυσαι τε νόφ, μακάρων δ' ἔξ ἔσσι τοκῆων.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
ναὶ δὴ ταυτὰ γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·

380 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
ἥε πη ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνη;
ἦ ἤδη πάντες καταλείπετε Ἴλιον ἱρὴν
δειδιότες; τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὠριστος ὄλωλεν

385 σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδενύετ' Ἀχαιῶν.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
τίς δέ σὺ ἐσσι, φέριστε, τέων δ' ἔξ ἔσσι τοκῆων,
ὃς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἔνισπες;

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·

390 πειρᾷ ἐμεῖο, γεραίε, καὶ εἴρεαι Ἑκτορα δῖον.
τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα, καὶ εὖτ' ἐπὶ νηυσὶν ἐλάσσας
Ἀργείους κτείνεσκε, δαῖζων ὀξείῃ χαλκῷ·

ἡμεῖς δ' ἐσταότες θάυμαζομεν· οὐ γὰρ Ἀχιλλεύς

395 εἶα μάρνασθαι, κεχολωμένος Ἀτρείωνι.

τοῦ γὰρ ἐγὼ θεράπων, μία δ' ἠγαγε νηὺς εὐεργής·
Μυρμιδόνων δ' ἔξ εἰμι, πατὴρ δέ μοι ἐστί Πολύκτωρ.
ἀφνειὸς μὲν ὄδ' ἐστί, γέρων δέ δή, ὥς σὺπερ ὦδε·
ἔξ δέ οἱ υἱες ἔασιν, ἐγὼ δέ οἱ ἔβδομός εἰμι.

400 τῶν μέτα παλλόμενος, κλήρῳ λάχον ἐνθάδ' ἔπεσθαι
νῦν δ' ἦλθον πεδίονδ' ἀπὸ νηῶν· ἠῶδεν γὰρ
θήσονται περὶ ἄστρῳ μάχην ἐλίκωπες Ἀχαιοί.
ἀσχαλώσι γὰρ οὔδε καθήμενοι, οὐδὲ δύνανται
ἰσχεῖν ἐσσυμένους πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής· 405
 εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος
 εἷς, ἄγε δὴ μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον,
 ἥ ἔτι παρ νήεσσιν ἐμὸς παῖς, ἥ μιν ἤδη
 ῥῖσι κυσὶν μελεῖσσι ταμῶν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος, Ἀργεϊφόντης· 410
 ὦ γέρον, οὐπω τόνγε κύνες φάγον, οὐδ' οἰωνοί·
 ἀλλ' ἔτι κείνος κεῖται Ἀχιλλῆος παρὰ νηϊ
 αὐτῶς ἐν κλισίῃσι· δυωδεκάτη δέ οἱ ἥως
 κειμένῳ, οὐδέ τί οἱ χρῶς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαί
 ἔσθουσ', αἷ' ῥά τε φῶτάς Ἀρηϊφάτους κατέδουσιν. 415
 ἦ μὲν μιν περὶ σῆμα ἐοῦ ἐτάριοιο φίλοιο
 ἔλκει ἀκηδέστως, ἥως ὅτε δία φανήῃ·

οὐδέ μιν αἰσχύνει· θεοῦ κεν αὐτὸς ἐπελθὼν,
 οἶον ἐερσήεις κεῖται, περὶ δ' αἶμα νένιπται,
 οὐδέ ποδι μιάρός· σὺν δ' ἔλκεα πάντα μέμνκεν, 420
 ὅσσ' ἐτύπη· πολέες γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν.
 ὥς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ υἱὸς ἔης,
 καὶ νέκυός περ ἐόντος· ἐπεὶ σφι φίλος πέρι κῆρι.

Ὡς φάτο· γήθησεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἀμείβετο μῦθον· 425
 ὦ τέκος, ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι
 ἀθανάτοις ἐπεὶ οὐποτ' ἐμὸς παῖς, εἵποτ' ἔην γε,
 λήθεται ἐνὶ μεγάροισι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν·
 τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ.
 ἀλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλειςον·
 αὐτόν τε ῥῦσαι, πέμψον δέ με σὺν γε θεοῖσιν, 430
 ὄφρα κεν ἐς κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκωμαι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος, Ἀργεϊφόντης·
 πειρᾷ ἐμέϊο, γεραιέ, νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις·
 ὅς με κέλεαι σέο δῶρα παρέξ Ἀχιλλῆα δέχεσθαι.
 τὸν μὲν ἐγὼ δεῖδοικα, καὶ αἰδέομαι πέρι κῆρι 435
 συλεῦειν, μή μοί τι κακὸν μετόπισθε γένηται.
 σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὴς καὶ κε κλυτὸν Ἄργος ἰκοίμην,
 ἐνδυκέως ἐν νηϊ θοῇ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων·
 οὐκ ἂν τίς τοι, πομπὸν ὀνοσσίμενος, μαχέσαιο.

- 440 Ἦ, καὶ ἀναΐξας Ἑριούνιος ἄρμα καὶ ἵππους,
καρπαλίμως μᾶστιγα καὶ ἥνιά λάξετο χερσίν·
ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἧψ.
ἀλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἴκοντο,
οἱ δὲ νέον περὶ δόρπα φυλακτῆρες πονέοντο·
- 445 τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε διάκτορος, Ἀργειφόντης,
πᾶσιν· ἄφαρ δ' ὤϊξε πύλας, καὶ ἀπώσεν ὀχῆας,
ἐς δ' ἄγαγε Πριάμόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ἐπ' ἀπήνης.
ἀλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηληιάδεω ἀφίκοντο
ὑψηλήν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι,
- 450 δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες· ἀτὰρ καδύπερθεν ἔρεψαν,
λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες·
ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλήν ποίησαν ἄνακτι
σταυροῖσιν πυκινόισι· δύρην δ' ἔχε μῦθος ἐπιβλής
εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρῥήσσεσκον Ἀχαιοί,
- 455 τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῖδα θυράων,
τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιρῥήσσεσκε καὶ οἶος
δὴ ῥα τόθ' Ἑρμείας ἐριούνιος ᾤξε γέροντι,
ἐς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδώκεϊ Πηλεΐωνι,
ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινε ἐπὶ χθονί, φώνησέν τε·
- 460 ὦ γέρον, ἦτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα,
Ἑρμείας· σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπασσεν·
ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι, οὐδ' Ἀχιλῆος
ὀφθαλμοὺς εἴσειμι· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη,
ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην.
- 465 τὴν δ' εἰσελθὼν λαβὲ γούνατα Πηλεΐωνος,
καὶ μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἡυκόμοιο
λίσσεο καὶ τέκεος· ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνης.
- ὦς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον
Ἑρμείας· Πριάμος δ' ἐξ ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
- 470 Ἰδαίου δὲ κατ' αὐτὶ λίπεν· ὁ δὲ μίμνεν ἐρύκων
ἵππους ἡμιόνους τε· γέρων δ' ἰδὺς κίεν οἴκου,
τῇ ῥ' Ἀχιλεὺς ἔζεσκε, Διὶ φίλος· ἐν δὲ μιν αὐτὸν
εὖρ'· ἔταροι δ' ἀπάνευθε καθεῖατο· τῷ δὲ δύ' οἶα,
ἥρως Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος, ὄζος Ἄρῃος,

ποίπνυον παρεόντε· νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς, 475
 ἔσθων καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.
 τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας, ἄγχι δ' ἄρα στὰς
 χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας
 δεινὰς, ἀνδροφόνους, αἳ οἱ πολέας κτάνον υἱας.
 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅστ' ἐνὶ πάτρῃ 480
 φῶτα κατακτείνας, ἄλλων ἐξίκετο δῆμον,
 ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσορόωντας·
 ὥς Ἀχιλεὺς θάμβησεν, ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα·
 θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο.
 τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπεν· 485

Μνηῆσαι πατρὸς σοῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 τηλίκου, ὥσπερ ἐγών, ὀλοῶ ἐπὶ γήραος οὐδῶ.
 καὶ μέν που κείνουν περιναίεται ἀμφὶς ἑόντες
 τείρουσ', οὐδέ τίς ἐστιν ἀρῆν καὶ λουγὸν ἀμῦναι·
 ἀλλ' ἦτοι κείνός γε, σέθεν ζώοντος ἀκούων, 490
 χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπὶ τ' ἔλπεται ἡματα πάντα
 ὄψεσθαι φίλον υἱόν, ἀπὸ Τροίηδε μολόντα.
 αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱας ἀρίστους
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινά φημι λελεῖφθαι
 πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον υἱες Ἀχαιῶν· 495
 ἐννεακαίδεκα μέν μοι ἱῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,
 τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.
 τῶν μὲν πολλῶν θοῦρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 ὃς δέ μοι οἶος ἦν, εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς,
 τὸν σὺ πρώην κτείνας, ἀμυνόμενον περὶ πάτρης, 500
 Ἔκτορα· τοῦ νῦν εἵνεχ' ἰκάνω νῆας Ἀχαιῶν,
 λυσόμενος παρὰ σείῳ, φέρω δ' ἀπερείσι' ἅποινα.
 ἰλλ' αἰδεῖο θεούς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον,
 μνησάμενος σοῦ πατρός· ἐγὼ δ' ἐλεεινότερός περ,
 ἔτλην δ', οἷ' οὔπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος, 505
 ἀνδρὸς παιδοφόνιοιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἡμερον ὥρσε γόοιο·
 ἀψάμενος δ' ἄρα χειρός, ἀπώσατο ἦκα γέροντα.
 τῷ δὲ μνησαμένῳ, ὁ μὲν Ἔκτορος ἀνδροφόνιοιο,

- 510 κλαῖ' ἀδινά, προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἔλυσθεις·
 αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἐὼν πατέρ', ἄλλοτε δ' αὐτε
 Πάτροκλον· τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα γόοιο τετάρπετο διὸς Ἀχιλλεύς,
 [καὶ οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἥμερος ἡδ' ἀπὸ γυνίων,]
 515 αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη,
 οἰκτεῖρων πολὺν τε κάρη, πολὺν τε γένειον·
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δειλ', ἡ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν.
 πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθόμεν οἶος,
 520 ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
 υἱέας ἐξενάριξα; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.
 ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἔξευ ἐπὶ θρόνου· ἄλγεα δ' ἔμπης
 ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ.
 οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.
 525 ὥς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσιν,
 ζῶειν ἀχνυμένοις· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσίν.
 δοιοὶ γάρ τε πῖδοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει,
 δῶρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δέ, ἐάων·
 ᾧ μὲν κ' ἀμμίξας δοίῃ Ζεὺς τερπικέραυννος,
 530 ἄλλοτε μὲν τε κακῷ ὄγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ·
 ᾧ δέ κε τῶν λυγρῶν δοίῃ, λωβητὸν ἔθηκεν·
 καὶ ἐ κακῇ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα διὰν ἐλαύνει·
 φοιτᾷ δ', οὔτε θεοῖσι τετιμένος, οὔτε βροτοῖσιν.
 ὥς μὲν καὶ Πηληϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
 535 ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο
 ὄλβῳ τε πλούτῳ τε, ἄνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσιν·
 καὶ οἱ θνητῷ ἔοντι θεῶν ποίησαν ἀκοιτιν·
 ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακόν, ὅττι οἱ οὔτι
 παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένητο κρειόντων.
 540 ἀλλ' ἓνα παῖδα τέκεν παναώριον· οὐδέ νυ τόνγε
 γήρασκοντα κομίζω· ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
 ἡμαί ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κήδων ἡδὲ σά τέκνα.
 καὶ σέ, γέρον, τοπρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι·
 ὅσσον Λέσβος ἄνω, Μάκαρος ἔδος, ἐντὸς ἑέργעי,

καὶ Φρυγίῃ καθύπερθε καὶ Ἑλλήσποντος ἀπείρων, 545
 τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ υἰάσι φασὶ κεκάσθαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πημα τόδ' ἤγαγον Οὐρανῖνες,
 αἰεὶ τοι περὶ ἄστυ μάχαι τ' ἀνδροκτασῖαι τε·
 ἄνσχεο, μῆδ' ἀλῖαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν.
 οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἱὸς ἔηος, 550
 οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθαι.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
 μή μέ πω ἐς θρόνον ἵξε, Διοτρεφές, ὄφρα κεν Ἐκτωρ
 κεύται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής· ἀλλὰ τάχιστα 555
 λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα
 πολλά, τὰ τοι φέρομεν· σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις
 σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, ἐπεὶ με πρῶτον ἔασας.
 [αὐτόν τε ζῶειν καὶ ὀρᾶν φάος Ἥελίοιο].

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 μηκέτι νῦν μ' ἐρέδιζε, γέρον· νοέω δὲ καὶ αὐτὸς 560
 Ἐκτορά τοι λῦσαι· Διῷδεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθεν
 μήτηρ, ἣ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἀλίοιο γέροντος.
 καὶ δέ σε γινώσκω, Πρίαμε, φρεσίν, οὐδέ με λήθεις,
 ὅττι θεῶν τίς σ' ἤγε θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 οὐ γάρ κε τλαίῃ βροτὸς ἐλθέμεν, οὐδὲ μάλ' ἥβῶν, 565
 ἐς στρατόν· οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λάθοι, οὐδέ κ' ὀχῆας
 ῥεῖα μετοχλίσσειε θυράων ἡμετεράων.
 τῷ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνης·
 μή σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἐάσω,
 καὶ ἱκέτην περ ἐόντα, Διὸς δ' ἀλίστωμαι ἐφετμάς. 570

Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείδετο μῦθῳ.
 Πηλεΐδης δ' οἴκοιο, λέων ὥς, ἄλτο θύραζε,
 οὐκ οἶος· ἅμα τῷγε δύω θεράποντες ἔποντο,
 ἥρως Αὐτομέδων ἥδ' Ἀλκιμος, οὓς ῥα μάλιστα 575
 τί' Ἀχιλλεύς ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 οἳ τόδ' ὑπὸ ζυγόφιν λύον ἵππους ἡμιόνους τε,
 ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλῆτορα τοῖο γέροντος·
 καδ' δ' ἐπὶ δίφρῳ εἶσαν· ἐϋξέστου δ' ἀπ' ἀπήνης
 ἤρεον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα.

- 510 κλαῖ' ἀδινά, προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἐλυσθεῖς·
αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἐὼν πατέρ', ἄλλοτε δ' αὐτε
Πάτροκλον· τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει.
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα γόοιο τετάρπετο διὸς Ἀχιλλεὺς,
[καὶ οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἱμερος ἡδ' ἀπὸ γυνίων,]
515 αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὦρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη,
οἰκτεῖρων πολὺν τε κάρη, πολὺν τε γένειον·
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

- Ἄ δεῖλ', ἣ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν.
πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθόμεν οἶος,
520 ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
υἰέας ἐξενάριξα; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.
ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἔξευ ἐπὶ θρόνου· ἄλγεα δ' ἔμπησ
ἐν θυμῷ κατακείσθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ.
οὐ γάρ τις πρήξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.
525 ὥς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσιν,
ζῶειν ἀχνυμένοις· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσίν.
δοιοὶ γάρ τε πῖδοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει,
δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δέ, ἐάων·
ὦ μέν κ' ἀμμίξας δοίῃ Ζεὺς τερπικέραυνος,
530 ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὄγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ·
ὦ δέ κε τῶν λυγρῶν δοίῃ, λωβητὸν ἔθηκεν·
καὶ ἐ κακῇ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα διὰν ἐλαύνει·
φοιτᾷ δ', οὔτε θεοῖσι τετιμένος, οὔτε βροτοῖσιν.
ὥς μὲν καὶ Πηληϊῆ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
535 ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο
Ὀλβφ τε πλούτφ τε, ἄνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσιν·
καὶ οἱ θνητῷ εἰσὶν θεὰν ποίησαν ἄκοιτιν·
ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακόν, ὅττι οἱ οὔτι
παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων.
540 ἀλλ' ἓνα παῖδα τέκεν παναώριον· οὐδέ νυ τόνγε
γῆραςκοντα κομίζω· ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
ἤμαι ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κήδων ἡδὲ σὰ τέκνα.
καὶ σέ, γέρον, τοπρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι·
ὅσσον Λέσβος ἄνω, Μάκαρος ἔδος, ἐντὸς ἐέργει,

ἐν Διπύλῳ, ὅθι φασὶ θεῶων ἔμμεναι εἰνὰς
 Νυμφάων, αἵτ' ἄμφ' Ἀχελώϊον ἐρρώσαντο,
 ἔνθα, λίδος περ εἴουσα, θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.
 ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα, διε γεραιέ,
 σίτου, ἔπειτά κεν αὐτε φίλον παῖδα κλαίοιςθα,
 Ἴλιον εἰς ἀγαγών· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται. 620

Ἦ, καὶ ἀναίξας δῖν ἄργυφον ὥκυσ Ἀχιλλεὺς
 σφάξ'· ἕταροι δ' ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον εὖ κατὰ κόσμον,
 μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πείραν τ' ὀβελοῖσιν,
 ὥπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 Αὐτομέδων δ' ἄρα σῖτον ἔλων ἐπένειμε τραπέζῃ 625
 καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἅτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεὺς·
 οἱ δ' ἐπ' ὀνείαδ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 ἦτοι Δαρδανίδης Πριάμος θάύμαζ' Ἀχιλῆα,
 ὅσσοις ἔην, οἷός τε· θεοῖσι γὰρ ἅντα ἐῷκει. 630
 αὐτὰρ ὁ Δαρδανίδην Πριάμον θάύμαζεν Ἀχιλλεὺς,
 εἰσορώων ὄψιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούων.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὀρόωντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε γέρον Πριάμος θεοειδής·

Λέξον νῦν με τάχιστα, Διοτρεφές, ὅφρα κεν ἤδη
 ὕπνῳ ὑπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες
 οὐ γάρ πω μύσαν ὅσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν,
 ἐξ οὗ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς παῖς ὤλεσε θυμόν·
 ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω,
 αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κέπρον. 640
 νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἰῶπα οἶνον
 λαυκανίης καθέγκα· πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην.

Ἦ ῥ', Ἀχιλλεὺς δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμῳῇσι κέλευσεν,
 δέμνι' ὑπ' αἰδούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας, 645
 χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἑσασθαι.
 αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσai·
 αἶψα δ' ἄρα στόρεσαν δοιῷ λέχε' ἐγκονέουσai.
 τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὥκυσ Ἀχιλλεὺς·

- 650 Ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε· μήτις Ἀχαιῶν
 ἐνθάδ' ἐπέλθῃσι βουληφόρος, οἷτε μοι αἰεὶ
 βουλὰς βουλευούσι παρήμενοι, ἧ δέμης ἐστίν·
 τῶν εἰ τίς σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 αὐτίκ' ἂν ἐξείποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
 655 καὶ κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται.
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ποσὴν μαρ μέμονας κτερεῖζέμεν Ἐκτορα δῖον,
 ὄφρα τέως αὐτός τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω.

- Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
 660 εἰ μὲν δὴ μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἐκτορι δῖφ,
 ὧδέ κέ μοι ῥέζων, Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα θείης.
 οἷσθ' αὖ γάρ, ὥς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα, τηλόθι δ' ὕλη
 ἀξέμεν ἐξ ὄρεος· μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν.
 ἐννήμαρ μὲν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροις γοοοίμεν,
 665 τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν, δαινυτό τε λαός·
 ἐνδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιμεν,
 τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίζομεν, εἵπερ ἀνάγκη.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 ἔσται τοι καὶ ταῦτα, γέρον Πρίαμ', ὥς σὺ κελεύεις.
 670 σχήσω γὰρ τόσσον πόλεμον χρόνον, ὅσσον ἄνωγας.
 ὧς ἄρα φωνήσας ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
 ἔλλαβε δεξιτερήν, μήπως δείσει' ἐνὶ θυμῷ.
 οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμον αὐτοῖσι κοιμήσαντο,
 κήρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχοντες.
 675 αὐτὰρ Ἀχιλλεύς εὔδε μυχῷ κλισίης εὐπῆκτου·
 τῷ δ' ἄρ Βρισηῖς παρελέξατο καλλιπάρης.

- Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἄνδρες ἵπποκορυσται
 εὔδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ·
 ἀλλ' οὐχ Ἑρμείαν ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτεν,
 680 ὁρμαίνοντ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως Πρίαμον βασιλῆα
 νηῶν ἐκ πέμψειε, λαθὼν ἱεροὺς πυλαωρούς.
 στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 ὦ γέρον, οὐ νύ τι σοίγε μέλει κακόν, οἷον ἔθ' εὔδεις
 ἀνδράσιν ἐν δητοῖσιν, ἐπεὶ σ' εἶασεν Ἀχιλλεύς.

καὶ νῦν μὲν φίλον υἱὸν ἐλύσαο, πολλὰ δ' ἔδωκας· 685

σεῖο δέ κε ζωοῦ καὶ τρεῖς τόσσα δοῖεν ἅποινα

παῖδες τοῖ μετόπισθε λελειμμένοι, αἱ κ' Ἀγαμέμνων
γνώῃ σ' Ἀτρείδης, γνῶωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.

ᾧ ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, κήρυκα δ' ἀνίστη.
τοῖσιν δ' Ἑρμείας ζεῦξ' ἵππους ἡμίονους τε. 690

ρίμφα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ στρατόν, οὐδέ τις ἔγνω.

Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἔξον εὐρβρεῖος ποταμοῖο,

[Χάανδου δινήεντος, δν Ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,]

Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον.

Ἦως δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν· 695

οἱ δ' εἰς ἄστυ ἔλων οἴμωγῇ τε στοναχῇ τε

ἵππους, ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρουν. οὐδέ τις ἄλλος

ἔγνω πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν·

ἀλλ' ἄρα Κασσάνδρη, ἱκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ,

Πέργαμον εἰσαναβᾶσα, φίλον πατέρ' εἰσενόησεν, 700

ἑσταότ' ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε ἄστυβοώτην·

τὸν δ' ἄρ' ἐφ' ἡμίονων ἶδε κείμενον ἐν λεχέεσσιν·

κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ·

Ὅψεσθε, Τρῶες καὶ Τρωάδες, Ἔκτορ' ἰόντες,
εἴποτε καὶ ζῶντι μάχης ἐκ νοστήσαντι 705

χαίρειτ'· ἐπεὶ μέγα χάρμα πόλει τ' ἦν, παντὶ τε δήμῳ.

ᾧ ἔφατ'· οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλει λίπετ' ἀνὴρ,

οὐδὲ γυνή· πάντας γὰρ ἀάσχετον ἔκετο πένθος·

ἀγχοῦ δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ἄγοντι.

πρῶται τόνγ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ 710

τιλλέσθην, ἐπ' ἄμαξαν εὐτροχον αἰῆσαι,

ἀπτόμεναι κεφαλῆς· κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὄμιλος.

καὶ νῦ κε δὴ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἥελιον καταδύντα

Ἔκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων,

εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφροιο γέρων λαοῖσι μετηύδα· 715

Εἰξάτέ μοι, οὐρεῦσι διελθέμεν· αὐτὰρ ἔπειτα

ἄσεσθε κλανυμοῖο, ἐπὴν ἀγάγωμι δόμοδον.

ᾧ ἔφαθ'· οἱ δὲ διέστησαν, καὶ εἶξαν ἀπήνη.

οἱ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, τὸν μὲν ἔπειτα

650 Ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε· μήτις Ἀχαιῶν
 ἐνθάδ' ἐπέλθῃσιν βουλευφόρος, οἷτε μοι αἰεὶ
 βουλὰς βουλευούσι παρήμενοι, ἧ δέμις ἐστίν·
 τῶν εἴ τίς σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 αὐτίκ' ἂν ἐξείποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,

655 καὶ κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται.
 ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ποσσῆμαρ μέμονας κτερεῖζέμεν Ἐκτορα δῖον,
 ὄφρα τέως αὐτὸς τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 660 εἰ μὲν δὴ μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἐκτορι δῖῳ,
 ὠδέ κέ μοι ῥέζων, Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα δαΐης.
 οἶσθα γάρ, ὥς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα, τηλόθι δ' ὕλη
 ἀξέμεν ἐξ ὄρεος· μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν.

ἐννήμαρ μὲν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροις γοοοίμεν,
 665 τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν, δαινυτό τε λαός·
 ἐνδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιμεν,
 τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίζομεν, εἵπερ ἀνάγκη.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 ἔσται τοι καὶ ταῦτα, γέρον Πρίαμ', ὥς σὺ κελεύεις.
 670 σχήσω γὰρ τόσσον πόλεμον χρόνον, ὅσσον ἄνωγας.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
 ἔλλαβε δεξιτερήν, μήπως δείσει' ἐνὶ θυμῷ.
 οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτοῖσι κοιμήσαντο,
 κήρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχοντες.

675 αὐτὰρ Ἀχιλλεύς εὐδε μυχῷ κλισίης εὐπῆκτου·
 τῷ δ' ἄρ Βρισηΐς παρελέξατο καλλιπάρῃος.

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἵπποκορυσταὶ
 εὐδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ·
 ἀλλ' οὐχ Ἑρμείαν ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτεν,
 680 ὁρμαίνοντ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως Πρίαμον βασιλῆα
 νηῶν ἐκ πέμψειε, λαῶν ἱεροὺς πυλασρούς.

στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

ὦ γέρον, οὐ νύ τι σοίγε μέλει κακόν, οἶον ἔξ' εὐδεις
 ἀνδράσιν ἐν δηΐοισιν, ἐπεὶ σ' εἶασεν Ἀχιλλεύς.

καὶ νῦν μὲν φίλον υἱὸν ἐλύσαο, πολλὰ δ' ἔδωκας · 685

σεῖο δέ κε ζωοῦ καὶ τρὶς τόσα δοῖεν ἄποινα

παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι, αἱ κ' Ἀγαμέμνων
γνώῃ σ' Ἀτρεΐδης, γνῶωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.

ᾧς ἔφατ' · ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, κήρυκα δ' ἀνίστη. 690
τοῖσιν δ' Ἑρμείας ζευξ' ἵππους ἡμίονους τε.

ρίμφα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ στρατόν, οὐδέ τις ἔγνω.

Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἴξον εὐρρεῖος ποταμοῖο,

[Ξάνθου δινήεντος, δν Ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,]

Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον.

Ἦώς δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν · 695

οἱ δ' εἰς ἄστν ἔλων οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε

ἵππους, ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρουν. οὐδέ τις ἄλλος

ἔγνω πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν ·

ἀλλ' ἄρα Κασσάνδρη, ἱκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ,

Πέργαμον εἰσαναβᾶσα, φίλον πατέρ' εἰσενόησεν, 700

ἔσταότ' ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε ἀστνβοώτην ·

τὸν δ' ἄρ' ἐφ' ἡμίονων ἶδε κείμενον ἐν λεχέεσσιν ·

κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστν ·

Ὅφρ' ὦσε, Τρῶες καὶ Τρωάδες, Ἐκτορ' ἰόντες,

εἶποτε καὶ ζῶντι μάχης ἐκ νοστήσαντι 705

χαίρειτ' · ἐπεὶ μέγα χάρμα πόλει τ' ἦν, παντί τε δήμῳ.

ᾧς ἔφατ' · οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλει λίπετ' ἀνῆρ,

οὐδὲ γυνή · πάντας γὰρ ἀάσχετον ἔκετο πένθος ·

ἀγχοῦ δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ἄγοντι.

πρῶται τόνγ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ 710

τιλλέσθην, ἐπ' ἄμαξαν εὐτροχον αἶξασαι,

ἀπτόμεναι κεφαλῆς · κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὄμιλος.

καὶ νῦ κε δὴ πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥελιον καταδύντα

Ἐκτορα δακρυχέοντες ὀδύρουτο πρὸ πυλάων,

εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφροιο γέρων λαοῖσι μετηύδα · 715

Εἷξατέ μοι, οὐρεῦσι διελθέμεν · αὐτὰρ ἔπειτα

ἄσεσθε κλανθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε.

ᾧς ἔφαθ' · οἱ δὲ διέστησαν, καὶ εἶξαν ἀπήνη.

οἱ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, τὸν μὲν ἔπειτα

- 720 τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν, παρὰ δ' εἰσὶν αἰοδους,
 θρήνων ἐξάρχους, οἷτε στονόεσσαν αἰοιδὴν
 οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
 τῆσιν δ' Ἀνδρομάχῃ λευκώλενος ἦρχε γόοιο,
 Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα.
- 725 Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλεο, καὶ δέ με χήρην
 λείπεις ἐν μεγάροισι· πᾶις δ' ἔτι νήπιος αὐτως,
 δν τέκομεν σύ τ' ἐγὼ τε, δυσάμμοροι, οὐδέ μιν οἶω
 ἦβην ἵζεσθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἦδε κατ' ἄκρης
 πέρσεται. ἡ γὰρ ὀλῳλας ἐπίσκοπος, ὅστε μιν αὐτὴν
- 730 ῥύσκει, ἔχες δ' ἀλόχους κεδνὰς καὶ νήπια τέκνα·
 αἱ δὴ τοι τάχα νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῆσιν,
 καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῆσι· σὺ δ' αὖ, τέκος, ἡ ἐμοὶ αὐτῇ
 ἔψφαι, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο,
 ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου· ἢ τις Ἀχαιῶν
- 735 ῥίψει, χειρὸς ἐλὼν, ἀπὸ πύργου, λυγρὸν δλεθρον,
 χωόμενος, ᾧ δὴ που ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἕκτωρ,
 ἡ πατέρ', ἡὲ καὶ υἱόν· ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν ὁδᾶξ ἔλον ἄσπετον οὐδας.
 οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δατ' λυγρῇ·
- 740 τῷ καὶ μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστν.
 ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας,
 Ἕκτορ· ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελεῖψεται ἄλγεα λυγρά.
 οὐ γάρ μοι θυήσκων λεχέων ἐκ χειράς δρεξας·
 οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, οὔτε κεν αἰεὶ
- 745 μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἡματα δακρυχέουσα.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσα· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες·
 τῆσιν δ' αὖθ' Ἐκάβῃ ἀδινοῦ ἐξήρχε γόοιο·
 Ἕκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολλὸν φίλτατε παίδων!
 ἡ μὲν μοι ζωὸς περ ἐών, φίλος ἦσθα θεοῖσιν·
- 750 οἱ δ' ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ.
 ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμούς πόδας ὤκυν Ἀχιλλεὺς
 πέρνασχ', ὄντιν' ἔλεσκε, πέρην ἀλὸς ἀτρυγέτοιο,
 ἐς Σάμον, ἔς τ' Ἴμβρον καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν·
 σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκει χαλκῷ,

πολλὰ ῥυστάζεσκεν ἐοῦ περὶ σῆμ' ἐτάριοι,
 Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες· ἀνέστησεν δέ μιν οὐδ' ὧς.
 νῦν δέ μοι ἐρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισιν
 κεῖσθαι, τῷ ἱκελος, ὄντ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνευ.

ᾧΩς ἔφατο κλαίονσα, γόον δ' ἄλυστον ὄρινεν.
 τῇσι δ' ἔπειθ' Ἑλένη τριτάτη ἐξῆρχε γόοιο·

Ἔκτωρ, ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων!
 ἣ μὲν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
 ὅς μ' ἀγαγε Τροίηνδ'· ὥς πρὶν ὠφελλον ὀλέσθαι!

ἤδη γὰρ νῦν μοι τόδ' ἐεικοστὸν ἔτος ἐστίν,
 ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης·

ἄλλ' οὐπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον·
 ἄλλ' εἰ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι

δαέρων, ἣ γαλῶν, ἣ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 ἣ ἐκυρή—ἐκυρὸς δέ, πατὴρ ὧς, ἥπιος αἰεί—

ἄλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες,
 σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν.

τῷ σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἔμ' ἅμμορον, ἀχθυμένη κῆρ·
 οὐ γάρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ

ἥπιος, οὐδὲ φίλος· πάντες δέ με πεφρίκασιν.

ᾧΩς ἔφατο κλαίονσ'· ἐπὶ δ' ἔστανε δῆμος ἀπείρων.
 λαοῖσιν δ' ὁ γέρων Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·

Ἀξετε νῦν, Τρῶες, ξύλα ἄστυδε, μηδέ τι θυμῷ
 δείσητ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον· ἣ γὰρ Ἀχιλλεὺς
 πέμπων μ' ὥδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
 μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτῃ μόλῃ Ἡώς.

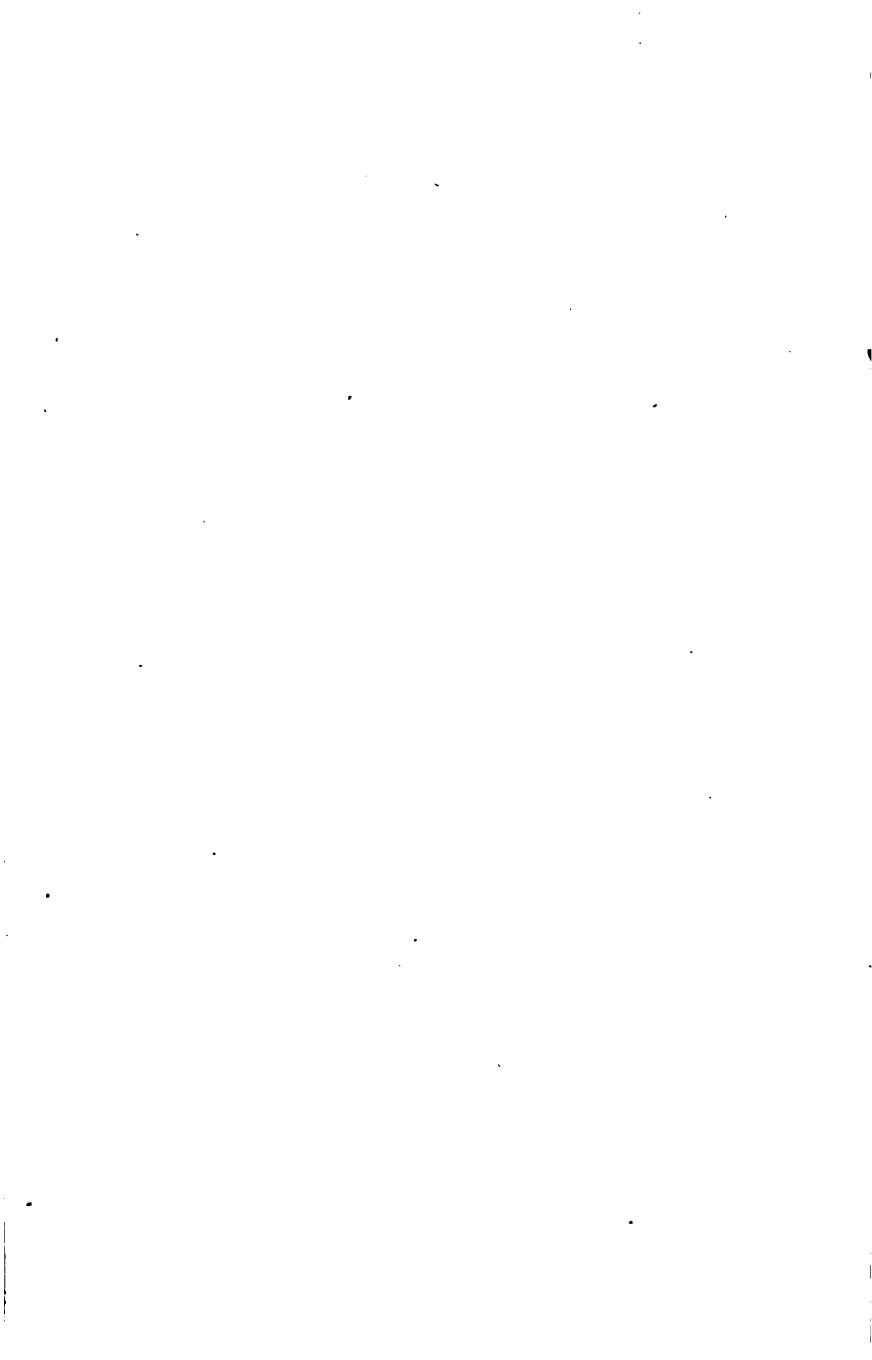
ᾧΩς ἔφαθ'· οἱ δ' ὑπ' ἀμάχησιν βόας ἡμιόνους τε
 ζεύγνυσαν· αἶψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἠγερέζοντο.
 ἐννήμαρ μὲν τοίγε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην·

ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη φαεσίμβροτος ἠώς,
 καὶ τότε ἄρ' ἐξέφερον θρασὺν Ἑκτορα δακρυχέοντες,
 ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἡώς,
 τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἑκτορος ἔγρετο λαός.

- 790 [αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,]
 πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ
 πᾶσαν, ὅπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 ὅστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοί δ' ἔταροί τε,
 μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατεΐβετο δάκρυ παρειῶν.
- 795 καὶ τάγε χρυσεὴν ἐς λάρνακα θῆκαν ἐλόντες,
 πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
 αἴψα δ' ἄρ' ἐς κοίλῃν κάπετον θέσαν· αὐτὰρ ὕπερθεν
 πυκνοῖσιν λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισιν·
 ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν, περὶ δὲ σκοποὶ εἶατο πάντη,
- 800 μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.
 χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον· αὐτὰρ ἔπειτα
 εὖ συναγειρόμενοι, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
 δώμασιν ἐν Πριάμοιο Διοτρεφέος βασιλῆος.
 Ὡς οὔγ' ἀμφέπον τάφον Ἑκτορος ἵπποδάμοιο.

N O T E S .

NOTES.

ILIAD I.

1. *μῆτις* *wrath*. This word involves the whole subject or ground-work of the Iliad. The first book unfolds the cause of the resentment of Achilles. In the second and twenty-second inclusive are detailed the effects of that resentment. Grote takes considerable pains to show that books II—VII. have no internal connection with the first, and that the ninth is an unsuitable addition. Hence he argues that the primitive Achilleis included only books I, VIII, XI—XXII. The brevity of these notes forbids me here to say more, than that I have seen no evidence sufficient to justify me in rejecting any portion of the book, or in considering it other than the production of one person. On every page are to be found traces of the same master-mind, and although there are elevations and depressions of style, and occasional chasms, and apparent interpolations, yet these are found no more frequently in the Iliad, than in other ancient and even modern productions, and are to be regarded rather as evidence of their emanation from one individual than otherwise. It appears to me to be impossible for any one to read, with attention and critical accuracy, the poem from the beginning to the end, and not find overwhelming evidence, that it is as much the production of one man, as is the Paradise Lost, or the Jerusalem Delivered. — *Δεῖ* (i. e. *Μοῦσα*. Cf. Odys. 1. 1) refers to Calliope, the goddess who presided over Epic poetry. In 2. 484, the plural is used. — *Πηληϊδῆες*, a patronymic (S. § 140), is the Epic form of *Πηλεΐδων* (cf. K. § 233. 2. b; S. § 44), the last two syllables being pronounced by synizesis, as though written *δω*. Cf. S. § 19. — *Ἀχιλλῆος* is put, on account of the metre, for *Ἀχιλλῆς* (Epic for *Ἀχιλλεύς*. S. § 52. 2). He was the son of Peleus and Thetis, and the principal hero of the Iliad.

2, 3. *ὄλομένην* (Epic for *δολομένην*, 2 aor. mid. part. of *δύλωμι*), *destructive, pernicious*, is to be taken in an active sense (= *τὴν δόλῃσαν*. Kōp.)

- 580 καδ' δ' ἔλιπον δύο φάρε', ἐϋνητόν τε χιτῶνα,
 ὄφρα νέκυν πυκάσας δώη οἰκόνδε φέρεσθαι.
 δμῶς δ' ἐκκαλέσας λούσαι κέλετ', ἀμφί τ' ἀλείψαι
 νόσφιν αἰεράσας, ὥς μὴ Πρίαμος ἴδοι υἱόν·
 μὴ ὃ μὲν ἀχνυμένη κραδίη χόλον οὐκ ἐρύσαιτο,
- 585 παῖδα ἰδὼν, Ἀχιλῆϊ δ' ὀρινθείη φίλον ἦτορ,
 καὶ ἐκατακτείνειε, Διὸς δ' ἀλίτῃται ἐφετμάς.
 τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμῶαί λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ,
 ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλλον ἥδ' ἐ χιτῶνα,
 αὐτὸς τόνγ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν αἰέρας,
- 590 σὺν δ' ἑταροὶ ἤειραν ἐϋξέστην ἐπ' ἀπήνην.
 φῶξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἐταῖρον·
 Μῆ μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινέμεν, αἶ κε πύδῃται
 εἰν Αἰδὸς περ ἑών, ὅτι Ἑκτορα δῖον ἔλυσα
 πατρὶ φίλῳ· ἐπεὶ οὐ μοι αἰεκέα δῶκεν ἄποινα·
- 595 σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι, ὅσσ' ἐπέουκεν.
 Ἥ ῥα, καὶ ἐς κλισίην πάλιν ἦε διὸς Ἀχιλλεύς.
 ἔξετο δ' ἐν κλισίῳ πολυδαίδαλῳ, ἔνθεν ἀνέστη,
 τοίχῳ τοῦ ἐτέρου, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο μῦθον
 Τῖός μὲν δῆ τοι λέλυται, γέρον, ὥς ἐκέλευες,
- 600 κεῖται δ' ἐν λεχέεσσ'· ἅμα δ' ἠοὶ φαινομένηφιν
 ὄψαι αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπου.
 καὶ γάρ τ' ἠὔκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου,
 τῇπερ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
 ἔξ μὲν θυγατέρες, ἔξ δ' υἱέες ἡβώνοντες.
- 605 τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,
 χωόμενος Νιόβῃ, τὰς δ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,
 οὐνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρῆή·
 φῇ δοιὼ τεκέειν, ἣ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς·
 τῷ δ' ἄρα, καὶ δοιῷ περ ἑόντ', ἀπὸ πάντας ὄλεσσαν.
- 610 οἱ μὲν ἄρ' ἐννήμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν
 κατθάψαι· λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων·
 τοὺς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ Οὐρανίῳνες.
 ἣ δ' ἄρα σίτου μνήσατ', ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα.
 νῦν δὲ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὖρεσιν οἰοπόλοισιν,

ἐν Διπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνὰς
 Νυμφάων, αἷτ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐρρώσαντο,
 ἔνθα, λίδος περ εὐούσα, θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.
 ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα, διε γεραίε,
 σίτου, ἔπειτά κεν αὐτε φίλον παῖδα κλαίοιςθα,
 Ἴλιον εἰς ἀγαγών· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται. 620

Ἦ, καὶ ἀναΐξας οἷν ἄργυφον ὥκυσ Ἀχιλλεύς
 σφάξ'· ἔταροι δ' ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον εὖ κατὰ κόσμον,
 μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πείραν τ' ὀβελόισιν,
 ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 Αὐτομέδων δ' ἄρα σίτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ 625
 καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἅτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς·
 οἱ δ' ἐπ' ὀνείαδ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 ἦτοι Δαρδανίδης Πρίαμος θαύμαζ' Ἀχιλῆα,
 ὅσσοις ἔην, οἷός τε· θεοῖσι γὰρ ἅντα ἐφίκει. 630
 αὐτὰρ ὁ Δαρδανίδην Πρίαμον θαύμαζεν Ἀχιλλεύς,
 εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούων.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὀρόωντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδής·

Λέξον νῦν με τάχιστα, Διοτρεφές, ὅφρα κεν ἦδη 635
 ὕπνῳ ὑπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες
 οὐ γάρ πω μύσαν ὅσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν,
 ἐξ οὗ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς παῖς ὤλεσε θυμόν·
 ἀλλ' αἰεὶ στενάχῳ καὶ κήδεα μυρία πέσσω,
 αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κέπρον. 640
 νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἷδοπα οἶνον
 λαυκανίης καδῆκα· πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην.

Ἦ ῥ', Ἀχιλλεύς δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμῳῇσι κέλευσεν,
 δέμνι' ὑπ' αἷδούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφ' ὑπέρθε τάπητας, 645
 χλαίνας τ' ἐνδέμεναι οὐλας καδύπερθεν ἔσασθαι.
 αἰ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
 αἶψα δ' ἄρα στόρεσαν δοιῶ λέχε' ἐγκονέουσai.
 τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὥκυσ Ἀχιλλεύς

650 Ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε· μή τις Ἀχαιῶν
 ἐνθάδ' ἐπέλθῃσιν βουληφόρος, οἷτε μοι αἰεὶ
 βουλὰς βουλευούσι παρήμενοι, ἧ θέμις ἐστίν·
 τῶν εἴ τις σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 αὐτίκ' ἂν ἐξείποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
 655 καὶ κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται.
 ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ποσσημαρ μέμονας κτερεῖζέμεν Ἐκτορα δῖον,
 ὄφρα τέως αὐτός τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 660 εἰ μὲν δὴ μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἐκτορι δῖῳ,
 ὣδέ κέ μοι ῥέξων, Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα θείης.
 οἴσθα γάρ, ὥς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα, τηλόθι δ' ὕλη
 ἀξέμεν ἐξ ὄρεος· μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν.
 ἐννήμαρ μὲν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροις γοοοίμεν,
 665 τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν, δαινυτό τε λαός·
 ἐνδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιμεν,
 τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίζομεν, εἵπερ ἀνάγκη.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 ἔσται τοι καὶ ταῦτα, γέρον Πρίαμ', ὥς σὺ κελεύεις.
 670 σχήσω γὰρ τόσσον πόλεμον χρόνον, ὅσσον ἄνωγας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
 ἔλλαβε δεξιτερὴν, μήπως δείσει' ἐνὶ θυμῷ.
 οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμον αὐτοῖσι κοιμήσαντο,
 κήρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχοντες.
 675 αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὖδε μυχῷ κλισίης εὐπῆκτου·
 τῷ δ' ἄρ Βρισηῖς παρελέξατο καλλιπάρῃος.

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἵπποκορυσταὶ
 εὖδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ·
 ἀλλ' οὐχ Ἑρμείαν ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτεν,
 680 ὀρμαίνοντ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως Πρίαμον βασιλῆα
 νηῶν ἐκ πέμφψει, λαθῶν ἱερούς πυλαωρούς.

στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 ὦ γέρον, οὐ νύ τι σοίγε μέλει κακόν, οἶον ἔξ' εὐδεις
 ἀνδράσιν ἐν δητίοισιν, ἐπεὶ σ' εἵασεν Ἀχιλλεύς.

καὶ νῦν μὲν φίλον υἷον ἐλύσαο, πολλὰ δ' ἔδωκας · 685

σεῖο δέ κε ζωοῦ καὶ τρεῖς τόσα δοῖεν ἄποια

παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι, αἱ κ' Ἀγαμέμνων
γνώῃ σ' Ἀτρεΐδης, γνῶωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.

ᾧς ἔφατ' · ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, κήρυκα δ' ἀνίστη. 690

τοῖσιν δ' Ἑρμείας ζευξ' ἵππους ἡμίονους τε.

ρίμφα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ στρατόν, οὐδέ τις ἔγνω.

Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἔξον εὐρρεῖος ποταμοῖο,

[Ἐάνδρου δινήμετος, δν Ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,]

Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον.

Ἥως δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν · 695

οἱ δ' εἰς ἄστν ἔλων οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε

ἵππους, ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρων. οὐδέ τις ἄλλος

ἔγνω πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν ·

ἀλλ' ἄρα Κασσάνδρη, ἱκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, 700

Πέργαμον εἰσαναβᾶσα, φίλον πατέρ' εἰσενόησεν,

ἔσταότ' ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε ἀστυβοοῦτήν ·

τὸν δ' ἄρ' ἐφ' ἡμίονων ἶδε κείμενον ἐν λεχέεσσιν ·

κῶκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστν ·

Ὅψεσθε, Τρῶες καὶ Τρωάδες, Ἑκτορ' ἰόντες, 705

εἴποτε καὶ ζῶντι μάχης ἐκ νοστήσαντι

χαίрет' · ἐπεὶ μέγα χάρμα πόλει τ' ἦν, παντί τε δήμῳ.

ᾧς ἔφατ' · οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλει λίπετ' ἀνὴρ,

οὐδὲ γυνή · πάντας γὰρ ἀάσχετον ἔκετο πένθος ·

ἀγχοῦ δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ἄγοντι.

πρῶται τόνγ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ 710

τελλέσθην, ἐπ' ἄμαξαν εὐτροχον αἶξασαι,

ἀπτόμεναι κεφαλῆς · κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὄμιλος.

καὶ νῦ κε δὴ πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥελιον καταδύντα

Ἑκτορα δακρυχέοντες ὀδύρουτο πρὸ πυλάων,

εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφροιο γέρων λαοῖσι μετηΐδα · 715

Εἰξάτέ μοι, οὐρεῦσι διελθόμεν · αὐτὰρ ἔπειτα

ἄσεσθε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε.

ᾧς ἔφαθ' · οἱ δὲ διέστησαν, καὶ εἶξαν ἀπήνη.

οἱ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, τὸν μὲν ἔπειτα

- 720 τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν, παρὰ δ' εἰσὰν αἰοιδους,
 θρήνων ἐξάρχους, οἷτε στονόεσσαν αἰοιδὴν
 οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
 τῆσιν δ' Ἀνδρομάχῃ λευκώλενος ἦρχε γόοιο,
 Ἔκτορος ἀνδροφόνιοι κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
- 725 Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλεο, καὶ δέ με χήρην
 λείπεις ἐν μεγάροισι· πᾶϊς δ' ἔτι νήπιος αὐτῶς,
 ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγὼ τε, δυσάμμοροι, οὐδέ μιν οἶω
 ἦβην ἵζεσθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἦδε κατ' ἄκρης
 πέρσεται. ἡ γὰρ Ὀδῶλας ἐπίσκοπος, ὅς τε μιν αὐτὴν
- 730 ῥύσκει, ἔχες δ' ἀλόχους κεδνὰς καὶ νήπια τέκνα·
 αἱ δὴ τοι τύχα νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῆσιν,
 καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῆσι· σὺ δ' αὖ, τέκος, ἡ ἐμοὶ αὐτῇ
 ἐψφαι, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο,
 ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου· ἡ τις Ἀχαιῶν
- 735 ῥίψει, χειρὸς ἐλὼν, ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὀλεθρον,
 χῳόμενος, ὃ δὴ πού ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἔκτωρ,
 ἡ πατέρ', ἡὲ καὶ υἱόν· ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἔκτορος ἐν παλάμῃσιν ὁδᾶξ ἔλον ἄσπετον οὐδας.
 οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δατ' λυγρῇ·
- 740 τῷ καὶ μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστν.
 ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔδηκας,
 Ἔκτορ· ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείψεται ἄλγεα λυγρά.
 οὐ γὰρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὀρεξας·
 οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, οὔτε κεν αἰεὶ
- 745 μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἡμέματα δακρυχέουσα.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες·
 τῆσιν δ' αὖθ' Ἐκάβῃ ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο·
 Ἔκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων!
 ἡ μὲν μοι ζωὸς περ ἐών, φίλος ἦσθα θεοῖσιν·
- 750 οἱ δ' ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ.
 ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμούς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 πέρνασχε', ὄντιν' ἔλεσκε, πέρην ἄλως ἀτρυγέτοιο,
 ἐς Σάμον, ἔς τ' Ἴμβρον καὶ Λήμνον ἀμιχθαλόεσσαν·
 σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκει χαλκῷ,

πολλά ῥυστάζεσκεν ἐοῦ περὶ σῆμ' ἐτάριοι,
 Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες· ἀνέστησεν δέ μιν οὐδ' ὥς.
 νῦν δέ μοι ἐρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισιν
 κεῖσαι, τῷ ἵκελος, ὄντ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν.

ᾧ ἔφατο κλαίονσα, γόον δ' ἀλίσστον ὄρινεν.
 τῇσι δ' ἔπειθ' Ἑλένη τριτάτη ἐξήρχε γόοιο·

Ἔκτωρ, ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων!
 ἦ μὲν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
 ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ'· ὥς πρὶν ὠφελλον ὀλέσθαι!
 ἤδη γὰρ νῦν μοι τόδ' ἐεικοστὸν ἔτος ἐστίν,

ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης·
 ἀλλ' οὐπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον·
 ἀλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνύπτοι
 δαέρων, ἢ γαλόων, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 ἢ ἐκυρή—ἐκυρὸς δέ, πατὴρ ὥς, ἡπιος αἰεὶ—

ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες,
 σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν.
 τῷ σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἀχνυμένη κῆρ·
 οὐ γάρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 ἡπιος, οὐδὲ φίλος· πάντες δέ με πεφρίκασιν.

ᾧ ἔφατο κλαίονσα· ἐπὶ δ' ἔστενε δῆμος ἀπείρων.
 λαοῖσιν δ' ὁ γέρων Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·

Ἄξετε νῦν, Τρῶες, ξύλα ἄστυδε, μηδέ τι θυμῷ
 δείσῃτ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον· ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
 πέμπων μ' ὥδ' ἐπέτελλε μελαινῶων ἀπὸ νηῶν,
 μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτῃ μόλῃ Ἡώς.

ᾧ ἔφαθ'· οἱ δ' ὑπ' ἀμάχησιν βόας ἡμόνους τε
 ζεύγυσσαν· αἰψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἠγερέδοντο.
 ἐννήμαρ μὲν τοῖγε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην·

ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη φαεσίμβροτος ἡώς,
 καὶ τότε ἄρ' ἐξέφερον θρασὺν Ἑκτορα δακρυχέοντες,
 ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἡώς,
 τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἑκτορος ἔγρετο λαός.

- 790 [αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,]
 πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ
 πᾶσαν, ὅπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 ὀστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοὶ δ' ἔταροί τε,
 μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατεΐβετο δάκρυ παρειῶν.
- 795 καὶ τάγε χρυσεῖην ἐς λάρνακα θῆκαν ἐλόντες,
 πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
 αἴψα δ' ἄρ' ἐς κοίλῃν κάπετον θέσαν· αὐτὰρ ὕπερθεν
 πυκνοῖσιν λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισιν·
 ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν, περὶ δὲ σκοποὶ εἶατο πάντη,
- 800 μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.
 χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον· αὐτὰρ ἔπειτα
 εὖ συναγειρόμενοι, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
 δώμασιν ἐν Πριάμοιο Διοτρεφέος βασιλῆος.
 "Ὡς οἴγ' ἀμφίεπον τάφον Ἑκτορος ἵπποδάμοιο.

NOTES.

80-83. *κρείσσω* in reference to the means of revenge. — *ὅτε χόσεται* (i. e. *χόσεται*), *whenever he is angry*. This supplemental proposition is indefinite, and takes the subjunctive because the antecedent is indefinite (S. § 217. 2). Had *ἂν* been added (cf. v. 128), the clause would have been conditional to the principal proposition, *κρείσσω γὰρ βασιλεὺς*. Cf. Rost § 121. N. 1. — *χέρῃ*, *inferior*, is opposed to *κρείσσω*. — *εἴπερ*, *even if*. The apodosis begins with *ἀλλὰ τε καί*, *but yet*. — *τε* is added to both clauses, in order to mark more strongly the antithesis which exists in the members. Cf. Jelf's Kühn. § 755. 2. — *γέ* imparts emphasis to *χόλον*, and *καί* to *αὐτῆμαρ*. Opposed to *αὐτῆμαρ* is *μετόπισθεν* in the next line. — *κότον*, *grudge*. — *ὅρα τελέσσω* (sc. *κότον*), *until he shall have accomplished it*. *ὅρα* with the aorist subjunctive denotes an object aimed at. K. § 337. 6; Jelf's Kühn. § 841. 2. — *ἐν στήθεσσι τοῖσι* (for *οἷσι*) is to be taken with *ἔχει κότον*. — *φρόσαι*, *consider*. — *εἰ* (*whether*. S. § 215. N. 6) *με σαώσεις* if Agamemnon shall be enraged at me. *εἰ* denotes a twofold question, *whether—or not*. Cf. Jelf's Kühn. § 877. b.

84-91. *δ'*, *then, on the other hand*. — *θεορρόπιον*, *the oracle*; literally, *something shown forth by the gods*. Cf. Butt. Lexil. No. 64. — *οὐ . . . Ἀπόλλωνα*, *no, by Apollo*. *οὐ μὰ* is employed in negative, and *ναὶ μὰ* in affirmative propositions. Cf. Mt. § 605; S. § 183. — *ᾗτε* limits *εὐχόμενος*, which participle denotes cause or means. See N. on v. 7. — *Κάλλχα* is the vocative of *Κάλας*. S. § 50. 1. Zenodotus wrote *Κάλα*. — *ὅν* in *ὅστις* is an emphatic repetition of *ὅν* in v. 86. — *ἐμαῖ* (*ῥῆτος*), *while I live*. This genitive absolute denotes time. K. § 812. 4. a; S. § 226. This expression is rendered more vivid and emphatic by *δεσπομένοισι*, *while I see= behold the light*. Prof. Felton rightly takes *ἐπὶ* in a local sense, *while I live and see, upon the earth*. — *σοὶ—βαρὺς χεῖρας ἐπολεῖ*, *shall lay heavy hands upon you= shall do you violence*. — *Δαναῶν* is the genitive of the whole after *ὅστις*. — *οὐδ' ἦν* (i. e. *ἐάν*), *not even if*. The subjunctive shows that the condition is uncertain, although regarded as possible. The apodosis *ὅστις . . . Δαναῶν* takes the indicative to denote what is certain. K. § 339. II. b. — *Ἀγαμέμνονα* follows *εἴπης* as the accusative of person, the verb being followed generally by the accusative of the thing spoken. Cf. 2. 59, 156; Jelf's Kühn. § 583. 68. — *πολλὸν ἄριστος*. See N. on *ἐχ' ἄριστος*, v. 69. — *εὐχεται εἶναι* (*professes to be*)=*ἔστι*, since Nestor uses the same expression in 2. 82, where, as Ernesti remarks, it would not comport with his object, to attribute to Agamemnon a false pretension to superiority, which Achilles is thought by some to do in these words.

92-95. *τότε δή, ἔκιν* *indeed*. — *οὐτ' ἂρ'*, *not then*. *ἄρα* refers to the erroneous idea as to the cause of Apollo's anger, contained in the question of Achilles (v. 65), and repeated in *εὐχολῆς ἐπιμέμφεται* in this verse. Cf. Jelf's Kühn. § 787. 2. c. Trollope supposes that it denotes a consequence of *ἀλλ' ἔρεκ' . . . ἄποινα*, the clauses being inverted. — *δγ'* refers to Apollo Cf. v. 75.

96-100. τοῦτον' (i. e. τοῦ ἔνεκα) ἄρ', *on this account then*. ἄρα, when employed in explanation or illustration, is called *ἄρα explicativum*; when in sentences denoting the consequence, it is styled *ἄρα conclusivum*. Cf. Jelf's Kühn. § 789. a. — Ἐκχέβλος, *Far-darter*, an epithet of Apollo. — ἧδ' ἐτι δώσει, *and he will still send them*. — πρὶν—πρὶν, *before that*. In prose πρὶν is commonly preceded by πρότερον or πρόσθεν. S. § 220. 2. — λοιμοῖο . . . ἀφίξει, *will he restrain his heavy hands from the pestilence*. Some translate, *hands heavy with the pestilence* (χεῖρες λοιμώδεις, *manus pestilentes*). — δόμεναι (2 aor. infin. act. for δοῦναι. S. § 182. 6) is put in the infinitive after πρὶν, to denote a conceived limitation of time, not independent but subordinate to the principal clause. Cf. K. § 337. 9. c; S. § 223. 3. The aorist is here used, because the speaker refers to the future event as though it had already taken place. Cf. K. § 256. 4. f. αὐτὸν referring to Agamemnon is to be supplied with δόμεναι. — ἐλικάσπιδα, "*having glancing or rolling eyes, a mark of spirit and youthful fire*." Smith's Crus. Lex. Others render it *black-eyed*, that being esteemed a trait of beauty among the orientals. — ἀπριάτην, ἀνάποιον, *unbought, unransomed*. Crusius remarks that the former of these words denotes, *without a ransom demanded*, the latter, *without the acceptance of any offered reward*. — τότε . . . πεπείδοιμεν (Epic for πείδοιμεν), *then by having propitiated* (see N. on ἐρίσαντε, v. 6) *him (thus) we may perchance persuade him to remove the evil*. The aorist is here used, because the animation of the speaker leads him to view the thing spoken of, as already accomplished. Cf. K. § 257.

101-105. ἦτοι—δέ. See N. on v. 68. — εὐρυκρείων. Cf. 2. 108, 576-580. — μένεος . . . πίμπλαντ' (for ἐπίμπλαντο), *and his dark soul was much filled with wrath* (S. § 200. 8). φρένες ἀμφιμέλαιναι, literally, *his black diaphragm*. The ancients supposed the diaphragm or midriff to be the seat of thought and of the passions. When the mind was inflamed with anger, the veins became swollen and dark with blood, and hence it received the epithet here given it. — ἀμφιμέλαιναι, *black all around* (=entirely black), shows, therefore, the violence of the king's anger. Other explanations of this epithet have been given. — οἱ in ὅσσοι δέ οἱ is the dative employed for the possessive genitive (S. § 201. 5)=ὅσσοι αὐτοῦ. Cf. K. § 313. R. 2. This dative also may be referred to that, in reference to or in presence of which an action is performed. In this case it is to be constructed with ἔκτεν. Cf. K. § 284. (10). — λαμπετόωντι, *shining*, a protracted form (S. § 11. 8) of the defective participle λαμπετῶν (-ών). Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 184. — ἔκτεν, 3 dual pluperf. for ἐφείκτεν (from εἶκω), with the signification of the imperfect. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 81; Soph. Gr. Verbs, p. 181. — Κάλχαντα depends on προσείπεν. The asyndeton is expressive of the hasty and violent anger of the king. — πρότιστα, *first of all*, is a poetic superlative. — κδα' ὀσσομένος, *looking fiercely* (literally *evil*), "*with threatening look*." Voss. "*On Chalcas lower*."

ing." Cowper. Some render it *presaging* *il*, but this is implied in the more literal interpretation. Cf. Butt. Lexil. No. 86.

106-108. *μάντε κακῶν*, *prophet of evils*; i. e. announcer of evil tidings. Reference is had among other things, perhaps, to the unwelcome prediction of Chalcas, that ten years would be spent in the siege before Troy would be taken. The sacrifice of Iphigenia is supposed by some to be alluded to, but that story was the invention of a later age. — *οὐ πάποτε*, *never yet*. *πότε* limits the time expressed in *οὐ πω* to the present. — *τὸ κρήγυνον*, *the thing which is good or useful*. Cf. Butt. Lexil. No. 74. in respect to the sentiment cf. 2 Chron. 18, 7. — *τοὶ-φρεσὶ* limits *φίλα*, which, had the impersonal construction been chosen, would have been *φίλον* in agreement with *μαντεύεσθαι* the subject of *ἐστί*. Cf. Mt. § 443. 1; K. § 243. 3; S. § 157. d. — *τὰ κακ'*, *those things which are evil*. — *οὔτε τί πω-οὔτ'*, *never at all-nor*. *τι* in this connection is synecdochical. S. § 182. — *ἐτέλεσσας* = *ἐπλήρωσας*. "Vates ipse dicitur perficere illa, quæ eo prædicente evenirent." Bothe.

109-115. *καὶ νῦν, now also*. — *ἐν, in*, i. e. in the assembly of. — *θεοπροπίων*, *explaining omens*, not *predicting future events*, which is a sense unsuited to the context. — *ὥς . . . ἔνεκα*, *how that, forsooth, because of this*. *δὴ* has here its ironical use. Cf. Jelf's Kühn. § 721. 3. *τοῦδ'* is explained by *οὐνεκ'* (i. e. *οὐ ἔνεκα, because*) . . . *δέξασθαι*. — *κοῦρης Χρυσήϊδος*, *virgin daughter of Chryses*. Cf. S. § 140. See N. on v. 18. Trollope supplies *ἀντὶ* before this genitive. Cf. K. § 275. R. 4; S. § 200. 4. — *ἐπεὶ πολὺ βούλομαι*, *since I much prefer*. This sense is demanded by the antithesis between this and the preceding sentence. Cf. Butt. Lexil. No. 85. In v. 117 it is followed by *ἤ*, there being an ellipsis of *μᾶλλον*. Cf. K. § 323. R. 3. Perhaps, however, it would be better to consider the idea of comparison, as there communicated to *βούλομαι* by the comparative *ἤ*. Cf. Butt. § 149. 7. — *καὶ γὰρ ἄα, for indeed now*, is confirmatory of what is expressed in *ἐπεὶ . . . ἔχειν*. — *κουριδίης ἀλόχου*, *lawful wife*, in opposition to a concubine or wife of inferior order. Cf. 19. 298, where Briseïs refers to the promise of Patroclus, that she should be the wedded or lawful wife of Achilles, although she was even then his wife in the lower sense. — *ἔθεν*, Epic for *οὐ* (S. § 78) = *ἀντὶς* referring to Clytemnestra and depending on *χερῶν*. S. § 198. 1. — *οὐ* (= *οὔτε*) — *οὐδὲ* — *οὔτ'* — *οὔτε*, *neither—and not-nor-nor*. For the use of these negatives in clauses containing subdivisions or explanations, cf. Jelf's Kühn. § 775. Obs. 4. — *δέμας* refers to the form or figure, and *φθῆν* to those general charms which combine to form a beautiful woman. These nouns are accusatives synecdochical. — *οὔτ' ἄρ*, *not at all*. — *φρένας* denotes mental and *ἔργα* personal accomplishments, such as music, skill in embroidery and works of the loom.

116-120. *ἀλλὰ καὶ ὣς, but even thus*, i. e. notwithstanding she is thus

accomplished. — δόμεναι πάλιν = ἀποδοῦναι. — τόγ', *this at least*. γὰρ limits the assertion to the thing here spoken of, and τὸ refers to the restoration of Chryseïs. — βούλομ' . . . ἀπολέσθαι, *for I wish my people to be safe rather than to perish*. See N. on v. 112. ἔμμεναι, Epic for εἶναι. S. § 124. — αὐτὰρ (Epic for ἀτάρ), *out, however*, denotes a transition. — γέρας refers to the booty which fell to the chiefs. — ὄφρα = ἵνα. — μὴ-ἔω (Epic for δ). Cf. S. § 229. 2. — ὁλος Ἀργείων, *the only one of the Greeks*. The genitive is partitive. — ἔοικεν is here used impersonally, *it is befitting, proper*. — τόγε is explained by δ μοι . . . ἄλλῃ, in which δ has the sense of ὅτι, and ἔρχεται ἄλλῃ, "*is going elsewhere* = *is passing from one to another*." Felton. For this local sense of ἄλλῃ, cf. Jelf's Kühn. 606. Obs. 5.

121-128. ποδάρκης = πόδας ὠκύς, v. 58, inasmuch as swiftness of foot is closely allied to strength of foot, which is the etymological signification of ποδάρκης. — φιλοκτεανότατε πάντων, *most avaricious of all*. — γὰρ in πῶς γὰρ implies an ellipsis: (this cannot be) *for how*. To the negative οὐ μὲν in this omitted clause, Trollope says that οὐδὲ in the following line refers. Some prefer to take γὰρ in its strengthening sense, *how then*. — οὐδ' ἔτι πού τις ἴδμεν, *we no longer any where know*. Köppen reads οὐδὲ τί πού, *neccidum*. ἴδμεν is put for ἴσμεν, and that by syncope for ἴσμεν. — ξυνήκια (for ξύνεια), *public property, common stores*. From these a gift would have to be selected for Agamemnon, unless some one of the chiefs was deprived of his share. — τὰ μὲν . . . δέδοσται, *what things we have plundered from cities, these have been divided*. — τὰ μὲν-τὰ = δ μὲν-ταῦτα. See Ns. on vs. 9, 86. The relative clause is placed first for the sake of emphasis. Cf. S. § 173. For the anastrophe of ἔτι, cf. S. § 231. N. 2.

126-129. λαοὺς (see N. on v. 10) is the subject of ἐπαγγέλειν, and both form the subject of ἐπέσκει. — παλάλογα, *collected again for a second distribution*. So Ernesti explains: *omnia iterum in unum conferre, ut alia denuo portione disperiantur*. — δεῖ, i. e. according to the will of the god (viz. Apollo). — πρόσ, imperat. 2 aor. of προῆμι. S. § 124. — αὐτὰρ denotes transition, *but* (as to the reward). — αἰ κέ ποδι (if ever) — δῶσι (Epic for δῶ). See N. on v. 80. — Τροίην is taken as an adjective by Nitzsch, ἡ Τροία (sc. γῆ) is put for the name of the country.

131. μὴ δ' οὕτως, *not thus*. — ἀγαθός περ ἐών, *although you are very* (περ. Jelf's Kühn. § 734. 2. 1) *brave*, i. e. your bravery will not assist you to overreach me in this matter. For this concessive use of the participle, cf. K. § 312. 4. R. 8; S. § 225. 6. Prof. Felton translates: *brave as you are*, i. e. it is unbecoming a brave man to attempt to obtain an undue advantage. But this comports less with the ungovernable rage of the king, which would not permit him to reason or expostulate. — κλέπτε νόψ, *practise not (μὴ) deceit; cherish not deception in the soul*. Smith's Crus. Lex. νόψ is the local dative. S. § 204. — οὐ παρελεύσεαι, *you will not over-*

reach me. Similar to this is the expression in vulgar use, *you can't come over me.*

133, 134. *ὅφρ'* is here a particle of time, *whilst*. Its usual rendering *that*, is in this place erroneous. — *αὐτὸς* is in apposition with the omitted subject of *ἔχρς*. S. § 160. 4. b. — *αὐτὰρ*. Bothe finds an anacoluthon in this line, regularity of construction demanding *ἐδέλεις αὐτὸς ἔχειν γέρας*. But there is no necessity for this, as *αὐτὰρ* is employed to mark more strongly the antithesis, in the sense of *on the contrary*. — *αὐτως*, *indifferently, carelessly*. Some take it in the sense of *οὕτως*, but I think the usual signification given it conforms better to *ἦσθαι*. — *δευόμενον* my prize. — *δὲ* in *κέλει δὲ* is an emphatic connective.

135-140. *ἀλλ' εἰ μὲν δάσσοι κ. τ. λ.* There is an ellipsis of the apodosis *καλῶς ἔχει*, which a gesture or tone of the speaker would readily suggest to the mind, and which is implied in the contrast of the two conditional clauses. Cf. K. § 340. 2. c; Mt. § 617. a. Butt. (§ 151. V. 2) refers this aposiopesis to the first of the conditional clauses being of such comparatively trivial importance, that the speaker hurries on to the second as alone worthy of special attention. — *ἔρσαντες κατὰ θυμόν*, *filling it* (i. e. the present) *to my mind*, i. e. making it satisfactory. — *ἀντάξιον* (sc. *τῆς κοῦρης*). S. § 200. 4) agrees with *γέρας* to be supplied from the preceding clause. — *εἰ δέ κε* (= *ἐάν δὲ*) responds to *εἰ μὲν* in the preceding line. — *εἰ κε*, with the subjunctive, is a milder expression of the condition, than *εἰ* with the future. Cf. Mt. § 523. 1. — *ἐγὼ . . . ἔλωμαι*, *I myself will take it*. The subjunctive in the Epic dialect, is often employed with or without *ἄν*, for the future indicative. K. §§ 259. R. 4; 260. 3. c; Butt. § 139. I. 4; S. § 215. N. 4. *δὲ* = *on the contrary*, inasmuch as it follows a hypothetical protasis. In 6. 146 *δὲ* has a similar adversative force after a comparative protasis. Cf. Jelf's Kühn. § 770. 1. a (a). — *ἢ τεόν*, *either thine*. — *Αἴαντος*, i. e. Ajax Telamon, next to Achilles the bravest of the chiefs. Cf. 2. 768. — *ἢ Ὀδυσῆος* (sc. *γέρας*) *ἔξω ἐλὼν*, or *seizing, I will lead away that* (viz. the prize) *of Ulysses*. This chief signalized himself at the siege of Troy for his prudent counsels and inventive resources (cf. *Odys.* 3. 121). Agamemnon shows his imperiousness, in thus threatening by name the most distinguished leaders in the army. The repetition in *ἔλωμαι—ἴδων—ἔξω ἐλὼν* is well suited to the excited state of the speaker's mind. — *κὲν* stands here with *κεχολάσεται* (fut. pass. as fut. mil.), because the proposition is dependent upon the conditional clause, *ὅν κεν ἴκωμαι* (= *ἐάν τινα ἴκωμαι*. K. § 333. 3; Rost § 123. 2; S. § 217. 2). *ὅν* depends on *ἐπὶ* or *πρὸς* understood, or is the terminal accusative. — *καὶ αὖτις*, *at another time, hereafter*.

141-147. *νῦν δ', ἔγε*, *but now come on*. *δ'* is here a particle of transition, and *ἔγε* is hortatory. — *μέλαιναν*. This epithet was given to the ship, either from the color which wood receives from its exposure to wind and water, or from the pitch with which the ship was anointed. —

ἔδωσαν, Epic for *ἔρδωσαν*. Cf. Butt. § 104. 15. So in *ἀγέρομεν* and *δεύρομεν* (vs. 142, 143), the connecting vowel is shortened for the sake of the metre. Cf. S. § 118. 4. The subjunctive is here used for the imperative. S. § 218. 2. As the ancients drew their ships up on the shore (cf. 1. 485), previous to sailing they had to launch them into the sea. — *ἄλα δῖαν*. The sea was called *divine*, doubtless on account of its vastness. "*Mare magnum, nam omnia magna sunt divina.*" Heyne. — *ἐς δ' . . . ἀγέρομεν*, and let us collect rowers into it in suitable numbers. *ἐς*, Epic for *εἰς*, is usually considered as disjoined from *ἀγέρομεν* by tmesis. But see N. on v. 89. — Butt. (Lexil. No. 51) regards *ἐπιτηδές*, as an adverb composed of *ἐπὶ* with a case of the demonstrative pronoun *ἕδε*, *ἦδε*, *τόδε*, with the sense, *as is necessary for that thing* = *as many as are proper*. Cf. *Odys.* 15. 28. — *ἀν-βήσομεν*, let us cause to embark. For this causative use of the aorist of *βαῖνω*, cf. Butt. § 114. B; S. § 133. B. — *εἷς* = *τις*, *some one*. — *ἀρχὸς* is the predicate. — *βουλευφόρος*. None but kings or independent chieftains met in such councils as this. — *Ἰδομενεύς*, *Idomeneus*, was king of Crete, and one of the oldest and most distinguished chiefs. Cf. 2. 645; 3. 230. Here again Agamemnon imperiously asserts his power to send any one of these great chieftains on the propitiatory errand to Apollo. See N. on v. 138. — *ἐκπαγλότατ'*, *most dreadful, terrible*. This word seems to include neither praise nor blame. Cf. Liddell and Scott. Those who regard it as an epithet of praise, consider it as here spoken ironically. But cf. 18. 170, where Juno addresses Achilles with this same epithet. — *ἡμῖν*, *for us*, is the dat. commodi. See N. on 1. 89. — *Ἐκέρειον*. See N. on *Ἐκηβόλος*, v. 96. — *ἰδάσσεαι* for *ἰδάσσηαι*. — *βέξας* denotes means. See N. on *ἐρίσαντε*, v. 9.

148-153. *ὀπόδρα ἰδών*, *looking fiercely*. — *ὧ μοι* (S. § 201. 6) "*indignantis est.*" Bothe. — *ἀναιδείην ἐπιειμένε* (from *ἐπιέννυμι* for *ἐφέννυμι*), *clothed in impudence*. For the construction, cf. S. §§ 184. 1; 177. 3. — *κερδαλέοφρον*. See N. on *φιλοκτεανώτατε*, v. 122. — *τοὶ-ἔπεισιν*, *thy words*. See N. on *ὅσσε οἱ*, v. 104. — *πειδῆται* is called by Kühner (§ 259. 1. b) the *deliberative* subjunctive, i. e. it expresses deliberation as to what the individual ought to do. Cf. Jelf's Kühn. § 417. — *Ἀχαιῶν* depends on *τίς*. — *ἰδὼν ἐλθέμεναι* (Epic for *ἐλθεῖν*) is usually translated, *to make an ambuscade*, the *λόχονδ' ἵνα* in v. 227 being considered its equivalent. I prefer, however, with Voss, Bothe, and Crusius, to give it the more literal signification, *to go on a journey*, either for plunder, or on some embassy or mission. Cf. *Odys.* 3. 816. In this sense, it stands opposed more naturally to *ἀνδράσιν* (S. § 202. 1) *ἰφὶ μάχῃ-σθαι* in the next clause. For the accusative, cf. S. § 181. 2. — *γὰρ* in *οὐ γὰρ* implies an ellipsis: (how can you expect obedience from the Greeks, since you requite so ill those who came here for your sake alone), *for I did not come here*, etc. — *αἰχμητῶν*, literally, *those who handle*

*spear*s. Butt. (§ 34. IV. 3) regards the termination *ων*, as one of the most ancient forms of the genitive plural. — *μαχησόμενος*. See N. on *λύσομενος*, v. 13. — *ἐπεὶ . . . εἰσὶν* ("since they are not guilty towards me." Felton), i. e. since they have done me no wrong. Some take *μοι* in the sense of *in my opinion*. Cf. Jelf's Kühn. § 600. 1.

154-157. *οὐ γὰρ πώποτε*, for *never*. *γὰρ* explains and confirms *ἐπεὶ . . . εἰσὶν*. — *ἐμὲς . . . ἱππούς*. The most frequent causes of war, in earlier and ruder times, were inroads for plunder made by chiefs upon each other's territory, at which time cattle and horses were driven away, crops destroyed, and sometimes towns and villages pillaged and burnt. Such expeditions were not deemed dishonorable. Cf. Thucyd. I. 5. § 1. — *ἐν Φθίῃ*, in *Phthia*. This was the chief city of the Myrmidons in Thessaly on the river Sperchius. It was the residence of Peleus. Sometimes it is taken, as here, for the country around Phthia. — *ἐδηλήσαντ'* = *ἐβλάψαν*. Schol. — *ἐπειδὴ* (for *ἐπεὶ ἥ*), *since*. — *ὄρεα* refers to the mountains in Macedonia and Thrace, lying between (*μεταξὺ*) Phthia and Troy. — *σκιόεντα*. This epithet refers to the dark appearance of mountains covered with dense forests. — *θάλασσα*, i. e. the *Ægean sea*.

158-162. *ἀλλὰ σοί*. The pronoun retains its accent, because it is emphatic. — *ἄμ'* (= *icum*) gives emphasis to *ἐσόμεθ'*. — *χαίρης*. The subjunctive here follows a verb of past time, but which denotes action continued to the time of the speaker. Cf. Mt. § 518. 4; Roet § 122. II. N. 4; S. § 212. N. — *Μενελάω* depends upon *τιμὴν ἀρνόμενοι* (*seeking requital*), as the dat. commodi. See N. on v. 89. Some refer *τιμὴν* to the honor of Menelaus, which had been wounded in the abduction of Helen. *ἀρνόμενοι* is here used *de conatu*. Zenodotus wrote *ἀρνόμενος*, referring the participle to Agamemnon alone. — *κυνῶπα!* *shameless*; literally, *dog-eyed*. The Homeric chieftains were not very refined in their expressions of wrath. — *πρός*, *from*. K. § 298. I. 1. — *τῶν οὐτι μετατρέπη*, *about which things you have no concern*. S. § 193. — *αὐτὸς* is to be taken with *ἀφαιρήσεσθαι*. See N. on *πρόφρων*, v. 77. — *ᾧ ἐπὶ* anastrophe for *ἐφ' ᾧ*. S. §§ 231. N. 2; 33. 2. — *πόλλ'* is properly the cognate accusative after *ἐμύγησα*, but is employed adverbially. Jelf's Kühn. §§ 563; 548. f; S. §§ 181. 2; 135. 2. — *δόσαν* sc. *δν*. Cf. N. on *οἱ*, v. 79. — *ὕψες Ἀχαιῶν* = *οἱ Ἕλληνες*.

163-168. *οὐ—πότε*, *never*. See N. on v. 106. — *τι—ἴσον—γέρας*, i. e. *γέρας ἴσον σοί*, *a reward equal to thine*. *σοί* = *γέρεα σοῦ*. This comparison of the attribute of one object with another object is called *comparatio compendaria*. Cf. K. § 323. R. 6; S. § 202. N. 1. — *Τρῳῶν εὐναιόμενον πολλέσθρον* does not refer to Troy itself, but to any of the cities in the Trojan country. Cf. 9. 328. Trollope contends that this phrase always refers to Troy, and that the verb after *ὀππότε* designates future action. — *ἀλλὰ, notwithstanding*. — *μὲν* in *τὸ μὲν πλεῖον* (*sc. μέρος*) makes this an independent clause, in contrast with what follows. If

may be rendered, however, as a subordinate clause, *while my hands perform the greater portion of the fierce battle, but when a division (of the spoil) comes, by far the greater prize falls to you.* Cf. Jelf's Kühn. § 764. c. τὸ γέρας, "the well-known prize which the victor receives." Mt. § 264. 2. τὸ is employed here as the true Attic article. See N. on v. 11. — φίλον what there is of it, or in the absence of a more valuable prize. — ἐπὶν κεκάμω (2 aor. Epic of κάμω) πολεμίζων, *when I am wearied with fighting.* For the subjunctive after ἐπὶν to denote a present or future action frequently repeated, cf. Mt. § 521; K. § 337. 5 For the participle denoting the way, means, or manner, cf. K. § 810. 4. c; Butt. § 144. 2.

169-171. εἰμι has a future signification. S. § 211. N. 4. — Φθίηνδ'. S. § 134. 3. — φέρτερον than to stay with Agamemnon. — ἔστιν has for its subject οἰκάδ' . . . κορωνίσιν in the next line. Thiersch, both here and in v. 179, would read ζυν after ν, as νκ combine a more sonorous pronunciation. — οὐδέ σ' . . . ἀφύξειν, *nor do I purpose, while here dishonored* (see N. on ζῶντος, v. 88), *to heap up wealth and riches for you.* This interpretation, which makes σ' stand for σοι (dat. commodi) elided before δέω, comports better with νῦν δ' εἰμι Φθίηνδ', than the one that makes σ' (i. e. σέ) the subject of ἀφύξειν, (which in that case ought to have been ἀφύξεσθαι,) or that which, by an anacoluthon, makes ἄτιμος ἐὼν (= ἄτιμος ἐόντα) refer to Agamemnon. "ἄτιμος est Achilles, præmio orbatus, quod est τιμή, γέρας, injuria affectus, per totum carmen." Heyne.

173-177. μάλ' strengthens φεύγε, *fly by all means.* — τοι. See N. on οἶ, v. 104. — ἔγωγε, *I at least, whatever others may do.* γε has a similar emphatic force in ἔμοιγε below. — πάρ' for παρῑσι. S. § 284. d. — ἄλλοι chiefs. — κέ in οἶ κέ με τιμήσουσι implies a condition, *who will honor me if an occasion offers* (K. § 833. R. 1). To supply the condition in such cases, would often destroy the delicate shade of indefiniteness conveyed in the original. Butt. (§ 139. II. 3. 1) attributes to ἀν a softening influence in respect to the affirmation of things future. There is no essential difference between this and the explanation of Kühner. — μῆτιέρα, Epic for μῆτιέτης. — Διοτρεφέων, *Jove-nourished.* Kings were regarded as deriving their power and dignity from Jupiter. — γὰρ refers to ἔχθιστος.

178-181. πού, doubtless, "somehow." Felton. — τόγ' refers to εἰ . . . ἔσσι. — οἰκάδ' ἰὼν—ἔνασσε=go home and rule. The action expressed by the participle, must often be conceived of as one with that of the verb following, and in such cases may be frequently rendered by the English verb. Cf. Butt. § 144. N. 3. — For the construction of Μυρμιδόνεσσιν ἔνασσε, cf. S. § 189. N. Kühner (Jelf's edit. § 605. 3) ranks this with the local dative. Rost (§ 108. N. 2) says that ἀνάσσειν, in the signification *to command, to order*, is joined with the dative, in the signification *to be master or lord*, with the genitive. The Myrmidons were

an Achæan people in Thessaly under the dominion of Achilles, whom they accompanied to the Trojan war. — σέθεν (Epic for σοῦ. See N. on v. 114). — ἀλεγίζω. S. § 194. 1; K. § 274. 1. b. — οὐδ' ἔδομαι κοτέοντος (sc. σοῦ), *nor do I trouble myself about you (=your) being angry.* — ἀπειλήσω δέ τοι ᾧδε. The threat is contained in the following lines. ᾧδε is opposed to οἰκαδ' in v. 179. — ὥς, *since.* — ἀφαιρείται has two accusatives. S. § 184. 1. — τὴν μὲν ἐγὼ . . . πέμψω = *while I send away*, etc. See N. on μέν, v. 165. — κ' ἔγω. See N. on ἔλωμαι, v. 137. The nature of the subject will show why πέμψω, denoting a positive assertion, is employed in one clause, and the subjunctive denoting a condition in the other. Rost (§ 120. 5. b) gives to the subjunctive here the shade, *it will happen that I will take*, etc. — Βρισηίδα, *Briséis*. According to the Scholiast, her name was Hippodamia. Achilles received her as his portion of the spoils taken at Lyrnessa. See N. on 2. 589. — τὸ σὸν γέρας is in apposition with Βρισηίδα. The article belongs to σὸν (= *that which is thine*). Cf. S. § 158. 2 (end). — ὅρρ' denotes the end or purpose. This is called its *telic* (τελικῶς) sense. When it denotes result, it is called *ecbatic* (ἐκβατικῶς). — ὅσον, *how much*, strengthens the comparative. K. § 239. R. 2. — σέθεν (see N. on v. 180) depends on φέρτερος. S. § 198. 1. — καὶ ἄλλος is opposed to σὺ, the omitted subject of εἰδῆς = *not only you, but another too.* — ἴσον ἐμὸν φάσθαι, *to say that he is equal to me*; or as Trollope renders, *to call himself my equal*. The next clause is still stronger, καὶ . . . ἑστην, *or place himself in comparison with me.* ἑστην (adv. ἐντὶ) implies open comparison, or that which results from placing the objects face to face. *δμοιοῦσθαι* is middle in sense.

188-192. Πηλεΐωνι, *the son of Pelcus*. For the form of this patronymic, cf. S. § 140. For the dative, cf. S. § 201. 3. — οἱ ἦτορ. See N. on οἱ, v. 104. — στήθεσσιν λαίοισι is the local dative. S. § 204. Hairy breasts were considered a mark of strength. Cf. 2. 851. — μερμήριζεν—ἢ ἀναστήσειαν. In deliberative questions, the optative is employed after an historical tense, when the statement in the subordinate clause is to be considered as that of the person spoken of. Cf. K. § 844. 6. See N. on πείθεται, v. 150. — ὅγε. The subject being changed from ἦτορ (v. 188), the pronoun is employed to bring it distinctly forward. Cf. Jelf's Kühn. § 655. Obs. 2. — τοὺς μὲν refers to the chiefs sitting around Agamemnon. In the next clause, we should have expected Ἀτρεΐδην δέ, but Achilles in ὁ δ' (*he himself*) is opposed to the chieftains referred to in τοὺς μὲν. — ἀναστήσειεν, *should disperse* by arousing them from their seats. In rushing towards Agamemnon, Achilles would *cause to start up* (the literal meaning of ἀναστήσειεν) the chiefs who sat around him. Some render *should excite to rebellion*. But the fury of Achilles would demand immediate vengeance, while the stirring up of rebellion would be too slow a revenge for his wounded feelings, and inconsistent with his ungovernable temper.

198-201. δ in $\xi\omega\varsigma$ δ is rendered emphatic by its position where a long syllable is required. Cf. 9. 892. — $\phi\rho\epsilon\nu\alpha$ has reference to the *mind* or *understanding*, $\delta\upsilon\mu\acute{o}\nu$, to the *soul* or *heart* considered as the seat of the emotions. Render: *while he was revolving these things in his mind and heart* = *while he was vacillating between the dictates of prudence and passion*. A writer in Blackwood's Magazine for May, 1846, thus renders it:

"But as he struggled with thought and the burning confusion of impulse."

— $\xi\lambda\kappa\epsilon\tau\omicron$, *was beginning to draw* (cf. S. § 211. N. 12). His passions were getting the better of his judgment. — δ' before $\Lambda\delta\acute{\eta}\eta\eta$ is antithetic, and does not respond to $\delta\acute{\epsilon}$, which answers to $\mu\acute{\alpha}\nu$ implied in the preceding line, and connects $\xi\lambda\kappa\epsilon\tau\omicron$ with $\theta\rho\alpha\upsilon\upsilon\varsigma$. — $\theta\rho\omega\varsigma$, *alike, to the same degree*. In 5. 535, $\theta\rho\omega\varsigma$ is followed by the dative. — $\phi\iota\lambda\epsilon\upsilon\sigma\alpha$, *because she loved*. S. § 225. 4. — $\xi\alpha\upsilon\delta\eta\varsigma$ $\kappa\omicron\mu\eta\varsigma$ is the genitive of the part taken hold of. S. § 192. 2. — $\sigma\iota\phi$ $\phi\alpha\iota\upsilon\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\eta$, *appearing to him alone*. — $\mu\epsilon\tau\acute{\alpha}$ — $\epsilon\tau\rho\acute{\alpha}\pi\epsilon\tau'$ by tmesis for $\mu\epsilon\tau\alpha\tau\rho\acute{\alpha}\pi\epsilon\tau'$. — $\delta\epsilon\iota\omega\delta$ . . . $\phi\acute{\alpha}\nu\alpha\theta\epsilon\upsilon$, for ($\delta\acute{\epsilon}$) *her eyes* (according to some *his eyes*) *shone terrible* (= *terribly*). So Felton with Heyne. Some render *terrible to him* (i. e. to Achilles) *appeared her eyes*. This is on the assumption that $\phi\alpha\iota\upsilon\sigma\theta\alpha\iota$ never means *to shine*, but always *to appear*, which is not correct. cf. $\theta\sigma\sigma\epsilon$. See N. on v. 104. $\phi\acute{\alpha}\nu\alpha\theta\epsilon\upsilon$, Epic for $\epsilon\phi\acute{\alpha}\nu\eta\theta\eta\sigma\alpha\upsilon$. — $\epsilon\pi\epsilon\alpha$ $\pi\tau\epsilon\rho\acute{\epsilon}\nu\tau\alpha$, *winged words*, i. e. words uttered with rapidity and vehemence. So Cowper: "*with accents on the wing of haste*."

202-205. $\tau\iota\pi\tau'$ (i. e. $\tau\iota\kappa\omicron\tau\epsilon$ = *why in the world*. Felton) $\alpha\delta'$, *why again?* It is implied that Minerva had before visited Achilles. Trollope, however, refers $\alpha\delta'$ to $\alpha\delta\tau\epsilon$ in v. 206, to mark a conversation carried on by alternate replies. This might have been true, had these words stood, the one in v. 206 and the other in v. 215. — $\epsilon\iota\lambda\eta\lambda\upsilon\sigma\theta\alpha\varsigma$ — $\tilde{\theta}\rho$, cf. Mt. § 518. 4; R. §§ 255. 2; 330. 2; S. § 212. 2. — $\tilde{\eta}$ . . . $\tilde{\theta}\rho$, *is it that you may behold the insolence*; "*peradventure to see*," etc. Smith's Crus. Lex. — $\tau\delta$ $\delta\acute{\epsilon}$ (i. e. $\tau\omicron\upsilon\theta\tau\omicron$ $\delta\acute{\epsilon}$) refers to what is contained in the next line. — $\tilde{\eta}$, $\theta\pi\epsilon\omicron\sigma\pi\lambda\eta\gamma\iota$ = *his acts of insolence*. For the plural of abstract nouns, cf. K. § 243, 8 (3). — $\alpha\upsilon$ — $\delta\lambda\acute{\epsilon}\sigma\sigma\eta$. See N. on κ' $\epsilon\gamma\omega$, v. 182.

206-209. $\gamma\lambda\alpha\upsilon\kappa\omega\pi\iota\varsigma$, *having sparkling or bright eyes*. It is generally rendered *blue-eyed*. — $\tilde{\eta}\lambda\theta\omicron\nu$ — $\pi\alpha\theta\omicron\upsilon\sigma\alpha$. See N. on v. 13. The participle has here a causative sense. — $\alpha\lambda$ $\kappa\epsilon$ (*whether*). See N. on v. 66. — $\theta\upsilon\beta\alpha\upsilon\omicron\delta\epsilon\upsilon$ follows $\tilde{\eta}\lambda\theta\omicron\nu$.

210-214. $\lambda\eta\gamma'$ $\epsilon\pi\iota\delta\omicron\varsigma$. S. § 197. 2. Personal violence is here referred to, since Achilles, in the following lines, receives permission to reproach Agamemnon as he pleases. — $\mu\eta\delta\acute{\epsilon}$ — $\xi\lambda\kappa\epsilon\omicron$. S. § 229. 2. — $\omega\varsigma$ $\epsilon\upsilon\sigma\sigma\epsilon\tau\alpha\iota$ $\pi\epsilon\rho$, *just as it shall be* (i. e. as words shall come to you) = *just as you please*. Compare with this advice of the goddess, Luke 6: 27, 28; Rom. 12: 14. — $\tau\delta$ . . . $\epsilon\sigma\tau\alpha\iota$, *and it shall also be accomplished*, not announced merely. — $\kappa\alpha\iota$ before $\pi\omicron\tau\acute{\epsilon}$ is to be constructed with $\tau\pi\iota\varsigma$ $\tau\acute{\omicron}\sigma\sigma\alpha$ in the sense of *even*. Cf. 9. 121. — $\pi\omicron\tau\acute{\epsilon}$, *sometime*. — $\theta\beta\rho\iota\omicron\varsigma$ of Agamemnon. —

ἡμῶ refers to Juno and Minerva. Aristarchus accentuates ἡμῶν. Cf. Butt. § 72. N. 6. (9). But if the tone is drawn back, it would be better to accentuate ἡμῶν. Cf. Butt. l. c. N. 5.

216-218. σφοδρέτερον refers in the dual to the above-mentioned divinities. — ἔπος, *monition, command*. — καὶ . . . κεχολωμένον, *although* (see N. on v. 131) *indeed being very angry at heart* (see N. on v. 193). Hoogeveen says that the poets are very fond of disconnecting καίτερ. — ὧς, *thus* refers to ἔπος εἰρόσασθαι. — ἔμεινον than to disobey you. The last member of the comparison is sometimes omitted, when it can easily be supplied by the mind. — τ' is employed here in the apodosis, to show the intimate connection between the clauses, as though the latter clause had been expressed, in part at least, in the protasis. Cf. K. § 321. R. 4; Mt. § 626 (end). — ἔκλυον (aorist) αὐτοῦ. S. § 192. 1.

219-222. ἦ (imperf. of ἦμι), *he said*. In colloquial use, it is written ἦ δ' ὧς. Cf. S. § 183. H. — ἀργυρέη κόπη. See N. on χρυσέῃ στήθεσσι, v. 15. — σχέδε, Epic for ἔσχε. Cf. K. § 162. — κολουόν, Epic for κολεόν. — μίδῃ. See N. on ἔπος, v. 216. — βεβήκει. The pluperfect is employed here to denote the suddenness of her departure, *she had gone*. In such cases as this, it may be translated as an aorist or imperfect (see N. on 4. 4), the notion of suddenness being mentally retained in its aoristic sense. Cf. Mt. § 505. IV; Butt. § 114. B; S. § 211. N. 16. — μετὰ δαίμονας ἄλλους refers here to the abode of the gods (i. e. Olympus), inasmuch as Jupiter and the other divinities, were at this time feasting with the Æthiopians (cf. v. 423). Voss supposes that the embassy to Chryses (v. 308), the purification of the army (v. 318), and the sacrifice (v. 315), occupied one day, after which Achilles implored the aid of his mother, and learnt that the gods had departed to Æthiopia. This would permit μετὰ δαίμονας ἄλλους to be referred to the gods. But the most natural inference from vs. 318-321, is that Achilles was deprived of Briseis, and called upon his mother for assistance, on the same day, in which the quarrel with Agamemnon and its attending circumstances took place.

223. ἐξαῦτις. Cf. v. 149 et seq. — ἀπαρτηροῖς, *reproachful*. Cf. v. 211. — καὶ οἶκῳ = καὶ οὐκ ἐστὶ.

225-230. οἰνοβαρέις, *heavy with wine = drunkard*. The chiefs sometimes indulged too freely in intoxicating drink (cf. Ody. 3. 139), although drunkenness was considered disreputable. — κύνες δῆματ' ἔχων. Cf. v. 159. — κραδίην δ' ἐλάφοιο. The stag was the symbol of cowardice. — οὔτε ποτ', *never yet* (see N. on v. 106), is to be taken with τέτληκας θυμῷ (see N. on v. 193). — λαῶ. See N. on v. 10. — λόχονδ' ἵεναι, *to go on an ambuscade*. The bravest soldiers were selected to lie in ambush. — τέτληκας has the signification of the present. — τὸ . . . εἶναι, *for this* (i. e. to go upon an ambuscade) *appears to be death to you*, i. e. you dread it as you would death itself

ἤρ = *δαίματος*. The Schol. explains *εἶδεναι* by *φαίνεσθαι*. Butt. (lr. verbs, p. 79) says, that the Epic middle is used exactly as the Latin verbs *apparere* and *videor*. — *ἦ* is here used ironically (K. § 816. 2). — *δοῖν* has *ἀποαιρείσθαι* for its subject. — *δοῖς* with the subjunctive (*εἴπῃ*) has the sense of *si quis*. Hence its antecedent is to be taken as indefinite (S. § 217. 2), and fully written would be *δοῖς τινός*, *ds*. Cf. K. § 331. R. 8. For the construction of the omitted antecedent *τινός*, cf. S. § 197. 2. *δοῖς* = *δοῖς ἄν*, the modal adverb being frequently omitted after the relative. Cf. K. § 333. R. 3; S. § 217. 2. — *σέθεν*. "The force of the genitive here is, according to Nägelsbach, *any thing which, considered from your point of view, looked at with your eyes, is offensive*." Felton.

231, 232. *δημοβόρος βασιλεὺς* is the nominative of exclamation. K. § 269. 2; S. § 154. 3. — *ἦ γὰρ* (= *otherwise*) implies an ellipsis, which after Eustathius is supplied thus by critics: *εἰ μὴ οὐτιδανὸς ἦσας, οἷς ἀνδράσιν*. As Ernesti remarks, this broken and interrupted oration in vs. 229–232, well becomes the fierce anger of the speaker. Prof. Felton gives to *ἦ* its affirmatory force, and thus supplies the ellipsis hinted at by *γὰρ*: *I speak to thee boldly, for most assuredly this is the last time thou shalt injure me*. But we should have expected in that case the indicative, since *ἀλωβήσαιο* denotes uncertainty, conjecture, or undetermined possibility. K. § 260. 4. a; S. § 215. 1 (end). — *δοῦναι*, *the very last time*.

233–239. *ἔκ τοι ἐπέω*. Cf. v. 204. — *ἐν* is to be taken in the adverbial sense of *in addition to* (my words). See N. on v. 39. — *δμοῦμαι*. Fut. Attic. The Schol. finds a tmesis in *ἐν*–*δμοῦμαι*, and says that *ἐπομνῆναι* is used in affirmative, and *ἀπομνῆναι* in negative oaths. — *μέγαν ὄρκον*. For the distinction between solemn oaths and ordinary affirmations, cf. Man. Clas. Lit. p. 418. *ὄρκον* is the abstract accusative after *δμοῦμαι*. S. § 181. 2. — *ναὶ μὲν*. See N. on v. 86. — *τόδε σκῆπτρον*. The oath was often suggested by the occasion. As this oath was a renunciation of service to Agamemnon the general-in-chief, Achilles very naturally swears by his sceptre, which was the emblem of regal power. For the great variety of objects, by which the ancients were accustomed to swear, cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Archaeol. pp. 649, 650. — *οὐ ποτε . . . φύοι*, *shall never put forth leaves and shoots*. — *ἐπειδὴ πρῶτα*, *when first* = *from the time when first*. — *ρομήν*, *the stump or trunk left behind*; literally, *the part cut off*. — *περὶ*, *round, about*, is here used adverbially. — *γὰρ ῥα*. The ellipsis may be supplied thus: *and therefore* (it will not bud again) *for the brass* (= the axe). The use of brass in edged instruments, leads many to suppose, that the ancients possessed some way of hardening this compound metal unknown to us. Some have thought that iron is referred to, but Crusius remarks that Homer, in several places, has carefully distinguished between iron and brass. — *ἐ—φύλλα—φλοιόν*. This construction is called by Kühner (§ 266. R. 4) *σχήμα κατ' ὅλον καὶ μέρος*, i. e. the part joined to the whole, in order to limit more strictly the

operation of the verb. Cf. Rost § 104. 6; Butt. § 131. 5. N. 10; S. § 156. 1. a. Here the action of the verb on ϵ (= $\alpha\upsilon\tau\acute{o}$, i. e. $\sigma\kappa\eta\pi\tau\rho\omega$) is limited to $\phi\acute{\upsilon}\lambda\lambda\alpha$ and $\phi\lambda\omicron\iota\acute{o}\nu$. — $\nu\acute{\upsilon}\nu$ $\alpha\upsilon\tau\acute{\epsilon}$ $\mu\iota\upsilon$ (Epic for $\alpha\upsilon\tau\acute{o}$) $\kappa.$ $\tau.$ $\lambda.$ Achilles now speaks concerning sceptres in general, as the badge of authority and dignity. $\nu\acute{\upsilon}\nu$ is taken by Bothe for $\tau\acute{o}\tau\epsilon$. — $\nu\epsilon\varsigma$ $\Lambda\chi\alpha\iota\omega\upsilon$ refers to the princes and chieftains. — $\epsilon\nu$ $\pi\alpha\lambda\acute{\alpha}\mu\eta\varsigma$ $\phi\omicron\rho\acute{\epsilon}\omicron\upsilon\sigma\iota$. Thiersch (Gram. § 164. 5) suggests $\epsilon\nu$ $\pi\alpha\lambda\acute{\alpha}\mu\eta\varsigma\iota$ $\phi\omicron\rho\acute{\epsilon}\omicron\upsilon\sigma\iota$ (trissyllabic by synizesis). — $\delta\iota\kappa\alpha\sigma\phi\acute{o}\lambda\omicron\iota$, *judges*, is in apposition with $\nu\epsilon\varsigma$ $\Lambda\chi\alpha\iota\omega\upsilon$. The judicial power was often lodged with those holding military office. — $\pi\rho\acute{o}\varsigma$ $\Delta\iota\omicron\varsigma$, *by the authority of Jupiter* ("auctore Jove." Crusius). Cf. Jelf's Kühn. § 638. I. c. a; K. § 298. I. c. — $\epsilon\iota\rho\acute{\iota}\sigma\tau\alpha\iota$, Epic for $\epsilon\iota\rho\upsilon\nu\tau\alpha\iota$. S. § 182. 2. — δ = $\sigma\delta\omicron\tau\omicron\varsigma$.

240—244. $\Lambda\chi\iota\lambda\lambda\eta\sigma$ is put $\epsilon\mu\phi\alpha\tau\iota\kappa\acute{\omega}\varsigma$ for $\epsilon\mu\omicron\upsilon$, and depends on $\pi\omicron\delta\eta$ as genitive of cause. K. § 274. b. — $\nu\epsilon\varsigma$ limits the direction of $\xi\gamma\epsilon\alpha\iota$. K. § 277; S. § 186. 1. — $\tau\omicron\iota\varsigma$ δ' refers to $\nu\epsilon\varsigma$ $\Lambda\chi\alpha\iota\omega\upsilon$. — $\delta\chi\nu\acute{o}\mu\epsilon\nu\acute{o}\varsigma$ $\pi\epsilon\rho$, *although being grieved*. See N. on v. 182. — $\epsilon\delta\tau'$ $\epsilon\nu$, Epic for $\delta\tau\alpha\nu$, *when*, is here followed by the subjunctive, the time being regarded indefinite. K. § 337. 5. — $\delta\phi'$ $\epsilon\kappa\tau\omicron\rho\omicron\varsigma$ is to be taken with $\delta\eta\eta\kappa\omicron\nu\omicron\tau\epsilon\varsigma$ $\pi\acute{\iota}\sigma\tau\omega\sigma\iota$ denoting the author. K. § 299. — $\epsilon\kappa\tau\omicron\rho\omicron\varsigma$, *Hector*, the eldest of the sons of Priam, and chief commander of the Trojans and their allies. He is represented as brave, generous, and courteous, an ardent defender of his country, tender and kind in his domestic relations, and conducting himself, in almost every instance, in such a way as to command the sympathy and admiration of the reader. "Hector is in my judgment the most noble and generous character in the Iliad. As a warrior and as a man he is far superior to Achilles, to whom in beauty and size he is not inferior (cf. 22. 870). Achilles fights with irresistible force as a single warrior, but Hector fights with the spirit of heroism, and leads also as general the forces of his country." Köppen. — $\sigma\acute{\upsilon}$ . . . $\delta\acute{\alpha}\mu\acute{\iota}\xi\epsilon\iota\varsigma$, *you shall gnaw your soul within* = you shall be vexed in your inmost soul. — $\chi\omega\acute{o}\mu\epsilon\nu\acute{o}\varsigma$, *being enraged at thyself*. — $\delta\tau'$, i. e. $\delta\tau\iota$, *because*. Bothe and Trollope make it stand for $\delta\tau\epsilon$ in the sense of *quandoquidem*. S. § N. on 6. 126. — $\sigma\acute{\upsilon}\delta\epsilon\nu$, *in no respect*.

245, 246. $\omega\varsigma$, *thus*. Cf. v. 217. — $\pi\omicron\tau\iota$ (Epic for $\pi\rho\acute{o}\varsigma$) is an adverb, denoting more emphatically the terminal function of the dative in $\gamma\alpha\lambda\eta$, *upon the ground*. Crusius takes $\pi\omicron\tau\iota$ $\delta\epsilon$ in the sense of *moreover*. — $\chi\rho\upsilon\sigma\epsilon\iota\omicron\varsigma$ $\eta\lambda\upsilon\sigma\iota$ $\pi\epsilon\pi\alpha\rho\acute{\mu}\epsilon\nu\acute{o}\nu$. See N. on v. 15.

247—253. $\epsilon\tau\acute{\epsilon}\rho\omega\delta\epsilon\nu$, *on the other hand*. — $\epsilon\mu\eta\mu\epsilon$, *began to rage*. — $\tau\omicron\iota\sigma\iota$. See N. on v. 58. — $\Nu\acute{\epsilon}\sigma\tau\omega\rho$ was the king of Pylos (now called Navarino), and the oldest of the Grecian chiefs who came to Troy. The armament also with which he came to the war, was inferior only to that of Agamemnon. — $\lambda\epsilon\gamma\acute{o}\varsigma$ $\Pi\upsilon\lambda\iota\omega\upsilon$ $\delta\gamma\omicron\gamma\eta\eta\tau\acute{\eta}\varsigma$, *the clear-voiced orator of the Pylians*. — $\tau\omicron\upsilon$ . . . $\alpha\acute{\upsilon}\delta\acute{\eta}$. This beautiful line has thus been rendered by Cicero (De Senectute 10. 81), *ex ejus lingua melle dulcior fluebat oratio.*"

Plutarch says that this is the highest praise which can be given an orator. For the construction of μέλιτος, cf. S. § 198. 1. — τῷ is to be taken with ἐφθιάδ'. See N. on τοῖσι, v. 58. — ἤδη, *already*. — δύο γενεαί. Generations have differed, as to length of time, in different ages of the world. In the time of the patriarchs, it was 100 years. Cf. Gen. 15, 16. In subsequent ages it was forty years (cf. Job 42. 16). It is now usually reckoned at thirty years. Trollope thinks that the two generations are not to be counted from his birth, but from his accession to the sovereignty of Pylos, since otherwise the age of ninety years would be nothing so peculiarly remarkable. But it is not his age alone which is extraordinary, but his great physical and mental activity, which enabled him to bear the dangers and hardships of the camp, and to bear away the palm of wisdom in the councils of the chiefs. — ἐφθιάδ', Epic for ἐφθιυτο. S. § 182. 2. — οἱ refers to δύο γενεαί. — οἱ depends on ἄμα. S. § 231. N. 2. — τράφεν (for ἐτρέφισαν. S. § 182. 1) ἢδ' ἐγένοντο is a hysteron proteron for ἐγένοντο ἢδὲ τράφεν. Prof. Felton, however, adopts the opinion of Stadelmann, that "two generations are here spoken of; one, of those who grew up (τράφεν) with Nestor, being his coevals; the other, of those who were born later (say thirty years, the computed length of a generation), ἐγένοντο." — μετὰ is only employed in poetry with the dative, in the sense of *among* (cf. K. § 294. R), here = *over*.

254-259. *ὦ πόποι! (= *oh fie! shame!*) is an interjection, and not the vocative. Hence Nitzsch, Crusius, and others, with Wolf, rightly reject the accentuation ὦ. — Ἀχαιῖδα γαῖαν (= Ἀχαιοὺς). See N. on υἷας, v. 240. — κεν γηθήσαι—κεν κεχαροτάτο—εἰ πυδολάτο. When εἰ stands with the optative in the protasis, and ἄν with the same mood in the apodosis, it represents, both in the condition and conclusion, uncertainty or mere conjecture and supposition. K. § 339. II. a; Mt. § 523. 2. — γηθήσαι conforms in number to Πρίamos, the nearest noun. — ἄλλοι oftentimes denotes something different from what has been mentioned. — εἰ σφῶν . . . μαρναμένοιν, *if they shall hear that you are quarrelling* (S. § 225. 7) *about all these things*. For the syntax of σφῶν, cf. S. § 192. 1. τὰδε πάντα defines μαρναμένοιν. S. § 182. Some make σφῶν to depend on τὰδε πάντα, *all these things of you both*, and τὰ πάντα on πυδολάτο. S. § 192. N. 2. — περὶ (i. e. περίεστε) denotes superiority (K. § 295. I. 2. d. — βουλῇν and μαχέσθαι (used as a noun) are synecdochical accusatives limiting περίεστε. The former refers to Agamemnon, the latter to Achilles. — Δαναῶν depends on περίεστε, in which lies the idea of comparison. S. § 189. N. — δὲ (= γὰρ) connects with ἀλλὰ πείσοδ'. K. § 322. R. 5. — ἐμῷ (Epic for ἐμοῦ) depends on νεωτέρω. S. § 198. 1.

260-264. ἤδη γὰρ ποτ' (= "*many a time and oft*." Felton), *for in times past; literally in times (ποτὲ) before now*. γὰρ introduces the reason for that which Nestor has just said. — ἥπερ ὑμῖν = ἥπερ ἡμῖς ἐσμέν. K. § 323. 3. — καὶ . . . ἀδέρειον, *and these: never slighted me*. γὰ renders

the pronoun emphatic. — γὰρ in οὐ γὰρ ποῦ explains ἀρίστων . . . ὁμίλησα. — οὐδέ ἴδωμαι, *nor do I expect to see* (such men). See N. on κεν ἔλωμαι, v. 187. The subjunctive here denotes expectation, in opposition to what is known and certain. Cf. K. § 259. R. 4. — οἶον, *such as*. S. § 76. The relative, which would otherwise be in the nominative, is frequently put by attraction in the same case with its antecedent. — ποιμένα, *shepherd*, was an epithet given to princes, because, as a shepherd watched and protected his flocks, so they were the guardians and protectors of their people. — ἀντίθεον, *godlike*. ἀντι here denotes comparison or resemblance.

266–273. κάρτιστοι, Epic for κρῆτιστοι. Cf. S. § 12. 1. — τράφεν. See N. on v. 251. — μὲν refers forward to καὶ in the next member. — φηρσίν (i. e. θήρσιν. S. § 10) ὀρεσκόφιοι, *mountain-beasts*, is by many referred to the Centaurs, inasmuch as the heroes here spoken of, assisted the Lapithæ in their quarrel with that people. But Homer nowhere speaks of the Centaurs as a savage race, and in Odys. 21. 295, the appellation ἀγκαλυτόν, given to Eurytion the centaur, shows that they are not to be classed as savages with wild beasts. It is better, therefore, to refer φηρσίν (written without a capital) to beasts, which, in the early settlement of Greece, infested the country and were hunted by organized bands of men. — ἐκπύγλως, *dreadfully*. — ἀπόλεσαν. The subject and object are to be supplied from the context. — μὲν (i. e. μῆν), *truly, indeed*. — ἐξ ἀπείης γαίης, *from a far land*. In its signification *Peloponnesian* the α in ἄπιος is long. Cf. Butt. Lexil. No. 24. § 2. — γὰρ introduces the reason why Nestor came from a far land, to be the companion in arms of such heroes. — κατ' ἑμ' αὐτόν, *by myself alone*, i. e. having an independent command, and not fighting in the ranks of any other chief. Cf. 2. 366. — κείνοισι refers to the heroes above mentioned, and not as some think to φηρσίν. — ἀν—μαχείτο. The protasis is often omitted, when the expression of it would not be essential to the sense of the passage. S. § 215. 3. — τῶν = ἐκείνων. — οἱ is the subject, and βροτοὶ ἐπιχθόνιοι the predicate. — καὶ μὲν μὲν κ. τ. λ. furnishes additional evidence of Nestor's former renown. He was not only invited from a far country, to join these heroes (v. 270) whose equal he was in battle (vs. 271, 272), but they consulted him and followed his advice. — βουλέων (for βουλῶν). S. § 44. — ξύνιον, i. e. ξυνίεσαν. Spitzner with Aristarchus writes ξύνιον.

274–279. ἀλλὰ . . . ὅμυες, "*auscullate vos mihi seni juvenes, cui etiam juveni auscullarunt senes*." Ernesti. ἀλλὰ has here its hortatory sense. — καὶ, also as did Pirithous, Dryas, Cæneus, etc. — ἄμεινον. See N. on v. 217. — σὺν refers to Agamemnon. — ἀγαθὸς περ ἑών, *being very good*, is here thrown in to conciliate Agamemnon, and is not, therefore, to be translated, *though being good*, as is the similar phrase in v. 131. — ἔα. sc. αὐτὸν ἔχειν τὸ γέρας. Heyne. — ὧς, *since, because*. — οἱ refers to Achilles. — πρῶτα is taken adverbially. — Πηλεΐδῃ, ἔδεα' is to be read

with synizeis, since, as Crusius remarks, Homer has only the form ἐδῆα. Cf. Thiersch § 149. 5. — ἐρίζεσθαι, Epic for ἐρίζειν. S. § 118. 6. — βασιλῆϊ is the *dat. incommodi*. See N. on v. 89. — ὁμοίης, sc. τῇ τοῦ Ἀγαμέμνονος τιμῇ. Crusius supplies τῇ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ μείζονος, as though the comparison were between kings, and chiefs not having regal dignity. But Nestor evidently claims for Agamemnon precedence over all other kings. — ἔμμορε, 2 perf. of μέρομαι. Cf. Soph. Gr. Verba, p. 198. Butt. (Ir. Verbs, p. 172) says that it is plainly an aorist in this place. In his grammar (§ 114. M. †), however, he remarks that it may be taken as a perfect.

281–284. ἀλλ' ὅγε, *yet he*, commences the apodosis. — κατρερός, *superior in power*, is opposed to the preceding κατρερός, which refers to physical strength. — Ἀτρεΐδῃ, σὸ δὲ παῖδε κ. τ. λ. The δὲ in clauses after the vocative, is to be considered simply as a connective without any adversative signification. We find other particles in the same connection, as ἀνδρ, ἀλλά, and γὰρ (cf. 7. 328). Cf. Butt. § 149. 7. — Ἀχιλλῆϊ-χόλον, *anger against Achilles*. S. § N. on τοι, v. 89. There is no tautology here, inasmuch as χόλον signifies *rage, passion*, while μένος denotes a more lasting resentment. Some critics, overlooking the fact that λίσσομαι never takes the dative of the person (cf. Liddell and Scott sub voce, No. II), translate: *but I myself beseech Achilles to lay aside his anger*. But ἀνδρ has here, as in v. 506 and 2. 26, the sense of *enim*, as Nagelsbach well remarks, and then the train of thought is easy and natural: *do you, O son of Atreus, cease your resentment, for I myself* (Nestor, the former companion of heroes) *entreat you to lay aside*, etc. — πέλεται is the poetic form of the substantive verb. — πολέμοιο is the objective genitive after ἔρκος.

286–291. καὶ δὴ, *truly indeed*. — γὰρ gives emphasis to the pronoun, and thus limits κατὰ μοῖραν to the things spoken by Nestor. — ἀλλ' denotes a difference between this and the preceding clause, both of which are supposed to be true. In such cases, it may be rendered, *yet, notwithstanding*. — κατὰ μοῖραν, *in accordance with right=rightfully*. K. § 292. II. 3. b. — περὶ πάντων ἔμμεναι, *to be above all* (Mt. § 589). Cf. v. 258. — “κρατεῖν, ἀνδρᾶσσειν, and σημαίνειν are not tautological. The first properly means *to have power over*, but not necessarily to exercise it; the second, *to exercise kingly or princely power*; and the third, *to command*, for instance, as a military chieftain.” Felton. — πάντεσσι δ' ἀνδρᾶσσειν. See N. on v. 180. — μιν αἰχμήτην ἔδραον, *have made him a warrior*. S. § 185. — αἰὲν ὄντες, *being always, immortal*. — τοῦτεκα (see N. on v. 96), *on this account*.

292–296. ὑποβλήδην, *interrupting Agamemnon*. — ἦ γὰρ. The ellipsis may be supplied: (I have acted rightly) *for truly*. — καλεσόμεν = εἶην. — εἰ-ὀπείσομαι. The indicative imparts certainty to the condition. See N. on v. 39. — δὴ. See N. on v. 110. — πᾶν ἔργον = ἐν πᾶσι (cf. v. 289). Crusius. — δὴ strengthens ἄλλοισιν = *others, whoever they may be*.

I care not whom. Cf. Jelf's Kühn. § 723. 1. Opposed to ἄλλωσιν is ἐμοί (strengthened by γέ) in the next clause. — γάρ in μή γάρ is causal = (your commands must be executed by others) *for you will no longer dictate to me.* See N. on v. 55. — γάρ in οὐ γάρ introduces the reason of μή . . . σήμαιν'. — ἔγωγ' is an emphatic repetition of ἐμοί in the preceding line. — σοί is accentuated by Crusius and Trollope, on the ground that τοί only in Epic language is enclitic. Cf. K. § 217; S. § 87.

297-303. ἄλλο (*another thing*) is explained by χερσὶ μὲν οὗτοι κ. τ. λ. Crusius compares with this Virg. *Æn.* III. 388. "*Tu condita mente teneto.*" For the *constructio pragnans* in οὐ φρεσὶ βάλλω, see N. on v. 55. — κοίρης refers to Briseïs, and not to Helen, as some suppose. — σοί and ἄλλω depend on μαχίσσεται. — ἐπεὶ . . . δόντες, *since you who gave* (see N. on v. 35), *take her away from me* (S. § 184. 1). The first accusative is here omitted. — τῶν δ' ἄλλων is repeated in τῶν (v. 301), 'in consequence of the intervening words between it and τὶ upon which it depends. K. § 304. 3; S. § 163. N. 3. Spitzner makes τῶν δ' ἄλλων depend on εἰ. — εἰ δ', *aye.* Supply the ellipsis thus: *εἰ δὲ βοῦλει, ἔγε.* K. § 340. 3. — ἔνα has the telic sense. See N. on v. 189. — γνῶσις is a protracted form (S. § 11. 3) for γνῶσις, 2 aor. 3 plur. subj. of γιγνώσκειν. — οἷε refers to the chiefs sitting around Agamemnon. — αἰψά τοι. There is an ellipsis which may thus be supplied: (make the trial and) *your blood shall flow, etc.*

304, 305. τάγ'. The use of γέ to impart emphasis to the pronoun with which it stands, is so common as to require no further notice, except in special cases. — ἀνστήτην (for ἀνέστητην), *rose up* to depart from the council. — λύσαν, *dissolved.* The subject in the dual may take a plural verb. S. § 150. 1. a. This verb is opposed to καθίζειν, *to convoke.* Cf. *Odys.* 2. 69. — παρὰ νηυσίν. See N. on v. 54.

306-311. νῆας ἴσας, *equal ships* ("even floating ships." Crusius), i. e. having sides of such equal strength and proportion, as to be well balanced in sailing. — Μενoitιδῆν, *the son of Menæti*, i. e. Patroclus, the friend and companion of Achilles. — ἔρα, *then, thereupon*, marks the succession of acts or events. It may here refer to the carrying into execution the threat of Agamemnon expressed in v. 141. — Ἀτρεΐδης δ' responds to Πηλεΐδης μὲν in v. 306. — For the use of δέ in ἐς δ', see N. on v. 49. — ἐς-βῆσε = ἐνέβηκεν. Schol. — Σεφ refers to Apollo. — ἀνὰ δέ, "*and on board.*" Felton. εἶσεν ἔγων, *he led and placed* (K. § 230). See N. on v. 179. — ἐν . . . Ὀδυσσεύς, *and the wise Ulysses went on board* (ἐν-ἔβη = ἐνέβη) *as commander.* S. § 185. N. 1.

312-317. ἀναβάντες, sc. νῆα. — ἐπέλεον ὑγρὰ κέλυνδα (= τὰ κέλυνδα τῆς ὑγρᾶς, i. e. τῆς ἁλός. Köppen). For the accusative of space or way, cf. K. § 279. 6; S. § 181. 2. — λαοὺς δ' responds to οἱ μὲν in the preceding verse. — ἀπολυμαίνεσθαι, *to purify themselves* by ablutions and change of raiment. It is not necessary with Nägelsbach, to suppose that

purification from the guilt of Agamemnon's sin, is implied in this transaction. Nothing further was intended, than to remove from the army the filth and pollution, which would serve as incitements to the plague. — *λύματ'* refers to the water, in which they had washed themselves and their garments. The most natural place into which to cast this water, which was impregnated with disease and death, was the sea. — *ἔβαλλον*. The imperfect denotes the successive acts in the accomplishment of the purification; *they kept throwing* the dirty water into the sea, as in the process of washing it became filthy. — *τηληέσσας*. See N. on v. 66. — *παρὰ δῖν'* (i. e. *δῖνα*), *along the shore*. — *οὐρανὸν* denotes the direction of *Ἰκεν*. See N. on v. 240. — *δυσσομένη περὶ καπνῷ*, *rolling up upon or around the smoke*.

318-321. *ὧς, thus*, i. e. in purifications and sacrifices. — *τὰ=ταῦτα*. — *κατὰ στρατόν, throughout the army*. — *οὐδ'—ἀλλ' ἔριδος*, i. e. did not desist from the execution of the threat. — *τὴν πρῶτον* (see v. 184), *which once*. Cf. Smith's Crus. Lex. For the construction of *τὴν—ἐπηείλησ'*, cf. Butt. § 181. 4; K. § 278. 1. a; S. § 181. 2. — *Ταλθύβιον τε καὶ Εὐρυβάτην*. Of these heralds, the former was the most celebrated, as we find Eurybates mentioned but once after this (9. 170). Ulysses had a herald of the same name. Cf. 2. 184. — *οἱ*. See N. on v. 104. — *δτηρῶς, assiduous, faithful*.

322-325. *κλίσιν, i. e. ἐπὶ κλίσιν*. Cf. v. 328. It may be referred, however, to the accusative of termination. See N. on v. 240. — *ἀγέμεν=ἄγετε*. See N. on v. 20. Bothe with Köppen constructs it as the infinitive of purpose = *ὥστε ἄγειν*, and places a comma after *Ἀχιλλῆος*. — *ἐγὼ . . . ἔλωμαι*. See N. on v. 187. — *πλεόνεσσι, sc. ἀνδράσι*. The Schol. in reference to v. 300, supplies *κτῆμασι*. — *καὶ ῥίγιον, even worse*. See N. on v. 217.

326-333. *ἐπὶ—ἔτελλεν, "addidit in mandatis"*. Ernesti. — *τὸ . . . ἀτρυγέτοιο*, beautifully expresses the reluctance with which the heralds performed their unpleasant task. — *βάτην*, Epic for *ἑβήτην*. — *τὸν δ'* refers to Achilles. — *παρὰ, near to*. — *οὐδ'—γῆθησεν, a litotes for ἄλλ' ὑπερλυπήθη*. Emphasis as well as beauty is promoted by this figure of speech. K. § 239. R. 8. *οὐδ'* is here copulative. Crusius compares this with Virg. *Æn.* 6. 392.

"Nec vero Alciden me sum lætatus euntem
Accepto lacu—————"

ἰδὼν denotes cause. See N. on v. 7. — *ταρβήσατε . . . βασιλῆα*. I prefer with Trollope their explanation, who supply *μιν* (referring to Achilles) with *ταρβήσατε*, and govern *βασιλῆα* (i. e. Agamemnon) by *αἰδομένοι* alone. Thus the heralds neither irritate Achilles, by delivering the harsh message with which they are entrusted, nor compromise the dignity of Agamemnon by softening down his command. Through fear of Achilles

and reverence for their king they remained in silence, and left the hero to divine their errand and offer *Briséis* of his own accord. — οὐδὲ . . . ἐπέοντο, "*Silentio isto significantius, quam ullo sermone potuissent, et Agamemnonis honori et Achillis et suæ etiam ipsorum salutis consulunt.*" Clarke. ἐπέοντο has an active signification. — ἔγνω . . . φρεσὶ, *he knew in his own mind*, i. e. he was conscious.

334-336. Διὸς ἄγγελοι. Heralds were called *messengers of Jove*, because they were employed by kings, who derived their regal and judicial authority from Jupiter. Cf. v. 238. — ἡδὲ is often used without any corresponding particle before it. Cf. Jelf's Kühn. § 777. Obs. 4. — ἄσσον, *nearer*, comparative of ἄγχι. S. § 66. 2. — ἴτ' for ἴτε. — ἐπαίτιοι (sc. ἐστέ). Cf. v. 153. — δ = δς.

337-344. Πατρόκλεις is the vocative. The regular form of the nominative is Πάτροκλος. But in Homer, there are formed oblique cases, as though from a nominative in εης. Cf. K. 214. R. 1; S. § 56. — σφωίν is the dative dual of the third person. — ἔγειν denotes the purpose of δός. S. § 222. 5. — τὰ δ' . . . ἑστων, *let these themselves* (i. e. the heralds) *be witnesses* of Agamemnon's injustice. Köppen and Voss supply τοῦ ἔρκου with μάρτυροι. — πρὸς, *before, in the presence of*. K. § 298. I. 2. c. — τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος, *of this harsh king*. — εἴπορ' δ' (i. e. δὴ) αὖτε, *if ever again*. — χρεῖδ' (Epic for χρεὼ) ἐμείω γένηται, *there may be need of me*. — ἀμῦναι depends on χρεῖδ'. — τοῖς ἄλλοις refers to the whole army in distinction from Agamemnon. Some think that Achilles breaks off suddenly here, because of his unwillingness to include all the army in the consequences of his wrath. But the omission of the apodosis is better explained, as the result of his extreme rage. Cf. K. § 340. 2. b. Spitzner and others connect the protasis commencing with εἴπορ' δ' αὖτε, with τὰ δ' αὐτὰ κ. τ. λ. in v. 338. But even then the apodosis is to be supplied, which doubtless the speaker intimated by tone or gesture. — γὰρ introduces the reason for the preceding threat. — δόει, *he rages* = is hurried on. — οὐδὲ . . . δπίσσω, *nor does he at all know how to comprehend, at once, the present and the future*, i. e. the immediate and more distant future. Trollope after Heyne translates πρόσσω, *the future*, and δπίσσω, *the past*, with the general meaning, *he has not sense to judge of the future from the past*. Agamemnon was rashly depriving himself of the aid of Achilles, although he might have known from past experience, how essential it was to his future success. Brandreth takes πρόσσω and δπίσσω as adverbs of place, and translates: *simul prorsum et retrorsum*, and adds "*prudentem enim imperatorem decet, pericula, quæ a fronte, et quæ a tergo veniant, perspicere.*" τὶ is the accusative synecdochical, and νοησαὶ depends on οἶδε. This latter verb is followed by μαχέσασθαι in the optative, because the conception is not represented as being in the speaker's mind, but in that of Agamemnon. Cf. K. § 330. R. 2. b. — οἱ Ἀχαιοί, *they the Greeks*.

345-351. φίλῳ—ἐταίρῳ, *his dear friend*. — δῶκε δ' ἄγειν. See N. on v. 338. — ἴτην, Epic for ἥτην, imperf. 3 dual of εἶμι. — παρὰ, *towards*. — ἡ—γυνή. See N. on οἱ—Ἀχαιοί, v. 344. — κίεν has an aoristic signification. Soph. Ir. Verbs, p. 174. — δακρύσας. The cause of his weeping was not so much the loss of Briseis, as the injustice which he had received from the hand of Agamemnon. — ἐτάρῳ depends on νόσφι. — δίν' ἐφ', i. e. ἐπὶ δίνα. — μητρὶ, i. e. Thetis. — χεῖρας ὀρεγνὺς (sc. εἰς ἅλα). Achilles prayed with his hands extended towards the sea, because his mother was a sea-nymph. When the celestial divinities were addressed, the hands were extended upwards. Cf. 8. 275.

352-356. γὰρ limits the request of Achilles to the reason assigned in ἐπεὶ . . . ἐόντα. Some, however, explain it as imparting emphasis to the omitted subject of ἔσκες. The sense, thereby, is not materially changed. — μυνυδάδιόν περ, ἐόντα, *though* (see N. on l. 181) *being very short-lived*. It was the destiny of Achilles, if he remained at Troy, to be short-lived, but possessed of immortal glory. Cf. 9. 411. — τιμὴν περ, *very great honor*. — ὀφειλλεν, *debebat*. — νῦν δ' is slightly illative, *but now as to that matter*. — τυτθόν. Schol. ἀλίγων. — γὰρ introduces the reason why Achilles charges Jupiter with unkindness. The next γὰρ illustrates ἡτίμησεν. — ἐλὼν—ἔχει. This periphrastic form of ἔχω with the participle is employed, to denote more specifically by the participle, the manner in which Agamemnon got possession of the thing spoken of, and also the continuance of the action already begun. Cf. Mt. § 559. b; Jelf's Kühn. § 692. X. — αὐτὸς ἀπούρας (1 aor. part. from ἀπαυράω) is epexegetical of ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας. "When the participle and its finite verb have an object in common, the latter is inserted only once." Butt. § 130. N. 1.

358-361. ἐν βένδεσσιν ἁλὸς where were the abodes of the sea-deities. Cf. 13. 21. — πατρὶ γέροντι, i. e. Nereus. — ἁλὸς is the genitive of separation, or it may be regarded as the partitive genitive, after the analogy of ἀπὸ νηὸς ἔβην (Odys. 9. 177); ἂν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖνε (Odys. 2. 416). Cf. Jelf's Kühn. § 624. Obs. — ἥστ' ὀμίχλῃ, *like a mist*, i. e. enveloped in a misty cloud. Cf. 5. 186; 15. 308. — καὶ ἄ, *and then*. See N. on ἄρα v. 308. — κατέρπεξεν (Epic for κατέρπεξεν), *soothed, caressed*. — ἔκ τ' ὀνόμαζεν, *called him by name*.

362, 363. σε φέρας ἴκετο. See N. on v. 236. — ἵνα εἰδόμεν (Epic for ἰδόμεν) ἅμω, *in order that we both* (=I as well as you) *may know*.

365-367. τίη . . . ἀγορεύω, *why shall I tell you who know* (see N. on v. 35) *all these things already?* — Θήβην, *Thebes*, was a city of Troas on the borders of Mysia, inhabited by Cilicians (6. 396). — ἱερήν. See N. on ζαθέην, v. 38. Heyne thinks that nothing more is meant than *præclaram*. — Ἥριωνος, *Eëtion*, the father of Andromache. Cf. 6. 396. — ἐνθάδε, *hither*, i. e. to the Grecian camp.

368-369. τὰ μὲν = ταῦτα μὴν. Stadelmann. It is better to regard it

as corresponding with δὲ in the next line. — εἰ (=καλῶς), i. e. equitably and fairly. — ἐκ-ἔλον is generally regarded as a tmesis for ἐξεἶλον. But see N. on v. 89. — Ἀρτεῖδῳ is the *dat. commodi*. See N. on v. 39.

372-379. See Ns. on vs. 13-16; 22-25. These repetitions occur frequently in Homer, and are in accordance with the simplicity and artlessness of the early writings. Cf. Gen. 41, 1-7; 17-24

380-388. φέρεο is an imperfect with aoristic signification, *went away*. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 185. — οἱ, i. e. Apollo. — νῦ is slightly illative. See N. on v. 354. — ἐπασσύνεσθαι, *close upon one another*—in rapid succession. — ἡμῖν, Epic for ἡμῶν. — Διογενείας. Cf. v. 87. — Ἐκείνῳ, *the Far-Shooter*. See N. on v. 147. — ἐγὼ πρῶτος. Achilles virtually did this, as he called the assembly together (v. 84), and encouraged the mantis to speak out boldly (vs. 85-91). — ἠπεύλησεν μῦθον. See N. on v. 319. — δὴ gives distinctness to δ=which very thing.

389-395. τὴν μὲν refers to Chryseïs, and is responded to by τὴν δέ, v. 391. — γὰρ confirms and explains δ . . . ἰστίῃ. — ἐλίκωνες. See N. on v. 98. — Ἄνακτι, i. e. Apollo. — τὴν δέ. The article in its demonstrative sense, serves to direct the attention to κόρην Βρισηΐος, *this one* (viz.) *the maid Briseïs*, or *her—the maid Briseïs*. Cf. Butt. § 126. N. 7; K. § 244. 6. The proper name after κόρη is put in the genitive, much like our expressions, *city of New-York*, *town of Windsor*, etc. Cf. Jelf's Kühn. § 435. d. — νῦν, *lately, just now*. — ἔβαν, Epic for ἔβησαν. — εἰ—γε, *if at least*. — πεπλόχεο=βοήδησον. Schol. — εἶος (genitive of εὖς), *good, loving*. Cf. Butt. Lexil. No. 43. — εἶποτε δὴ. See N. on v. 40. — ἡ ἔπει—ἡ καὶ ἔργῳ, *by word or deed*. Cf. v. 504; 5.879. — ὄνησας, 1 aor. of ὀνίστημι.

396-406. γὰρ shows the ground or reason of what has just been said of the aid which Thetis furnished Jupiter. — σοε—ἄκουσα. S. § 192. 1. — πατὴρ ἐν μεγάροισιν refers to the palace of Peleus. — δρ' ἔφηρδα. The indicative after δρε shows that reference is had to a single and definite instance. Had repetition been intended, the optative would have been used. In the latter case, δρε is translated, *as often as*. Cf. K. § 337. 7. — Κρονίων, *the son of Saturn* (i. e. Jupiter), depends on ἀμύναι. — σὴ ἐν ἀθανάτοισιν, *you alone of the immortals*. σὴ is put for the accusative with ἀμύναι, but is grammatically in apposition with the omitted subject of ἔφηρδα. Cf. S. § 222. 3. c. — Ὀλύμπιοι, *Olympians*, i. e. the gods inhabiting Olympus. The principal deities are referred to by name in the next line. — τόγ'—ὑπελύσας δεσμῶν, *you freed him* (=caused him to be freed) *from chains* (S. § 197. 2), i. e. from being bound in chains. Jupiter had not yet been bound. Cf. v. 406. — ᾗχ' (i. e. ᾗκα), *quickly*. — καλέσας' denotes the means. See N. on v. 168. — δν . . . Δεοί refers, as some think, to the more ancient language, in contradistinction to the language of the times then in use

Others suppose that by the former is meant the language of poetry, by the latter, of prose. — *βίη* limits the meaning of *ἀμείνων*. — *οὐ πατρός*, i. e. Neptune. — *ὅς βα, who then*. *ἄρα* is added, to mark more fully the identity of the pronoun and the person or thing to which it refers. See N. on v. 430. Sheppard (Clas. Mus. Vol. V. pp. 470-4) says that the primary idea of *ἄρα* (from *ἄρω, apto*) is *coherence*, the coherence of sequence, viz. next in order of position, *next in order*; next in order of time, *then*; next in the order of the mind, *then inferential*. — *τόν*, i. e. *Βριδάων*. — *οὐδέ τ' ἔδῃσαν* (sc. *Δία*) = *οὐδ' ἔτι ἤθελον δῆσαι* (sc. *Δία*). So Clark explains: "neque ad Jovem ligandum amplius aggressi sunt."

407-412. *μῆσασα*, 1 aor. of *μυμήσκω*. — *λαβὲ γούνων*, sc. *μίν*. Cf. 2. 316. Suppliants embraced the knees of the person supplicated. Sometimes with one hand they clung to his knees, and with the other touched his beard (cf. v. 500), and sometimes they kissed his hands and knees (cf. 24. 478). The part touched or taken hold of is put in the genitive. Cf. Butt. § 132. N. 11; S. § 191. 1. — *αὶ κέν πως*. See N. on v. 66. — *ἐπὶ* marks more definitely the direction of *ἀρῆξαι*. — *τοὺς δὲ* — *Ἀχαιοὺς*. See N. on v. 391. — *ἀμφ' ἑλα*, *along the sea*. Trollope says that *ἑλα* is not governed by *ἀμφί*, but *ἀμφιέλσαι* is separated by tmesis, being a syncopated form of *ἐλασαι*, from *ἐλδω* or *ἐλαίνω*. But I prefer with Butt. (Lexil. No. 44), to make it the 1 aor. infin. of *ἐλω*, with the sense *to shut* or *hem in*, as when an army is driven into a city, or as here, to their ships. — *ἵνα* (*telic*. See N. on v. 185) . . . *βασιλῆος* is spoken ironically. — *βασιλῆος* denotes the cause of the feeling expressed in *ἐπαδρῶνται*. Cf. S. § 194. 1. — *ἦν ἄτην*, *his blindness, folly*. — *ὅτ'*, i. e. *ὅτε*. Crusius makes it stand for *ὅτι*, but the causal idea resides also in *ὅτε*. Cf. Jelf's Kühn. § 804. 7; K. § 338. 1. See also my note on Thucyd. II. 21. § 1; 54. § 4.

413-418. *δάκρυ* is taken collectively. — *ὧ μοι* = *an me! woe is me!* — *αἰνὰ* (= *αἰνῶς*. Mt. § 446. 1), *for misfortune, ill-luck*. — *αἰδ' ὄφελος ἦσθαι*, *would that you had sat*. K. § 259. R. 6; S. § 216. 5. — *ἀδάκρυτον*, *tearless* = free from sorrow. — *αἶσα*, *life, lot, destiny*. Crusius. *οὐτὶ μάλα δὴν* expresses negatively what is affirmed in *νύ τοι . . . περ*. — *ἄμα* serves to unite more closely *ᾠκυμoros* and *διζυρός*. — *περὶ πάντων*. See N. on v. 287. — *ἔγλεο*, *thou art*. The present signification here seems more suitable than the imperfect. Cf. S. § 211. N. 13. — *τῷ* = *διὰ τοῦτο*, *therefore*. — *κακῇ αἰσῇ*, *under an evil destiny*. This dative denotes condition or circumstance. Cf. K. § 233. 3.

419-422. *τοῦτο* belongs to *ἔπος*. — *δέ τοι*, *but indeed*. *τοί* gives life and emphasis to the expression. — *ἐρπύσσα* depends on *εἰμ'*. See N. on v. 13. — *τερπικεράνῳ*, *thundering*; literally, *delighting in thunder*. Cf. *κίθεϊ γαλῶν*, v. 405. — *εἰμ'*. Cf. S. § 211. N. 4. — *ἀγδανιφον*, *snowy*. This epithet shows the great height of the mountain, being covered with perpetual snow. The same idea is expressed in Odys. 6. 44, by *ἀνέφελος*.

(= ἔπου νεφέλης), *cloudless*, i. e. so high as to be above the clouds. — αὐ κε πύθηται. See N. on v. 66. — παρήμενος denotes manner. See N. on v. 168. — μῆνι' Ἀχαιοῖσιν, *be angry with the Greeks*.

423-427. Ζεὺς γὰρ ἐς Ὀκεανὸν κ. τ. λ. See my note on Odys. 1. 23. According to the geography of the ancients, Oceanus was a large stream encircling the earth, on the shore of which resided the Pigmies and other fabulous people. — χθιζός, *yesterday*, is properly an adjective agreeing with Ζεὺς. Cf. Mt. § 446. 8; K. § 264. 3. — κατὰ, *for the purpose of* Cf. K. § 292. II. 3. a. — ἅμα, *together with*. — δωδεκὰτε, sc. ἡμέρα. Cf. v. 54. — τοι, "*for you*." Felton. Some render it *certainly*. — χαλκοβατὲς δῶ (i. e. δῶμα), *the brazen palace*, i. e. having a brazen foundation or a brazen floor. This epithet is applied in Odys. 13. 4, to the palace of Alcinoüs. — γυνάσκομαι. See N. on v. 407.

428-431. ἀτρεῦ, *there*. — ἐξέδροιο γυναικὸς is the genitive of cause. See N. on v. 65. — τήν βα. The particle ἅπα (enclitic βα) in the sense of *exactly, just*, accompanies a demonstrative pronoun, when something previously stated is referred to by way of explanation. See N. on v. 405. — ἀέκοντος (objective genitive) depends on βίψ, *through force offered him unwilling*. Some prefer constructing it as a genitive absolute, ἀτρεῦ being supplied. — ἀντάρ Ὀδυσσεὺς κ. τ. λ. The narrative is here resumed from v. 311. — Χρύσην. Strabo says that Chryse was a day's journey from the camp.

433-435. ἱστία μὲν στέλχοντο, *they furlled the sails* by drawing them up to the sail-yard. Cf. Odys. 3. 11. — ἱστοδόκη, *in a case or piece of wood* on which the mast rested when let down. — ποτόρροναι, *lowering it by ropes*. The ποτόρροι were two ropes extending from the stern and prow to the top of the mast. If they were broken or severed on either side, the mast would fall in the opposite direction, crushing any one who might happen to be beneath it. Cf. Odys. 12. 409. — εἰς ἕρπον, *into the harbor* or place of anchorage. "ἕρπος non recte vertitur portus, sed statio in portu." Clarke.

436. ἐκ δ' ἐνδὺς ἔβαλον, *they cast forth the weights*. In the earlier and ruder state of naval affairs, bags of sand, baskets filled with stones, or large stones (ἐνδυά, *sleepers*) bored through the centre, served to retain a ship in its position. In cases of necessity, such kinds of anchor have been resorted to in later times. — πρυμνήσι' (sc. δέσματα), *cables or hawsers* attached to the stern (πρόμνη), by which the ship was fastened to the shore. When the vessel was to stay some time in port, it was drawn up entirely upon land.

437-441. αὐτοὶ refers to the ship's crew, in opposition to the implements of the vessel just spoken of. — ἐκ-βῆσαν, *disembarked*. The verb is here causative. S. § 133. β. — ἐκ δὲ Χρυσηῖς κ. τ. λ. "In hoc versu numeri ipsi mulierum tarde cauteque incedentem dopingunt." Ernesti. — ἡμεῖς denotes succession in the order of events. — παρὰ

φίλῳ ἐν χερσὶ, *into the hands of her dear father*. ἐν here follows a verb of motion by the *constructio pragnans*. See N. on v. 55. χερσὶ may be referred to N. on v. 104, or it may be regarded as the *dat. commodi*. See N. on vs. 39, 189.

443-445. πρὸ, *forth*. — ἀγόμεν denotes the purpose of ἐπεμψεν. S. § 222. 5. — ἐπέρ, *in behalf of*. — ἔφρ' is telic. See N. on v. 185. — πολλόστονα κήδε', *woes causing many groans* = *heavy woes*.

447-450. παῖδα depends on ἰδέσθαι, as accusative of the thing received. Cf. Jelf's Kühn. § 574. — τοὶ δ', i. e. Ulysses and his companions. — κλειτήν (= ἑνδοξόν. Schol.) is to be taken actively, as denoting what was sent for the honor of the god. — χερσὶψάντο, *washed their hands* in sacred or consecrated water. — σάλοχθας (= σάλας), *bruised and roasted barley-corn*. This was a coarse barley-meal, mixed with salt and sprinkled upon the head of the victim. — τοῖσιν. See N. on v. 58. — μεγάλ' = *with a loud voice*.

451-456. κλυδί μιν κ. τ. λ. Cf. vs. 87, 88. — ἦδη . . . εὐξαμένοι, *thou didst formerly hear me when I prayed*. Cf. v. 43. — δ' ἔψας (from ἔπτομαι), *but you have afflicted*. The adversative conjunction is employed, because the effect of that which honored Chryses was disastrous to the Greeks. — ἦδ' ἔτι καὶ νῦν, *even now also again*. The next ἦδη νῦν is to be taken in the sense of *immediately, forthwith*.

459-461: αὐέρυσαν (sc. τράχηλον. Bos), *they drew back the neck* of the victim in order to slay it. — μηροὺς = μηρία, v. 40. — κνίσσῃ, *the fat* especially of the kidneys. — διπτύχα ποιήσασσας, *making it* (i. e. the fat) *double*, i. e. placing double layers of fat upon the thighs. — ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμαδέτησαν, *and placed pieces of raw flesh upon them*. The Schol. says that the pieces of flesh were taken from every part of the animal.

462-466. ἐπὶ σχίσρῃ, *upon cleft wood*. — λείβε, *poured out as a libation, made a libation of*. — αὐτὸν refers to Chryses. — κατὰ-ἐκδή, i. e. κατακδή. — μῆρ' (i. e. μῆρα) = μηρία, v. 40. — σπλάγγν'. The entrails included the heart, liver, etc. — μίστυλλον = εἰς μικρὰ διέκοψαν (*they cut into small pieces*). Schol. — τέλλα is put for τὰ ἄλλα. — ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν, *pierced them* (i. e. the pieces) *with spits*. — ἀμφὶ implies that the meat was around the spit. Cf. N. on vs. 55, 401. — ἐρύσαντό τε πάντα from the spits.

467-471. τετύκοντο (*they prepared*), 2 aor. reduplicated form (K. § 219. 7; Butt. Ir. Verbs, p. 239) of τιτύσκομαι (τεύχω). Soph. Gr. Verbs, p. 247. — ἴσης, *equal*, according to Bothe and Crusius, is applied to a feast, where all the guests partake of equal portions. Some after Zenodotus explain it by ἀγαθή. — ἐξ-ἔντο = ἐξέβαλον. — ἐπεστέψαντο, "*filled to the brim*." Felton. When a vessel is filled to its utmost capacity, the liquid rises somewhat above the rim, forming a kind of cover or crown. Cf. Butt. Lexil. No. 50. Loewe thinks that reference is had to the use of garlands. Sc also Ruhkopf. explains: ἐπεστέψαντο κρητῆρας ποτοῖο, so

ἄρδεν. Crusius, however, dissents from this interpretation — *ἐπαρξάμενοι δυνάσσω*. Butt. (Lexil. No. 29) objects to the rendering of Voss, *beginning again with the cups*, and also to that of Schneider, *going from right to left*, and gives as the true meaning, *going to each person and pouring into the goblets for the purpose of libation*. The goblets being already in the hands of the guests, the first poured into the cups was made a libation. Cf. Nitzsch ad Odys. 7. 183. The common interpretation is, *beginning the distribution from the right* (ἐνδεξία), as the cup passed from the right hand.

472, 473. *παιήμενοι*. See N. on χθιζές, v. 424. — *μολπῇ*, with singing, accompanied probably by instrumental music and the dance. — *παθήνα* (Ion. for *παιήνα*), *psalm*, an ode or solemn hymn dedicated to Apollo the Deliverer, or as some think to Apollo the Smiter (*παῖω*, to strike), because he slew the serpent Python. Here it seems to have been a thanksgiving (cf. 22. 891) or propitiatory song. In subsequent times it became a battle-song. Cf. Thucyd. I. 50. § 5; IV. 43. § 3; Xen. Anab. I. 8. § 17. — *κοῦροι* Ἀχαιῶν, i. e. the Greeks who accompanied Ulysses.

475-479. *ἦμος δ'*, but when, is followed by *ὅτ' ἔτι* in the next line. Cf. *ἦμος δ'—καὶ τότε* in the following lines. — *παρὰ πρυμνήσια*, near the *hawesers* with which the vessel was bound to the shore. See N. on v. 436. — *ἡριγένεια*, *early-born, daughter of the morning*, i. e. one who ushers in the morning. Cf. Isa. 14. 12. — *καί*=*immediately*. Cf. K. § 321. R. 5. — *ἐνέτασαν*, they made preparation to set sail. This I take to be the sense of the imperfect here, as they had not yet raised the mast or spread sail. Cf. v. 480. — *ἵμενον ὄρον*, a favorable wind; literally, a wind which follows. Nitzsch derives it from *ἱμάς* (*slipperiness*), and refers it to an *uniform, ever-blowing wind*. But this is fanciful and far-fetched. Power over the winds belonged in a measure to all the gods, and even to some of the inferior deities. Cf. Odys. 5. 268; 12. 148. — *τεῖ*. The imperfect here denotes continuance of action.

481-487. *πῆσεν μέσον ἱστίον*, filled the midst of the sail. — *ἄμφι . . .* *λόβης*, and the dark sea roared loudly around the keel, as the ship was running (S. § 225. 1). — *ἡ δ'* refers to the ship. — *ἐκ' ἡπείρου*, upon the main land. — *ὀφύ ἐπὶ ψαμμοῖς*, high upon the sand. — *αὐτοὶ δ'* stands opposed to *ῆν*, v. 485. — *κατὰ . . . νείας τε*. As the crew had been selected (cf. v. 309) from the ships of Agamemnon, if not from those of the other leaders, on their return they dispersed to their respective stations.

489-492. *δ'—Ἀχιλλεύς*. See N. on *τῆν δέ*, v. 391. — *μήνι*. See N. on *τεῖ*, v. 479. — *Πηλέος* is dissyllabic by synizesis. Thiersch says that it would be more rhythmical to write *Πηλῆος*. — *πωλέσκειτο* is the iterative imperfect of *πωλόμαι*. S. § 118. 1. c. — *κυδιάνειραν*, "man-nodding." Crusius. See N. on *βουληφόρος*, v. 144. — *φθινώδεσκε* is to be taken transitively, *he consumed his heart* (with grief)=*he fretted him-*

self. — αἰεὶ μένων, *at remaining there*. The participle denotes cause. See N. on v. 196. — δ is causal, and denotes the reason of his grief at being inactive.

493-501. ἐκ τοῦ, sc. χρόνου. — ἥες. "At the time of the Homeric poems, the natural day was divided into three parts (Il. 21. 211). The first, called ἥες, began with sunrise, and comprehended the whole space of time, during which light seemed to be increasing, i. e. till midday." Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 339. — ἅμα, *together*, i. e. in company. — Ζεὺς δ' ἤρχε, *Jupiter went first*, i. e. led the way. — λήθεται ἐφευμένων. S. § 192. 1. — ἡερίη, *early in the morning*, is an adjective used for an adverb of time. See N. on v. 423. Cf. Butt. Lexil. No. 8, where ἡέριος is shown to be derived from ἡρι. Voss, cited approvingly by Crusius, derives it from ἀήρ, and translates, *in the misty dawn*. — οὐρανὸν refers here to the superior heaven, the serene region where was Olympus the abode of the gods. — εὐρύσσω, *wide-seeing*, if from εὐ, or wide (i. o. loud) — *thundering*, if from εὐ. The former etymology is preferable. — ἔτερ ἡμενον ἄλλων, *sitting apart from the others* in state and majesty. — ἀκροτάτῃ κορυφῇ stands opposed to the eminences implied in πολυθειῶδες, where were the residences of the other divinities. — λάβε . . . ἐλοῦσα. See N. on v. 407. — ἀνδραῶνος depends on ἐλοῦσα.

503-507. εἰποτε δῆ. See N. on v. 40. — ἡ ἔπει, ἡ ἔργῳ. See N. on v. 395. — τόδε μοι κρήνην ἐέλδωρ. See N. on v. 41. — ὠκυμορότατος ἄλλων. In v. 416, it was ὠκύμορος—περὶ πάντων. Cf. Mt. § 459. 1. — ἐλὼν—ἀποῦρας. See N. on v. 356. — σὺ πέρ μιν τίσον (=τίμησον, v. 506), *do you honor him*. περ gives emphasis to σὺ, in opposition to Agamemnon who had dishonored him. Stadelmann makes περ=as much as ever you are able. Brandreth gives this turn to the passage, *at tu tamen cum honora*. — τόσσα—ἔρρ', *so long—until*. — ἐπὶ Τρώεσσι τίσει. See N. on v. 55. — τίσωσιν in the subjunctive follows ἔρρ' ἔν, because time indefinite is referred to. See N. on v. 242. — ὀφείλλουσιν τί εἰ τιμῇ. The construction ὀφείλλω τί τιμῇ is found in 16. 651; Odys. 2. 834.

511-513. νεφεληγερέτα (Epic for νεφεληγερέτης), *cloud-gathering, cloud-compelling*. — ἀέων δὴν ἦστο, *he sat a long time in silence*. Butt. (Lexil. No. 13. § 1) derives ἀέων from χαλναιν and a privative. By the change of χ to κ according to Ionic usage, there might be deduced the adverbial form ἀκήν, properly an adjective in the accusative singular feminine, which would presuppose the nominative ἄκαος, *non hiscens=silent*. From the neuter singular ἄκαον would be formed ἀέων, according to the analogy of ἄαον, ἄαων. — ὥς . . . ἐμπεφυῖα, *as she embraced his knees—thus she kept clinging to him*, i. e. she neither relaxed her grasp nor changed her position. — αὖτις strengthens δεύτερον.

514-516. μὲν (=μὴν) δῆ, *now indeed, at once*, is joined with the imperative, to denote the more speedy and certain termination of the thing spoken of. — κατένευσον. Cf. v. 528. — ἐπεὶ . . . δέος, *since you have*

nothing to fear; literally, since no fear (= cause of fear) is to you. *ἐπι* is put for *ἔπειτα*. Cf. *Odys.* 8. 568. Kōppen supplies *ἐμοῦ* after *δέος*. — *δέσπον* (to what a degree)—*ἀτιμωδᾶτη*. See N. on v. 186.

517-521. *ἔχθρας* (cognate of *ἐχθροῦ*). Butt. Lexil. No. 90), being troubled. — *ἡ δὲ λόγια ἔργ'* (sc. *ἔστι*), these are indeed troublesome matters. — *ὅτε*. See N. on v. 412. — *μ'* *ἐχθροδοκῆσαι* (which Butt. Lexil. No. 57. § 1. calls an *ἀναξ εἰρημένον* in the whole range of Greek literature) *ἐφήσεις* "Hep, you will impei me to offend Juno, i. e. retort with hostile word and deed, when she reproaches me (*ὅτ'* . . . *ἐπέσσω*) for granting your request. — *ἐπέδρουν*. For the subjunctive, see N. on v. 80. — *αὐτως*, gratuitously, without cause. — *ἀρήγειν* "means to be in the habit of helping or to help continually." Felton.

522-527. *μή σε νοήσῃ*. S. § 214. 1. — *ταῦτά* refers to the request of Thotis. — *ὥρα*, until. — *εἰ δ'*, *ἔγχε*. See N. on v. 302. — *κεφαλῇ κατανέουσμαι*. The nod of Jupiter rendered his word inviolable. Cf. *τοῦτο* . . . *τέκμῃρ* (*token*, "most sacred pledge." Voss), v. 525. — *ἐμὲν*, Epic for *ἐμοῦ*. Cf. S. § 78. — *ἐμὸν*, sc. *ἔπος*. — *καλινάγητον*, revocable, with *οὐ*, irrevocable. — *ὅ,τι* . . . *κατανέουσ*, whatever I shall confirm with my nod. *κεν* imparts indefiniteness to *ὅ,τι*.

528-530. *ῥ'*. See N. on v. 219. — *κυνέγων ἐπ' ὀφρύσι*, with his dark brows. — *ἀμβρόσια*, ambrosial, divine, "immortal." Butt. Lexil. No. 15. Some think that this epithet was given to the hair of Jupiter, because the gods anointed their locks with ambrosia. Cf. 14. 170. It appears from *Odys.* 12. 68, that this food, which conferred upon Jupiter immortality and eternal youth, was brought from Oceanus to him by pigeons. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 37. — *ἄρα* is illative, and denotes the effect of the nod.

531-535. *διέτμεγεν* (i. e. *διετμήθησαν*), parted, separated. — *ἄλτο*, Epic for *ἤλετο*, from *ἄλλομαι*. The *α* is long on account of the anomalous temporal augment. Cf. *Soph. Gr. Verbs*, p. 86. Thiersch (§ 163. 1. *a*) would remove the hiatus in *εἰς ἄλα ἄλτο*, by changing the form into *εἰς ἄλαδ' ἄλτο*. — *Ζεὺς* . . . *δῶμα*, sc. *ἔβη* from the preceding context. — *ἀνέστησαν* as a mark of respect. Thus the Lacedæmonians rose up when their kings entered the assembly. Cf. *Xen. de repub. Lac.* 15. 6. — *μεῖναι ἐπερχόμενον*, to await in their seats his coming. — *ἄντιοι ἔσαν* = *ἄντιοι ἦλθεν*. Crus. Cf. *Odys.* 17. 447.

536-540. *οὐδὲ—ἡγνοίησαν* is a litotes (see N. on v. 330) for *knew well, had full knowledge*. This verb is followed by *μιν*, which is attracted from the subordinate to the principal sentence (see N. on 2. 469), unless we construct it with *ἰδοῦσ'*, because she had seen. See N. on v. 196. — *ὅτι* . . . *Θέτις*, that the silver-footed Thetis had concerted a plan with him. — *ἄλιος γέροντος*, i. e. Nereus. Cf. v. 358. The same appellation is given to Proteus, *Odys.* 4. 349. — *κερτομίοισι*, with abuse, is found without *ἔπειτα* also in *Odys.* 9. 474. For the asyndeton see N. on v. 105.

540-543. δ' is put by Crusius for δὲ. But Matthiæ (§ 616. 2) more correctly takes it as δὲ adversative. — αὖ, "again, implying that the same thing has happened many a time before." Felton. — δεῶν depends on τίς. — ἐστίν. The subject is δικάζμεν, Epic for δικάζειν. — ἐμεῦ ἀπονόσφιν. S. § 187. 4. — ἰόντα, instead of being put in the dative with σοί, is attracted to the case of the omitted subject of δικάζμεν. K. § 807. R. 2; S. § 222. 3. a. — κρυπτάδια φρονέοντα, "with secret thoughts." Felton. — οἰδέ τί πω. See N. on v. 108. — τέτληκας with present signification is here followed by ἔτι νήσῃς. S. § 212. 2. — ἔπος = plan, counsel. The same sense is to be given to μῦθος, v. 545.

544-550. δ'. See N. on v. 84. — δὴ gives emphasis to the prohibition. — εἰδήσειν, Epic for εἰσεσθαι. Crusius. — χαλεποὶ τοι ἔσονται = χαλεπὸν ἔσται σοὶ εἰδέναι αὐτοῖς. The Schol. explains χαλεποὶ by βλαβεροί, to which Bothe subjoins, "propter odium, quod propterea incurris, meum." But this does not harmonize with ἀλόχῃ περ ἰούσῃ, although (see N. on v. 181) you are my wife. — ὅν, acc. μῦθον. In this clause ἦ is to be supplied (S. § 150. 4), the subject of which is ἀκουέμεν. — οὐτις is strengthened by the following οὔτε. — πρότερος you. — τόνγ', this at least, refers to ὅν . . . ἀκουέμεν. — ἐδέλωμι. Matthiæ (§ 527. Obs. 1) reads ἐδέλωμι, which leaves it uncertain whether Jupiter will decide ἀπάνευθε δεῶν. Cf. Thiersch § 216. 47. — ταῦτα refers to the idea of plurality contained in ὅν. — ἕκαστα, each one. Stadelmann refers this phrase, to the feminine way of asking after particulars.

551-554. βοῶπις, large-eyed, i. e. having a full and well-rounded eye, as an ox or a cow ("she with the cow's fair eyes." Chapman), from which the word appears to be etymologically derived. — ποῖον τὸν (= τοῦτον τὸν) μῦθον ἔειπες, what a word is this which you have spoken. Cf. K. § 344. R. 3. — καὶ λίην, "a phrase often used in answers and equivalent to and sure, as we hear it sometimes in the Hibernian accent; and sure, your honor." Felton. Some construct λίην with πρός in the sense of long before = almost never before. — εἶρομαι = "sciscilari soleo." Bothe. — μαλ' ἐβηλος, very quiet, undisturbed by me. — τὰ = ταῦτα. — ἄσος' (Schol. ἄτινα) ἐδέλροσθα. See N. on v. 230.

555-559. δειδοικα—μή, I fear lest = I fear that. S. § 214. 1. a. — ἡρήν. Cf. v. 497. — τῇ, therefore. — ἐτήτυμον as adverb, really, truly. — τιμήσῃς in the subjunctive follows κατανεῦσαι, because the effect of the promise ratified by the nod is supposed to continue to the present time. — πολέας is dissyllabic by synizesis. Zenodotus wrote πολεῖς, but according to the Schol. Ven. preferred πολῦς.

561-564. δαιμονίῃ, goddess! is here used in a reproachful sense, as we say, woman! in angry address — αἰεὶ μὲν δίκαι, you are always suspecting something. — οἰδέ σε θω, sc. οὔτε φρονέων οὔτε πράττων τι. Köppen. — δ' ἔμπης, but yet, notwithstanding. — ἀπὸ . . . ἔσει, you will be fur-her from me (literally, from my heart) = you will be more hateful to me. ἀπὸ

here denotes a separation or distance from. — καὶ δίγινον. See N. on v. 325. — εἰ ὅ' . . . ἐστίν, *but if this is so*, i. e. if I have taken counsel with Thetis. Some refer ὅσως to τὸ . . . ἔσται. But this seems to be less natural. — ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι, *it* (i. e. counsel with Thetis) is *pleasing to me* = it is in accordance with my pleasure.

565-567. ἀκίονσα. See N. on v. 512. — μὴ—χραίσμασιν. See N. on v. 28. — ἔσοι θεοὶ is in apposition with the omitted subject of *χραίσμασιν*, the words being emphatically arranged for οὐ θεοὶ *χραίσμασιν* ἔσοι εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ. — ἰόνδ' (i. e. ἰόντα), sc. ἐμέ. Some critics take ἰόνδ' as the dual (ἰόντε) for the plural ἰόντες θεοί. Such was the opinion of Zenodotus. Eustathius refers the dual to the two classes of male and female divinities. But the accusative makes better sense, and is in accordance with the formula *χραισμεῖν τιμὴ τι*, *defendere aliquem ab aliquo*. — ἐφέλω is put for ἐφέω from ἐφίημι (Schol. ἐπιβάλλω).

569-572. β' (i. e. ἔρα), *therefore*, refers back to ἔδδειςεν. — ἐπεγνῆψα φίλον κῆρ, *bending or restraining her dear heart* = *her heart*. — ἔχθησαν on account of the quarrel between Jupiter and Juno. — ἀνδ', *through*. — τοῖσιν δ'. See N. on 58. — ἐτίηρα φέρων = *χαρίζομενος*. Cf. Butt. Lexil. No. 62.

573-579. λοῖγια ἔργα, *bad doings*, or something like our colloquial phrase, *pretty doings*. See N. on v. 518. — εἰ δ᾿, *if forsooth*. — ἐριδαίνετον (from ἐριδαίνω = ἐρίω), 2 pers. dual, agrees with σφῶν referring to Jupiter and Juno. — ἐν, *among, in the midst of*. K. § 289. 1. (1). — κολῶν ἐλαύνετον, *you excite tumult*; “*keep up a din*.” Felton. Butt. (Lexil. No. 72) rejects the idea that κολῶν is a metaphorical word taken from κολοῖός, *the jackdaw*, and refers it to a root common to both nouns, meaning *a cry or scream*. — ἐρεῖ . . . νικᾷ, *since these worse* (= *bad*) *practices prevail*; “*the worse gains the victory*, i. e. *the disturbance*.” Felton. “*Evermore worse matters put down best*.” Chapman. — καὶ . . . νοεούσῃ, *although she herself well understands what is proper to be done*. — νεικείῃσι is put for νεικῆν (i. e. νεικῆν). See N. on v. 185. σὺν, *at once, at the same time* that he is angry.

580-583. εἴπερ γάρ (illustrantis) κ' ἐθέλω κ. τ. λ. The apodosis τοῦτο δύναται ποιεῖν may be supplied. See N. on v. 185. — γάρ in δ γὰρ πολλὸν serves to confirm the omitted apodosis of the preceding clause. — τόγγ'. Notice the emphasis which γὰρ imparts to the pronoun. — καθάπτεισθαι is put for the imperative (see N. on v. 20), *do you approach him with kind words*.

584, 585. καὶ denotes the suddenness and rapidity with which the action spoken of followed the preceding one. Cf. Jelf's Kühn. § 759. 4. — δέπας ἀμφικύπελλον, *a double goblet*, i. e. a goblet having a cup at both ends. Cf. Butt. Lexil. No. 17. — ἐν χειρὶ. Crusius and Trollope after Heyne edit ἐν χειρὶ. Cf. v. 596. The plural is the reading of Aristarchus.

586-589. τέλαδι, 2 perf. imper. of ΤΑΛΑΩ, *suffer, endure*. S. § 211. N. 6. — κηδομένη περ. See N. on v. 121. The same reference will apply to φίλην περ ἰούσαν in the next verse. — ἐν ἰδουαλίοισιν, *before my eyes*, gives life and emphasis to ἰδωμαι. So we speak of *seeing a thing with our own eyes*, in opposition to hear-say intelligence. Kühner (Jelf's edit. § 622. 3. a) takes ἐν in a causal or instrumental sense. Cf. 24. 38. — ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι = ἀργαλέον ἔστιν Ὀλυμπίῳ ἀντιφέρεσθαι. The Greeks were fond of changing the impersonal to the personal construction, the object being elevated into a subject, and the proposition made more compact thereby. Cf. K. §§ 307. R. 6; 310. 4 R. 3; Mt. § 297; S. § 225. 7.

590-594. ἤδη γὰρ—ἄλλοτ', *for once before; literally, at another time*. Vulcan gives the reason why he can furnish no assistance to his mother. — ποδὸς τεταγών (= λαβών only stronger. Cf. Butt. Lexil. No. 99), *seizing by the foot*. Cf. S. § 192. 2. — θεσπέσιος, *divine, celestial*. Butt. (Lexil. No. 66. § 5) says that θεσπέσιος in general is nothing more than δειός. — φερόμην, *I was borne (downwards) = I was falling*. — ἄμα δ' ἡελίῳ καταδύντι, *at the setting sun*. — κάππεσεν, i. e. κατέπεσον. Cf. S. § 13. 11. — ἐν Λήμνῳ. See N. on ἐπὶ φρεσὶ Δῆκε, v. 55. Lemnos was an island in the northern part of the Ægean Sea, sacred to Vulcan. — ἔτι, *yet, still*. — Σίντιες. These were the earliest inhabitants, who afterwards migrated to Thrace. Cf. Thucyd. II, 98. § 1. Some think, however, that they came from Thrace to Lemnos. If so, it was the portion of the tribe that remained behind, which is referred to by Thucydides.

595-600. μεῖδῃσεν. The goddess smiled at the obsequiousness, with which Vulcan was hastening to hand her the goblet. This was the cause of the laughter spoken of in v. 600. — παῖδς . . . κύπελλον. The construction is ἔδξατο κύπελλον χειρὶ παῖδς (*from the hand of her son*). δέχεσθαι is followed by the dative of the person in 2. 186; Odys. 16. 40. Cf. K. § 284. R. 4. — ἐνδέξια, *beginning from the right*. The word is almost equivalent to ἐν δεξιῇ, from which it originated, the latter signifying the right hand, while ἐνδέξια implies motion from the left to right. Cf. Butt. Lexil. No. 49. See N. on v. 471. — ὀνοχόει. Spitzner and Crusius after Aristarchus edit οἰνοχόει. The word is properly used of pouring out wine, but is here applied to nectar. — ἄσβεστος, *inextinguishable, unrestrainable* with the idea of *immense, excessive*. — ὡς, *when*. — διὰ δάματα πομπύοντα, *bustling about* (literally, *panting, puffing*) *through the house*. The translation *hobbling about*, sometimes given in reference to Vulcan's lameness (cf. Butt. Lexil. No. 93), is inadmissible, as the gods would doubtless have to good manners to laugh at that defect.

601-604. μὲν=μήν. — οὐδὲ—δ' (i. e. τέ), *neither—nor*, as the clauses have a verb in common. — ἦν ἔχ' Ἀπόλλων, *which Apollo had*, and on which he played. — Μουσάων, sc. οὐκ ἔδεύετο θυμὸς from the preceding context. — αἱ . . . καλῇ, *who sang responsively with melodious voice*. They probably sang in alternate strains. Cf. Virg. Ecl. 3. 59.

606-611. *κακκίοντες* (Epic for *κατακκίοντες*. See N. on *κατακκίοντες*, v. 593), *desiring to sleep* (S. § 143), denotes the purpose of *ἔβαν*. See N. on v. 18. — *ἑκαστος* is in partitive apposition with *οἱ μὲν*, which properly stands for the genitive of the whole. Cf. K. § 286. 3; S. § 156. 3. — *ἔχῃ* (Epic for *ἐν*), *where*. — *ἐκδοτῶ* is the *dat. commodi*. See N. on v. 39. — *ἰδυῖοι* (Epic for *εἰδυῖοι*) *πραπίδεςσιν*, *with skilful mind*. *πραπίδες*, properly *the diaphragm*. See N. on v. 103. — *δὲ* is opposed to *μὲν* in v. 606. — *ὅτε*—*ἐκάνοι*. The optative after *ὅτε* denotes the indefinite repetition of a past act. Cf. Mt. § 521; K. § 837. 7. — *καθεῦδ'*, *attempted to sleep, courted sleep*, inasmuch as we are told in 2. 2, that Jupiter did not actually sleep. It is erroneous to suppose, that *παννύχιοι*, in that passage, forms a part of the antithesis, since it would be very flat and inapposite to say, that Jupiter did not sleep *all the night*, but only a part of it. — *παρὰ*, *beside him*.

ILIAD II.

1-4. *ἄλλοι* besides Jupiter. This word belongs to *θεοί* but not to *ἄνθρωποι*. — *ἵπποκορυσταί*, *horse-arming*, or perhaps *horse-furnished*. Crusius explains it, *ἀπ' ἵππων μαχόμενοι*. The principal Homeric heroes fought from chariots. — *Δία . . . ὕπνος*. See N. on 1. 611. — *μερμήριζε—ὡς—τιμῆσιν*. The subjunctive here follows a verb of past time, to give vividness to the narration. Cf. Jelf's Kühn. § 806. 2; S. §§ 214. N. 1; 211. N. 18.

5-7. *οἱ*. See N. on 1. 104. — *βουλῇ* is explained by *πέμψαι ἐπ' Ἀτρεΐδῃ κ. τ. λ.* — *ὄδον*, *pernicious* (= *delusive*), so called from its misison. Cf. Butt. Lexil. No. 88. — *ἔπεια πτερόεντα*. See N. on 1. 201.

8-15. *βάσκι' ἴδι* (= *vade, age*) is employed to denote celerity of action. — *ἐλθὼν—ἐγορευμένον* = *go and tell*. See N. on 1. 179. The infinitive in commands often takes the place of the imperative. Cf. Mt. § 546; Butt. § 140. 7; S. § 223. 5. See N. on 1. 20. There is in *ἐλθὼν ἐς κλισίην κ. τ. λ.* what is called *asyndeton epeexegeticum*, i. e. it is added by way of illustration or explanation, the connecting word being omitted. — *ὡς ἐπιτέλλω* belongs to *μάλ' ἀτρεκέως*, *very accurately as I charge you* = in the very words of my command. — *ἐ* refers to Agamemnon. — *καρηκομῶντας*, *long-haired*, an epithet applied to the Greeks, to denote their warlike appearance. — *πανσυδίη*, Schol. *μετὰ πάσης σπουδῆς*, *with all haste*. — *κεν ἔλοι*, *he may take* (if he make the attempt). The protasis is often to be mentally supplied. Mt. § 525. N; S. § 215. 3. — *οὐ γὰρ ἔτ'*, *for no longer*. The reason for the preceding assertion is here introduced. — *ἀμφί—φράζονται*, *think differently*. *ἀμφί*, *around, on both sides*, which implies division or separation. — *λίσσομένη* denotes the means. See N. on

1. 168. — ἐφῆπται (perf. pass. 3 sing. of ἐφάπτω), *overlap, impend over; literally, are attached to, are destined for.*

16-22. τὸν μῦθον which Jupiter had spoken. — καρπαλίμως = ταχέως. Schol. — ἄρ'. See N. on 1. 806. — περὶ-κέχυθ', *was diffused around*, i. e. sleep had got full possession of him. Buttmann refers the expression to the strengthening, life-giving power of sleep; Stadelmann, to the similarity of sleep to a delicate perfume. — στή . . . κεφαλῆς. Crusius remarks that this is the usual and natural position of the Dream-god in Homer. Cf. 10. 496; Odys. 6. 21. — Νηληϊῆϊ υἱὶ Δουκῶς. Nestor's appearance was assumed to give more weight to the message. — τὸν βα, *him then*. See N. on 1. 480. — γέροντων depends on μάλιστα (S. § 188. 1), and refers to dignity rather than to age. Cf. vs. 404-408, where, among the γέροντες, were assembled Diomedes, Ulysses, Menelaus, etc. — τῷ . . . Ὀνείριος. The order is τῷ εἰσόμενος (*having likened himself to him*) Δείος Ὀνείριος προσεφώνεε μιν. From the form of εἰσόμενος, Butt. (Ir. Verbs, p. 80) conjectures the theme εἰδω.

23-27. εἴδεις, *do you sleep at such a time as this?* It is evident from the next verse, that a slight reproof is intended. — Ἀτρεὺς υἱέ. According to Apollodorus (III. 2. § 2), Atreus was the grandfather of Agamemnon and Menelaus. — δαίφρονος, *eager for battle, warlike*, from δαίς, *fight, battle*. Cf. Butt. Lexil. No. 87. In the Odyssey, this word is employed in the sense of *prudent, intelligent*. Nitzsch with Bothe and Crusius, deriving δαίφρον from δαῖναι, *to have proved, tried*, interprets it *proved, tried*, when spoken of a warrior, and *experienced, intelligent*, when spoken of one in peace. Cf. Odys. 1. 48, with my note. — ἱπποδάμοιο. See N. on v. 1. — οὐ χρή, *it is not fit*. — βουληφόρον ἄνδρα. See N. on 1. 144. — ἐπιτετράφαται, Epic for ἐπιτετράφηται. K. § 220. 13; S. § 132. 2. a. — ὑέμην, 2 perf. of μέλω with present signification. — ξύνης = ἄκουσον. Schol. — ᾄκα. See N. on 1. 402. — τοι is the terminal dative, the idea of approach lying in ἄγγελός εἰμι. S. § 205. — ἀνευθεν ἰών, *although* (see N. on 1. 131) *he is far off*, i. e. in Olympus.

28-32. See Ns. on vs. 11-15; also on 1. 372.

33, 34. ἐκ Διὸς is added to the message by the Dream-god. — λήθῃ, *forgetfulness* of what has now been told to you. — εὖτ' ἄν. See N. on 1. 242. — ᾤη, Epic for ᾔη = καταλίπῃ. Schol.

35-40. ὥς ἄρα κ. τ. λ. See N. on 1. 428. — ἀνὰ θυμόν, *in his mind*. Cf. v. 250. The use of the preposition is similar to that of *through*, in the expression *thoughts ran through his mind*. — & refers to τὰ = ταῦτα. — ἔμελλον. A plural verb follows its subject in the neuter plural, when the individuality of the parts contained in the subject is meant to be expressed. Cf. Jelf's Kühn. § 384. Obs. 2; K. § 241. 4. b. — φῆ (i. e. ἔφη) = *he thought*. ὃγ' refers to Agamemnon. γε gives it emphasis = *he thought thus*, but Jupiter thought otherwise. — ἡματι κείνῳ, *on that day*, i. e. the day following the night in which he had the dream. — νήπιος in the

sense of ignorance of the future. This adjective receives emphasis from its position. — ἀ—ἔργα, i. e. ἔργα ἀ, the antecedent being transferred to the relative clause to give it emphasis. S. § 175. 2. — ἐπ' points to Τρωσὶ and Δαναοῖσι, as the terminal datives of δῆσειν. Some, however, find a tmesis in δῆσειν—ἐπ'. The future is here used after ἐμελλεν (*he was purposing*), to denote the continuance of the action in future time. Cf. K. § 257. R. 2. — διδ, *through*.

41–47. ἔγπετο (syncopated aor. mid. of ἐγείρω), *he awakened*. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 75. — δειη . . . ὀμφή, *and the divine voice sounded* (literally, *was poured*) *around him*, i. e. it seemed yet to ring in his ears, and he was wholly under its influence. δὲ is here slightly adversative, *he awoke, but* the voice rang in his ears. The remembrance of the dream did not pass away with sleep. — νηγύτεον, *now*. — περὶ is taken adverbially. — λιπαροῖσιν, *skating with oil or ointment*. Here it signifies *clean, beautiful, 'candidi.'* Heyne. — ἀμφὶ . . . ἀργυρόηλον, *and then hung his silver-studded sword about his shoulders*, i. e. he suspended it from his shoulders by a belt. — ἄφθιτον αἰεὶ, *always imperishable*, i. e. it was a hereditary gift, an heirloom. Cf. vs. 101–108, where the history of this sceptre is given, and its ownership traced back to the gods. — κατὰ νῆας of Nestor. Cf. v. 54.

48–52. προσεβήσατο μακρὸν Ὀλυμπον, *ascended high Olympus*. — δόλουσα, *to report* (see N. on l. 13) = *to bear, carry*. — κηρύκεσσι—κέλευσεν, κηρύσσειν. The accusative is the more usual construction with κέλευεν. Cf. Jelf's Kühn. § 589. Obs. 3. The employment of the dative shows, that it is to be regarded rather as the personal object of the verb, than a part of the compound idea contained in the infinitive with its subject. Cf. Jelf's Kühn. § 674. — οἱ μὲν refers to the heralds, and τοὶ δ' to the Greeks. — ἡγείροντο, *began to assemble*.

54, 55. πρῶτον. The chiefs first assembled, and afterwards the whole army. Cf. v. 94. — Ἰζε, *sat*. Ernesti reads βουλῇν, which would require the transitive use of Ἰζε. — βασιλῆος is in apposition with Νέστορος, implied in Νεστορέῃ put for the attributive genitive, *the Nestorean ship of the king* = *the ship of Nestor the king*. Cf. K. § 286. 2; S. § 156. 1. b. Nestor's ship was selected as the place of holding the council either *honoris causa*, or because his station in the camp was next to that of Agamemnon. The fact that he was personated in the dream, may have had some influence in the thing. — πικρὴν, *wise, prudent*.

56–59. ἐνὶπνιον, *in sleep*, is an adverb. — ἀμβροσίην, *ambrosial*, an epithet applied to night, as devoted to sleep a gift of the gods. — εἶδος, μέγας, and φῶν are accusatives synecdochical. See N. on l. 115. — καὶ . . . ἔειπεν (i. e. καὶ προσέειπέν με μύθον), *and addressed me with (these) words*. For the double accusative see N. on vs. 23–34. Köppen takes μύθον in the sense of μύθος.

60–70. See Ns. on vs. 23–34.

71-76. *φχει' ἀποπτόμενος* (= *ἀπέπτωτο* only more emphatic), *he flew away swiftly* ("he took wing, and away." Chapman.) Cf. K. § 810. 4. 1; S. § 225. 8. — *δέ*. See N. on v. 41. — *ἀλλ' ἔγερ', αἶ κέν πως*, *but come (let us see) if somehow*. For the ellipsis, see N. on l. 66. — *δωρήσομεν* is put for *δωρήσμεν*. — *πρῶτα δ' ἐγὼν* is followed by *ὅμεις δ'*, v. 75. — *ὅ δέμεις ἔστιν*, *as is right*, is to be taken with *πρῶτα δ'*, and refers to the custom of the one highest in authority, to propose the subject for deliberation. Spitzner prefers the reading *ὅ δέμεις ἔστιν* = *ὡς νόμος ἔστιν*. — "*φεύγειν* est simpliciter *discedere*, ut saepe." Heyne. — *ἄλλαθεν ἄλλος*, *one in (literally, from) one place, and another in another*. — *ἐρητύειν* = *ἐρητύειν*. See N. on v. 10.

76, 77. *τοῖσι*. See N. on l. 58. — *ἡμαδόντες*, *sandy*, was an epithet given to Pylos, as Crusius thinks, because it lay on the sea-coast. But if the Neleian Pylos was at Coryphasium, now Old Navarino, this epithet is well suited to it, being, as Leake (*Travels in Morea*, vol. i. p. 422) says, a peninsula surrounded by an extensive plain of sand, now mostly a lagoon, but anciently, on the testimony of Pausanias, not so submerged.

79-83. *ὃ φίλοι . . . μέδοντες* is a verse of frequent recurrence. — *εἰ μὲν ἔτισπεν* (*had told*) — *κεν φαίμεν* (*we would say*). The indicative in the protasis refers to the denial of a fact (= no one else has told this). K. § 339. 2. I. b. The optative in the apodosis, denotes that the thing conditioned is uncertain or doubtful (= we would probably say). K. § 339. 3. a. — *τὸν ὄνειρον*, *this dream* which has just been told. — *νοσφισόμεθα μᾶλλον*, *we should rather have separated ourselves from it* (= rejected it as a delusion) than believed it. — *ἴδεν*, sc. *ὄνειρον*. — *ὅς* refers to the omitted subject of *ἴδεν*. — *ἀλλ' ἔγερ' . . . Ἀχαιῶν*. See N. on v. 72.

84-90. *βουλῆς* is the genitive of separation after *ρίεσθαι*. — *οἱ δ' σκηπτουχοὶ βασιλῆες*. See N. on *τῇ δὲ κοῦρῃ*, l. 891. — *ποιμνὴν λαῶν*, i. e. Agamemnon. Cf. v. 248. Some refer it to Nestor, but the confederate leaders were under no obligation to obey him. — *ἥστε* = *ὡς ὅτε*, *as when*. This comparison, the first we meet in the Iliad, has reference to the number of the bees, and the manner in which they fly (*αἰεὶ νέον, always in fresh numbers; βορρυδόν, in clusters*). — *ἔδρεα*, *swarms*. So we have *ἔδρεα μυῖων* in v. 469. — *ἀδινδών*, *dense, crowded together*. — *πέτρης ἐκ* (i. e. *ἐκ πέτρης*) depends on *ἐρχομένων*. — *αἱ μὲν τ' ἐνθα* — *αἱ δὲ τε ἐνθα*, *some here—and some there*. — *πεποθήσεται*. See N. on *ἐπιτετράφεται*. v. 25.

91-94. *ὅς*, *thus*, responds to *ἥστε* in v. 87. — *τῶν* refers to the Greeks. — *νεῶν ἀπο*, i. e. *ἀπὸ νεῶν*. — *ἡῖόνος προπρόριδε βαδείης*, *along the vast shore; "lofty coast."* Crusius. Others render it, *deep sand*. — *Ὅσσα*, *Rumor*. As the people were ignorant of the cause of their being called together, various conjectures would be formed, and rumors spread through the ranks, which would excite great eagerness to reach the place of assembling and learn the object of their meeting. This is

beautifully attributed by the poet to Rumor, the messenger of Jove, who raged in the midst of them urging them to proceed. — ἀγέροντο, 2 aor. mid. Epic of ἀγέλω.

95-98. τετρήχει, 2 pluperf. of ταρασσω (cf. K. §§ 156. R; 280) with imperf. signification, *was in commotion*. — λαῶν ἰζόντων, *while the people were sitting down*. — βοδώντες, *by vociferating*. See N. on l. 168. — εἴπορ' αὐτῆς σχολαί' (i. e. σχολῶντο), *if ever (=in order that) they might restrain themselves from their noise*.

99-101. σπουδῇ, *with zeal, pains=with difficulty*, on account of their eagerness to learn the object of their assembling. — σκῆπτρον. See Ns on l. 28; 2. 46. — κάμει τεύχων (=ἐτευξεν σὺν κμάτῳ), *made with much labor; literally, wearied himself with making*. Cf. K. § 810. 4. e.

103-109. διακτόρῃ Ἀργειφόντρῃ, *his messenger the Argicide*, i. e. Mercury or Hermes, who received this name because he slew Argos the keeper of Io. — Πέλοσι. Pelops the son of Tantalus, came into Southern Greece. and being possessed of great wealth, became powerful, and gave the name Peloponnesus to the country. Cf. Thucyd. I. 9. § 2. — Θυέστῃ. Thyestes was the brother of Atreus, whom he succeeded in the government of Mycenæ. — Θυέστ', i. e. Θυέστα=Θυέστης. — φορῆναι denotes the purpose of λέγει. See N. on l. 388. — πολλὰς ἰσθμοὺς in the Argolic and Saronic gulfs. — Ἀργεὶ παντί, i. e. the whole of Argolis. See N. on l. 80. — τῷ, sc. σκῆπτρῳ.

110-115. ὦ φίλοι κ. τ. λ. This speech of Agamemnon is a fine specimen of what the Greeks call λόγους ἐσχηματισμένους, which is described by Quint. (Inst. Orat. IX. 2. § 25). The speaker's object is to excite the army to continue the war, and this he does by a speech apparently at variance with this design. A similar speech was made by Clearchus to his mutinous troops. Cf. Xen. Anab. I. 8. § 9. — Δαναοί. See N. on l. 42. — μέγα. Aristarchus gives μέγας, which Spitzner says is opposed to the Homeric use. — ἔτη, *evil, calamity*. Agamemnon has no reference, in the use of this word, to his own error or misconduct in having quarrelled with Achilles, inasmuch as he attributes his misfortune to the deceitful promises of Jupiter. See N. on l. 164. — σχέτλιος. See N. on νήπιος, v. 88. — ὅς= *in that he, because he*. K. § 334. 2. — πρὶν, *before*, stands opposed to νῦν in v. 114. — ἐκπέρσαντ' (i. e. ἐκπέρσαντα). The construction is explained in N. on ἔδοντα, l. 541. — δυσκλέα is put on account of the metre for δυσκλέα. Cf. K. § 218. 15.

116-122. οὕτω που, *thus some how or other*. — μέλλει—φίλον εἶναι, *it seems to be pleasing*. — πολίων—κάρηνα, *the citadels of cities; literally, the summits of cities*. The highest part of the city was selected for the citadel. — ἔτι, *yet, still*. — γὰρ is put here before the clauses to be confirmed (vs. 120-122), and may be rendered *indeed, truly*. Its position enables it to look back to δυσκλέα Ἀργος ἐκείδαι, which is repeated with enlargement in καὶ οὕτω τοιόνδε κ. τ. λ. in v. 120. — τίθε refers forward to vs. 120-

122. — *ἔσσομένοις*, those that will be (after us) = posterity, limits *αἰσχρόν*. Kühn. (Jelf's edit. § 602. 8) ranks this with the dat. incommodi. See N. on 1. 89, 159. — *τοιοῦτε τοσόνδε*, such and so great. — *πόλεμον πολέμειζεν*. Cf. K. § 278. 1; S. § 181. 2. — *ἑνδρασι παυροτέροισι*. The number of the Grecian forces at the siege of Troy has been variously estimated from 100,000 to 140,000. See N. on v. 494. The Trojans and their auxiliaries were 50,000 in number. Cf. 8. 558. — *τι* is to be constructed with *οὕτω*. — *πέφανται*, 3 sing. perf. pass. of *φαίνω*.

123-128. *γὰρ* explains and confirms *ἑνδρασι παυροτέροισι* in v. 122. — *κ' ἐδέλομεν*. See N. on 1. 60. Thiersch would read *-ἀσ καί*. — *ταμόντες* "refers to the killing of the victims in the sacrifices, which attended the making of a truce or league." Felton. — *ἀριμνηθήμεναι* (i. e. *ἀριμνηθῆναι*. S. § 182. 6) depends on *ἐδέλομεν*. — *Τρώας*. Eustathius reads *Γρῶες*. — *λέξασθαι*, to select. *καὶ εἰ κ' ἐδέλομεν* must be repeated from the preceding verse. Also at *ἡμεῖς—διακοσμηθεῖμεν*, where the construction changes, *εἰ* must be supplied. — *ἐφ' ἑστίοις*, natives; literally, those at the domestic hearth (in the city of Troy) = housekeepers (in a legal sense). Cf. Liddell and Scott, sub voce. Opposed to this is *ἐνίκουρι*, in v. 130. — *Ἀχαιοί* is in explanatory apposition with *ἡμεῖς*, because the preceding *ἐδέλομεν* refers to both the Greeks and Trojans. — *Τρώων . . . οἰνοχοεῖν*, and we should choose a man of the Trojans, each one to pour out wine (for each decade) = should choose each decade a Trojan man to pour, etc. — *κεν—δενολατο*, would be in want of. See N. on i. 232.

129-133. *τόσον—πλέας* (Epic for *πλέονας*), so much more numerous. — *Τρώων* depends on *πλέας*. S. § 198. 1. — *πολλῶν* is dissyllabic by synizesis. — *οὐκ . . . πτολίεθρον* is epexegetical of *οἷ με μέγα πλάζουσι*, cause me greatly to wander (from my purpose) = hinder me from my undertaking. Köppen supplies *τοῦ σκοποῦ* with *πλάζουσι*. — *Ἰλίου—πτολίεθρον*. See N. on 1. 892.

134-141. *ἐννέα . . . ἐνιαυτοί*. "Hic locus classicus de numero annorum oppugnationis." Heyne. *ἐννέα—Διὸς μεγάλου*. Jupiter was god of the heavens, embracing all the natural phenomena, the seasons, epochs, and revolutions of time, etc. — *καὶ δὴ* "is used in passing from the general to the particular." Felton. — *βεβῆασι*, 2 perf. of *βαίνω*. — *σέσηπε*, 2 perf. of *σῆπω*, with passive signification, are rotten. — *σπάρτα λύννται*. See N. on v. 36. — *σου* refers to indefiniteness of place. — *ἡμέτεροι* takes the gender of *ἄλοχοι* the nearest noun, or because the feminine is preferred to the neuter (K. § 241. 1). Cf. Mt. § 441. 2. c. — *εἶατ'* (i. e. *εἵλαται* for *ῆνται*)—*ποτιδέμεναι* (for *προσδεχόμεναι*), sit waiting for us. — *αὗτως*, frustra. See Ns. on 1. 133, 520. — *ἄκράντων*, unfinished. — *πειθόμεθα πάντες*, let us all obey. S. § 218. 2. — *οὐ γὰρ ἔτι—αἰρήσομεν* = no longer may we hope to take.

142-146. *τοῖσι—δυμὸν*. See N. on *ἔσσε—οἱ*, 1. 104. — *ἐν σ' ἠδεσσιν* is a local dative defining *τοῖσι δυμὸν*. — *μετὰ πληθύν*, throughout the

multitude. — *πληθύν* stands opposed to *ἡγεμόνες*. — *δοῖσι οὐ—ἐπάκουσαν* = *ἡ οὐκ ἐπάκουσε*, reference being had in *δοῖσι* to the idea of plurality contained in *πληθύν*. Cf. Sal. Cat. "civitatis mores quos (=quam) luxuria atque avaritia vexabant." Cf. K. § 241. 1. — *βουλῆς*, i. e. the real design of Agamemnon. — *πόντον Ἰκαρίοιο*, the Icarian sea, a part of the Ægean, which was stormy and dangerous. Cf. Horat. Od. I. 1, 15. — *τὰ μὲν* refers to *κύματα*. — *ἔρορ'* (i. e. *ἔρωρε*). "*concitare solet*." Crusinus. Cf. K. § 246. b; S. § 211. N. 2. The verb takes the number of the nearest noun. K. § 242. N. 5. — *ἐπαύτας*, *rushing upon* the sea.

147-154. *ὥς δ' ὅτε* (as when) *κωήσῃ*. The subjunctive is employed, when the thing spoken of is a supposition. Cf. K. §§ 337. R. 1; 342. R. 1; S. § 217. N. 4. — *Ζέφυρος* "cui vento Asia minor maxime exposita est, mare Ægeum perflanti." Bothe. It is often used in Homer, for a rough and boisterous wind. Cf. 4. 276; Odys. 5. 295. — *ἐπὶ τ' ἡμύβει ἀσταχέουσιν*, and it (i. e. the corn) sinks with the ears. *ἐπὶ* is here used adverbially. Matthiæ (§ 400. 6) makes *λήϊον ἡμύβει ἀσταχέουσιν* = *ἀσταχέες ἡμύβουσιν ἐν λήϊῳ*, and remarks that in the poets, where the subject denotes something general, the particular thing which is found in or connected with it, is put in the dative. Some taking *ἐπὶ—ἡμύβει* as a tmesis, refer it to *Ζέφυρος* as the subject, *it falls upon the ears*. — *ὣς*, *thus*, responds to *ὥς* in v. 147. — *τῶν* depends on *ἀγορῇ* and refers to the Greeks. — *νῆας ἐπ'* i. e. *ἐπὶ νῆας*. — *ποδῶν ὑπὲρπεδε*, *under their feet*, is to be constructed with *αἰετομένη*. — *ἄπτεσθαι νῆων*. S. § 191. 1. — *ἐλκέρη* for *ἔλκειν*. — *οὐροῦς*, the channels or trenches through which the ships were hauled up and again launched. When these trenches through disuse had become filled up, they had to be cleared previously to launching the ships. — *ἐπὶ—ἔρεον* is put by tmesis for *ὑφ' ἔρεον*. — *ἔρματα*. The ships, when drawn up on the land, rested upon shores or props, to keep them from rotting.

155, 156. *κεν—ἐτύχθη—εἰ μὴ—ἔειπεν*, *would have happened! o—unless Juno had spoken*. The indicative is employed in the protasis and apodosis, when the reality of the condition and the thing conditioned is denied. The condition here was not fulfilled, and therefore the event referred to did not take place. Cf. K. § 339. 2. I. b; S. § 215. 2. — *ὑπέρμορα* (= *ἡτέμωρον*), *beyond or beside fate*, i. e. not brought about by destiny, but by the act of the persons concerned in the thing. Cf. Odys. 1. 34, where Nitzsch says that the word should be written *ὑπὲρ μόρον* as *ὑπὲρ μάραν, αἰσαν*. — *Ἀθηναίων* is not governed by *πρός*, but by the verbal idea contained in *πᾶς—ἔειπεν*. Cf. K. § 300. 2. b.

157-165. *ὃ πόποι*. See N. on 1. 254. — *οὕτω*, *thus*, as they are now preparing to do. — *εὐρέα νῶτα*, *broad back* = *widely extended surface*. — *κάδ—λίποιεν*, i. e. *κατὰ—λίποιεν*. — *εὐχολήν*, *a cause of exultation*, a *boas*: (literally, *a vow*), is in apposition with *Ἑλένην*, and *λίποιεν* (*can they leave*) is a softened form for the future indicative, with which it is here interchanged. Cf. Mt. § 515. β; Butt. § 139. m. 15. — *ἀπό*. See N. on 1. 563

— κατὰ, *through, among*. — φῶτα ἕκαστον, *each man*. — μηδὲ ἔα. S. § 218. 3. Thiersch (§ 220. 69. Obs. 2) would read μηδ' εἰα, and says that Bentley offends against analogy, in making μηδὲ ἔα in this place, μηδ' ἔα from ἔδε.

167–172. βῆ . . . διέσσα. See N. on 1. 44. — καρπαλίμως . . . Ἀχαιῶν. Cf. v. 17. — εἶπεν ἔπειτ'. The asyndeton gives vivacity to the narration. — Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον, *equal in wisdom to Jove*. μῆτιν is the accusative synecdochical. — ἵστασθ'. Ulysses was not like the other chiefs making preparations to depart. — ἐπεὶ introduces the reason of his inaction. — κραδίην stands related to μιν as the accusative of part. See N. on 1. 237. — ἀγχοῦ, sc. αὐτοῦ, i. e. Ulysses.

173–181. πολυμήχαν', *rich in expedients, crafty*. — οὕτω . . . φεύγεσθ'. Cf. vs. 158, 159. — ἐν πεσόντες is expressive of the haste with which the Greeks were embarking. For the verb of motion followed by a preposition of rest, see N. on 1. 55. καὶ δέ κεν κ. τ. λ. See vs. on 160–165. — μηδὲ τ' ἐρώει, *and do not loiter*. Spitzner (and with him Crusius) reads μηδ' ἐτ' ἐρώει, *and hesitate no longer*. To atone for the loss of the connective τε, he reads in the next verse σοὶς δ' ἀγανοῖς.

182–186. φωνήσας, *who was speaking*. See N. on 1. 35. — βῆ δὲ δέειν, *and he set out upon the run, he began to run*. — ἀπὸ is disjoined from βάλε by tmesis. — χλαῖναν, *the upper or outer garment*, worn as a protection against cold or inclement weather. Hence the epithets ἀνεμοσκεπῆς and ἀλεξάνεμος in 16. 224, and Odys. 14. 529. — Εὐρυδάτης. See N. on 1. 820. — δέξασθ' οἱ. See N. on 1. 596. Some construct οἱ with σκῆπτρον in the sense of the possessive genitive. See N. on 1. 104. — σκῆπτρον πατρίων κ. τ. λ. Cf. vs. 46, 47. The sceptre showed that Ulysses was acting by the authority of Agamemnon.

188, 189. ὅσκινα—κιχείη (= εἰ τινα—κιχείη, *as often as he found any one*)—ἐρητύσασκε (*he would restrain*). Cf. K. § 333. 4; Butt. § 139. m. 39; S. § 217. 1. For the iterative form, cf. K. § 221; S. § 118. 1. c.

190–197. δαίμονι'. This word is repeated in v. 200 in a bad sense, which was of course indicated by tone and gesture. See N. on 1. 560. — οὐ σε ἔοικε, *it does not become you*. — θεῖδίσσεσθαι is to be taken intransitively. — αὐτός, *you yourself*, is opposed to ἄλλους λαούς. — ἔρπε is used causatively. — οἷος νόος Ἀτρεΐδαο, *what is the intention of Atreides*, i. e. what he means by his advice to return home. — ἐν βουλῇ is to be constructed with ἔσπευ. — πάντες ἀκούσαμεν. In order to avoid wounding the pride of those chiefs, who were not admitted to the council of princes, Ulysses in this address classes himself with them, by the use of the first person plural. — μήτι. Supply ὅρα or some such word. Cf. S. § 214. N. 3. — δὲ=γάρ.

198, 199. θυ—ἔοι—ἐλάσασκεν (3 sing. iterat. aor. of ἐλαύνω). See N. on vs. 188, 189. — θῆμον ἄνδρα, *a man of the people, a common man*.

200–205. ἀρτέμας, *quiet, still*. — σέο φέρεροι, *superior to you*. —

οὔτε . . . βουλῇ, i. e. as we say, *you are mere cyphers*. — πάντες βασιλεύομεν. See N. on πάντες ἀκούσαμεν, v. 194. — ἀγαθὸν is put in the neuter gender, because the subject is regarded as an inanimate thing. Cf. S. § 157. 1. c. — φ=ἐκεῖνος φ, the antecedent being in apposition with εἰς βασιλεὺς. S. § 172. 4.

208-210. νεῶν ἔκ. See N. on v. 91. — ἥχῳ denotes manner. — αἰγιαλῷ is a local dative, *on the beach*. The preposition which this dative usually takes in prose, is commonly dispensed with in poetry. K. § 283. 1; S. § 204. — βριμέραι has an active signification. Cf. Soph. Gr. Verba, p. 108. This verse is a fine example of the onomatopoeia. See Ns. on 1 34; 4. 125.

211-215. ἄλλοι stands opposed to Thersites. — ἀμετροπρεπῆς, *immoderate in words, prating*. — φρεσὶν ᾔσιν-ᾔδῃ, *for he knew in his mind*, i. e. he was familiar with. — ἀτὰρ οὐ=οὐδέ, since there is no antithesis with what goes before. — ἐριζέμεναι (=ἔοτε ἐριζέμεναι) depends on ἔπεα-ᾔδῃ. — ἀλλ' opposes what follows to οὐ κατὰ κόσμον, *not according to propriety to rail—but (to say) whatever appeared to him, etc.*

216-219. αἰσχιστος . . . ἥλθεν, *he was the ugliest man who came in Troy*; literally, *he came under (the walls of) Troy the ugliest man*. — φαλκός has commonly been rendered *squint-eyed*, but Butt. (Lexil. No. 105) maintains its signification to be *bandy-legged*. This corresponds better with the next clause *χωλός δ' ἕτερον πόδα*, *and lame in one foot*. For the asyndeton in this verse, see N. on v. 9. — οἱ ὄμω. See N. on 1. 104. — συνοχωκότες, *curved or drawn together*, pass. part. Epic of συνέχω. Cf. K. § 280. — φοβός, *pointed, conical*. — κεφαλῇν is the accusative synecdochical. — ἐπερὶ ἡνδοτε (sc. τὴν κεφαλὴν), *sat upon=grew upon his head*, Epic perf. with signification of imperf. from an old form *ENΘΩ or *ENEΘΩ. Cf. K. § 280.

220-224. ἐχθιστος is strengthened by μάλιστα, *most especially odious*. The translation *most hostile*, sometimes given it, does not comport with the reason introduced by the following γάρ. — νεκείεσκε, "*conviciari solebat*." Crusius. See N. on v. 189. — ὀξέα κεκληγώς, *screaming sharply*, 2 perf. part. of κλάω with present signification. — τῷ δ' refers to Agamemnon. The general displeasure felt towards that chief, emboldened Thersites to rail at him. — κοτέοντο, imperf. mid. of κοτέω with active signification. — μακρὰ βοῶν, *shouting loud*; literally, *shouting afar*, i. e. so as to be heard afar. Thersites probably stood some distance from Agamemnon.

225-228. τέο=τίνος. — αὐτ', *again*, refers to the previous quarrel with Achilles. The clause is=*whom are you now blaming?* the emphasis being given to the adverb. In χαρίζεις there is also an allusion to his having just before deprived Achilles of Briseis=*what are you in want of now? Have you not already enough?* — τοι Ἀχαιοὶ-δίδομεν, *we Greeks give*. The use of the first person is in accordance with the braggart character of Thersites. — εἶτ' ἔν. See N. on 1. 242.

229-234. *ἔτι καί, even yet, notwithstanding the vast treasures you have amassed.* — *ἔν κέ τις οἶσσι.* See N. on l. 175. — *υἱὸς Ἀποῖνα, as a ransom of his son.* υἱὸς is the genitive from an old theme 'ΤΙΣ. — *ὅν κεν = εἴ τινα.* See N. on l. 139. — *ἐγὼ . . . Ἀχαιῶν.* The speaker's impudence increases as he proceeds with his speech. — *γυναῖκα νύην* (alluding to Briseis) is grammatically dependent on *θήσας ἀγάγω*, although in sense it is to be referred back to *ἐπιδεδεσθαι*. — *ἴνα* is *telic*. See N. on l. 185. — *μίσγειαι* (for *μίσσεται*) — *αὐτὸς ἀποδόσθι* (sc. *τῶν ἄλλων*) = *you yourself alone*. — *κακῶν . . . Ἀχαιῶν, to cause woes to come upon the sons of the Greeks; literally, to bring the sons of the Greeks into calamities, κακῶν* being a local genitive. Cf. K. § 273. 4. a. *ἐπιβασκόμεν* (Epic infinitive) is causative in sense.

235-239. *κἀκ' ἐλέγχε'* (i. e. *ἐλέγχεα* = *ἐλέγχιστοι*, the abstract being used for the concrete), *conwardly dastards.* — *Ἀχαιῖδες οὐκέτ' Ἀχαιοί!* *Achaean women, and no longer Achaean men!* "Greekish girls, not Greeks ye are." Chapman. An extremely bitter taunt to those, with whom strength and courage were such eminent virtues. — *οἰκαδὲ περ, even to our home.* περ gives emphasis to the noun. K. § 317. 1. See N. on l. 131. — *τόνδε, i. e. Agamemnon.* — *αὐτοῦ, here,* is explained by *ἐν Τροίῃ*. — *γέρα πεσσέμεν, to enjoy (literally, to digest) his reward.* — *ὄφρα ἴσθαι.* See N. on l. 82. — *ἢ-ἢ καὶ οὐκ* (Epic for *οὐκ*), *whether-or not.* καὶ gives emphasis to the second member of the antithesis. — *τι* is synecdochical. — *οἱ* refers to Agamemnon. — *χ'* is put for *κέ*. S. §§ 21; 15 1. — *ἐλὼν γὰρ κ. τ. λ.* Cf. l. 356, 507. — *φρεσὶν* is the local dative. See N. on l. 189. — *γάρ.* The ellipsis may be thus supplied, *for* (if he had any spirit) *you would*, etc. See N. on l. 232.

244, 245. *Θερσίτης.* See N. on *νήπιος*, v. 38. — *τῷ* depends on *παρίστατο* by the force of the preposition. — *ἠνίκαπε, 2 aorist of ἐνίπτω, to chide, reproach.*

246-251. *ἀκριτόμυθε, "loquax verbis innumeris utens."* Brandreth. — *λιγύς περ ἔων ἀγορητής, although you are a very* (see N. on l. 131) *sonorous orator.* λιγύς is applied to Nestor (l. 248), as an epithet of praise, and must therefore be used here ironically. — *ἔδελ' . . . βασιλεῦσιν.* Cf. l. 277. — *οἶος, alone, the only one.* — *ὅσσοι* (as many as) refers to *θροῶν* taken collectively. — *τῷ, for this reason.* Cf. Mt. § 291. 4. a. — *ἂν-ἀγορεύεις, you should not harangue,* is a mild form (and therefore here used ironically) for *μὴ ἀγόρευε*. Cf. K. § 260. 4. b; Butt. § 189. m. 7; S. § 218. 2. — *βασιλῆας . . . ἔχων, having kings in thy mouth = continually talking about kings.* — *νόστον τε φυλάσσοις, and be watching the return = having such concern about the return of the army to Greece.*

252, 253. The uncertain issue of either of the proposed measures, is here advanced as an argument, why Thersites should not assume to judge of what was beyond his knowledge. — *οὐδέ τί τοι.* See N. on l. 106, 108. — *ἔσται = will turn out.* — *τῷδε ἔργα* is explained in v. 253.

254-256. These verses are bracketed in many of the best editions although Ernesti, Heyne, and Bothe receive them as genuine. — τῷ. See N. on v. 250.

257-264. ἀλλ' ἐκ . . . ἔσται. Cf. 1. 212. — εἰ κ' — κικήσομαι, *if I shall find*. Bothe makes this verb in the subjunctive, the mood-vowel being shortened. Crusius and Stadelmann with Hermann, find it in the future indicative. Thiersch (§ 232. 77) after Ptolemy would read κικήσομαι, a subjunctive form to κικήμενος. — ὥς γὰρ περ ᾤδε = *as now I find you here*. — μηκέτ' . . . ἐπεὶ, *may the head rest no longer upon the shoulders of Ulysses* (S. § 216) = *may I live no longer*. The proper name is employed instead of the personal pronoun, for the sake of emphasis. ὅμοισιν is the local dative. — μηδ' ἐτι . . . εἴην = "*nec Telemachus meus superstes sit*." Heyne. — εἰ μὴ — δόσω. S. § 216. 4. — φίλα = *thy*. — τὰ τ' (see N. on 1. 36) αἰδῶ ἀμφικαλύπτει, *quæque pudenda cooperiunt*. — αὐτὸν δέ, *but you yourself*, is opposed to εἴματα. — πεπληγὸς (2 perf. part. of πλήσσω) ἀγορήδεν, *beating thee from the assembly*.

266-271. δ' δ' refers to Thersites. — ἰδνῶδη, "*se contorsit*." Brandreth. — θαλερὸν = *abundant*. — μεταφρένου ἐκπαρέστη, *arose upon his back*. Notice the use of the prepositions compounded with the verb, ἀπὸ, up, ἐξ, *from* his back, ὑπὸ, *under* the blows of the sceptre. — ἀχρεῖον ἰδὼν, *looking foolish*. K. § 278. 8. c. — εἰ δὲ refers to the Greeks. — ἀχρόμενοι at Agamemnon (see N. on τῷ δ', v. 222), or, as Felton says, because they were disappointed in their hope of returning. For the construction of the participle, see N. on 1. 131. — ᾤδε refers to vs. 272-277. — τις = *εἰκαστος*, *each one*. S. § 165. N. 1. — ἔπεισεν is the iterative form. S. § 118. c. — πλησίον ἄλλον, i. e. his neighbor, the one who stood or sat nearest to him.

273-276. βουλὰς . . . ἀγαθὰς, *both in being the author of good counsel*. The participle here denotes the means or manner. See N. on 1. 168. βουλὰς is put in the accusative instead of the genitive, because the object of the verb is made prominent, while the idea of beginning is kept out of sight. Cf. Jelf's Kühn. § 513. Obs. — τόδε μέγ' ἔριστον, *by far the best thing* (he has ever done). — δις refers to the subject of ἔρεξεν, i. e. Ulysses. — τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον, *this abusive reviler*. The presence of the article, as Bothe remarks, denotes that Thersites was well-known throughout the army. — δὴν imparts to θυμὸς ἀγήνωρ an ironical sense. Kühn. (§ 315. 4) says that δὴν always has this sense in Homer. Cf. 8. 448; 13. 620; 17. 29.

278-283. φάσαν conforms in number to the idea of plurality contained in πληθύν. See N. on v. 143. — πολλόπορος. This epithet was given to Ulysses, because, as Crusius remarks, it was by his crafty counsels principally, that Troy was taken. The same epithet is applied several times to Achilles. — παρὰ, *near* him. — κήρυκι. Cf. v. 184. — ὥς, *so that*, *in* telic. See N. on 1. 185. — ἄμα is to be taken with ἀκρόσσειαν, *might*

together *hcar*. For the optative after ἀνάγει, cf. K. § 330. R. 2; S. § 214. N. 1. — οἱ πρῶτοί τε καὶ ὄστατοι = πάντες, *the whole*. — δ σφιν κ. τ. λ. Cf. l. 78.

284-288. ἀναξ is not to be translated with Ἀρτεῖδη, but after σέ, in order to oppose it to ἐλέγχιστον, *to make you, O king, the most contemptible*. — πᾶσιν—βοροῖσιν = ἐν πᾶσιν βοροῖσιν, a local dative put by a varied construction for the genitive plural. S. § 188. 1. — μερόεσσι, *speech-dividing, uttering articulate sounds* in which men are distinguished from brutes. Some render it *oculos dividantibus*, because of all animals, the eyes of men alone are divided by the nose. — ὑπόσχεσιν. This promise is explained in v. 288. — ἥνπερ ὑπέσταν, *the very same which* (περ emphatic) *they took upon themselves*; literally, *stood under*. — στείχοντες denotes time. See N. on l. 35. — ἀπορέσθαι. Supply σέ as the subject, with which ἐκπέρσαντ' (l. e. ἐκπέρσαντα) agrees.

289-298. γὰρ introduces the proof that the Greeks had violated their promise. — ἢ—τὲ (either—or). For this interchange of the particles, cf. Kühn. (Jelf's edit.) § 754. 8. — ἀλλήλοισιν . . . νέεσθαι, *they are weeping with one another* (= are mutually expressing in tears their desire) *to return home*. — ἢ μὴν . . . νέεσθαι. This line has received various interpretations. As the words stand, the most natural sense is, *and truly it is hard to return home being wearied out* (with an unprofitable war). But this comports so little with the preceding context, for the severity of which it is manifestly apologetic, and also with the subsequent context, that I am disposed to adopt the interpretation of Prof. Felton, which is substantially that of Eustathius and Heyne, "no doubt there is hardship enough to make a man go, exhausted with suffering." Some take πόνος in the sense of *it is worth any pains or labor to return*, etc. — καὶ in καὶ γὰρ τις belongs to ἕνα μῆνα, *even one month* (accusative of time. S. § 186. 2), and γὰρ confirms the desirableness of returning home referred to in the preceding verse. — ἀπό. See N. on l. 562. — σὺν has here a local signification, *by, near*. K. § 289. 2 (1). Cf. v. 297, where παρὰ is used. — ὅνπερ (see N. on v. 286) . . . εἰλέωσιν, i. e. detained by adverse winds and stormy seas, and not staying voluntarily as we are. εἰλέωσιν is an Epic form from εἶλω, and trissyllabic by synizesis. — ἡμῶν—μυμόντεσσι, *to us remaining here* = while we have been remaining here. Mt. § 388. c; S. § 225. 2. The dative of the person here denotes those in reference to whom the action in ἐστὶ περιτροπίων took place. See N. on l. 104. — ἐνθάδε at Troy. — εἴψ. See N. on v. 250. — Ἀχαιοὺς is the subject of ἀσχαλᾶν. — ἀλλὰ καὶ ἔμπης, *but notwithstanding*. Having apologized for the impatience of the Greeks to return home, and thus conciliated their minds toward him, the speaker resumes the thought from v. 290. — τοὶ = *you know*. ἐστὶ is to be supplied, the subject of the sentence being δηρὸν . . . νέεσθαι. S. § 153. — κενέον, i. e. without booty.

299, 300. ἐπὶ χρόνον, *for a time longer, for a while longer*. — ἔφρα

ᾤαμεν, in order that we may know. See N. on 1. 82. — ἥ—ἡ καὶ οὕτω. See N. on v. 238.

801–804. γὰρ introduces an explanation of ἐπεὶ Κάλχας μαντεύεται. — τότε refers forward to the incident related in 87' ἐς Αἰλῖδα κ. τ. λ. — ἐν φρεσὶν belongs to ὤμεν as a local dative. — δὲ=γὰρ. — μάρτυροι of the prodigy which is about to be related. — Κῆρες—Θανάτοις, the Fates of death, i. e. the goddesses who preside over, or are the personifications of the various kinds of death, especially such as are violent and sudden. Cf. 11, 882; 12, 826. The singular is sometimes used in Homer. When employed as a common noun, it is equivalent to *fate*. — ἔβαν—φέρουσαι (= ἤνεγκον. Crusius) down to Hades. — χθιζὲ τε καὶ πρόιζ' is put indefinitely for *lately*. So we say of a very recent event, it was only *yesterday* that it took place. The words are to be taken with the preceding clause. — ἡγερέδοντο (Epic for ἡγέροντο)=συναθροίζοντο. Schol.

805–810. ἀμφὶ περί, round about. ἀμφὶ is an adverb. — κατὰ, at, near by. — τελήεσσας. Cf. 1. 815. — πλατανίστῳ. In respect to the beauty and utility of the palm-tree, see my note on Xen. Anab. II. 3. § 16. — ὄραων is the subject of ὄρουσεν. — τὸν ρ'. See N. on 1. 430. — αὐτὸς Ὀλύμπιος, i. e. Jupiter. — ἦκε φάσθε (Cf. S. § 135. 8). See v. 818. — βα' in πρὸς βα' connects πλατανίστον with καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, in v. 307.

811–816. ἔνθα, i. e. in the plane-tree. — πετάλοις ὑποκεπητῶτες, “sub foliis trepide latitantes.” Brandreth; “fluttering cowering among the branches.” Felton. — ἐκνέ belongs to στρουθοῖς νεοσσὸι. — ὄγε, i. e. the serpent. — ἐλεεινὰ—τετρηγῶτας (2 perf. part. of τρίζω), screaming piteously. ἐλεεινὰ is properly the accusative of that wherein the action of the verb consists. Cf. Jelf's Kühn. § 566. 8. — ἐλελιζόμενος, having coiled himself. — πτέρυγος is the genitive of the part seized. S. § 192. 2.

818–820. ἀρίζηλον, a wonder, prodigy, is the second accusative after δῆκεν. S. § 185. How the serpent became a prodigy is related in the next verse, which commences with γὰρ explicantis. Butt. (Lexil. No. 10. § 11) conjectures ἀίδηλος, as conforming better to the following ὅσπερ ἐφηνεν, which is antithetic, and to the words λᾶαν . . . ἔθηκε, he turned it into a stone=he caused it to disappear. He would, however, retain ἀρίζηλον, as the only reading which has come down to us grounded on authentic documents. If, as some conjecture, ἰδηλὸς lies at the base of both compounds, the sense which Buttmann thinks the passage requires, may be made out of the usual reading. — θεός, ὅσπερ, the very god who. See N. on v. 286. — ἐτόχθη=ἐτυχεν in prose. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 238.

821–825. ὧς οὖν, thus then. — δεῶν limits ἐκατόμβας. — εἰσῆλθ' entered upon=occurred at the time. — Κάλχας. Cf. 1. 69. — ἄνεψ, silent through amazement. Spitzner, Crusius, Bothe, and Trollope, after Aristarchus write this ἄνεψ as an adverb. Cf. Butt. Lexil. No. 20. Thiersch (§ 184. 18) says that it is a contracted form from ἀνασι. — ἔψιμον, ὀφιντέ-

λεστον, *late, of late fulfillment*, i. e. it would be a long time before its fulfillment. The synonymes and the asyndeton give emphasis to the idea. — δου, Epic for οδ. Cf. Odys. 1. 71.

326-332. ὥς, *as*. — κατὰ is disjoined from ἔφαγε by tmesis. — αὐτὴν (i. e. the mother) is opposed to τέκνα. — ὥς, *so*, is correlative with the preceding ὥς. The resemblance between the predicted fulfillment of this prodigy and that of Pharaoh's dreams (Gen. 41, 25-30), has been noticed by many commentators on this passage. — αἰδοί, i. e. at Troy. — τῶς=ὥς, οὕτως. — τὰ . . . τελεῖται, *in eo sunt ut eventum habeant* (Heyne), i. e. they are now on the point of accomplishment. — μίμνετε is a poetic form for μένετε. — αὐτοῦ, *here at Troy*. — εἰσέκεν (i. e. εἰς κεν)—ἐλόμεν, *until we may take*. Cf. K. § 837. 5, 6.

333-336. ἰαχον=ἐπίαχον. Cf. 9. 50. — ἀμφὶ is taken absolutely. — Γερήνιος. Nestor received this epithet from Gerene, a Messenian town, where he was brought up.

337-341. ᾄ πόποι. See N. on 1. 254. — ἀγοράσδε is protracted for ἀγορᾶσδε (i. e. ἀγοράεσδε) on account of the metre. — ῥηπιδάχοις. See N. on v. 38. — πῇ δὴ . . . ἡμῶν, *whither now will our promises and oaths depart?* = *what will become of our promises and oaths?* They will be worthless. Cf. Mt. § 611. 3. In respect to the promises and oaths here referred to, cf. vs. 286, 287. — ἐν πυρὶ . . . γενεοιᾶτο, *shall our counsels, forsooth, be thrown into the fire?* = *be destroyed or rendered worthless?* Trollope compares Amos 1, 4, to show that this was analogous to the early mode of speaking. — σπονδαὶ τ' ἄκρητοι, *libations of pure wine*. In compacta unmixed wine was used in libations to the gods. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. pp. 821, 832. Sometimes milk was used in libations. — ἐπέκωμεν is a syncopated form for ἐπεκώδαμεν, pluperf. mid. of πεῖδω. The joining of right hands was a pledge of mutual faith and fidelity.

342-345. αὖτως, *frustra, in vain, to no purpose*. — ἐπέσσο' ἐριδάλωμεν, *we dispute with words*. — μῆχος, *remedy, expedient* to terminate the seige successfully. Cf. Odys. 12. 892. — ἐόντες. See N. on ἐόν, 1. 181. — ἔσ', i. e. ἔτι, *still, yet*. — ἄρχει', i. e. ἄρχει.

346-349. τοῦσδε δ' ἔα φθινύδειν, *permit those to perish*, is an imprecation like ἔα ἔρβειν ἐς κόρακας, and similar expressions. τοῦσδε refers to τοὶ (cf. Mt. § 470. 2), and is used δεικτικῶς. See N. on 1. 20. Reference is had probably to Achilles and Thersites. — ἔνα καὶ δύο=a very few. — τὶ Ἀχαιῶν=τοῦσδε Ἀχαιῶν, *cf.* Some may prefer to construct Ἀχαιῶν with νόσφω. — τοὶ κεν. See N. on ὅν κεν, 1. 189. — ἔνυσσι . . . αὐτῶν, *but there will be no completion of their plans*, is a parenthesis, and ἔναι depends upon βουλεύεσθ' — πρὶν—πρὶν. See N. on 1. 98. — Διὸς depends on ὑπόσχεσις, referring to the prodigy sent by Jupiter which was expounded by Chalcas (cf. vs. 308-329), and also to the one which Nestor is about to mention in v. 353. — ψεύδης is the predicate.

350-356. γάρ (confirmantis) refers to ὑπόσχεσις. — οὖν serves here

as a particle of reference, *as to that matter*, i. e. the *ὁπότεως*. — ἀστράπτων—φαίνων is put for ἀστράπτοντα, φαίνοντα, in agreement with Κρονίωνα, the case conforming to the one logically contained in the clause, κατανεύσαι Κρονίωνα being equivalent to κατένευσε Κρονίωνα. Cf. K. § 313. 1. There is no necessity with Köppen of supposing an anacoluthon. — ἐκιδέξῃ, *upon the right*. "When the Greeks were seeking omens from the flight of birds, they stood with the face to the north. Hence the favorable quarter of the heavens was their right. The Romans on the contrary, when taking auguries of this sort, looked towards the south, and therefore the propitious region of the heavens was their left. This will account for the apparent disagreement in the writings of the two people, the Roman omen on the left being fortunate, which to the Greek would have been unlucky, and *vice versa*." Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 348. — τῷ, *therefore*. — πῶς τινα, *before that each one*. See N. on v. 271. — Ἑλένης depends on ὀρήματα and στοναχάς, as the objective or casual genitive (S. § 194. 1), *sorrows and groans on account of Helen*. Some, however, regard Ἑλένης as the subjective genitive, *the sorrows and groans of Helen*. Cf. Butt. Lexil. No. 85. § 2.

358-361. ἀπέρσθω ἥς νηὸς (see N. on κομῆς, 1. 197) in order to draw it into the sea. — ἄλλων Greeks who remain at Troy, and carry on the war. — δάνατον καὶ πότμον. These words are often joined, like our colloquial phrases, *peace and plenty, long and lasting*, etc. — αὐτὸς . . . ἄλλω, *do you yourself deliberate well and be persuaded by another*. — ἀπόβλητον, *to be thrown away, useless*.

362-368. κατὰ φύλα, κατὰ φρήτας, *by races and clans*. The latter word refers to the subdivisions of a people into families or clans. — ὧς. See N. on v. 281. — εἰ δέ κεν ὧς ἔρξῃς. See N. on 1. 187. — ὧς, *thus as I advise*. — γνώσῃ. See N. on 1. 187. — ὧς δ' ἡγεμόνων κακὸς (sc. ἐστί), *who of the leaders is a coward*. ἡγεμόνων is attracted into the relative clause, it being properly the limiting noun of τοῦτον the omitted antecedent of ὧς. — κατὰ σφέας, *by themselves*. Cf. 1. 271. — μαχέσονται is the Epic future of μάχομαι. K. § 223. 3; S. § 183. — εἰ-ἤ, *whether-or*. — θεοσπεσίῃ (sc. βούλῃ), *by the divine counsel, the will of the gods*.

370-374. ἦ μὰν (Epic for ὑπὲρ), *yes truly*. — αὐτ', *again as at other times*. — αὐ γὰρ . . . ἔλεν. *O that there were*. K. § 259. R. 6; S. § 216. 1. — Ζεῦ τε . . . Ἀπολλων. Agamemnon invokes these deities to bear witness to the truth of what he says concerning Nestor. — τοιοῦτος as Nestor. — Ἀχαιῶν is the partitive genitive, the expression being=δέκα ἐξ Ἀχαιῶν. — τῷ in the apodosis has the signification of *then*. — κε-ἡμύσειε (cf. v. 148). See N. on 1. 232. — περδομένη (pass. part. of πέρδω) has an aoristic signification. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 216.

376-380. μετ', *into the midst of*. — καὶ γὰρ κ. τ. λ. Dionysius Halicarnassensis (de arte. ch. 9) shows with how admirable an artifice, Agamemnon conciliated the army to himself, by a frank confession of his

fault in alienating Achilles. — ἤρχον χαλεπαίνων, *I begin quarrelling* (S. § 225. 7) = *I began the quarrel*. — εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν (sc. βουλῆν), *but if ever we shall be of one counsel = shall be reconciled*. For the indicative, see N. on 1. 39. — κακοῦ of war. — οὐδ' ἡβαῖον, *not in the least*, refers here to time, *not a moment*.

381-385. Ἴνα. See N. on 1. 185. — Ἄρηα = μάχην. — εἶ . . . θέσσω, *let each* (τίς. see N. on v. 271) *fit well his shield*. — ἀμφίς has here a prepositional force (Mt. § 594. 1), *looking on all sides of his chariot to see if there be any defect*. — ὧς. See N. on 1. 276. — παρημέριοι. See Ns. 1. 424, 472. — Ἄρηι. See N. on v. 381.

386-393. γὰρ confirms παρημέριοι. — πανσῶλῃ receives emphasis from γέ. — εἰ μή. See N. on v. 156. — μένος ἀνδρῶν, *the bravery of men*, a periphrasis for *brave men*. — τευ (i. e. τῶός. S. § 78. 4). See N. on v. 271. — ἀμφί (about) with the local dative is found only in poetry. K. § 295. II. 1. — ἀσπίδος depends on τελαμών. The shield of the earlier Greeks, which was both large and heavy, was supported by a broad belt, laying over the one to which was suspended the sword. These belts are spoken of in 14. 404-406, as protecting Ajax from the spear of Hector. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 123. — χεῖρα is the synecdochical accusative. — τιταίνων, *with drawing*. See N. on 1. 168. — ὃν δέ κ' — νῆσσω, *and whomsoever I shall find*. Cf. K. § 333. 3; Mt. § 527. 1; S. § 217. 2. — ἐδέλομαι agrees with ὃν, and is followed by μιμνᾷσκειν. — οὐ . . . οἰωνούς, *he will have no hope after wards of escaping the dogs and birds of prey*. ἔρκιον, *certain, safe, that on which one can rely*. Cf. Butt. Lexil. No. 28. § 2. φυγῆειν κύνας = φυγῆειν θάνατον.

394-397. κύμα, sc. ἰάχει. — ὅτε κινήσῃ. See N. on 1. 80. — προβαλή-
τι σκοπέλῳ is in apposition with ἀκτὶ ἐφ' ὑψηλῇ. — τὸν δ' refers to σκοπέλῳ. — κύματα is limited by παντοίων ἀνέμων, the sense being *waves raised by winds blowing from every quarter*. The genitive is causal. Köppen supplies γενομένων, and constructs it as a genitive absolute. — ἔνδ' ἢ ἔνθα, *here and there*, denotes the shifting character of the winds, and is therefore exegetical of παντοίων.

398-403. ὀρέοντο, imperf. of ὀρέομαι = ὀρνυμι. — ἄλλος . . . θεῶν, *and one sacrificed to one god, and another to another*, i. e. each sacrificed to his own peculiar god. — μῶλον Ἄρης (see N. on v. 181), *the labor of Mars* = the peril of battle. — πίονα. See N. on νῆπιος, v. 38.

404-407. γέροντας. See N. on v. 21. — Παναχαιῶν is put for all the Greeks, because the Achæans were the leading people. — Νέστορα μὲς πρῶτιστα. See N. on 1. 247. — Ἰδομενῆα. See N. on 1. 145. — Αἴαντε δῶα, *the two Ajazes*, viz. the son of Telamon (see N. on 1. 138), and the son of Oileus, the leader of the Locrians, and highly distinguished for his skill with the spear, cf. v. 527. — Τυδέος υἱόν, i. e. Diomedes, one of the bravest of the chiefs, and whose exploits form the theme of the fifth book.

408-410. αἰτόματος. He was not invited because of his near relation-

ship to Agamemnon, although his rank entitled him to a place with the γέροντες. — βοήν ἀγαθός, *good in the battle-shout* = *brave in battle*. — ἕδεε (Epic for ἕδει) — ἀδελφεὸν ὡς ἐκονεῖτο = ἕδεε ὡς ἀδελφεὸς ἐκονεῖτο. The subject of the subordinate clause, is often attracted to the principal cause and made the object of its verb. So the Latins say: *nosti Marcellum, quam tardus sit* = *quam tardus sit Marcellus*. Cf. K. § 347. 3; Mt. § 296. 3. — περιστήσαντο, *they placed themselves around* = *they surrounded*. — οὐλοχύτας ἀνέλκοντο. See N. on 1. 449.

413-418. μὴ . . . δύναι — πρὶν με — βαλέειν, *let not the sun set — before that I cast*, etc. ἥλιον δύναι depends on a verb to be supplied such as εἵχομαι, δός, or ποίει. Cf. Butt. § 141. N. 6; K. § 306. R. 10. b; Mt. § 547; S. § 223. 7. — πυρὸς is the genitive of source used for the instrumental dative, *with fire*, i. e. from fire as the source. Crosby § 355. N; Mt. § 575. Obs. 2; K. § 278. R. 16. — βωγαλῖον is an adjective belonging to χιτῶνα, but is properly an extension of the idea contained in βατταί. Cf. Mt. § 446. Obs. 2. — παλῆες, Epic for πολλοί, is made trissyllabic for the sake of the metre. — ὀδᾶξ λαζόλατο γαῖαν, *may bite the earth* = *may dis*.

419-424. οὐδ' ἆρα πω, *not at all*. See N. on 1. 108. — ἐπεκραίνω. Some understand ἐέλδωρ. Cf. 1. 41. — δέκτο, Epic for ἐδέξατο. — ἱερὰ, Epic for ἱερὰ. — ἀμείγαρτον, *sad, severe*. Butt. (Lexil. No. 78) rejects the interpretation, *abundant, great*, given it by those who make it synonymous with ἄφθορος. Cf. Ody. 11. 400 with my note. — αὐτὰρ ἐπεὶ ρ' κ. τ. λ. See 1. 458-461.

425, 426. ἄρ, *then*. See N. on 1. 306. — ἀφύλλοισιν, *without leaves*, i. e. dry. — ἀμπεραντες, i. e. ἀναπεραντες. S. § 21. N. 2. — Ἥφαιστος = *fire*.

427-432. Cf. 1. 464-469.

435-440. μηκέτι . . . λεγόμεθα, *let us no longer discuss here*. S. § 218. 2. Clarke explains λεγόμεθα, *tempus colloquendo ieramus*. Butt. (Lexil. No. 76) says that μηκέτι λεγόμεθα (sc. ταῦτα), is a customary formula for breaking off conversation. — ἔργον refers to the battle for which they were preparing. — ἀγειρόντων, i. e. ἀγειρέτωσαν. — ἀδρῶσι ἔδε — ἴομεν (Epic for ἴομεν), *let us who are here go in company*. — ὅφρα κε — ἐγείρωμεν (for ἐγείρωμεν). A conditioning sentence is here implied by the modal adverb κε (i. e. ἔν), *in order that* (when we go through the army) *we may the more quickly excite*, etc. Cf. K. § 330. 4. — Ἄρρη. See N. on v. 381.

445-449. οἱ δ' ἄμφ' Ἀτρείωνα — βασιλῆες = *Atrides and the kings with him*. Cf. K. § 295. III. 1. b. — δύνον through the camp. — κρινόντες denotes the purpose of δύνον. See N. on 1. 13. — μετὰ is here an adverb. — αἰγὶς. The Ægis of Jupiter was said to have been made from the hide of the goat Amalthea, which had suckled him in his infancy. Victory had been promised him in his war with the Titans, if he wore a goat-skin with the head of the Gorgon. It appears that Minerva and Apollo on different occasions wore this portion of Jupiter's armor. Cf.

Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 17. — τῆς, from which, depends on ἡραιονταί (Epic for ἀειπονταί). K. § 162. — θυρόνοι, tassels. — ἑκατόμβοις, worth a hundred oxen. In the more ancient times, the worth of a thing was often denoted by its value in cattle. Cf. 6. 236; 23, 703, 705; Odys. 1. 431.

450-453. τῇ refers to αὐτῇ in v. 447. — παυδάσσουσα. Crusius renders this, *looking wildly around*; Voss, *far-shining*. Wolf after the Schol. and Eustathius explains it, *rushing wildly about*. It has been rendered by some *looking keenly about*. Reference seems to be had to rapidity of motion. — διέσσυτο, Epic 2 aor. mid. of διασέω, to rush or dart through. — δρύνουσ'. See N. on 1. 24. — πολεμίζειν and μάχεσθαι explain σθένος, *courage to make war and to fight*. S. § 222. 6. — τείσι limits γλυκίων. — ρέσθαι has the force of a substantive. S. § 222. 1.

455-458. ἤτε. See N. on v. 87. — ἔκαθεν . . . αὐγῇ, the flame is seen from afar. The point of the comparison lies in these words. — τῶν (= ἐκείνων referring to the Greeks) ἐρχομένων is the genitive absolute. — δεσπεσίω = magnificent, brilliant.

459-463. τῶν δ' is repeated in τῶν ἔθνεα (v. 464), in consequence of the intervening simile. So τοὺς δ' in v. 474, stands before τοὺς in v. 476. — Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, in the Asian meadow. In some editions the genitive Ἀσίῳ (for Ἀσίῳ) is found. This meadow lay on the Cayster, and on account of its fertility was called by way of eminence λειμῶν, and Ἀσίας. — Καῦστρου, Cayster, a river in Lydia flowing into the sea near Ephesus. — ἔνθα καὶ ἐνθα, hither and thither, in every direction. — ἀγαλλόμενος takes the gender implied in ἔθνεα, from its connection with δρύνων. Cf. K. § 241. R. 2; Mt. § 484. Obs.; S. § 157. 8. b. — προκαδίζοντων, while alighting (see N. on 1. 85, 88), agrees with δρύνων. It is unnecessary with Köppen to supply αὐτῶν.

464-468. ὡς τῶν ἔθνεα κ. τ. λ. The comparison lies between the noisy and tumultuous flight of the birds here spoken of, and the uproar and clamor of so many thousands rushing towards the Scamandrian plain. — πεδίον—Σκαμάνδριον. This plain lay between the rivers Scamander and Simois, and was the theatre of the principal battles in the Trojan war. — ποδῶν is the genitive of cause (see N. on 1. 65), and is limited by αὐτῶν and ἱππῶν. — μυριοί, ὅσα τε φύλλα, myriads, as numerous as are the leaves, etc. — ὄρη. In v. 471, it is fully written ἐν ὄρη εἰαρινῇ. This comparison has reference to the number of the troops.

469-473. ἀδυνδόν. See N. on v. 87. — ἡλάσκουσιν, swarm around, is an Epic form of ἀλάσκειν. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 155. — γάλας, Epic for γάλα. — δεύει, fills; literally, moistens. — τόσσασι ἐπὶ (see N. on 5. 244) Τρῶεσσι κ. τ. λ. In this simile, the active and ever-varying movements of the forces are illustrated. Heyne remarks, that the whole comparison lies in διαβρῖσθαι (sc. Τρῶας) μεμαῶτες (see N. on v. 543).

474-479. τοὺς δ'—τοὺς ἡγεμόνες. See N. on v. 459. — πλεῖρ' = far

wandering, or perhaps in the sense of *large, extensive flocks*. — αἰπόλοι *húmpes*, *goat-herds* (S. § 156. N. 5). *húmpes* is explained by αἰπόλοι. — ρεῖα, *easily*. — διακρίνωσιν, *might separate*, not *will separate*, inasmuch as the use of the subjunctive excepts the realization of the fact in future time, which would be denoted by the indicative. Cf. Jelf's Kühn. § 268. 4. — ἐπεὶ κε (= ἐπὶν) — μνέωσιν. See N. on l. 168. — ὡς τοὺς ἡγεμόνες κ. τ. λ. This comparison illustrates the orderly movements of the army, and the obedience rendered to the leaders. — ἵεναι denotes the object of διακόσμεον. — μετὰ. See N. on v. 446. — ὄμματα and κεφαλὴν are accusatives synecdochical limiting ἵκελος. — Ἄρει δὲ ζώνην, *in his belt like Mars*. The belt is here taken for the whole armor, and is metaphorically used for *warlike appearance*. In the next clause, the strength of Agamemnon is represented by στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.

480-483. βοῦς — ταῦρος, *a bull*. So we have οὗς *κάπρος* in 17. 21. The second noun renders the first more specific. — ἀγέλῃ, i. e. *in ἀγέλη*. — πάντων depends on ἔξοχος. — τοῖον ἔρ', *just so*. — ἐν, *among*. — πολλοῖσι — ἡρώεσσιν is rendered emphatic by the hyperbaton. Cf. Jelf's Kühn. § 904. 1.

484-492. ἔσπετε, Epic for ἔπατε. — Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν. The Muses dwelt in Olympus. Cf. Hes. Theog. 68. — γὰρ denotes the reason for the invocation of the Muses. — πάρεστε, "*sc. πᾶσιν, adeste omnibus rebus*." Crusius. — ἡμεῖς δὲ stands opposed to ὑμεῖς. — κλέος οἶον, *the report only*. — πληθύν, *their multitude*. — οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι — οὐδ' εἰ μοι — εἰεν, *I could not relate — not if there were to me*, etc. There is an imitation of this in Virg. *Æn.* 6. 625. — εἰ μή, *unless*. — μνησαίαδ', i. e. *μνησαίντο*. — αἶ = δέ. — προπᾶσας, *the whole, all together*.

494. The catalogue of the ships which now follows, and which from its first word has received the name *Βοιωρία*, has always been celebrated, as an ancient piece of geography, and for the accuracy and clearness of its topographical details. An orderly arrangement of the countries mentioned is preserved through the whole enumeration. Commencing at Bœotia, the poet conducts his reader through the states lying on the direct route to Peloponnesus, after which, he proceeds from place to place to Thessaly, in the order, as Trollope observes, in which a traveller would visit them. The distinctive features of each country are noticed, to the fidelity of which description the results of modern travel bear ample testimony. There is also a pleasing variety and beauty of detail, which, with its rare melody of versification, has always rendered this a charming portion of the *Iliad*. As a specimen of ancient geography, such respect was paid to it, that it was not only commented upon by many writers, but in some of the Grecian states, the youth were required by law to commit it to memory. Solon is said to have appealed to it, in the dispute between Athens and Megara, respecting the possession of Salamis.

In respect to the number of the ships and troops, the Scholiast puts the

former at 1166. Eustathius finds in the catalogue the number 1186. Thucydides, using a round number, says that the armament consisted of 1200 ships. In this he is followed by Plutarch, who, supposing each ship to carry 100 men, fixes the number of troops at 120,000. But Thucydides taking the mean between the largest vessels, those of the Boeotians carrying each 120 men, and the smallest belonging to Philoctetes and Achilles, which carried only 50, makes the number 102,000. It may be remarked, that later poets speak in round numbers of *a thousand ships* sent to Troy. Cf. Eur. Androm. 106; Virg. Æn. 2. 198. It is evident that the exact number cannot be ascertained, as it is impossible to know how many were conveyed in each ship. The armament, however, was very large, and worthy of the poetic amplification and splendor of imagery, with which the marshalling of the forces and their approach to battle are related by Homer.

494-498. *Βοιωτῶν*. The poet commences with the Boeotians, because in their country lay the haven of Aulis, whence the Greeks sailed to Troy. — *μὲν* refers forward to δὲ in v. 511. There is a disparity of form in the clauses, the latter being periphrastic. — *οἱ δ'*, sc. *Βοιωτῶν*. — *Τρίην, Hyria*, was a Boeotian town on the Euripus, destroyed in the time of Strabo. Col. Leake (North. Gr. Vol. II. p. 469) thinks that those ancient critics were right, who supposed that Hyria was the same place as Hysiae. — *Σχοῖνον*. This town lay on the river Schoenus not far from Thebes. Near it was Scolus (Σκῶλος). — *παλὺκημὲν τ' Ἑτερόν, the hilly Eteon*. Leake (North. Gr. II. p. 382) conjectures this town to have been situated on the right bank of the Asopus, near a rocky gorge, through which that river finds its way to the plain of Tanagra. — *Θέσπιαν*. This town lay at the foot of Helicon. — *Γραῖαν, Graea*, was afterwards known as *Tanagra*. — *Μυκαλησόν, Mycalessus*, lay on the height commanding the bay of Egripo.

499-510. *οἱ τ' ἀμφ' Ἄρμ' ἐνέμοντο, who lived about Harma*, i. e. dwelt in Harma and its vicinity. — *Θισβην, Thisbe*, occupied the site of the modern Kakósia, on the southern side of Helicon, and a short distance from the sea. This region is now noted for its abundance of wild pigeons. Cf. Leake's North. Gr. II. p. 507. — *Κορώνειαν, Coroncia*, celebrated in subsequent times for the battles in its vicinity, among which was the one in which the Athenians suffered the great defeat spoken of in Thucyd. I. 118. § 2. — *Πλάταιαν, Plataea*. This city was celebrated for the great victory there gained by the Greeks over the Persians, and its memorable siege by the Lacedæmonians (cf. Thucyd. II. 75-78; III. 20-24; 52-68). — *ὑπὸ δ' Ἰπιδας, Hypothebes*, i. e. under or near to Thebes, which city had been destroyed by the Epigoni, and hence was not enumerated in the catalogue. — *Ὀγχηστον, Onchestus*, was situated near the Copaic lake, on the low ridge which separates the Teneric and Thetæan plains. In the time of Pausanias, there remained in its ruins, the temple and statue of Neptune in an *ἄλσος* or sacred grove, where now stands the convent

Mazaraki. Cf. Leake's North. Gr. Vol. II. pp. 214, 215. — *Ἄρνη*, *Arne*, is thought by Leake and other modern geographers, to have been the same place with Cheronea. — *ῥαδέην* "ob cultum Bacchi." Bothe. — *Ἰσχατόρσαν*. It was a frontier town. — *κοῦροι*. See N. on l. 478.

511-515. *Ἀσπληδόνα*—*Ὀρχομεῖον Μινύειον*. These places are not enumerated with the other Boeotian towns, because they were independent and commanded by their own princes. Aspledon lay about 20 stadia N. E. of Orchomenus, on the site of the present Tzamali. It was subsequently called Endielus from its pleasant situation. Orchomenus once rivalled Thebes itself in power and splendor. Cf. 9. 881. See also Leake's North. Gr. II. pp. 144-153. — *Ἀΐδεια*, the son of *Azeus*. — *παρθένος αἰδοίη* previous to her connexion with Mars. — *ὑπερώϊον*, an upper chamber, where in Homer's time was the women's apartment. In subsequent times, the female apartments were on the same floor with those of the men. — *Ἀρνή* is the dat. commodi (see Ns. on l. 89, 159) after *οὗς τέκεν Ἀστυόχη* — *δὲ* = *γάρ*. — *οἱ* refers to *Ἀστυόχη*.

517-526. *Φωκίαν*. Phocis was a tract of country lying north of the gulf of Corinth and west of Boeotia. — *Κυπάρισσον*, *Cyparissus*, lay on Parnassus a short distance from Delphi. Its later name was Apollonius. — *Πυθῶνα*, *Pythion*, so called because it had a temple and oracle of Pythian Apollo. It was subsequently called Delphi, and now Kastri. Cf. Leake's North. Gr. II. p. 553. — *Χρῖσαν*. Its modern name is Chroso. — *ῥαδέην* to Apollo. — *Πανοπία*, *Panopea*, a town situated on the road to Delphi, where was the fabled abode of Tityas. At the mouth of the little valley below the citadel of Panopea, Pausanias mentions his sepulchre, describing his monument as upwards of 200 yards in circumference. Cf. Müller's Dorians, vol. i. p. 329; Mure's Greece, vol. i. p. 211. — *Κηφισόν*, *Cephisus*. This river rises at the foot of Parnassus from numerous and copious springs, and after a sinuous course through Phocis and a part of Boeotia, empties itself into the Copaic lake. Its modern name is Mauro-Nero. — *Λίλαιαν*, *Lilæa*. Its ruins are now called Paleómastra, and are situated on the left bank of a ravine, about half a mile from Kefalovryses (*κεφαλοβρύσεις*) or fountain-heads of the Cephisus. Cf. Leake's North. Gr. II. p. 71. — *τοῖς . . . ἔποντο*, these came in forty black ships; literally, *forty black ships followed these*. — *οἱ μὲν*, i. e. Schedius and Epistrophus. — *Βοιωτῶν . . . ἀριστερά*, near the Boeotians on the left.

527-535. *Λοκῶν*. The only tribes of the Locrians known to Homer were the Epicnemidian and Ozolæ. The latter tribe dwelt north of the Corinthian gulf, between Phocis and Ætolia. The Epicnemidian Locri occupied a small district immediately adjoining Thermopylæ. In this catalogue both tribes are considered as one people. — *Ἄϊας*. See N. on v. 406. — *οὗτ' ὅσους γε ὕσας—ἀλλὰ πολλὰ μείων*, not so large—but much less. The two-fold assertion in the positive and negative form, gives emphasis to the idea. The smallness of Ajax is rendered still more prominent by

δάσας μὲν ἔην. — λινοδόρηξ, *having a linen cuirass*. — ἔγχυε, dative of the way or manner. — ἐκέαστο, pluperf. of *καίνομαι* (*to excel*) with the imperf. signification. — Πατέλληρας and Ἀχαιοὺς are here put for the whole Grecian army. — Κύνον, *Cynus*, was situated on a peninsula of the same name terminating the Opuntian gulf, and was the emporium of Opus, the capital of the Locrians, from which it was 60 stadia distant. — Ὀπιδέρρα, *Opoeis*, i. e. Opus. See preceding note. — τῷ δ' refers to *Αἴας*. — οὐ . . . Εὐβοίης, *who live opposite the sacred Eubœa*. Some translate *πέραν*, *beyond*. But cf. Butt. Lexil. No. 91.

536-544. Εὐβοίαν, *Eubœa*, opposite Bœotia, now called Negropont. The epithet *ιερῆς* (v. 535) was given it *ob cultum Apollinis*. — μένεα πνέοντες, *breathing strength* = animated with courage. Cf. Milton's *Paradise Lost*, Book 2. 697:

" — and breath'st defiance here and scorn,
Where I reign king, ————— "

See also Acts 9. 1. The expression is founded upon the well-known fact, that when men are under the influence of strong emotions, they breathe with quickness and vehemence, and hence in metaphorical language, they are said to breathe out anger, rage, threats, defiance, or whatever passion or feeling has taken possession of their breasts. — Ἀβαντες. These were the earliest inhabitants of Eubœa. Cf. Smith's *Crus. Lex.* — Χαλκίδα τ' Εἰλείριαν, *Chalcis and Eretria*. The former was the chief town of Eubœa, on the S. E. side of the island, and on the narrowest part of the Euripus. It is now called Egripo. Eretria lay also on the coast, a short distance S. E. from Chalcis. — Ἰστίαν, *Histiæa*, was situated near the modern Oreôs, on the north-western extremity of the island. — Κήρινθον, *Cerinthus*, lay between Chalcis and Histiaæ on the shore of the Ægean sea. Hence its epithet *ἔφαλον*. — Δίου τ' αἶψα πολλέδρον, *the lofty town of Dion*. This Eubœan town was situated on the promontory of Cenæon. — Κάρυστον, *Carystos*, lay on the south-east coast of Eubœa, near the extremity of the island. It was famed for its marble. — Στύρα, *Styra*, lay a few miles N. W. of Carystos on the same coast. — αἶψ', *next in order*. — ὕς Ἀρης, *offspring of Mars*; literally, *a branch or sprig of Mars*. Some take it in the sense of *vir fortis*. — Χαλκωδοντιίδης is a patronymic, Elphenor being the son of Chalcodon. — δοῖ, "*celeris, acres, non fortes generatim ut placet Buttmanno Lexil.*" Bothe. — ἐπίδωκε κομῶντες. Their hair was cut in front, to prevent their being seized by the foe, but left long behind, to show that they never turned their backs in fight. — μεμαῖτες (2 perf. part. of μέμαυ) ὀρεκτῆσιν μελήσιν (sc. μάχεσθαι), *eager to fight with extended spears*. They used their lances in standing fight, unlike the Locrians who fought with missiles at a distance. Cf. 13. 713. — θήλων limits δόρηκας.

546-555. "Locus nobilissimus quo gloriari solabant Athenienses." Wolf

— Ἀθήνας. The epithet *εὐκτίμενον* shows that this was a flourishing town at a very early age. — δῆμον, *the people*. — ποτ', *formerly*. — τέκε . . . Ἀρουρι (= Γαῖα). The Athenians prided themselves on being the original settlers of the soil (*οἱ αὐτόχθονες, aborigines, indigenæ*). — καδ' . . . νηφ, *and placed him in Athens in her own temple*, i. e. caused his statue to be placed there. The object of τέκε and εἶσεν is to be supplied from the context. καδ' (i. e. κατὰ) belongs to εἶσεν. Cf. K. § 300. 2. See N. on v. 156. — μιν refers to Erectheus, although some understand by it Athene. — περιτελλομένων ἐνιαυτῶν. Cf. *volventibus annis*. Virg. *Æn.* 1. 234. Reference is had to the regular time of the returning festival. — τῶν, i. e. the Athenians. — Πετεῶο gen. of Πετεός. S. § 46. — τῷ limits ὁμοίος. — κοσμήσαι has the force of a synecdochical accusative limiting ὁμοίος. — ἵππους refers to war-chariots, as cavalry were not employed in the Trojan war. — ἐρίζεν (sc. αὐτῷ), *vied with him*.

557, 558. Αἶας. See N. on l. 138. — Σαλαμῖνος, *Salamis*, an island celebrated as being the place to which the Athenians retired before the army of Xerxes. — Ἰν', *where*. It was to this verse that the Athenians appealed, in their contest with the Megareans concerning the possession of Salamis, on the ground that Ajax united his ships with the Athenian fleet. See N. on v. 494.

559-566. Ἄργος (now Argos) was the chief city of Argolis on the Inachus, a river flowing into the Argolic gulf. — Τίρυνθα, *Tirinthus* or *Tiryns*, lay a short distance S. E. of Argos, and was famous for its massy walls (whence its epithet *τειχιόεσσα*), supposed to have been built by Lycian workmen called Cyclopes. For an interesting account of these ruins, cf. Leake's *Morea* II. pp. 349-356. — Ἑρμιόνην, *Hermione* (now Kastri), was a town and port on a peninsula of the eastern shore of Argolis. — Ἀσίνην, *Asine*, lay S. W. of Hermione about midway between that town and Argos. — βαδὺν . . . ἐχούσας. Both Hermione and Asine were situated on the Argolic gulf. — Τροιζήν', *Træzen*, lay E. of Hermione on the Saronic gulf. — Ἐπίδαυρον, *Epidaurus*, was a town on the Saronic gulf, N. W. of Træzen and E. of Argos. — Αἴγινα, *Ægina*, was a well-known island in the Saronic gulf, about mid-way between Salamis and Argolis. — Μάσσητα, *Mases*, in the time of Pausanias was only a haven of the Hermionenses. Cf. Leake's *Morea*, II. p. 461. — Ξένελλος. He was the charioteer and companion of Diomedes, and one of the Epigones. — τρίτατος = *as the third leader*. — Μηκεστίος is trissyllabic by synizesis. — Ταλαϊονίδαο, Epic for Ταλονίδης, *son of Talauis*, i. e. Adrastus. — συμπάντων δ' ἡγήτο, i. e. was chief commander.

569-575. Μυκήνας, *Mycenæ*. This city lay N. E. of Argos, on the site of the present village Krabata or Karvata. In the time of the Trojan war, it surpassed Argos in splendor and power. — Κόρινθον, *Corinth*, which at this time was under the sway of Agamemnon. It is thought to be referred to in 6. 152, by the name Ἐφύρη. — Κλεωνάς, *Cleonæ*, lay nearly

south from Corinth in the direction of Argos. According to Strabo, it was 120 stadia from the latter, and 80 stadia from the former place. — *Ἀραιδιούτην, Aradhiyrea*, was a town between Sicyon and Argos, near the sources of the Argolic Asopus. Cf. Leake's *Morea*, III. p. 344. — *Σικυῶν, Sicyon*, lay N. W. of Corinth, on a table-summit three miles in circumference, about two miles from the Sinus Corinthiacus, and was anciently a place of great strength and opulence, as well as the seat of the fine arts, especially of painting. — *Ῥερησίην, Rereshien*. If, as Pausanias thinks, this town was the later Ægeira, it lay on the Corinthian gulf, N. W. of Sicyon. — *Γονόεσσαν, Gonoessa*, was situated on a promontory about mid-way between Ægeira and Pellene (Πελλήνην), which latter place lay S. W. of Sicyon, on a high and precipitous hill, about 60 stadia from the Corinthian gulf. — *Ἀἴγιον, Ægium*, was on the Sinus Corinthiacus, S. W. of Ægeira. — *Αἰγιαλὸν τ' ἀνὰ πάντα* refers to the remoter coast, as far as the borders of Elis. — *Ἑλικήν, Helice*, lay on the gulf a little distance S. E. of Ægium, and near to Bura. It will be seen that the dominion of Agamemnon embraced the north-west portion of Argolis, that of Diomedes the south-eastern part. — *πολὸν πλείστοι, by far the most numerous*. See N. on v. 220. — *ἐν δ' . . . χαλκόν, "inter hos armari solebat, his intererat, hos ducebat."* Bothe. — *αὐτὸς (= he in person)* is considered by some as standing opposed to *Μενέλαος* (v. 586), whom he placed over the troops from Lacedæmon (cf. v. 587). — *ἄριστος, most eminent, highest in authority*, not *bravest*, inasmuch as Achilles and Ajax at least were his superiors in battle. Cf. 1. 91, 278.

581-588. *κῆτῶεσσαν, hollow, abounding in hollows*, an epithet of Lacedæmon given it from the valley of the Eurotas. See N. on 3. 443. The theme *κῆτος* is cognate with *κύτος, a hollow*. Cf. *Odys.* 4. 1; 3. 158 with my note. — *Φᾶριν* lay a short distance south of Amycla. — *Σπάρτην, Sparta*. This celebrated city lay on the Eurotas, near the ruins of which is the present Magula. — *Μέσσην, Messe* (now Massa), was a town and port near the extremity of the promontory of Tænarus. Col. Leake (*Travels in Morea*, vol. I. p. 286) says that the epithet *πολυτρήρων* applied by Homer to this place, was confirmed by his guides, who say that the caverns in the cliffs of Cape Grasso abound with wild pigeons. — *Βρυσεῖς, Crusius* says that this old town lay south of Sparta. — *Ἀμύκλας, Amyclas*, lay on the Eurotas, a short distance below Sparta. — *Ἑλος, Helos*, was situated on the Sinus Laconicus near the mouth of the Eurotas, and hence its epithet *ἑφαλον*. — *Λάαν, Laas*, or *Las*, was also situated on the Sinus Laconicus, S. E. from Helos, about ten stadia from the sea. — *Ὀφρύλον, Ætylus*, lay on the Sinus Messeniæ N. of Messe. — *οἱ* refers to Agamemnon. See N. on 1. 104. — *ἀντρέπε, apart* from Agamemnon's troops. — *προθυμίῃσι, zeal, eagerness*. Some render it, *valor, courage*. It seems rather to refer to his enthusiasm in this war, which had been undertaken in his behalf. This view is corroborated by

the following context. For the plural *πρωμίησι*, see N. on 1. 206. — *τίσασθαι* . . . τε. See N. on v. 356.

591-600. Πύλον. See N. on v. 77. — Ἀρήνην, *Arene*, was a Messenian town lying on the sea-coast N. of Pylos. — Θύριον, *Thyros*, lay on the Alpheus, most probably where that river forms the boundary between the Pylians and Eleans. — Αἴπυ, *Æpy*. Crusius thinks that this was a town of Elis, situated on the Alpheus, where it flows between that country and Messenia. Cf. Leake's *Morea*, II. p. 76. — Κυπαρισσήντα, *Cyparisscis*, lay on the coast a short distance S. E. of Arene. — Ἀμφιγένηαν, *Amphigenia*, probably the later Amphipolis, on the sources of the river Amphitas in the north-eastern part of Messenia. Cf. Kiepert's *Larger Atlas*, Map Messenia. — Ἑλος, *Helos*, is supposed to have been situated on the Alpheus. — Δόριον, *Dorion*, lay in the western part of Messenia, on the river Cyparissos, some distance from the coast. — παῦσαν ἀοιδῆς, *caused to cease from song* (i. e. the art of song). K. § 271. 2; S. § 197. 2. — Οἰχαλίην, *from Œchalia*. As Homer mentions Œchalia in Thessaly (cf. v. 780), it is thought that there were two places of this name belonging to Eurytus, the one which is here spoken of being in Messenia. — στείτο, *he asserted*. Similar to this is our colloquial expression, *he stood to it*. — νικησέμεν depends on στείτο. — εἶπερ ἂν—ἀείδοιεν. See N. on 1. 60. — ἀοιδῆν. See N. on v. 595. — ἐκλέαδον, *caused to forget*, Epic reduplicated 2 aor. for ἔλαδον. Cf. *Soph. Gr. Verbs*, p. 185.

603-614. Ἀρκαδίην, *Arcadia*, was an inland country of Peloponnesus, which accounts for their paying no attention to maritime affairs. Cf. v. 614. — Κυλλήνης, *Cyllene*, a high mountain in the northern border of Arcadia near Stympthalos. — παρά, *near*. The monument here spoken of was on the declivity of the mountain. — ἀνέρες ἀγχιμαχηταί, i. e. they did not fight with missiles. — Φένεον, *Pheneus*, was a town lying a short distance S. W. of Cyllene. — Ὀρχομενόν, *Orchomenos*, lay a short distance N. of Mantinea. Col. Leake identifies its site, as the place where now is a small village, at the foot of a detached height belonging to Mount Alonistena. *Travels in Morea*, II. p. 276. — Τεγῆν, *Tegea*, was S. of Mantinea on the road to Sparta. — Μαντινέην, *Mantineia*, was situated in the eastern frontier of Arcadia, and was celebrated in later times for the great battle between the Boeotians and Spartans, in which Epaminondas was slain. — Στύμφηλον, *Stymphalos*, a town near Mount Cyllene, on the Stympthalian lake, which was famous for its birds destroyed by Hercules. — Παρρᾶσιν, *Parrhasia*, was probably a town in the district of the same name in the south-western part of Arcadia. — ἐπιστάμενοι πολέμῳ, *skilful in fighting*. The infinitive may be referred to S. § 195. 1, or § 182. — αὐτοῖς belongs to Ἀγαμέμνων. — γὰρ introduces a sentence, which explains how it was that the Arcadians, being an inland people, brought sixty ships to the war. See N. on v. 603. — περὶ denotes the object of δῶκεν—εἰς. — ἐπεὶ introduces the reason why the Arcadians were

dependent on Agamemnon for ships. — *θαλάσσια ἔργα* = navigation. — *μεμήλει*, Epic 2 pluperf. of μέλω, with imperf. signification. This verb is limited by σφί.

615-624. *Βουπράσιον*, *Buprasium*, lay in the northern part of Elis, near the frontier of Achaia. It is here considered as a district of Elis. So Bothe interprets "*Buprasium et reliquam partem Elidis, quam partem in sequentibus describit.*" — *Ἠλιδα*, *Elis*, was a country lying on the western side of Peloponnesus, bounded S. by Messenia, E. by Arcadia, and N. by Achaia. There was a city of the same name situated on the Peneus, about 120 stadia from the sea. — *ὅσον ἐφ'* (i. e. *ἐφ' ὅσον*), *as much as*. — *Τρμίσση-Μύρσινος-Ὀλενίη-Ἀλεισιον*. These towns lay, the first in the western part of Elis near the sea, the second, a short distance S. of Buprasium, the third (called the *Olenian rock*), on Mount Scollis which separates Elis from Arcadia, the fourth, in the more southern part of Elis, about 60 stadia N. of Olympia, on the road to the town of Elis. These four cities inclosed (ἐντὸς ἐέργει) the central portion of Elis. — *ἐμβαυον*, *embarked* in each vessel. — *Ἐπειοί*. These appear to have been at this time the leading people of Elis. — *ῥῆς* is in apposition with *Ἀμφίμαχος* and *Θάλλιος*, and *ὁ μὲν* and *ὁ δ'* are in partitive apposition with *ῥῆς*. See N. on l. 606. — *Ἀκτορίωνος*, *the sons of Actor*, inasmuch as he was the father also of Cteas. Cf. l. 185. — *τῶν δ'* = *the third division*. — *τῶν δὲ τετάρτων*. Another leader of the Epeians, viz. Otos, is mentioned in l. 585. — *Ἀυγηίδαο*, *the son of Augeas*. Polyxenus was therefore the grandson of Augeas. This king was celebrated for his herd of 3000 cattle, the stalls of which had not been cleaned in 30 years, but which labor Hercules accomplished in one day.

625-629. *Δουλιχίω*, *Dulichium*, was one of the Echinades, identified by Col. Leake (see *Travels in North Gr.* III. p. 50) with Petalá the largest of the group. It lay nearly E. of Ithaca. — *Ἐχινάων* (sc. *ἑλλων*), i. e. *Ἐχινάδων*. — *ἄλδς* refers here to the outer bay of the Sinus Corinthiacus. — *Φυλεύς*, *Phyleus*, was banished by his father Augeas, because, when chosen arbiter between him and Hercules, in respect to the reward promised to the latter for cleansing the stables, he decided in favor of Hercules. — *πῶτε*, *formerly*.

631-637. *Κεφαλλῆνας*, *Cephalenians*, was the general name given to those who inhabited the islands and places here mentioned. — *Ἰθάκη*, *Ithaca*, celebrated as being the residence of Ulysses. It is a small rocky island lying N. E. of Samos (*Ἰάμος* now Cephallenia), from which it is separated by a strait of six miles. — *Νήριτον εἰνοσίφυλλον*, *leaf-shaking* (i. e. *woody*) *Neriton*. This mountain (now called Anófi) was in the southern part of the northern division of Ithaca. Cf. Mure's *Greece*, vol. I. p. 71. — *Κροκύλει*, *Crocyleia*. It has been a matter of doubt, whether this and the following place were towns in Acarnania or in Ithaca. Had they been in Ithaca, we should have expected some mention to have

been made of them in the Odyssey. — Ζάκυνθον, *Zacynthus*, now Zanto, lies S. of Cephalenia. — Σάμον. See N. on Ἰθάκην supra. — ἡπειρον, *the main land, the continent*, refers here to Acarnania including the island Leucadia. — μυλοπάρηοι, *having red sides* (literally, *cheeks*). The sides of the ship near the prow, were frequently painted with red or purple (cf. Odys. 11. 124).

638-643. Αἰτωλῶν. *Ætolia* was bounded on the S. by the Sinus Corinthiacus on the W. by Acarnania, and on the E. by Locria. — Πλευρῶν'—Καλυδῶνα. These towns lay on the road leading from Chalcis to Acarnania, the former a short distance W. of the latter, which was celebrated for the boar-hunt in its vicinity. — Ὀλέων, *Olenus*, was situated some distance N. of Calydon. — Πυλήνην, *Pylene*, lay N. W. of Pleuron on the Acarnanian road. — Χαλκίδα, *Chalcis*, lay on the outer Corinthian gulf, a short distance from the Narrows, and near the mouth of the Evenus. Cf. Thucyd. II. 83. § 3. — οὐ-ῆσαν, *were not*=were no longer living. — γὰρ explains why Thoas led the *Ætoli*ans. — οὐδ' . . . ἦν, *nor was he himself still living*. — τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο (i. e. ἐπετέταλτο πάντα), *to him* (i. e. to Thoas) *all things* (=chief command) *were committed*. — ἀναστέμεν denotes the purpose of the preceding verb.

645-651. Κνωσόν, *Cnosus*, lay on the northern coast, in the central portion of the island, a short distance from the sea. — Γόρτυνα, *Gortyna*, was situated in the centre of the island, N. E. of Cape Matala, and S. E. of Mount Ida. — Λύκτιον, *Lycios*, was situated inland, a short distance S. E. of Cnosus. — Μίλητον, lay on the northern coast, E. of Cnosus, and was the parent city of Miletus in Ionia. — Λέκαστον, *Lycastus*, lay on the road from Cnosus to Gortyna. It received the epithet ἀργινέεις, from the white cliffs on which it was built. — Φαιστόν, *Phaistus*, lay S. W. of Gortyna, near Cape Matala. — Ῥέτιον, *Rhutius*, was a town lying E. of Gortyna, near the sources of the river Electra. The towns here mentioned appear to have been situated in the central portion of the island. — ἑκατόμπολιν. This is spoken in round numbers, to designate the numerous population and great fertility of the island. In Odys. 17. 174, it is said to have contained 90 cities, a difference which some attribute to the destruction of ten cities, in the insurrection which took place on the return of Idomeneus from the Trojan war. But Bothe well remarks "Homeri vocem non ad vivum ressecandum est." See Odys. l. c. with my note. — Μηριόνης. He was the charioteer and ὁδραγὸς (cf. 4. 254) of Idomeneus. See N. on v. 564.

654-660. Ῥόδον, *Rhodes*. This island was celebrated for its Colossus, and the sieges which it sustained against Demetrius (B. C. 304), and against the Turks (A. D. 1480). — Λίνδον, *Lindus*, a town on the south-eastern coast of the island. — Ἰηλυσόν, *Jelysus*, lay on the north-western coast, N. E. of Camirus (Κάμειρον) which was situated near Cape Mylantaia.

— βίη Ἡρακλεῖα (= Ἡρακλῆος), *the strength of Hercules = the mighty Hercules*. — Ἐφύρης. There were several places in Greece, bearing the name of Ephyra, one near Corinth, another in Elis, and a third in Theoprotia, which is generally supposed to be the one referred to here. Cf. Odys. 1. 259. — Σελλήεστος. The river Selleis flowed from the S. W. into the Cocytus, a little above the junction of that stream with the Acheron. Ephyra lay a short distance below the junction of the Selleis and Cocytus. — πέρας, *when he had laid waste*. See N. on 1. 85.

661-669. τράφη. The use of the second aorist ἔτραφον as passive (cf. 5. 555; Odys. 8. 28), has induced Buttmann (cf. Ir. Verbs, p. 245) to decide against this reading as a Homeric form. He suggests τράφ' ἐνὶ as the original reading. — αὐτίκα, *suddenly*, i. e. accidentally. So Clark: *casu et fortuito occidit si historiae fides*. — μήτρῳ, *his mother's brother*, i. e. his maternal uncle. — αἶψα δέ, *and immediately*, is used, says Crusius, in the narration of a fact, αἶψα τε in universal propositions. Cf. 19. 221. — ὅγε (*the same*) marks emphatically the identity of the subject in both clauses. Cf. K. § 808. R. 2. See N. on 8. 302. — βῆ φεύγων, *fled away*. Cf. S. § 225. 8. — οἱ (here enclitic) is the dative after ἀπέλησαν. — ἀλώμενος, *after having wandered about*. See N. on 1. 85. — τριχῶν . . . καταφυλαδόν, *and they* (i. e. Tleptolemus and his people) *dwell in three divisions by tribes*. Some think that reference is had to the three-fold division of the Doric race, viz. the Hyllæans, Dymæans, and Pamphylians. Cf. Odys. 19. 177. — ἐκ = ἐπὶ.

671-675. Σύμηθεν, *from Syme*. This was a small island lying N. of Rhodes. — τῶν ἄλλων Δαναῶν, *the other Danaans = all the Danaans*, inasmuch as ἄλλων serves merely to distinguish them from Nireus, with whom they are compared. — μετ', *after = with the exception of*. — ἀλαπαδνός *weak, unwarlike*.

676, 677. Νίσυρον, *Nisyru*, was a small island S. W. of the promontory of Cnidus. — Κάρπαδον (Epic for Κάρπαδον), *Carpathus*, an island lying between Crete and Rhodes, and giving its name to the surrounding sea. — Κάσος. This small island lay between Crete and Carpathus, — Κῶν, *Cos*, a small island, lying a short distance N. W. of the promontory of Cnidus. — Καλύδνας. These were two islands lying N. W. of Cos, and taking their name from the largest which is now called Calymna. The other was probably Leros.

681-684. Πελασγικὸν Ἄργος was a town in Thessaly, according to some, the later Larissa. — Ἄλον, *Alus*, a town in Achaia Phthiotis in Thessaly, upon or near Mount Orthrys. — Ἀλόπη, *Alope*, is supposed to have been situated in the southern border of Achaia Phthiotis, on the Malean gulf. — Τρηχῶν. *Trachis*, lay on the Malean gulf, a few stadia N. W. of the later Heraclea. — Φθίην. See N. on 1. 155. — Ἑλλάδα, *Hellas*. The precise situation of this place is unknown. It was probably a town with a

district of the same name in Phthiotis, as was also Phthia. — Μυρμιδόνες. See N. on 1. 180.

685-694. ἀρχὸς Ἀχιλλεύς. Under him were five subordinate leaders. Cf. 16. 168-197. — πολέμοιο. S. § 193. — οὐ . . . ἡγήσασθε, for *there was no one to lead them to the ranks*. ὅστις-ἡγήσασθε. K. § 233. 4. See N. on v. 188. — νεῖρο = *lay inactive*. — κόβρης. See N. on εὐχολῆς. 1. 65. — Βρισηίδος. See N. on 1. 184. — Δυρρησοῦ, a town in the northern part of Mysia, near the source of the Evenus, a short distance S. W. of Thebes. — Θήβης. See N. on 1. 866. — καὶ (i. e. κατὰ) is to be taken adverbially. Some may prefer to connect it with ἐβαλεν by tmesis. — ἐγχεσφόρους, *skilled in the use of the spear*. Some explain it, οἱ ἔχουσι τὴν μοῖραν τῶν ἐγχείων, *those whose fate it is to bear the spear*. — τῆς is the genitive of cause. — τάχα . . . ἔμαλλεν, *but he was quickly to rise again*.

695-699. The district governed by Protesilaus, appears to have been in the eastern part of Phthiotis. — Φυλάκην, *Phylace*, was the capital of this district. — Πύρασον, *Pyrazos*, a town in the north-eastern extremity of Phthiotis. — Δήμητρος τέμενος, *having a field sacred to Ceres*. This field, which was noted for its great fertility, is said by Crusius to have lain two stadia from the town. — Ἴσωνα, *Ilon*, lay some distance S. of Pyrazos, and S. E. of Phylace. — μητέρα μῆλων, *mother of flocks*, i. e. having luxuriant pastures. — Ἀντρών. This town lay on the south-eastern coast, nearly opposite Histia in Eubœa. See N. on v. 537. — Πτελεόν, *Pteleus*, was also a town on the coast, N. of Antron. — ἔχεν κατὰ γαῖαν, i. e. γαῖαν κατεῖχον (sc. αὐτὸν) = *he was now dead*. A similar euphemism is found in 3. 243. Protesilaus was the first to land on the Trojan shore, and fell, as some say, by the hand of Hector.

700-702. ἀμφιδρυφής, *wounded or scratched on all sides*, is used of one who tears both cheeks through excess of grief. — δόμος ἡμιτελής, *his house unfinished*, or, according to some, *his house incomplete*, as being deprived of its owner and lord (cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 599). Others think that it refers to his leaving behind him no children of his own. The first is the more usual and natural interpretation, it being the custom on his marriage for the bridegroom to build a new house. Protesilaus on account of the suddenness of his departure to Troy, left his house unfinished. — τὸν . . . ἄνθρωπον. See N. on v. 699.

703-709. οὐδέ-οὐδ' strengthens the negation. — πόθεν γε μὴν ἔρχον, *but they missed their chief*. — σφέας = αὐτοὺς. — γενεῇ is the limiting dative of ἐπιδότερος. — πρότερος (sc. γενεῇ), *older*. — οὐδέ τι . . . λόγῳ verba intolerabilis plena παντολογίας. Wolf.

711-715. The country governed by Eumelus lay in Pelasgiotis and the peninsular Magnesia. — Φερὰς, *Phera*, lay in Pelasgiotis, a short distance S. W. of Lake Bœbels. On the northern side of the lake was the town Bœbe.

— Γλαφύρας, *Glaphyra*, a town in Magnesia, on the southern side of Mount Pelion. — Ἰαωλκόν, *Iaolicos*, was also a town of Magnesia on the Pelasgic gulf. It was famous as being the place of rendezvous of the Argonauts. — τῶν (i. e. ταύτων) depends on νῆων. — Ἀλκίηστis, *Alcestis*, celebrated in mythology, for having offered herself to death for her husband Admetus. — εἶδος is the accusative synecdochical.

716-720. Μηδώνην, *Methone*, a town in the south-eastern part of Magnesia, on the Pelasgic gulf. — Θαυμακίην, *Thaumacia*, was a Magnesian town on the Sinus Thermalcis, nearly opposite Methone. — Μελίβοιαν, *Melibœa*, lay N. of Bœbe on the Sinus Thermalcis, between the mountains Ossa and Pelion. — Ὀλιζῶνα, *Olizon*, is located on Klepert's Map, at the south-eastern extremity of Magnesia. It is placed by some a little below Melibœa. — τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἦρχεν, *but then Philoctetes led* = *then another, namely Philoctetes, led*. The presence of the adversative δέ, requires that Φιλοκτήτης should be emphasized with the voice. — τόξων εἰς εἰδός, *well-skilled in the bow* (i. e. a skillful archer). For the genitive, cf. S. § 187. 2. — ἐμβέβασαν, 2 pluperf. 3 plur. of ἐμβάλω. — Ἰφι μάχεσθαι, *so as to fight powerfully*, denotes the result of τόξων εἰς εἰδότης.

721-727. ὁ μὲν, i. e. Philoctetes. — πάσχων denotes the condition or circumstances in which he lay. — Λήμνη. See N. on 1. 593. — ὕδρου, (from the bite) of a *hydrus*, is the genitive of cause. ὕδρου refers doubtless, as its name would indicate, to a water-serpent. — τάχα . . . ἔμελλον. See N. on v. 694. The Greeks were informed by an oracle, that without the arrows of Hercules, Troy could not be taken. — οὐδὲ μὲν οὐδ' κ. τ. λ. See Ns. on vs. 723, 724.

729-733. Τρίκην, *Tricca*, a town in Thessaly on the Peneus. — Ἰθώμην, *Ithome*, lay S. of Tricca on a southern branch of the Peneus. — Οἰχαλίην, *Oechalia*, lay a short distance N. of Tricca on a small branch of the Peneus. See N. on v. 596. — τοῖς = ἑμα or οὖν τοῖς. Crusius Cf. K. § 283. 2. b.

734, 735. Ὀρμένιον, *Ormenium*, is generally supposed to have been a town in Magnesia a short distance N. of Iolcus. See N. on v. 712. — Ὑπέρειαν, *Hyperia*, lay near Phæræ in Thessaly. — Ἀστέριον, *Asterium*, was situated near Mount Titanus.

738-745. Ἀργισσαν, *A-gissa* (the later Argura), lay on the Peneus above its confluence with the Eurotas. — Γυρτόνην, *Gyrtona*, was situated about midway between the Peneus and Eurotas, a little above their junction. — Ὀρσπην, *Orthe*, was W. of the Eurotas above its junction with the Peneus. — Ἠλώνην, *Elone*, lay on the Eurotas above its union with the Peneus. — Ὀλοοσσόνα, *Oloosson*, lay N. E. of Elone on a branch of the Eurotas. — κλυτός, fem. gender. Cf. K. § 215. 4. — λαχρήντας. See N. on 1. 189. — Ἀιδίκεσσι. The *Æthices* are supposed to have

dwelt on the Thessalian side of Pindus, on the sources of the Peneus. — *οἷος, alone*, i. e. the only leader.

748-755. *Κύφου, Cyphus*, was a town upon a mountain of the same name in Thessaly. — *Ἐν-ἡνέες* (i. e. *Ἀινιᾶνες*). This people first lived about Mount Ceta and the Sperchius, but afterwards migrated to Epirus. — *μενεπτόλεμοι, brave, warlike*. — *Περαιβοί* (i. e. *Περραιβοί*), *Peræbi*, are supposed to have dwelt at this time in the valley of the Titaresius or Eurotas, above its junction with the Peneus. — *Δωδώνην*. It has been a matter of discussion, whether reference is had to Dodona in Epirus or in Thessaly. It is probable that the latter which was near Skotyssa is meant. — *Τιταρήσιον*. This river, called also Eurotas, unites with the Peneus above the vale of Tempe. — *ἔργ'* = *cultivated fields*. Cf. *Odys.* 4. 318. — *ὅς* refers to *Τιταρήσιον*. — *Πηνειόν, Peneus*, the principal river of Thessaly, rising from many sources in the chain of Pindus, and flowing into the Sinus Thermaicus, through the celebrated vale of Tempe. — *οὐδ' ὄγῃ . . . ἀργυροδίῳ, yet it does not mix with the silver-eddy Peneus*. — *μὴν* is governed by *ἐπιβρέει*. — *καδίπερθεν, above, over*. — *ὄρκον . . . ἀπορβᾷ*. The order is: *ἐστὶν γὰρ ἀπορβᾷ ὕδατος Στυγός, δευροῦ ὄρκον*. This last noun is in apposition with *ὕδατος Στυγός*. Allusion is had to the inviolability of an oath sworn by the river Styx.

756-758. *Μαγνήτων, Magnes*, were inhabitants of Magnesia. — *τῶν μὲν* refers to *Μαγνήτων*. — *δοός, swift, active*, and by implication, *brave, warlike*. Cf. *Butt. Lexil.* No. 67. § 3.

760-762. *Οὔτοι ἄρ', these then*. — *τῶν* depends on *τίς*. — *ἔχ' ἄριστος*. See N. on l. 69. — *αὐτῶν* and *ἱππῶν* are in partitive apposition with *τῶν* in v. 761.

763-770. *μέγ' ἄρισται* (see N. on *ἔχ' ἄριστος*, v. 761). *ἱπποί* with which *ἄρισται* agrees is the common gender. — *Φηρητιδᾶος* (Epic for *Φηρητιδῶν*), i. e. Eumelus the grandson of Pheres. — *ὁμήτριχας*, Epic for *ὁμότριχας*, *having hair of the same sort = matched in color*. The nominative is *ὁμήτρις*. — *σταφύλῃ . . . ἔισας, equal upon the back* (as if fitted to each other) *by a level*, or (as some render it) *by a plumb-line*. The idea is that they were of equal height. — *Πηλεῖν*, a place in or near to Phœæ (see N. on v. 711). — *φόβον Ἄρηος φορεούσας, bearing the terror of Mars*, i. e. producing consternation in the hostile army. — *αἶδ* is here used in passing to another particular. — *μέγ' . . . Αἴας*. See N. on l. 138. — *μήνιεν* is by metrical demand *μήνιεν*. — *ἱπποί, sc. φέρτατοι ἦσαν*. Cf. l. 149 et seq. Although Achilles is absent from the preparation and bustle of the approaching contest, yet he is made the principal personage of the poem, by being thus kept constantly before the mind of the reader.

774-779. *δίσκοισιν* limits *τέρποντο*. — *ἕκαστος*. See N. on l. 606. — *ἐρεπτόμενοι, feeding upon*, is always employed of brutes, except in *Odys.* 9. 97, where it is used of men, who plucked and ate the raw

fruit of the lotus. — πεπνυσμένα, sc. πέπλοις. Cf. 5. 194. — ἀνέκτων, "heroum et προμάχων, qui soli curribus istis bellicis utebantur. Cf. 1. 601." Bothe. — οἱ, i. e. ἄνακτες. Cf. v. 685. — ἐνθα . . . στρατόν, *here and there through the army.*

780-785. οἱ δ' refers to the Grecian forces, those of Achilles being excepted. The poet returns now to v. 484, whence he digressed to enumerate the forces. — ὥσει-νέμοιτο (passive). The optative is employed in Homer after adverbs of comparison, when the comparison is not considered as an actual fact. Cf. K. § 842. 2. R. 1. On this simile Clark remarks: "ignis similitudine, simul armorum splendor, militumque ingruentium terror, vis, et rapiditas, pulcherrime ob oculos ponitur." — Αἰτ' . . . χωμένην, ὅτε-ἰμάσθη, as (the earth groaned) *under Jove the angry Thunderer, when he struck*, etc. Some may choose to refer this dative to K. § 287. 7. R. 4, and translate, *as the earth groaned to Jupiter, when in anger he thundered and lashed*, etc. αἷς is accented when it stands after its substantive. — ἀμφὶ Τυφώϊ, i. e. near the place where Typhoeus lay buried in the earth. — εἰν (i. e. ἐν) Ἀρίμοις (sc. ὄρεσι), *in the mountains of the Arimi*. "This chain of mountains has been located in Mysia, Lydia, Cilicia, and Syria; since in the imagination of the poets, a giant inspired by Jupiter lies buried where there are earthquakes and volcanic fires." Smith's Crus. Lex. — αἷς responds to αἷς in v. 781. — τῶν-ἐρχομένων, depends on ποσσί. — διέκρησσον, sc. κέλευδον. Cf. 1. 483. — πεδίοιο. The use of the local genitive is confined almost entirely to poetry. Cf. K. § 273. 4. a; Mt. § 877. See also Xen. Anab. I. 3. § 1, with my note.

786-788. ποδήμενος, *swift-footed*; literally, *swift of foot as the wind*. — Ἴρις, the goddess of the rain-bow, in the Iliad is the usual messenger of the gods. Cf. 5. 103. — ἀγγελίη that the Greeks were arming for battle. — ἀλεγυῆν, *sad*, because it presaged woes to Troy. — ἀγορὰς is the abstract accusative. S. § 181. 2. — ἐν Πριάμοιο δόρῃσιν, as was the custom at Eastern courts. Cf. Xen. Cyr. I. 3. § 2.

790-795. ἀγχοῦ the Trojan assembly. — εἶσατο, *resembled*. See N. on 1. 228. — φθογγήν is the synecdochical accusative. — σκοπὸς is in apposition with δς, and denotes character, *as a spy*. Cf. Andrews and Stoddard's Lat. Gram. § 204. R. 1. — ποδωκείησι, *swiftness of foot*. For the plural, see N. on 1. 295. — τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ, *upon the highest part of the tomb*. — ταῦτις is the genitive depending upon ἀφορμηθεῖεν. Heyne takes it as a dative. For the optative after conjunctions denoting time indefinite, cf. K. § 237. 7. — τῷ, i. e. Πολίτες. — μετέφη is here followed by the accusative. The various reading προσέφη is preferred by some. Cf. Jahrb. Jahn und Klotz, p. 272, cited in Smith's Crusius, sub voce.

796-801. μῦθοι-ἄκριτοι. Cf. v. 248. — ἐν εἰρήνῃ, *in time of peace*. Cf. K. § 296. 2. — ὄρεσεν, 2. perf. of ὀρνυμι, with pres. mid. signification, *rises, rushes on*. — δῆ, *already, now* = before this time. — μῦθ' αὖτις, *now*.

very often. — *ἔστω*. See N. on 1. 108. — *τοῖόνδε τοσόνδε τε λαόν, such and so great an army*. — *πεδίοιο*. See N. on v. 785. — *μαχησόμενοι* denotes purpose. See N. on 1. 13.

802-806. *Ἐκτ' ὅπ' ἔστω*. See N. on 1. 242. — *ἐπιτέλλομαι* is the middle with an active signification. Soph. Gr. Verba. p. 243. — *ᾤδε*, thus, refers forward to vs. 805, 806. — *γὰρ* introduces the reason for the advice contained in the following lines. — *κατά, at*. — *ἄλλη . . . ἀνθρώπων, the language of these widely-dispersed men is different; literally, one language is to one and another to another of these widely-dispersed people*. Cf. v. 400. — *οἱσὶ περ ἔρχει, whomever he leads, i. e. his own forces*. The genitive is the more usual case after *ἔρχω*. — *πολίτας, his own citizens*. This advice resembles that of Nestor, vs. 860-866.

807-810. *οὐτι . . . ἠγνοίῃσεν, was not ignorant of the speech of the goddess, i. e. he knew that it was Iris, and not Polites, who was addressing him*. — *ἑσσεύοντο* is plural, because its subject refers to *ἀγορὴν*, a collective noun. — *πᾶσαι, all*. — *ὁράρει, 2. plup. of ὄρνυμι, as imperf. mid.* See N. on v. 797.

811-815. *ἀπ' αὐτοῦδε* from the city. — *περίδρομος (that which may be gone around) ἔνθα καὶ ἔνθα, accessible on all sides*. — *ἦτοι—δὲ=μὲν—δὲ*. Cf. Mt. § 604. — *ἄνδρες—ἀδάνατοι*. See N. on 1. 403. — *Βαρκίαν—Μυοίνης*. The individual after whom this mound was named, is supposed to have been the daughter of Teucer and wife of Dardannus. Strabo considers her an Amazon who was buried there. — *ἐνθα, i. e. at the tomb of Myrina*.

816-818. *Τρωσὶ ἡγεμόνευε*. The genitive is usually employed with this verb in the *Iliad*. Cf. Mt. § 860. a. — *κορυδαίολος, crest-waving, is an epithet applied among men only to Hector, and designates the rapidity and activity of his movements in battle*. — *πολὲ πλείστοι*. See N. on v. 577. — *μεμῶτες ἐγγέλῃσιν*. See N. on v. 543.

819-823. *Δαρδανίων*. The Dardan district lay above Ilium, on the Hellespont. — *Αἰνείας, Æneas, was one of the bravest of the Trojan leaders, and celebrated as the hero of Virgil's great poem*. — *Ἰδης*. This mountain lay S. E. of Troy, the plain of which was formed by its slope towards the sea, where it terminated in the promontories Gargara, Lectum, and Phalacra. The sources of the Scamander were in Ida. — *δὲ* is in apposition with *Ἀφροδίτη*. — *εὐνηθεῖσα* has the middle signification. — *οὐκ οἶος*. See N. on v. 745. — *Ἀράμης*. He signalized himself by slaying Promachus the Boeotian (cf. 14. 476), but was himself slain by Meriones (16. 842). — *μάχης . . . πάσης*. See N. on v. 718.

824-827. *Ζέλειαν, Zelia, was situated on the Æsepus near its mouth*. — *ὕψαλ (Epic for ὑπὸ) . . . Ἰδης, at the lowest foot of Ida*. The Æsepus rises on the north-eastern side of Mount Ida, near the sources of the Scamander, and running in a north-easterly direction, flows into the Propontis, W. of Cyzicus. — *ἔ . . . ἔθηκεν*. Pandarus was so skilful an

archer, that he was said to have received his bow from Apollo. He was brave and bold, and on account of his ardent and impetuous spirit was selected by Minerva (4. 88 et seq.) as a hero, whom she could most easily persuade to break the truce between the Greeks and Trojans.

828-830. *Ἀδρήστειαν*. This was a district in Mysia, at the entrance of the Propontis. It was watered by the Granicus. — *Ἀραισού* (in 5. 612 *Παισός*), *Aræsus*, lay in the western part of Adrestæia. — *Περβειαν*, *Pityeia*, a town on the Propontis, W. of the mouth of the Granicus. — *Ἱηρεῖης* was a mountain in Mysia, a little distance S. of Paisos. — *Ἀμφίος* has the penultimate long. — *Λυοδόρηξ*. See N. on v. 529.

831-834. These verses are repeated in 11. 829-832. — *Περκασίον*, from *Percote*. Cf. v. 835. — *περὶ πάντων*. See N. on 1. 287. — *μαν-
ροστροφας*, the art of divination. For the plural, see N. on 1. 205. — *οὐδὲ
— ἔδωκεν*, did not permit, i. e. refused his consent. — *οἱ* refers to Merops, and depends on *πειθέσθην*. — *Κῆρες—δανάοιο*. See N. on v. 302. — *ἔργον*, sc. αὐτοῦς.

835-839. *Περκώτην*, *Percote*, lay on the river Practius between Abydos and Lampacus. — *Σηστόν*, *Sestos*, was on the Thracian side of the Hellespont, opposite Abydos. In later times, it was rendered famous by the story of Leander and Hero. — *Ἀβυδον*, *Abydos*, lay on the narrowest part of the Hellespont, and by its strong fortifications and commodious harbor, became in subsequent times a place of considerable importance. — *Ἀρίσβην*, *Arisbe*, lay on the coast a short distance S. E. of Abydos. — *Ἀσιος—Ἀσιος*. The repetition promotes emphasis. Asius was the brother of Hecuba the wife of Priam (cf. 16. 719), and was one of the bravest of the Trojan auxiliaries (cf. 12. 110). — *ἄρχαμος ἀνδρῶν* = *ἄριστος ἀνδρῶν*. — *Ἥρτακλῆς*, the son of *Hyrtacus*. — *αἰδωνες*, spirited; literally, *burning, fiery*. — *Σελλήεντος*, *Selleis*, was a small stream flowing into the Propontis, E. of Abydos.

840-843. *Πελασγῶν*. On the coasts of Asia Minor were found many Pelagic settlements, among which was this at *Æolia*. — *Λαρίσσαν*, *Larissa* (Phriconis), lay on the Hermus, S. of Cyme. — *Ἰππόδοος*. He was slain by Ajax. — *Τευταμίδαο*, son of *Teutamis*.

844, 845. *Θρήικας*, i. e. the Thracians dwelling in the Thracian Chersonesus on the Hellespont. — *Ἀκμάς*. This Thracian leader was slain by Ajax Telamon. Cf. 6. 8. — *ὅσους*, as many as. — *ἐνὶ δὲ ἔργει*. See N. on v. 617.

846, 847. *Κυκόνων*. The Cycones were a Thracian people dwelling along the coast of Ismarus to Lissus. — *Κεδδαο*, the son of *Cæas*.

848-850. *Παίονας*. The Pæonians were a Thracian tribe, dwelling between the rivers Axios and Strymon. Cf. Thucyd. II. 98. § 1; 99. § 4 with my notes. — *Ἀμυδῶνος*, *Amýdon*, was probably situated on the Axios. — *τηλόθεν* from Troy. — *Ἀξιοῦ—Ἀξιοῦ*. See N. on v. 837. — *ἐπικλιθῆναι* = *ἐπιβῆναι*. Schol.

851-855. *Παφλαγόνων*. Paphlagonia was a country lying S. of the Pontus Euxinus, and famed for its excellent cavalry. — *λάσιον κῆρ, brave-hearted*; literally, *with hairy heart*. See N. on l. 189. Cf. Mt. § 480. — *Ἐρετῶν*. Crusius says that tradition makes the Venetians the descendants of this people. — *Κύταρον*. This town lay on the coast, in the north-western part of Paphlagonia. — *Σήσαμον, Sesamus* (later Amastris), lay on the coast S. W. of Cytorus. — *Παρδένιον*. This river formed a part of the western boundary of Paphlagonia. — *Κρῶμναν* was a maritime town, between Cytorus and Sesamus. — *ἄχλητος Ἐρυθίνους, the Erythine hills*, lay between Cromna and Sesamna.

856, 857. *Ἀλιζόνων*. Strabo thinks that these people were the same with the Chalybes (afterwards Chaldæi) on the Euxine. In his time their silver mines had failed, but their iron mines were extensively worked. Xenophon speaks of a tribe of that name subject to the Mosynœci, who dwelt between Trapezus and Paphlagonia. — *ἀργύρου—γενέδλη, a silver mine*: literally, *the birth-place of silver*.

858-861. *Μυσῶν*. Mysia was a country of Asia Minor, lying partly on the Sinus Adramyttenus, having the Æsopus (see N. on v. 825) on the west, Bithynia on the east, and Lydia on the south. — *οἰωνοῖσιν, by his auguries*; literally, *by his birds*. — *Αἰακίδαο, i. e. Achilles*, who was the grandson of Æacus. — *ἐν ποταμῷ, i. e. in the Scamander*. Cf. 2l. 19. — *Τρῶας—καὶ ἄλλους, other Trojans also*. ἄλλους here denotes diversity, since Ennomus was only a Trojan ally. In such a use it may be rendered, *besides, also*.

862, 863. *Φρύγες*. These Phrygians were probably those on the Sangarius, a river rising in the Galatian mountains, and flowing through Bithynia into the Euxine. Cf. 3. 185. — *Ἀσκανίης, a town and district* on the borders of Mysia and Phrygia. Here was the Ascanian lake, the outlet of which flows into the south-eastern part of the Propontis. — *μέμασιν*. See N. on v. 543.

864-866. *Μήσων*. The Mæonians dwelt in a district of Lydia, E. of Mount Tmolus, on the head-waters of the Hermus. — *τὸ . . . Δίμνη, whom the Gygaean lake brought forth*, i. e. who were born near that lake. *Γυγαίη Δίμνη* was on the west side of Hermus, S. E. of Thyatira. — *καὶ, also*. — *Τμώλη, Tmolus*, was a lofty mountain range, dividing the valleys of the Hermus and the Cayster.

867-875. *Καρῶν*. Their country was in the south-western part of Asia Minor. — *βαρβαροφάνων, speaking a foreign language*. Voss thinks it refers to the barbarous utterance, with which the Carians (being Pelasgians) spake Greek. — *Μίλητον*. This celebrated city lay on the south side of the bay of Latmos, about 80 stadia S. of the mouth of the Mæander. It was the birthplace of Thales and Anaximander. — *Μαίανδρον*. This river has its sources near Celænæ, and forming a common boundary between Lydia and Caria, falls into the Ægean sea, below the promontory

of Mycale. Its windings are so numerous, that it has become a common epithet for whatever is winding or mazy. Its modern name is Menderes. — Μυκάλης, *Mycale*, was a mountain and promontory opposite Samos, and celebrated in later times for the victory gained by the Greeks over the Persians, B. C. 479. — Νάστης Ἀμφίμαχος τε. See N. on v. 838. — ὅς refers to Amphimachus. — χρυσὸν ἔχων = *with golden ornaments*. Cf. 17. 52. — ἥθε. This comparison refers to the golden ornaments. — ῥήπιος. See N. on v. 38. — τόγ', i. e. his gold. — ἐν ποταμῷ. See N. on v. 861.

876, 877. Λυκιδόν. Lycia lay S. E. of Caria, on the Mediterranean. Its principal river was Xanthus. The Lycians, said to have been led by Pandarus, dwelt in what was called Little Lycia.

ILIAD III.

1-9. ἀνὰρ ἐπεὶ. The subject is now resumed from 2. 483, where it was interrupted by the catalogue of the ships. ἀνὰρ stands here as a particle of transition in the sense of δέ. — ἑκαστοί (= ἑκάτεροι) refers to both Greeks and Trojans. — κλαγγῇ is the dative of manner. K. § 285. 8. d. The noise and tumult with which the Trojans advanced to battle, is noticed in 4. 433. Cf. Xen. Anab. I. 7. § 4. — ὀρρῖδες ὅς (in this position accented) is a more emphatic arrangement than ὅς ὀρρῖδες. — ἥθε περ, just as. The emphatic force of περ must never be overlooked. — ὀραυδῶσι πρὸ (i. e. πρὸ ὀραυῶ) = ἐν τῇ ἀέρι, *in the air*; literally, *before the heaven*, i. e. under the heaven. Cf. Matth. 6, 26; Luke 8, 5. — ὄν. Kuhn. (Jelf's edit. § 737. 1) says that ὄν has here no illative force, but is used as a kind of suffix to the conjunction. — ἀδέσφατον, *great, excessive*. Butt. (Lexil. No. 66. § 7) says that this word always has the meaning *immeasurable, endless, something which even a god could or would not say*. — πέτορραι is a Hist. Present. Cf. Jelf's Kühn. § 395. 1. — Ὠκεανοῖο, *Oceanus*, was an immense stream flowing around the Earth, which occupied the centre of the world. On the southern margin of the earth, by the Ocean, dwelt the Pigmies. On the west was the Elysian Plain, or Isles of the Blest. As a god, Oceanus was inferior only to Jupiter. Cf. 20. 7; 14. 245; 21. 195. — ἀνθρώποι Πυγμαλῶται. This fabulous nation of dwarfs, are placed by later writers on the sources of the Nile, or in India. Hecataeus says, that they cut down every ear of corn with an axe. When Hercules came into their country, they climbed with ladders to the edge of his goblet to drink from it; and when they attacked the hero, a whole army of them made an assault upon his left hand, while two others made

the attack upon his right hand. — *ἡρίαυ*. See N. on 1. 497. — *ταῖγα* refers to the cranes. — *κακὴν ἔριδα*, a deadly contest. — *οἱ δ'* refers to the Greeks, δὲ corresponding to μὲν in v. 2. — *σιγῇ* is opposed to *κλαγγῇ* in v. 2. — *μένεια πνέοντες*. See N. on 2. 536. — *μεμαῶτες*. See N. on 2. 818.

10-14. *εἶτ' . . . δμίχλην*, as when the south wind pours a mist over the brow of a mountain. In comparisons the aorist is often used instead of the present. Cf. K. § 256. 4. c; Butt. § 137. N. 5. — *ποιμέσιν οὔτι φίλῃν* because of the exposure of their flocks to thieves and robbers. So *κλέπτῃ* . . . *ἀμείνω* is referable to the facilities, which such a thick mist furnishes the thief for his evil practices, beyond darkness itself. — *δσεν* . . . *ἴησιν*, as one can cast a stone. — *ὥς ἔρα*, just so. See N. on v. 8. — *τῶν-ἐρχομένων*. See N. on 2. 784. — *πεδίοιο*. See N. on 2. 785.

16-19. *προμάχισεν*, was fighting in front. He affected to be the champion of the Trojans. — *Διοειδής*. This epithet is given to Paris on account of his beauty, graceful proportions, and illustrious birth. See N. on 1. 7. Cf. *Odys.* 1. 29. — *παρδαλέην*, sc. *δορὰν*. — *ἑμοισιν* is the local dative. — *δοῦρε* . . . *χαλκῷ*, two spears pointed with brass. Homer's heroes frequently carried two spears. Cf. 5. 495; 12. 298; Virg. *Æn.* 12. 488. — *Ἀργείων* is the partitive genitive depending on *ἀρίστον*. — *προκαλίστο* (was challenging) is to be constructed with *μαχέσασθαι*.

21-29. *ὥς*, when. — *Ἀρητίφιλος*, beloved of Mars = brave. — *μακρὰ βιβῶντα*, taking long strides, striding along. — *εὐρὺν . . . αἶγα*. "Laudantur alacres numeri hujus versus." Bothe. — *μᾶλα*, greatly. — *γὰρ* introduces a clause confirmatory of *λέων ἐχάρη* in v. 23. — *είπερ*. See N. on 1. 81. — *ἀν-σεύωνται*. K. 260. 3. c. — *ὥς*, thus. — *Διοειδέα* is to be read with synizesis of the last two syllables. — *ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν*, when he saw (see N. on 1. 35) with his eyes. This fulness of expression promotes emphasis. — *φάτο*. See N. on 2. 37. — *γὰρ* refers to *ὥς ἐχάρη*. — *τίσεσθαι*. See N. on *δήσειν*, 2. 39. — *ἀλείτην*, the seducer. — *χέων* is to be translated as singular. Menelaus was in his chariot, but Paris was on foot (cf. v. 22). Hence the former descended from his chariot to meet his foe on equal terms. *ἄλτο*, sync. for *ἤλετο*, 3 pers. sing. 2 aor. of *ἄλλομαι*.

31-37. *ἐν προμάχοισι* (of the Grecian army). Cf. v. 16. — *κατεπλήγη*. Butt. (*Ir. Verbs*; p. 216) says that Homer uses this form on account of the metre. — *ἂψ* belongs to *ἐχάδετο*. — *εἰς ἔδνος*, into the throng. — *ἀλειῶν*. See N. on *λυσόμενος*, 1. 13. — *ὥς δ' ὅτε κ. τ. λ.* The terror which Paris felt at sight of Menelaus, is beautifully compared to the chill of fear, which darts through and unnerves one's limbs, at sight of a serpent. — *ἀπέστη*. See N. on v. 10. The indicative is employed after *ὅτε*, the statement being represented as an actual fact. Cf. K. § 337. 3. — *ὅπδ* is disjoined from *ἔλλαβε* by tmesis. K. § 300. 2. a. — *μιν εἶλε*.

παρὰς, *seizes him on his cheeks*. The second accusative denoting the part, is put in apposition with the first denoting the whole. See N. on 1. 24. — *καθ' ὅμιλον ἔδν*, *retired into the ranks*. — *δείσας* denotes cause.

39-45. *Δύσπαρι*, *unhappy Paris*! i. e. author of misfortune and disgrace. Hector is represented as always condemning the conduct of his brother in abducting Helen. — *εἶδος* only. — *γυναιμανές*, "*woman-mad*." Crusius. — *ἡπεροπευτά*. For the form of the vocative, cf. S. § 43. 4. a. — *εἰδ' ὅφελος—ἔμεναι*. See N. on 1. 415. — *ἄγονος*, *unborn*, not *childless*, as some strangely render it. — *καί κε τὸ βουλόμην*, *I would wish even this*. *κε* (i. e. *ἀν*) refers to an implied condition. See N. on 2. 12. For the ellipsis of *μᾶλλον*, cf. N. on 1. 112. — *οὕτω* by your flight. — *λάβην*, i. e. the occasion of reproach. — *ἔμεναι*, sc. *σέ*. — *ὀπίσθιον*, *hateful*, *odious*. — *ἦ που*, *doubtless*. — *καγχαλῶσι*, *laugh loudly*. Hector in his grief at his brother's disgrace, fancies that the Greeks are laughing in derision. Perhaps at this time he heard the shout of the foe. Thus Cowper:

"How loud the Grecians laugh———."

πάντες, *because they thought*. See N. on 1. 196; 2. 37. — *πρόμον* = *πρόμαχον*. Schol. — *ἔμμεναι*, sc. *σέ*. — *εἶδος* is the subject of *ἐπ'*, i. e. *ἔπεισι*. — *ἀλλ' . . . ἀλλή* properly refers to *καγχαλῶσι*—*Ἀχαιοί*, the cause of their laughter, being attributed to the groundlessness of their fears in respect to the bravery of Paris. — *βλή φρεσίν* = *courage*. For the dative, see N. on 2. 210.

46-53. *ἦ* belongs to *ἀνῆγες*. — *τοῖσδε*, i. e. so cowardly and effeminate. This passage is highly ironical. — *μυχδαίς* = *παπαγερόμενος*. Schol. The dative after this word may be referred to S. § 202. 1, or it may be what is called *dativus communionis et societatis*. K. § 284. 3. (1). — *ἐξ ἀπῆς γαίης*. Cf. 1. 270. — *νύν* has been variously rendered *daughter-in-law*, *sister-in-law*, *bride*, etc. The latter meaning suits the passage best. Helen's first husband was Theseus. Perhaps allusion is made to the fact, that the hand of Helen was sought by all the Grecian princes, who thus were virtually related to her. — *πῆμα* is in epexegetical apposition with the preceding sentence. Cf. K. § 286. R. 2. — *κατηφείην δὲ σοὶ αὐτῷ*, *and a disgrace to thyself*. — *οὐκ . . . Μενέλαον*, *couldst not thou* (who didst challenge the bravest of the Greeks) *abide the warlike Menelaus*? For the ironical use of *δή*, see N. on 1. 110. — *γνοίης χ'*, (then) *thou wouldst know* = you would find to your sorrow. The protasis is often wanting, when, as here, it can be easily supplied. Cf. N. on 2. 12. — *οἶον . . . παράκοιτην*, *the blooming spouse of what sort of a hero you possess* = *how brave is the hero whose blooming spouse you possess*. — *οὐκ ἂν τοι χραίσμῃ* (see N. on 1. 282)—*μυγέλης*. The optative without *ἂν* is used with conjunctions of time, without reference to the time of the preceding clause, to

express an indefinite condition, or a mere supposition or conjecture. Cf. K. § 337. 8. — τὰ δᾶρ'. See N. on l. 167. With the appositional nouns κόμη and εἶδος, the articles are used as explained in N. on l. 20. — δευδήμενος, sc. εἰσὶν. — ἥ . . . χιτῶνα, or *before this you would have put on a coat of stone* = *you would have been stoned to death*. Some interpreters after the Schol. render it, *you would have been laid in a stone sepulchre*. εἶσο, 2 pers. pluperf. of ἔσμεν, perf. ἔσμαι from ἔννυμι.

58. The reply of Paris is in keeping with his character, as given in other portions of the Iliad. He acknowledges the justice of his brother's rebuke, and professes his readiness to renew the combat with Menelaus. His bearing is that of a courtly and finished gentleman, who in no instance stoops to vulgar abuse or opprobrious language. He is naturally brave, but a consciousness of guilt, together with the enervating influence of a life of pleasure, renders him oftentimes weak and timid, and justly exposed to the reproaches of his magnanimous and warlike brother.

59-63. ἐπεὶ με κατ' κ. τ. λ. The apodosis is found in γὺν αὐτ' εἰ μ. κ. τ. λ. v. 67. — Some, however, supply an apodosis, *I acquiesce, hear me in reply*, or some similar expression. — κατ' αἰσῶν—οὐδ' ὑπὲρ αἰσῶν. Emphasis is promoted by the repetition of a sentiment in an affirmative and negative form. — αἰεὶ . . . ἀταρῆς. Construct: αἰεὶ τοι κραδίη ἐστὶν ὡς πέλεκυς ἀταρῆς. — δοτ' refers to πέλεκυς. — εἰσω=is driven. — ὅτ' ἄνθρωπος denotes the voluntary agent. K. § 299. l. 2. a. — νήϊον, sc. δόρυ. — ἐκτάμνησιν. The relative referring to an indefinite antecedent takes the subjunctive. S. § 217. 1. — ὀφέλλει is connected to εἰσω by δ'. — ἀτόρβητος, *intrepid, undaunted*.

64-66. μὴ μοι. The asyndeton shows the disturbed state of the speaker's mind. — χρυσῆς, *golden* (= beautiful). This epithet is freely bestowed upon any thing which belongs to the gods. — ὅντοι, *no, truly not*. For the transitive use of τοι, when combined with οὐ or ἥ, cf. Jelf's Kühn. § 790. 4. Obs. — δοσσα κεν—δῶσω. See N. on δν κεν ἴκωμαι, l. 139. — ἐκόν, *suo arbitrio, voluntarily, at pleasure*.

70-75. συμβάλετ'—μάχεσθαι, i. e. συμβάλετε ὥστε ἡμᾶς μάχεσθαι. The plural is employed, because Hector is made to represent the other leaders. — κτήμασι refers to the treasures which Paris carried away with Helen. Cf. 13. 626. — ὀπκότερος δέ κε νίκησθ. See N. on l. 262. — ἐλὼν—ἀγέσθω. See N. on l. 179. — εἰ πάντα. "Eleganter hoc exprimit Latinum *omnia omnia*." Ernesti. — οἱ δ' ἄλλοι is written, according to Stadelmann, as though ὀπκότερος μὲν had preceded. The article gives to ἄλλοι the idea of totality, *the whole of the rest*. Cf. Jelf's Kühn. § 454. 8. — φιλοτῆτα—ταμόντες. A zeugma (cf. Butt. § 151. VIII) operates in these words, since ταμόντες properly refers only to δρῆκια. — νάσσε. Supply ὑμεῖς, which with τοι δὲ referring to the Greeks, is in partitive apposition with οἱ δ' ἄλλοι. See N. on l. 606. For the optative νάσσε. see N. on 2. 250. — τοι δὲ is used δεικτικῶς. See N. on l. 20. ---

πέσδω for πέσδωσαν. Cf. Butt. § 89. 6. — Ἄργος—Ἀχαιῖδα (sc. γαῖα) refers to the whole Grecian country. Cf. 2. 688.

76-81. δ' in Ἐκτωρ δ' is a copulative. — μῦθον ἀκούσας. Verbs of hearing, such as ἀκοῖω, πυνθάνομαι, and their synonymes, take the accusative of the thing heard, and the genitive of the source. S. § 192. N. 3. For the use of the participle, see Ns. on 1. 85, 88. — καὶ ῥ', and forthwith. — μέσσον of the two armies. — μέσσον δουρὸς ἰλάν, grasping his spear by the middle (of the shaft), in order the better to keep back the Trojans. For the genitive of the part taken hold of, see N. on 1. 197. — ἰδρύσθην has the middle signification. — τῷ δ' ἐπεταξάντο, began to aim at him. They had not yet discharged their arrows, but were bending their bows when Agamemnon interposed. The verb is therefore used *de conatu*, unless we suppose with Heyne, that the arrows were discharged without effect. — λίσιν—ἱβαλλον. The missile with verbs of throwing, may be considered as the instrumental dative. — τε—τ', both—and, connects λίσιν and λείσσι. — μακρὸν ἔυσεν, shouted loud. See N. on 2. 224.

82, 83. Ἰσχεσθ'. Cf. 1. 214. — βάλλετε. See N. on v. 80. — στένεται, is standing = is desirous. Cf. 2. 597.

84, 85. Ἰσχοῦντο μάχης, refrained from the fight. Separative genitive. — ἄνω. See N. on 2. 323.

86-94. κέλνυτέ μιν—μῦθον. See N. on v. 76. — ἔρρεν. See N. on 2. 797. — ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας—αὐτὸν δ'. The verb with αὐτὸς must have the modified sense, he proposes. — εἰς, alone. — ὀπιότερος κ. τ. λ. See Ns. on vs. 71-73.

95. ἀπὴν—σιωπῇ. A similar pleonasm is found in our colloquial expressions, still and quiet, still and silent. For the dative σιωπῇ, see N. on v. 2.

97-102. καὶ, also. — ἄλγος on account of this long war. — θυμὸν is the terminal accusative after ἰκάνει. In prose the direction of the verb is usually defined by a preposition. — φρονέω, I think = I hope. — διακρινδόμεναι, to separate, i. e. no longer to meet in combat, but be reconciled to one another. — ἤδη, now, at last. — πέποιθε, Epic for πεπείθατε (from πείσχω), K. § 225. R; S. § 123. — ἀρχῆς, sc. τῆς ἑριδος. — ἡμέων is the partitive genitive. — ὀπιότερῳ is what Kühner calls the transmissive dative after τέτυκται. This verb is put in the indicative, to denote that the thing spoken of, in the estimation of Menelaus, was definite and certain. — θάνατος καὶ μοῖρα is a hendyadis. — τεθναίη, let him die. See N. on 2. 205.

103-110. οἴσσετε—ἔξετε are Epic 1 aor. imperatives, with the termination of the second aorist. Cf. K. § 223. 10; S. § 117. N. 3. The subject of these verbs is ὑμεῖς referring to the Trojans. — ἕτερον—ἐτέρην, the one—the other, are in partitive apposition with ἕν' for ἕνε, dual accus. masc. and fem. of ἄρῃς, gen. ἀρῆς. — Ἰῆ and Ἥελίω are the dat. commodi. See N. on 1. 39. — Πριάμοιο βίην. See N. on 2. 658. — ἔρικε

ἐμνη = *may ratify the compact*. The subjunctive follows *ἔφερε*, because the action of the verb is necessarily future. Cf. K. § 830. 2; S. § 214. N. 1. — *αὐτός*, *he himself*. S. § 160. 4. b. — *οἱ*. See N. on 1. 104. — *παῖδες*, sc. *εἰσὶ*. — *ὑπερφιάλοι*, *haughty*, here an epithet of reproach, although not always so used. Cf. *Odys.* 21. 289, with my note. Some translate it here, *covenant-breakers*. — *μήτις*—*δηλήσεται*. The aorist subjunctive refers to future indefinite time. The present would have implied immediate action. Cf. Jelf's Kühn. § 814. Obs. 2. — *ὑπερβασις* is the instrumental dative. — *Διὸς* is the attributive genitive, *covenant of Jupiter*, i. e. one of which he is a witness. — *ἡρέδονταί*, *are fickle, wavering*. This word is used of the tassels hanging from the edge of the ægis of Minerva in 2. 448. From the literal signification which it has there, the tropical sense in this passage may be easily deduced. Some deriving the verb from *ἤηρ* (i. q. *ἔηρ*) and *αἶρω*, render it here, *are raised up* = *are puffed up, elated*. — *οἷς*—*μετέρσω* = *ἐν αὐτοῖς*—*μετέρσω*. See N. 1. 139. — *ἕμα* . . . *λεόσσει*. See N. on 1. 343. — *ὅπως*—*γένηται* denotes the purpose of *λεόσσει*. — *ὅχ'* *ἔριστα*, "*quam optima*." Crusius. — *μετ'* *ἀμφοτέροισι*, *with both parties*.

112-115. *Ἀχαιοὶ* and *Τρῶες* are in partitive apposition with *οἱ δ'*. See N. on 1. 606. — *ἐλπόμενοι* belongs to *ἐχθρήσαν*, as the cause. See N. on 1. 196. — *ἐπὶ στίχας* (sc. *τῶν ἵππων*), *to the ranks of the chariots*. — *ἐκ δ' ἔβαν* (i. e. *ἔβησαν*) *αὐτοί*, *and they themselves alighted*. — *τεύχεα* refers to their spears and shields. — *τὰ μὲν* is used demonstratively. — *πλησίον ἀλλήλων*, *near each other*. Reference is had to the narrow space intervening between the Greeks and Trojans. — *ἀμφὶς*, *on both sides* (of the armies) = *between*. Cf. *Odys.* 8. 486, with my note. Buttmann (*Lexil.* No. 18. § 9), on the ground that there must have been, in the nature of the case, a considerable space between the two armies, and that *ἀμφὶς* is so seldom employed in the sense of *between*, that this meaning should only be given it when we are driven by necessity, refers *ἀλλήλων* to the individuals of each army, and translates *ἀλγῇ* . . . *ἔρουρα*, *around* (each pile of arms) *was a little space*. But this seems to me flat and inapposite. The poet evidently means to say, that such was the prospect of a speedy and final termination of the war, that the Grecian and Trojan heroes laid aside their armor, and approached near to each other, leaving only room enough for the combat between Paris and Menelaus.

116-119. *πρὸς*, Epic for *πρός*. — *καρπαλίμως* belongs to *φέρειν*, although it may be taken with *ἐπεμνεν*. — *Ταλδύβιον*. Cf. 1. 320. — *ἔρν'*. See N. on 1. 103.

121-124. *Ἴρις*. See N. on 2. 786. — *γαλόφ*, Epic for *γάλαφ*. — *Λαοδίκην* is properly in apposition with *γαλόφ*, but is attracted to the relative clause *τὴν* . . . *Ἑλικίδων* (see N. on 1. 86). Cf. K. § 332. R. 15. A similar case of attraction is found in *Odys.* 1. 69. — *εἰδὸς* is the synecdochical accusative

125-129. ἐν μέρδι = ἐν τῷ οἴκῳ. Schol. — ἡ . . . ὄφαιεν, and she was weaving a large web. See N. on 1. 31. Cf. Odys. 2. 104. — δίπλακα (sc. χλαῖναν) is in exegetical apposition with ἱστόν. — ἔθεν (Epic for οὐ = ἐαυτῆς) εἵνεκ', on account of her, i. e. Helen. — ἐπ' Ἀρης παλαμίδων (from the hands of Mars) = ἐπὶ τοῦ πολέμου. Crus. — πόδα. See N. on 1. 58.

130-138. νόμφα, vocative of νόμφη (K. § 211. 1; S. § 44), seems here to be used as a term of endearment. — δέσκελα, wonderful. — οἱ πρὶν — οἱ, those, who before. This inversion promotes vivacity and emphasis. — πολέμοιο. S. § 193. — ἔσται, perf. mid. 3 plur. for ἦνται, from ἦμαι with present signification. — στή. See N. on v. 8. — παρὰ-πέπηγεν (i. e. παραπέπηγεν), near them are planted. The spears were usually stuck in the ground, when the armor was laid aside. Cf. Virg. Æn. 6. 652, "stant terra fixæ hastæ." πέπηγεν is the 2. perf. of πέπημι with middle signification. — μακρά. The spears differed in length, according as they were designed for combat more or less close. Hector's spear is said (6. 319) to have been eleven cubits in length. The spear of Achilles was of such length, that Homer gives it the epithet δολιχόσκιος, casting a long shadow, far-shadowing. In later times, the pilum or Roman javelin was about six feet long. This disproportion to the length of the spear in more ancient times, resulted from the fact, that the weapon was found to be more effective when short, or from the decrease of the strength of men, generally believed to have taken place. — τῷ δέ κε νικήσαντι, to him who may happen (κε) to conquer. See N. on 1. 175. Cf. S. § 215. 5.

140-145. ἀνδρὶς and the following genitives are objective. — ὀδόνρσιν stands for the singular. — τέρεν, tender, i. e. proceeding from a tender mind. — οὐκ ὀη, not alone. — ἅμα τῇγε, together with her. — Ἰκαίαι πόλαι, the Scæan gate, so called, because it was on the left or western side of the city, facing the sea and the Grecian camp.

146-149. οἱ ἀμφὶ Πριάμου, Priam and his attendants. Cf. K. § 263. d. — εἶατο. See N. on v. 134. — δημογέροντες = γέροντες. Cf. 2. 21.

150-155. γῆραι, on account of their old age. — τερτίγεσσαν ἐοικότες, like cicadae. The sharp shrill sound of these insects, was much celebrated by the Greek poets. — καθ' ὅλην is to be taken with δενδρέφ, in the relation of a part to the whole. See N. on 1. 237. — δενδρέφ depends upon the preposition in ἐφεξόμενοι. — ἔπα. See N. on ἐλαυνά, 2. 514. — τοῖσι ἔπα, these then. — ἦντ', i. e. ἦντο. See N. on v. 134. — πύργῳ. This was a tower on the wall. — ὅν denotes an external connection with the preceding context. — ἦκα, softly, gently.

156-160. οὐ νέμεσις (= οὐ νεμεσητόν ἐστι) it is not censurable = not to be wondered at. — Ἀχαιοὺς-πάσχειν is the subject of ἐστὶ, to be supplied with νέμεσις. — τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικί, about (i. e. on account of) such a woman. For this tropical use of ἀμφί, cf. K. § 295. II. 2. a; Butt. § 147. p. 415. — εἰς ὅπα, in respect to her countenance. The synecdochical accusa-

tive is sometimes more fully defined by the preposition. — ἀλλὰ . . . δοῦσ', *but even thus* (beautiful), *although she be such*. See N. on 1. 116. 131. — πῆμα is in apposition with the subject of λίσσασθαι. See N. on v. 50.

162-170. δεῦρο . . . ἐμεῖο. Construct: δεῦρ' ἐλθεῖν, ἵεν πάρος' ἐμεῖο. — ἔφαθ' ἰδὼν. See N. on 2. 440. — οὐτι . . . ἐσσι. See N. on 1. 153. — θεοὶ νό μοι αἵτιοι εἰσιν. "This sentiment, that not the doers of an evil deed, but the gods that inspire the purpose of doing it, are the real criminals, seems a standard common-place in the Homeric morality." Blackie, *Clas. Mus.* Vol. VII. p. 425. Cf. 19. 86, where Agamemnon charges upon the gods the cause of his breach with Achilles. See also *Odys.* 21. 102. The view, however, which the gods take of human responsibility, may be seen in *Odys.* 1. 32-43. — ὧς . . . ἐξομῆναι is taken by Bothe, Köppen, and some others, in the sense of a wish, but the subjunctive in such a use, is at least quite rare. It is better, therefore, with Crusius to connect it to ἔφαθ' ἰδὼν, the words οὐτι—'Αχαιῶν being regarded as a parenthesis. — ὅστις δὲ ἐστίν, *who is that*. δὲ is used *δεικτικῶς*. See N. on 1. 20. — ἦτοι, *in truth*. — κεφαλῇ belongs to μέγας, denoting the degree of difference. S. § 206. 2. Kühn. (Jelf's edit. § 609. 1) refers this to the instrumental dative. — καί, *certainly, to be sure*. The conjunction is here used concessively. — οὐκ. See N. on 1. 108. — Ἴδον ὀφθαλμοῖσιν. See N. on v. 28. — βασιλῆϊ . . . ἔειπεν. There was considered a regal bearing and dignity about a king, which rendered him distinguishable from all others. This is beautifully referred to in the "Lord of the Isles," where Robert Bruce and his brother being ushered into the banquet hall of the Island-Prince, as stranger-knights seeking rest and a shelter for the night, the poet says:

With solemn step and silver wand,
The Seneschal the presence scanned
Of these strange guests; and well he knew
How to assign their rank its due;
For though the costly furs
That erst had deck'd their caps were torn,
And their gay robes were over-worn,
And soiled their gilded spurs,
Yet such a high commanding grace
Was in their mien and in their face,
As suited best the princely dais
And royal canopy;
And then he marshalled them their place,
First of that company.

171-180. δία γυναικῶν, *divine woman*. δία is here followed by the genitive plural, with which it properly agrees. S. § 118. N. 3. — ἀδ' ὧς τέ μοι ἐσσι, *thou art to me an object of reverence*. Helen's address is full of respect and tenderness. — δευρὸς "plus est quam αἰδοῖος et ad mectum

spectat, qui cum reverentia conjunctus est." Heyne. — *ὡς ἔφελεν*. See N. on 1. 415. — *ἄδειν*, 2 aor. infin. of *ἀνδάνω*. — *ὀπνότε*. An ellipsis is to be supplied, (rather than to have done as I did) *when I accompanied*, etc. — *γυντοὺς* is to be taken in the sense of *relatives, kinsfolk*. — *παῖδα τηλεγέτην*, i. e. Hermione. Cf. Ody. 4. 14. *τηλέγετος*, literally, *late-born*, i. e. born in the old age of the parents. It is here to be taken in the sense of *dearly-beloved*, because for such children parents are apt to feel a particular affection. On the etymology of the word, see Crus. Lex.; Butt. Lexil. No. 101. — *ἀλλὰ τὰγ' οὐκ ἐγένοντο*, *but these things were not*, i. e. I did not prefer death to leaving my friends. — *τὸ = διὰ τοῦτο*. — *κλαίονσα τέτηκα*, *I am consumed with weeping*. S. § 225. 3. — *οὔτος*. See N. on 38', v. 166. — *ἀμφοτέρων*, *both, in both respects*. This line was much admired by Alexander the Great. — *δαῖρ . . . κυνῶπιδος*, *he was the brother-in-law of me shameless*. *κυνῶπιδος* is in apposition with *ἐμοῦ* contained in the possessive pronoun *ἐμός*. See N. on 2. 54. — *εἴπωρ' ἔην γε*, *if ever he was*. In her shame and anguish, Helen doubts whether Agamemnon ever was her brother. Cowper well renders it:

"And once (unless I dream) by sacred ties,
A brother to the shameless wretch myself."

Trollope after Hoogeveen and others renders it, *would he were so yet*. But this is forced and frigid. "Si usum grammaticum docere possem, dicerem *εἴπωτε* esse pro *ὀπότε* dictum. *quando ille erat socer meus; tum cum*." Heyne.

183. *ἦ . . . Ἀχαιῶν*, *truly now many Grecian youth were under thy command*. — *δεδμηκατο*, Epic for *δέδμηκτο*. The perfect with present signification seems to be here required. Wolf gives the sense, "tibi subiecti erant in Grecia, itaque tuo ductu atque auspicio huc profecti sunt." The use of the pluperfect suggests an ellipsis, *many were under thy sway* (but I was to this time ignorant of it), i. e. I did not know until now, how many were under thy command.

184-190. *ῥῆ*. See N. on 1. 260. — *Φρυγίην*. See N. on 2. 863. — *Οἱρῆος—Μύρδονος*. These were the brothers of Hecuba the wife of Priam Cf. 16. 718. — *τότ'* refers to the time when Priam visited Phrygia. — *καὶ . . . ἐλέχθην*, *for I too, being an ally, was counted with them = I was also with them as an ally*. — *ἀντιδρεῖναι*, *equal to men*, i. e. of masculine spirit and strength. — *ἀλλ' . . . ἦσαν*, *but these* (i. e. our combined forces) *were not so numerous*.

192-198. *μοι* limits *εἴπ'*. — *τόνδε* refers forward to *δοτις 38' ἐστὶς* (see N. on v. 167). — *κεφαλῇ* limits *μείων*. See N. on v. 168. — *ἰδέσθαι* limits *εὐρότερος*. See N. on 2. 452. — *οἱ*. See N. on 1. 104. — *αὐτὸς* is opposed to *τεύχεα*. S. § 160. 4. f. — *κτίλος 39*. See N. on v. 2. Bentley finds a tautology in this and the following lines, and would read, therefore, *ψιλὸς 40ν*. But *ἀρνεῖται μιν κ. τ. λ.* is not a useless repetition, but

is added to *κτῖλος* &c., in order to set forth more fully the comparison. — *ἔτικω*, *I liken, I compare*, is a causative form of *εἶκω*. Cf. Soph. Gr. Verbs p. 185. — *πηγεσιμάλλῃ*, *thick-fleeced*, and therefore *full* and *square*. Here is one point of resemblance between Ulysses and a ram. The other consists in the stately and commanding gait of the *κτῖλος* among the white-fleeced sheep. — *ὄτων* limits *πῶς*.

199-202. *Διὸς ἐκγεγαυῖα* (2 perf. part. fem. of *ἐκγίγνομαι*). Helen was the daughter of Jupiter. — *δ' αὖ*, "*porro, rursus*." Wolf. — *τράφην*. Buttmann suggests *τράφεν*. See N. on 2. 661. — *δήμῃ Ἰθάκης* (see N. on 2. 547), *in the country of Ithaca*. — *κραναῆς*. Cf. Odys. 4. 605, with my note. — *περ*. See N. on 1. 131. — *πικρά*, *prudent, wise*.

205-208. — *ἦδη—πορ'*. See N. on 1. 260. — *ἤλυθε*. Ulysses and Menelaus went on an embassy to Troy, to demand the restoration of Helen, but through the influence of Antimachus whom Paris had bribed, their mission was fruitless. — *σεῦ ἔνεκ' ἀγγελίης*, i. e. *ἔνεκ' ἀγγελίης σευ*, *on an embassy on account of you* (S. § 194. 1). Butt. (Lexil. No. 8) constructs thus: *ἤλυθεν ἀγγελίης, σεῦ ἔνεκα*, which does not change the sense. — *φίλησα* (i. e. *ἐφίλησα*) = *I entertained them hospitably*. — *φύην*, *the personal appearance*. — *ἰδέην*. See N. on 2. 299.

209-215. *ἔμυχθεν* (i. e. *ἐμίχθησαν*). See N. on v. 48. — *σπάντων* (sc. *αὐτῶν*) is plural for the dual. Cf. K. § 241. R. 8; S. § 157. a. — *ὑπείρεχεν ὅμους*, sc. *Ὀδυσσεύς*. — *ἔμφω ἐζομένῳ* (*when both were sitting*), is a nominative absolute for *ἔμφω ἐζομένοις*. Cf. S. § 237. 1. Kühner (§ 266. 3) puts this in the nominative denoting the whole, *Ὀδυσσεὺς* and *Μενέλαος* being in partitive apposition with it. See N. on 1. 606. Cf. also Xen. Anab. I. 8. § 27 with my note. Zenodotus wrote *ἐζομένων*. — *γεραρότερος*, *more venerable, majestic*. — *πᾶσιν*, *among or before all*, i. e. in the assembly of the Trojans. For the dative, see N. on 2. 296. — *ὑφαίνον* = *ἔλεγον*, the sense *to invent, to frame*, being imparted from its primary signification, *to weave*. — *ἦτοι*. See N. on v. 168. — *ἐπιτροχάδην*, *in a running manner, summarily*, i. e. taking a rapid view of the subject, and not dwelling upon the points advanced. — *παῦρα . . . ἀργέως*, *briefly indeed yet* (see N. on ἀλλά, 1. 287) *very agreeably*. — *ἐπεὶ οἱ πολέμῳδος* explains *παῦρα μὲν*. Hence *ἐπεὶ* may be translated *since* or *because*. — *ἢ καί*. Ernesti, Bothe, Crusius, and Trollope edit, *εἰ καί*, *although*. — *γένει*. See N. on v. 168. This is a fine description of Laconic brevity.

216-224. *ὄτε—ἀναίξειεν*. See N. on v. 55. — *σπάρκεν* is an iterative form of the 2 aorist of *ίστημι*. S. § 118. c. — *ὄτρ' . . . προσηρῆς*, *neither backwards nor forwards*. He held his sceptre motionless. — *ἄστεμφές* belongs to *σκηπτρον*. — *ἄδρει φωνῇ δοικώς*, *like a stupid man*. — *φαίης κε*, *you would say*. See Ns. on *κεν ἔλωι*, 2. 12; and on v. 392. — *ζάκορόν τέ τιν'*, *some one raging furiously, some furious one*, "*qui loqui non possit, neque apud se sit præ iracundia*." Bothe. — *ἐίμενα*. for *εἰώω*

S. § 124. — *αὐτως, thus* = *neither more nor less*. — *ἀλλ' ὅτε δὴ β', but as soon as*. *ἔρα* imparts the idea of quickness. Cf. Jelf's Kühn. § 788 3. — *μεγάλην, deep, sonorous*. — *νιφάδεςσιν—χεμερίσιν, like wintry snow-flakes*. Nothing can be finer than this comparison. — *ἀν—ἐρίσσειε* See N. on *φαῖης κε*, v. 220. — *ὣδ' (thus)* belongs to *ἀγασσάμεθ'*, and *Ὀδυσῆος* limits *εἶδος*. — *ἰδόντες (at seeing)* denotes the cause of *ἀγασσάμεθ'*. S. § 225. 4.

225–227. *τοτρίτον, the third time*. — *Ἄλαντα*. See N. on 1. 138. — *τίς τ' ἔρ'*. See N. on 1. 7. — *ἔσ . . . τε*. See N. on v. 167. — *Ἀργείων* follows the comparative degree implied in *ἐξοχος*. Cf. K. § 275. 2; S. § 198. 2. — *κεφαλὴν* and *ἑμους* are synecdochical accusatives.

230–233. *Ἰδομενεύς*. See N. on 1. 145. — *ἐτέρωθεν, i. e. in another part of the Grecian army*. — *ἐνί, i. e. ἐν*. — *δεξις δεξ.* See N. on v. 2. — *ἄγροι=ἡγεμόνες*. Crusius after Köppen. — *πολλάκι (often)—δύοτε—ἴκοιτο*. See N. on vs. 55, 216.

235–238. *κεν—γνοίην*. See N. on v. 216. — *καὶ τοῦνομα (i. e. τὸ οὐνομα)=καὶ ὃν οὐνομα*. — *δοιδά, Epic for δύο*. S. § 80. 2. — *Κάστορα—Πολυδεύκεα, Castor and Pollux*. The latter of these twin-brothers of Helen, is said in mythology, to have been the son of Jupiter. — *πύξ, in boxing*, is an adverb. — *μοι* limits *μῆα*. "*Hos eadem mihi*" (i. e. *eadem, quæ me*) *peperit mater*." Wolf. This is after the analogy of *δ' αὐτός*. Cf. 19. 293. }.

239–242. *ἤ—ἤ, utrum—an, either—or*. This formula is mostly confined to the Homeric writings. In later times it was *πότερον—ἤ*. Cf. Jelf's Kühn. § 875. *a, b*. — *ἐσπέσθην, imperfect with aoristic signification*. Soph. Gr. Verbs, p. 143. — *δεῦρο at Troy*. — *ἔποντο*. The dual and plural are often interchanged. Cf. Jelf's Kühn. § 387. *Obs.* — *αὐτ'* responds to *μὲν* in the preceding verse. — *δειδίδες, because they dread*, denotes the cause of *οὐκ ἐδέλουσι*. See N. on 1. 196. — *μολ* is the dat. incommodi. See N. on 1. 89. The self-reproach and tenderness of feeling with which Helen recurs to her home and friends, are exceedingly touching, and awaken in no small degree the sympathy of the reader in her behalf. Her discourse with Priam begins and ends with a most affecting allusion to her own disgrace, thus showing that it is the all-absorbing, consuming idea of her soul. Cf. 6. 344.

243, 244. *τοὺς δ'* refers to Castor and Pollux. — *ἤδη, already*. — *κατέχεν φνσίχοος (food-producing) αἶα*. See N. on 2. 699. — *φίλη . . . γαίῃ, i. e. in Therapnæ where was a temple of the Dioscuri*.

245–249. *ἀνὰ ἄστυ, through the city*. — *ὄρκια πιστὰ* refers to the things necessary for the sacrifice and ratification of the league, referred to in the next verse. — *ἔρνε δύο*. See v. 103. — *ἐύφρονα* "h. l. dicitur active *laetificum*." Ernesti. — *ἀσκῶ ἐν αἰγέῳ*. The wine was commonly kept in goat-skins. Cf. Odys. 6. 78. — *κρητῆρα (κεράννυμι, to mix), a mixer, i. e. the vessel in which the wine, previous to use, was tempered by*

the intermingling of water. It stood upon a tripod in the most conspicuous place in the room, and near to the most distinguished of the guests. It was made usually of silver. Cf. 23. 741; *Odys.* 4. 615; 9. 203. The mixer of Achilles was all of gold. Cf. 23. 219. — γέροντα refers to Priam.

250-252. ὄρσο, *rise up*, Epic 2 aor. 2 sing. imper. of ὄρνυμι. — καλέουσιν, sc. σέ. — καταβῆναι denotes the purpose of καλέουσιν. — ἴν' . . . τάμηντε denotes the purpose of καταβῆναι.

253-258. Cf. vs. 136-138, 73-75.

259-263. βίγησεν, *shuddered*, at mention of a contest in which his son might fall. — ἐτάφους. The dative is employed instead of the accusative, on account of the following ἴππους. — τοί δ' refers to ἐτάφους. — ἔρ'. See N. on v. 221. — κατὰ . . . ἐπίσσω, *he drew the reins back (a tergo equorum. Bothe)*. — δίφρον is the terminal accusative = εἰς δίφρον. — Ἰκαίων, sc. πυλῶν. Cf. v. 145. — ἔχον = *dirigebant*.

264-266. ἀλλ' ὅτε δὴ β'. See N. on v. 221. — ἴππων is put here for the chariot. — ἐς μέσσον = *into the open and intervening space*.

268-275. ἔν, sc. ὄρνυτε from the preceding verse. When the verb is to be repeated, the preposition is often only used. Cf. *Mt.* § 594. 2. — κρητῆρι (local dative) — μίσγον. See N. on v. 247. — οἶνον of the Greeks and Trojans. This intermingling of the wine of the two parties, was emblematic of their intended reconciliation. — βασιλεῦσιν is the dat. commodi. See N. on 1. 39. — μάχαιραν. This was a large knife, used sometimes as a weapon in close fight. Cf. *Xen. Anab.* I. 8. § 7, with my note. — οἰ-ξίφας. See N. on 1. 104. — ἔκρτο, *lung*, Epic pluperf. of ἔκρω. — Τρώων and Ἀχαιῶν limit ἀρίστοις. — νεῖμαν ἀρίστοις, *distributed it among the chiefs*, in order that all might be parties to the oath. — τοῖσιν is the dat. commodi. See N. on 1. 58. — μεγάλ' ἐβχετο so that the Greeks and Trojans might all hear. — χεῖρας ἀνασχών. See N. on 1. 851.

276-280. Ἰδῆδεν μεδέων, *ruling from Ida*. Thiersch (§ 198. 8) makes this local termination δην identical with δι. On Gargarus, the highest summit of Ida in Phrygia, Jupiter had a shrine and altar. There he sat and surveyed the city of the Trojans and the Grecian ships (cf. 8. 48-52), and directed his thunders over the opposing hosts (l. c. v. 75). — Ἥλιος stands for the vocative. Cf. *K.* § 269. 2; 8. § 154. 1. "As the god whose eye surveyed all things, Helios was invoked to witness solemn oaths." Keightley. — οἰ-τίνυσσον. The dual is to be referred to Pluto and Proserpine. — καμόντας is put euphemistically for δάμοντας. Cf. *Odys.* 11. 476. — ἀνδράποους-δτις (Epic for δοτίς)-δμόςσῃ. The relative is here used in a collective sense. Cf. *K.* § 232. R. 1. b. — φυλάσσετε, i. c. *preserve inviolate*.

281-287. εἰ μὲν κεν (i. e. ἂν μὲν)—καταπέφνη. See Ns. on 1. 90, 185, 136. — αὐτὸς stands opposed to ἡμεῖς δ' in the next verse. — Τρώας-ἰκδοῦναι. The infinitive (εἵχομαι, κελεύω, or ἔδς being understood. See

N. on 2. 418) is here interchanged with the imperative *ἐχέτω*, if Paris kills Menelaus, let him have, etc.,—but if Menelaus kills Paris, then grant that the Trojans may restore, etc. — *τιμὴν* = *ποιήν*. Cf. v. 290. — *ἦτε . . . πέλειται*, which shall remain to their posterity, i. e. shall be possessed by their posterity, and never be demanded back by the Trojans. Madame Dacier takes its meaning to be, which shall be paid to their posterity for ever, i. e. a perpetual tribute. It is not to be supposed, however, that the Trojans would have submitted to a condition, by which they would have been bound to perpetual vassalage. There is another translation, which is worthy of being noted, and which has the sanction of Prof. Felton: which shall be (= so great as to be) memorable among future generations.

289-291. *Ἀλεξάνδροιο πεισόντος* denotes condition. — *εἴως . . . κινήσω*, till I find an end of the war = till I finish the war by the capture and destruction of the city. Cf. K. § 837. 5.

292-297. *στομάχους*, throats. — *ἀσπαρποντας*, palpitating. — *δυμοῦ* (= *ψυχῆς*) *δευομένων*, deprived of life. — *μένος* = *δύμος* (in the preceding clause) since vigor or strength implies life. — *δεωδέσσω* is a local dative. — *ἔκχεον*, "effundebant humi, nec bibebant, sicut neque aquis illis vescabantur." Bothe. — *εὐχοντο θεοῖς*. Matthiae (§ 401) refers the dative after *εὐχομαι*, to the lifting up of the hands and countenance to the gods in time of prayer. Kühner (Jelf's edit. § 589. 1) regards it as the transmissive dative, i. e. the person to whom the prayer contained in the verb is transmitted. — *τις* = *ἐκαστος*. See N. on 2. 355.

299-301. *ἐπικότεροι—πημήνεια*, which of the parties may do wrong. *ἄν* is omitted in the optative, when the condition is uncertain and doubtful. Cf. K. § 338. 5; Mt. § 527. Obs. 1; S. § 215. 3. — *ἐπέρ*, contrary to; literally, over, beyond. Cf. Butt. § 147. p. 415. — *ᾧδε* is explained by *ὡς ᾧδε οἶνος*. — *σφ'* (i. e. *σφί*, Epic for *σφισι*) *ἐγκέφαλος* = *αὐτῶν ἐγκέφαλος*. See N. on 1. 104. This genitive is repeated and expanded in *αὐτῶν καὶ τεκέων*, in the next verse. — *ἄλλοισι* = *ἐπὶ ἄλλων*. Cf. Mt. § 389. 1. — *δαμείν*. "Vulgo *μυγεῖν*, quod est minus *ἐμφατικόν*." Bothe.

302, 303. *οὐδ' . . . Κρονίων*, but the son of Saturn did not at all grant it (i. e. their request) to them. According to the terms of the league (cf. vs. 281-284), it was essential to the adjustment of the affair, that either Menelaus or Paris should be slain. As Paris was vanquished but not killed, the prayer for vengeance upon the party who should violate the compact, was not answered by Jupiter. — *τοῖσι*. See N. on 1. 58. — *Δαρδανίδης*. According to 20. 220 seq., there were five generations between Dardanus and his descendant Priam.

305-309. *ἡνέμεσσαν*. Cf. 2. 606. — *οὐπω* = *οὐπὺς*, never, by no means. — *ὀφθαλμοῖσιν δρᾶσθαι*. See N. on 1. 587. — *μαρνόμενον φίλον νῖόν*. K. § 809. 8. c; S. § 225. 7. — *Ζεὺς . . . οἶδε*, Jupiter doubtless knows this. *τόγε* refers forward to *ἐπικότερον . . . ἐστίν*. — *δανάοιο τέλος*, i. e. the end produced by death; a periphrasis for death itself. *δανά*

τοιο is the gen. of cause, or perhaps of definition. The determination of Priam not to witness the combat, is in keeping with the character of a tender, indulgent parent, which is given him throughout the *Iliad*.

810-818. *ἐς* . . . *δέτρο* to be carried back and buried in the city, in order that no one might eat them, which, in sacrifices where a curse was invoked, was unlawful. We find (19. 267) that the Greeks not being in their own country, throw the victims into the sea. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 649. — *ἀν δ' ἄρ' κ. τ. λ.* Cf. vs. 261, 262. — *ἐνδοχῶς* is taken adverbially.

815-819. *αὐτὰρ* responds to *μὲν* (K. § 322. R. 4), and *ἔπειτα* to *πρῶτον*. — *πᾶλλον* (i. e. *ἔπαλλον*). Bothe, Trollope, and others, after Voss, read *βάλλον*, on the ground that only one person shook the lots, which on this occasion was Hector (cf. v. 824). — *δυνότερος*—*ἀφελή*. See N. on v. 299. — *ἤρῃσαντο* is used absolutely. — *δεοῖσι* . . . *ἀνέσχον*. See N. on v. 296. — *τίς*. See N. on v. 297.

820-823. *Ζεῦ* . . . *μέγιστε*! Cf. v. 276. — *δυνότερος* *τάδε* κ. τ. λ. This must be considered as a wish that Paris might fall, since he was regarded by all as the author of the war. — *τάδε* . . . *ἔθηκεν*, was the cause of this war; literally, placed these doings (= caused this trouble) between both (people). — *δόμον*. See N. on *δύμον*, v. 98. — *ἡμῖν δ'* is written as though *τὸν μὲν* had preceded. — *αὖ*, on the other hand.

824-827. *πᾶλλον*. See N. on v. 816. — *ὀψ ὀρόων*, looking backward in order to show his impartiality. — *Πάριος*, i. e. *Πάριδος*. — *δοῶς* . . . *βρουσεν*, leaped quickly from the helmet, i. e. Hector quickly drew out the lot, which proved to be that of Paris. — *οὐ μὲν* refers to the other Greek and Trojan chiefs. — *ἐκδοστω* has the force of the subjective genitive. Aristarchus reads *ἐκδοστω*, but the dative is more in accordance with poetic usage. — *ἔκειτο* (*lay*) belongs by zeugma (see N. on 3. 73) to *ἔπειτα*, in the sense of *were*. Cf. K. § 346. 3. The verb also conforms in number to the nearest noun. See N. on 2. 146. — *ἀερόποδες*, literally, raising the feet, as when a horse leaps forward at full speed. Hence its secondary and usual meaning, *fleet, swift*.

828-833. *Ἀλέξανδρος*. See N. on 1. 392. — *ἀμφ' ὤμοισιν*. See N. on 2. 45. — *καλὰς*. See N. on 2. 38. — *ἀργυρέοισιν ἐπισφύροις*, silver ancle-clasps. The plates of the greaves (*κνημίδες*) were fastened together by clasps or a kind of buckle. Some refer *ἐπισφύριον* to the ring, by which the greave was fastened immediately above the foot. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 657. — *ἀραυίας* (Epic for *ἀραυῖα*) 2 perf. part. fem. of *ἀραρίσκω*, to fit, adapt. — *δύντερον αὖ*, next, responds to *μὲν πρῶτα*, v. 830. — *δώρηκα* is limited by *Λυκόνος*. — *ἤρμοσε δ' αὐτῷ*, for it fitted him.

834-839. *ἀμφὶ δ'* . . . *ἀργυρόηλον*. See N. on 2. 45. — *σάκος*, a shield, probably larger than the *ἀσπίς*, but used by Homer indiscriminately for it. Cf. Crus. Lex. — *ἰφιδίμῳ* = *αὐτοῦ ἰφιδίμου ἕντος*. Wolf. —

ἑννικῶν, crested with horse-hair. The design of these crests of horse-hair, was to add to the martial appearance, and strike terror upon the foe. Hence the significance of the expression, *δεινὸν δὲ λῶφος καθύπερθερ ἐνευεν*, and his crest waved dreadfully from above. — *ἀρήρει*, 2 pluperf. (as neut. imperf.) of *ἀραρίσκω*. See N. on v. 331. — *ὁς δ' αὖτως* (i. e. *ὁσαύτως δέ*), thus also, in the same manner.

340-345. *ἐκτέρπεδον ὁμίλου*, in each army. This is considered by Kuhn (§ 278. 4) as the partitive genitive. — *δάμβοι*, amazement. The deadly hatred of the combatants, their high rank, and the importance of the combat, held both armies in suspense. — *ἐγγὺς* to each other. — *στῆτην*. This change from the plural to the dual, results probably from the wants of the metre, or perhaps it denotes that they were now paired off for the combat. — *σεῖσσι* (i. e. *σεῖσθε*), shaking. — *ἀλλήλοισιν κοτεοντε*. Menelaus was angry at the remembrance of his wrongs, while Paris, on the common principle of a depraved nature, hated Menelaus, for the very reason that he had wronged him.

346-350. *πρόθε-πρόθι* according to the decision of the lot (vs. 317, 325). — *δοιχέσκιον*. See N. on v. 185. — *πάντος' ἴσων*, equal on all sides. The distance from the centre to the circumference being on every side equal, the shield was entirely round. So the Scholiast explains it by *κυκλοτερές*. — *χαλκόν*. The shield had usually one or more plates of brass. Bothe reads *χαλκός*, and refers it to the spear, the word being employed in that sense in v. 349. — *οἱ αἰχμή*, its point. For the dative, see N. on l. 104. — *δεύτερος* in the order in which they were to throw their spears. — *ἔρυντο χαλκῷ*, rushed upon (him) with his spear. Cf. *altior insurgens*, Virg. *Æn.* 11. 697. *χαλκῷ* may be referred to the dative of accompaniment. — *ἐπευξάμενος*. Menelaus, as the injured party, could invoke with propriety the aid of Jupiter.

351-354. *ἄνα* is the vocative of *ἄναξ*. Cf. K. § 53. R. 4; S. § 50. 1. — *ὅς τιςασθαι=ὅς ἐμὲ τιςασθαι τοῦτον*. Crusius. Cf. v. 322. — *ὁ . . . ἔργων*, who first inflicted evils upon me. For the double accusative, cf. S. § 184. 1. — *ἴδον*. See N. on v. 16. — *ὄφρα* (in order that) — *ἐβρίγγῃσι* (perf. of *βρίγναι* with pres. signification). See N. on l. 82. — *καί, even*. — *ὀψιγόνων ἀνδράπων*, posterity; literally, men born afterwards. — *ξεινοδόκον* (host) *κακὰ βέβαι*. See N. on v. 351. — *ὁ κεν* (= *εἰ τις*) — *παράσχω*. See N. on 2. 891.

355-360. *ἀνὰ πάλιν* (i. e. *ἀναπαλόν*), having poised or drawn back the spear, in order to throw it with greater force. — *ὄβριμον*, heavy, or as some render it, *impetuous*, a sense which it has in *ὄβριμον ὄδον*. — *ἠρήρειστο*, (*hasta*) *transactum erat*." Crusius. — *ἀντικρό*, entirely through and through. — *χιτῶνα*, the cuirass, coat of mail. — *ὁ δ'*, i. e. Paris. — *Κῆρα μέλαιναν* (= *δάνατον*). See N. on 2. 802. Homer is celebrated for his graphic and diversified descriptions of single combats. We seem to see the flying spear, transpiercing one defence after another until

it reaches the seat of life, and performs its work of death. If the weapon errs in its course, or fails to penetrate the opposing shield, the sword is drawn, or a huge stone is raised aloft and hurled through the air. Every thing is in keeping with what might be expected from heroes of such amazing strength. Especially does the poet excel, in the varied mode in which his heroes are wounded or slain. No two are pierced alike. The wounds are in different places and have a different direction, yet are all found to be truthful and natural, when examined in the clearest light of modern surgery.

362-364. *ἀνασχόμενος*. It has been common to supply *χεῖρα* or *ἔγκος*, but Crusius rightly refers it to the elevation of the whole body, in order to give the stroke of the sword more effect. — *ἀμφὶ . . . χεῖρός*, but it fell from his hand, being broken into three or four pieces around it (i. e. the cone). The correspondence between the sense and sound of the verse, has been noticed by most critics from the time of Eustathius. — *ἰδὼν . . . εὐρὸν* where was the residence of Jupiter.

365-368. *σῶν* depends on *δλοότερος*, and *δεῶν* upon *οὐτις ἄλλος*. — *ἐφάμεν*. See Ns. on 2. 87; 3. 28. — *κακότητος* is the genitive of cause. See N. on 1. 65. — *μοι* belongs in sense to both *χέλειςσ'* and *ξίφος*. See N. on 1. 104. — *ἤτχθη*, rushed forth, 1 aor. pass. of *άίσσω* with active signification. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 81. — *παλάμῃν*, Epic genitive for *παλάμης*. — *οἷδ' ἔβαλον μιν*. Menelaus pierced the shield of Paris, but failed to reach his body, for the reason mentioned in v. 360.

369-372. *κέρυθος* is the genitive of the part taken hold of. S. § 192. 1. The construction may be referred to the partitive genitive. Cf. Butt. § 132. No. 10. — *λάβεν*, sc. *αὐτόν*. — *μετ'*, towards. — *ἔγχε* (i. e. *ἤγγεν*), was choking. — *ἰμς*. This was the strap by which the helmet was fastened under the chin. If Paris had turned to flee, as was quite probable, it will readily be seen, how the strap, by the pulling of the helmet, would produce strangulation. — *ὅς* refers to *ἰμς*. — *τροφαλείης* is a name given to the helmet, as it would etymologically appear (*τρώω*, *φάλος*), from the hole bored in it to receive the plume. Cf. Butt. Lexil. No. 103.

373-378. *κεν εἵρυσσεν—εἰ μὴ νόησε*. See N. on 2. 155. — *οἱ* is the dat. commodi. See N. on 1. 89. — *ἰφὶ καμίνιοι*, killed by violence. The hides of bullocks which are slaughtered, are much thicker and stronger, than the hides of those which die of disease. — *κεινὴ* (Epic for *κενή*), empty, because no longer attached to Paris. — *ἔσπετο*, came with, followed. — *τὴν μὲν*, i. e. the helmet. — *μετ'*. Cf. v. 370. — *κόμισαν* (to the ships) . . . *ἐταῖροι*, as trophies of the victory.

379-382. *δ* refers to Menelaus. — *ἀψ* in this place is generally rendered *back*, but it is better to take it in the sense of *again*. — *ἐγχεῖ* is to be constructed with *κατακτάνεμαι*, as dative of the instrument. Menelaus had either recovered his own spear, or received one from his companions. — *τὸν δ'* refers to Paris. — *ἔστε θεός*, as a goddess; "*inasmuch as she*

was a goddess." Mt. § 629. — *καθ'* is put for *κατ'*, by assimilation with the following consonant. — *κηφέντι*, *perfumed, scented*.

388-389. *καλέον'* (i. e. *καλέσουσα*. S. § 109. N. 1), denotes the purpose of *τε* (Epic imperf. for *ζει* from *εἰμι*). — *περὶ . . . ἦσαν*, and *around her were Trojan women in great numbers*. Cf. v. 148. Other females had joined them to see the fight. — *νεκταρέον*, *beautiful*, or perhaps *fragrant, scented*. The epithet is borrowed from *νέκταρ*, the well-known drink of the gods, which was of red and sparkling color and fragrant smell. — *ἑανοῦ*. See N. on *κόρυδος*, v. 369. — *γρηῇ* limits *εἰκνία*. — *μιν* = *ἐαυτήν*. — *οἱ*. See N. on v. 872. — *Λακεδαιμόνι* is the local dative. — *ἥσκειν*, Epic imperf. 8 sing. of *δοσκέω*. Cf. K. § 820. R. 1. — *μιν*, sc. *τὴν γρυῖν*. — *μιν* in *τῇ μιν* refers to Venus, and limits *ἔισαμένη*.

391-394. *θγ'* is employed *δεικτικῶς*. See N. on 1. 20. — *δινωτοῖσι*, *turned with a lathe*. — *κάλλει . . . εἰμασι*, *resplendent in beauty and attire*. — *οὐδὲ . . . ἔλθεῖν*, *you would not say* (= one would not think. Cf. K. § 308. R. 6) *that he had come from battle with* (literally, *having fought with*) *a man*. — *ἀλλὰ*. Repeat mentally *φαῖνς κε*. — *χοροῖο νέον λήγοντα*, *having just ceased from the dance*.

395-397. *τῇ-θυμῶν* (see N. on 1. 104), *her fond desire for Paris*, which the mention of his name and beauty incited in her bosom. Her indignation, however, is aroused, when she perceives that it is Venus who is addressing her. — *καὶ ῥ' ὥς οὖν ἐνόησε*, *as soon as she perceived*. — *περικαλλέα δειρήν*. Cf. Virg. *Æn.* 1. 402. — *ἔρ'*, *then*. — *ἔπειτα* responds to *ὥς* in v. 396.

399-400. *ταῦτα* = *so, in this manner*. — Cf. K. § 278. R. 2. — *ἦ . . . ἔξεις*, *art thou about to lead me further into some one of the populous cities?* Helen either fears, or pretends sarcastically to fear, that Venus is intending to remove her to some other city, in the same manner and for the same purpose that she was led to Troy. As her question answers conjecturally the inquiry contained in *τί με . . . ἡπεροπύειν*, Crusius says that *ἦ* may be rendered *perhaps, peradventure*. For the construction of *πολλῶν*, see N. on v. 340. — *Φρυγίης* limits *πολλῶν*. — *Μρονίης*. See N. on 2. 864. — *κα' ἐκδί*, *there also*. — *οὐνεκα*, *because*. In 1. 111, *τοῦδ' ἔνεκα* preceded this adverb. Here by inversion it stands before its correlative, *τοῦνεκα* (*on this account*) following in v. 405. — *δή*. See N. on 1. 110. — *ἔδέλει . . . ἄγεσθαι* according to the terms of the combat. Cf. vs. 284, 285. — *στογερὴν ἐμέ*. Cf. v. 180, where Helen reproaches herself at remembrance of her former condition. — *δολοφρονέουσα* denotes the purpose of *παρέστης*. — *ἥσο-λοῦσα*, *go and sit*. See N. on 1. 179. Fully written it would be *ἔσε παρ' αὐτὸν* (i. e. Paris) *καὶ ἥσο παρ' αὐτῷ*. — *δεῶν . . . τελοῦσθους*, *renounce* (= *forsake*) *the ways of the gods*, does not refer to a renunciation of her divinity, but to all connexion and intercourse with the gods. This is evident from the following context. Wolf, after Aristarchus, adopted the reading *ἀπόειπε*, for *ἀπέειπε*. The sense is essentially the

same in both readings *πρόσωπον* denotes manner. — *Ὀλύμπιος*. See N. on *οὐρανόν*, 1. 817. — *ἀλλ' . . . δίξυς*, but he whimpering always at his side (literally, about him). — *ἐ* (= *ἐκείνων*) *φύλασσε* = take care of him. — *εἰσόκε* — *ποίησεται* (i. e. *ποιήσεται*). See N. on 2. 832. For the double accusative, see N. on 1. 290. — *ὄγε*. See N. on 1. 190. — *δοῦλην* = concubine.

410-412. *κεῖσε*, i. e. to the bed-chamber of Paris. — *δὲ* = *γάρ*. — *κεν εἴη* (sc. *κεῖσε ἵέναι*). See N. on 1. 232. — *πορσυνέουσα*, to prepare = to share, the expression being euphemistic. Cf. 1. 81; *Odys.* 8. 403. — *μωμήσονται*, will scoff at, deride. — *ἔχε' ἄκριτα*, incessant grief at my fallen condition.

414-417. *μή μ' ἔπεδε*. Cf. 1. 32. 519. — *μή . . . μεδέω* (Epic subj. for *μεδέω*). See N. on 1. 28. — *τῶς* (i. e. *ὥς*) — *ὥς*, thus — as. — *ἐκπαγλ'*, neut. plur. of *ἐκπαγλον*, as an adverb, vehemently. — *μέσσω δ' ἀμφοτέρων*, in the midst of both, between both. The idea is, that Helen would perish in the general ruin resulting from the mutual animosity, which the goddess threatens to stir up between the Greeks and Trojans. Some think that reference is had to the hatred, which, at the instance of Venus, both people would feel towards Helen. Cf. *Virg. Æn.* 2. 571-573. — *μητίσσομαι* is put for *μητίσσομαι*, since it is connected by *δ' τε* *μεδέω* in v. 414.

419, 420. *κατασχομένην*, 2 aor. mid. part. of *κατέχω*, covering herself with a veil, after the manner of the Trojan women. Cf. v. 141. — *λάθεν* was concealed from. Her female attendants and the rest of the women, were so intent upon the movements of the two armies in the plain, that Helen's departure was unperceived. This is rendered prominent in Flaxman's illustration, by the position of his figures, the backs of the women being turned towards their mistress. — *δαίμων*, i. e. Venus.

421-427. *Ἀλεξάνδροιο δόμον* (see N. on 1. 817). The house of Paris was on the most elevated part of the city, near those of Priam and Hector. Cf. *R.* 316. — *ἀμφίπολοι*. Cf. v. 144. — *ἐπετα* responds to *δ'* in the on v. 171. — *τῇ*. See N. on v. 378. — *φιλυμειδής*, laughter-loving, an epithet usual to Venus. — *ἀντί* (for *ἀντία*), before, opposite to. For the construction of this adverb with the genitive, see N. on 5. 301. — *δεῖ* — *φέρουσα*, the goddess (herself) bringing it. *δεῖ* is in apposition with *Ἀφροδίτην*. *φέρουσα* is considered by Butt. (§ 150. 33), as a sort of periphrasis for an adverbial idea, in company with, with. — *ὥς τε πάρος κείνη*, turning away her eyes.

428-431. *ἤλυδες ἐκ πολέμου*. The *τενο* in which this was uttered, doubtless, befitted the sarcasm intended in the words. — *ὥς ἐφελες*. See N. on 1. 415. — *ἀντὶδ'* on the field of battle. — *ἦ . . . εἶχε'* (i. e. *ἦν*), formerly, forsooth, you boasted. *ἦ μὲν* and *γὰρ* add to the irony of the passage. Cf. *Jelf's Kühn.* §§ 731. 1; 735. 7. — *Μενέλαον* depends on

φέρτερος (S. § 198. 1), which adjective conforms in case to the subject of εἶχε. Cf. S. § 224. — χειρὶ = *in skill, dexterity* in the use of weapons. The datives in this verse limit φέρτερος.

432-436. ἀλλ' . . . Μενέλαον is spoken ironically. The repetition of the epithet Ἀρηΐφειλον gave point to the sarcasm. — ἀλλὰ . . . κέλομαι, *but I advise you to desist*. — πόλεμον πολεμίζειν. For the abstract accusative, cf. K. § 278. a; S. § 181. 2. — ἀφραδέως, *indiscreetly, unwisely*. — μήπως, *lest, by chance*, depends on κέλομαι, in which verb here resides the notion of fear. Cf. S. § 214. a. This is a finely conceived and highly wrought specimen of keen satire. Helen had witnessed from the tower the disgraceful retreat of Paris, and now as she sits before him, she loads him with reproaches, wishes him to have been slain, taunts him with his former boastful speeches, advises him to contend with Menelaus again, and in the next breath contemptuously dissuades him from the fight, if he would not fall by the spear of his antagonist.

438-440. μὲν—δυμὸν ἔνιπτα. For the double accusative, see N. on 1. 237. — νῦν . . . Ἀθήνη. Pope remarks that Paris could make no other answer in his circumstances. — σὸν Ἀθήνη, *with the aid of Minerva*. "Invidiose Minervæ ope, non Menelai virtute factum esse ait ut vinceretur." Bothe. — ἐγώ, sc. νικήσω. — παρὰ . . . ἡμῖν, *we have gods also with us* (i. e. friendly to us), who will at another time give us the victory. παρὰ is to be taken adverbially, and ἡμῖν limits εἰσι.

441-446. ἀλλ' ἔγε δῆ. See N. on 1. 141. — τραπέλομεν, Epic for ταρπύομεν (—ῶμεν) 2 aor. subj. See N. on ἐρύσσομεν, 1. 141. — οὐ γὰρ πάποτε. See N. on 1. 106. — μ'—φρένας ἀμφοκάλυψεν (see N. on v. 438), *obscured my mind*. Paris means to say, that his love for Helen is so intense, as well-nigh to becloud his reason. — ὅδε. The correlate is *as* in v. 446. — οὐδ' ὅτε, *not when*, gives emphasis to the idea contained in the preceding line. — ἀπώξας. Were it not for what is said in vs. 178-175, we might almost be inclined to believe from this passage, that Helen was forcibly abducted from Sparta. — ἐπαυρῆς. "Sheltered on every side by mountains from the blast, and itself but slightly raised above the level of the sea, the vale of Lacedæmon is as remarkable for the geniality of its climate as the beauty of its scenery, and has accordingly been most appropriately characterized by Homer as a *hollow, pleasant valley*." Mure's Tour in Greece, vol. ii. p. 323. The soil, however, is represented by Leake, as ill-adapted to the general purposes of agriculture, being a mixture of white clay and stones, which renders it very difficult to be tilled. — Κρανίη was probably a small island in the Sinus Laconicus off Gythium. It is now called Marathonnisi. Some think that it was Cythera, others, that it was Sunion, in the south-eastern extremity of Attica. — σοο—ἔραμαι. Cf. S. § 193.

447, 448. ἄρχε. See N. on 1. 491. — τὰ μὲν ἔα', *these then*. "in the next verse corresponds to μέν"

449-454. ἀν' (i. e. ἀνδ'). See N. on 1. 53. — εἰ τοῦ ἐσαδρήσειεν. See N. on 1. 66. — δείξαι, *to show, point out*. — οὐ . . . ἴδοιτο, *for if any had seen him, they would not have concealed him through friendship*. τῆς is here taken collectively. — ἴσον—Κηρὶ μελαίνῃ, *equally with black death*. μελαίνῃ has in this connection the sense of *gloomy, dreadful*. — γὰρ introduces the reason, why the people would not have concealed Paris. — ἀπήχθετο. Sophocles (Greek Verbs, p. 94) says that this, strictly speaking, is an imperfect with the force of the aorist, it being equivalent to ἐμυσέιτο, and not to ἐμυσήθη. Butt. (Ir. Verbs, p. 111) takes it as an aorist in the pluperfect sense, *had made himself hated, had become hated*.

456-460. Δάδρανοι. See N. on 2. 819. — νίκη—φαίνετ'—Μενελάου, *the victory evidently belongs to Menelaus*. Cf. K. § 273. 2; S. § 190. There is probably an ellipsis of ὅσα with φαίνεται (cf. S. § 225. 8; K. § 810. 4. b), it being put for the impersonal construction *φανερὸν ἐστὶ, τὴν νικὴν εἶναι Μενελάου*. Cf. K. § 810. R. 8. — ἀποτινέμεν is put for the imperative. See N. on v. 286. — ἦτε . . . πέληται. See N. on v. 287.

Pope says that of all the books of the Iliad, there is scarce any more pleasing than the third. He divides it into five parts. 1. The approach of the armies, and the proposal of the combat between the two parties Paris and Menelaus. 2. The conference of Helen with the old king and his counsellors. 3. The ceremonies preliminary to the combat. 4. The combat. 5. The reconciliation of Paris and Helen.

The incidents are numerous and striking. The pompons and martial approach of the hosts—the reproaches heaped by Hector upon his retreating brother—the lofty terms in which the challenge was given and accepted—the interesting appearance of Helen, and her encomium upon the Grecian heroes, mingled with self-reproach—the parental tenderness of Priam in leaving the battle-field, that he might not witness the combat—the mutual hatred of the combatants—the details of the duel—the colloquy of Venus and Helen—the contempt with which Helen first regarded Paris and her returning affection for him—the fierce anger of Menelaus, at finding his foe snatched from him in the very moment of victory, and his search for him through the ranks, compared to that of a wild beast raging after its prey, are all simple, natural, and sketched with great life and spirit.

ILIAD IV.

1-6. ἡγοράωντο, *were conversing*. — δαπέδῳ is here put for the palace. — μὲν δέ σφισι = ἐν αὐτοῖς. — Ἥβη, *Hebe*, was the daughter of Jupiter and Juno, and cup-bearer of the gods, in which office she was succeeded by Ganymedes. — ἐφροχόει has both the syllabic and temporal

augment. Cf. S. § 98. 1. — *δειδῆχατ' ἀλλήλους*, were drinking to one another. This verb is the pluperfect of *δελνυμι*, with the imperfect signification. — *Τρώων πόλιν εἰσπορεύοντες*, i. e. turning their thoughts to the affairs of the siege. — *παραβλήθην*, *sarcastically*; literally, *with a side-glance*, as when one utters taunting words in the hearing of the individual referred to, but not addressed directly to him. Some translate it, *with a side-meaning*, i. e. deceitfully, with vile insinuations. Others, referring back to the quarrel between Jupiter and Juno spoken of in Book I, render it, *interrupting*, or *in opposition*.

7-13. *δοιαί*, Epic for *δύο* or *δύο*. — *Ἀργεῖη* was an epithet of Juno, because she had a temple in Argos. Cf. v. 52. — *Ἀλαλκομένης*. Heyne remarks that etymologists usually derive this epithet of Minerva from *ἀλαλκεῖν*, *to defend*, but in order to preserve the analogy with *Ἥρη τ' Ἀργεῖη*, it is better with Strabo to derive it from *Alalcomenæ*, a place in Boeotia, where the goddess had a temple and was worshipped. — *νόσφι*, sc. *τοῦ Μενελάου*. — *εἰσπορεύουσι τέρπεσθον*, *please themselves* (i. e. are contented) *with looking on*. See N. on l. 168. — *τῷ δ'* refers to Paris, *δ'* responding to *μὲν* in v. 8. — *παρήμεβλωκε*, *goes along with* (i. e. as a helper), Epic perf. of *παραβλάσκει*, by metathesis and epenthesis from *ΜΟΛΩ*. Cf. K. § 230; Soph. Gr. Verbs, p. 107. — *νῦν* refers to the time of the recent combat. — *οἰόμενον θανέσθαι*, *when he expected to die* (by the hand of Menelaus). See N. on l. 35. — *νίκη—Μενελάου*. See N. on 3. 457. The Trojans, however, made the escape of Paris, a pretext for breaking the league. See N. on 3. 302.

14-18. *φραζόμεθ'*. See N. on l. 141. — *τάδε ἔργα* refers to the affairs of the war, and is explained in the following verses. — *ἤ-ἤ*, *whether-or*. — *β'* has here its explanatory sense, *namely*. — *φύλοσιν αἰνὴν*, *direful battle*. — *ὄρσομεν* (i. e. *ὄρσωμεν*), the deliberative subjunctive. See N. on l. 150. — *εἰ δ' αὖ πως*, "*sin autem forte*." Crusius. — *αὖ πως*. Buttmann reads *αὖτως*, *in the same way* (as it is to me). Some take the adverb in the sense of *οὕτως*, but this is already implied in *τάδε*, i. e. the establishment of peace between the Greeks and Trojans. — *οἰκίεττο*, *might be inhabited=might stand*. Some take this in the sense of the imperative (S. § 218. 2), *let the city remain*. This speech of Jupiter is deceitful, as he had given his irrevocable promise to Thetis, to honor her son by bringing woes upon the Greeks, and for that purpose had sent the Dream-god, to excite Agamemnon to draw out his forces for battle.

20-24. *αἰ δ'*—*Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη*, and these (viz.) *Minerva and Juno*. See N. on l. 391. — *ἐπέμυζαν*, *murmured indignantly*, "*compressis labis gemebant*." Clark. The verb denotes the sound of pain or displeasure, represented by the interjection *μῦ* (S. § 138), uttered by compressing the lips and breathing strongly through the nostrils. These divinities saw the dissimulation of Jupiter; and this, together with his taunting language,

filled them with rage. — *πλησίαι* (sc. ἀλλήλαις) *near together*, the latter to plan the destruction of Troy (κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδίσσῃν). — ἀκίων. Cf. 1. 34. — *συνζομένη*, *although indignant*. See N. on 1. 131. — *χόλος* . . . *ἔρει* denotes the reason of οὐδέ τι εἶπεν, and δὲ has, therefore, the force of γάρ. — *ἄγριος*, *wild, violent*. — Ἥρη is put for the subjective genitive. See N. on 1. 104. Heyne edits Ἥρη. — οὐκ ἔχαδε, *did not contain* (= *could not restrain*), 2 aor. of χαράσσω.

25-29. αἰνέετε Κρονίδη. Cf. 1. 552. — πῶς, *how is it? why?* — ἔλιον, *fruitless*, is the predicate. See N. on 1. 290. — Ἰφῶ, Epic for Ἰφῶτα. K. § 213. 7; S. § 56. — *ὃν Ἰφῶσα* (Butt. Ἰφῶσα) *μόγη, which I by my toil have sweated*. For the cognate accusative, see N. on 8. 435. Juno means to say, that she has toiled incessantly to effect the destruction of the Trojans. — καμένην-ἴπποι. See N. on 1. 305. — μοι. See N. on 1. 104. — λαὸν ἀγειρόν, *while I was assembling* (see N. on 1. 88) *the people* of Greece for this expedition. — κακὰ. See N. on πῆμα, 3. 50. — ἔρδ' (i. e. ἔρδε), *do it, i. e. make my labor fruitless*. — ἐπαινέομεν is future. See N. on 8. 383. — *θεοὶ* is in apposition with ἡμεῖς the implied subject of the verb. The divinities who took side with the Greeks, were Neptune, Juno, Minerva, Vulcan, and Mercury. The Trojans were assisted by Mars, Apollo, Venus, Diana, Latona, Xanthus, etc.

30. Cf. 1. 517.

31-38. σὲ-κακὰ βέβηουσιν. See N. on 1. 290. — ἀσπερχές, *eagerly, vehemently*. — ὠμὸν βεβρόδοις, *could eat up raw* = *could devour them alive*, in order to glut your ferocious rage. Cf. Xen. Anab. IV. 8. § 14, where this expression is playfully used to express total destruction. For the optative, see N. on 1. 257. — τότε κεν, *then perhaps*. — μὴ-γένηται. See N. on 8. 434. Some may prefer to take it in the sense of *let not this dispute be* (see N. on 1. 141). — ἔρισμα. "Vox ἀπαξ λεγομένη. Anglicè, *a bone of contention*." Trollope. This substantive is the predicate.

39. "Formula dicendi admonentium." Bothe. Cf. 1. 297; 5. 259.

40-42. ὅπνότε κεν-ἰδέλω. See N. on 1. 168. — μεμαῶς (2 perf. part. of ΜΑΩ), *being eager*, strengthens ἰδέλω in the sense of *ardently, earnestly wish*. — τῇν-ἔρι=τοιάντην-ἐν ᾧ. Stadelmann. Some suppose that a prophecy is here put into the mouth of Jupiter concerning the destruction of Mycenæ, but as this did not take place until after the return of the Heraclidæ, which was subsequent to the time of Homer, it is better to refer it to Argos, the decline of which preceded that of Mycenæ, and might have been witnessed by our poet. See Trollope's Note on this passage. Clark understands τῇν in the sense of *time* indefinitely. — ἄγγε-γλασιν, 3 plur. 2 perf. of ἀγγέγνομαι, *to be born in* = *to be in*. — διατρίβειν is put for the imperative (see N. on 1. 20), or it may depend on ἐρίω and ἐδάλλω in v. 39. — ἔασαι is taken absolutely, *suffer me to go on*. Some repeat ἐξαλαῶσαι from v. 40, but cf. 5. 148.

43-49. γάρ enforces the preceding command, by giving a reason for it

— ἐκὼν . . . . θυμῷ, of my own accord although (see N. on 1. 131) with unwilling mind = against my will. — αἰ γὰρ—ταπεινῶσι πόλιν (see N. on 1. 391)—τῶν—πασῶν γὰρ πολέων αἰ ταπεινῶσι. This sentence explains ἀκούει θυμῷ. — πέρι in πέρι κῆρι is an adverb, *very much in my heart*, the accusative being synecdochical. Cf. Ody. 5. 86. Spitzner accentuates περὶ κῆρι, thus making it a preposition. — ἰρή, "*præclara*." Heyne. — ἐϋμμελίῳ for ἐϋμμελίῳ, Epic genitive of ἐϋμμελής, *having a good ashén spear = skilled in the use of the spear, warlike*. — οὐ—ποτε. See N. on 1. 163. — γὰρ explains and confirms v. 46. — ἔσσης. See N. on 1. 468. — τὸ . . . . ἡμεῖς (sc. οἱ θεοί), *for we gods have this honor allotted to us*, i. e. this is our prerogative.

51-55. φίλταται, "*propter cultum ibi Junonis antiquissimum*." Bothe. — Μυκῆνη = Μυκῆναι. Cf. 2. 569. — διαπέρσαι is used for the imperative. See N. on 1. 20. — ὅτ' ἂν ἀπέχθωνται. See N. on 1. 242. — πέρι κῆρι. See N. on v. 46. In the willingness of Juno to give up the cities most dear to her, in order to accomplish her revenge, we are reminded of Antony, who, in the formation of the second triumvirate, without hesitation sacrificed his uncle, in order to have Cicero's name inserted in the list of the prescribed. — τῶν . . . . ἴσταμαι, *no one of these will I stand before = will I protect*. — μεγάρῳ and φθονέω ("præsentia pro futura." Heyne) are both taken in the sense of *to hinder, interpose with view of preventing*. — οὐκ εἰὼ διαπέρσαι (= *try to prevent your destroying them*). See N. on παρ' αἴσαν—οὐδ' ὑπὲρ αἴσαν, 3. 59. — φθονέουσ' denotes means. See N. on 1. 168.

57-61. ἀλλὰ—καί, *moreover*, introduces an additional reason, why Jupiter should consent to the destruction of Troy, viz. that Juno, being a goddess, and sprung from the same stock as Jupiter, ought not to be foiled in her undertaking. Hence v. 58 is introduced by γὰρ *causal*. — ἔνθεν—ἔθεν, *hence—whence*. Cf. Butt. § 116. 6. — πρεσβυτάτην (= *most revered*) is limited by γενεῇ and οὐνεκα . . . . κέκλημαι (= *είμι*). The construction is somewhat confused, as the latter clause is not logically dependent on καί με . . . . Κρόνος. It enhanced the dignity of Juno, that her husband was king of the gods, and by thus incidentally conceding his supremacy, she disarmed him of his resentment and secured her object.

62-67. ταῦθ', *in these things*, is a synecdochical accusative. — ὑποείχομεν (i. e. ὑποείλωμεν) has the force of the imperative. See N. on 1. 141. — ἐπὶ is disjoined from the verb by tmesis. — θάσσον, *quickly*. — ἐπιτεῖλαι. See N. on διαπέρσαι, v. 53. — ἐλθεῖν and πειρῶν depend on ἐπιτεῖλαι. — φάλοπιν is taken here in the sense of *battle-field*. — ὑπεκύνδαρτας, *exulting greatly* on account of the victory of Menelaus. — ποότεροι gives emphasis to ἄρξωσι. — ὑπέρ, *contrary to*. — δηλήσασθαι is here followed by the personal accusative Ἀχαιοῖς.

69. αὐτίς—Ἀθηναίη. "*Asyndeton epexegeticum*." Bothe. See N. on 2. 6.

73, 74. *πρὸς μεμαυίαν*, *de.iring before* to break the truce. Hence the promptness and rapidity with which she darts down to execute her commission. — *βῆ δὲ . . . ἀΐσσα*. Cf. 1. 44; 2. 167.

75-77. *ὅσον δ' ἄστέρη*, *such a meteor*. The following account of meteors, taken from the Encyclopædia of Geography (Vol. I. p. 184), will illustrate this passage. "Fire-balls are those luminous bodies, which appear usually at a great height above the earth, and on that account long known by the term *meteor* [from *μετέωρος*, *raised in the air, floating in the air*]. They present a very imposing appearance, and are seen of immense size, sometimes red, but oftener of a vivid dazzling white. They traverse the atmosphere with amazing velocity. Sometimes they burst in pieces, or discharge torrents of flames, with a detonation making both the air and earth to tremble. Some of these balls descend like lightning, break through the roofs of buildings, destroy animals, and shatter vessels at sea; in short they are often attended with all the disastrous effects of thunder and lightning, with which they are usually accompanied." The *σπινθήρες*, *sparks, scintillations*, which (v. 77) are said to proceed from this luminous body, shows quite clearly that it was a fire-ball. A very large and luminous meteor of this sort, passed over Charleston, S. C. in April 1850. It was of silvery brightness, and as it passed through a thin stratum of cloud, it threw out a shower of crimson sparks. About three minutes after its passage, a report resembling thunder was heard from the quarter, to which its course was directed. — *ἄστέρη ἦκε*. Thiersch (§ 163. 1. a) would avoid the hiatus by changing the form into *ἄστέρ' ἔηκεν*. "Sed neque numeri, qui ea inferuntur, grati sunt, neque hiatu isto cujusquam aures offenduntur." Spitzner. — *τέρας* is in apposition with *ἄστέρη*. — *τοῦ*, sc. *ἄστέρος*.

79-81. *ἔσπερ ἐς μέσσωρ*, *leaped into the midst* of the Greeks and Trojans. Minerva did not assume the form of Laodocus (cf. v. 87), until she had reached the ranks, in the appearance of a terrible and portentous meteor. Her descent in this form produced a state of excitement, highly favorable for the execution of her design. — *δάμβος*. Cf. 1. 199. — *ἔδε . . . ἄλλον*. Cf. 2. 271.

82-84. *ἦ ῥ' αἶτις κ. τ. λ.* Bentley takes this interrogatively, *shall there again be direful war?* etc. If it be read without the interrogation, *μᾶλλον* may be understood before *ἦ* in v. 83 (cf. K. § 823. R. 3), which will give the sense, *direful war shall come again rather than that Jupiter shall grant peace*. Clark renders it, "sane rursus bellumque perniciosum et pugna gravis erit, vel amicitiam inter utrosque statuit Jupiter, qui inter homines arbiter belli est." The second of these interpretations seems to be the true one, as so portentous an omen would be very apt to beget an impression, that Jupiter was about to cause a renewal of the war.

86-92. *ἦ δ' ἔσπερ* refers to Minerva. — *κατεδύσαδ'*, *mingled amongst* Cræsus edits *κατεδύσαδ'*. — *Λαοδόκῳ Ἀντηνορίδῃ*. Cf. 2. 822. — *Πάρος*. See N. on 2. 827. — *εἰ που ἐφύροι*, *if any where she might find*

him. ἐφόροι depends on διζυμένη, which takes its time from κατεδύσαθ'. — εἶρε. See N. on 2. 169. — Ἀισήπειο. See N. on 2. 825. — ἀγχοί Pandarus. See N. on 2. 172.

98-99. ἤ . . . πῶσοι, *will you now be somewhat (τι) persuaded by me?* This interrogative clause, which implies an affirmation (cf. Viger's Gr. Idioms, 7. § 7. R. 3), contains the presupposed condition of the apodosis beginning with τλαῖς κεν (see N. on 2. 250), which thus becomes dependent on it. Cf. K. § 259. e (a). τλαῖς refers not here so much to courage, as to volition in respect to a daring deed. — πῶσι—Τρώεσσι is the local dative (*among the Trojans*), or may be taken in the sense of παρὰ πάντων τῶν Τρώων. — ἐκ πάντων = *above all*. — βασιλῆϊ. This title was given oftentimes to the sons of kings. — τοῦ—πᾶμπρωτα = παρὰ τοῦτου δὴ πάντων πρῶτον. Schol. τοῦ limits φέροιο (θου mightest bear). The optative is softer than would have been the future. Cf. Mt. § 524. — αἰ κεν ἴδῃ. See N. on 1. 128. — πυρῆς depends on ἐπιβάντ' (*laid upon*), because the action of the verb is limited to a part only. Cf. S. § 191. 1.

100-103. ὀστειυσον Μενελάου. Verbs of aiming, throwing, and shooting, are followed by the genitive. Cf. K. § 278. R. 7. c; Butt. § 182. N. 15. f. Sophocles (§ 199) well calls this the terminal function of the genitive, as it denotes that *towards* which the action is exerted. The grammarians above cited rank this with the partitive genitive, as the aim is directed to some part of the object considered as a whole. — ῥέξειν—νοστήσας, (*when you return home*). The participle conforms in case to σὺ (for σωτηδν) understood. The construction is explained N. on 1. 77. — Ζελεῖς See N. on 2. 824.

104-109. τῇ . . . ἔφρονι, *the mind of him* (see N. on 1. 104) *foolish = his foolish mind*. — ἀντίκ', *forthwith*. His thoughtless impetuosity is evinced in the promptness, with which he complied with the suggestion of Minerva. — ἐσόβα from its case. — ἰξάλου αἰγός, *a bounding goat*. Some render ἰξάλου, *wanton, lascivious*. — ὃν ῥα. See N. on 1. 406. The relative is governed by βεβλήκει. — τυχήσας, sc. αὐτοῦ. — δεδεγμένος (= δεδοκημένος. See N. on 15. 780) ἐν προδοκῇσιν (see N. on 1. 205), *waiting for in ambush*. — βεβλήκει. See N. on 1. 221. — κέρα, i. e. τέρατα. — ἑκκαίδεκάδωρα, *sixteen palms*. The English palm is three inches. The Greek δῶρον or παλαιστή was 3.0336 inches, which would make the length of these horns a little more than four feet. Pope thinks that this was the length of the horns, when joined together. But this is not rendered necessary by the wants of the passage, for the length of the horns is not given as the actual length of the bow made from them, but only to set off the size and beauty of the goat, on which horns of such length grew. They were probably shortened by the artist who shaped and polished them.

110-115. κεραοξόδος—τέκτων, *a horn-wright, a horn-polisher*. — ἥραρε, *filled them together*. Reference is had to the roots of the horns. — τῶν,

i. e. every part of the bow. — *κορώνην* refers to the end of the bow, where the string was tied. On these ends were golden (*χρυσίην*) knobs or rings. Yates refers the *κορώνη* to the ring at the base or centre, where the two parts of the bow were joined together. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 77. — *τὸ μὲν εἰς κατέθηκε*, *he (Pandarus) laid it carefully (εἰς) down*, in order to take an arrow from his quiver. Some refer *εἰς* to *ταυροσάμενος*, *when he had bent it* (i. e. the bow) *well*. — *ἀγκλίνας*, i. e. *ἄνακλινας*. — *πρόσθεν* Pandarus. — *πρίν—πρίν*. See N. on l. 98. — *βλήσθαι*, 2 aor. mid. infin. of *βάλλω* with passive signification.

116-118. *σύλα* (i. e. *ἰσύλα*)= *ἐφύρει*. Schol. — *ἀβλήτα, ὑψηλοῖα*, i. e. never having been discharged. — *ἔρμ'*, *the cause*; literally, *the prop*, upon which the *ὀδύνας* were considered as resting. — *πικρόν*, *sharp, piercing*.

119-121. See vs. 101-103.

122-126. *γλυφίδας*, *the notch or slit* at the end of the arrow, where it receives the bow-string. — *βόεα*. Bowstrings were made oftentimes of the nerves and hides of bullocks. — *τόξῳ δὲ σιδήρον*, *and (he drew) the barb to the bow*, i. e. the head of the arrow was drawn back to the very bow. — *κυκλοτερές*, *to a circle*, i. e. so as to form an arch approaching to a circle. — *λίγξε βίδς κ. τ. λ.* These verses are of inimitable force and beauty. The twang of the bow, the whizzing of the string, the springing forth of the arrow impatient to fly among the crowd (*καθ' ὄμιλον ἐπιπτόσθαι μενεαίωνων*), are represented with wonderful life by the sound and flow of the verse. The skill displayed by the poet in this whole passage, has received much commendation. As this violation of the truce was the cause of all the dark woes (*μελαιτέρων ἔρμ' ὀδυνῶν*), the whole affair is sketched in bold and prominent outline. There is first a council of the gods, and then Minerva descends in the form of a blazing meteor to confound the league. Pandarus, the best archer and one of the bravest warriors in the Trojan army, is selected as the instrument. His bow is described with great minuteness. It was made from the horns of a wild and bounding goat, which he himself had slain. A horn-polisher with much pains and skill had given it beauty and finish. He took it from the case in which it had been deposited, strung it, and then carefully laid it down, while concealed behind his shielded followers, he selected an arrow never before used, well-feathered, and deadly. Having fitted it to the bowstring and offered his vow to Apollo, he draws the string to his breast and the "barb home to his bow." When the bow was rounded to an arch, he twanged it, and the arrow flew eagerly to its mark. All this is described in such lively and truthful colors, that the mind of the reader is raised to the highest pitch of expectation in respect to the result.

127-131. *σέθεν*, Epic for *σοῦ*. — *λελάδοντο*, Epic 2 aor. mid. for *ἐλάδοντο*. — *Διὸς θυγάτηρ*, i. e. Minerva. — *ἀγέλειη*, *the spoil-collector*. — *πρόσδε στήσα*. See N on v. 54. — *ἦ= ἐκείνη*. — *τόσον—ὥς ὕτα*.

as much—as when. The comparison has reference to the ease, with which Minerva averted the flying arrow. — *χρὸς* = *σώματος*. — *παυδὸς* is the separative genitive. — *ἔργει*. Spitzner and Crusius from the Cod. Venet. read *ἔργει*. See N. on 2. 147. Crusius takes *λέξεται* also for *λέγεται*.

132–140. *δ' αὖτ'*, but on the other hand. *δὲ* is here resumptive, vs. 127–131 being a sort of parenthesis. — *ἔθι*, where. — *διπλὸς ἦνται* *θώραξ*, the double corslet met (i. e. was fastened together). The thorax consisted of two parts, the back-piece and breast-plate, which was connected by leathern straps, passing over the shoulders and fastened in front by clasps (*ἔχῃες*), and to the lower part of which the girdle was fastened by *ἔχῃες ζωστήρος*. Minerva, therefore, directed the weapon to that part of the armor, where it would meet with the most resistance. She did not ward it entirely off, as in the case of Diomedes (5. 853), for it was her design to permit Menelaus to receive a slight wound, in order that the league might be more effectually broken. — *ἀσπιδί* (sc. *σώματι*), fitting tight to his body. — *διὰ μὲν . . . ἡρήριστο*. “Pulcherrime motum sagittæ describunt hi duo versiculi; in quibus sententia, a pede tribrachi et dactylicis pluribus inchoata, in duplicem demum spondæum desinit.” Clarke. — *ἔρ'*, then, marks the order of the things mentioned. — *ἐλάτο*, was impelled, pluperf. pass. of *ἐλαίνω*, with the imperf. signification. — *μίτρης*. This was a brazen belt, lined on the inside with leather, and stuffed with wool. It was worn next to the body, so as to cover the lower part of the abdomen, which the cuirass did not descend far enough to protect. Cf. Smith's Dict. Antiq. p. 1069. — *ἔρυμα* and *ἔρκος* are in apposition with *ἦν* referring to *μίτρης*. Zenodotus reads *ἐλυμα*, which Spitzner says neither answers to the wants of the metre or the sense. — *ἀκόντων* is the objective genitive. See N. on 1. 284. — *οἱ—ἔρυστο* = *ἔρυστο οἱ χροά*. Köppen. Sophocles (Gr. Verbs, p. 148) makes *ἔρυστο* the 3 sing. imperf. of *ἐρύω*, as if from EPTMI. — *διαπρὸ . . . τῆς*, but it went entirely through (*διαπρὸ*) this also. *εἴσατο*, 1 aor. mid. of *εἶμι*. — *ἐπέγραψε*, grazed. It appears from the following context, that the wound was somewhat greater than would be inferred from this passage.

141–146. *ὡς δ' ἔτε—μήνην* (stains). See N. on 2. 147. — *Μηροῖς*. See N. on 2. 861. The art of dyeing was carried by the Lydians to great perfection. — *κλέειν* “is a fem. of *κλέω*, probably from the root *κλέω*.” Smith's Crus. Lex. — *παρήιον* (sc. *ἐγάλμα*. Cf. v. 144), a cheek-ornament. — *ἔμμεναι* denotes the purpose of *μήνην*. — *βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἐγάλμα*, but the ornament lies (as a present) for a king. — *ἀμφότερον* refers to *κλέωντες* and *κύδος*, which nouns denote the purpose of *ἐγάλμα* with which they are in apposition. — *ἱππῶ, ἐλατῆρι*. See N. on 1. 89. — *τοῖσι*, such, i. e. white as ivory. Heyne refers *τοῖσι* to the verb, in the sense of *τοῖσι μινδῶν*, so were stained. — *μινδῶν*, Epic 3 dual of *μινδῶ*. K. § 227. B. Soph. (Gr. Verbs, p. 196) makes it the aor. pass. 3 plur. Epic for *μινδῶν* (*ἐμινδῶσαν*).

151-154. *νεῦρον*, the *thong*, i. e. the string or nerve, by which the barb was fastened to the arrow. — *τε καί*, and also. — *ἐκτὸς* his flesh. — *ἔψορρον*, back, again; literally, *flowing back*. — *οἱ θυμὸς—ἀγέρδη* = his spirits rallied, he took heart. — *τοῖς δὲ* (among them. See N. on 158) refers to the chiefs who stood around Menelaus. — *χειρὸς*. See N. on 1. 197.

155-161. *φίλε* has *ἰ* on account of the arsis. — *θάνατον* is in apposition with *θρῆναι*, denoting its result = *for thy* (τοί. See N. on 1. 104) *death*. See N. on 3. 50. — *ὄλον*, alone. — *μάχεσθαι* denotes the purpose of *προσθήσας*. — *ὥς*. See N. on 1. 276. — *κατὰ—πάτησαν* (see N. on 1. 40), *trampled under foot* = *paid no regard to*. — *οὐ μὲν πως ἔλιον*, by no means in vain (i. e. unavenged when violated). *ἔλιον* is derived from *ἐλς*, the sea, which was considered in remote antiquity, as comparatively useless. Hence its epithet *ἀπρύγτος*, *unfruitful*. — *πέλει* = *can be*. — *σπονδαί* κ. τ. λ. Cf. 2. 241. — *εἴπερ γάρ*. See N. on 1. 81. — *ἐκ* belongs to *τελεῖ*. — *τε καί* = *yet*. — *ἀπέτισαν*. The aorist is here used of a future event, to mark its certain accomplishment. Cf. Mt. § 506. 2; K. § 256. f; S. § 211. N. 8.

164-168. *ὑψιζών*. See N. on 1. 242. — *ὕψιζων* is properly used of one who sits high upon the rower's seat, or at the helm. Hence it takes the meaning, *high-sitting, high-ruling*. Crus. Lex. — *ἐπισσείρσω* (*shall brandish against*) depends on *ὑψιζών*. — *ἐρεμνὴν*, dark, gloomy, and hence *dreadful*. — *τῆς δ' ἀπάτης* is the causal genitive. Buttmann prefers *τῆς ἀπάτης*. But Agamemnon refers especially to the violation of the league by Pandarus. See N. on 1. 65. A similar expression of confidence, that punishment will be visited upon those who violate their oaths, is found in Xen. Anab. III. 2. § 10.

169-175. *ἔχως σέθεν*, on your account; "regret for thee." Thiersch § 205. 12. *ἔχως σευ* (enclitic) would be *thy regret*. — *αἶ κε* = *εἰν*. See N. on 1. 90. — *μοῖραν—βίβωιο*, measure of life which is allotted to you. — *ἐλέγχιστος*. Cf. 2. 285. — *πολυδίψιον*, very thirsty = *destitute of water*, reference being supposed to be had to the tradition, that Argos was once destitute of water. Cf. Crus. Lex. Col. Mure (Journal of a Tour in Greece, vol. ii. p. 180) refers this word to the fact, that all or most of the torrents flowing from the mountains that surround the Argolic plain, are drunk up by the thirsty soil, on quitting their rocky beds for the deep arable land. Some render it *much-desired*, but this would require a literal signification, *producing much thirst* = *causing great desire*. — *κεν—ἰκοίμην*, I shall return. S. § 215. 3. See N. on 2. 12. — *γάρ* explains *ἐλέγχιστος*. Agamemnon fears that in case Menelaus should die, the Greeks would abandon the siege and return home. — *καδ' δέ κεν* κ. τ. λ. Cf. 2. 160, 176. — *πόσει*, will cause to decay, will rot. — *ἐπὶ*, after. K. § 296. II. 2. Some render it, on account of.

176-182. *κε—ἐπέει*. The indicative is rendered less certain and definite

by *κε*. Cf. Mt. 599. d. See N. on 1. 175. — *ἐκιδράσκων*, *leaping upon* in derision. — *αἷδ' οὕτως—τελέσει* 'Αγαμέμνων, *thus may Agamemnon accomplish*. See N. on 2. 871. — *ἐπὶ πᾶσι*, *upon all*. — *δὴ* is taken ironically. See N. on 1. 110. — *κινήσιν* as it respects Helen and the treasures (cf. 3. 70). — *ὣς ποτέ τις ἔρπει*. Excited by the picture which his imagination has formed, Agamemnon, in the repetition of this passage from v. 176, omits *κε*, and thus expresses his full belief in the certainty of his prediction. — *τότε* is the correlative of *ποτέ*. — *μοι . . . χθών*, *may the wide earth yawn for me*.

184–187. *μηδὲ τί πω δαίδασσο*, *infect not with fear*. This verb was used intransitively in 2. 190. — *ἐν καρπῳ* (sc. *μέρει*) = *in a mortal part*; literally, *in the right spot* for being deadly. — *πάγη*, Epic 2 aor. pass. of *πήγνυμι*, *has pierced, remained infixed*. — *παροῖδεν*, *on the outside*, is opposed to *ὕπερθεν* in the next verse. — *ζῶμα* = *δόρηξ*, v. 16.

189–191. *αἶ γὰρ—εἴη*. See N. on 2. 871. — *φίλος ὃ Μενέλαε*. The interjection sometimes is put between the noun and adjective. Mt. § 277; S. § 155. b. For the vocative *φίλος*, cf. S. § 45. N. 1. — *ἐπιμάσσεται* (fut. of *ἐπιμαίωμαι*), *shall probe*; literally, *shall handle or touch*, as a surgeon a wound. — *ἃ . . . ὀδυρόμεν* is a relative sentence denoting design or purpose. For the construction of *παύσῃσι* (σέ) *ὀδυρόμεν*, cf. S. § 197. 2. For the subjunctive, see N. on 3. 287.

192–197. *δαίον κήρυκα*. See N. on 1. 384. — *Ταλδύβι*. Cf. 1. 320. — *Μαχδόνα*. Cf. 2. 732. — *φῶτ'*, 'Ἀσκληπιοῦ υἱόν, *virum filium Æsculapii*, i. e. *filium puberem sive adultum*, nec puerem cui non sit committendus æger ex vulnere." Bothe. Cf. Mt. § 480. 6. Heyne says that *φῶτα* may be constructed with *Μαχδόνα*, or taken absolutely. — *ἴδῃ Μενέλαον*, *may see Menelaus*, i. e. *examine his wound*. — *τίς*, *some one*. Agamemnon was ignorant of the name of the archer, who had wounded his brother. Cf. vs. 118–115. — *τῷ* i. e. the archer referred to in the preceding line. — *κλέος—πένθος*. See N. on *πῆμα*, 3. 50.

199–203. *βῆ δ' ἴναί*. See N. on 2. 183. — *πανταίνων* denotes purpose. See N. on 1. 18. — *Τρίκλῃς ἔξ*. See N. on 2. 729. — *ἀγχοῦ*. See N. on 2. 172.

204. *ὄσ'*, i. e. *ὄσσο*. In 3. 250, it is written *ὄσσο*.

205–208. Cf. 195–198.

209–214. *βάν* (i. e. *ἔβησαν*) refers to Machaon and the herald. — *ὅθι . . . ἦν*, *where was the wounded, yellow-haired Menelaus*; not *where Menelaus had been wounded*, for it is highly probable that he had been removed from that place, to one less exposed to the enemy's missiles. — *δὲ* in *περὶ δ'* connects its sentence with *ὅθι . . . ἦν*, and *where around him had gathered*, etc. I have left it, however, as Wolf edited it, in the form of a parenthesis. — *ἀγγέρας* (i. e. *ἀγγελῆρας*), Epic pluperf. 3 plur. of *ἀγγέλωμαι*, with reflexive signification, *collected, gathered together*. The personal ending *-ατο* is put for *-ντο*. Cf. S. § 118. 2. — *δ δ'* refers to Menelaus

— αὐτίκα δ' responds to ἀλλ' ὅτε in v. 210. — πάλιν is taken by Thiersch, Crusius, and Bothe, with ἐξελομένωιο, and ἔγεν (for ἔαγεν, i. e. ἐδήσων) they translate, *were broken off* and left in the wound. Others with Wolf construct πάλιν with ἔγεν, in the sense of *were bent back*. The former method of punctuation and translation seems preferable.

215, 216. Cf. vs. 182-185; 185-187.

218, 219. αἶμ' ἐκμυζήσας, "more rudium populorum." Bothe. — ἐπ' belongs to πάσσε (ἐκπαύσσε) in the next verse. — ἄρ'. See N. on l. 306. — οἱ—πατρί, *to his father*. See N. on l. 104. — Χείρων, Chiron, a Centaur, famed for his skill in hunting, music, medicine, and prophecy. He was the teacher of some of the most eminent heroes and princes of Greece. See N. on l. 268.

220-222. τόσσα δ' (in the mean while) is opposed to ὅσα. It is not to be interpreted too rigidly, since, as Heyne remarks, if the Trojans all the while were advancing, the short space between the armies, would have left very little time for Agamemnon to marshal his forces, and harangue severally his leaders. — Τρώων στίχες ἤλυθον. The Trojans seeing Menelaus struck by the arrow, determined to take advantage of the panic and confusion in the Grecian ranks, and to strike an effectual blow, before their enemies could recover their spirits and arm themselves. — οἱ δ' refers to the Greeks, who had laid aside their spears and shields. Cf. 8. 114. — αὖτις, *again*. Cf. 8. 340. — κατὰ—ἔδον, "*induerunt*." Crusius. — μῆσαντο with joy.

223-227. οὐκ ἂν—ἴδοις, *you would not have seen*, is put, says Eustathius, for the Attic οὐκ ἂν εἶδες. The protasis can be mentally supplied. — Βρίσσαντα, *slumbering*, i. e. inactive. The litotes in this verse is highly beautiful and emphatic. — καταπτώσσοντ', *stealing away*=shrinking from battle. This word is employed of animals crouching in terror, and creeping away to hide themselves. — γὰρ confirms what has just been said of Agamemnon's activity. — ἔασε, *he let go*=*he gave* to his attendant. — ποικίλα, *adorned*. — ἀπένευδ', *apart from Agamemnon, yet near at hand*, as appears from παρισχέμεν in v. 229. — φυσιδώντας, *snorting*, as steeds do when impatient of inaction.

229-233. παρισχέμεν, sc. τὰ ἄρματα. — ὅπποτε κεν—λάβῃ. See N. on l. 168. The subjunctive is here made to depend on a historical tense. Such departures from the usual laws of dependence give vivacity to the narration. Cf. K. § 845. 5. — ἀντάρ not only serves as a connective, but it opposes what follows, to the usual method in which Agamemnon reviewed his army, viz. in his chariot. — ἐκπεπλέετο. Here begins the ἐκπεπλήσις of Agamemnon, referred to in the title of the book. — οὗς—ἴδε See N. on 2. 187. — τοὺς is the antecedent of οὗς, the relative sentence being placed first for the sake of emphasis.

234-237. μήπω τι, *in no respect whatever*. — ἀλκῆς is the separative genitive 8. § 197. 2. — ἐπ' ψευδέσσι, *to perjured men*: ἐπὶ denotes the

aim of ἀργός. Cf. K. § 296. II. 3. d. Ernesti, Heyne, and some others accentuate ψεύδεσσι, as though from ψεύδος, and render it, *falsehoods, deceptions*, the abstract for concrete. — ἀλλ' ὅστις πρότερος, *but whoever first*. Cf. vs. 67, 72. — χροά, singular for plural.

240, 241. ὀδοινας—τοῖς. See N. on τοῖς, v. 238. — μεδιέντας—πολέμοιο, *departing from the battle*. S. § 197. 2.

242-246. ἰόμενοι, *fighting with arrows* (at a distance, and not venturing in close conflict)=*cowards*. Some with Schneider derive it from *id*, *voice*, in the sense of *braggarts*. Others, by a different etymology, render it *short-lived, destined to speedy death*. — εὖ νυ σέβασθε, *are ye not ashamed?* — τίφθ' (i. e. τίποτε). See N. on 1. 202. — ἕστητε, Epic for ἕστατε (i. e. ἕστηκατε). Cf. K. § 225. 11; Butt. § 107. 27. Thiersch, however, after Ptolemy of Ascalon, whom he considers one of the greatest of the ancient grammarians, makes it an aorist (*did you place yourselves*=*do you stand?*), and writes it ἕστησε. — τεθιπέτες, 2 perf. part. of τέθηπα (θάπω) as present. — ἔκαμον—δέονσαι. See N. on 1. 168. — πολέος (=wide), Epic gen. of πολύς. — πεδίοιο. See N. on 2. 801. — σφι—φρεσί. See N. on 1. 104. — ὦς responds to ἦθε in v. 243. — ἤ μένετε, *or do you wait*. This verb is here constructed with the accusative and infinitive. — ἔνθα τε νῆς εἰρύατ' (i. e. εἰρυντο. See N. on 1. 239) εἰρυνται, i. e. *into the camp*. — αἶ κ', *whether*. See N. on 1. 66. — ὅμμιν ὑπέρσχη χεῖρα for your protection.

251-256. Κρήτευσσι. Cf. 2. 645. — οἱ δ' ἀμφ' Ἰδομενῆα, *Idomeneus and his forces*. See N. on 3. 146. — Ἰδομενεύς, sc. ἰδυρήσσετε. — Μυριόνης. Cf. 2. 651. — πυμάτας, *in the rear*. Meriones acted as the οὐραγός. Cf. Xen. Cyr. II. 3. § 22, with my note. — μελιχίοισιν, sc. ἐπέεσσιν.

257-260. περί—Δαναῶν, *above the Greeks*. Crusius accentuates it περί, as a preposition. — ἐνὶ πολέμῳ, *in battle*, i. e. as a warrior. Some take it in the sense of *rewards of battle, or councils of war*. — δαῖς', i. e. δαίρι. — ὅτε περ (whomsoever)—κέρωνται. See N. on 1. 168. — γερούσιον—αἶνον, *wine appropriated to the elder chiefs* (i. e. to such as are admitted to the council); "*wine of honor*." Crus. — κέρωνται (see κεράννυμι) is accentuated as if from κέραμαι. — εἴπερ γάρ. See N. on 1. 81. The apodosis commences with σὺν δὲ πλείον. — ἐμὸι limits ἕστηχε understood. — ὅτε θυμὸς ἀνδράοι. See N. on 1. 110. — ὅρσεν, Epic for ὅρσεο. — οἶος . . . εἶναι, *such as you formerly professed to be* (=have shown yourselves). οἶος agrees with the subject implied in ὅρσεν.

266-271. ἐρίπος, *warmly attached, constant*. Butt. (Lexil. No. 62 § 4) renders it, *suitable, agreeable*. But this might be suitably spoken by Agamemnon in reference to Idomeneus, but not by Idomeneus in reference to himself. — ἐπέστην = ἐπεσχύονη. Schol. — ἀλλ' responds to μὲν in v. 266. — σὺν—ἔχεαν (i. e. συνέχεαν), *made void, confounded*. — ἐπεὶ . . . θαλήσαντο. See N. on v. 67.

272-278. κῆρ is the accusative synecdochical. — Αἰδότεσσι, the *Ajaxes*. See N. on 2. 273. — νέφος—πῆζον, a cloud of infantry. Madame Dacier says that the poet softens the boldness of this metaphor, by the comparison which follows. — ὥς δ' ἔρ'—εἶδεν. See N. on 3. 10. — ἐκὸς σκοπιᾶς, from a watch-station. Cf. *Odys.* 4. 524. — ἐπὶ Ζεφύροιο ἰσῆς, by the roar of the west-wind (see N. on 2. 147) = by the boisterous west-wind. — τῷ δὲ refers to the goat-herd, and limits *palver'*. The comparative *μελάντερον* is usually explained, as being put for the positive (see N. on 1. 32), but Buttmann (*Lexil.* No. 55. § 2) thinks that ἥθερ is put here for ἤ, and renders the passage, *blacker than pitch*. — *palver'* refers to the cloud. — ἰδὼν is the participle of εἶμι. — λαίλαρα, hurricane. This picture of a dark cloud in the west, charged with a tempest, is replete with beauty and power.

279-282. ἰδὼν = at sight of. — φάλαγγες κύνεαι, dark squadrons, so called, because the denseness of their ranks and their armor, gave to them at a distance a dark appearance. — πεφρικυῖαι, bristling, like water when first roughened by the wind, or like the agitated surface of a corn-field, upon which falls the first blast of a rising tempest.

286, 287. σφῶϊ . . . κελεύω, you indeed—for it is not meet to excite you—I do not command. Such is the punctuation and interpretation of Wolf, Crusius, Trollope, Butt. (*Lexil.* No. 82), and seems on the whole the most natural and easy. Heyne, Clarke, Bothe, and some others, construct *ἐπυνέμεν* with κελεύω, I do not command you to excite your troops, for it is not becoming (i. e. your activity renders it unnecessary). — αὐτὰ, you yourselves = you of your own accord. This clause is causal, and is therefore introduced by γάρ.

288, 289. αὶ γὰρ . . . Ἀπολλων. Cf. 2. 371. — πᾶσι—ἐνὶ στήθεσσι. See N. on 1. 24. — θυμός, courage, martial energy.

290, 291. See Ns. on 2. 373, 374.

292-294. τοὺς μὲν, i. e. the *Ajaxes* and their troops. — αὐτοῦ, there where they were drawn up. — ἔτετα, he found. — λεγόν—ἀγορητήν. See N. on 1. 248. — οἷς, "suos." Crus. — στέλλοντα, marshalling. Dacier says, that it is worthy of observation with what touches Homer sets off Nestor. Some are arming, others are armed, but Nestor is already putting his troops in battle array.

297-300. ἱκῆτας, the charioteers. — πρῶτα, in the van, opposed to ἐξόπις, in the rear. — ἕρκος, the bulwark, main support; literally, fence, inclosure, and hence, protection. — ἔμεν (i. e. εἶναι) denotes the purpose of στήσεν. — ἑλασεν, he drove, is a very expressive word in this connection. — ὅρρα—πολεμίζου. K. § 330. 2. — καί, even. — ἀναγκαίῃ, by necessity, is the instrumental dative. Homer is supposed to have preferred this disposition of troops for battle, since he makes Nestor to adopt it on this occasion. In the eleventh book, however, he represents Agamemnon, as posting his infantry in the van and his chariots in the rear. Polybius

says, that in the battle of Zama, Hannibal posted his weakest and less reliable troops in the centre. In modern warfare the choicest troops are generally held in reserve. Such was the practice of that great master in the art of war, Napoleon, whose Old Guard was always kept out of action, until the critical moment, when its charge was sure to be resistless and decisive of the fortunes of the day. — σφοδρός, *suos*. See N. on οὗς, v. 294. — ἐχέμεν = κατέχεμεν. Cf. v. 227. — μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ, *and noi lo become confused in the crowd*.

303-305. μηδὲ τις—μεμῆτω (3 sing. imper. of μέω) *let no one rush on*. — οἷος, *alone*. — πρόσθ' ἄλλων, *before the others*. — μάχεσθαι denotes the object of μεμῆτω. — ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσσεσθε. "The spirited mode of representation among the Greeks, and the desire to make past events appear as present, often changes the indirect discourse into direct, or the direct into the indirect. In the first case there is a change of person." K. § 345. R. 6.

306-309. ὅς δέ κ' ἀνὴρ κ. τ. λ. There are various interpretations given to this passage, which for brevity's sake I must omit. Prof. Felton seems to have hit the true meaning: *and whoever, having left his chariot (i. e. being on foot), shall come to another chariot (of the enemy), let him attack with extended spear.*" — ᾗδε, *thus*, i. e. in the way here recommended. — οἱ πρότεροι, *the ancients*. — νόον and θυμὸν refer to the union of prudence and valor, by which the persons here spoken of had been victorious.

310. πάλαι belongs to εἰδώς.

313-316. εἰς—ἔπειρο. See N. on 2. 371. — ὅς . . . ἔπειρο, *thus thy knees could follow* (i. e. keep pace with your courage) = *thus you might have corresponding strength of limb*. — ὁμοῖον, *common*, i. e. appertaining to all men. — ὡς ἔφαλεν. See N. on 1. 415. — ἔχειν, sc. γῆρας.

318-325. μάλα . . . ὡς ἔτε, *I could also very much wish that I was the same* (in age and strength), *as I was when*, etc. Nestor at once recurs to his youthful days, when he fought with the gigantic Ereuthalion. Old age takes pleasure in recalling the deeds of youth. The old man had, however, too much sense to consume time now by relating the whole story. He does this in 7. 124-160. — ἅμα πάντα, *all things at the same time*. — εἰ . . . ἔα (Epic for ἦν), *if then I was a youth*, i. e. had the strength and vigor of youth. In like manner γῆρας, by the force of the antithesis, must be taken in the sense of *wisdom of age*. This shade of thought, which a due regard to the preceding context renders obvious, has been generally overlooked by translators. — ἀλλὰ καὶ ὅς, *but even thus*. — ἰππεῦσι, i. e. in the van. Cf. v. 297. — γέρας, *province, office*. — αἰχμὰς δ' ἀχμάσσουσι. See N. on v. 27. — γεγάσι = εἰσι.

327-335. εὐρ' οἶόν. Clarke says that this asyndeton expresses the haste of Agamemnon (see N. on 1. 105). To which Ernesti appends, *non credo*

Cur enim non festinat, 8. 365 aut 2. 9. — Μενισδῆα. Cf. 2. 552. — υἱοπαῖρες ἀντῆς, *counsellors in battle* (S. § 187. 2) = *brave and skilful warriors*; "exciters of battle." Voss. — δ'—Ὀδυσσεύς. See N. on 1. 391. — οὐκ ἀλαπαδναί is a litotes for *unconquerable*. — ἔστασαν, sc. μένοντες. Cf. v. 833. — οὐ γάρ πω, *for not yet*. Cf. 1. 108. — σφιν (= αὐτῶν) limits λαός. See N. on 1. 104. — ἀκούετο is here employed actively. — ἀλλὰ νῦν, *since but just now*. — κινυτο = ἐκινούτο. Crus. — αἱ δέ, i. e. Menestheus and Ulysses. — δαπάντε—δρμήσεις. See Ns. on 1. 610; 8. 55, 216. — πύργος. This name was given to a body of troops, drawn up in the form of a rectangular parallelogram, having its front narrower than its depth. — Τρώων denotes the object or aim of δρμήσεις (intransitive). Cf. 8. § 193. — ἔρξαιαν (sc. Ἀχαιοί implied in πύργος Λχαιῶν) πολέμοιο. S. § 189.

339-344. σὺ refers to Ulysses. — κεκασμένε. Cf. N. on 2. 530. Agamemnon vents his displeasure at the apparent remissness of Ulysses, by designating him as one distinguished for low artifice. — κερδαλέφρον. See N. on 1. 149. — τίπτε καταπτώσσοντες. See N. on v. 224. — σφῶν — ἐπέοικε—ἐόντας ἐστάνε. See N. on ἐόντα, 1. 541. — μάχης—ἀντιβολῆσαι. See N. on 1. 67. — πρώτῳ . . . ἐμεῖο (Epic for ἐμεῦ), *for ye first hear from me of the feast* (S. § 192. 1) = *you are the first whom I invite to the feast*. δαιτὸς may be referred to the genitive of cause. See N. on 2. 466. — δαπάντε—ἐφοπλίζομεν. See Ns. on 8. 55, 216, 233. — Ἀχαιοί is in apposition with the subject of ἐφοπλίζομεν.

345-348. φίλ' (i. e. φίλα), sc. ἐστίν. See N. on 1. 107. — ὅρ' ἐδέλητον, *as long as it is pleasant* = *until you are satiated*. — φίλως χ' ὀρόφτε, *you would look on with pleasure*. — καὶ εἰ, *even if*. — ὑμῶν (Epic for ὑμῶν) limits the adverb of place προπάρουε. S. § 187. 4.

350-355. ποῖον . . . ὀδόντων, *what a word has escaped the barrier of your teeth?* σὲ—φύγεν ἔρκος. The construction may be referred to the σχῆμα καδ' ὅλον καὶ μέρος. See N. on 1. 237. ἔρκος may be referred in Sophocles' Gram. to § 182. As it respects the signification of ἔρκος ὀδόντων, the old commentators, and most of the modern ones, take it in the sense of *lips*, since these are a fence (i. e. protection) of the teeth. But Nitzsch, Bothe, and Crusius explain it, as referring to the teeth themselves, from their similarity to a palisade. — πῶς δὴ φῆς, *how indeed can you say?* = *you cannot in truth say*. — μεδίμεν, sc. ἐμὲ or ἡμᾶς. — δαπάντ'—ἐγείρωμεν (i. e. ἐγείρωμεν). See N. on 1. 168. — Ἀχαιοί. See N. on v. 344. — Ἄρηα. See N. on 2. 885. — αἱ . . . μεμῆλη, *if these things are an object of care to you*. There is much sarcasm in this expression. Cf. 1. 226-228. μεμῆλη is the 3 sing. 2 perf. subj. of μέλω, as present. — Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα is a periphrasis for ἐμὲ. Cf. 2. 260. — ἀνεμόβλια, *idle useless*.

857. ὡς γινῶ χωομένειο, *when he saw that he (Ulysses) was angry*. For

the construction, cf. S. § 192. 1; Mt. § 349. Obs. 2. The accusative is the more usual case after γινώσκειν — λάζετο is a poetic form of λαμβάνω. — μῦθον i. e. the words which had given offence to Ulysses.

358-363. πολυμήχαν Ὀδυσσεῦ (see N. on 2. 173). How different from the κακοῖσι δόλοισι κεκασμένη, in the previous address of Agamemnon. It is a remark of one of the old commentators on this passage, that in disputes and fallings out, anger makes us take for vices the best qualities our friends have. — περιώσιον, *very much, excessively*. — κελεύω. See N. on v. 286. — τοι θυμός. See N. on 1. 104. — φίλοισιν. See N. on 2. 261. — ἥπια δῆναι οἶδε, sc. ἐμοί. — τὰ . . . περ, *for you think the same things which I think* = we perfectly agree in our views and feelings. περ enhances the meaning of ἐγὼ = *I myself* and no other. — ταῦτα refers to the harsh reproof of Agamemnon. — ὅπισθεν, *hereafter*. — νῦν, *just now*. — μεταμόνια = ἀνεμῶλια, v. 355. Crusius. This ready and frank acknowledgment of Agamemnon, that he had wrongly censured Ulysses, restores him to the good will of the reader, and we are now prepared to accompany him with respect and sympathy, in his onward tour of inspection.

365-367. Τυδέος υἱόν. See N. on 2. 406. — Διομήδεα is trissyllabic by synizesis of -ea. — κολλητοῖσιν, *joined together* in close order and ready for battle. — Ξένελος. See N. on 2. 564. — καὶ τὸν μὲν κ. τ. λ. Cf. vs. 386, 387.

370-375. ὦ μοι, *ah me! alas!* — τί πτόσσεις. Cf. v. 340. — πτόμοιο γεφύρας, *the bridges of battle*, i. e. the space which lies between the contending armies. — οὐ μὲν Τυδέϊ κ. τ. λ. This allusion to Tydeus was well-adapted to awaken the martial fire of his son. It is worthy of note, that Minerva (cf. 5. 800) wishing to arouse Diomedes to contend with Mars, draws a similar comparison between him and his father Tydeus. — ὥς, *thus*, refers back to what has just been said of the valor of Tydeus. — περὶ gives to γενέσθαι the sense of *to surpass*.

376-381. ἄτερ πολέμου, i. e. not in a hostile manner. — Πολυνείκει, *Polynices*. It was to assist him in the recovery of his right, to reign alternately with his brother Eteocles according to agreement, that the war against Thebes was undertaken. — ἀγέλων denotes the purpose of εἰσῆλθε. See N. on 1. 13. — οἱ βα (see N. on 405) refers to Tydeus and Polynices. — τότε, *then*, i. e. when they came to Mycenæ. — μάλα, *very much*. — δόμεν, Epic for δοῦναι. — οἱ δ' refers to the Mycenæans. — ἔτρεψε (= ἐκώλυσε. Schol.), *forbade* their joining in the Theban war by sending auxiliaries. Bothe says that reference is had in ἔτρεψε, to the disastrous issue of the first Theban war, not to the sending of the auxiliary forces. He therefore refers οἱ δ' in v. 382, to Tydeus, Polynices, and the Mycenæan auxiliaries. — παρὰσια, *unpropitious*. — φαίνων denotes the means. See N. on 1. 168.

382-384. πρὸ δδοῦ ἰγνέοντο, *were advancing on their way*. — Ἀσπών

Some think that this was the Asopus in Peloponnesus, but it is better to refer it to the one in Boeotia which flows into the Eubæan sea, and to the north of which Thebes was situated. — ἐνδ' αὐτ' . . . Ἀχαιοί. The protasis is found in οἱ δ' ἐπεὶ, v. 382. — αὐτε, *rursus*, mutato consilio, substituerunt Argivi et, priusquam longius procederent, legatum Thebes miserunt Tydeum." Bothe. — ἀγγελίην . . . στείλαν, i. e. ἐπέστειλαν Τυδεῖ (contr. for Τυδεά) ἀγγελίην, *sent Tydeus on an embassy*. ἀγγελίην is the accusative of design or purpose. Cf. K. § 278. 4.

385–390. Καδμείωνας, *Cadmeians*. The Thebans were so called, because Cadmus was the founder of their city. Cf. Soph. Œd. Tyr. v. 1. — βίης Ἑτεοκλείης. See N. on 2. 666. — ξεινός περ ἰών (see N. on 1. 132), "*quamvis hospes, hospites non reveritus Thebanos*." Bothe. — προκαλίζετο. See N. on 3. 19. — πάντα (sc. ἀεδλα) ἐνίκα, *he conquered in all the contests*. For the construction, cf. K. 278. 2; S. § 184. N. 1. After the feast, it was quite customary to have trials of strength and skill. Bothe cites Odys. 8. 97, where Ulysses irritated by Euryalus, challenged the Phæacians, although he was their guest. — τοίη . . . Ἀθήνη, *such an assistant to him was Minerva*.

391–400. κέντρος ἵππων, *horse-spurring*. — ἀνερχομένῳ to the Argive forces. Cf. v. 384. — πυκνὸν λόχον εἶσαν, *placed a close ambuscade*. — κοῦρους is in apposition with λόχον. — ἀεικία πότμον, *an ignominious death*, both on account of their superior numbers with the advantage of ambuscade, and their treacherous assault upon him an ambassador. — ἔνα . . . νέεσθαι, *one alone he permitted to return home*. ἰεῖ (from ἰένω) when accentuated ἰεῖ, is to be referred to ἰω. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 162. ἔφα refers to the clause which follows. The inversion gives vivacity and emphasis to the narration. — πιθήσας (*in obedience to*) denotes cause. See N. on 1. 7, 196. — τὸν is employed δεικτικῶς (see N. on 1. 20), the speaker pointing to Diomedes. — εἶο (Epic for οἶ) = αὐτοῦ, is governed by χέρηα = χειρεῖονα. — μάχῃ limits the meaning of χέρηα.

402, 403. αἰδεσθῆς is causal. See N. on πιθήσας, v. 398. — αἰδοίω on account of his dignity. — ὠδς Κανωνῆς, i. e. Sthenelus. He seems to have inherited his father's roughness and arrogance, who boasted that he would take Thebes in spite of Jupiter.

404–410. μὴ ψεύδῃ (i. e. ψεύδου). The charge of falsehood was not as offensive among the ancients, as in our times. — ἡμεῖς the Epigoni. The repetition of ἡμεῖς in v. 406 gives emphasis. — Θήβης ἔδος, *the seat of Thebes = Thebes*. — ἀγαγόνδ' (i. e. ἀγαγόντε). The dual refers to the speaker and Diomedes. — κείνοι, i. e. οἱ πατέρες. — ἀτασθαλίῃσιν. See N. on 1. 206. Capaneus resolved to scale the walls of Thebes in despite of Jupiter, and was therefore struck with thunder. Tydeus, in punishment for his ferocity in tearing with his teeth the head of Menalippus who had wounded him, was abandoned by Minerva and perished. — τῷ. See N. on 2. 250. — μὴ—τιμῇ. In prohibitions the Greeks commonly use

only the pres. imper. or aor. subj. K. § 259. 5; S. § 218. 3. — μοι = *in my presence*. S. § 201. 4; Roast § 105. N. 2.

415–418. *τούτῃ* refers to Agamemnon, and *τούτῃ δ' αὖ* is an emphatic repetition. See N. on v. 406. — *πένθος*. Cf. v. 197. — *οὔτ' ἐμὲδόμεθα*, *let us both attend to* = *let us think of nothing else than the fierce battle* (*δοῖσθαι ἀλκῆς*. Cf. v. 234).

419–421. These verses are like the blast of a trumpet, summoning the reader to prepare for the rehearsal of the daring exploits of Diomedes which are soon to be given. Köppen supplies *τοῦ βραχεῖν* with *ὅπερ*, *on account of the clangor*; but it is better to take it as an adverb, in the sense of *somewhat, a little*. — *ταλασίφρονά περ*, *one who was ever so brave*.

422. We are now by one of the most splendid comparisons, about to be introduced to the first battle in Homer, of which Pope says, "it is worthy of observation with what grandeur it is described, and raised by one circumstance above another, till all is involved in horror and tumult."

423–426. *ὄρνυ' ἐπυσσέσθρον*, *is excited in quick succession*. — *Ζεφύρου*. See N. on 276. — *χέρον βηγνύμενον μεγάλα βρέμει*, "*breaking on the land it thundered loudly*." Cowper. *χέρον* is opposed to *πόντῃ* in the preceding verse. — *κυρτύν*, *swollen*; literally, *bent, curved*, as a wave rolling along and ready to break upon the shore. — *ἀποπτεῖ*, *scatters*; literally, *spits out*. In this comparison Homer does not refer, as Madame Dacier supposes, to the result of the approaching conflict, but the manner in which the Greeks approached to battle, and the fury with which it was fought. Ozell in his English translation of Homer, says that this fine image is given but by halves in the English translations. But he must be sharp-sighted indeed, if he can find in the original, "the western wind tyrannizing over the liquid plain," "mountains of congested waves riding on each other's back," "covering the rock's surmounted head with weeds," with which Dacier has diluted the simile.

429–432. *οἱ δ' ἄλλοι*, i. e. the troops. *ἄλλος* is often used in the sense of something different, not like the thing previously mentioned. — *ἀκὴν ἴσαν*. Cf. 8. 8, 95. — *οὐδέ κε φάης*. See N. on 8. 392. — *ἔχοντ' ἐν στήθεσσι αὐτῶν*, *having a voice in their breasts* = *able to utter a sound*. — *τὰ (= αἱ) εἰμέναι*, "*quidus indutis*." Crus. See N. on 8. 57. There is great beauty in these lines. The vast army is represented as marching in order and profound silence, each squadron obeying its leader, with armor flashing in the sun-beams. Every circumstance is made to stand out in due prominence, and the whole scene is strikingly picturesque and imposing.

434–436. *ἀμειλγόμεναι γάλα λευκόν*, *while being milked of their white milk* (= *at milking-time*). The construction may be referred to K. § 281. 2, S. §§ 184. 1; 177. 3. — *μεμακύναι*, *bleating*, 2 perf. part. for *μεμηκύναι*, from *μηκόμεναι*. — *ὥς Τρῶων*. There is an anacoluthon here, *Τρῶες δ' in*

v. 438, which was separated from its verb by the intervening simile, being repeated but with a varied construction. Cf. 2. 459. 474.

437, 438. γὰρ explains why there was such noise in the Trojan ranks. — δὲναι = *the same*. — ἴα = *μία*. S. § 80. 1. — γλῶσσ' ἐμείκτο, *the language was mixed*. Cf. 2. 804, 805. — πολύκλητοι, *culled from many parts*.

439-441. τοὺς μὲν refers to the Trojans. They were assisted by Mars, the god who presided over the stormy tumult of battle, while Minerva, the goddess of war conducted with forecast and prudence, was the protecting divinity of the Greeks. — Δαῖμον, Φόβος, and Ἔρις belong to the retinue of Mars, but are here introduced as exerting their agency on both armies. Cf. v. 444. — ἔμοτον μεμαῖα, *raging insatiably*.

442-445. ἦρ' (i. e. Ἔρις) κορύσσειται, *at first she raises herself small*. — ἐστήριξε is the aorist with present signification, the action being regarded as a customary one. Cf. K. § 256. 4. d; S. § 211. N. 2. — τότε, i. e. in the time of the present conflict. — ὁμοιον. See N. on v. 315. — ἐφέλουσα. Cf. 1. 510; 3. 62. This description of Discord has been greatly admired in all subsequent times, and is borrowed almost word for word by Virgil, in his description of Fame in *Æn.* 4. 178.

447-449. σὺν ῥ' ἔβαλον βινούς, *then they struck together their shields in fight*. — μένε' (cf. 2. 387) belongs to ἔβαλον by zeugma. See Ns. on 3. 78, 327. — ἀτὰρ, *then*, introduces the apodosis after ὅτε in v. 446. — ἀσπίδες . . . ἀλλήλοισι, *embossed shields pressed upon each other*. Milton seems to have had this passage in his eye in *Paradise Lost*, 6. 207-210:

" ————— Now storming fury rose,
And clamor, such as heard in heaven till now
Was never; arms on armor clashing bray'd
Horrible discord, and the maddling wheels
Of brazen chariots rag'd; ————— "

450-456. οἰμωγῇ of the wounded. — εὐχολῇ of the victors. These limiting words are referred to in ἀλλόντων and ἀλλυμένων, in which Bothe says, is a *hysteron proteron*. — ῥέε . . . γαῖα, *the ground flowed with blood* = blood drenched the ground. — χειμάρροι (contr. for χειμάρροισι) ποταμοί, *winter torrents*, i. e. torrents swollen by wintry storms. — κατ' ὕψους = κατ' ὀρέων. Crus. — συμβάλλετον. The dual is employed, because the simile refers to the encounter of two armies. Cf. K. § 241. R. 9. — κρουῶν ἐκ μεγάλων depends on ῥέοντες, and κοίλῃ ἐντοσθε χαράδρῃ explains the locality of μισγόμεναι. — τῶν δ' refers to the two torrents. — ἰαχὴ τε φόβος τε. Bothe finds a hendyadis here. These lines furnish a specimen of the vigor and fire, with which the Homeric battles are related.

457-462. The deeds of individual heroes are now narrated. Diomedes

is kept out of sight, inasmuch as his exploits are to be given at large in the next book. — Ἀντίλοχος. He was son of Nestor and one of the bravest of the Greeks. Cf. 5. 580; 6. 32. — τὸν ῥ' (see N. on 1. 405) ἔβαλε φάλον. For the double accusative see N. on v. 350. — ὅστέον εἶσω. See N. on 1. 71. — ὡς ὅτε πύργος (sc. ἤριπε). This simile illustrates the size and strength of the fallen hero.

463-469. ποδῶν. See N. on 1. 197. — Ἐλεφήνωρ. Cf. 2. 540. — ὅπ' ἐκ βελῶν, from under the weapons (i. e. from the range of the missiles) Crosby § 671. 14. — μύνηνδα . . . ὁμή, but his attempt was short, i. e. he himself soon fell. — νεκρὸν . . . ἰδών, i. e. ἰδὼν ἐρόντα (Ἐλεφήνωρ νεκρὸν. — τὰ οἱ . . . ἐξέπαυθη, which were unprotected (literally, were visible) by his shield, as he stooped down (to drag away the body); literally, to him stooping. See N. on 1. 104. — λύσε δὲ γυῖα, and loosed his limbs = caused his limbs to relax, a kind of euphemism, by which Homer frequently denotes the death of an individual.

470-472. ἔργον = μάχη. — ἀνὴρ δ' ἀνδρ' ἐδρουπάλει, and man grappled with man.

474-476. ἡΐδεον, a youth. — Σμοείσιον. A child was often named after the place of its birth. Cf. 5. 49. — Ἰδηθεν, from Ida. See N. on 2. 821. — μῆλα ἰδέσθαι, in order to see their flocks.

478-484. Στέπτρα. This word denotes the support, which parents receive from their children, for their care in bringing them up. — δὲ = γάρ. — οἱ αἰών. See N. on 1. 104. — δουρὶ θαμείντι, conquered by the spear. μιν — βάλε στήθεος. See N. on v. 350. — ἀντικρὺ, straight through. This shows the force with which the spear was thrown. — ἐν κορίσσι χαμαί, on the ground in the dust. — ἥ . . . πεφύκει, which has grown in the low ground of a spacious marsh. — ὄζοι, branches.

486-490. ὄρα . . . δίφῳ, in order that he might bend it (i. e. form it by bending) into the fellow (of the wheel) of a splendid chariot. The subjunctive here follows a historical tense, to give a more lively representation of a past act. Cf. K. § 330. R. 1. a. — ἀζομένη, drying in order to season. — τοῖον . . . ἐξανόριξεν. The comparison of Simoisius to a poplar, which was standing in graceful beauty, but afterwards being cut down and stripped of its branches lay drying in the sun, is very beautiful and apposite. — τοῦ δ' refers to Ajax. — αἰολοδόρηξ, having a variegated cuirass; according to Voss, a moveable cuirass, i. e. one which the activity of the wearer renders rapid in its motions. — καθ' ὄμιλον, through the crowd, i. e. he was among the ranks when he sent his weapon. Bothe renders it simul.

491-500. τοῦ μὲν, i. e. Ajax. — νέκυν ἐτέρωσ' ἐρόντα (cf. v. 467), while dragging away the body (of Simoisius) in another direction. — ἀμφιπύρ, by it (i. e. the body). See N. on 2. 388. — τοῦ δ' — ἀποκταμένοιο, on account of him slain, is the genitive of cause. — μάλ' ἐγγύς, very near. In order to make his aim more certain and effective. — ἀμφὶ τὸ πατήρην,

in order to see who threw the spear at Leucus, or to select a worthy object of his vengeance. — *ἐνδὲ* . . . *κακάδωτο* (Epic 2 aor. mid. of *καλέω*), *but the Trojans gave back*. The reason is contained in *ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος*. S. § 226. — *ἄλιον*, in vain, i. e. without doing execution. — *Ἀβυδῶδες*, from *Abydos*. See N. on 2. 836. — *παρ' ἵππων ὠκείων*, from the swift steeds which had been committed by Priam to his charge. Cf. 1 Chron. 27, 25–31. Stadelmann refers it to the mode of his conveyance to Troy, *by the swift chariot*.

501–508. *τὸν β'*. See N. on 1. 405. For the double accusative after *βάλω*, see N. on vs. 850, 459. — *δοῦπησεν* . . . *αὐτῷ*. This beautiful line is of frequent occurrence. Cf. Virg. *Æn.* 10. 488. — *ἴδυσαν* . . . *πρωτέρω*, and were pushing on much further. — *Περγᾶμον*, Pergamus, was the citadel of Troy, where Apollo had a temple. Cf. 5. 446.

509–518. *ὄρνυσθ'* (2 aor. imper. pres. of *ὄρνυμι*), *rush on*. — *χέρμης* (i. e. *μάχης*) is the genitive of separation. — *ἐπελ* . . . *σίδηρος*. Construct *ἐπελ* *ὅτε* *ἐστὶ σφί χρωὶ λίδος*. The effect of this is denoted by *ἀνυσχέσθαι*, so as to resist. — *ταμείχρσα*, *flesh-wounding*. — *ῥαλλόμενοι*, when they are struck, agrees with *σφί*. — *ὅ μὲν οὐδ'*, *certainly not*. See N. on 2. 703. — *Ἀχιλεὺς*. The poet keeps his chief hero before the mind of the reader. — *πέσσει*. Cf. 1. 81.

514–516. *φάτ'—δεινός*, spoke terribly, referring to the loudness of the command, or its bold and warlike tone. — *Τριτογένεια*, an epithet of Minerva, supposed by some, to be derived from Triton, on the banks of which she was born. Others refer it to *τριτὸν* (a Boeotian word signifying *head*) and *γίγνομαι*. I prefer with Schmitz (Smith's Dict. of Mythol. vol. i. p. 898) to refer it to the most ancient seat of her worship, on the river Triton in Boeotia. — *μεδίεπας*. Cf. v. 240.

517–520. *Διόρεα*. Cf. 2. 622. — *χερμαδίον*, a stone which can be grasped in the hand. How common an instrument of defence against dogs, and sometimes of engagements between man and man is the *chermadion*, even at the present time in Greece, may be seen in Mure's Journal of a Tour in Greece, vol. i. pp. 95–97. — *ὀκρίδεντι*, sharp-pointed, rugged. — *Πέλποος*. Cf. 2. 844. — *Ἀλβῶδες*, from *Ænus*, a town in Thrace, a short distance S. E. of the mouth of the Hebrus.

521–526. *ἀμφοτέρω* . . . *ἀπηλόησεν*, but the unsparing (literally, shameless, impudent) stone utterly (*ἔχρισ*) crushed both tendons and the bones. — *ὀπίσσω*, backwards, on his back. — *δ δ'*—*Πέλποος*. See N. on 1. 391. — *ὄτρα*. 2 aor. 3 sing. of *ὀτρύνω*, to strike, refers to a weapon held in the hand, and is thus distinguished from *βάλλω*, to hit or strike from a distance. — *χύτρο χαμάλ χαλάδες*. Bothe finds here a paronomasia.

527–538. *Θάας*. See N. on 2. 638. — *ἑπεσσύμενον*, rushing on, perf. part. mid. of *ἐπισσεύομαι*. — *ὕπὲρ μαζοῖο*, above the breast. — *ἀκοόκουαι*, wearing hair on their crowns. This custom of wearing the hair, so as to form a tuft or knot upon the top of the head, is referred to by Tacitus

(Germ. c. 38), as prevalent among the ancient Germans. Such now is the practice of some of the North American Indians. — *oi* refers to the Thracians, and *i* to Thoas. The juxtaposition of the pronouns renders them emphatic. — μέγαν περ δόντα. See N. on 1. 131. — σφέων, Epic of σφέων, σφῶν. S. § 78. — δ δέ, i. e. Thoas — δ δ' in v. 537 refers to Diorea.

539-541. ἔργον is here put for *the battle*. "Ironice dictum est, quasi facto opere aliquo seu penso quotidiano." Bothe. — δαῖς—διειδῶς = εἰ καὶ διειδῶς. K. § 340. 1. — ἔγχι . . . Ἀθήνῃ in order that he might be unharmed.

ILIAD V.

This book is entitled Διομήδεος ἀριστεία, *the exploits of Diomedes*. The narration may be supposed to commence from 4. 419, where the hero leaps from his chariot to rush into battle.

1-8. αὖ marks the divisions and subdivisions of the narrative, and hence is placed at the commencement of some new train of thought, in the sense of δέ or ἀλλά, yet more intimately connecting with what precedes, and less adversative than those particles. Cf. K. § 323. 7. — δῶκε—τοῦ—γένετο. K. § 330. 2; S. § 214. 2. — μένος refers to physical strength, and δάρος to courage. — δαῖς refers to Minerva, and has for its object πῦρ. Butt. (§ 114. Δ) assigns to this verb in the present a transitive sense, and says that a misunderstanding of this passage is the cause of its ever being taken intransitively. For the asyndeton see Ns. on 2. 9; 4. 69. — ἀκμάτων (by the arsis ἀκμάτων), *unceasingly*, literally, *indefatigably*. Fires flashed from his armor, as rays stream from a bright autumnal star. — ἀστὲρ ὀπωρινὸς refers probably to Sirius, the rising of which marks the *ὀπώρη*, a season which follows the *δέρος*. — λελουμένος Ὀκεανοῖο, *when washed by* (= when it rises from) *the Ocean*. The genitive is local. See N. on 2. 785. — οἰ—καρπός. See N. on 1. 104. The parts of the body are here put for the armor which protected them. — ἄρσε (sc. Ἀθήνῃ), *Minerva impelled*. — δέ. See N. on 1. 49.

9-13. τις—Δάρος, *one Dares*. — δύο—υἱές. The construction of δύο with a plural substantive is quite common. Cf. K. § 241. R. 10. a. — ἦσθη (Epic for ἦρθη) conforms in number to δύο, *two were his sons* = *he had two sons*. — μάχης . . . πάσης. Cf. 2. 823. — ἀποκρινθέντες, *separated from their own squadron*. They had advanced beyond the lines. — ἐναντίῳ Diomedes. — ἀφ' ἵππων, *in their chariot*. ἀπὸ is used here by way of accommodation, to denote the place from which they fought. See N. on the constructio prægnaans, 1. 55. — ἀπὸ χθονός (cf. 4. 419) is opposed to ἀφ' ἵππων.

15-19. *βα, λίην*, connects with *εἶπε* in the preceding verse. — *ταῖς* belongs to *χειρὸς*. — *στῆθος μεταμύζιον* = *in the middle of his breast*. — *ἀφ' ἵππων*. Cf. v. 18.

20-26. *Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε* in order to mingle with his followers, and thus avoid the dreadful death which had overtaken his brother. — *περιβῆναι*, *to protect*; literally, *to go around*. — *οὐδέ—οὐδέ*. See N. on 2. 703. — *γὰρ* implies an ellipsis: *for if he had done this (i. e. attempted to protect the body of his brother), he could not have avoided black fate*. Some, however, make *ἀλλ' Ἡφαιστος ἔλυτο* = *εἰ μὴ Ἡφαιστος ἔλυτο*, in which case, *γὰρ* in the apodosis must be translated, *indeed, truly*. — *καλόφαι* denotes the means. — *οἱ* refers to Vulcan, and is what Kühner (§ 284. 10. d) calls *Dativus ethicus*, i. e. the dative of pleasant and confidential intercourse. Cf. Butt. § 183. N. 2. — *γέρον*, i. e. Dares. Cf. v. 9. — *ἀπαχήμενος*. K. § 223. R. 4. — *κατάγειν*, *to lead down to*, denotes purpose.

28-30. *ἀλευόμενον* = *φεύγοντα*. — *παρ'*, *by, along side of*. — *εὐχεσθιν*. Cf. K. § 210. 3. — *δοῦρον*, *impetuous*.

32-34. *οὐκ ἂν—ἰδόμεν* = *shall we not permit?* The use of the optative (cf. K. § 280. 4. b), and the interrogative form of the sentence, gives great delicacy to the request. — *δοποτέροισι . . . ὀρέξῃ*. See Ns. on 1. 66; 3. 299. — *χαζόμεδα*. See N. on 1. 141. — *ἀλεόμεδα*, *let us avoid*.

36-41. *ἡϊόεντα*, *having banks*, an epithet of the Scamander, on account of its high banks. Butt. (Lexil. No. 59. § 3) derives it from *ἥϊον* akin to *ελαμένη*, *meadow*, and renders it *grassy*. — *ἔκλιναν*, sc. *ἐς φύγην*. — *ἔλε*. Cf. 4. 457. — *Ὀδίων*. Cf. 2. 856. — *ἐν* is disjoined from *πῆξεν* by tmesis. — *στήθεσφιν*. Cf. v. 28. — *δόπησεν . . . αὐτῷ*. Cf. 4. 504.

43-48. *Μήρονος*. Cf. 2. 864. — *Τέρονης* was a Lydian town, at the foot of the northern slope of Mount Tmolus, the later Sardis. Through it flowed the river Pactolus. — *ρύξ'* (i. e. *ἔνυξ*), 1 aor. of *ρύσσω*. — *ἵππων* (= *chariot*). See N. on v. 18). The genitive is used with *ἐπιβαίνω*, because the place where the person mounted, is considered as a *part* of the chariot. Cf. Jelf's Kühn. § 624. Obs. Prof. Felton refers this genitive to S. § 196 1, as denoting that *in respect of which* the thing is affirmed. — *ἐπιβησόμενον*, *as he was about mounting*. — *ἐσόμενον*, *despoiled*.

49-58. *Σκαμάνδριον*. See N. on 4. 474. — *Ἰσθλὸν θηρητῆρα*, *a good hunter*, is a repetition of *αἰμορα θήρης*, *skilled in the chase*. — *γὰρ* introduces the reason of his skilfulness in hunting. — *οὐρεσιν ὄλη*, *mountain-forest*; literally, *forest on the mountains*. Cf. 2. 285. — *ἀλλ' οὐ—τότε γε*, *but not then at least*. *γέ* limits the assertion to the time here spoken of. — *ἐκηβολῆαι* (plur. for sing. See N. on 1. 205), *skill in throwing the spear at a distance*. — *τοπρίν*, *formerly*. — *ἐκέκαστο*. See N. on 2. 530. — *πρόσθεν ἔθεν* (Epic for *οὐ* or *ἑαυτοῦ*), *before him*. — *ὄθασε*. See N. on 4. 525.

59-64. *Μηριόνης*. Cf. 2. 651; 4. 651. — *ὅς* refers to Phereclus. — *ἰφιλάτῃ*, Epic aor. mid. of *φιλέω* as active. — *Ἀλαξάνδρῳ* is the dat. com.

modi. See N. on 1. 39. — ἀρχεκλούς, *sources of evil*. By a poetic turn, the ships in which Helen was brought to Troy, are regarded as the origin of the Trojan misfortunes. — οἱ τ' αὐτῷ, *and to himself* the builder. — ἐπεὶ οὐτι . . . ᾖθη. The Trojans were commanded by an oracle, to abstain from nautical affairs, and to turn their attention to agriculture. — βεβλήκει. See N. on 4. 108. — διαπρὸ ἀντικρὺ (sc. τοῦ γλουτοῦ), *clear through the bullock* so as to come out on the opposite side. This is not a mere pleonasm, but is designed to give fulness and emphasis to the expression. — γνῖξ, *upon his knees*.

69-75. ἄρ', *then*. See N. on 1. 806. — Μέγης. Cf. 2. 625. — πύκα = ἐπιμελῶς. Schol. — ἰσα-τέκεσι. S. § 202. 1: — χαριζομένη, *obliging* = *in order to oblige*. — κατὰ λῖον, *through the nape of the neck*. — ὑπό, *under*. — ψυχρὸν . . . ὀδοῦσι, *and he bites with his teeth the cold brass*.

76-81. Εὐρύπυλος. Cf. 2. 736. — ἐτένυκτο, 3 sing. pluperf. of τεύχω, *had become, was*. — δὲ δ' ὅς. See N. on 8. 2. — πρόσθεν ἴδεν. See N. on v. 56. — φεύγοντα, *while fleeing*. — μεταδρομάδην ἔλασ' ὄμον, *while running struck him on the shoulder*. μεταδρομάδην refers to Eurypylos. — ἀπὸ-ἔξεσε, *he cut off*. — πορφύρεος (= μέλας) δάνατος = *violent death*, "*bloody death*." Passow.

85-88. Τυδείδην . . . μετεῖη, *but you would not have known to which side the son of Tydeus belonged*; literally, *you would not have known the son of Tydeus, with which side he was*. For the attraction of the subject of the subordinate clause to the principal clause, as the object of its verb, see N. on 2. 409. For the construction of the optative, see N. on 4. 223. — ἀμ (i. e. ἀνὰ) πεδίον, *over the plain*. — χειμάρρην. See N. on 4. 452. — ἐκίδασσε, *sweeps away*, 1 aor. of κεδάσσυμι. — τὸν . . . ἰσχυρόσιν, *and bridges strongly protected do not resist it*. — ἔρκεα, *embankments*. — ἐρι-δηλέων is to be pronounced ἐριδηλῶν by synizesis. — ἔργα = *fields*. Cf. Odys. 4. 818.

93, 94. ὅς ὑπὸ Τυδείδῃ, *thus by Tydides*. The resistless impetuosity of Diomedes is vividly set forth by this simile of a swollen torrent, sweeping away mounds and embankments, and desolating the rich fields of the husbandmen. — κατήριπε. Cf. 4. 462. — πολέες περ ἰόντες. See Ns. on 1. 131, 587.

96-101. ὡς, *when*. — Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός, i. e. Pandarus. Cf. 4. 93. — ἴδεν. See N. on v. 56. — ἐπιταλνέτο, *he drove*. — ἐπαύσσοντα, *while rushing on*. — δίδσχε = διήλθε. — τῷ ἐπὶ, i. e. ἐπὶ τούτῳ, *whence*. — μακρὸν εὔσε, *shouted aloud*.

102-105. βέβληται, *is struck*. — ἱ refers to Diomedes. — φημι. See Ns. on 2. 37; 8. 220. — θήδ', i. e. θηδᾶ, *long, a long time*. — ἄναξ, i. e. Apollo. — ἀπορνήμενον Λυκίην, *when I set out from Lycia*.

106, 107. ἐνχόμενος, *boasting*. — οὐ-δάμασσαν = *did not kill*. — ἵπποιον καὶ ὄχρεον, *horses and chariot*. These words are often joined together. — ἄνελεν. See Ns. on 2. 564; 4. 403.

109, 110. ὄρω. See N. on 4. 204. — καταβῆσθε, Epic imper. aor. of καταβαίνειν. K. § 223. 10. — μοι is the dat. commodi. See Ns. on 2. 564; 4. 408.

112-114. πᾶρ (i. e. παρ), near to Diomedes. — διαμπερές, completely, entirely. — ἀνακόντιζε, sprouted forth. — δὴ τότ' ἔπειτ' is a fulness of expression, for τότε δὴ, or ἔπειτα δὴ.

115-119. μοι is the dat. commodi. In v. 121, and in 1. 37, κλέειν is constructed with the genitive. — εἰποτε. Cf. 1. 39. — μοι. See N. on v. 24, or perhaps a better reference would be to N. on 1. 104. — νῦν . . . φίλαι, now also assist me. — ἐλεῖν = ἐν χερσὶν ἔχειν. — ἐς ὀρμὴν . . . ἑλθεῖν (sc. τοῦτον), and that he may come within the reach (literally, casting) of my spear. — φθάμενος (being before hand, anticipating me), Epic 2 aor. mid. part. of φθάνω. — ἐπύχεται, boasts on account of it (ἐπὶ-). Cf. v. 106.

124-128. μάχεσθαι is put for the imperative. See N. on 2. 10. — τοι. See N. on 1. 104. — σακτεύων, shield-brandisher. — ἀχλὺν, mist. — ὅφρ' εὖ γυγνώσκεις. See N. on 4. 486. — ἡμὲν—ἡδὲ καὶ, both—and also.

129-132. τῷ νῦν. See N. on 1. 415. — πειρώμενος (sc. σοῦ) denotes the purpose of ἵκηται. See N. on v. 124. Köppen supplies μέμνησο. — τοῖς ἄλλοις in reference to Venus. — τήγ', this one at least. — οὐτά μιν. Venus as a divinity could be wounded but not slain.

135-142. πρὶν περ—μεμῶς, however much desirous before. The participle should properly have been in the accusative with the following μιν, but refers to the subject logically implied in ἔλεν μένος (= ἐχέσαστο). Cf. K. § 813. Köppen supplies ἦν. — ὅν—χράσθην. See N. on 8. 62. — ἐπ'—διέσσιν belongs to ποιμήν. — ἀλῆς (= τοῦ ἔρκτος τῆς αὐλῆς) ὑπερδύμενον, while leaping over into the fold. — τοῦ, sc. λέοντος. — προσαμύνει and δόεσται refer both to the shepherd. — τὰ δ' ἔρημα (sc. μῆλα) φοβεῖται, the flocks abandoned (by the shepherd) are terrified. Some after the Schol. refer this to the shepherd, in the sense of φοβούμενος τὴν ἐρημίαν (opposed to κατὰ σταδμούς). — αἱ μὲν, sc. δῖες. — κέχυνται, fusi sunt Crus. — βαδῆς ἐξ ἄλλεται αὐλῆς, leaps out of the deep fold (i. e. a fold having a high inclosure). Some may prefer to take βαδῆς in the sense of large, spacious. This last clause is added, as Spitzner remarks, to complete the picture, the comparison lying only in the wounding of the lion, and his great rage in consequence thereon.

146-151. κληῖδα, collar-bone. — ἀπὸ . . . νότου, and separated his shoulder from the neck and back. — τοὺς μὲν ἔασ', these he left, i. e. he paused not to strip them of their armor, but rushed on to further slaughter. — τοῖς . . . ἐνέπρους is susceptible of two interpretations, according as we take οὐκ with ἐρχομένοις or ἐκπύον'. In the former case it would be, to them not returning home did the old man expound dreams, i. e. they never returned home to hear him expound their dreams. τοῖς thus becomes the dat. commodi. The other construction would give, when they

went (to the war) the old man did not (= neglected to) interpret his dreams. This dative may be considered as temporal, or as denoting the circumstances in which the thing spoken of took place. Cf. K. § 283. 3. The former interpretation accords best with the position of οὐκ, and with the following context.

153-158. τηλυγέτω. Cf. 3. 175. — τείροτο, had become infirm. — ἐπὶ . . . λιπέσθαι, to be left over (i. e. to inherit) his possessions. For the infinitive, see N. on ἄγειν, 1. 388. — ζώοντε—νοστήσαντε, returning alive. — μάχης ἐκ, i. e. ἐκ μάχης. — χηρωσταί, relations or heirs of one who has died childless. — διὰ—δατέοντο is put by tmesis for διεδατέοντο.

159-164. λάβε=κατέλαβε. Schol. — δίφρῳ. The chariot carried two persons, one of whom was the warrior (ὁ παραιβάτης), and the other acted as charioteer (ὁ ἡνίοχος). — ὡς—ἐξ—ἔξῃ (= συντρίψῃ). See N. on 2. 147. — ἐν βοσὶ βορῶν by the constructio prægnaus (see N. on 1. 55) has the sense, leaping in among the cattle, and there remaining to do the work of destruction. — ξύλοχον κῆτα (i. e. κατὰ ξύλοχον) βοσκομενῶν, while grazing near the thicket (i. e. his lurking place). This comparison of Diomedes to a lion breaking the neck of a heifer or an ox, is exceedingly spirited and graphic. By these similes the reader is prepared for the more astonishing exploits of the hero, which are soon to be related. — βῆσε, caused them to fall. See N. on 1. 144. Heyne finds a tmesis in ἐξ—βῆσε — ἀέκοντας, against their will, i. e. they clung to the chariot, and struggled to keep their place in it.

166-170. We are now to be introduced to one of the most exciting combats to be found in the whole Iliad. The great strength of the heroes who unite to oppose Diomedes, their fierce and pompous approach, the terrible fate of the one, and the escape of the other by the interposition of Venus, are all described in such lively colors, that the reader seems to be transported to the field of action, and to witness with his own eyes the progress and result of the combat. — Ἀιρείας. Cf. 2. 820. — κλόνον, clash, whizzing. — Πάνδαρον . . . ἰφύβοι. See N. on 4. 88. — εἶρε. See N. on 2. 169. — στή. Cf. 1. 535.

171-178. πεπρόντες διστοί, feathered arrows. — κλέος, τέποιον as a skilful archer. — ἐνθάδε γ', at least here in Troy. — Λυκίῃ. Cf. 2. 284. — τῷδ' ἀνδρὶ is employed δεικτικῶς. See N. on 1. 20. — Αἰ χεῖρας ἀνασχών, having raised your hands (= having prayed) to Jupiter. See N. on 1. 351. — ὅστις ὅδε κρατεῖ, whoever the man there (ὅδε. S. § 163. N. 2; K. § 303. 2) may be who thus conquers. — ὅῃ, already. — γούνατ' ἔλυσεν. Cf. 4. 469. — εἰ μὴ is to be connected in thought with ἀλλ' ἔγωγε in v. 174. — ἱρῶν μηνίσας "propter sacrum ex voto non redditum." Heyne. ἱρῶν is the causal genitive. See N. on 1. 65. — δέ=γάρ.

181-183. πάντα, in all respects. — ἀσπίδι is the dative of means or instrument — γινώσκων, knowing, recognizing, denotes cause. See N.

on 1. 196. — ἀλόπειδ' τε τρυφαλεῖρ, *by his crested helmet*. — — τάδε . . . ἔστιν, *but I do not clearly know whether he is a god*, i. e. I am in doubt as to his being one of the divinities, yet it is evident if he be a man, as I think, that he enjoys the protection of some god (cf. v. 185).

184–187. υἱός, (viz.) *the son*, is in exegetical apposition with ἀνὴρ. — οὐχ . . . μαινεται. The same thing is said of Ulysses in *Odys.* 24 448. — ἀνευδε, *without the protection of*. — τάδε = οὗτος. *Mt.* § 471. 18; *Butt.* § 128. N. 5. τήνδε μανίαν might have followed μαινεται, as its cognate accusative. See N. on τὴν—ἐπηπείλησ'. 1. 319. — ἐγγι ἔστηκ', *is standing near (him) as a protector*. — νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμων, *with his shoulders enveloped in a cloud*. ὤμων is the synecdochical accusative. — τούτου is the separative genitive in dependence on ἔτραπεν. Some construct it with κειμήμενον (as gen. of part. S. § 191. 1), *hitting him*, i. e. which would have hit him, had it not been turned aside. — ἄλλῃ, *in another direction*.

188–191. ἤδη, *just now*. — γὰρ assigns the reason for the belief that Diomedes was assisted by some god. — ἐφάμεν. See Ns. on 2. 87; 8. 220. — Αἰδωνῆϊ is a rare form for Αἰδῶν. Cf. *Crus. Lex.* — ἔμπης, *nevertheless*. — Σέδς . . . κοῖθεις, *therefore some god is angry (with me)*. He draws this conclusion from his unsuccessful shot.

192–196. τῶν κ' ἐπιβαίην, *which I might mount*. For the genitive, see N. on v. 46. For the optative cf. N. on 1. 64. — ἀλλὰ που, *but somewhere*. που does not refer to the halls of Lycaon, but to the space within the halls. Cf. *Hoog. Gr. Part.* p. 172. — καλοί, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες. In Homer we often find attributives following their substantive in groups of threes. For this triplicity in the combination of words and phrases, which enters so extensively into the ancient writings both sacred and profane, see *Prof. Stuart on the Apocalypse*, vol. i. pp. 181–144; vol. ii. pp. 413–420. — παρὰ δέ σφιν ἐκάστω, *and by each one of them; literally, by them, viz. each one*. See N. on ἕκαστος, 1. 608. — κρῖ, Epic for κριδῆν.

197–200. μοι limits ἐπέτελλε. — αἰχμητὰ = αἰχμητῆς. — ἐρχομένῃ to the Trojan war. — ποιητοῖσιν, *well-built*. — ἐμβεβαῶτα, Epic part. of ἐμβαίνω. — Τρώεσσι. The Lycians were of Trojan origin. Cf. 2. 826.

201–205. ἐγὼ οὐ πιδόμεν. Dacier after Eustathius attributes this to his parsimony, but it rather resulted from his fear, lest in the straitened circumstances of the besieged city, there should be lack of provender for them. Cowper has hit the true meaning :

“ But anxious lest (the host in Troy so long
Immured) my steeds, fed plentifully at home.
Should here want food, I left them, ——— ”

ἵππων φιδόμενος, *fearing for my horses*. This genitive is causal. — εἰδω-
μένων, sc. ἐν Ἰλίῳ. — ἐλωδότες ἔδμεναι ἔδδην, *being accustomed to high
feeding (literally, to eat their fill*. Cf. *Butt. Lexil.* No. 6 § 8). — λίπον,

sc. ἵππων. — τόξουσιν in the plural is to be referred to the two parts of which the bow was composed, or perhaps, it is intended to comprise the bow, arrows, quiver, and whatever pertains to the weapon. Cf. Horn. Soph. Phil. 652, cited by Smith in his edition of Crus. Lex. — τὰ . . . ὀρήσων, which were not to be of service to me.

206-211. ἤδη. See N. on v. 188. — ἀριστήσσω. See N. on 1. 51. — ἀτρεκέες αἷμ'. Some render this *real blood*, referring to the custom of dyeing the corselets with a purple color, in order that blood, if shed, might not be seen by the troops and dishearten them. Others render it as an adverb, *truly, really*, which seems to be the better interpretation. — ἡγείρα δὲ μᾶλλον, *but I have aroused (them) the more*, i. e. the wounds I have given them, have only made them the more furious. — τῷ. See N. on 1. 415. — κακῇ αἰσῇ. See N. on 1. 418. — φέρων χάριν = χαριζόμενος. Cf. 1. 572.

212-216. νοστήσω home. — ἐσθόμηναι. See N. on 2. 858. — αὐτίκ' ἔπειτ' κ. τ. λ., *let some hostile chief forthwith cut off my head, if I do not*, etc. For the use of the optative, cf. N. on 1. 42. — ἀνεμέλεια, *useless*. See N. on 4. 855.

218-223. οὕτως, *thus* complainingly of your bow. — πάρος-πρὶν = πρὶν-πρὶν. See N. on 1. 98. — ἄλλως, *otherwise* (than unfortunate), i. e. the fortune of battle will not change. — νῶ (i. e. νῶϊ) is the subject of περιηδῆναι. S. § 223. 3. — τῷδ' ἀνδρὶ (see N. on v. 174) limits ἐλδόντε. — ἀντιβίην = ἀνὰ κράτος. So Köppen and Crusius. — σὺν ἔντεσι. Stadelmann calls this a useless addition. But ἵπποισιν and ὅχεσφιν denote the mode of approach to the enemy, and not the weapons with which he was to be fought. σὺν ἔντεσι stands here for open combat in opposition to a stealthful attack, or some manœuvre by which victory might be obtained without personal danger. — οἱ Τρώϊοι ἵπποι = *what sort of horses the steeds of Troy are*. These steeds, which were immortal, were presented to Troy by Jupiter, in return for Ganymede, whom he had taken up to heaven. — πεδίοιο. See N. on 2. 785. — κραιπνὰ (as an adverb), *very fleetly*. — ἔνθα καὶ ἔνθα. See N. on 2. 462. — διακείμεν. Köppen supplies τὸν πολέμιον, but the verb may be taken absolutely.

224-228. τῷ referring to the horses is the subject. — εἴπερ ἂν (= ἔάν περ) αὐτε, *if yet again*. — ἐπὶ ὁρέῃ is put by tmesis for ἐπορέῃ, or ἐπὶ may be taken adverbially. See N. on 1. 40. — σιγαλόντα, *resplendant*. Some render it *foamy* (i. e. covered with the foam of the steeds), as though derived from σιαλός, *spittle, slaver*. — ἐπιβήσομαι is the reading of Wolf, Crusius, and Bothe, on the ground that Æneas was on foot while talking with Pandarus (cf. v. 170), and that as the latter chose the position which Æneas had offered to take himself, and fought from the chariot (cf. v. 294), it could not have been the intention of the Dardan hero to dismount and fight on foot. Ernesti, Köppen, Trollope, and several others, read ἀποβήσομαι, supposing that Æneas offered to descend

from his chariot and fight Diomedes on foot. — *τόνδε* refers to Diomedes. See N. on v. 174. — *δέδεξο*, perf. imper. of *δέχομαι*.

281-288. *μᾶλλον* = *better*. — *ὅφ' ἠνέχθη εἰσδόντι*, *under their wonted charioteer*. — *εἰπερ ἄν*. See N. on v. 224. — *μὴ τὰ—μαθήσετον* = *φοβούμεαι μὴ τὰ μαθήσετον* (*shall be slow to bear us from danger*). S. § 214. a. — *οὐδ' ἐδάλετον ἐκφερέμεν* (sc. *ἡμᾶς*) *πολέμοιο* is epexegetical of the preceding clause. — *ωσδέοντε* is causal. See Ns. on l. 7, 196. — *δ'* after *νῶϊ* connects *κτελεῖν* with *μαθήσετον*, and makes it depend on *μὴ*. — *μόνυχας*, *having solid or undivided hoofs*. — *τόνδε*. Cf. v. 228.

239, 240. *βάντες, ἐμμεμαῶτ'* (sc. *μάχεσθαι*). See N. on l. 305. — *ἔχον*. See N. on l. 268.

243-250. *ἐμῷ κεχαρισμένῃ θυμῷ*, *dear to my soul = my dear friend*. — *ἐπὶ . . . μάχεσθαι*. Construct: *μεμαῶτε μάχεσθαι ἐπὶ σοί*. In this place, as in 2. 472, *ἐπὶ* simply denotes direction. — *Ἦν'* is the accusative of *ἦς*, *ἰνός*. — *δ μὲν*, sc. *ἔστι*. The regular construction would have been *τὸν μὲν—τὸν δέ* (instead of *Αἰνέας δ'*), in partitive apposition with *ἄνδρ'* in v. 244. — *Αἰνέας δ'*. Fully written we should have *δ δὲ Αἰνέας ἔστι, ὃς εὐχεται* (see N. on l. 91), etc. — *νίδς—ἐκγεγήμεν* (Epic 2 perf. infin. of *ἐκγίγνομαι*), *to be born son of*, a poetic fulness for, *to be the son of*. — *ἐφ' ἱππων* = *ἱππων ἐπιβάτες*. See N. on the *constructio pragnans*, l. 55. — *μολ*. See N. on v. 24. — *οὕτω* as you have thus far done. Cf. vs. 85-87. — *μήπως*, *lest perhaps*. — *ἦτορ* = *life*.

251-253. *ὕπερβα*. See N. on l. 148. — *μήτι φόβονδ' ἀγόρευ'*, *talk not of flight*; or by the *pragnans constructio* in *φόβονδ'*, *utter no words to induce me to fly*. So Köppen constructs, *μὴ ἀγόρευε, ἃ φέρεῖ εἰς φόβον*. Cf. Mt. § 535. Obs. 2. — *πεισέμεν*, sc. *ἐμέ*. — *οὐ γὰρ μοι γενναῖον* (sc. *ἔστι*), *for it is not my nature* (literally, *not suitable to my birth*). — *ἀλυσκάζοντι* (a strengthened form from *ἀλίσκω*) properly belongs to the omitted subject of the infinitive, but is attracted to *μολ*.

255-259. *καὶ αὕτως*, *even thus*, i. e. on foot. — *ἀντίον—αὐτῶν*. See N. on l. 301. — *ἐφ'* is to be pronounced as a monosyllable. — *τούτῳ—ἑμῷ*, *both these*. — *πάλιν αὖτις*, *back again*. — *εἰ γοῦν ἑτερός γε φύγῃσιν*, *if even one escapes*. — *ἄλλοι δέ τοι*. Cf. l. 297.

262-267. *αὐτοῦ*, *here*. — *ἐξ ἄντυγος*, *from the seat-rim*. Upon the semi-circular margin of the driver's seat was a knob or curvature, like a hook, upon which the reins might be fastened, whenever the driver wished to alight and leave his chariot for a time. Cf. v. 322. Sometimes this knob was made double, as in the chariot of Juno (v. 729). — *Αἰνέας* is connected by Crusius to *ἐπαΐξει* (infin. for imperat.) Cf. K. § 273. R. 7. b. Others after Heyne and Köppen construct it with *ἱππων* = *rush forward* *windful of the horses of Æneas*. — *ἦς* is put by attraction for *ἦν*. — *Ἦτορ . . . Γανυμήδεος*. See N. on v. 222. — *νίδς* is the Epic genitive of *νός*. Cf. S. § 56. — *οὐνεκ'*, *wherefore*. — *ὅπ' ἡὼ τ' ἡέλιόν τε*, *under*

both the morning and the sun = *under the whole heaven*, i. e. on the face of the whole earth.

268-278. τῆς γενεῆς ἔκλυσεν, *stole of the breed*. This genitive is partitive. S. § 191. 1. Trollope supplies τινός. — ὑποσχάν δ' ἄλκας ἵππων (sc. τοῖς ἀναβάταις), "*submitlens equas equis admissariis*." Köppen. To nouns of common gender, ἄρσεν, *male*, and θῆλυς, *female*, are added, when the natural gender is to be distinguished. Cf. K. § 40. R. 2. — τῶν γενέδλη = τῶν γενέδλης, *from the stock of these*. ἐξ is in partitive apposition with γενέδλη. See N. on 1. 606. — αὐτὸς refers to Anchises. — μήστωρ φόβοιο, *causing fear to the enemy*; literally, *the advisers of fear*. See N. on 4. 827. — τὰ is employed δεικτικῶς. — εἰ τοῦτω κε λάβοιμεν. Cf. 1. 60.

278, 279. ἦ μάλα, *certainly indeed*. — πικρός. See N. on ἐχευευκῆς, 1. 51. — αἶ κε τύχωμι, *if perchance I may hit you*.

281-288. τῆς δὲ διαπρό, *clear through this*, depends on παμμένῃ. — τῷ δ' ἐπὶ. Cf. v. 101.

284, 285. βέβληται, Epic for βέβλησαι, perf. pass. 2 sing. of βάλλω. — κενύων, *the abdomen*. — ἀνσχέσεται. Cf. v. 104.

287-289. ἡμβροτες, Epic for ἡμαρτες, 2 aor. of ἡμαρτάνω. — ἀτὰρ . . . "Ἀρκα, *but I think you will not cease* (i. e. desist from the contest), *before that one of you at least falling shall satiate Mars with his blood*. γὰρ opposes σφῶι to ἐμοῦ, the omitted object of ἐνυχες. For the construction of the infinitive after πρίν, see N. on v. 218. αἵματος is the genitive of means. Heyne says that the commonly used metaphorical expression, "*Mars or war is glutted with carnage*," is derived from the ferocious practice in ancient and ruder times, of tasting the blood of the slain, after the manner of wild beasts.

290-295. ἔδυνεν, *directed*. — ῥῶα is the terminal accusative. — τοῦ is the genitive of separation after ἀπὸ—τάμει (i. e. ἀπετάμει). Cf. K. § 300. R. 4. b. — γλῶσσαν . . . ἀτειρής. From the direction of the wound, it would seem that Diomedes occupied a more elevated position than Pandarus. But as he was on foot, this must be referred either to some inequality of ground, or to the stooping posture of Pandarus, as he gathered himself behind his shield to avoid the approaching weapon. Wakefield attempts to explain it on the mathematical principles of projection. It may be remarked in this connection, that the chariots in those times were quite low. — αἰδῶα, *easily moved or handled*. This epithet is of very general application. Cf. 7. 222; 12. 167, 208; 19. 404; 22. 509; Odys. 22. 800. — παρῑτρέσαν, *started aside with affright*.

297-304. ἀπόρουσε, sc. τοῦ ἄρματος. — ἀμφι—βαίνει (a tmesis). See N. on περιβῆναι, v. 21. — πρόσδε is generally followed by the genitive. Here it may be taken absolutely, and αἶ may be referred to the verb as the dat. commodi. See N. on 1. 89. — πάντος' ἔισην. Cf. 8. 347. — ἔστις . . . ἑλδοι, *whosoever shall approach it* (i. e. the body of Pandarus).

ἀντίος in prose is more commonly followed by the dative. K. § 278. H. 9. c. — *χερμάδιον*. See N. on 4. 517. — δ . . . φέροιεν, *which not at least (γὰρ) two men could bear*. Kühner (Jelf's edit. § 785. 9) says that γὰρ is here employed to limit the preceding assertion: μέγα ἔργον, *a great affair* (= of great size), *that is to say, which not two men, etc.* — οἱοὶ νῦν βροτοὶ εἰσ', *such mortals as now are*. There is a constantly recurring reference in Homer to the universal opinion, that the strength of men has been deteriorating from ancient times. There is much probability of the truth of this, although not perhaps to such a degree, as these expressions in Homer would seem to imply.

805-810. κατ' ἰσχίον, *upon the hip-joint*. — ἔνθα τε, *near where*. τὲ oftentimes renders expressions more indefinite. Cf. Vig. p. 195. See also κοτύλην (*the socket*) δὲ τέ μιν καλλέουσιν, in v. 806. — ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, *turns in the hip-joint*. — πρὸς δ', *moreover*. See N. on 1. 245. — ὅσε — ἀπό, i. e. ἀπώσε. — γνύξ. See N. on v. 68. — γαίης, *upon the earth*, is the local genitive.

311-316. καὶ νύ κεν — ἀπόλοιτο — εἰ μὴ νόησε. See Na. on v. 388, and 2. 80. — ὅπ' Ἀγχίσῳ. Cf. 2. 714. — βουκαλλόντι. At the time here referred to, Anchises was superintending his herds on Mount Ida. — ὃν φίλον υἱόν, *her dear son*. — πρόσδε δέ οἱ. See N. on v. 300. — πτόγμ', *a fold*. — ἔρκος ἔμεν βελών, *to be a defence against the darts*. For the genitive, see N. on 1. 284. ἔμεν (i. e. εἶναι) denotes the purpose of ἐκάλυψεν. — βαλὼν denotes the means. Cf. N. on 1. 168.

319-324. συνδεδιδωτὼν τῶν (= τούτων), *those instructions*. The article as a demonstrative, sometimes follows its substantive before a relative. Cf. Crosby § 468. 2. c. — ὄγε, i. e. Sthenelus. — ἠρόκακε, Epic 2 aor. of ἠρόκω. — φλοίσβον, *the tumult of battle*. See N. on 1. 34. — ἐξέλασε Τρώων, *drove them from the Trojans*.

325-333. ὃν . . . δηλικίης (abstract for concrete), *whom he honored above all of his own age*. — ὅτι . . . ᾔδη, *because he had a congenial spirit; literally, knew things accordant with his mind*. — νηυσὶν ἔπι. The dative after ἔπι — ἐλαυνόμεν is to be referred to the *constructio praeognans*. See N. on 1. 55. — ἐλαυνόμεν denotes the purpose of ὥκε in v. 325. — ὄγ', i. e. Sthenelus. — Τυδείδην μέδεκε — ἵππους, *drove the horses after Diomedes*. — δ δὲ Κύπριν ἐπώχετο, *but he (i. e. Diomedes) pursued the Cyprian (goddess)*. — γυγνώσκων κ. τ. λ. Cf. v. 128. — Ἀθηναίη and Ἑνώβ are in apposition with αἶψ'.

334-341. ἀλλ' . . . ἐκίχανε, *but when at last he came up with her*. — ἐπορεύμενος, *extending himself forward* (= reaching forward) *with his spear*, in order to strike the goddess. Köppen supplies χεῖρ with the participle. — ἑκρη — χεῖρα, *the extremity of her hand*. — μετὰ λμενος, *springing upon her*, is a syncopated aor. part. of μετὰ λλομαι. — ἀβληχρήν, *weak, feeble*. Köppen takes this word in an adverbial sense. — χροός. For the genitive, see N. on κομῆς, 1. 197. — πρυμνὸν ὑπερ δένανος, *above the eo*

crenity of the palm = the upper part of the palm, i. e. where the wrist joins with the palm. — *ιχώρ, ὅς περ τε ρέει, ichor, just such as flows.* Ichor was a purer sort of blood, attributed to the immortals, who did not live on earthly food, but on ambrosia and nectar. Milton has imitated this passage in his *Paradise Lost*, 6. 830-834.

“———— but th’ ethereal substance clos’d,
Not long divisible, and from the gash
A stream of nectarous humor issuing flow’d
Sanguine, such as celestial spirits may bleed,
And all his armor stain’d ere while so bright.”

343-346. *κάβαλεν* (i. e. *κατέβαλε*), *dropped.* — *μετὰ χειρὶν, in his hands.* — *ἐρύσατο, drew away* (from the midst of his enemies). It is easy to see how this verb obtained its general meaning, *to save.* Cf. 10. 44, where it is used as synonymous with *σῶσαι.* — *μήτις Δαναῶν κ. τ. λ.* Cf. vs. 316, 317.

349-351. *ἢ οὐχ* (to be pronounced as one syllable by synizesis) . . . *ἡπεροπύεις, is it not enough that you deceive unwearlike* (i. e. feeble) *women?* — *εἰ—πώλησσαι.* The protasis here takes the indicative, because in relation to the consequence, it is definite and certain. Cf. Mt. § 523. Obs. — *ἢ . . . πύθῃαι, I think that you will shudder at battle* (=the very name of war), *even if you hear of it somewhere else.*

352-358. *ἀλγούσ’, in pain.* Heyne gives to it the sense, *in doubt, perplexed.* — *δὲ=γάρ.* — *ἰδύνησι.* See N. on *ὑπεροπλῖνσι*, 1. 205. — *μελαίνετο* (sc. *αἵματα*) refers to Venus. — *χρῶα* is the accusative synecdochical. — *μάχης ἐκ’ ἀριστερά, upon the left of the battle.* Cf. vs. 35, 86. — *ἔγχος ἐκέκλιτο—ἴππῳ.* There is a Zeugma in this passage. See Ns. on 3. 73, 327. — *γνῶξ ἐριτοῦσα* through exhaustion. — *χρυσόμυνας, golden-reined, or as some render it, golden-harnessed.*

359-362. *κόμισαί τέ με, sc. ἐκ μάχης.* — *ἔν’, where.* — *ἔλκος* is the synecdochical accusative. — *ῥ* is the abstract accusative after *ὀύτασεν.* See N. on 1. 319. — *καί, even.* — *ἀν—μάχοιτο.* For the omission of the protasis, see N. on 2. 12.

364-369. *ἀκηχεμένη, Epic for ἀκηχημένη.* K. § 219. 8. — *λάζετο=ἔλαβε.* Schol. — *ἔλδαν* (Epic infinitive protracted from *ἐλᾶν, ἐλδεῖν*) denotes the purpose of *μῶστιξεν.* — *πετέσθην, flew.* The word is used tropically to denote great speed. — *ἔστησε, caused to stand, drew up.* For the transitive use of this verb, cf. Butt. § 107. 21. — *ἀμβρόσιον—εἶδον, ambrosial food.* According to Butt. (Lexil. No. 15) every thing with the gods receives the epithet *ambrosial*, which tends to nourish, support, or adorn their immortal natures.

370-372. *ἐν γούνασι, upon the knees.* The preposition of rest here follows a verb of motion. Cf. N. on 1. 55. — *Διώνης, Dione, a sea-nymph, who according to Homer was the mother of Venus.* — *ἀγκάς, in her arms.* — *χειρὶ . . . δυνάμαζεν.* Cf. 1. 161.

873, 874. *σε τοὐδ' ἔρεξε*. See N. on 3. 851. — *Οὐρανίωνων* (cf. 1. 670) limits *τίς*. — *μαψιδίως*, *without reason, wantonly*. — *ἐνωπῇ*, *openly, manifestly*.

882-891. *τέτλαδι—κηδομένη*. See N. on 1. 586. — *πολλοὶ . . . τινὲς*, *for many of us having Olympian mansions suffer much from men, because (through them) we bring grievous woes upon one another, i. e. we use human agency in taking revenge upon one another*. This seems to be the sense of the passage, and accounts for the wound inflicted upon Venus by Diomedes, he being incited thereto by Minerva. — *τλή*, Epic 2 aor. 3 sing. of *τλάω*. — *Ὀϊτος—Ἐφιάλτης*, Otus and Ephialtes were the sons of Aloëus, or rather of Neptune and Iphimedeia the wife of Aloëus. They were of gigantic size, and performed many exploits besides the one here related. The story of their binding Mars is regarded as allegorical of their victory over their enemies, and a cessation of war for a certain length of time. Cf. Virg. *Æn.* 1. 297. — *δέδετο*, pluperf. 3 sing. of *δέω* with imperf. signification, *he lay bound*. — *κεν—ἀπόλοιτο*. See N. on v. 311. Matthiæ (§ 508. Obs. 1) says that this optative in the apodosis is irregular, in consequence of the indicative in the protasis. But cf. S. § 215. N. 1. — *ἤδη τειρόμενον*, *already exhausted*. — *δὲ = γάρ*.

892-894. *παῖς Ἀμφιτρύωνος*, i. e. Hercules. — *τριγλᾶχινι*, *triple-pointed, or triple-barbed*. — *βασίλῃκει*. Hercules did this in his fight with Neleus before Pylos. Cf. Apoll. II. 7. § 3. — *καὶ μιν*, *even her the queen of the gods*.

895-400. *ἐν τοῖσι* refers to the divinities who have suffered from mortals. Heyne refers the pronoun to the gods who were contending at Pylos. — *οὐτὸς* (i. e. *ὁ αὐτός*. K. § 206. 1) *ἄνῃρ*, i. e. Hercules. — *ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι*. Some render this, *in the gate among the shades*, and refer it to the abode of Pluto. Others, supposing that reference is had to Pylos, where Neleus and eleven of his sons, although assisted by several of the gods, were slain by Hercules, translate *νεκύεσσι*, *dead bodies on the field of battle*. — *ἔδωκεν*, sc. *αὐτόν*. Köppen. — *οδύνησι πεπαρμένος*, *pierced through with pain*. The participle is used tropically. — *κῆδε = ἐλύπει*. Schol.

401, 402. *ὀδυρήματα*, *allaying pain = soothing*. — *ἡκέσται*, *healed*, 1 aor. mid. of *ἡέμαι*. — *γάρ* introduces the reason why Pluto could be cured of his wound. Had he been mortal it would have caused his death. *τι* (*in any respect*) and *γὰρ* give emphasis to *καταδηγός*.

403, 404. *σχετίλος* (see N. on 1. 231) refers to Hercules. — *οὐδὲν* . . . *δέξων*, *who had no concern about doing* (= did not hesitate to do) *unlawful acts*. See N. on 1. 181. It is strange that any critics should have referred these two verses to Diomedes. — *ὁ Ὀλυμπον ἔχουσιν* refers properly to the divinities previously mentioned, as Pluto's mansion was not in Olympus.

405-409. *σοὶ . . . ἀνῆκε*, *has incited him* (i. e. Diomedes) *against you*.

— *νήπιος*. See N. on 2. 88. — *ὅτι μάλ' οὐ θνηαίος*, *that he is not very long-lived*. — *ὅς* refers to an indefinite antecedent, and is therefore followed by the subjunctive. Cf. S. § 217. 2. — *παπῶζουσιν* is to be referred to the figure onomatopoeia (see N. on 1. 34), *nor do his children upon his knees papa him* (= call him papa). Cf. *Odys.* 12. 42; *Virg. Æn.* 11. 275–277. The idea intended to be conveyed is, that he who contends with the gods will never reach home in safety. — *ἰλδόντ'*, *when he returns*, does not imply that the person spoken of will return, but is a part of the idea in the main proposition which is denied.

410–415. *τῷ*. See N. on 1. 415. — *νῦν Τυδείδης—φραζέσθω*, *let the son of Tydeus now consider*. The notion of fear is here contained in the verb, and it is therefore followed by *μήτις—μάχηται*, *lest some one may contend*. S. § 214. 1. a. — *σεῖω* (Epic for *σοῦ*) depends on *ἀμείνων*. S. § 198. 1. — *θῆν*, *a long time*. — *ἐξ ὕπνου* depends on *ἐγείρω*. By the frightful dream which Ægialeia is supposed to have, Dione predicts the premature and violent death of Diomedes. — *γόωσα*, *with her lamentations*. See N. on *πολεμίζον*, 1. 168. — *ποθέουσα*, *through desire of*. See N. on *φιλέουσα*, 1. 196. — *ἄλοχος* is in apposition with *Αἰγιάλεια* in v. 412.

416–419. *ἰχῶ* (Epic accus. for *ἰχώρα*. K. § 213. 11). See N. on v. 340. — *ἔλδετο* (= *ἐγίδετο*. Köppen), Epic. imperf. pass. of *ἄλδομαι*. — *Δία Κρονίδην ἐρέδιζον* on account of his partiality for Venus.

421–425. *ἦ βε*. Cf. S. § 219. 5. — *ἦ μάλα θή*, *most assuredly*. See N. on *θή*, 1. 110. — *ἀνείωσα*, *while inciting*. See N. on 1. 35. — *ἐσπέσθαι*. With respect to the different accentuations *ἐσπέσθαι* and *ἔσπεσθαι*, cf. *Soph. Gr. Verbs sub voce*. — *τοῖς* refers to *Τρῶσιν*. — *τῶν τινα* is repeated from *τινὰ Ἀχαιῶδων* in v. 422. — *καρφέζουσα* (participle of means. See N. on 1. 168) is put for *καταρφέουσα*. Cf. 1. 861. — *πρὸς . . . ἀρατῇν*, *has scratched her tender hand with a golden clasp* (i. e. the pin of the clasp). This speech was highly sarcastic and irritating.

428, 429. *πολεμήτῃα ἔργα* is opposed to *ἔργα γάμοιο*. Jupiter had given to each of his children, the superintendence of some department or service in the affairs of mortals, in order that glory might accrue to them from men.

432–435. The narration is now resumed from v. 343. — *γυγνώσκων*, *though he knew*. See N. on 1. 181. — *δ*. See N. on 1. 120. — *αὐτὸς—Ἀπόλλων*, *Apollo himself*. S. § 160. 4. a. — *οἱ* is the dat. commodi. — *ἐπείρεχε χεῖρας* in order to protect him. Cf. 4. 248. — *ἔδετο* = *ἐσέβετο*. Schol. Cf. 1. 21. — *ἔτεο δ' αἰεὶ*, *and was ever desirous*. — *ἀπὸ—δύσαι*, *to strip off*.

436–439. *τρίς μὲν—τρίς δέ*. This appears to have been a complete or sacred number, and is used generally when a thing occurs several times. See N. on v. 194. — *ἐστυφέλιξε*, *repulsed*. “*Manu retudit Apollo Diomedis clypeum*.” Bothe. — *ἀλλ' . . . ἐπέσσυτο*, *but when now he assailed him the fourth time*. — *θεῶν δ' ὀμνέσθας*, *calling out sternly, shouting*

terribly. For the use of δὲ as though the sentences were co-ordinate, see N. on 1 58.

441, 442. Ἰσ'—ἔδελε φρονέειν, *aspire to equality*; literally, *wish to meditate equal things*. — χαμῶν ἐρχομένων, *walking upon the earth*, is opposed to those Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες. Instead of ἀνδράπων in the genitive connected by καὶ to δεῶν, and thus rendered parallel to it, the dative might have followed δμοίων. A similar construction in Latin is found in *similis et, ac, atque*.

443-453. τυτθόν, *a little*. — ἀπ' ἀπερθεν δμίλου, *apart from the throng*. — Περγᾶμ. See N. on 4. 508. — ἡρώς, *a temple*. See N. on 4. 508. — ἄδον, *shrine*, "the innermost part of the temple, which only priests could enter." Crus. — κόδαινον, *honored him*, i. e. restored him to strength and vigor. — ἵκελον, *similar in appearance*. — τοῖον = δμοιον. — ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι, *upon the breasts of each other*. — πτερόεντα. The λαυσήϊον was lighter than the ἀσπίς, and hence the appropriateness of the epithet πτερόεντα, *easily-brandished*; literally, *feathered, winged*.

455-458. Ἄρες . . . τευχέσι κληῖται! Cf. v. 31. — οὐκ . . . ἐρύσαιο, *will you not remove this man from battle?* See N. on v. 32. — τόνδ' ἄνδρα—Τυδείδην. See N. on 1. 391. — ἐπὶ καρπῷ, *upon the wrist*.

464-469. υἱεῖς is used as a vocative only here. In the Hymn to Venus (v. 51), the nominative υἱέες is also contracted into υἱεῖς. — ἐς τί, *to what* = *how far*. — Ἀχαιοῖς = ὅπ' Ἀχαιῶν. K. § 284. 11. — εἰσόκεν. See N. on 2. 332. — κεῖται, "*lies disabled*." Cowper.

471. Σαρπηδόν. See N. on 2. 876.

472-477. πῇ . . . ὄχεται, *whither now has gone thy courage?* That this is the meaning of μένος is evident from v. 476. ὄχεται has the signification of the perfect. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 204. — φῆς. Kühner (§ 178. R. 1) says that φῆς, in its accentuation and the subscript, is contrary to all analogy. — σου = *if I mistake not*. Cf. Vig. p. 195. — λαῶν as opposed to ἐπικούρων, refers to the forces belonging to the city, not included in the immediate followers of the sons of Priam. — ἐξέμεν (= κατέξειν), *could protect*. — γαμβροῖσι refers here probably to his brothers-in-law. — τῶν refers to the relatives just mentioned. — ἡμεῖς is explained by ἐπικούροι. — ἐνείμεν, *Epie for ἐνεσμεν*.

478-481. ἐπικούρος ἑών, *although being an auxiliary*. See N. on 1. 131. — Ἀνκίη. Cf. 2. 877. — Ἐάνδῳ ἔπι (i. e. ἐπὶ Ἐάνδῳ). See N. on 2. 877. — κἀδ' δέ, i. e. κατὰ δέ. — τὰτ' . . . ἐπιδευής, *which whoever is poor longs for*. This shows either the greatness of Sarpedon's possessions, which were such as to excite envy, or that the poor were plotting for his wealth, and therefore his presence was required at home. The former is the more probable interpretation.

482-484. ἀλλὰ καὶ ἔς. See N. on 1. 116. — ἀνδρὶ, *a warrior*. So Barnes, *cum viro quovis*. Clarke refers this to Diomedes, but as Crusius remarks, we should in that case have expected the article. — ἀνὰ

Acheioi, but (=although) *I have nothing here which* (literally, *no such thing here as*) *the Greeks can carry off*. For the optative, see N. on 1. 64.

485-492. *τῶν*, Epic for *σὺ*. S. § 78. — *ἴστηκε* inactive and unconcerned. — *ῥεσσειν*, dative plural of *ῥε* contr. of *ῥα*. — *μήπως—γένησθε*. See Ns. on 1. 26; 2. 195. — *ἄλόντε* (*being caught*) is the aor. dual of *ἄλίσκομαι*, referring to Hector and his troops. The Schol. refers the dual to the Trojan men and women, but Buttmann takes the word here as an abbreviated form of the plural. *a* is long in *ἄλόντε*. — *παράγρου*, *all-catching* = *capacious*. — *οἱ δέ*, i. e. *δυσμένεες ἄνδρες*. — *ἐκπέρσουσ'* should properly have been *ἐκπέρσωσι*, being connected to *γένησθε*. — *σοὶ* limits *μέλειν*. — *τηλεκλητῶν*, *called from a distance*. — *ἐχέμεν* depends on *λίσσομένω*, and is taken absolutely. — *ἀποθέσθαι* is to be connected with *μέλειν*, and not with *ἐχέμεν*, since it was not the allies who were using bullying threats.

493-497. *δάκε*, "*momordit*." Crus. — *αὐτίκα δ' ἐξ κ. τ. λ.* Cf. 4. 419. — *ὀξέα δοῦρα*. See N. on 3. 18. — *κατά, through*. — *ῥχετο*, *went*. — *δορύτων* denotes purpose. See N. on 1. 13. — *ἐλελίχθησαν*, *conversi sunt*.

499-505. *ιεράς* is applied to *ἀλωάς*, because threshing-floors were sacred to Ceres. — *ἁνδρῶν λικμώντων* (sc. *τὸν καρπὸν*) is a genitive absolute denoting time. — *στε—κρίνρ*. See Ns. on 1. 80, 519; 2. 147. — *ἐπειγομένων ἀνέμων* denotes means. S. § 226. — *αἱ δ' . . . ἀχυρμαί*, *the places round about begin to whiten with the falling chaff*; literally, *the chaff-heaps begin to whiten*. — *ὑπερθε*, *from above*, is to be taken with *κοινσάλα*. — *ὃν* refers to *κοινσάλα*. — *ρα* gives definiteness to the pronoun. Cf. K. § 324. R. 4. — *ἱππῶν* of the Trojans. — *ἔψ ἐπιμιογόμενων*, *mingling again in battle*. — *δ' = γάρ*.

506-510. *οἱ δὲ* refers to the Trojan charioteers. Crusius refers it to both the Trojans and Greeks. — *μένος χειρῶν = χεῖρας στιβαράς*. — *ἰθύς*, *straight on*. — *ἀμφι . . . μάχη*. This darkness may be referred to the dust, which arose so densely from the rushing together of these mighty hosts, as to shut out the light of the sun, and bring on comparative darkness. Cf. Virg. *Æn.* 9. 33.

" — nigro glomerari pulvere nubem."

As this darkness was caused by Mars, who aided the Trojans, we may suppose that the clouds of dust were blown by the wind in the face of the Greeks, and thus their vision was impeded. Cf. vs. 502-504. — *πάντοσ', on every side*. — *τοῦ δ' — Φοίβου*. See N. on 1. 391. — *χρυσάδρου*, *having a golden sword*, or as some etymologists think, *surrounded by a golden belt*. — *ἐρεῖ . . . οἰχομένην*. Cf. v. 418, where it appears that Minerva was now with Jupiter. — *Ἰδε* refers to Apollo. Some may choose to refer

it to Mars. — Δαναοῖσιν limits πέλεν, and ἀρηγών is in apposition with ἤ. The dative, however, may limit ἀρηγών, as the subjective genitive (see N on 1. 104), in which case ἀρηγών would be the predicate nominative after πέλεν.

512-518. αὐτὸς refers to Apollo. — μετὰλλησαν, sc. αὐτὸν referring to Æneas. — οὐ . . . ἄλλος, *for other labor did not permit them*, i. e. they had far different business on hand than making idle inquiries. — οὐ refers to πόνος. — μεμανῖα. See N. on 4. 440.

519-528. τοὺς δ' — Δαναοὺς. See N. on 1. 891. — πολεμίζμεν against the Trojans. — αἱ . . . αὐτοί, *and they themselves also* of their own accord. Reference is had here to the Danaans, and not to the Ajaxes, Ulysses, and Diomedes, as Eustathius thinks. — ἔμενον, *remained firm*. — νηπιῆς, *in a calve*. K. § 273. 4; S. § 196. — ὅφρ' εὐδῶσι μένος, *where sleeps the force*. See N. on 1. 80, 133. — ἀέντες, *blowing*. — ἀν' ὄμιλον ἐπόλτα, *went through the host*.

529-531. ἀνέρες, *men* (worthy of the name) = *courageous, valiant*. — ἀλλήλους τ' αἰδέσασθε, *and respect one another*, i. e. be ashamed to appear to others as wanting in valor. This principle of respect for the good opinion of others, is referred to in Xen. Anab. II. 3. § 22. — ἀνδρῶν depends on πλόκες. The sense is, that men who are brave through a spirit of emulation, are more safe than those, who without shame betake themselves to flight. — σέοι, sc. εἰσίν. — ἀλκή, *help* to others.

533-540. πρόμον ἄνδρα, *a front man, a champion*. See N. on 3. 16. — ὅμως . . . τέκεσσι, *equally with the sons of Priam*. See N. on 1. 196. — ἔσκε, i. e. ἦ. S. § 124. — μάχεσθαι limits δοός. S. § 222. 6. — ἡ δ' refers to ἑσπῆς. — εἴσατο has τὸ δόρυ as its implied subject. — νεαιρῇ δ' ἐν γαστρὶ, *in the lower part of his belly*. — ἔλασεν refers to Agamemnon. — δούπησεν has Deicoon for its subject. Cf. 4. 504. The change of subject in these lines is quite frequent, the poet having regard to brevity and animation of style, rather than to a strictly regular construction.

543-549. Φηρή. Pherae lay between Pylos and Sparta, 85 miles distant from the former, and 28 miles from the latter place. Cf. Ody. 8. 488. Its site is now occupied by the village of Kalamáta. Cf. Leake's Morea, Vol. I. p. 343. — ἀφρεὺς βυδίοιο, *rich in the means of living*, i. e. in lands, tenements, herds, domestic utensils, etc. See N. on 2. 592. — δ: refers to Ἀλφειῷ. — ἔδρεσσιν depends on ἄνακτα, after the analogy of ἀνδρῶσιν τιπὶ. Crus. — μάχης εὖ εἶδότε. See N. on 2. 823.

550-560. ἡβήσαντε, *in the bloom of youth*. — τιμὴν . . . ἀρτυμένω. Cf. 1. 159, 160. — τέλος δαπάντοιο. See N. on 3. 309. — ἐτραφέτην, *nurtured*. Cf. Soph. Gr. Verba, p. 249. — τάρφεσιν is the local dative. — ἴσται, i. e. in a strong and healthful condition. — ὅφρα, *until*. — καὶ αὐτὰ, *they themselves also*. — τοῖω τὰ κ. τ. λ. "The comparison of the two

brothers to two mountain-nurtured lions is very fine, and the description which follows, highly characteristic." Felton. — *καταπύσσῃν* (i. e. *καταπύσσειν*), 2 aor. act. dual of *καταπίπτω*.

563-570. *τοῦ-μένος*, his courage. — *τὰ φρονέων*, thinking these things = with this design. — *ἴνα-δαμῇ*, that he might be killed. — *περὶ . . . λαῶν*, for he feared greatly for the shepherd of the people (see N. on 1. 263). *ποιμένι* is the *dat. commodi*. See N. on 1. 39. — *μήτι πάθῃ* is euphemistically put for, lest he should be slain. *πάθῃ* is here followed by the optative *ἔποςφθλειε*, dependent upon the same principal clause, because the latter mood denotes the consequence of the other, regarded as a mere possibility. — *μέγα . . . πόνοιο* (genitive of separation). If Menelaus fell, the army would refuse to continue the war. Cf. 4. 172. — *τὰ μὲν*, i. e. Aeneas and Menelaus. — *θῆ, πον.* — *μάλ' ἔγγι*, very near.

571-575. *δοῖς* (active) *περ ἑόν*. See N. on 1. 131. — *οἱ δ'* refers to Menelaus and Antilochus. — *νεκροῖς* of Orsilochus and Crethon. — *δειλῶ*, unfortunate. — *ἀντὶ* is opposed to *νεκροῖς*, and refers to Menelaus and Antilochus. — *στρεφθέντες* to battle.

576-583. *ἐλέτην*. Both these heroes assaulted Pylæmenes, but he fell by the weapon of Menelaus. — *εληΐδα*. See N. on v. 146. — *ἐπίστρεφε* in order to flee. This clause is parenthetical. — *χερμαδίῳ*. See N. on v. 302. — *ἐγκῶνα-μέσον*, on the middle of the elbow. For the accusative after *τυγχάνειν*, cf. Butt. § 132. N. 7. — *λοῦκ' ἐλέφαντι*, while with ivory. The reins were often adorned with ivory studs.

584-589. *κόρον*, the temple. — *ἀσθμαίνων* refers to the heavy and laborious breathing of one who is dying. — *κύμβαχος*, headlong. — *γὰρ* explains why Mydon remained so long in the position in which he fell. — *ὅφρ'* responds to *θηδᾶ* in the preceding verse. — *πλήξαντε*, sc. *τὸν Μόδωνα*. — *τοῖς δ'*, i. e. the horses.

590-595. *τοῖς δ'*, i. e. Menelaus and Antilochus. — *ἔπρο*, 2 aor. mid. 3 sing. syncopated for *ἔπρουμι*. — *κεκληγῶς* (2 perf. part. of *κλέζω*), shouting. — *ἀναιδέα*, ungovernable. These attendants of Mars were the personifications of the tumult, confusion, and horror of battle. Cf. 4. 440, where Terror, Fear, and Discord are his attendants. — *ἐνόμα*, brandished. — *φοῖτα . . . ὑπισθεν*. Hector's approach to battle is described with great magnificence. He has thus far been kept in a great measure out of sight. But he now enters the arena attended by Mars, Bellona, and all the tumult of battle. His impetuosity sometimes leads him on in advance even of the god of war. At sight of him Diomedes shudders, and calls upon his troops to retreat. No one is able to resist him or dares to abide his approach. Thus we are prepared to admire him, not only as the most amiable and generous of all the heroes, but the great champion of Troy, and the antagonist of Achilles. See N. on 1. 242.

597-599. *ὁ δ' ἔτ'*—*στέγη*. See N. on 2. 147. — *ἀπάλαμνος*, perizoma

ad; literally, *without hands*. — πολλός *πέδιος*. Cf. 2. 785. — δ.δ τ' ἔδραμ' *ὑπισσω*, *runs back again*.

601-606. οἶον . . . Ἑκτορα = οἶος δὴ Ἑκτωρ ἐστί, *ὃν θαυμάζομεν*. Kyprien. — αἰχμητὴν τ' (αὐτὸν) ἔμεναι = *ὅτι ἐστὶν αἰχμητής*. So Crusius: *how wonder we that Hector is both a lancer and a brave warrior!* Bothe says that this is spoken ironically, but it does not so appear to me. — τῷ = τούτῳ. — δὲ = γάρ. — πάρα = *πάρεστιν*. — κείνος is employed *δεικτικῶς*. See N. on 1. 20. — πρὸς . . . ἀλλ' = *with your faces always turned towards the Trojans*. — *μενεαυμένον* has the force of the imperative. See Na. on 1. 20; 2. 10.

611-619. μάλ' ἔγγυς Hector. — Ἀμφιον. Cf. 2. 830. — Παισῶ was a town in Asia Minor. — ἐ, i. e. αὐτόν. — ἐπικουρήσουντα denotes the purpose of ἦγ'. See N. on 1. 13. — ἔχευαν = *ἐπέβαλον*. — πολλά, *sc. τὰ δούρατα*.

620-626. λαῖ προσβάς, *impressing his heel upon it*. — ἀμφίβασιν, *encircling*; literally, *a going around*. — μέγαν περ ἔδρα, *great as he was*. Cf. N. on 1. 131. — ἀπὸ σφείων = ἀφ' ἑαυτῶν.

628-631. ἦν τε μέγαν τε, "*a tall big man*." Chapman. — υἱός Ὡνείδος. Sarpedon was the son of Jupiter and Laodamia. He was uncle, therefore, to Tlepolemus, whose father was Hercules the son of Jupiter.

633-637. τίς τοι . . . φῶτί, *what necessity is there for you, a novice in war, to be trembling here*. πῶσσειν depends on ἀνάγκη. S. § 222. 2. — ψευδόμενοι — φασί, *they falsely say* = they utter a falsehood when they say. — ἐπεὶ . . . ἀνδρῶν, *since you are much inferior to those men*; literally, *want much of (being equal to) those men*. — ἐπὶ, *among* = *in the time of*.

638-646. ἀλλ' . . . θυμολόοντα, *but what a man do they say was the mighty Hercules* (see N. on 2. 658), *my indomitable, lion-hearted father!* — ὅς refers to the gender implied in βίην Ἡρακλεΐην. Cf. Butt. § 143. 5. c; S. § 172. N. 1. — δεῦρ', *here at Troy*. — ἕξ οἷς σὺν νηυσὶ, *with only six ships*. — *παυροτέροισιν*. See N. on 1. 32. — χήρωσε, *depopulated, desolated*. — ἀποφθινύδουσι δὲ λαοὶ denotes the result of the cowardice charged upon Sarpedon, in the preceding member. — ἄλκαρ, *protection*. — οὐδ' . . . ἔσσι, *not even if you were much braver* (than you really are). Tlepolemus boasts that no strength or bravery can avert from Sarpedon, the death which now awaits him. — πύλας Ἀἰδῶο *περήσειν* = *δαρῶν*. Crus. The speech of Tlepolemus was highly boastful and insolent.

648-654. κείνος refers to Hercules. — ἀφραδίῃσιν. See N. on 1. 206. — εἰ ἔρξαντο, *who had done a service*. — σοὶ limits τεύξεσθαι (*paratum iri*). K. § 251. R. 4 (end). — ψυχὴν, *thy life*. — κλυτοπόλῳ = *ἐνδόξῳ* ἵππῳ *ἔχοντι*. Schol.

655-659. ἀνίσχετο in order to throw it. — ἀμαρὶ ἧ, *at the same time*. — Σαρπηδὼν is in apposition with ὁ μὲν, *the one* (viz.) *Sarpedon*. — τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν = τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ (Tlepolemus). — βεβλή-

κew, *had struck*. For the *ν* ἐφελκυστικόν, cf. K. § 220. R. 1. — αἰχμή-
μαίμωσα, *the furious spear*. Cf. 4. 126. — δαστέψ ἐγχριμψείσα, *being
driven close to the bone*. — πατήρ, i. e. Jupiter.

665-667. τὸ . . . ἐπεφρόσατο, *no one noticed it*. The reason is found in
σπευδόντων. See N. on 1. 196. οὔτις is limited by ἐταῖρων understood,
with which σπευδόντων agrees. — ἔφρ' ἐπιβαίῃ, *in order that he might
ascend (his car), depends on σπευδόντων*. — πόνον = *anxiety*. — ἀμφι-
πορτες = ἔπορτες ἀμφὶ αὐτόν. Köppen.

670-676. μαίμωσε. See N. on v. 661. — μερμήριζε . . . θυμόν. See
N. on 1. 189. Ulysses was in doubt whether to pursue Sarpedon, or to
attack indiscriminately the Lycian troops. His rage (θυμός) incited him
to the former, but his prudence (φρόνη) persuaded him to forego the more
glorious yet uncertain achievement of killing Sarpedon, and to slaughter
as many of the common Lycians as he was able. — ὄγε. See N. on 1.
190. — τῶν πλεόνων = τοῦ πλεόνους. Cf. v. 676. Köppen well compares
this with the οἱ πολλοὶ of the Attics. — μόρσιμον ἦεν, *it was destined*.
The subject is ἀποκτόμεν.

678-683. Ἀθήνη. She was the protecting divinity of Ulysses. — κ'
— κτάνε — εἰ μὴ — νόησε. See N. on 2. 155. — ἔτι πλέονας, *even more*. —
οἱ προσιόντι (= ἐκ' αὐτοῦ προσιόντος), *at his coming*. — ὀλοφυδνόν, *pile-
ous, complaining*.

684-688. μὴ — ἰδῶς. See N. on 4. 410. — ἔλωρ — κείσθαι, *to lie a
prey*. ἔλωρ is in predicate apposition with μέ. — ἔπειτα . . . αἰών, *and
then let life leave me*. S. § 218. 2. — ἐπεὶ οὐκ ἔρ' ἐμελλον ἔγωγε — εὐφρα-
νέειν, *since it was not to be that I should gladden*. Cf. Butt. §§ 137. N. 11;
150. 35.

689-699. οὔτι προσέφη in his haste to meet the enemy. — εἶσαν.
See N. on 1. 311. — φηγῷ. This sacred oak, which is improperly ren-
dered by some, *beech-trees* (cf. Smith's citation of Mitford, vol. i. pp. 8, 9), is
probably the one referred to in 6. 237; 9. 354, near the Scæan gate.
Crusius explains it as the *quercus esculus* of Linnæus. It is probable that
the ἑρινεὸς spoken of in 6. 433, and the tomb of Ilus, were in the vicinity
of this sacred oak. — οἱ. See N. on 1. 104. — δώραζε = ἔξω. — τὸν
. . . ψυχῇ = *he fainted*. — κέχυν' has here the sense of the aorist. —
περὶ δὲ πνοῇ κ. τ. λ. Construct: πνοῇ Βορέας περὶ ἐπιπνεύουσα ξόγρει
θυμὸν κεκαφνότα κακῶς (*breathing with difficulty = gasping for breath*).
κεκαφνότα is the Epic 2 perf. part. of καφέω.

700-702. προτρέποντο refers to flight with the back turned to the
enemy, and is here opposed to ὀπίσσω χάζοντο, *retreating backward*, i. e.
with the face to the foe. Cf. v. 605. — ὡς ἐπιδόοντο from Diomedes.
Cf. v. 604. "With Homer πυνθάνομαι has perhaps invariably the meaning,
to learn or come to the knowledge of a thing by hearsay, without implying
previous inquiry." Carmichael Gr. Verbs, p. 251. Cf. K. § 311. 6.

704. χαλκεὸς Ἀρης, *brazen Mars*. This epithet is given to Mars

either to denote his strength and warlike character, or because he had a brazen cuirass. Cf. 18. 222, where the same adjective is found with *βή*, in the sense of a *clear* or *strong voice*, and 11. 241, where it is joined with *θνητός*, to designate a sleep from which one cannot awake = *the sleep of death*.

708-710. *μέγα πλοῦτος μεμηλός*, *very intent upon riches*. The participle is here used personally, and with present signification. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 174. — *λίμνη . . . Κηφισίδι*, *close by* (literally, *reclining on*) *the lake Cephissus*. Kühn. (§ 284. R. 1) calls this the dative of local aim or object. — *μύλα πλοῦτα*, *very rich*.

711. *τοὺς δ'*, i. e. Mars and Hector. Some refer *τοὺς δ'* to *Ἀργείους* (see N. on 1. 891) in the following verse, and render *ἀλέκοντας*, *perishing*. But J. Ods. 22. 305, where the verb is employed in an active transitive sense. See also Smith's Crus. Lex. *sub voce*.

714-718. **ὦ πόποι*. Cf. 2. 157. — *ἄλιον τὸν μῦθον*, *a vain promise*. — *ἀπορίεσθαι*, *that he should return* (home), denotes that in which the promise consisted. — *νῶϊ . . . ἀλεκῆς*, *let us think about* (bringing) *vigorous aid*; or *let us call to mind* (and exert) *our great might*. The former interpretation is preferable.

720-725. *ἡ Ἥρη*. See N. on 1. 891. — *ἐποιοχόμενη* to harness her steeds. — *ἄμφ'* belongs to *βάλε*, *put on*. — *ἄμφις*, *about*, is here a preposition, and follows its dependent case. Crusinus says that this clause is in explanatory apposition with *βάλε ἄμφ' ὀχέσσι*. — *τῶν*, sc. *κύκλων*. — *ἔνυς*, *felloes*. — *ὑπερθεν*, *on the outside*. — *χάλκε' ἐπίσσωτρα*, *brazen tires*. — *θαῦμα ἰδέσθαι*, *a wonder to behold*. S. § 222. 6. See N. on 2. 452.

726-781. *πλήμναι*, *the naves*. — *ἀργύρου* is the genitive of material. S. § 200. 2. — *περίδρομοι*, *circular*, literally, *that which may be gone around*. — *δίφροι*, *seal* or *body* in which stood the warrior and his charioteer. — *ἐντέταται*, *was suspended*; literally, *was extended*. — *ἄντρες*. See N. on v. 262. — *τοῦ δ'*, sc. *δίφρου*. — *ρυσός*, *the pole*. — *ἔησε* refers to Hebe. — *ἐν . . . χρύσει'*, *she fastened on the beautiful golden straps* with which the yoke was attached to the pole. This description of Juno's chariot is a masterpiece of its kind. It is difficult to find elsewhere such minuteness of mechanical detail, thrown into so lofty and splendid a verse. In the following description of Minerva throwing over her shoulders the terrible, fringed Ægis—putting on her helmet fit for the infantry of a hundred cities—mounting the flaming car, and seizing her mighty spear, and with Juno driving fiercely through the self-opening gates of Heaven to the place where the son of Saturn sits apart from the other gods, upon the highest summit of the many-peaked Olympus, the poet reaches a height of sublimity, which is hardly surpassed in any uninspired composition.

736-740. *χιτών'*, i. e. corselet or cuirass. — *Διὸς* limits *χιτώνα*, although it belongs in sense also to *τεύχεσιν*. — *δακρυβέετα*, *tearful*, i. e. which produces tears or sorrow. — *αἰγίδα* here includes the shield, to

which the goat-skin belonged. See N. on 2. 447. — *ἦν . . . ἐστεφάνωται*, which Terror encompassed all around. Cf. 11. 86. *ἦν περί*, i. e. *περί ἦν*. — *ΐακῃ*, the Pursuit or Tumult of battle, is here personified like *Ἔρις*.

741-747. *ἐν . . . κεφαλῇ*, in the centre was the head of the Gorgon. The emblems of Contention, Force, and Pursuit were arranged round about the Gorgon head. *Γοργαίη κεφαλῇ* is put for *Γοργοῦς κεφαλῇ*. See N. on 2. 54. See also the same note for the construction of *πελάρον*. — *τέρας* is in apposition with *κεφαλῇ*, although some may choose to refer it to the ægis. — *ἀμφίβαλον—τετραφάλῃον*, covered with studs, and having four crests. Such is Buttmann's explanation (Lexil. No. 103), which is followed substantially by all the more recent commentators. — *ἐκατὸν . . . ἀραυῖαν*, suited to (=sufficient to cover) the infantry of a hundred cities. — *φλόγεα*, flaming, i. e. radiant, splendid. — *ποσὶ βήσας*, stepped into; literally, *moun-ied with her feet*. — *βριδύ, μέγα, στιβαρόν*. For this triplicity of epithets, see N. on v. 194. — *τῷ=ῷ*. So *τοιοῖσιντε* in the next verse stands for the relative. — *κορέσσειται* for *κορέσεται*. See N. on 2. 391. — *δβριμωπάτηρ*, daughter of a powerful father (i. e. of Jupiter).

749-755. *αὐτόματα . . . οὐρανοῦ*, of their own accord heaven's gates roared (on their hinges). The smooth and melodious flow of this verse will be noticed by the careful reader. — *ἔχον=ἐφύλασσον*. — *τῇς* (i. e. *ταῖς*) *ἐπιτέτραπται*, to whom are entrusted. — *ἡμὲν . . . ἐκιδεῖναι*. The serene sky, in the language of the poets, was said to be open, but when enveloped in clouds, to be shut up. To the Hours was therefore intrusted, not only the custody of the Olympian gates, but the duty of rendering the heavens cloudy or serene. — *τῇ ἄα*, there then. — *δι' αὐτῶν*, through them, i. e. the gates. — *εἶρον κ. τ. λ.* Cf. 1. 498, 499. — *στήσασα*. See N. on v. 368.

757-763. *οὐ* is employed in negative interrogations, when an affirmative answer is expected or desired. Cf. S. § 219. 4. — *τάδε καρτερὰ ἔργα*, on account of such violent deeds, is the accusative of the thing. Cf. K. § 284. 6. Reference is had to the aid which Mars was rendering the Trojans. — *δοσάτιόν τε (=δοῦντε) καὶ οἶον—λαόν*, how many and what choice warriors. — *οὐ κατὰ κόσμον*, not decorously (=without reason), is a negative repetition of what was asserted in *μᾶψ*. See N. on 8. 59. The reason is given in *ἐμὸι δ' ἔχος*, where *δὲ=γάρ*. — *ἄφρονι τοῦτον ἀνέντες*, letting loose this rash god. The metaphor is taken from dogs, which the huntsmen let slip from the leash and urge on to the game. Heyne translates *ἀνέντες*, incitantes, but this is less forcible. — *Ζεῦ πάτερ*. Cf. v. 767. Repetitio instantis *ἐμφατικῇ*. Bothe. — *μάχης* depends on *ἔξ*.

765, 766. *ἄγρει*, imper. of *ἀγρεύω* in the sense of *ἄγε, come! up!* — *ἐ* (referring to Mars)—*δδύρσι πελάζειν=δδύρας αὐτῷ διδόναι*.

769-772. *μεσσηγὺς . . . ἀστερόεντος*, midway between the earth and the starry heaven. — *ἡροειδές*, "the dusky distance." Crusius. Heyne takes

it simply in the sense of τὸν ἄρα. — ἡμενος . . . πόντον. The stinal-point may be considered as Olympus, the eye being turned toward Troy, between which and Mount Olympus lay the Ægean sea. — τέσσον . . . ἵπποι, so far did the loud-neighing steeds of the goddesses leap at a bound. Longinus quotes this as an example of the sublime.

774-777. ἔχι, where. — συμβάλλετον refers in number to both Σιδάους and Σιδωνίους. Cf. Odys. 10. 518. — ἔστησε. See N. on v. 868. — περιέχεον, poured around. — τοῖσιν is the dat. commodi. — ἀμβροσίην, i. e. ἀμβρόσιον εἶδος. See N. on v. 869. — νέμεσθαι denotes the purpose of ἀντέειλε, and refers to τοῖσιν for its subject.

778-786. τρήσει . . . ὁμοίαι, in their steps like trembling doves, i. e. their steps betrayed haste and anxiety, or they had the rapid, gliding motion of doves. Ὡμαδ' is the accusative synecdochical. — ἔδι, where. — βίην Διομήδεος. See N. on 2. 658. It is highly to the praise of Diomedes, that around him were found the bravest and most numerous portion of the Grecian forces, as the only place of safety against Mars and Hector. — οὐκ ἄλαπαδρὸν, unconquerable. — Στέντορι. Many have supposed that Stentor was a common crier, but it is more probable that he was a distinguished warrior.

787-791. αἰδῶς (sc. ἐπὶ ὑμῖν), shame to you. — κἀκ' ἐλέγχου. See N. on 2. 235. — ἔφα, as long as. — πρὸ πυλῶν Δαρδανίδων. The Scæan gate is referred to. See N. on 3. 145. — ἦντοί of the Greeks.

795-797. ἔλας ἀνυπόχαιτα, cooling his wound. — τό μιν βάλε. See N. on 4. 859. — ὅνδ is to be constructed after ἔλας. — κάμει, was weary. — χεῖρα with which he held his shield. — ἄν δ' ἵσχωρ, raising up. — ὕψου ἤψατο. See N. on 1. 197.

800-807. ἦ . . . Τυδεύς. Tydeus indeed begat a son having little resemblance to himself. See N. on οὐ μὲν Τυδεί, 4. 372. — δέμας. Accusative synecdochical. — ὅτε τ' ἤλυθε κ. τ. λ. Cf. 4. 884 et seq. The apodosis is found in δαίνεσθαι μιν ἄνωγον. This latter verb is referred by Heyne to the Cadmeans, but it is better to refer it in the first person to Minerva. Cf. v. 802. — ὡς τοπῆρος περ, as before, i. e. according to his wonted ardor. — πάντα. See N. on 4. 889. — κέματος πολυδί, "fiercely-assailing weariness, or the fatigue of impetuous battle." Crusius. — δέδυκεν, has come upon. — ἔπειτα, hereafter, henceforth. The comparison, by which Minerva so severely rebuked the inactivity of Diomedes, lies in this, that Tydeus without followers and in the midst of the enemy, fought with and overcame the Thebans, although in thus doing he disobeyed Minerva. But Diomedes with powerful forces at his command, declines the fight, even though the goddess promises him her assistance. Tydeus disobeys Minerva by engaging in battle, Diomedes by shunning the fight, and that too when he had often experienced her powerful aid.

816-824. προφρονέας, freely, willingly. — ἔτι, still. — ἔκτος refers

back to *κάματος*, v. 811. — *ἐφεμίων* is trissyllabic by synizesis. In respect to this direction of Minerva, cf. v. 129 seq. — *τοῖς ἄλλοις* in respect to Ἀφροδίτη. — *τήγ' ἐδράμεν*, sc. *ἐκέλευε* elicited from *οὐ εἶας*, v. 819. Cf. K. § 846. 2. c. — *ἀλήμεναι*, *to assemble*. Cf. v. 780. — *γυγνώσκω* Ἀργα—κοιρανίοντα=γυγνώσκω ὅτι Ἀργεῖς κοιρανίει. See N. on 2 409. — *μάκην ἀνὰ* for *ἀνὰ μάκην*. The preposition *ἀνὰ* does not admit of anastrophe. Cf. K. § 81. R. 2.

827-834. *τόγε*=*τοῦτό γε*, "*propter hoc, quod id te facere jussi*." Bothe. Some edit *τόνδε* used *δεικτικῶς*. — *τοίη*, *such*, i. e. so powerful. — *σχέδην*, *near, in close fight*. Trollope finds an ellipsis here of *τυτὴν* or *πλαγὴν*. — *τυκτὸν κακόν*, *an unnatural evil*, i. e. one which is made, and not a product of nature. Köppen translates it, *formed of sheer evil*; Heyne: *in calamitalem et perniciem aliorum natum*. — *ἀλλοπρόσαλλον*, *changing from one side to another, capricious, fickle*. — *σπεύτ'*. See N. on 2 597. — *Τρωσὶ*, *against the Trojans*. — *τῶν δὲ λέλασται* (*Epic for λάλησται*), *and has forgotten these*, i. e. the Greeks.

836-845. *χεῖρ* of Sthenelus. — *πάλω*, *backward*. — *δ δ'* refers to Sthenelus, and *ἄρ'* denotes result. — *ἡ δ'*—*ἔειδ'*. See N. on 1. 891. — *μέγα . . . βρυθούον*, *and the beechen axle loudly groaned beneath the weight*. — *γὰρ* introduces the reason of what has just been said. — *ἀντίκ' ἐκ . . . ἱπποῦς*. "*Nempe Trojanorum vim superavit Græcorum disciplina et scientia militaris*." Clarke. For the asyndeton, see Ns. on 2. 9; 4. 69. — *δ μὲν*, i. e. Mars — *ἀντὰρ . . . κυνέην*, *put on the helmet of Pluto*, i. e. became invisible. Köppen starts the question (of which Heyne remarks "*acuta est, molesta tamen, questio Koppenii*"), what became of Minerva's own helmet, when she put on that of Pluto. But it is absurd to propose such an inquiry in a passage like this, where, if ever, the poetic license may be indulged.

850-854. *οἱ δ'*—*Ἀργεῖς*—*Ἀθήνη*. See N. on *οἱ μὲν*—*ἕκαστος*, 1. 606. — *ῥέξας*, *stretched, extended*, as the hand or foot when in the act of throwing the spear. Mars was on foot, having lent Venus his chariot (cf. v. 863), and as he stood in front of the steeds of Diomedes, his spear passed over their yoke. — *τόγε* refers to the spear thrown by Mars. — *ἐπ' ἐκ δίφκω*, *away under the seat*, is joined by Spitzner and Köppen with *ἄχθῃσιν* (infinitive of result). But it is perhaps better with Crusius and others, to construct it with *ἔειπ'*. Some give to *ἐνδὲ* here the sense of *somewhat, a little*, but I prefer to consider it as denoting the direction of the spear.

855-861. *δεύτερος* *αὐδ'* (= *next*) answers to *πρόσθεν* (= *πρότερος*) in v. 851. — *ἐπέειπε*, *fixed it*, i. e. gave it such direction and force, as to cause it to enter the part of the body referred to. — *τῇ βα*, *just there*. — *εἶτα* refers to Diomedes. — *ἐκ—σπᾶσεν*, *he drove forth*. — *ἔσσον*=*as loud as* — *Ἀργεῖς*. See N. on 2. 381.

864-870. ἐκ νεφέων, from the clouds=from the place of clouds, i. e. in the atmosphere. — ἀήρ, "caligo." Bothe. — καύματος . . . ὀρρυμένω, when a strong wind arises through the heat. καύματος ἐξ, i. e. ἐκ καύματος. Such is the interpretation of Wolf, with which Spitzner and Voss agree. But Heyne places a comma after καύματος, and explains it, διὰ καύματος vel pro ἐν καύματι, καύματος ὄντος. — ὁμοῦ νεφέεσσιν, together with the clouds, not enveloped in clouds, as some translate it, for the comparison lies in this, that as a dusky cloud appears in the region of clouds, so Mars amid clouds ascended. — ἔμβροτον αἶμα. Cf. v. 839.

872-882. αὐ . . . ἔργα. See N. on v. 757. — τετληότες εἰμὲν=τετλήκαμεν, only more emphatic. Cf. Mt. § 559. — λότῃ is the dative of means. — χάριν—φύροντες=χαριζόμενοι (denoting purpose. See N. on l. 18). Cf. l. 572. — σοί=διὰ σέ, or σοῦ χάριν. Köppen. — μαχόμεσθα, sc. ἔπεισι ἀλλήλοις. — ἀήσυλα, Epic for αἰσυλα. Cf. v. 403. — ἐπιτείδονται καὶ δεδμήσεσθαι. See N. on 4. 305. — προτιβάλλειν, restrain, repress, is opposed to ἀνείη, incitas. — ἐπεὶ introduces the reason why Jupiter did not restrain Minerva. — μαργαίνειν=μαίνεσθαι. Schol.

883, 884. Cf. 458, 459.

885-887. ἀλλὰ . . . πάθεις contains the protasis of ἢ τί κε κ. τ. λ. — αὐτοῦ, i. e. on the field of battle. — ἔα, Epic for ἦν. Cf. 4. 231.

890, 891. Cf. l. 176, 177.

892-898. ἀδοχτεον (Epic for ἀσχετον), intolerable. — οὐκ ἐπιεκτόν, unyielding. — τὴν . . . ἐπέεσσιν. Cf. l. 590, where Vulcan refers to the personal chastisement inflicted upon Juno by Jupiter. — κείνης—ἐννεσίψιν, by her counsels or contrivance. — ἀλλ' . . . ἔχοντα, but truly I will not allow thee to suffer pain for a long time (= any longer). The participle is put for the infinitive in the dependent clause after ἀνέχω. Cf. K. § 810. 4. e. — εἰ δὲ . . . γένειν, i. e. εἰ δ' ἐγένου ἐξ ἄλλου τευ (i. e. τινός). — ὤδ' ἀβηλος, thus destructive. This epithet is given to fire in 2. 455, and elsewhere to Minerva. — Οὐρανίωνων, the sons of Uranus=the Titans, who were confined by Jupiter under Tartarus.

900, 901. Cf. vs. 401, 402.

902-906. ὁπός refers to the sap of the wild fig-tree, which was used by the ancients to coagulate milk. This simile is employed because of the resemblance of the setting of milk, to the staunching of the wound of Mars by Pæon. — μάλα δ' ὄκα, very quickly. — περιστρέφεται, is stirred. Froloffe follows the reading περιτρέφεται, curdles, coagulates, restored by Eustathius from Herodian. The dative κυκλῶντι is instrumental, by the mizer. Cf. K. § 285. 1 (2). — τὸν δ' Ἥβη. Such offices were not deemed unworthy of the most illustrious females. — χαρίεντα δὲ εἵματα ἔσσειν (1 aor. of ἔννυμι), put on him his beautiful robes. Heyne considers the verses following this as spurious.

ILIAD VI.

This book is entitled "Εκτορος καὶ Ἀνδρομάχης δουλία, and is one of the most interesting of all the rhapsodies of the Iliad. It has been well remarked, that Homer's name would have been immortal, had he written nothing but this book.

1-4. οἰώθη, sc. ὑπὸ τῶν θεῶν. — ἔδυσσε μάχη, *the battle raged*. μάχη, is here put for οἱ μαχόμενοι. — πεδίοιο is the local genitive. See N. on 2. 785. — ἀλλήλων depends on ἰδυνομένων (taken actively. Cf. 4. 112) as the terminal genitive. S. § 199.

5-8. πρῶτος after the departure of the divinities. — ἦρκος. See N. on 1. 284. — φόως is put here for *victory, safety*. — Ἀκάμαντ'. Cf. 2. 844.

9-11. Cf. 4. 459-461.

13-19. Ἀρίσβη. Cf. 2. 836. — ἀφρεὺς βιότοιο. See N. on 5. 544. — φίλος δ' ἦν ἀνδράποισιν, *and he was a friend to men*, i. e. he practised hospitality to strangers. — φιλέσκειν = ἐξένισεν. Schol. — ὁδῷ ἐπὶ οἰκίᾳ ναίων, *living in a house by the road*, that he might be more accessible to strangers and way-faring men. — ἀλλὰ οἱ οὗτις κ. τ. λ. Cf. 2. 878. — ἀπηύρα, sc. Διομήδης. — αὐτὸν stands opposed to δεράποντα Καλήσιον. — δφηλοχος, *under-charioteer*, or perhaps, as Trollope thinks, it is the same as ἡνίοχος. — γαῖαν ἐδύτην, *fell to the ground* = were slain.

20-28. Εὐρύταλος. Cf. 2. 565. — Νύμφη νηῖς, *the Naiad-nymph*. — σκότιον, *illegitimate*; literally, *secret, clandestine*. — ποιμαίων refers to Bucolion. — Μηκιστηίδης, *the son of Mecisteus*, i. e. Euryalus. Cf. 2. 565.

29-35. Πολυποίτης. Cf. 2. 740. — Περκώσιον, *of Percote*. Cf. 2. 835. — Ἀήϊτος. Cf. 2. 494. — Εὐρύπυλος. Cf. 2. 735. It will be seen that most of the leaders named in the catalogue of the ships, are made to signalize themselves in the subsequent engagements.

38-45. ζῶν ἐλ', *took alive*. — γὰρ serves to explain how Adrastus was thus taken. — ἀνυζομένω = παρασσομένω. Schol. — πεδίοιο. See N. on v. 2. — ἔρψ . . . μυρκίνῃ, *being entangled in* (literally, *impeded by*) *a myrtle bough*. "The myrica, or tamarisk, is a tall and beautiful tree, which seems to have been very luxuriant in the neighborhood of Troy." Trollope. — ἐν πρώτῃ βρυγῇ = ἐν τῇ ἑκτῇ τοῦ βρυγῶ. — παρὰ, *near*. — ἐπὶ στόμα = ὑποῖν *his face*. It is more commonly ἐπὶ κεφαλῇ. — λαβὼν — γούνων. See N. on 1. 407.

46-50. ζώγρει, *take me alive* = grant me life. — πατρός, sc. δόμῃ. This ellipsis is quite common. — κειμήλια, *valuables*; literally, *things stored up*, as precious metals, costly apparel, ornaments, etc. — κεν — χαρίσαιο (will bestow) — εἰ κεν — περόδοιτ'. See N. on 1. 255.

51. Cf. 2. 142; 8. 395.

52-54. καὶ δὴ μὴν τάχ' ἐμῆλλε—δόσειν, *and he was now just about to give him.* — καταξέμεν denotes the purpose of δόσειν. — ἑμοκλήσας = ἀπειλήσας. Schol.

55-60. τίη . . . ἀνδρῶν, *why do you thus pity men?* For the construction of the genitive, cf. Mt. § 348; S. § 193. — ἦ τοι (dat. commodi. See N. on 1. 39) . . . Τρώων is ironical. — κατὰ οἶκον, *at home*, i. e. in Sparta. — τῶν μήτις ὑπεκφύγοι, *let no one of them escape.* See N. on 4. 410. — αἰὼν δαδρον, *dire destruction.* Nitzsch (on Odys. 1. 11) renders it, *precipitous destruction* into which one can easily plunge, and makes it an epithet of death, when the discourse relates to an escape from great danger. Cf. Smith's Crus. Lex. — μηδ' ὄντινα . . . φύγοι, *and let not the child which the mother bears in her womb escape.* ὅς has here the force of a demonstrative (cf. K. § 331. R. 1; S. § 171. 1), and is the antecedent of ὄντινα, the proper antecedent κοῦρον being attracted into the relative clause, which is placed first for the sake of emphasis. See N. on 2. 38. The cruelty of Agamemnon is to be referred to the spirit of those times, when it was usual to involve his whole family in the punishment inflicted upon a man, and even to extend it to the child unborn (cf. 2 Kings 8, 12; 15, 16; Hos. 13. 16; Amos 1. 13). Some, however, take the words of Agamemnon in a hyperbolical sense. — ἀκήδεστοι, *uncared for* = *unburied.* — ἄφαρτοι, *unseen*, i. e. utterly destroyed so as to have no existence.

62-65. εἰσῖμα παρειπὼν, *advising what was right* in respect to an enemy. — ἦρω', i. e. ἦρωα. — οὔτα, 2 aor. 3 sing. of οὐτάω (οὐτάμ). — ὁ δ' ἀνερτράπετ', *and he* (i. e. Adrastus) *fell backwards.* — λαξ ἐν στήθεσι κ. τ. λ. Cf. 5. 620. No valid excuse can be made for this cruelty of Agamemnon.

68-71. ἐνδρῶν ἐπιβαλλόμενος, *desiring* (literally, *falling upon*) *the spoils.* For the genitive, cf. K. § 274. 1. a; S. § 193. — ὅς . . . ἱκῆται, *so that he may go to the ships with the most spoil*, i. e. that he may secure to himself the most booty. — καὶ τὰ (= ταῦτα), sc. ἔνθα. — νεκροῖσι—ταδνηῶτας is no tautology, but a fulness of expression for, *wholly dead, lying slain.* — συλῆσθε is here followed by two accusatives. Cf. Mt. § 418; S. § 184. 1. Trollope remarks that Nestor by the use of the first and second persons, assigns to himself a share in the war, but leaves the spoil to his comrades. Perhaps, however, this is making too much of the change of persons, which is quite common in speeches of this sort.

73-76. ἔνθα κεν—εἰσανέβησαν. See N. on 2. 155. — ὅπ' Ἀχαιῶν. Matthiæ (§ 496. 3) says that εἰσανέβησαν is used for the passive, although the passive construction with ἐπὶ may have been determined by δαμνέτες. — ἀνακείρσι. See N. on 1. 205. — ἄριστος, *most skilful.*

77-82. πόνος, "labor bellicus." Bothe. — ἐγκέλευται, *devolves.* — ἰδόν, *undertaking.* — μάχεσθαι and φρονέειν explain ἄριστοι. See N. on 2. 452. — στήτ' αὐτοῦ, *do you (yourselves) stand here.* Hector and Æneas

were both retreating when Helenus addressed them. — *πρὶν . . . πεσέειν*, before that they fleeing fall (=are slain) in the arms of their wives. Although this was spoken of the army in general, yet it virtually applied to Hector and Æneas, and was therefore a very severe and stinging rebuke. For the construction of *πρὶν* with the infinitive, see N. on 1. 98.

86-92. Ἐκταρ, ἀτὰρ σέ. When the address passes from one person to another, the vocative is commonly placed first. Cf. Mt. § 312. 3. ἀτὰρ places the sentence in opposition to *ἡμεῖς μὲν Δαναοῖσι κ. τ. λ.* which precedes. — *γεραιάς*, the matrons. Some refer this to women of high rank, without reference to age. *νῆδιν* is the terminal accusative. — *ἐν πόλει ἔκρη* = *ἐν ἀκροπόλει*. — *πέπλον* depends on *δεῖναι* (v. 92), employed as an imperative (see N. on 2. 413), and constructed with *ἡ δὲ ξυνάγονσα*. — *ἐπὶ γούνασιν* upon the knees, i. e. make an offering of the vail to the goddess. It is unnecessary to suppose that the statue of Minerva was in a sitting posture, since to place upon the knees or in the lap, has no reference to the mode in which the offering was presented.

93-101. βοῦς—ἥϊς (i. e. ἡνίχς), yearling-heifers. — *ἡέστας*, Epic for *ἀέστας*. — *αἱ κ' ἀλέσθῃ*, sc. *πειρώμενες*. See N. on 1. 66. — *αἱ κεν Γεδέες*. "Asyndeton patheticum, quod inest etiam in verbis ἔκρη . . . φόβοιο." Bothe. — *μήστωρα φόβοιο*, master of fear, i. e. one who causes fear. — *ὣδε*, thus as we fear Diomedes. — *ἰδεδίμεν*, Epic 2 pluperf. 1 plur. of *ἰδέναι*. — *ὄρχαμον*. Cf. 2. 837. — *οἱ* refers to Diomedes and limits *ἰσοφαρίζειν*. — *μένος* is the accusative synecdochical.

103-106. Cf. 5. 494-498.

108-109. φῶν (i. e. ὕψων), sc. *οἱ Ἀργεῖοι*. — *δὲ=γάρ*. Schol. — *λαλέησονται*, poet. fut. part. of *λάλέω*, denoting the purpose of *καταλδέμεν*. — *ἐλέλιχθεν* (= *ἐλελίχθησαν*) refers to the Trojans.

113-115. ἔφρ'. See N. on 1. 183. — *βέτω*, i. e. βῶ. Crus. — *γέρονσιν—βουλευτῆσι*. See N. on 2. 21. The authority of this council was probably necessary to the procession here referred to. — *ἐκατόμβας* refers to the twelve heifers spoken of in v. 93. Cf. v. 274.

117, 118. ἀμφί. The shield was so large, that when thrown behind the back, it covered the whole body from the neck to the ankles. This is denoted by *σφυρὰ* and *αὐχένα*, to which extremities of the body *ἀμφί* refers. *σφυρὰ* and *αὐχένα*, may be taken as accusatives synecdochical, or in partitive apposition with *μὲν* denoting the whole. See N. on 1. 24. — *ἄστυξ*, the rim or border (of the shield), is in explanatory apposition with *δέρμα*. — *πυμάτη*, on the extremity. — *δέειν* (= *περιδέειν*. Eustath.) is hero used tropically of a thing which has no motion. Cf. *φλέψ ἀπὸ νῆτος δέουσα*, a vein running along the back, 13. 547.

123-126. Freretus and Böttigerus (cited by Bothe somewhat approvingly) attribute the insertion of this episode about Glaucus and Diomedes, to a wish of the poet to gratify the posterity of the former, whom Herodotus (1. 147) says were among the kings of Ionia. — *τίς δὲ σέ ἐσσι, εἴ τοι*

who are you? In questions, *δὲ* retains its adversative force, which, however, cannot well be translated in English. — *φέριστε*, Epic for *βέλτιστε* — *ἀνδράων* limits *τις*. — *οὐ μὲν γὰρ ποτ'*, for *never yet*. — *προβέβηκας* . . . *δάσει*. All the other warriors were fleeing before Diomedes. — *ἀπάντων* is governed in the genitive by *προβέβηκας* (= *ἐξου ἐξελκίσθης*), which contains the idea of comparison. Cf. S. § 198. 2. — *ἔτ'*. See N. on 1. 126. — *ἐμῷ μένει*, *my might*, is put tropically for the person. — *ἀντιδωσιν* (for *ἀντιώσι*) from the Epic *ἀντιῶν*, is protracted from *ἀντιῶ* (i. e. *ἀντιῶν*).

128-137. *τις* is in apposition with the subject implied in *εἰλήλουθας*. — *οὐκ ἂν* . . . *μαχοίμην*. Cf. 5. 180. — *οὐδὲ γὰρ οὐδέ*. See Ns. on 2. 708; 5. 22. — *Λυκόργος*, Epic for *Λυκούργος*. — *δὴν ἦν*, *lived long*; literally, *was long*. Cf. K. § 240. R. 2. — *ἔς βα*. See N. on 1. 406. — *ἔς ποτε*, *he once*. An instance is now given of the impiety of Lycurgus. — *τιδήνας*, *nurses*, i. e. the Hyades or nymphs of Nisa, who brought up Bacchus. — *Νυσῆιον*, *the Nyseian mountain*. This was doubtless in Thrace, of which country Lycurgus was king. Some erroneously consider it a mountain of India or Arabia. — *αἱ δ'* refers to the nurses of Bacchus. — *βουπλήγι*, *with an ox-goad*. Cf. Judges 8, 31. — *γὰρ* refers to *δαιδίδα*.

138-143. *τῷ* refers to Lycurgus and limits *ἐδέσσαντο*. — *βέια ζῶοντες*, *living without care* = *happy, blessed*. Cf. Milton's *Par. Lost*, 2. 866-868.

" — thou wilt bring me soon
To that new world of light and bliss, among
The gods who live at ease, ———— "

μιν τυφλὸν ἔθηκε. The gods frequently punished men by blindness, as in the case of Phineus, Tiresias, etc. — *ἐπεὶ*, *because*. — *οὐδ' . . . μάχεσθαι* is an emphatic repetition of v. 129. — *ἀρούρης καρπὸν*, *fruit of the earth* = *food*. — *ὅν*, *in order that*, has here its telic sense. See N. on 1. 185. — *ὀλέθρου περὶαδ'* (*the limits of destruction*) = *ἐλεσθρον*. Cf. Mt. § 430. 5. *περὶαδ'* is the terminal accusative after *ἔρηαι*.

145-151. *γενεήν*, *race*. — *οἷη . . . ἀνδρῶν*, *such as are the race* ("crop." Crus.) of *leaves* (produced in one vernal season), *so on the other hand* (*δέ*. See N. on 1. 137) *is that of men*. Some refer this comparison to the transitory state, not of men, but of families, which by their follies or misfortunes come to nought, and then in happier days revive and flourish again in the virtues and fame of their posterity. But *ἀνδρῶν γενεή*, in v. 149, is to be explained by *φύλλων γενεή*, in v. 146, where successive and yearly crops of leaves are referred to, as is clear from *φύλλα τὰ μὲν*—*ἄλλα* (sc. *φύλλα*) *δέ*, which follows. — *φύλλα τὰ μὲν* refers to the leaves of the preceding season, withered and scattered by the frosts and blasts of winter. — *ἄλλα δέ*, i. e. the new foliage. — *δὲ* in *ἔσπερ δ'* is equivalent to *γὰρ*. Kühner

(Jelf's edit § 752. 1) takes δὲ in the sense of *et*. We often find in Homer co-ordinate thoughts expressed in a co-ordinate form. — *ὅς . . . ἀπολῆγει*. This comparison of the frailty and ever changing condition of man, to the leaves which flourish for a season and then fall to the earth, is quite common in the writings of every age, and especially in the Scriptures. — *οἱ . . . δαήμεναι*. Köppen supplies ἐγὼ τοὶ καταλέξω. Some find the apodosis in πολλοὶ . . . ἴσασιν. But this is to be taken in the concessive sense, *although many men know it* = although it is by no means obscure.

152-159. Ἐφύρη, *Ephrya*, was the ancient name of Corinth. — *μυχῶ, in the interior*. Trollope says that *μυχὸς Ἀργεος* is simply a periphrasis for *Peloponnesus*. — *Σίσυφος—Σίσυφος*. The repetition is in consequence of the intermediate *δ . . . ἀνδρῶν*. This Sisyphus is the one whose punishment is referred to in *Odys.* 11. 593. — *κέρδιστος, most crafty*; literally, *most gainful*, i. e. successful in the pursuit of gain. Eustathius observes, that Glaucus uses a word of ambiguous import, that he may not affect the memory of his ancestor. — *ἡννοερὴν ἐπαυερὴν, agreeable vigor*, i. e. manly force in connection with other attractive qualities. "Virtutem in bello, non sævam et ferocientem sed cum humanitate conjunctam." Clarke. — *δυμῶ* belongs to *ἐμῆσατο* as the local dative. — *ὅς β'*. See reference in v. 131. — *ἔλασσαν, sc. τὸν Βελλεροφόντην*. — *πολὺ φέρτερος, most powerful*, refers to Proetus and not to Bellerophon as Köppen thinks. — *οἱ* is the dat. commodi. — *ἐδάμασσαν, sc. τοὺς Ἀργεῖους*.

160-162. *τῷ* refers to Bellerophon and limits *ἐπεμήσατο*, and not *μυγήμεναι* (as Köppen and Passow construct), which infinitive denotes the purpose of *ἐπεμήσατο*. — *ἀγαθὰ φρονέοντα, thinking good things* = possessed of a virtuous mind.

164, 165. *τεθναίης* is considered by some to denote a wish or imprecation (*S.* § 216). But it is probably put for the imperative, implying that the life of Proetus was in danger. — *κάκτανε, i. e. κατάκτανε*. — *μ'* is put for *μοί*.

166-171. *ὅλον ἄκουσεν, on account of what he had heard*. We frequently find the relative *ὅλος* and *ὅσος*, put for *ὅτι τοιοῦτος* or *ὅτι τόσος*. Cf. *K.* § 329. *R.* 8; *Mt.* § 480. *Obs.* 3. — *σεβάσσατο, "veritus est."* Crus. — *τόγῃ, i. e. τὸ κτείνειν αὐτόν*. Had he slain Bellerophon, it would have been a violation of the laws of hospitality. — *Λυκίηνδε*. Cf. 2. 877. — *δυμοφθόρα, deadly*. — *ὅφρ', in order that*. — *θεῶν . . . πομπῇ, under the distinguished conduct of the gods*.

174-183. *ἐννήμαρ*. See *N.* on 1. 53. — *ἐννέα βούς ἴευσιν*. An ox was slain and served up each day for his entertainment. In accordance with the forms of ancient politeness, no inquiry was made respecting the business of the guest until the days of feasting were ended. Cf. *Odys.* 1. 124; 4. 60. — *σημα, sign*. Symbols or signs were used on such occasions, known only to the parties between whom the communication took place.

— πρῶτον . . . κελεύειν, *first he commanded him* (i. e. Bellerophon) *to kill the monstrous Chimera*. This monster is here said to have the head of lion breathing flames, the body of a goat, and the tail of a dragon. According to Hesiod (Theog. 319, etc.), she had three heads of the animals before mentioned. — δεινὸν-μέγας, *terrible force*. πυρὸς μέγας is a periphrasis for πῦρ itself. — πισθεύειν, *trusting to, confiding in*. The difference in sense between this word, as used here, and in 4. 898 (see Note), and the equivalent expression τρεφασσι πεποιδότες in 12. 256, has led Buttmann to conjecture that πεποιδός was also the original reading in this place. In 18. 369; Odys. 21. 315, where πισθεύειν is employed in the same sense of *trusting to*, the MSS. have the various reading πεποιδός.

184-190. Λαλόμενοι, *the Solymi*, were a warlike people in the country of Lycia, or, as some say, between Lycia and Pisidia. Cf. Odys. 5. 283, where they are said to have been neighbors of the eastern Æthiopians. Some have fancied that they were Jews, from the similarity of their name in sound to that of the Latin name of Jerusalem. Cf. Tacit. Hist. 5. 2. — καρτίστην . . . ἀνδρῶν, *and he said that he entered this fiercest fight of men* = *and he said that this was the fiercest fight of men into which he had entered*. — Ἀμαζόντας. Cf. 8. 189. The labors of Bellerophon were similar to those imposed upon Hercules by Eurystheus, and upon Jason by Pelias. It will readily be perceived how descriptive of the times were these labors. — τῷ refers to Bellerophon. — ἀπερχομένῳ from the fight with the Amazons. — ὤφαιεν refers to Jobates the father of Anteia. — εἶσε λόχον, *placed in ambuscade*. Cf. 1. 227. — τοὶ . . . νέοντο, i. e. they were all slain, as appears from v. 190, which for this reason is introduced by γάρ.

191-195. γήγνηκε, sc. Ἰοβάτης. — αὐτοῦ, *there*, i. e. in Lycia. — τιμῆς . . . πάσης, *half of all his royal honor*. The kingly honors here referred to, were the command of armies, the oversight of sacred rites and festivals, the presiding over councils, the decision of causes, etc. — εἰ in καὶ μὲν εἰ is the dat. commodi. — τέμενος, "*a royal manor*." Crus. We find in 12. 310, that Sarpedon incites Glaucus, by referring to the possessions given them in Lycia on the banks of the Xanthus by their countrymen. — ἔχον ἄλλων. S. § 198. 2. — φυταλιῆς limits τέμενος in the sense of *an estate suitable for vine-cultivation*. Heyne puts a comma after καλόν.

200-205. καὶ, *even*. — κεῖνος, i. e. Bellerophon. — ἀπ᾽ ἄχθεο-δεοῖσιν. The evidence of this was the sudden and premature death of Isandrus and Laodameia. — πεδὶον τὸ Ἀλκίον, *the Alcian plain*, lay between the rivers Pyramus and Sinaros near Mallus in Cilicia. Cf. Herodot. 6. 85. — ὃν θυμὸν κατέδων, *eating his own mind*, i. e. being a prey to melancholy. — πᾶτον, *the path*, i. e. *the society*. εἰ υἱόν. See N. on 1. 104. — τῆς, i. e. Laodameia.

206. καὶ . . . γενέσθαι is a reply to the question proposed by Diomedes, v. 123. In consequence of the emphasis demanded by the pronoun,

Spitzner after Thiersch (§ 205. 14) writes 'ἰσπάλωχος δ' ἔμ' ἔτικτε in the preceding clause.

208, 209. These verses were celebrated among the ancients and often quoted. Heyne calls them golden verses to be fixed deeply in the minds of youth.

218, 214. ἔγχες . . . χθονὶ in token of amity. — μελιχίοισι (sc. ἔπειν), words of honey = friendly words.

215-221. πατρίδος, paternal, hereditary. γὰρ introduces the proof of the foregoing assertion. — ξεινήια (sc. δῶρα), gifts of hospitality. — ἀμφικύβελλον. See N. on 1. 584. — ἔνν to the Trojan war.

222-230. Τυδεία—μήνημαι. The accusative of person sometimes follows verbs of remembering. Cf. K. § 278. R. 18; S. § 192. N. 1. — δ' after Τυδεία is causal, and introduces the reason why Diomedes speaks of his grandfather, but not of his father. — κάλλει for κατέλιπε. — Ἀργεὶ μέσση, in the midst of Argos = in Argos. — ὅτε—ἴκωμαι. See N. on 1. 168. — τῶν δῆμον, i. e. δῆμον τῶν Λυκίων. Crus. — δι' ὁμίλου, in the crowd, where it would be more difficult to distinguish between the combatants, and where there would be more danger, that friends like Glaucus and Diomedes would fight through ignorance of each other. — ὅν . . . πόρρ, i. e. ἴδν τινα δεῖς γε πόρρ. Crus. Cf. N. on 1. 139. In like manner ὅν κε δύνῃαι = ἴδν τινα ἀναλρεῖν δύνῃ. — οἷδε refers (δεικτικῶς) to the Trojans and Greeks.

234. φέρους . . . Ζεὺς. We are not to consider the poet as blaming the generosity of Glaucus, or as intimating that the two heroes were actuated by a sordid reference to the worth of the articles exchanged. He simply means to say, how the act would be regarded by men in general, or perhaps that Glaucus in the warmth of his friendship, had no more thought of the worth of his armor, than he would have had if Jupiter had deprived him of his understanding. — ὅς. See N. on 2. 112. — πρὸς Τυδείην, with the son of Tydeus. The preposition πρὸς is sometimes employed as here of exchange. Cf. K. § 298. III. 3. d. — χρύσεια χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἔννεαβόλων. "This unequal exchange of Glaucus and Diomedes passed into a proverb." Trollope. ἑκατομβόλων is the genitive of price. K. § 275. 3.

237-241. Σκαῖς τ' πύλας. Cf. 5. 789. — φηγόν. Cf. 5. 683. — ἀμφ' ἔρα μιν—δέων (i. e. ἔδεον), ran around him. — ἔτας, friends, acquaintances. Cf. Ody. 4. 3. — ἐξείης, in order = in procession. — δι' γὰρ. This clause is considered by Eustathius, as a parenthetical remark of the poet himself.

243-246. ξεινῆς, "polished." Voss. So Liddell and Scott. Crusius translates it ἑσπῶν. — αἰδοῦσθαι, porticoes or piazzas. — αὐτῷ, i. e. the palace. — ἁλδαίο is the genitive of material. S. § 200. 2. — πλησίον ἀλλήλων. S. § 187. 3. — παῖδες, sons. — παρὰ μηστῆς ἀλόχοισιν, beside their wedded wives.

247-253. ἐτέρωθεν . . . ἀλλῆς, *opposite, on the other side within the court* — τέγχοι = ὑπερώοι. Schol. As these apartments were on the same floor with those of Priam and his sons, the true interpretation is, *under the roof*, as opposed to apartments which were under the porch. Trollope thinks that these twelve chambers and the fifty previously mentioned, formed two sides of a quadrangular building, of which the palace or part occupied by Priam was the third; the ἔρκος or inclosure completing the square. — δάλαμοι is limited by κουράων. — οὐ limits ἐναρτή. — ἡπιόδωρος, *indulgent, tender*, an epithet of one who shows kindness by presents. Felton well remarks, that "the incidents in this little scene, occurring by such a natural chance, are simple and touching. They display the power of a great master in the art of representing the feelings of the human heart." — Λαοδίκην ἐσάγουσα, *leading in* (=attended by) *Laodice*, from her apartment to that of her mother. Some with Eustathius take ἐσάγουσα in an intransitive sense, while others supply αὐτήν, *going to Laodice*, i. e. to her apartment. — εἶδος. Accusative synecdochical. — ἐν τ' ἔρα οἱ φῦ χειρὶ is put for ἐνέφου αὐτοῦ χειρὶ, i. e. ἐδεξιότῳ αὐτόν. Trollope.

255-260. τείρουσι (sc. Τρώας), *press hard the Trojans*. — δυσάνομοι, *hailed, abominable*; literally, *having a bad name, one of ill omen*. — ἐλδόντ' — ἀνασχεῖν. See N. on l. 179. — ἐξ ἄκρης πόλιος = ἀκροπόλεως. — ὅφρα κε. See N. on l. 509. — ὥς, *in order that*. See N. on l. 185. — ἔπειτα δὲ stands opposed to πρῶτον. — ὀρήσασθαι depends on ὥς. — κεκμηῶτι, *who is weary*. See N. on l. 35. — ὥς, *as*. — τόνη, Epic for σὺ. — ἀμύνων, *with fighting*.

264-270. ἄπει = πρόσφερε. — μή μ' ἀπογυῖσθης, *lest you enfeeble me*; literally, *deprive me of τὰς: use of my limbs*, a very expressive word to denote the effect of inebriating drinks. — λάθωμαι, *I forget = lose*. Cf. l. 496, where is found the opposite expression μῆσασθε Δουρίδος ἀλκῆς. — λείβειν depends on ἔζομαι, *I fear*. — ἔστι, i. e. ἔξεστε. — αἵματι . . . εὐχετάσθαι. Cf. l Chron. 22. 8. — ἀγέλειης. See N. on l. 128. — δυνέσσιν, *oblations*.

271-278. See Ns. on vs. 90-97.

281-285. ὥς . . . χάνοι! *would that the earth might then open for him!* Kühner (§ 260. R. 9) says that the presence of καὶ (i. e. ἂν) renders this not properly a wish, but a doubtful condition = *the earth should then open for him*. But cf. Mt. § 513. Obs. 1, with the examples cited. — πῆμα. See N. on l. 160. — Αἶδος εἶσα, sc. δόμον. — φαίην κε commences the apodosis.

286-292. μέγαρ', i. e. μέγαρον. See N. on l. 205. — ται — γεραῖς. See N. on v. 87. — ἀλλίσσαν, sc. αἱ ἀμύπολοι. — κατὰ ἔστυ, sc. δέοντες. Kōppen. — δάλαμον. "This was the principal bed-chamber of the house, where were kept the vases, and other valuable articles of ornament." Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 498. — κατεβήσατο, *proceeded towards* (cf. Jelf's Kühn. § 557. Obs.). The δάλαμος was on the same floor

with the *αἶψά* of the Andronitis. Cf. Smith's Dict. l. c. Nitzsch, however, takes it in the sense of a *cellar* or *vault*, closed by a double door, with double fastenings. — *κηδεύετα*. See N. on 8. 382. — *Χιδονίηθεν*. Paris is said to have touched at Sidon on his return from Sparta, and having surprised the Phœnician king by night, carried away much treasure and many captives, among whom were the Sidonian women here spoken of. — *τὴν ὁδόν, ἣν, in the voyage* (literally, *way*) *in which*. For the accusative of the way with verbs of motion, cf. K. § 276. 6. — *εὐπατέρειαν, descended from an illustrious father*, i. e. Jupiter.

294, 295. *ποικίλμασιν, in its embroidery*. S. § 206. 2. — *νέλατος, the lowest, undermost*; the place reserved for the most valuable of the robes and shawls. — *ἅλλων=of all*.

297-303. *την* is the terminal accusative. — *ἐν πόλει ἄκρῃ*. See N. on 2. 257. — *τῆσι* (i. e. Hecuba and the matrons) is the dat. commodi after *ἔβλεπε*. — *τὴν* is the first and *ίφρειαν* is the second accusative after *ἔθηκεν*. — *ὀλολυγῆ, with a cry*. Eustathius says, that when the victim was slain, the cry *ὀλολοῖ* was raised, in order thereby to supplicate an omen. — *ἡ-Θεανό*. See N. on 1. 391. — *ἐπὶ γούνασιν*. See N. on v. 92.

305-309. *πόττι' Ἀθηναίη κ. τ. λ.* This prayer to the goddess is translated in Virg. *Æn.* 11. 483. — *ἔξω δὲ ἔγχος Διομήδεος, break now the spear of Diomedes*. — *αὐτὸν* (opposed to *ἐγχος*) . . . *πεσέειν, and grant that he himself may fall headlong*. — *ὅρρα, in order that*. — *αὐτίκα νῦν, forthwith*. — *λερέσομεν, Epic for λερεύσωμεν*.

311. *ἀνένευε, refused*. This word literally signifies *to throw the head up or back*, and is opposed to *κατανέω*, *to bend the head forward*, or *to nod* in token of approval.

314-320. *καλὰ*. See N. on 2. 38. — *ἄριστοι, most skilful*. — *οἱ*. Dat. commodi. — *ἐν πόλει ἄκρῃ*. Cf. v. 297. — *ἐνδεκάπῃχυν*. See N. on 8. 135. — *πάρουθε, before, in front of*, i. e. on the extremity of the shaft. — *περὶ*, i. e. *περὶ ἄκρῃ*. Köppen. The ring served for an ornament, or to fasten the spear-head more firmly to the shaft. — *χρύσεος* is dissyllabic by synizesis.

321-323. *τὸν δ'* refers to Paris. — *ἔποντα, employed about*. In its simple form this verb is found only here, but its compounds are used both in verse and prose. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 97; K. § 280. — *ἀφώρῃν* (Epic for *ἀφῶντα* from *ἀφῶν*), *polishing*; literally, *handling to examine* and put in order. — *μετ', among*.

326-331. *δαιμόνι'* is here a term of reproach. Cf. 1. 561; 2. 190. — *οὐ μὲν καλὰ=οὐ μὴν καλῶς*. Crus. — *χόλον* against the Trojans for their manifestation of hatred and contempt. Cf. vs. 351, 504. — *σέο* depends on *εἵνεκ'*. — *ἀμφιδέδῃε, burns around=rages*. — *οὐ δ' ἂν κ. τ. λ.* Hector means to say that Paris would blame another for the inactivity of which he himself is guilty. — *μαδίντα-πολέμοιο*. See N. on

4. 240. — *ἄνα*, i. e. *ἀνάντηδι*. — *πυρός*, *with fire*, genitive of material. K. § 273. R. 16; S. § 200. 2.

333, 334. Cf. S. 59; 1, 76.

335-341. *τέσσον*, *so much*. Köppen takes it of time and supplies *χρόνον*. — *ἔβελον* . . . *προπαρέγδαι*, *but I wished to yield myself to grief* on account of my recent defeat. — *παρεπτοῖς* denotes means. — *μοι—αὐτῷ*, *to myself*. — *ἔδε*, *thus as she wishes*. — *δ' = γάρ*. — *ἐναμειβεται ἄνδρας*, "*alternates among men*." Crusius. Paris means to say that, according to the mutations and chances of war, it will be his turn to conquer next. — *δῶν* is the present for the future (cf. K. § 259. R. 4. See N. on 1. 262), and the asyndeton denotes haste. Eustathius supplies *ἵνα*, *in order that I may put on martial arms*. — *μέτεμι*, i. e. *μεταλεύσομαι*. Crusius.

342. *τὸν δ' οὐτι πρόσφῃ* either through indignation, or because Helen anticipated him in her reply.

344-347. *κυνὸς κακομηχάνου*, = *impudent and mischievous*. Helen is always introduced as heaping upon herself the most bitter reproaches. See N. on 3. 178-180, 242. — *ὅς μ' ἔφαλ'*. See N. on 1. 415. *με* is governed by *προφέρουσα*, which participle is constructed with *ἔχουσιν*, in the sense of *to carry away*. Cf. K. § 310. 4. 1; S. 225. 8. — *ἀνέμοιο* limits *δύελλα*. — *εἰς ὅρος*. Reference is had to the custom of exposing infants on inhospitable mountains, where they would be certain to perish.

348-353. *ῥῶνα*, i. e. *in the sea*. — *ἀπέρρε* (sc. *ἔν*. K. § 339. R. 1), *would have washed away*. Butt. (Lexil. No. 25. § 3) derives this verb (which is usually referred to *ἔρρω*) from the theme *ΕΡΑΩ*, which suggests *ἔρρω*, the vowels being convertible in Ionic usage. This verb signifies *to bring into the water and move any thing about in it*. Cf. *ἔρρω* (18. 521), *a watering-place*, i. e. a place where cattle, flocks, etc. are driven to be watered. The idea to wash off or away, resides in the preposition *ἀπό*. — *πάρος* (Epic for *πρὶν*)—*γενέσθαι*. S. § 223. 2. — *ἔδε* as they have happened. — *τεκμήρατω*, *constituerunt, destinarunt*. — *ἀνδρὸς* limits *ἄκορος*. — *ἀμείνω* than Paris. — *ᾗδῃ*, *knew*, i. e. felt so as not to be insensible to. — *τότῳ* refers to Paris, and is spoken *deutero*. See N. on 1. 20. — *ἔμμεδοι*, *firm, steadfast*. In reference to the preceding context, this may be applied to the insensibility of Paris to the reproaches heaped upon him by the Trojans. — *τῷ*, *therefore*. — *καί*. "Helenæ quasi vaticinio plus momenti et gravitatis affert καί particula." Spitzner. — *ἐκτραφήσεσθαι*, *will reap the fruits*, is a well-known ironical expression, *for, suffer the consequences*.

355-358. *σὲ—φρένας*, *your mind*. This construction is explained in N. on 1. 237. — *ἀμφιβέβηκεν*, *has taken possession of; literally, has gone around, enveloped*. — *ἐμῷο* *κυνὸς*. See N. on v. 343. — *αἰδοῖμιν*, *celebrated* (= rendered infamous) *in song*.

360-367. *ἄδεις* is to be taken in a causative sense. — *φιλέουσά περ*,

friendly though you may be—though with the most friendly intentions. See N. on l. 181. — *ἐπέσονται* is the perfect with present signification. — *ἐμεῖο* is the objective genitive after *ποδῆν*. — *τοῦτον* (i. e. Paris). See N. on v. 352. — *ἔτι σθένος πόλιος—ἔόντα*, while I am yet within the city—before I leave the city. — *γὰρ* denotes the reason, why Hector did not immediately leave for the battle-field. He seems to have had a presentiment, that he should not return alive again to the city. — *καταμύθη = καταλάβη*. Schol. — *εἴησας τοὺς ἐν τῇ σκῇ*. Eustath. — *εἰ—ἤ, whether—or*.

369. The meeting of Hector and Andromache has been regarded in all ages as a master-piece of pathos, simplicity, and tenderness. The incidents are varied and striking, and so connected with the general effect of the episode, that not one could be taken away without destroying the completeness and symmetry of the outline. Nor can we conceive of any thing which might well be added, without appearing as an excrescence, marring the otherwise beautiful creation of the poet. There is a completeness of detail, which leaves the mind of the reader satisfied, and wishing for nothing more. The filling up, or, as we may say, the coloring of the picture, is worthy of its general outline. The departure of Andromache with her nurse and infant child to the wall, when she heard that the Trojans were hard pressed by the Greeks—the joy with which she springs to meet her husband, who unknown to her had returned to the city, and who was now hastening to find her—the comparison of the child who hung on her bosom to a beautiful star—her affecting reference to the death of all her near relatives, and tender appeal to her husband, who is now to her a father, mother, and brother, not to make her a widow and his son an orphan by returning to the field of battle—the affectionate but magnanimous reply of Hector, whose courage and devotion to his country will not permit him to yield to the solicitation of his beloved wife, but whose spirits are weighed down by sad forebodings of the downfall of Troy, and the menial condition to which Andromache as a captive will be reduced—the smile with which in the midst of their grief, the fond parents look upon their child, frightened at the bright armor and nodding plume—the prayer of Hector that his son may become renowned, and gladden the heart of his mother by his warlike achievements—the words of consolation with which the hero seeks to cheer the desolate spirit of his wife—the final separation—the departure of Andromache, who often turns her tearful eyes back upon her beloved husband as she proceeds homeward—the lamentations of her maidens, who mourn for Hector, as though he were already dead, are incidents related with unrivalled pathos and simplicity, rendering this one of the most touching and beautiful passages, that has ever been written in any language.

373-375. *πύργῳ ἐφειστήκει* to see the fight. Cf. v. 387. — *γούνα*

and *μυρομένη* denote manner. — *τέτμεν*. See N. on 4. 296. — *ἐπ' οὐδὲν*, sc. *τοῦ μεγάρου*.

376-380. *εἰ δ'* is an elliptical phrase for *εἰ δὲ βούλεσθε*. See N. on 1. 302. — *πῇ*, *whither?* — *γαλῶν* and the following genitives depend on *δόμους* understood. See N. on v. 47. — *ἐς Ἀθηναίης*, sc. *νηόν*. — *δεινὴν*, *dreadful*.

381-389. *ταμὴν*, *stewardess, head female domestic*. — *ἐπελ . . . μυδῆσασθαι*. See N. on *εἰ . . . θαῆμεναι*, v. 150. — *ἀκούσεν τείρεσθαι*. Constructed with an infinitive, *ἀκούειν* implies a perception derived from hearsay, with the participle, an immediate, or if indirect, a well-grounded perception. Cf. K. § 311. 1. — *κράτος*, *might*. — *ἐπεγομένη-μαιομένη ἐκῶια*, *hastening like one distracted, "wild with grief."* Cowper.

391-396. *τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὖτις*, *back the same way*. For the accusative of way, see N. on v. 292. — *κατ'*, *along*. — *εἶτε πύλας ἴκανε*. The asyndeton promotes vivacity. — *διερχόμενος*, *having passed through*. — *Ἰκαίδς*. See N. on 8. 145. For the emphatic position of the word, see N. on 2. 88. — *τῇ* (sc. *ὁδῷ*), *there*. — *πολύδωρος*, *richly-endowed*. — *μεγαλήτορος*, *noble, magnanimous*.

396-401. *Ἡερίων, ὃς ἔλαιον*. The genitive in apposition with *Ἡερίωνος* in the preceding verse, would have been the regular construction. The nominative is employed, because it commences the description of the preceding noun, and therefore introduces a new thought. Cf. Jelf's Kühn. § 477. 2; Crosby § 344. 2. Sophocles (§ 156. N. 1) explains it as being put by attraction in the nominative with *ὃς*. — *ὕπὸ Πλάκω ὑλέεσσιν*, *at the foot of woody Placus*. Hence its name *Hygroplacian Thebes* (Θήβης Ἰγροπλακίης). — *Κιλικέσσ'*. The Cilicians in Homer's time dwelt in Phrygia Major, in two divisions, of which the capital of one was Thebes, of the other Lyrnessus. At a later period, they emigrated to the country called after them Cilicia. Cf. Smith's Crus. Lex. — *ὃς* serves to refer *τοῦτο* with exactness to *Ἡερίωνος*, the connection having been interrupted by *Ἡερίων . . . ἀνδρῶν*. Cf. Jelf's Kühn. § 722. 2. b. — *δυγάτην ἔχεδ'* (sc. *ὡς γυνή*) *Ἐκτορι* (i. e. *ὁφ' Ἐκτορος*. Cf. 13. 173). So we use the verb *to have* in the sense of *to marry*. — *ἡ* refers to Andromache, and *οἱ* to Hector. — *αὖτως*. See N. on 3. 220. — *Ἐκτορίδην*, *son of Hector*. — *ἀλγικιον ἀστέρι καλῷ*, *like a beautiful star*. A simile of great beauty and appropriateness.

403-405. *Ἀστυνὰκτ'*, i. e. *τὸν ἀνακτα τοῦ ἄστεος*. — *ὁλος*, *alone, only*. Hector was the great bulwark of the Trojans. — *ἐρύετο* (imperfect) = *ἐφύλαττε*. Schol. — *σιωπῇ* is to be taken with *ἰδὼν*, *looking in silence*. — *ἂν ἔγχι*, *near him*. — *δακρυχέουσα* denotes manner.

407-413. *δαιμόνι* is here a term of endearment. — *ἄμμορον*, i. e. *δὸ μορον, κακόμορον*. Crus. — *γὰρ* confirms *ἡ . . . ἔσομαι*. — *πάντες ἐφιλομηδέεντες*, Andromache indirectly praises the valor of her husband

who falls only when overpowered by numbers. — σεῦ ἀπαμαρτόβην, *being deprived of you*. — ἐπεὶ . . . ἐπίσπης (from ἐφάτω), *when thou shalt have died* (literally, *overtaken thy fate*). Matthiæ (§ 521) says that the 2 aor. subj. here expresses the fut. exactum of the Latins, *quem tu mortem obieris*. See N. on 2. 475. — ἔχε' is opposed to δαλπωρῇ in the preceding verse.

414-420. ἀμὼν = ἡμέτερον. S. § 78. 3. — ἐκ is disjoined from πέρσεν by tmesis. — οὐδέ μιν ἐξενόριξε, *but he did not spoil him*. Such was the passion of the ancient heroes, to possess the arms of those whom they had slain, that this forbearance of Achilles to spoil his foe, is represented by Andromache as very magnanimous. The art of the poet is conspicuous, in thus keeping his principal hero before the mind of the reader, and putting his praise in the mouth of one, who had so little reason to love him as Andromache. — ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν, *heaped upon him a mound*. — Νύμφαι ὄρεστιάδες, *mountain-nymphs*, so called because they dwelt in mountains and grottoes.

422-424. αἶ refers to Eetion. — ἐφ', Epic for ἐφί. K. § 218. Trollope says that this is the only instance in which *lós*, i. e. *μός*, the old masculine form of *εἰς*, occurs. — "Αἶθας εἶσω, sc. δόμον. — ἐπ', *among*.

425-430. μητέρα is repeated in τὴν-ἡγὰρ', which verb refers to Achilles. — ἡ βασίλευεν, *who was a queen, who ruled*. — δεῦρ', i. e. in the Grecian camp. — ἄψ to her own country. — "Εκτρο, ἀτὰρ σὺ κ. τ. λ. It would be difficult to find a passage equal to this in conjugal love and tenderness.

431-434. αὐτοῦ, *here*, is explained by ἐπὶ πόργῳ. — ὄφραυκὸν and χήρην are predicates. S. § 185. N. 1. — παρ' ἐπιερόν, *by the wild fig-tree, or fig-hill* (Voss), where the city was considered most accessible (ἐμβάτος). See N. on 5. 693.

435-439. οἱ ἄριστοι. The names of these braves are given in the next verses. — ἀμφ' Αἶαντε δύνω. See N. on 3. 146. — ἡ ποῦ . . . εἰδώς, *either some one well-skilled in auguries instructs them that the city is here most accessible*. — αὐτῶν θυμός, *their own mind*.

441-446. τάδε, *those things* pertaining to the defence of the city, spoken of by Andromache. — κακὸς ἄς (see N. on 3. 2), *as a coward*. — παλέμωιο depends on πόσφι, the verb ἀλυσκάζω being taken absolutely. — ἔνωργεν. Supply ἀλυσκάζειν from the preceding context. — μάθον, *I have learned*, i. e. it has been my practice. — ἀρνύμενος denotes the purpose of μάχεσθαι. — αὐτοῦ is in apposition with ἐμοῦ implied in ἐμὸν (sc. κλέος). See N. on 3. 180.

447-449. Cf. 4. 163-165.

451-455. οὐτ' αὐτῆς Ἑκάβης, *nor (the sorrows) even of Hecuba, or of Hecuba herself*. S. § 160. 4. a. — κεν-πέσειεν. The optative with *αν* is employed, when a thing is to be expressed with moderation or reserve. Cf. K. § 260. 4. a. See also Xen. Cyr. I. 2. § 12, with my note. — δούσιν referring back to πόσφον is to be taken adverbially. — σεῖ' (i. e. σεῖα

Epic for σοῦ), sc. ἄλγος. — ελευθερον ἡμαρ (= ἡμαρ τῆς ελευθερίας), *the day of freedom=liberty*.

456-461. *κεν* belongs to δαίμοις (see N. on 1. 81, and on *κεν τέσσονο* supra), and I have therefore placed a comma after it. — πρὸς ἄλλης = *at another's command*. So Köppen explains it by ἐκ' ἄλλης. — ἔδαρ φορέοις. The daughters even of nobles and princes, in ancient times, performed the office of carrying water. Cf. Gen. 24, 18. Here it refers to one in a servile condition. Cf. Odys. 10. 105. — Μεσσηίδες ἡ Τρεπαίης (sc. κρήνης). These fountains were probably in Thessaly, as two of this name are mentioned by Strabo (IX. p. 802. 46), and Hector probably had in his eye the servitude of his wife to Achilles, the bravest of his foes. — πάλλ' ἀεκαζομένη, *much against thy will*. — ἐπιεισεύ', sc. σοί. — ἀνάγκη of servitude. The expression is euphemistic, as ἡμαρ ἀναγκίων (Il. 16. 836). — ποτέ τις εἴπῃσιν, *some one will say* (see N. on 1. 187), or "*one may say*" (= admit that one will say)." K. § 259. R. 4. — ἰδὼν, *when they see*. See N. on 1. 85. — μάχεσθαι limits ἀριστεύεσκε. See N. on 2. 452. — Τρώων depends on ἀριστεύεσκε, by the force of the noun contained in the verb, the expression being = *ἄριστος ἦν Τρώων*. Cf. S. § 189.

462-465. *ἔς, thus*. — νέον, *ancw, afresh*. — χήτει, *from want* (cf. S. § 203). The Schol. explains it by στερήσει. — ἀμύνειν depends on τοιεύδ' (*able*). Cf. K. § 806. 1. c; S. § 222. 6. Butt. (§ 140. N. 8) supplies εἶον. — δοῦλιον ἡμαρ. See N. on ελευθερον, v. 455. — ἀλλὰ . . . καλύπτοι, *but may the heaped up earth cover me, dead*. For the optative see N. on 1. 42. — πρὶν—πυθέσθαι, *before that I hear*. S. § 223. 2.

466-474. *ὃς παιδὸς ὀρέξαστο, stretched out (his hands) for his child*. The middle voice has here its reflexive signification, and the genitive expresses the object of desire. Cf. K. § 273. 3. b; S. § 193. — πρὸς κόλπον depends on ἐκλίσθη. — ἰάκων denotes manner. — ἀνυχθαίς, *terrified at*, 1 aor. pass. part. of ἀνίζω, as middle. — ἐκ δ' ἐγέλασσε κ. τ. λ. With what skill does the poet turn off the mind of his reader from the sad forebodings of Hector and Andromache, by this artifice of the childish terror of Astyanax at sight of the helmet. The picture, which would otherwise have been too dark and cheerless, is lightened up and rendered more pleasing by this simple incident. — ἀπὸ κρατὸς κόρυθ', *from the summit of the helmet*. — πῦλὲ τε χερσίν, *and tossed him in his arms*.

476-481. *ἴδτε δὴ, grant now*. — τόνδ'—παιδ' ἐμόν, *this my son*. — ἐγώ, sc. ἐγενόμην. — Τρώεσσιν, *among the Trojans*, is a local dative. See N. on 2. 285. — ὥς, *thus as I have been*. — καὶ ποτέ τις εἴπῃσι (see N. on 4. 459)—ἐκ πολέμου ἀνιόντα, *and some one will say of him returning from war*. Some supply ἰδὼν before ἀνιόντα, while others consider it as put for ἐκ πολέμου ἀνιόντος. But these are unnecessary modes of explanation, since εἰπῶν, in the sense of *to speak good or evil* (usually with εἶδ or κακῶς, but here the former by implication), takes the accusative. Cf. K. § 280. 2; S. § 184. 1. So Ernesti renders this passage. *de filio re-*

deunte sic dicat. One of the Harl. MSS. reads *εἶναι*, which Trollope considers the true reading. Cf. Dawes's *Miscell. Crit.* p. 247. — *φέρει*, let him bring (see N. on 1. 42). The more regular construction would have been *φέρειν* in connection with *ἀνίστα*. But the construction is conformed to the following *χαρῆν* . . . *μήτην*, with which it is closely connected in thought.

484. *δακρύνει* (as adverb) *γελδονσα*, smiling with tears; "tearfully smiling." Felton. Cowper, although usually very faithful to the original, has here departed from its beautiful and inimitable simplicity, translating the passage "bitter tears with sweet smiles mingling."

486-498. *ποί*, on account of me. — *δυμῷ* is the local dative. — *ὑπὲρ αἰῶν*, contrary to fate, or perhaps over and above fate, i. e. before fate has decreed it. Cf. *Odys.* 1. 34. The general idea is that while no one will die prematurely, yet no human being is exempt from death. — *πεφυγμένον* (taken actively), is here followed by *μοῖραν* in the accusative. Cf. 22. 219; *Odys.* 9. 455. It is sometimes constructed with the genitive, when the idea of separation from the object is to be made prominent. Cf. *Odys.* 1. 18. See also K. § 271. 2 — *ταπρῶτα*. See N. on 1. 6. — *ἀλλ' εἰς οἶκον κ. τ. λ.* These words of Hector are not to be considered as harshly spoken, but having their foundation in the wish to divert the mind of his wife, by her usual cares and domestic occupations, from long-continued indulgence in grief. — *τὰ σ'* (i. e. *σὰ*) *αὐτῆς ἔργα*, their own employments. — *ἰσθὲν* and *ἡλακέρην* are in apposition with *ἔργα*. — *τοὶ Ἰλίδι ἐγγεγάσιν*, who are born in Ilium.

495-501. *βεβήκει*. See N. on 1. 221. — *ἐντροπαλιζομένη*, looking back as she went. What a beautiful touch is here given to this incomparable picture of conjugal tenderness. — *ἐνδοῖ* the palace. — *ἐνῶσεν*, excited by her presence and overwhelming grief. — *αὶ . . . οἶκον*, they lamented Hector in his house, though still living. *γέρον*, Epic 3 plur. aor. of *γέω*. Spitzner takes it as a form of the imperfect. — *γὰρ* shows why they wailed over Hector. — *ἔφαντο*. See Ns. on 2. 37; 3. 28, 366.

508-511. *οὐδὲ Πάρις ἤδυνεν*, but Paris did not loiter. — *ποικίλῃ χαλκῷ*, decorated with brass. — *ποδὶ* . . . *πεποδῶς*, relying upon his swiftness of foot (literally, swift feet) to overtake Hector. The participle refers to the subject logically implied in *ἰ γούνα φέροι* (= *φέρεται*) v. 511. See N. on 5. 185. — *ὡς δ' ὄρε*. This is one of the most splendid and appropriate similes in the whole poem. The gay and gallant bearing of Paris, is well illustrated by a well-fed horse breaking from his stable, and running in the pride of his beauty, with arched neck and flowing mane, to the meadows, where he has been accustomed to graze with his companions. This comparison is repeated in 15. 263-268, where it is applied to Hector, who having been stricken down by Ajax, is reanimated by Apollo, and returns with renewed vigor and activity to the fight. — *ἀκοσθήσας ἐπὶ φάτῃν*, full-fed at the manger (Crustus), and therefore strong and spirited. — *δελγ*. See

N. on 2. 147. — *πεδίοιο*. See N. on 2. 785. — *κροαίνων* = *κρούων*. — *ἐπὶ ῥέεϊς*, Epic genitive of *ἐπὶ ῥέης*. K. § 213. 15. — *ποταμοῖο*. See N. on 5. 6. — *ἀμφὶ . . . ἀσσονταί*, and on his shoulders (local dative) his mane waves about (i. e. to and fro). Cf. K. § 800. 2. b. *ἀσσονταί*, middle of *ἀσσω* as active. — *πεποιδός* properly stands for the accusative with the following *ἰ*. See N. on v. 505. — *μετὰ τ' ἡδία*, into his accustomed places, i. e. the pastures. *νομῶν* is therefore added by way of explanation (and being epexegetical, even), or it may be explained as a hendyadis.

513-516. *ἡλέκτωρ*, amber. Cf. Ody. 4. 78. A Schol. explains it by *ἡλιος*. — *αἶψα δ' ἔπειτα*, and immediately after, i. e. very soon after he left the lofty Pergamos. — *ἐδ' ἄρ' = ἔτ' ἄρα*, even when, viz. when. Cf. K. § 324. 3. R. 4. — *ἔδῃ ᾗ*, there where = where.

521-525. *ταί* is to be constructed with *ἔργον μάχης*. — *κῆρ = ἐν θυμῷ* (= ἐν στήθεσσι. Köppen), my heart in my mind = my heart, my soul. So we say, *I am grieved at heart, my soul is pained*, etc. *ὕπὲρ σάδων αἰσχε'*. Cf. v. 351; 3. 42. — *πρὸς Τρώων*. See N. on 1. 160.

526-529. *ἴομεν* to the field of battle. — *τὰ = ταῦτα*. Cf. 4. 362. — *κηπήρα = ἐλευθερον*, free goblet = goblet of freedom, i. e. the cup mingled and drunk with joy at regaining their freedom. Madame Dacier compares with this the Hebrew expressions, *cup of salvation, cup of sorrow*. — *στήσα-σθαι* depends on *ῥῆγ*. — *ἰλάσασθαι*. The vulgar reading is *ἰλάσαστες*.

ILIAD VII.

This Book is entitled *Ἐκτος καὶ Αἴαντος μονομαχία· Νεκρῶν ἀναρρεσις*. The single combat between Ajax and Hector finishes the narration of the first battle, after which the armies are engaged in the burial of the slain, and in consultation respecting the further prosecution of the war.

4-7. *ὥς δὲ θεὸς κ. τ. λ.* "The arrival of the two heroes is as welcome to the longing Trojans, as a favorable breeze to the sailors wearied with beating the sea with their oars." Felton. — *οἶρον*, a favorable wind. — *ἐπὶν . . . ἐλαύνοντες*, when they are weary with striking the sea with their smooth oars. For the construction of the subjunctive after *ἐπὶν*, cf. N. on 1. 168. — *καμέντω* denotes the cause. — *γυῖα = χεῖρες*. — *τὸ* refers to Hector and Paris.

8-16. *ὁ μὲν* (referring to Paris) and *Ἐκτωρ* (v. 11) are in partitive apposition with the subject of *ἐλάττην*. See N. on 1. 606. — *Ἄρρη*. Cf. 2. 507. — *κορυνήτης*, armed with a club after the manner of Hercules. — *ἔπων ἐπιδάμενον* (from *ἐπάλλομαι*), as he was leaping upon his chariot. See N. on 3. 265; 1. 35. — *λίστε*, 2 aor. mid. 3 plur. of *λίω*, as passive.

20-22. *τῇ δ' ἀντίος*. In poetry the genitive more commonly follows

adjectives of meeting or approach. See N. on 5. 831. The dative is found again in 20. 422. — Περγᾶμον ἐκ κατιδέν. Cf. 5. 460. — Τρῆεςσι δὲ βοῦλετο νίκην, *for he willed (=granted) victory to the Trojans*. The same construction is found in 8. 204; 18. 847. — φηγῶ before the Scæan gate. Cf. 6. 237.

24-32. μεμανῖα = σπουδάζουσα. — ἦλθες—ἡ ἴνα—δῶς. The aorist has here the sense of the perfect, and therefore takes δῶς in the subjunctive instead of the optative. Cf. K. § 380. R. 1. b. See also Odys. 11. 94. — ἑτεροαλκία νίκην, "*decisive victory*." Crus. Some translate, *that thou mayst give victory as an auxiliary*. Voss and Köppen take ἑτεροαλκία in the sense of *alternating, shifting*. — τὸ (=δ) . . . εἴη, "*quod valde bonum esset*." Crus. This refers to ἀλλ' . . . τίθειο, and is parenthetic. — εἰσέκε. See N. on 2. 332. — τέκμαρ, *end=destruction*. — φιλόν belongs to διαπραΰνειν the subject of the sentence. — ὑμῶν ἀδανάντρσι refers to Juno and Minerva.

34-36. εἰδ' as you advise. — τὰ (=ταῦτα) refers to the suggestion of Apollo. — καὶ αὐτῇ, *I myself also*. — πῶς μέμονας, *how do you purpose*.

38-42. ἔρρωμεν. See N. on 1. 141. — ἦν τινα—προκαλέσσεσθαι (for προκαλέσθαι), *sc. πειρόμενος*. See N. on 1. 66. — οἰόθεν οἶος, *entirely alone*. The adverb imparts emphasis to the adjective, or as Trollope remarks, it contains the idea of motion, the challenge being given from a single combatant to another. — οἶον (*sc. τινά*), *some one alone=some single champion*.

44, 45. τῶν δ' refers to Minerva and Apollo. — σένδετο—βουλῇν. Helenus as a seer understood the language or decision of the gods. Cf. v. 53. — Δυμῶ of Helenus. — ἥ ῥα, *viz. that which*. See N. on ἄρα, 1. 405. — θεοῖσιν, *i. e. Minerva and Apollo*.

47-53. Διτ' μῆτιν ἀτάλαντε. See N. on 2. 169. — Ἀχαιῶν δοτις ἄριστος = τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν. See N. on 1. 230. The copula in the relative clause is frequently omitted. Cf. Butt. § 143. 9. — οὐ γὰρ πω, *for not yet*. — μῶρα, *sc. ἐστίν*. — πότμον ἐπισπεῖν, *to overtake fate (=to be slain)*, is an expansion of the preceding δαεῖν. — ἔπ' = *purpose or decision*. See N. on v. 44.

54-56. Cf. 8. 76-78.

59-64. ἔρσιον εἰκότες αἰγυπιοῖσιν, *similar to vultures*. — φηγῶ. Cf. 6. 237. — δὲ is here causal. — εἶπε, Epic for ἦτο. — ἀσπίσι . . . πεφρικυῖαι, *bristling with shields*, etc. S. § 206. 2. See N. on 4. 282. — οἷη = ὥς. — φρεῖ, *the rippling of the water when first (νέον) its surface is agitated by Zephyrus*. — αὐτῆς refers to Ζέφυρος.

69-72. ἔρκια—οὐκ ἐτέλεσεν. Reference is had to the unfulfilled terms of the combat between Paris and Menelaus, which Jupiter is here said to have frustrated. Cf. 4. 18 et seq. — δαμῆερε is a lengthened form for δαμήτε.

78-80. γὰρ in οὖν γὰρ precedes the clause which it confirms. See N. on 2. 118. — *δυνα* is limited by τῶν, and depends on ἀνέγει. — *δεῦρ*, i. e. in the central space between the armies. — "Ἐατορὶ δῖος is put, according to the ancient manner of speaking, for ἐμοί. The application of the epithet δῖος by Hector to himself, is not to be judged according to the modern notions of propriety. Cf. *sum pius Æneas*. Virg. *Æn.* 1. 378. — ἔδε refers forward to εἰ μὲν κεν κ. τ. λ. — *πυρὸς με—λελάχῳσι*, *make me a partaker of fire*, i. e. place me upon the funeral pile.

81-83. *εἶχος*, *glory*. — *κρεμῶς*, contr. *κρεμῷ*, fut. for *κρεμάσω*. — *Ἀπάλλωνος* who had given him the victory.

85-91. *ταρχίσουσιν=δάψουσιν*. Schol. Cf. 16. 456. — *καὶ ποτε—εἴρησι*. Cf. 6. 459. — *καὶ ὀφργόνων ἀνδράπων*. See N. on 8. 853. — *μὲν*, i. e. *μήν*. The Ionics used the shortened form. — τὸ δ' ἐμὸν κλέος, *this my glory*. Cf. Mt. § 284. 4.

93-95. *ὀπιδέχθαι*, sc. τὸν λόγον τοῦ "Ἐκτορος. Crus. — *ρείκει*, *with blame, reproachfully*. — *μέγα . . . θυμῷ*, *groaned much in his mind* = *was highly excited*.

96, 97. *ὦ μοι*. See N. on 1. 149. — "Ἀχαιῖδες, *ὀκέτ'* "Ἀχαιοί. Cf. 2. 235. — *λάβη* is the predicate of *ἔσσεται*. — *αἰνέδεν αἰῶς*. See N. on *αἰδένειος*, v. 89.

99-102. *ὅμεις . . . γένοισθε*, *may you all become water and earth*, i. e. return to dust. Water and earth were regarded by the ancients, as belonging to the four elements of matter, and therefore some refer this to a return to the original elements of which the body was thought to be composed. But Heyne says: "*forte hoc argutius pro prisca setate*." — *ἀκήριοι*, *heartless* = *without courage*. — *τῷδε* (see N. on 1. 20) refers to Hector, and depends on *διωξέμαι=μάχομαι*. — *νίκης πέρας*, *the end of victory*, i. e. the attainment of victory. — *ἔχοντα . . . θεοῖσιν* = *is with* (i. e. at the disposal of) *the immortal gods*.

109-114. *οὐδὲ . . . ἀποσύνῃς*, *there is no need to you of this folly*, i. e. you are under no necessity of engaging with Hector. For the construction, cf. 8. § 220. N. 4. — *ἀνέ—τρυχο* (i. e. *ἀντρυχόν*), *restrain yourself*. — *κηδόμενός περ*, *although greatly vexed*. See N. on 1. 181. — *ἐξ ἔριδος*, "*from rivalry*." Crus. — *μάχη* denotes manner. — *ἐββγ'* (*horre sole!*) has a present signification.

116-119. *τοῦτῃ* limits *ἀναστήσουσιν* (*will rouse up*). — *ἀδείης*, Epic for *ἀδείης*. — *ἐστὶ* refers to Hector. — *μόδον—ἀκόρητος*, *insatiable of battle*. The genitive may be referred to 8. § 200. 8. — *φημί*. See N. on 2. 87. — *γόνυ κάμψαι*, *would bend his knee* = "*would rest from the conflict*." Felton. — *φύγησιν . . . δηλοῖσθαι* is put euphemistically for, *if he should escape from being slain*.

120, 121. Cf. 6. 61, 62.

122. *γηδόσυναι* because Menelaus, at the instance of his brother, declined the battle, in which his attendants knew he must be slain.

124-128. *ὁ πάποι . . . ἰδναι.* Cf. 1. 254. — *ἦ . . . γέγων.* See N. on 1. 125. — Πηλεΐς, the son of Æacus and father of Achilles. — *μέγ' ἐγέσσερ, rejoiced greatly.* The participles *εἰρόμενος* and *ἔρτων* denote that in which the joy consisted.

129-131. *εἰ-ἀκούσαι* (3 sing. opt.). The apodosis is *κὲν-ἀελαι.* See N. on 1. 255. — *Δυμὸν-δύναι,* (and pray) *that his soul may descend.* — *ἀπὸ, from.* — *μελέων, body; literally, limbs.*

132-135. Cf. 2. 871; 4. 288. The apodosis is found in v. 158, the excited feelings of the speaker, and his recurrence to the scenes of his youth, turning him aside from the object or purpose of his wish. — *Κελάδοντι, Keladon,* was the name of a small stream, rising in the southern part of Arcadia, and flowing north into the Alpheus. The recurrence of Nestor to the brave deeds of his early life is highly characteristic. See N. on 4. 318. — *Ἰαρδάνον, Iordanus,* a river in Elis near Phia. Strabo makes it a branch of the Acidon.

136-141. *τοῖσι = ἐν τοῖσι, among them,* i. e. the Arcadians. — *Ἐρευνδαίῳ.* Cf. 4. 319. — *ἑμοῖσιν, upon his shoulders,* is the local dative. — *τὸν . . . κικλήσκον, men called him by name Corynetes* (i. e. club-bearer). *τὸν* and *κορυήτην* are governed by *κικλήσκον* (S. § 185), and *ἐπικλήσκω* is referable to the formula *ὄνομα ὀνομάζει τινα.* Cf. K. § 280 1. — *ἄνδρες-γυναικες,* i. e. every body. — *ὅθενκ', because.* — *ῥή γυνσκε,* Epic imperf. for *ῥέβγγου,* from *ῥέγγυμι.*

142-150. *Λυκάργος, Epic for Λυκοῦργος.* — *ἔδ (i. e. ἐδί) ἔρ', viz. where.* See N. on 6. 515. — *οἱ* is the separative dative, *from him.* — *πρίν, sc. ἡ κορυή δύνατο οἱ χραισμεῖν ἑλᾶσθον.* Köppen. — *ἑποφθᾶς, anticipating him.* — *περόνησεν, pierced through,* literally, as with the tongue of a brooch or buckle. — *οἱ* refers to Areithous. — *δ'.* See N. on 1. 58. — *φορῆναι, to be borne,* denotes the purpose of *δῶκε.* — *τοῦ* refers to Lyncurgus, through whom the arms of Areithous came into the possession of Ereuthalion.

151-160. *ἔγλη, sc. πολέμειν.* — *δάσει δ', with its own boldness,* is to be constructed with *δυμῆς.* — *γενεῖ* limits *νεώτατος.* — *οἱ* refers to Ereuthalion. — *εἶδες.* See N. on v. 81. — *μήκιστον* in size. — *ἄνδρα* is in apposition with *τὸν.* — *πολλὰς . . . ἔνθα, for he lay extended (= dead) vast in length and breadth* (cf. *Odys.* 7. 86; 10. 517); literally, *here and there.* *πολλὰς* is taken by the Schol. in the sense of *μέγας.* — *εἰδ' ὅτ (thus as when I slew Ereuthalion) ἤβόομι.* The protasis is repeated from v. 138, on account of the long parenthesis commencing with *ὅτ δ' ἐπ' κ. τ. λ.* in v. 138. — *τῷ (ἔκ) κε τάχ' . . . Ἐκτωρ* contains the apodosis of v. 138, repeated in v. 157, as has been observed. — *ὁμίῳ* is the partitive genitive after *οὐδ' οἱ (= οὐτοί), not any of you.* The more regular construction would have been *ἡμεῖς δέ, ὥςπερ ἐστέ, οὐ μέγατε.* The change of person in *ἔασιν* has been explained in various ways. It is

to be referred to the wants of the metre, rather than to any rhetorical device of the writer.

161-164. *ἐνθα πάντες*, nine in all (=full nine. cf. K. § 246. 5. 8), is in apposition with *οἱ*. — *τῷ δ' ἐπὶ*, after him. — *τοῖσι δ' ἐπ'* (sc. *ἔροτο*). The repetition of the preposition implies that of the verb. Cf. Mt. § 594. 2. — *Αἴαντες*, plur. for dual *Αἴαντε*.

166-168. *Μηριόνης κ. τ. λ.* Cf. 2. 651. — *Εὐρύπυλος*. Cf. 2. 738. — *Θόας*. Cf. 2. 688. — *πάντες ἄρ'*. See N. on 1. 406.

171-174. *κλήρῳ—λάχρῳ* (sc. *τὴν μάχην*) = *παλασσόμενοι κρίνεσθε δι' ἀλάχρῳ*, do you determine by shaking the lot, who shall obtain the combat. — *διαμπερές* = *πάντες*. — *ὀθήσει*. "Futurum, Nestoris spem et fiduciam testatum, aliis etiam spem et audaciam præbet." Spitzner. — *ὃν θυμὸν ὀθήσεται* = *will rejoice in his heart*. — *πολέμοιο* is the genitive of separation.

175-178. *ἐσημήναντο*. Cf. v. 187. Each chief placed his mark upon the lot. — *ἐν δ' ἔβαλον κ. τ. λ.* Cf. 3. 816. — *λαοὶ . . . εὐρόν*. Cf. 3. 818, 819; 8. 846.

179, 180. *ἥ Αἴαντα λαχεῖν*. See N. on 2. 413. — *βασιλῆα—Μυκλήνης* i. e. Agamemnon.

181-185. *πάλιν δέ*. Cf. 3. 816, 824. — *ἐκ δ' ἔδοξε*. See N. on 3. 825. — *ὃν* refers to *κλήρος*. — *ὃν ἄρ'*, the very one whom. See N. on 1. 406. — *Αἴαντες* (Telamon). The position of this word gives it emphasis. See N. on *νήπιος*, 2. 38. — *ἀν' ὀμῶν ἀπάντη*, all along the band of heroes, whose lots had been placed in the helmet. The same chiefs are referred to in *πᾶσιν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν*. — *ἀπηνήναντο* (1 aor. of *ἀπαυαίνομαι*), sc. *αὐτοὺς γυγνώσκειν*.

186-190. *τὸν* is the terminal accusative. — *ὅς—Αἴας*. See N. on 1. 891. — *ὀπείσχεθε* (Epic for *ὀπείσχε*) *χεῖρ'* in order to take and examine the lot. — *τὸν . . . βάλε* in token of his satisfaction at the result, or as an emphatic indication that the matter was definitely settled.

192-199. *δοκέω* = *ἐλπίζω*. Cf. v. 199. — *ὅφρ' ἂν—τόφρα*, while—so long as. See N. on 1. 133, 509. — *δύω*. The Ven. Schol. says that Arist. wrote *δύω*. — *ἐφ' ὀμείων*, by yourselves. — *ἵνα* is here employed *τελικῶς*. See Ns. on 1. 185. Ajax would not have the Trojans overhear them, lest their prayers should be attributed to apprehensions respecting the result of the approaching combat. — *οὐ γὰρ . . . διήται*, for no one at pleasure will cause me to flee contrary to my will (see N. on 4. 43) = *I will not admit that any one will cause me to flee*, etc. See N. on 6. 459. — *ἐμὲ—γινέσθαι*. When the subject of the infinitive is the same as that of the verb on which it depends, it is usually omitted, unless, as in this place, emphasis is required by the antithesis. *ἐμὲ*, that I also, is opposed to the preceding words, *οὐ γὰρ τίς . . . ἰδρύει*. — *νήϊδά γ' οὐτως*, thus ignorant of combats. In *Odys.* 8. 179, it is fully written *νήϊς ἀέθλων*.

206-210. *χαλκῷ*, i. e. *brazen armor*. — *οὕτε—μάχεσθαι*. See N. on 1. 8.

211-218. *ταῖος ἔρ'*, precisely so. See N. on 1. 405. — *ἔρκος Αἰαίων*. Cf. 8. 229. — *μειδίδων . . . προσάπασι* (Epic dat. plur. of *πρόσωπον*), *smiling with stern features* = *smiling sternly*. Cf. Scott's *Lady of the Lake*, Cant. 5. 10.

"And the stern joy which warriors feel
In foemen worthy of their steel."

περδε is pleonastically used in reference to *προσάπασι*. — *μακρὰ βιβὰς*. See N. on 8. 22. — *μέγ' ἐγήμεον*, *were greatly pleased* at the evidence of his courage and strength. The antithesis is *τῶας δὲ τρόμος* in the next line. — *γυῖα*. See N. on 1. 237. — *ἔκαστον* is in partitive apposition with *τῶας*. Cf. 1. 606. — *ἀλλ' . . . ὑποτρέσσαι*, *but it was no longer in his power* (*εἶχεν*) *to retreat*. — *χάρμυ* is the dative of aim or object. See N. on 5. 709.

220-223. *κάμυ τεύχεων*. 8. § 225. 8. — *ἑπταβόειον*, *made of seven thicknesses of ox-hide*. This is further specified in *ταύρων ζαυρεφίων*, the genitive of material.

226-231. *οἰδεν οἷος*. See N. on v. 42. — *οἷοι . . . μετίσων*, *what chiefs are among the Grecians*. — *μετ'*, *besides*. See N. on 2. 678. — *ρηξήνορα*, *rank-breaking*. — *οἷ ἄν* (*whosoever*) — *ἔντινδισαμεν*. This clause denotes a supposition or conjecture, and hence takes the optative without reference to the principal clause. Cf. K. § 833. 5.

238-242. *οἶδ'—νομήσαι*. Constructed with the participle, *οἶδα* signifies *to know*, with the infinitive, *to know how to do something*. Cf. K. § 311. 2. — *βῶν*, Dor. for *βοῦν*, *a shield of bull's hide*. Cf. K. § 218. 12; Thiersch § 196, 49. (1). — *τὸ* (= *δι' ὃ*) — *πολεμίζειν*, *and therefore I can fight* *with weariness*. There are various modes of translating this clause, *τὸ* being put by some for *ἡ* referring to *βῶν*, while others refer it to the whole of the preceding sentence. — *μάδον* is the terminal accusative. — *δητὸν μέλπασθαι Ἀρηϊ*, *to contend in fierce war*; literally, *to dance to fierce Mars*. — *οὐ γὰρ*. The ellipsis may be thus supplied: (but I will strike thee openly) *for I wish not to strike you by stealth, even though you are such* (i. e. so brave). *λᾶδρῃ ὑπικτεύσας*, *watching* (an opportunity) *by stealth*.

246-248. *ἀκρότατον κατὰ χαλκόν*, *on the outside fold*, which was of brass. Cf. v. 223. — *σχέτο*, *impetum suum repressit*. Cf. Mt. § 496. 8.

249-254. Cf. 8. 355-360.

256, 257. Cf. 5. 782, 783.

264-270. *ἀνασασόμενος*, *retreating back*. — *τῷ* is the dative of instrument. — *περιήχησεν*, *resounding around*. — *μείζονα* than the stone thrown by Hector. — *ἐπέρισε δὲ ἴν' ἀπ' ἁέδρον*, *and he employed prodigious strength*, i. e. he impelled it with great force. — *μυλοειδέι, ὡς* *a mill-stone*, i. e. as large as a mill-stone.

273-277. καὶ νῦν κε—οὐτάδοντο. See N. on 2. 155. Bothe remarks; "hoc nisi factum esset, non haberemus Iliadem." This is based on the assumption that Hector would have been slain. — δ μὲν and δ δ' are in partitive apposition with κήρυκες. See N. on 1. 606. — Ταλθύβιος. See N. on 1. 320. — Ἰδαίος. Cf. 3. 248. — μέσση = εἰς μέσσον.

279-282. παῖδε φίλω is a term of familiar address, not inappropriately uttered by persons of the age and dignity of these heralds. — φιλεῖ—Ζεὺς. This appeared from their protracted and equal combat. Cf. vs. 204, 205. — τόγχε refers to the idea contained in ἀμφοτέρω . . . Ζεὺς. — νῦν δ' ἤδη τελέθει, it is now night.

284-286. Ἰδαί—κελεύετε, *Idæus* (viz. you and Talthybius) *enjoin*. *Idæus* is personally addressed, because he was the one who spoke to the combatants (v. 278). The plural verb, however, refers what is said to both heralds. — ἀρχέτω, sc. πείθεσθαι ἡμῖν. — ἔχερ οἶτος, sc. πείθεται.

289-292. περὶ—ἴσσι (see N. on 1. 287) is here found with the superlative (cf. Mt. § 589), for the sake of emphasis. — ὕστερον, *hereafter*, is opposed to σήμερον. — ἑτέροισι, i. e. to one or the other.

294. ὡς σὺ τ' εὐφρήνῃς, *that you may cheer* (with the recital of your brave deeds). Opposed to this is αὐτὰρ ἐγώ, in v. 296.

298. εὐχόμενα denotes the purpose of δύνονται. — Δεῖον—ἀγῶνα, *sacred assembly*, i. e. the sacred place, where was gathered the assembly of the Trojan females. Cf. 6. 296.

300-302. τῷ—Ἀχαιῶν, *each of the Greeks* = the Greeks. See N. on 2. 271. — ἐν φιλότῃ . . . ἀρδμήσαντα, *having been united together* (after the deadly combat), *separated in friendship*.

304. φέρων = *will*. In this prepositional use of the participle, φέρων is employed of inanimate objects, which may be in the possession of any one, ἔχων of animate, and ἔχων of both animate and inanimate objects. Cf. K. § 312. 4. R. 10.

307-312. τοὶ δ' refers to the Trojans. — ὡς, *when*. — ἀελπτέωνιες σὺν εἶναι, *not hoping* (= despairing) *that he would be safe* from the might of Ajax. — κεχαρήσθαι νίκῃ. Hector had been prostrated by the stone cast by Ajax, and had first demanded a suspension of the combat. Hence the Greeks claimed for Ajax the victory.

317-320. Cf. 1. 465-468.

321. νότοιαι . . . γέραμεν, *honored Ajax with the extended back-pieces* = *the whole chine*. "Tergum bovis habebatur pro cibo delicatissimo." Læwe ad Odys. 8. 65. This extraordinary portion was sent to him, in compliment of his valor and recent victory.

328-338. πολλοὶ γάρ. The causal sentence is here, as in v. 73, placed first. In respect to the general use of connectives, in clauses following the vocative, see N. on 1. 282. — Ἀιδόσθε = εἰς Ἀἶδος δόμος. — τῷ, *therefore*. — ἄμ' ἡοῦ, *in the morning*. — αὐτοὶ δ' . . . κυκλήσομεν (for κυκλήσωμεν), *let us being collected together carry hither* — βουῶ and

ἡμιόνοις are datives of means. — ἀποπρὸ νῆων, *apart from the ships*. — ὅτ' ἂν, *whenever*. — πύργους ὑψηλοῦς, *lofty towers*, i. e. a wall having at intervals lofty towers. Cf. v. 436.

340-343. ὁρᾷ—εἴη. For the use of the optative, cf. K. § 330. R. 2 — ἱππηλασίη ὁδός, *a way for the chariots*. — ἔκτοσθεν, *outside*. — ἐγγύδι to the gates spoken of in v. 339. — ἀμφί=*at each extremity* of the camp.

346. δειή, *valde commota*. — τετραχῦια (perf. part. of ταράσσω as pres. intrans.), *being tumultuous*. See N. on 2. 95. The poet is fond of contrasting the noisy and disorderly meetings of the Trojans, with the still and orderly assemblages of the Grecian heroes. — παρὰ, *at, near by*. — δόρῃσιν. See N. on 2. 788.

351-353. δώμεν . . . ἔγειν, *let us give to the Atreida to carry off*. — τῷ . . . ἡμιν, sc. ἔσται. — ἴνα μή, *unless*. — ὅδε, *thus*, i. e. in accordance with the advice just given by Antenor. The genuineness of this verse is strongly suspected.

357-364. οὐκέτ', *no longer*. This implies that Antenor had previously expressed sentiments pleasing to Paris. — μῦθον, *counsel*. — τοῦδε refers to the advice which Antenor had just given. — εἰ δ' . . . ἀγορεύεις, *if you truly give this advice in earnest* (ἀπὸ σπουδῆς). — γυναῖκα, i. e. Helen. — κτήματα. Cf. 3. 72. — οἶκοθεν, *from my own house* = *from my own property*.

366. Δεόφιν (dat. plur. S. § 202) μῆστωρ ἀτάλαντος, *a counsellor equal to the gods*.

370-378. δόρπον, *supper*. — κατὰ πόλιν, *throughout the city*. Trollope follows the vulgar reading κατὰ στρατόν. — ἐρήγορδε, Epic 2 perf. imperat. 2 plur. for ἐρηγόρατε, from ἐγείρω. Cf. Butt. § 114. E; K. § 229. R. — μῦθον, *proposal* to give up the treasures, and to retain Helen. Cf. v. 363. — εἰπέμεναι. See Ns. on 1. 20; 2. 10. — πυκινόν, *prudent*. — αἶ κ'. See N. on 1. 66.

380-384. ἐν τελέεσσιν, *in companies*; literally, *in complete or perfect numbers*. "At their posts." Trollope. — ἥωδεν . . . νῆας. Crusius remarks that this verse begins the twenty-third day of the Iliad. — ἠπύτα κήρυξ, "the loud-crying herald." Crus. The word ἠπύτα, which the Schol. defines by ἠπύτης, is an ἀπαξ λεγόμενον.

390-394. ὥς . . . ἀπολέσθαι, *would that he had first perished*. — οὐ φησιν, *he refuses*. — κέλονται, sc. δίδόται. — τόδ'—ἔπος, *this request*.

401, 402. ὅς=ἐκείνῳ ὅς, of which the antecedent limits γνωτόν, *it is known even to him who is very simple*. — ὥς, *that*. — δλέδρου πείρατ'. See N. on 6. 143.

408-410. ἀμφί, *concerning, in respect to*. — κατακείμεν, sc. αὐτοῦς. — οὐ γάρ τις φειδὼ νεκρῶν—γέγνεν', *for there is no reluctance in respect to the dead*. — πυρὸς . . . ἄκα, *to gratify them quickly with the funeral fire*. Crusius renders μειλισσόμεν (depending ἢ φειδῶ) *to appease*, on the ground

that the dead were thought to be angry, if their funeral obsequies were not performed.

412-420. σκηπτρον, ἀνέσχεδε (i. e. ἀνέσχε) πῶσι δαοῖσιν. See N. on 1. 234. — ἑποβρον = πάλιν. — ἔατ', Epic for ἦτο. — Δαρδανίους. See N. on 2. 819. — ἐπλίζοντο, i. e. they provided themselves with implements and carriages for the purpose here mentioned. — ἀμφοτέρων refers to the collection of the dead and fuel to burn them. — νέκυάς τ' ἀγόμεν, sc. ἕτεροι μὲν in partitive apposition with τοὶ δ', and responded to by ἕτεροι δὲ in the next clause. — μεθ' with its case denotes the object or purpose of ἐπλίζοντο. Cf. K. § 294. II. 8.

421-430. προσέβαλλον (sc. ἀκίσιν) = shone upon, is here followed by the accusative. Cf. Mt. § 402. Obs. — ἐξ . . . Ὀκεανοῖο. See N. on 3. 5. — οἱ δὲ refers to both Trojans and Greeks. In gathering up the dead, as well as in collecting fuel from the forest, the two armies would necessarily meet together. — ἑκαστον of those who were dead. — ἀμαξίων is the local genitive. See N. on 2. 234. These four-wheeled carriages were used for conveying burthens as well as persons. Cf. 24. 782. — οὐδ' . . . μέγας. There was need of haste to accomplish the rites before the truce expired. Hence no time could be given to the indulgence of grief. — ὅς . . . ἐτέρωθεν, thus also on the other side.

433-441. ἦμος . . . ἥες, but while it was not yet morning of the day following the burning of the dead. — αὐτὴν, i. e. the funeral pyre. — ἕκρινον, not separated, common. — ἐκ (= ἐξ) πεδίον, (raising it) from the plain. — τεῖχος referred to in v. 338. — ἐν . . . κατέπηξαν, and fixed stakes in it.

444. θεῶντο = ἰδῶμαζον. Eustath. "The gods look down with wonder upon this great work of the Greeks. Poseidon, the Earth-shaker, fearing lest the fame of their wall and trench shall exist in the memories of men, when that which he helped to build for Laomedon is forgotten, obtains permission of Zeus to destroy it." Felton.

447-458. δοῖς . . . ἐνίψει, who will hereafter make known his mind or purpose to the immortals (i. e. implore the aid of the gods in any undertaking), such a work as this having been accomplished without their advice or assistance. Bothe supplies αὐτῶν τῶν ἀθανάτων with νόον καὶ μῆτιν, in the sense of *quisnam diis* (i. e. in honorem deorum) *dicet* (seu *prædicabit*) *eorum sapientiam*? For the form of ἐνίψει future of ἐνέπω, cf. Butt. Lexil. No. 21; Thiersch § 232. 52. — αὐτε, again. "Ut nos dii olim fecimus." Bothe. Reference is had to the wall built by Neptune and Apollo. — τεῖχος ἐτείχισαντο. S. § 181. 2. — ὅπερ, before. — τοῦ δ' — τοῦ δ'. The first refers to the Grecian wall, the second to the one built by Neptune and Apollo. — ἦτοι, truly, indeed. — πολίσσαμεν ἀλλήσωντε, built with labor, toiled to build.

454-468. ὀχθήσας. See N. on 1. 517. — ὁ πόποι. Cf. 1. 254. — Ἐννοσίγαι', earth-shaker. Earthquakes were attributed to Neptune. —

δοῦν depends on ἄλλος—τις, *some other one of the gods*. — τοῦτο—νόημα, *this contrivance*, i. e. the wall. Bothe refers it to the forgetfulness of the work of Neptune and Apollo (cf. v. 452), which Jupiter abstained from uttering, as a word of ill omen. — ἀφαιρύτερος = ἀσθενέστερος. — ἔγρει. See N. on 5. 765. — μάν, i. e. μήν. — δὲ—εἰχυνται. See N. on 1. 80. — τὸ . . . καταχεῦαι, *overwhelm it all in the sea*. — αὐτίς, *again*. — *δοῦν*, *so that*.

465–471. *δέσσετε*, as Crusius remarks, has the characteristic of the 1 aorist, but the termination of the 2 aorist. Carmichael (Gr. Verbs, p. 84) calls it an Epic imperfect (from *δέσσεμαι*) with aoristic force. *Βουφόνεον*, *they slew oxen*. — *Λήμνιοι*. It appears from this that Lemnos produced wine. — πολλὰι ships. — *Ἰήσονι*. Jason was celebrated as the commander of the Argonautic expedition. — χωρὶς, *separately*. — *Ἀτρείδης* limits ἀγέμεν, which infinitive denotes the purpose of δῶκεν.

472–482. οἰνίζοντο, *procured* (= *purchased*) *wine*. — χαλκῷ. Coined money is supposed not to have been in use in the time of Homer, traffic being carried on by means of the things here mentioned. The dative with verbs of buying and selling, is to be referred to the dative of means or instrument. — ἀνδραπόδεςσι as if formed from ἀνδράπους. Cf. Thiersch § 197. 60. Aristarchus would read ἀνδραπόδοις from ἀνδραπόδον. This verse is suspected. — σφιν refers to the Trojans and their allies. — *δνον* . . . *χίον*, *they made libations*. — *υπνου* . . . *έλαντο*, *they took the gift of sleep* (i. e. sleep).

ILIAD VIII.

1–4. κροκόπεπλος, *having a saffron-colored robe*, is an epithet having reference to the earliest tints of the morning, and therefore to be distinguished from βοδωδάκτυλος, the more ruddy beams which precede the sunrise. — ἀγορὴν ποιήσατο. Cf. 1. 499; 5. 754. — ὑπὸ—ἔκονον (i. e. ἐπὶ—ἔκονον) refers to ἀγορὴν ποιήσατο in v. 2.

7–14. *Δήλεια* *δέετ*. See N. on 5. 269. — τόγε—ἐμὸν ἔπος, *this my command*. — *ὃν δ' ἂν—ροήσω*. See N. on 2. 391. — *ἐλάν* *ρίψω*. See N. on 1. 179. — *τῆλε μάλ'*, *very far down*. — *ὑπὸ*, *beneath, under*.

18–27. *εἰ δ', ἔγε*. See N. on 1. 301. — *ἵνα εἴθετε* (i. e. εἰδήτε, Thiersch § 168. 11). See N. on 1. 363. — *σειρὴν χρυσεῖην*. Many allegorical interpretations have been given to this golden chain, by those who are fond of finding in Homer philosophical or scientific allusions. Some suppose it to mean one of the great laws of nature, as the attractive force of the Sun. This was Pope's conjecture. The ancients referred it to the Sun. It is better to regard it as a poetic conception, formed for the occasion, and having no actual reality. — *ἐξέσσεσθε*, *suspend yourselves from*

it. — εὐκ ἂν ἐρόσαιτ' —εἰ—κἀμοιτε. See N. on 1. 255. — δρε δη—ἔδελοιμι. See N. on 8. 55. — πρόφρων, "in earnest." Crus. — αὐτῇ—γαλῆ, together with the earth = earth and all. Cf. K. § 283. 2. a. — περὶ βίος Οὐλύμπιοις, around the summit of Olympus. — τὰ—πάντα, all these things. The neuter is employed, when to several substantives the idea of things is to be given. Cf. K. § 248. 4. — περὶ. See N. on 1. 258.

29. ἀγασσάμενοι, "amazed or terrified at." Felton.

32-37. θ=δτι. See N. on 1. 120. — κακὸν οἶον ἀναπλήσαντες, fulfilling their evil destiny. — δλωνται has the force of the future. R. § 260. 3. c. — εἰ, since. — ὥς . . . ἵωνται, so that they may not all perish. — τοῖο for σοῦ.

39, 40. θυμῷ πρόφρωνι, with an angry mind; literally, a mind (angry) in earnest. — ἥπιος, mild, kind.

43-51. χρυσὸν . . . χρῶς, he arrayed his body in golden armor; literally, he put gold around his body. — γέντο (for ἔλετο. S. § 132), he seized. — θίφρου. See N. on 2. 284. — ἔλδαν. See N. on 5. 366. — πετέσδην. See N. 1. c. — Ἴδην is the terminal accusative, and is defined more definitely by Γάργαρον, a name given to one of its highest peaks. — μητέρα θηρῶν, i. e. abounding in wild beasts. — οἱ. See N. on 1. 104. — ἔστησε. See N. on 5. 368. — κῆδεϊ γαίῶν. See N. on 1. 406.

54-57. ἀπὸ δ' αὐτοῦ (sc. τοῦ δεῖπνου) δωρήσσαντο, and after supper they armed themselves. — παυρότεροι than the Greeks. — καὶ ὅς, even thus, i. e. although they were fewer in number than the Greeks. — χρειοὶ ἀναγκάῃ denotes the cause of their eagerness to fight. — πρό, in behalf of.

60-65. Cf. 4. 445-451.

68-77. ἥμος . . . ἀμφιβέβηκει, but when the sun was passing around the midst of heaven = when it was noon. Crus. — τανηλεγείος, long-extending. An epithet of death, according to Crusius and others, because the dead body appears longer than it did when animated with life. Liddell and Scott define it, laying out at length, as a dead body. Bothe and Felton translate it, causing long repose. — ἔλκε δὲ μέσσα λαβόν, and he drew up (i. e. suspended) the scales, taking them (i. e. the beam) by the middle. — ῥέπε δ', weighed down, "according to the ancient conception portending destruction." Felton. — αἰσιμον ἥμαρ = αἶσα. Crus. — αἱ μὲν. Asyndeton epexegeticum. See Ns. on 2. 9; 4. 69. — κῆρες for κῆρ, as there were only two lots. Cf. v. 70. This together with the employment of the dual ἐξέσδην followed by the plural ἕρδεν, shows the facility with which the Greek writers could vary the number of their nouns and verbs. — μεγάλ' ἔκρυγε, thundered loudly. — οἱ . . . θάμβησαν. The bolts fell upon the Grecian host, and hence they interpreted it as an ill omen. Troilope compares with this passage, 1 Sam. 7, 10; 2 Sam. 22, 14.

81-85. ἵππος ἐρείπετο. Reference is had to the παρῆγορ, i. e. the horse not attached to the yoke with the span, but led by their side, in

order to be harnessed in, if any thing befel one of the other horses. — *καίριον*. See N. on 4. 185. — *ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο*, he reared up with the pain. The participle here denotes cause. See N. on 1. 168.

87-92. *ἔφο'*, whilst. — *δ γέρον*, i. e. Nestor. — *παρηγορίας*, the reins by which the *παρῆγορος* was fastened to the other horses, and by which he was guided. See N. on v. 81. — *ἐν' ἰσχυρόν*, through the crowd (of warriors); literally, tumult, pursuit of battle. — *σμερδαλέον*, terribly, loudly.

94-96. *μετὰ ῥῶτα βαλόν*, turning thy back. *μεταβάλλω* is found in Homer only in tmesis. — *μήτις τοι κ. τ. λ.* Supply *ὅρα* or *βλέπε*. See N. on 1. 26. — *ἐν* is separated from *πήγῃ* by tmesis. — *ὄφρα* is telic. See N. on 1. 185. — *γέροντος*, i. e. Nestor.

97-99. *πολίτλας*, enduring much, laborious. The conduct of Ulysses in this affair, has brought upon him the charge of cowardice in the tragic writers, and by Ovid Met. 13, 64 et seq. Cf. 11. 461 et seq., where he shouts for help when pressed by the Trojans, but in which place he is greatly praised by Menelaus. — *αὐτός περ ἰών*, although entirely (περ) alone.

102-106. *νέοι—μαχηταί*, young warriors of the enemy. The epithet *νέοι* is opposed to the great age of Nestor. — *ἡπεδανός=ἀσθενής*. Schol. — *σύ τοι* imparts irony to this passage. The age of Nestor was no excuse for the slow driving of his charioteer. — *ἀλλ' ἔγ'*. Cf. 5. 221-223.

108-111. *οὗς . . . ἐλόμην*, which I recently took from Æneas. Cf. 5. 320 et seq. For the two accusatives, cf. 8. § 184. 1. There is a tmesis in *ἐπ'*—*ἐλόμην*. — *μήστωρε φόβοιο*. Cf. 5. 272. — *Διράποντε* of Nestor and Diomedes. — *τῷδε* refers to the horses of Diomedes, the preceding *τούτω* referring to those of Nestor. — *εἴσεται* has here the force of the subjunctive. Cf. Mt. § 201. 9.

116-123. *σιγαλόντα*. See N. on 5. 226. Heyne reads *φονικόντα*. — *τοῦ δ' ἰδὸς μεμαῶτος*, at him rushing right onward to meet Diomedes and Nestor. — *δ δ'*, i. e. Diomedes. — *ἐπερώησαν (=ἐπεχώρησαν*. Schol.), started back. — *τοῦ δ'* refers to Eniopeus. — *αἰδοί* where he was struck.

124-129. *πύκασε=ἐκάλυψε*. Eustath. — *ἡνίοχοιο* is the genitive of cause. — *ἀχνύμενός περ ἑταίρου*, although grieving greatly (περ) for his companion. — *οὐδ' ἔρ' ἔτι δὴν*, not long then indeed. — *ἐν ῥα*. See N. on 1. 405. — *ἐπέβησε*, he caused to descend. See N. on 1. 144.

130-134. *κα—ἐπῆν—εἰ μὴ—νόησε*. The apodosis as uncertain and doubtful is here contrasted with the protasis, as a thing certain and determined. Cf. K. § 339. 3. a. — *σῆκασθεν* (would have been penned up) refers to the Trojans. The assumption is that Hector would have been slain had not Jupiter interposed. — *ἀφήκ'*, sent forth. — *κάδ* (i. e. *κατὰ*)—*ἤκε*, cast down.

136-139. *κατακρήτην*, Epic 3 dual 2 aor. act. of *πρήσσω*, were terrified; literally, crouched, shrunk down. Cf. K. § 227. A. a. — *Νέστορα* is the object and *ἦντα* is the subject of *φύγον*, the reins fell from the hands of Nestor.

189-144. φάβοι' ἔχε μάνυχας ἵππους, *turn the solid-hoofed horses to flight*. — δ τοι, i. e. ὅτι τοι. — τότε refers (δεικτικῶς) to Hector. — εἰρύσσατο. Heyne writes εἰρύσατο, as if from βρύμαι. But cf. Butt. Lexil. No. 53. — οὐδὲ μὲλ' ἰφθίμος, *not if he were very strong*.

147-150. τίς' refers the grief of Diomedes to the boast which is supposed to be uttered by Hector. γὰρ in the next verse is therefore explanatory. Cf. Mt. § 615. — κραδίην καὶ θυμὸν synonyma conjuncta ἐμφατικῶς. Bothe. — φοβεύμενοι, *being frightened*. — ἀπειθήσει=καυχῆσεται. — τότε . . . χθόν. Cf. 4. 182; 6. 281.

154-156. ἀλλ', *yet, still*. The apodosis often takes this conjunction after εἰ, when the subjects are opposed, as Ἐκτορ and Τρώες καὶ Λαρδανίω-νες in this passage. Cf. Mt. § 618. Nestor here confers upon Diomedes the highest praise, when he tells him that no one will believe the boast of Hector. — τῶν, Epic for τῶν=ῶν, *quorum*.

157-160. φύγαδ' (=φυγῆνθε) is a form derived as though from φύξ. — αὐτῖς=πάντων. — χέοντο, *poured=cast*. — τῷ δ' ἐπὶ (=ἐπὶ τοῖς), *and besides*, i. e. in addition to the missiles which were cast at them retreating.

161-166. περί=very much. — ἔδρῳ, *in seat*, i. e. in precedence at feasts and councils. — γυναικὸς ἥρ' ἄντι τέτυξο, *you have become just (ἥρ') like a woman*. See N. on 2. 235. — ἔββα, *begone, away with you*. Similar to this is the Attic ἐς κόρυς. — κατὰ γλῆνῃ! *cowardly puppet!* γλῆνῃ literally signifies *the pupil of the eye*, and hence *the contracted image* seen in the pupil. — πάρος τοι δαίμονα δόσω (sc. κακόν)=πρότερόν σοι δαυατὸν δόσω. Crus.

168-171. ἵππους τε στρέφαι, (whether) *he should turn his horses*. "The alternative, ἢ μὴ στρέφαι, of which the omission indicates the warrior's extreme agitation, must be supplied." Trollope. — τρὶς μὲν—τρὶς δ'. See N. on 5. 486. — ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων, *from the Idaean mountains=from Mount Ida*, the plural referring to the peaks or summits of the mountain, on one of which (viz. Gargarus) Jupiter was seated. Cf. v. 48. — νίκην is in apposition with σῆμα.

177-181. νήπιοι. See N. on 2. 38. — οἱ ἄρα. See N. on 1. 405. — τῶνδε (δεικτικῶς). See N. on 1. 20) τεύχεα. Cf. 7. 436. — ἀβλάχρ'. See N. on 5. 337. — οὐδενόσση, *not deserving thought*. — τῷ, i. e. ταῦτα. — μνημοσύνη . . . γενέσθω, *then let there be a ("some." Crus.) remembrance of consuming fire=remember and have fire ready* that I may burn the ships. Notice the emphatic repetition of πῦρ in the next verse.

185, 186. Αἰθών, *Æthlon*, was a name given to this steed, on account of his bright or fiery color. Agamemnon had a horse of the same name (cf. 23. 295). So Achilles had one named Xanthus (cf. 3. 400), and Menelaus one named Podargus (23. 295). Nothing can be more natural than this address of Hector to his steeds, at sight of Diomedes turning his back to fly, and yet there are not a few critics, who have regarded it as so incon-

astent with the dignity of the epic, that they would reject the verse altogether. In my apprehension it is one of the most spirited touches in the whole Iliad, and is just what might be expected from a warrior, excited as was Hector to the highest pitch of enthusiasm by the prospect of victory. — ἀποτίνοντο is put in the dual, because the horses are regarded as two pairs. Cf. K. § 241. 5. R. 9. See also v. 191, *infra*.

192, 193. τῆς . . . Ἰδαι, *the fame of which now reaches to heaven* = has spread through the world. — κανόνας, "rods, passing across the inside of the shield, and serving for a handle." Felton.

195-197. δαυδάλεον δώρηκα. Diomedes had received this from Glaucus. Cf. 6. 235. — αὐτονυχί, *this very night*.

199. σέλοσθε indignant that Jupiter had forbidden her to assist the Greeks.

202-207. Δαναῶν is the genitive of cause. — Ἑλίκην τε καὶ Αἴγυς. In these two places Neptune had a temple. — ὅσοι, *as many as*, is in apposition with the subject of ἐδέλομεν. — αὐτοῦ . . . Ἴδῳ, *he would then be afflicted* (from his inability to accomplish his plans) *sitting alone there on Ida*. αὐτοῦ ἐνδ', *just there*.

213-215. τῶν δ' refers to the Greeks. — ὅσον . . . ἔργον, *whatever space from the ships the ditch separated from the wall*; or as some translate, *all the space from the ships to the wall, and from the wall to the ditch*. So Heyne takes the expression to include the whole entrenchment. It seems however preferable to refer it to the space between the wall and the ditch. — εἰλομένον. Cf. 5. 208.

219-223. αὐτῷ ποινύσασθαι, *he himself (at the same time) being actively engaged, or intent upon the same thing*. Great praise is here bestowed upon Agamemnon, that when all were flying in consternation, he was found by Juno vigilant, and intent on rallying the Greeks. — μεγακῆται, *vast, immense*. A similar usage is found in the expression which we sometimes hear in low language, *a whale of a thing*, i. e. a very large thing. The idea of greatness in this case may be taken from the etymological signification, which some give to μεγακῆτης, *having a deep hollow*. — μεσσάτῳ of the camp. — γεγυμένον (infinitive of purpose) ἀμφοτέρωσθε, *so as to speak aloud to (the forces at) either extremity of the ships*. γεγυμένον, 2 perf. of γεγωνίσκω as present. Cf. Soph. Gr. Verba, p. 110.

229-234. Cf. 2. 339. — εὐχῶλαί = αἱ καυχῆσαι. Schol. The explanation is contained in the following clause, ὅτε . . . ἔριστοι. — ἄς refers to εὐχῶλαί. — ἔσθασθε—πίνοντες. The asyndeton gives rapidity and life to the description. See Ns. on 2. 169; 21. 824; 22. 414. — ἑσθ'—πῆσσεσθ', *that you would stand against* = *were equal to*. Cf. Mt. § 572. I. 1.

240-243. ἐπὶ πᾶσι, sc. βομοῖσι. — δημόν καὶ μηρί' = *fat legs*. — αὐτοὺς refers to the Greeks.

246-251. νεῦσε, *consented*. — εἰ. See N. on 1. 104. — οὐδ' ἀπολάσθαι. See N. on. 3. 59 — τελευτάτων in reference to auguries. Some

omens were more significant and certain than others. In the application of this omen, Hector is to be understood by the eagle, the Greeks by the fawn, which being dropped by the altar of Jupiter, showed that they would receive his protection. — *οἱ δ'*, i. e. the Greeks. — *ἄρ'*, surely, certainly.

254. *Τυδείδῳ πάρος, before* (i. e. in advance of) *Diomedes*.

262-266. *ἐπαιμένοι*. See N. on 1. 149. — *Τεῦκος* was step-brother to Ajax, and was the best of the Grecian archers. His exploits are here signaled.

270-272. *ὁ μὲν* relates to the wounded man. The construction of this subordinate clause in a co-ordinate form, is explained in N. on 1. 166. A similar construction is also met with in 1. 180. — *αὐτὰρ δ*, but he, i. e. Teucer. — *δύσκειν εἰς Ἀλάνδ'* for shelter and protection. Teucer, being an archer, did not encumber himself with the shield and heavy defensive armor of those who fought with the spear. — *δ δέ*, i. e. Ajax Telamon.

285-291. *ἐὺκλείης ἐπίθῃσιν*. See N. on 2. 234. — *πρεσβήϊον*, gift for old men; hence gift of honor. It is synonymous with *γέρας*. Cf. 1. 118. — *ἡ-εἰσαναβαίνοι*, who may ascend. For the optative, cf. Mt. § 528. 2.

293-299. *καὶ αὐτόν, even myself*, i. e. of my own accord. These words are to be constructed after *σπεύδοντα*. — *ὅση . . . πάρεστιν*, as far as my power extends. — *ἐξ . . . αὐτοῦς*, from the time we drove them (from the ditch) towards Ilium. It is singular that Bothe should refer this to the time, when the Trojans were shut up within the walls of the city and the siege commenced. — *τοῦτον* is employed *δεικτικῶς*. — *κύνα*. Teucer bestows this epithet on Hector, being vexed that he had aimed so often at him in vain.

302-308. *ὁ δ'*. See N. on 3γe, 2. 664. A series of actions referring to the same subject, is frequently in Homer carried on by *ὁ δέ*. Cf. Jelf's Kühn. § 655. Obs. 2. — *δέμας* is the accusative synecdochical. — *μήκων, a poppy*. This simile is one of exquisite beauty. Virgil has imitated it in the death of Euryalus (*Æn.* 9. 434). — *ἦτ' ἐνὶ κήπῳ*, sc. *ἐστὶ* from the preceding sentence *κήρη βάλεν*. Cf. Mt. § 556. Obs. 1.

320-328. *αὐτὸς δ'* refers to Hector. — *χερμάδιον*. See N. on 5. 302. — *αὐ-ἀνερύοντα*, while drawing it (i. e. the string) back. — *ἀποέργει, separates*. — *καίριον*. See N. on 4. 185. — *τῇ ῥ' ἐνὶ κήπῳ*, upon this very (ἄρα) place, is a varied repetition of *παρ' ἄμυν*. — *οἱ* refers to Hector and depends upon *μεμαῶτα*, as he was rushing against him. — *ῥῆξε δέ οἱ νεύην*, and it (i. e. the stone) broke the string of the bow.

337-342. *οἱ . . . Ἀχαιοῦς*, and they drove back the Greeks straight from the deep trench. — *σθένει βλεμεαίνων* "viribus ferociens." Trollope. — *ὥς δ' ὄρε*. This fine comparison lies in the words *κατόπισθε* and *τὸν ὀπίσσω*. As the dog hangs upon the haunches of a wild boar or lion, so Hector hung upon the rear of the Greeks, and slew the hindmost. As in

the flight of the Greeks, the bravest who had previously fought in the van, would be in the hindmost rank, the objection, that Homer makes Hector content himself with attacking the feeblest of his foes in the rear, is groundless.

343-349. σκόλοπας. Cf. 7. 441. — ἔβησαν φεύγοντες=*fled across*. — τε κεκλόμενοι καὶ—εὐχετόωντο. As these sentences are rendered coordinate by the connectives, regularity of construction would have required a verb instead of the participle in the former clause. In prose we also find a participle in one sentence, and a verb in another. Cf. Thucyd. IV. 100. § 1. — Γοργοῦς ὀμματ' ἔχων, *having the eyes of a Gorgon*, i. e. a fierce and terrific look.

353-355. κεκαδησόμεθ', Epic fut. of κῆδω, perf. κέκηδα, *to be anxious*. — ὅσπασίον περ, *although in the last extremity*. — δὲ=γάρ. — δῆ, *already*.

357-365. καὶ λίην, *and certainly*. — οὗτος—δέσειεν. The protasis commences with ἄλλα πατήρ (v. 360). See N. on 5. 23. — οὐμός, i. e. ὁ ἐμός. — ἀλιτρός, *unjust*. — ὁ οἱ=ὅτι οἱ. — υἱόν, i. e. Hercules. — κλαίεσκε, *used to weep*. — πρὸς οὐρανόν, i. e. looking towards heaven. — ἐπαλεξήσουσαν denotes purpose. See N. on 1. 13.

366-368. τάδε refers to Jupiter's opposition to the wishes of Minerva. — ἦδε' for ἦδειν. — πυλάρτας, *the gate-keeper*. — προὔπεμψεν refers to Eurystheus. — ἔζοντα. See N. on ἐπαλεξήσουσαν, v. 365. — κύνα, i. e. Cerberus. — Ἀΐδαο is the possessive genitive.

370-372. Cf. 1. 500 et seq.

378-380. ἔσται μάν, sc. χρόνος. — ὅτ' . . . εἴπῃ is spoken ironically. — ὅφρ' ἂν, *whilst*. — νῶϊ depends on γηθήσει, *will rejoice over us*. — προφανείσα is constructed with γηθῆω, cf. K. § 310. 4. c. — κορέει, fut. for κορέσω. K. § 223. 3. — πεσών refers to τίς.

381-383. Cf. 5. 719-721.

384-396. Cf. 5. 733-752.

398. χρυσόπτερον, *golden-winged*. This is said to be the only line in Homer, which is opposed to Voss's assertion, that none of Homer's gods are winged.

399-408. πάλιν τρέπε, sc. αὐτάς. — οὐ—καλῶς, *not well* (for them), is a litotes for δεινόν or κακῶς. — σφῶϊν is the dat. incommodi. — αὐτάς is opposed to ἱππους. — ἀπαλδήσεσθον is used passively. — μάργπτρσι, sc. αὐτάς. — ἐνικλᾶν, poet. for ἐγκλᾶν. Crus.

409-412. ἀελλόπος, *swift as the tempest*; literally, *storm-footed*, contracted from ἀελλόπους. Cf. R. § 215. 5. — κατ' Ἰδαίων ὀρέων. See N. on v. 170. — πρώτῃσιν πύλῃσιν, *in primo aditu portæ*. Heyne. — ἀντρομένη, sc. ταῖς δευαῖς.

423. These words are referred by some to Minerva, but it is better with Heyne to consider them as addressed to Juno. The apodosis is to be supplied here as in 1. 341, (it will be at your peril) *if you shall dare*, etc.

Ernesti supplies the sense thus: *at tu profecto ferocissima et audacissima (sis) si revera vis*, etc.

427-431. *οὐκέτι* . . . *ἔω*, *I will no longer permit* (=advise). — *κεῖνος* refers to Jupiter. — *τὰ ἑαυτοῦ* = *taking his own counsel*. — *Πρὸς* . . . *δικάζετω*, *let him decide between the Trojans and the Greeks*.

437. *τεταπνέναι ἤτορ*, *being sorrowful in mind*. For the construction, cf. S. § 182.

440-446. *Ἑρμολύμας*. See N. on 7. 455. — *ἀμ βωμοῖσι*, *on pedestals*. — *λίνα*, *linen*, is the accus. plur. Cf. K. § 214. R. 2. — *ἑαυτὸς*—*Ζεὺς*, *Jupiter himself*. — *τῇ—πρὸς*. See N. on 1. 104. — *οἷας Διὸς ἀμφίς*, *alone apart from Jupiter*. — *δ ἔγνω* the mind of the goddesses. — *ἔσω ἐνὶ φρεσὶ* is the local dative, serving to define more particularly the verb *ἔγνω*.

448-456. *Σὴν*. See N. on 2. 276. This speech of Jupiter is exceedingly sarcastic and provoking. — *πᾶντος—οὐκ*, *in no respect*. — *οἷον* . . . *ἄκρωτος*, *such is my strength and invincible hands*. — *με τρέψαιον* to flight, or perhaps in the sense of *defeat my purpose*. — *μέμερα*, *sad, pernicious*; literally, *keeping the mind in suspense*. — *πληγέντε* is in the masculine, although referring to female divinities. This disagreement in gender is frequent, not only in the poets, but also in prose writers. Cf. Mt. § 486. 1; K. § 241. R. 10. b. — *ἔν'* . . . *ἔστω*. Cf. 5. 360.

457-461. Cf. 4. 20-25.

463-468. Cf. vs. 32-37.

470. "Jupiter now discloses, in part, the divine decrees in relation to the destruction of Troy. He hints at the death of Patroclus, which is to call Achilles from his fleet to take part again in the war, for the purpose of avenging his slain friend." Felton. — *ἡοὺς* is the genitive of time.

474-483. *πρὶν ὄρδαι* (see N. on 1. 98)—*Πηλεΐωνα*, *before the son of Peleus be roused*. — *ἔτι*, *thus*. — *τὰ νεῖατα πέλαδ'*, *the extreme boundaries*, is the terminal accusative. — *ἱεῖαι* to stir up a rebellion against Jupiter. — *αὐγῆς* depends on *τέρεοντ'*. — *Ἑπερίορος Ἡελίοιο*. In Homer, Hyperion = Helius. The Schol. however, makes it a contraction of *Ἑπεριονίων* = *Ἑπεριόνης*, as Hyperion in the Theog. of Hesiod is made the father of Helius. Some with much reason derive it from *ἐπὲρ λόν*, *that goes over us*, and explain it accordingly. — *ἐπεὶ* . . . *ἄλλο*, *since nothing is more shameless than thou*. *σέο* is put for *σοῦ*.

487. *ἀέκουσιν*, *unwilling* that day should close, since they would be checked thereby in their victorious career.

490, 491. *ποταμῷ*, i. e. the Scamander. — *ἐν καθυρῷ* (sc. *τοπῷ*), *in an open place*, i. e. a place free from dead bodies, as appears from the following clause, *ἔδῃ* . . . *χῶρον*, *where the ground appeared among the dead*, i. e. where the ground was so clear of dead bodies as to be seen.

498. *νῦν* is to be constructed with *ἀπονοστήσειν*.

506-510. A zeugma operates in οἶνον οἰνίζεσθε, σῖτόν τ'. — μέσφ' ἡδὺς = μέγρι τῆς ἡμέρας. Schol. — διὰ νύκτα = by the assistance of the night.

512-514. ἀλλ' ὅς. Heyne supplies φυλαξόμεθα, *cavebitur*. — τίς = many a one. — βέλος is put for wound. — οἰκοδι, i. e. in Greece. — νῆες ἐπιδρόσκων, while leaping into their ships.

517. ἀγγελλόντων is put for ἀγγελλέτωσαν.

519-531. λείψασθαι, place or dispose themselves for the purpose of keeping guard. — λόχος of Greeks. — ὅς μὲν νῦν ὀγῆς, sc. ἔστιν. — τὸν δ' corresponds to ὅς μὲν. — ἐπὶ νυκτί, in the night. — σὺν τεύχεσι is constructed by Clarke and Heyne with ἐγείρομεν ἄξυν Ἄρηα. It is more natural, however, to construct it with δουρηχδίττες. Cf. vs. 376, 388; 5. 737.

532-540. ἴσσομαι = I will know, i. e. I will find out by experiment. — ὁ Τυδείδης. Cf. 1. 11. — τείχος. Cf. 7. 436. — ἦν ἀρετὴν διαίσεται, shall prove his valor. In 13. 277, διαίσεται has the passive sense. — ἑταῖροι, sc. κείσονται. — ἡλίου ἀνιόντος, the sun rising = at sunrise. — αἶριον. The repetition of this word accords well with the boastful tone of the speech. — εἰ γὰρ . . . ἀθάνατος — ὅς νῦν ἡμέρη ἦδε, would that I were thus immortal (= would that I could be as certain of immortality), as now this (i. e. the coming) day will bring, etc. Cf. K. § 342. R. 2

553. ἐπὶ . . . γεφύρῃ. Cf. 4. 371.

555. ὥς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ κ. τ. λ. "This comparison is inferior to none in Homer. It is the most beautiful night-piece that can be found in poetry. He presents you with a prospect of the heavens, the seas, and the earth; the stars shine, the air is serene, the world is enlightened, and the moon mounted in glory." Pope. A parallel is found by Trollope in Scott's Minstrel, III. 29.

560. τόσσα refers to the fires.

562. χίλι' ἑρ'. Zenodotus reads μυρί' ἑρ', but this hardly accords with what is said in 2. 122.

ILIAD IX.

2-8. φύβα, poet. for φυγή. Some suppose that Flight is here personified; others take it in its usual sense, and translate *δεισέσις*, great. Butt. (Lexil. No. 66. § 5) refers it to a supernatural flight occasioned by the gods. According to Aristarchus φύβα differs from φόβος, in that it has the implied idea of cowardice. In Jahrb. Jahn und Klotz, p. 286, φύβα is translated *terror*, *panic*. Cf. Smith's Crus. Lex. — πένθει—βεβλήατο, dolore oppressi erant. — ὥς δ' . . . Ζέφυρος. In the principal winds Homer includes the intermediate ones. Hence in this place Zephyrus

unites with Boreas in blowing from Thrace, and in another place is said to unite with Notus. Cf. Nitzsch ad Odys. 2. 419. Boreas, as a mythical personage, was supposed to have his dwelling place in Thrace. — ὀρίετον—ἐχευαν. This exchange of the dual for the plural is quite frequent. Cf. K. § 241. R. 8. — ἐδαίετο, sc. πένδει.

11-14. κλήδην, *by name*. S. § 134. 5. — ἄνδρα ἑκαστον refers to the chiefs who usually met in council. — μηδὲ βοῶν in order that the Trojans might not hear them. — μελάνδρους, *black, dark*, as is the appearance of a deep fountain.

17-28. This speech is repeated from 2. 110-141, the verses 119-138 being omitted. It is probable that Agamemnon was now giving in earnest this advice to return home, although many critics suppose that, as before, he was merely sounding the disposition of the army.

84-86. πρῶτον = πρῶτερον. Reference is had by Liomedes to the reproach of Agamemnon in 4. 370 et seq. — διάνδιχα refers to σκῆπτρον and ἀλκήν. — μέγιστον, i. e. the best gift.

42-49. ὥστε νέεσθαι, *so as to return*. In no other place in the Homeric writings, is ὥστε found with the infinitive, except in Odys. 17. 21. — πᾶρ (i. e. πάρεστι) τοι ὁδός, *the way is open to you*. — εἰ δὲ καὶ αὐτοί, sc. θέλουσι φυγεῖν elicited from the preceding context. The tone or gesture of the speaker probably indicated this to the hearers. — φευγόντων, i. e. φεύγῃτων. — οὐὶ δ', *and we two*. — τέκμυρ. Cf. 7. 80. — σὺν θεῷ = *with favorable auspices*.

63-69. ἀφρήτωρ . . . ἀκρυόεντος, i. e. he who foment civil broils is fit for none of the relations of society. For the triplicity of epithets in v. 63, see N. on 5. 194. The genitive πολέμου is to be referred to S. § 193. — λεξάσδων for λεξάσδωσαν. — πᾶρα . . . ἐκτός, *along the dug ditch, without the rampart*, i. e. between the ditch and the wall. Cf. v. 87 infra. — ἔρχε, *begin, lead the way*. The reason is given in the next clause.

73-78. ἐποδείξῃ, *means of entertaining guests, abundance of provisions*. — βουλὴν is the cognate accusative of βουλεύσθω. See N. on 1. 162. — χρεώ, sc. ἰκάνει after which Ἀχαιοὺς is put as the terminal accusative. — ἐσθλῆς and πυκνῆς agree with βουλῆς understood. — τὰδε depends on γηθήσειεν.

91-93. ὀνείαδ', *food, a repast*. In 24, 367 it is employed in the sense of *valuable things*, which approaches nearer its literal signification, *useful things*, from ὀνέω, ὀνημι. — ὑφαίνειν μήτιν. See N. on 3. 212.

97-102. ἐν . . . ἔρξομαι, *in you shall I end, and from you shall I begin* (a hysteron proteron), i. e. my whole address shall be to you. In Agamemnon's readiness to listen to the advice of Nestor to reconcile Achilles, lay the only means of safety. — σέο . . . ἔρχη, *for it will depend on you* (cf. Odys. 6. 197) *what (counsel) shall prevail*.

106-112. ἐξέτι τοῦ ὅτε (i. e. ἔτι ἐκ τοῦ ὅτε) = ἐξ οὗ δὴ, *from the time when*. Cf. Odys. 8. 245. — Διογενὶ Βρισηΐδα κοῦρην. Bothe and Trol-

lope after Heyne read Διογενεὺς Βρισηίδα κόβῃην, 'put for Διογενεὺς Βρισηὶς κόβῃην. See N. on 2. 54. — ὃν . . . ἔτισαν, *although the immortals honored him; or the very same whom the immortals honored.* See N. on 2. 286. — ἔτι, *how that.*

116-127. ἀπρί, *worth, equivalent to.* Cf. K. § 187. 1. (2) d. — ἀήρ, i. e. Achilles. — ὑμῖν . . . δομήνῃ, *in the presence of you all I will enumerate the excellent gifts.* — πηγῶς . . . ἔροντο. See N. on 5. 194. — ποσσὶν = *speed.* — ἔροντο, 2 aor. 3 plur. of ἔρυναι. — ᾗ τόσσα γένοιτο — ὅσσα . . . ἵπποι, *with whom were as many prizes as these solid-hoofed* (see N. on 5. 236) *horses have brought to me.* ᾗ τόσσα γένοιτο should properly be placed after οὐδὲ . . . χρυσοῖο, the hyperbaton resulting from the mental excitement of the speaker. ἀέθλια, belonging to the antecedent, is here put by attraction with the relative clause. This is done to promote vivacity and emphasis.

131, 132. τότε, *then* (when the quarrel took place between Achilles and Agamemnon) = *formerly.* — ἦν — κόβῃην. The substantive, when inserted in the relative clause, does not require to be placed immediately after the relative. Cf. Butt. § 143. 12. — ἐπὶ. See N. on 1. 233.

135-146. εἰ δὲ ὤτρει responds to τὰς μὲν in v. 131. — οἶδαρ ἀρούρης, *the most fertile of lands; literally, the udder of soil.* Compare the Scripture expression, "land flowing with milk and honey." — τηλέγετος. See N. on 3. 175. — τῶν is the partitive genitive. — φίλῃν to Agamemnon. — ἀνδρόνῳ, i. e. for whom the bridegroom presents no gifts to the parents. In 13. 366, it means *without dowry* on the part of the parents.

151-160. βαθύλειμον, *having rich meadows; literally, deep meadows,* referring either to the depth of the soil, or to the tall grass growing thereon. — ἐγγὺς ἁλός, and therefore well situated for commerce. — Πύλου. See N. on 1. 247. — οἱ κε . . . τιμήσουσιν, *who will honor him with gifts like a god.* κε implies a condition to be mentally supplied, *if he shall come to them.* — οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ (sc. ὄντες) = ὑπ' αὐτοῦ ἀρχόμενοι. Stadelmann. — τελέουσι is the contracted future. Cf. S. § 109. N. 1. — δέμιαστας refers to tribute regulated by law, and is therefore opposed to δωτήρησι, *voluntary gifts,* in the preceding verse. — μεταλλάξαντι χόλοιο contains the protasis, *if he will cease from his anger.* — ὅσον, *by as much as = because.*

164-171. οὐκ ἐτ' ὀνοῦσθ', *not to be despised = desirable, distinguished.* Cf. Butt. Lexil. No. 1. § 7. — διδοῖς = δίδως. Crus. — οἱ κε = ἴσα κε. Mt. § 528. 3. — εἰ δ', ἄγε. See N. on 1. 802. — ἐπιόφμαι, (Epic futuro of ἐφορᾶν), *I will choose,* is to be distinguished from ἐπιόφμαι, which never has the sense *to select, choose.* — πιδέσδων may be made in the plural (contracted for πιδέσδωσαν), or in the dual referring to Ajax and Ulysses, as Phoenix was simply the guide or conductor of the embassy. — φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ. *bring water for our hands.* This was a religious ceremony, observed previous to entering upon an important undertaking. — εὐφρ-

μῆσαι refers primarily to refraining from any ill-omened expression, and hence to keeping silence during a religious observance.

180. *δενδύλλον ἐς ἕκαστον*, turning his eyes upon each. — Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα, and most especially upon Ulysses, upon whose wisdom and eloquence the success of the embassy mainly depended.

187-194. *ζυγόν*, the cross-bar by which the extremities of the lyre were joined together, and in which the pegs were inserted. — ἦστο, was sitting, pluperf. as imperf. of ἕδ. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 153. — *ὅποτε λήξειεν δίδων*. See N. on §. 55, 216. — τὰ δὲ βάρη refers to Ajax and Ulysses. See N. on v. 166. — *ἴδασσεν* for *ἔδασσεν*, *sedebat*.

196, 197. *δευκνύμενος* = *δεξιόμενος*. Eustath. Cf. Butt. § 114. Δ. — ἦ . . . *χρεώ*, sc. *ἰκάνεαι ὁμῶς*.

202, 203. *καθίστα* for *καθίστη*, 2 pers. sing. pres. imperative active. — (*ωρότερον* (sc. *ὕδωρ*), containing less water, stronger; literally, more undiluted with water.

209-212. *τῷ*, for him, i. e. Achilles. — *αὐτὰρ . . . ἔκδη*, but when the fire had burned down. — *καὶ φλόξ ἐμαράνθη* is epexegetical of the preceding clause.

219-224. *τοίχου τοῦ ἑτέροιο*, against the other wall, is the genitive of place. Cf. K. § 271. 1. — *νεῦσ' Ἀίας Φοῖνικι* to open the business of the embassy. Ulysses, however, anticipates him, contrary probably to the original arrangement of the order in which they were to speak, being impelled by a desire to commence an affair of such moment, with a caution and delicacy which the aged Phoenix might not observe. — *δεῖδεν'*, pledged, 3 sing. pluperf. (as aorist. S. § 133. Δ) of *δεῖκνυμι*.

225-625. The speeches which now follow are models of their kind, and highly characteristic of the speakers. Ulysses with his accustomed art and eloquence depicts the distressed condition of the Greeks, against whom Hector, inspired by Jove and aided by his lightnings, rages terribly, and whom he waits with impatience for the morning to utterly destroy—he refers to the parting command of Peleus to his son, to abstain from contention, and then enumerates the gifts promised by Agamemnon, and entreats him to pity the Greeks, who will honor him as a god, if he will cease from his anger. He then closes with another appeal to his personal pride, by referring to the threats of Hector. The reply of Achilles is modest but stern and inexorable. Phoenix then with the garrulity of age makes a long and rambling speech, interspersed with pathetic expostulations and containing several stories, and ends by urging the hero to return to the Greeks and protect their ships. But Achilles remains inflexible. Ajax, indignant at the haughty and unyielding temper of Achilles, advises their immediate return to the army, and closes his short address by urging once more upon Achilles, his reception of the friendly gifts and reconciliation with Agamemnon. In reply Achilles courteously but firmly adheres to his determination to abstain from battle, until Hector shall attempt to fire the ships.

of the Myrmidons, when his victorious course will be checked. Such is a brief outline of these speeches, which form one of the most interesting portions of the Iliad.

225-231. ἐπιθενεῖς, sc. ἰσμέν. Cf. Butt. § 129. N. 7. — πᾶρα, i. e. πᾶρεσσι. — δαίνυσθ', i. e. εἰς τὸ δαίνυσθαι. Crus. — μέμελεν, sc. ἡμῖν. — ἐν δοίῳ, in doubt. Eustath. supplies ἰσμέν, but Crusius prefers ἰστί. — νῆας ἐσσελμους depends on σασσέμεν. The hyperbaton is well suited to the excitement of the speaker.

234-239. οὐδ' ἐτι . . . παύσασθαι, *they purpose* (literally, *affirm, say*) *no longer to hold back, but to fall upon the black ships*. — Ἐκτωρ δὲ μέγα κ. τ. λ. Nothing could be more adapted to arouse Achilles, than this reference to the prowess of Hector, and his exultation in view of the destruction of the Greeks. — θεοὺς adverse to his success.

241, 242. γὰρ introduces the reason why Hector prayed for the speedy approach of morning. — πυρὸς is the genitive of material.

248-251. ῥέουσθαι = σάφειν. Cf. 5. 344. — αὐτῷ τοι, to yourself. — οὐδέ τι . . . εὐρεῖν. The order is: οὐδέ τι μῆχος ἔστι εὐρεῖν ἄκος βεχθέντος κακοῦ (*when the evil is done*). — φράξεν, reflect. Cf. N. on 1. 84.

262. εἰ δέ, sc. βόλαι. See N. on 1. 802.

300-304. κηρόδι μᾶλλον, *very much in your heart* = from the bottom of your heart. — ἄλλους in opposition to Ἀτρεΐδης. — δὲν ἔς. See N. on 8. 2. — εὔν . . . ἔλαις. For this allusion to Hector, see N. on v. 237. — ἐπεὶ . . . ἔλδοι. Cf. K. § 888. 1.

311-318. ὥς . . . ἄλλος, *so that you may not sitting by me complain* (=urge me with your complaints) *one after another*. — τρύζητε properly signifies *to moan* as a turtle dove (τρύζων). — ἔς-εἴτη. For the subjunctive, see N. on 1. 189. — ἡμεγ' is the object of πεισέμεν. — ἴση . . . πολεμίσοι, *there is an equal reward to him who remains* (at the ships) *and to him who fights much*; literally, *if any one fights much*.

320-326. κάτθαν' (Epic aor. of καταθνήσκω) . . . ἰσργάς, *the man who is inactive and he who does much, die alike*. — οὐδὲ . . . περικεῖται, *nor have I any advantages*; literally, *nor does any thing lie around me*, i. e. over and above what others have. — ἡμεῖα . . . πολεμίζων, *I spent bloody days in fighting*. The participle here denotes manner. S. § 225. 3.

335-343. τοῖσι μὲν ἡμεῖα κεῖται, *to them they remain undisturbed*, i. e. the other chiefs have undisturbed possession of their gifts. — ἦ . . . Ἀτρεΐδαι, *pray, do the sons of Atreus alone of men love their wives?* Cf. K. § 344. 5. a. — τὴν αὐτοῦ, *his own spouse*. — κῆθευ, sc. τὴν αὐτῆς. — δουρικτητὴν περ δούσαν, *although she was obtained in war* (=a captive). See N. on 1. 181.

346-348. ἀλλ' . . . φραζέσθω. Trollope thinks there is an allusion to what was said by Agamemnon in 1. 175. — ἦ μὲν imparts irony to this passage. The allusions to the defences of the Greeks (cf. 7. 436-441) are very sarcastic and cutting.

351-356. ἀλλ' οἷδ' ἔς, *not even thus* with all his ramparts and defences. — σθένος *"Εκτορος, the might of Hector = the mighty Hector.* See N. on 2. 658. — ὅσον, *as far as.* — ἐς Σκαῖς τε πύλας is put, says Stadelmann, by a kind of attraction for ἀπὸ Σκαίων πυλῶν. The idea is, that Hector came forth from the Scæan gate only as far as the beech-tree (φηγόν. See N. on 5. 693). οἷον is taken by Crusius, adverbially. — εὔν δ' is to be constructed with δέψαι.

361. ἐν = in the ships. — ἐρεσσέμεναι depends on μεμαῶτας.

370-379. ἀμπαδόν, *openly, publicly.* The reason is given in the next clause. — ἄλῃς δέ οἱ (sc. ἔστω), *let it be sufficient for him, enough for him,* that he has ill-treated me once and escaped with impunity. — ἄλλα ἔκηνλος ἐρπέρω, *and let him go unhindered (by me) to ruin.* Bonnycastle (Class. Mus. Vol. VII. p. 885) gives this turn to the passage, *enough for him; let him perish in contempt like a fool, for the all-wise Jupiter will deprive him of his senses.* There must be some alteration in the text to obtain this meaning. — τίω . . . αἶσιν, *"I value him equally with a hair, i. e. none at all."* Smith's Crus. Lex. — δεικάκις . . . τόσα, *ten and even twenty times as much.*

381-384. Θήβας. This reference to the greatness and opulence of Thebes is very valuable, as almost all traces of its magnificence had passed away, before the age of authentic history began. This city is called in Scripture No or No-Ammon, and its wealth and population are referred to in Jer. 46, 25; Ezek. 30, 14, etc. Cf. Trollope's Note on this passage. — δόμοις ἐν, *within mansions.* — ἑκατόμυλοι, *one hundred gates.* — ἀν' ἐκάστην, sc. πόλιν. — ἐξοικνεῦσι, *go forth.*

401-411. οὐ . . . ἀντάξιον, *for not to me* (i. e. in my estimation) *an equivalent for life.* Some may prefer to render ἐμοί as the subjective genitive. See N. on 1. 104. For the genitive after ἀντάξιον, cf. K. § 275. 3; S. § 200. N. 2. The subject of this clause is Ἴλιον, the following clause, οὐδ' ὅσα . . . ἐκτῆσθαι, being climacteric. — τοπρὺν . . . Ἀχαιῶν. Much of the wealth of Troy had been exhausted by the long seige. — Πυδοῖ. This shows that the temple of Apollo had become very rich, even so early as the time of Homer. Its subsequent wealth and magnificence are referred to by many of the Greek writers. — ἀνδρὸς . . . λειστή, *but the life of man is not to be plundered that it should return again,* i. e. the breath, when once it has left the body, cannot be restored by plunder. This sense is demanded by the antithesis with the two preceding verses. ληϊστή is a verbal from ληΐσθαι. S. § 142. p. 217. — μήτηρ . . . τέλοσθε, *my mother says that double fates lead me to the end of death.* Cf. 1. 351, 416. Bothe after Bentley would read γάρ τ' ἐμέ, on the ground that the pronoun is emphatic, the intimation being that only one destiny belongs to a common man.

418-422. ὅθι = εὐπρόσθε. Eustath. — τέκμυρ. See N. on 7. 30. — μάλα belongs to ἐντρέψαι in the sense of *in earnest.* — χαῖρα εἰ

protection. — τὸ γὰρ, *for this*, i. e. the duty of making a report. — γερόντων = ambassadors.

425-429. ἰσχυρή, *efficient, effective*. Supply ἐστὶ. — ἐμεῦ ἀπομνησάτω, *while I continue to be angry; while my anger continues*. See N. on l. 88. — ἀνὰ γὰρ, *by compulsion = against his will*. — δ' = *however*.

434-443. μετὰ φρεσὶ—βάλλειν, *you resolve; literally, cast in your mind*. — πῦρ with which the Trojans were threatening the Grecian ships. — αἶδι, *here at Troy*. — ῥήκιον, *young, a boy*. "Eustathius says that according to some of the ancients, Achilles was only twelve years of age, when he went to Troy." Pope. — τῶδε refers forward to the qualities of a hero spoken of in the next verse. The infinitives here denote the purpose of προέηκε, answering to the Latin supine.

446. γῆρας ἀποξέσας, *having stripped off my old age*. The imagery is either borrowed from serpents that cast their skins (cf. Smith's *Crus. Lex.*), or from the scraping off the rougher and outer rind or skin, in order to make smooth. Thus in order to make Phoenix young, his rough and wrinkled skin would have to be, as it were, scraped off for that purpose. Cf. Butt. *Lexil.* No. 28. § 2.

451-457. λισσέσκετο γούνων. For the construction of the genitive, see N. on l. 407. — στυγερὰς, *hateful*. — Ἐρινύς for Ἐρινύιας. "The Erinnyes," says Crusius (*Lex. sub voce*), "are the symbol of a guilty conscience, which follows every act of impiety, and especially of the curse which rests upon any wretch who violates the most sacred duties of humanity, such, for example, as relate to parents, kindred, and suppliants." Cf. Muller *Eumen.* 186; Keightley's *Mythol.* pp. 47, 196; Smith's *Dict. Gr. and Rom. Mythol.* vol. ii. p. 91. — εἶσιν, *his*, i. e. Amyntor's. The purport of this curse was that Phoenix should be childless. — Ζεὺς καταχθόνιος, i. e. Pluto.

485. καὶ . . . Ἀχιλλεῦ, *and I have rendered you, O Achilles equal to the gods, thus great (as you now are)*. — ἐκ θυμοῦ φιλεῖν, *loving you from my soul*. The reason is given in ἐπεὶ οὐκ ἐδέεσκες κ. τ. λ.

504-513. αἰ . . . κιοῦσαι, "*who take care to walk behind Ate*." Crus. Some render, *who following after Ate are full of care*, reference being had to their anxiety to repair the mischief she has done. — φθάσει . . . ἀνδράποιν, *and she goes before them over the whole earth, doing injury to men*. Or if with Köppen, Spitzner, and Bothe, we erase the comma after αἰαν, it may be rendered, *she anticipates them (i. e. Aἰαντ) in reaching every land* (by præg. constr. of ἐπὶ. See N. on l. 55), *and doing injury to men*. There is no essential difference in the two interpretations. — πόρε . . . τιμὴν, *and do you grant also that honor may follow (= be present with) the daughters of Jove* (by listening to the prayers of the embassy). — ἦτ' . . . ἐσθλῶν, *which bends the mind of other good people*, i. e. for the sake of which when wronged they suffer themselves to be appeased.

539-541. χλοῦνην. The etymology of this word is obscure, and hence

it has received the various interpretations, *well-fed, solitary, farming, fierce, castrated*, etc. The sense which makes it = *ἀφριστής, raging, foaming*, appears on the whole to be preferable. — κατὰ πόλλ' ἤρθεσκεν ἔδω. The Greeks sometimes seem to reverse the rule, that the main action should be expressed by the finite verb, and the subordinate circumstance by the participle. Cf. Butt. § 144. 5. — πᾶλλὰ . . . μακρὰ, *for many tall trees did he utterly* (literally, *torn up from their foundation*) *prostrate upon the ground*.

555-565. ἦτοι δ' μητρὶ κ. τ. λ. The legend of the fire-brand, upon the preservation of which the life of Meleager depended, but which was burned by his mother, was framed at a later date. — τῇ δὲ refers to Cleopatra. — Ἀλκυόνην, *Alcyone*. The legend is that the wife of Ceyx, hearing of the shipwreck of her husband, threw herself into the sea, and was changed by Jupiter into a kingfisher (ἀλκυόν), whence she was called Alcyone. Heyne and Spitzner read in this place ἀλκυόνην, and suppose the comparison to lie between the tender wallings of the kingfisher, a thing frequently mentioned by the poets, and those of Marpesa separated from her husband. — τῇ . . . τέσσων, *he (Meleager) sat beside her nursing his bitter rage*.

612-615. μὴ . . . ἔχειν, *disturb not my soul with weeping and lamentation*. — καλὸν belongs to κείνῃ the subject of the sentence.

624-642. The character of Ajax is well preserved in this short speech of his. Plain and straightforward in all his words and actions, he scorns to stoop to entreaties, but respectfully and earnestly requests Achilles, to lay aside his wrath and come to the assistance of the Greeks.

639, 640. ἐπὶ τῇσι, *in addition to them*, i. e. the seven maidens. — ἐκπυρόφιοι . . . Δαναῶν, *for we (sent) from the army* (literally, *multitude*) *of the Greeks are under thy roof*, i. e. are thy guests, and have therefore some claim upon thy magnanimity.

645. μοι κατὰ θυμόν, *according to my mind* = *agreeable to me*. For the dative, see N. on l. 104.

655. καὶ μμῶντα, *however furious*. The participial clause forms an antithesis to the verb in the principal clause. Cf. 13. 787; 16. 627.

661-663. λίνου . . . ἔσπον, *and the delicate nap of linen*. λεπτὸς ἔσπον is put tropically for *very fine, beautiful*, since the fineness of woollen fabrics is tested by their naps. Cf. Butt. Lexil. No. 33. § 4. — μυχῷ in the local dative.

699-709. ἄλλως, *otherwise*, i. e. without those gifts and entreaties. — ὅπνότε . . . ὄσπρ, *whenever his mind impels him or a god excites him*, but not before. — καὶ δ' αὐτός, *and do you yourself*. This speech of Diomedes is short, to the point, and in fine keeping with his brave and chivalrous character.

ILIAD X.

1-4. ἅλλοι as opposed to Agamemnon. — πανχίος, *the whole night*, is an adjective taken adverbially. S. § 158. 3. — Ἀτρεΐδην—ἔχε. Cf. 2. 2.

5-10. ὡς δ' ἔτ' ἄν. Cf. 2. 147. — ἀδέσφατον. See N. on 3. 4. — ἥ . . . πευκεδάροιο, or *somewhere the vast mouth of bitter war* (= a great war). Some refer this to an impending battle, when Jove gives signs of anger, others to the desolations of war. — ὡς πικρὸν', *thus frequently*, i. e. Agamemnon's sighs were as frequent as the flashes of lightning before a tempest. — ἀνεστενάζει', *groaned heavily*. Some read ἀνεστενάζει.

14-19. ἀλῶν . . . ἀνδράπων. The Trojans were passing the night in joyous anticipation of the victory which awaited them the next day. The contrast between their noisy and illuminated camp and the silence and darkness which reigned in the Grecian host, reduced Agamemnon almost to despair and caused him to repair to the tent of Nestor in order to avail himself of his wisdom and experience. — ὅτ'—ἴδοι, *whenever he saw*. See N. on 2. 794. — πολλὰς . . . χαίτας, *he drew many hairs from his head by the roots*. — Διτ depends on ἔλκετο as the dat. commodi. Some supply and translate, *accompanying Jupiter*. The Schol. supplies ἀποδυρόμενος. — εἴ τινα. Supply σκοπεῖν or πειρᾶσθαι. See N. on 1. 66. — οἱ σὺν, i. e. σὺν οἱ.

22-28. μήτι πᾶδοιεν, sc. δεδοικότε. See Ns. on 1. 26; 5. 487. This expression is euphemistic, being put, as Crus. remarks, for μὴ κατὰ πᾶδοιεν. — πούλῃν ἐφ' ὕγρην, *upon or over the wide sea* (literally, *water*. See N. on 14. 308). — ἐρμαινόντες, *purposing, meditating*.

39-41. μὴ . . . ἔργον, *lest no one will undertake this work*. See N. on 1. 28. — μάλα . . . ἔσται, *he will be a very bold man who undertakes to reconnoitre the enemy*.

43-50. χρεὼ (sc. γήγνηται) . . . σέ, *there is need to me and thee of counsel* = *I and thou have need of counsel*. In this elliptical use of χρεώ, it is followed by the accusative of person, like χρεή. Cf. K. § 279. R. 4. — ἐρρόσεται (see N. on 5. 344) is explained by Matthiæ (§ 527. Obs. 3), as the future used for the subjunctive. — μετρίσασθαι, *has devised, planned*. Opposed to this is ἔρρεξε in the next verse. — αὕτως, *thus*, i. e. in the performance of these great deeds.

57-59. κείνῳ . . . πιδόλωτο, *for to him they will most especially listen*. See N. on 2. 160. — ἐπετράπομεν, sc. σημαίνειν φυλάκεσσι from v. 58.

61-65. πῶς γὰρ μοι. See N. on 1. 123. — μύθεω = *by thy order*. — αἰδοί (i. e. with the guard. Cf. vs. 125, 126) μένεν (see N. on 1. 20). Supply from the preceding line ἣ κελεύεις ὦς. — μήπως ἀβροτάξωμεν (Epic for ἀβροτάξωμεν) ἀλλήλοιν, *lest we some how miss one another*.

67-71. ἐγρήγορσαι corresponds to ἐγρήγορε, on which word, see N. on 7. 371. — πατρώδεν ἐκ γενεῆς, *from his father's family*. The reason is given in πάντας κυδαίνων. — ἀλλὰ . . . πορεύμεθα, *but let us ourselves also labor* in personally summoning the chiefs. — ἐπὶ . . . τοῖ (i. e. ἐφ' ἡμετέροισιν), *upon us when born* (= at our birth), i. e. such is our destiny.

88-99. γνῶσαι is put for the imperative γνῶδι. Cf. Mt. § 498. c. β; K. § 255. 4. — ἀλαλούκημαι, *I am greatly troubled*, a reduplicated perf. pass. used as a present with intensive force. Cf. Carmichael Gr. Verbs, p. 19. — κραδίη . . . ἐκδρόσκει, *my heart leaps forth from my breast*, i. e. beats with violence through my anxiety. — μὴ . . . κοιμήσονται, *whether exhausted by toil and (oppressed) by drowsiness they slumber*. For μὴ in an indirect question, cf. K. § 344. d.

105. νῦν is here an adverb of time, although its usual force is that of a weak illative.

110-118. Αἶαντα ταχύν, i. e. Ajax Oileus. — καὶ τοῖσδε, *those too* refers forward to Αἶαντα (i. e. Ajax Telamon) and Ἴδουμένηα. — φίλοι περ ἰόντα. See N. on 1. 131. — κατὰ πάντας ἀριστείας depends in construction upon λισσόμενος. — οὐκέτι' ἀνεκτός, *no longer endurable*.

123-127. ποτιδύμενος for προσδύμενος, and this for προσδεχόμενος, *wailing, expecting*. — ὁρμήν, *impulse, movement*. — ἐμὲ πρότερος, *before me*, i. e. at an earlier hour than I arose. — ἴα . . . ἡγήρεσθαι, *for there (ἴα=ἐνταῦθα) I ordered them to assemble*.

147. βουλὰς βουλεύειν. Cognate accusative. S. § 181. 2. — ἥ . . . μάχεσθαι, *whether to fly or fight*. Crusius constructs this in the sense of περὶ τοῦ φεύγειν ἢ μάχεσθαι.

152-158. ἔγχεα . . . ἐλήλατο (sc. εἰς τὴν γῆν), *and their spears were stuck upright in the ground on their points*. The σαυρωτήρ was a pointed cap of bronze inclosing the bottom of the spear, and by means of which being forced into the ground, the weapon stood upright. This was commonly done when the warriors were taking their rest. Cf. Virg. *Æn.* 12. 130; 1 Sam. 26. 7. — λαξ ποδὶ κινήσας (sc. αὐτόν), *moving him with the heel of his foot*.

160, 161. ἐπὶ θρωσμφῷ πεδίῳ, *upon the heights of the plain*. This is spoken of the elevated portion of the Trojan plain, lying between the high bank of the Scamander (cf. N. on 5, 26) and the camp. — εἶται, Epic for ἦνται. — ἔγχεϊ νῦν. S. § 195. 1.

164-167. σχέτλιος, *powerful, hardy*, is here employed of the untiring activity of Nestor, and is therefore to be taken in a good sense. — ἀμύχανος, *unsubduable by fatigue, want of rest, etc.*

173-175. νῦν γὰρ δὴ, *for now indeed*. — ἐπὶ . . . ἀκμῆς, *it stands upon the edge of a razor*, i. e. is extremely doubtful. The expression passed into a proverb, to denote that one was in the extreme crisis of his fate. — ἥ-ἤέ, *whether-or*. — Φυλῆος υἱόν, i. e. Meges.

183-185. *δε—δυσωθήσονται*. In comparisons the indicative is employed, when the comparison is considered as an actual fact, otherwise the aorist subjunctive is used, the mode-vowel being often shortened, so as to retain the appearance of the future. Cf. K. § 843. R. 1. — *ἀπό τέ σφισιν ὕπνοι δλωλεν* = *οἱς ὕπνοι ἀπόλωλεν*. See N. on 6. 147.

187-189. *ὧς, ἰλυσ*. — *κακὴν, evil, dreadful*, on account of their imminent danger. — *ἐπὶ—λόντων, advancing* to attack the Grecian camp.

205-212. *δυνῶ τολμήεντι, of daring mind*. — *εἰ τινα που*. For the ellipsis, see N. on 1. 66. — *ἄσσα . . . σφίσιν* is in epexegetical apposition with *φῆμιν*. — *ἀπόπρσθεν, at a distance* without approaching nearer. — *οἰ—κλέος*. See N. on 1. 104. — *ὑπουράνιον, under heaven*, i. e. throughout the world.

222-224. *εἰ τις—ἔπειτο—ἔσται*. For the future in the apodosis, cf. Mt. § 524. 3. — *ὄν . . . ἐνέησαν, when two go in company, the one perceives before the other*. *ὄν* is taken adverbially. *δὲ' ἐρχομένω* is put in the nominative by attraction with *δ*, which follows in partitive apposition. See N. on 3. 211. Many construct it as a nominative absolute.

229-231. Notice the emphatic repetition of *ἦδελε*.

240. Agamemnon feared that Menelaus might be selected as the companion of Diomedes in this perilous undertaking. *δὲ* is not therefore to be rendered *for*, but has its adversative signification. Diomedes was directed to respect no rank or station in the choice he was about to make, *but* in giving this advice Agamemnon shuddered for his brother.

246. *τούτου γ' ἐσπομένοιο, if he accompany me*. For the participial protasis, cf. K. § 812. 4. d. — *καὶ . . . αἰδομένοιο, even from flaming fire*, is a proverbial expression = *from the greatest danger*.

252, 253. *ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, and the stars have now advanced* = *are now sitting*. — *παράρχηκεν . . . μοιρῶν, and the greater portion of the night, even two parts, has passed by*; literally, *and the night, more than two parts, has passed by*. — *τριτάτη . . . λείπεται*. It would seem from this, that in Homer's time the night was divided into three watches.

255-258. *Θρασυμήδης* was the son of Nestor. Cf. 9. 81. — *ἄφαλον, without a cone*. The helmet or head-piece (*καταῖρυξ*) here spoken of, was worn on hunting excursions, or when, as in this adventure of Diomedes and Ulysses, the darkness rendered the crest and other ornaments useless.

262-265. *βινού* is the genitive of material. — *ἐντοσθεν, within* the helmet. — *ὅς, gen. of ὤς*. Crusius says that Homer uses *ὤς* and *ὄς* according to the necessities of the metre. Cf. Thiersch §§ 158. 12; 197. 59. — *ἐνθα καὶ ἐνθα, here and there on both sides*. — *μέσση' . . . ἀρήρει* and *felt was fitted* (to it) in the midst = *and inside it was lined with felt* it was thus made easy to the head of the wearer.

270. *φορήναι, to be worn*, denotes the purpose.

274-276. *ἱρωδιόν, a heron*. This bird, according to the Schol., was

especially an omen to those who wished to execute some stratagem — κλάξαντες ἔκονσαν, *they heard its screaming*.

278. ἦτε—παρίστασαι. The second person is employed, because the relative refers to a vocative. There is, however, an exception to this in 17. 248, where the verb is put in the third person.

282. ὁ . . . μελήσει, *which will distress* (literally, *be a care to*) *the Trojans*.

284. κέκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο, *hear now me also*.

291-294. ὅς responds to ὅς in v. 285. — ἦνιν. See N. on 6. 94. — ἀδμήτην, *untamed*, i. e. one who had drawn neither plough nor wagon, as the exegetical clause ἦν . . . ἀνῆρ explains it. — χρυσὸν κέρασιν περιχεύας, *pulling* (literally, *pouring*) *gold about the horns*. The victims were adorned for sacrifice, by gilding or putting gold plates upon the horns. Cf. Odys. 8. 426.

299. οὐδὲ μὲν οὐδὲ = ἀλλ' οὐ μὲν οὐδέ. Crusius. Cf. 2. 708.

808-809. τίς . . . τελέσειεν, *who will promise to accomplish* (literally, *will accomplish promising*. Cf. K. § 344. 2. R. 8) *this deed for me?* τόδε refers forward to the deed spoken of in γ. 808. — ἔριστοι in speed. — ὅστις κε τλαίη = δόσω τιμὴν ὅς τλαίη (Crus.). Cf. N. on 1. 162. — ὅς τοι πάρος περ, *as formerly*.

816. What a contrast between Dolon and the Grecian chiefs, who were at this time starting on a similar errand.

824. οὐχ ἕλιος σκόπος, *non vanus speculator*. Cf. 4. 46. — οὐδ' ἀπὸ βέβης, *not otherwise than you expect*; literally, *not away from expectation*. Cf. Mt. § 578.

828. ὁ—λάβε, i. e. Hector. — οἱ refers to Dolon.

838, 839. κάλλιψ', i. e. κατέλιπε. — ὅν' ὁδόν, *along the way to the Grecian camp*.

844. παρελθεῖν πεδίοιο, *to pass along the plain*. For the gen. of place, see N. on 2. 785.

849-853. ἔρα in ἔρ' ἔρα is taken by Kühner (Jelf's edit. § 788. 1) in the sense of *so soon*, there being contained in it the notion of immediate connection with the preceding event (see N. on 1. 405), and hence the idea of quickness. — ὅσον . . . ἡμιόνων, *as far as the space of mules extends*, i. e. as far as mules could run a furrow, while Ulysses and Diomedes were lying in wait for Dolon. This would be some distance, as is evident from the following context. Voss follows the explanation of Aristarchus, who supposes two teams, and that the comparison is founded on the distance, which a span of mules in ploughing would gain upon a yoke of oxen. But this distance would be too short to answer the demands of the context, and the explanation is too forced to admit of its being received as the true one. — ἐλκόμεναι limits προφερέστεραι. — νειοῖο is the genitive of place. See N. on 2. 785.

855. *ἔλατο γὰρ κ. τ. λ.* This shows that he was already beginning to yield to fear, and to repent of his rash undertaking.

862-869. *μυμηκός*, 2 perf. part. of *μυκδομαι* as present. — *ᾤ* responds to *ὤς* in v. 860. — *διώκετον* for *ἐδιωκέρην*. Cf. K. § 220. 9. — *προσέφη*, sc. *αὐτόν*.

374. *ὁ δ'* refers to Dolon. The sight of the ponderous weapon which had passed over his shoulders, paralyzed his limbs with fear. — *ἔρυθε* . . . *ἰδόντων*, and his teeth chattered; literally, there was a chattering of teeth in his mouth.

387. *ἦ . . . κατατεθνήκεων*, was it to plunder some one of the dead bodies? i. e. did you come from private motives? This sense is required by the antithesis which follows.

394. *δοὴν νύκτα*, swift night, i. e. night swiftly passing away. To men needing repose this seems truly the case. Some refer it to the rapidity with which night comes on. This idea is implied in the common expression, night has overtaken or surprised one. Butt. (Lexil. No. 67. § 10) translates it *quick and fearful night*, with the idea of swiftness there being the implied notion of unfriendliness. — *ὥς τοσάδε περ*. See N. on v. 309. — *οφίσι* stands for *ὑμῖν*. S. § 161. N. 3.

422. *οφιν παῖδες*, i. e. the children of the allies. Their absence from their wives and children is given as a reason why they slept free from care.

425. *εἵδουσ'*, sc. *οἱ ἐπικούροι*.

429-487. *Λέλεγες*. The Leleges dwelt about Pegasus and Lyrnessus, opposite Lesbos. After the fall of Troy they emigrated to Caria. — *εἰ γὰρ δὴ κ. τ. λ.* It is worthy of notice that Dolon in his terror proceeds of his own accord, without waiting to be questioned, to communicate intelligence to his captors. — *δέσειν . . . ὁμοῖοι*, equal in speed to the winds. Cf. K. § 306. R. 8; S. § 222. 3.

447. *δὴ*. Kühner (Jelf's edit. § 721. c) says that this particle attaches to its signification, the collateral notion of excluding every thing else, *exactly this and nothing else*. — *μοι* may be referred to the dat. commodi. See N. on 1. 39.

450. *εἶδα* is put for *εἷς*, 2 pers. sing. of *εἶμι*. Cf. Butt. Ir. Verba, p. 86.

454-457. *γενέλου* is the genitive of the part taken hold of. See N. on 1. 197. — *φωγγόμενον*, while he was speaking.

462. *τοῖςδεσι*, Epic for *τοῖςδε*. Cf. K. § 217. 4. b.

477. *οὗτος—οὗτοι* are employed *δεικτικῶς*. See N. on 1. 20.

481. *μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι*, and the horses shall be my care. In prose *μέλει* takes only a neut. pron. in the nominative. Cf. K. § 274. R. 2.

486. *ἐνοροσση*. See N. on v. 183.

504-511. *ἦ δγε*. In the second of two sentences having the same subject, *γὰρ* is added to the pronoun to mark distinctly the identity of the subject: *whether he, I say*. Cf. K. § 303. R. 2. — *ἦ . . . ἀέλας*, or hear

it away raising it up (on his shoulders). This shows that the chariot of the Homeric heroes was quite light. — μή . . . ἔλθης, *lest thou go when put to flight*. πεφοβήμενος, i. e. εἰς φυγὴν τραπείς. Crus. — μή πὸς τις — ἄλλος, sc. δεῖδω. See N. on 1. 28.

518, 514. ἵππων, *the horses*, not the chariot for that was left behind Cf. v. 504. — ἐπιβήσεντο refers grammatically to Diomedes, yet Ulysses also mounted one of the horses. Cf. v. 541.

540. οὐπω . . . ἔπος, *the whole speech was not yet spoken*. — αἰετοί, i. e. Ulysses and Diomedes.

547. αἰνῶς . . . ἡέλιος, *they are greatly like the rays of the sun*, i. e. of dazzling brightness.

571-577. ὅπρ' . . . Ἀθήνη, *until they could get them in readiness as a sacred gift to Minerva*, i. e. until they could suspend them in some temple of Minerva. — ἀσπιδόους, *bathing-tubs*, in which the artificial warm bath was taken, the bather sitting in it, while water, warmed in a large cauldron or tripod, was poured over him. The warm bath was taken after violent bodily exertion or fatigue, in order to refresh the body and relax the over tension of the muscles. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 183. — ἀλειψάμενοι λίπ' ἐλαίῳ, *having anointed themselves with rich oil* (literally, *olive oil*). "ἀλείφειν means *to rub, to smear*, and acquires the meaning *to anoint* by aid of λίπα (*to smear with fat*), so that ἐλαίῳ is not superfluous." Thiersch § 198. 2. λίπα is a shortened form of the dative for λίπαι. Cf. K. § 68. 9.

ILIAD XI.

1. Τιδωνοῖο, *Tithonus*, the son of Laomedon and husband of Aurora, who bore to him Memnon and Æmatheon.

11. Ἀχαιοῖσιν . . . ἐκδότην, *and infused great strength into the breast of each one of the Greeks*. See Ns. on 1. 24; 287.

17-23. περὶ with the dative here follows a verb of motion, because the idea of rest predominates = *he put his beautiful greaves around his legs, there firmly to remain*. Cf. K. § 300. 8. a. See N. on 1. 55. — οὐνεκα = ὅτι. Cf. Odys. 5. 216.

38-39. τῇ δ' ἐπὶ, i. e. ἐπὶ τῇ. — Γοργώ. Cf. 5. 741. — ἐστρεφάμενα. See N. on 5. 740. — ἐλέλικτο, *was twisted, entwined*. The pluperfect has here the aoristic force.

50-53. ἡᾶδι πρὸ, *forward from the morning*, i. e. the whole morning. πρὸ is never put after its case, except after the Epic genitive in -δι. — φθάσιν (Epic for ἐφθασαν) . . . κοσμηδέεσσι, *very (μέγα) quickly were they marshalled at the trench with the drivers*. Heyne, Bothe, and Trollope read μεθ', and refer φθάνω to *place* and not to *time*. — ὀλίγον με

καὶ κλάδων, were but little behind. — κατὰ . . . αἰθέρος, and sent down from above showers of blood; literally, dew drops moistened with (i. e. whose moisture was composed of) blood. These drops are referred to certain butterflies, which, after emerging from the chrysalis state, emit a bloody fluid which appears often upon leaves and plants. Cf. Smith's Crus. Lex.

62-64. σὺν . . . ἀστὴρ, and as a destructive star appears from the clouds. Felton refers this to Sirius, which, being the symbol of Hector, is deadly or threatening to the Greeks. — ὅς responds to σὺν.

69. τὰ . . . πίπτει, and the frequent handfulls fall = handfull after handfull falls.

86-89. In these beautiful lines the poet refers to mid-day. — ἔδος, weariness; literally, satiety, disgust. Butt. (Lexil. No. 6. § 1) says that this Homeric word is a complete ἀπαξ εἰρημένον.

95-98. ἰδὼς μεμῶτα, as he was rushing straight forward. — δόρυ στήθε, retard his spear. See N. on 1. 104. — ἐγκέφαλος — πεπλάκτο, the brain was defiled (with blood). So Crusius. Voss renders it mingled with blood.

115. ἀπαλὸν . . . ἀνήρα, deprives them of their tender life.

125. οὐκ . . . Μενέλαον, would not permit him (i. e. Paris) to restore Helen to the yellow-haired Menelaus, i. e. he opposed those who advised that she should be restored to her husband. There were evidently two factions in Troy, one siding with Paris, and the other opposed to his unjust detention of Helen.

142. τοῦ πατρός, of your father. For the article employed as a possessive pronoun, cf. K. § 247. 2.

147-150. ἔλκων . . . δμῖλον, and he hurled it (i. e. the head) as a mortar to roll through the crowd. Some refer this to the body, from which the head and arms had been lopped off. — φεύγοντας ἀνάγκη, flying from necessity.

170-181. Ἀκαία. . . φρυγόν. Cf. 3. 145. — καὶ is put for κατὰ. Cf. S. § 13. 11. — τῇ, sc. βοί. — ἡ = μία. Cf. S. § 80. 1. — οἱ δ' refers to the Trojans. — ἐν νυκτὶς ἀμολγῇ has usually been translated in the milking-time of the night (i. e. in the evening or morning twilight), but Butt. (Lexil. No. 16. § 7) maintains with much philological acuteness, that its signification in this place is in the depth or dead of night. — περὶ πρὸ = around and before. Cf. K. § 300. R. 1. — ὑπὸ . . . τεῖχος contains a hendiadys.

187-191. ὥρ' ἄν, as long as. τόρ' in v. 189 responds to this. — ἐπεὶ κ' (= ἐπὶν), but whenever. Cf. 2. 475. — εἰς ἵππους ἄλεται, shall step into his car. — οἱ, i. e. Hector. — κτείνειν (the Achæans) denotes result.

197. εἶρ' ὕδν Πριάμοιο. For the asyndeton see N. on 2. 169. This often takes place when the predicate is put first. Cf. Butt. § 151. 8.

201. τεῖν, Epic for σοί.

212. *πάλαν* denotes the manner in which Hector ranged through the army, and *δρύνων* in the next verse, the purpose for which he did it. We often find participles thus standing in different relations to the same verb, brevity and vivacity being thereby promoted.

214. *οἱ δ' . . . Ἀχαιῶν*, and they turned and faced the Greeks. — *ἠρτύνθη δὲ μάχη*, and the battle was renewed.

225-227. *ἦβης—μέτρον*, measure of puberty = full bloom of life. — *αὐτοῦ*, there, at his house. — *δίδου . . . ἦν*. Iphidamus therefore married the sister of his mother. — *κλεός*, rumor of the expedition of the Greeks.

233-243. *παρά . . . ἔγχος*, and his spear was turned along past him (i. e. Iphidamus). — *χείρως* of Iphidamus who had not thrown his spear, but used it as a pike. — *χάλκεον βρον*. The epithet *brazen* denotes a sleep, which is deep and heavy from which one cannot be aroused. Here it refers to the sleep of death. — *ἦς οὐτι χάριν ἴδε*, whose favors he had not known, i. e. had scarcely begun to enjoy. Köppen renders *χάριν*, thanks, gratitude, in reference to the following *πολλὰ δ' ἔθηκε*. Clarke refers the expression to progeny, issue.

256-261. *ἀνεμορρεφής*, wind-nourished, is an epithet of a spear, the handle of which has been taken from a tree exposed to the wind. — *τοῖς* depends on *κόρῃ* and refers to Coon.

266-270. *ῥοπα . . . ὠρειλῆς*, while the warm blood still gushed from the wound. Cf. *Odys.* 17. 270. — *παύσατο*, ceased to flow. — *ὀξείαι . . . Ἀτρεΐδαο*, then sharp pains penetrated the strength of the son of Atreus (= the powerful son of Atreus). This line contains the apodosis. — *μογοστόκοι*, pain-exciting. Crus. Others interpret it, assisting women in labor. — *ἔχουσιν*, having at their disposal.

290. *ἵν' . . . ἄρῃσθε*, in order that you may acquire more distinguished glory. For the subjunctive mood in the final substantive sentence, cf. K. § 830. 2. *εὖχος* is repeated *ἐμφατικῶς*.

296, 297. *μέγα φρονέων*, thinking great things, i. e. having great hope of success and renown. — *ὕπερ αἶψος ἀέλλῃ*, like to a storm blowing from above, i. e. a whirlwind or hurricane.

308. *βαδερὶ λαλίπυι τύπτων*, striking them (i. e. the clouds) with the full blast. The comparison lies in *πολλὸν κύμα*, and *πυκνὰ καρήμαδ'* (i. e. *καρήματα*).

310. *ἔνθα κε λοιγὸς ἔην*. The protasis is found in v. 312.

318, 314. *τί . . . ἀλκῆς*, what has happened to us that we forget (literally, suffering what have we forgotten) our impetuous force? *τί παδῶν* differs from *τί μαδῶν*, in that it implies contingency, while the latter implies design. Censure is implied in both expressions. Cf. K. § 344. 2. R. 5.

319. *βόλεται*. See N. on 1. 112. The vulgar reading is *ἐδέλει*, which, followed by *ῥ* in the sense of *malle*, Butt. (Lexil. No. 35. § 9) pronounces to be contrary to the universal analogy of Homer.

829-831. See Ns. on 2. 831-834.

847. *τῷδε πῆμα* refers to Hector and his followers. The pronoun is used *δεικτικῶς*. See N. on 1. 20.

859. *Ἐκτωρ ἤμπνυτο*, *Hector breathed*=recovered himself. Cf. Ody. 5. 458.

862-867. *ἦ . . . κακόν*, *truly destruction came near to you*, i. e. you barely escaped death. — *αἶ=δέ*. — *ὃν* referring to *τοῖς ἄλλοις* has a collective signification. Cf. K. § 832. R. 1. b.

873-876. *ὁ μὲν* refers to Diomedes, and *ὁ δὲ* in v. 875 to Paris. — *ἄλιον*, *in vain*, i. e. without doing execution.

885. *κέρῳ ἀγλαέ*, *thou that shinest with thy bow*=bow-displayer.

404-409. *τί πᾶθω*, *what will become of me?* Some render it, *what shall I do?* — *μέγα κακόν*, sc. *ἔστι*. Voss gives it the sense of an exclamation, *O shame!* So Crusius renders it, *a great evil!* — *ἀλλὰ . . . θυμὸν*, *but why did* (=does) *my soul ponder these things*, i. e. why do I hesitate, when only cowards retreat from battle (*ὄντι . . . πολέμοιο*). — *τὸν . . . ἄλλοις*, *there is great need that he should stand firmly, whether he be* (himself) *attacked or attacks another*. The preceding *ὅς* refers to *τὸν δὲ* for its antecedent.

421. *ἐπάλμενος* is put for *ἐπαλόμενος*.

428. *τῷ . . . κίεν*, and *Socus advanced to bring him* (Charops) *aid*.

430. *πολύταυε*, *full of wise speech; utterer of speeches full of meaning, or cunningly imagined* (cf. Butt. Lexil. No. 11. § 2). There is no need with the ancient interpreters of taking this in an ironical sense, as praise may be put in the mouth of an enemy.

442. *ἦτοι . . . μέχεσθαι*, *thou hast hindered me from fighting against the Trojans*. Cf. K. § 312. 17.

447. *τῷ δὲ μεταστρεφθέντι* depends on *πῆξεν*, and *μεταφρένῃ* is the local dative.

451-453. *φθῆ . . . κιχήμενον*, *the end of death* (=death) *has overtaken you before* (you could escape), or *has first overtaken thee*, perhaps reference being had to the remark of Socus in v. 441. *φθάνειν* with a participle may be rendered as an adverb. — *ὄσσε . . . κερ*, *shall not* (*ὅς* in v. 452) *close the eyes for you although dead*. To close the eyes and mouth of the dead, was the duty of the nearest relatives. Cf. Ody. 11. 424; Virg. *Æn.* 9. 486.

458-462. *αἷμα . . . ἀνέσσυτο*, *and his blood gushed forth as he pulled it* (i. e. the spear) *out*. *αἶ* may be referred to the dative employed for the subjective genitive (see N. on 1. 104), or it may be constructed as the dative after *ἀνέσσυτο*. — *ὅσον . . . φωνῆς*, literally, *as much as* (i. e. as loud a shout as) *the head of a hero could take in* (i. e. endure).

469. *γὰρ ἔμμενεν*, *for it is better than not to do it*. The comparison in Greek is often made in reference to some thought mentally to be supplied.

476. τὸν . . . φεύγων, him (i. e. the hunter) indeed flying it escapes *by its feet* (=speed).

485, 486. ἑγγύθεν to Ulysses. — ἑλλυδὺς ἄλλος, one in one direction, another in another = in different directions.

498-498. παζόμενος Διὶς θυμῳ, passed on (=swollen so as to roll rapidly) by the rain of Jupiter, i. e. by a violent rain. The idea is enlarged by subjoining the name of the deity in the genitive or dative. Cf. Acts. 7, 21, with my note. — πείθετ', learned that the Trojans were routed by Ajax.

514. ἡγερὸς . . . ἄλλων, for a physician is worth many others. Cf. N. on 9. 401.

521. Τρῶας ὀρινομένους where Ajax was fighting. Cf. v. 526.

524-527. ἰσχυτῇ καλέμοιο θυσηχέος, in the border of horrid-sounding battle. — εὐρὺ . . . σάκος. He knew Ajax by the size of his shield, and not because it was borne upon his shoulders.

582-586. πληγῆς ἀτοντες, feeling the blow; literally, hearing the lash, i. e. the crack of the whip. — αἷματι is the dative of the instrument. — νέρθεν, from beneath, i. e. on the under side. — ἔντυγες. The verb is to be supplied from πεδάλακτο. — περὶ θόρον, around the seat, i. e. around the bottom of the car. — ἄς . . . ἔβαλλον, which the drops from the horses' hoofs besprinkled. — αἶ τ' ἀπ' ἐπισσάτρων, and these (i. e. the drops) which (were thrown off) from the tire of the wheels. A more vivid picture of the carnage of battle could scarcely be drawn.

542. It is greatly to the praise of Ajax, that Hector, although raging in battle as here described, avoided an encounter with him.

548. This comparison shows with what difficulty Ajax was driven back, and the simile commencing at v. 558, the reluctance with which he retreated.

556. τετιμημένος, vexed. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 240. — ἦτορ is the accusative synechdochical.

568-568. ἄλλοτε μὲν—ὅτε δέ, sometimes—and sometimes. ὅτε is not to be confounded with ὅτε, of which it may have been originally an equivalent, but is an adverb usually placed as here in a double sentence. — φεύγειν, i. e. εἰς τὸ φεύγειν. Cf. 9. 822.

571-574. ἀπὸ χειρῶν depends on ὀρμενα πρόσσω, hurled forward. — ἄλλα μὲν—πολλὰ δὲ are in partitive apposition with δοῦρα. — ἐκταρεῖν is used here of an inanimate object, and is therefore to be taken metaphorically. — λιαίόμενα χροὸς ἄσας, although eager to satiate themselves with his flesh.

592-594. αἱ δὲ . . . ἔστησαν, and by him (i. e. Eurypylus) they stood close together in order to protect him. — σάκε' ὀμοιοι κλίνας, inclining their shields upon their shoulders, i. e. elevating their shields so that the upper rim rested upon their shoulders. They did this to form a line of defence. — ἀντίος. Ajax was retreating from the Trojans, when he met

the Greeks who were protecting the wounded Eurypylus, and turned with them again to the battle.

604. *κακοῦ . . . ἀρχή*, and it was the commencement of ill to him. Patroclus from this time acts a conspicuous part, until he is slain by Hector, after which Achilles comes forth to avenge his death. The mission of Patroclus, to see what Grecian chief is wounded, is therefore one of the great hinges of the poem.

611, 612. *ἔρειο . . . πολέμοιο*, inquire, what chief is this which he has brought wounded from battle. *ὄντινα . . . πολέμοιο* is the second accusative after *ἔρειο*.

621. *τοῖ . . . χιτῶνων*, they dried the sweat of their tunics, i. e. they dried their tunics wetted with the sweat of their bodies. This they did by exposing their garments to the breeze.

635. *δύω . . . ἦσαν*, "there were two feet under it." Crus. Cf. 18. 375. Voss with the ancient expositors refers it to the double bottoms of the mixer, while Köppen understands it of the double cavities placed one over another. Cf. Liddell and Scott sub voce. The passage has always been deemed obscure.

639. *οἶνον Πραμνείου*, Pramnian wine, so called either from Pramne on the island of Icaria, or from *παρამένειν* used of liquors which keep their strength and flavor. — *κνή*, Epic for *ἐκνή* from *κνέω*.

644. *δόρῃσιν* is the local dative.

654. *τάχα . . . αἰτιόβοτο*, he would quickly (i. e. he is prone to) find fault even with the blameless.

663-670. *τούτων δ' ἄλλον* refers to Machaon. — *ἐπισχερό*, one after another. — *εἰς' ὅς ἡβόοιμι* commences another of the characteristic speeches of Nestor.

672-676. *ἀμφὶ βοηλασίῃ*, about the plundering of cattle. As robbery in ancient times consisted mainly in driving away cattle, *βοηλασίῃ* became a general term for robbery or plundering. — *ῥύσι' ἐλαυνόμενος*, driving off cattle by way of reprisal = making reprisals. — *ἐν πρῶτοισιν* is to be constructed with *ἔβλην*. — *περίτροσαν*, fled terrified in every direction; literally, were terrified round about.

684. *ὄννεκα . . . κίοντι*, because much booty had fallen to me, a youth going to war.

691. *τῶν προτέρων ἐτέων*, in former years. Genitive of time. Cf. Mt. § 377. 2. The article is here used in the sense which it had in later times Cf. K. § 247. 2.

706-708. *ἀμφὶ τε ἔστυ*, around the city = all through the city. For this use of *ἀμφὶ*, cf. Mt. § 583. c. — *οἱ δὲ* refers to the Epeans. — *αἰετοὶ* is opposed to *ἱπποὶ*.

726-732. *ἔνθιοι*, at noon, is used as an adverb. See N. on *χθιζέας*, 1.

424. — *ἐν τελέεσσιν*, in divisions. — *ἕκαστος* is in partitive apposition

with the subject of *κατεκοιμήθημεν*. — *ἀμφὶ ῥοὰς ποταμοῖο*, on both sides of the river. Some erroneously take *ἀμφὶ* in the sense of *near by*.

741. *τόσα—δσα*, as many as. — *φάρμακα*, medicinal plants. Some refer it to *magic drugs or charms*.

748-752. *δύο . . . εἴδας*, and about each (chariot) two heroes bit the ground, i. e. fell slain. — *καὶ νῦν κεν—ἐλάπαζα*, and now I should have slain. See N. on 2. 155. — *καλύψας ἡέρι πολλῷ*, by covering them with a thick cloud.

762, 763. *ὣς ἔον* (Epic for *ἦν*), thus (=such) was I. — *εἴπωρ' . . . ἀνδράσιν*. See N. on 3. 180. — *εἰς*, alone, inasmuch as the people will all have been slain.

776. *σφαῖ*, i. e. Achilles and Patroclus.

788, 789. *φείδαι* is put for the imperative. — *εἰς ἀγαθόν περ*, for his good. "*In rebus honestis quidem*." Ernesti.

791. *αἶ κε πείσεται*, perhaps he will be persuaded.

809. *ἀντεβόλησεν*. Carmichael (Gr. Verbs, p. 83) says that *ἀντιβόλησεν* is more in accordance with Homeric usage, which, as *ἀντιβόλεω* is a fixed compound, when it does not dispense with the augment altogether, gives it in this and similar cases to the preposition. But cf. S. § 132. A.

831-834. *τά σε . . . δεδιδάχθαι*, which they say thou wert taught by Achilles. — *ἡγροὶ μὲν—τὸν μὲν—ὁ δ'*. See N. on 2. 353.

841. *ἀλλ' οὐδ' ἔτ*, but not thus, although going at the command of Nestor on urgent business.

I LIAD XII.

3-9. *οὐδ' ἔρ' . . . Δαναῶν*, nor was the ditch of the Greeks to keep them (i. e. the Trojans) any longer. Some construct *Δαναῶν* as the genitive of separation, and translate, *keep them off from the Greeks any longer*. — *ἔφρα* depends on *ἤλασαν*, and *οὐδὲ . . . ἱκατόμβας* is a parenthesis. — *δεῶν . . . τέτυκτο*, and it was built against the will of the gods.

19-26. *ἀπ' Ἰδαίων ὄρεων*. See N. on 8. 170. — *βοάγρια*, "shields formed of the wild-ox hide." Crus. The Schol. on this passage omits the idea of wildness. — *ἔε . . . συνεχές*, and Jupiter caused it to rain incessantly. — *ἔφρα κε* is only Epic. K. § 330.

36-40. *κάρχιζε . . . βαλλόμεν'*, and the stricken timbers of the towers resounded. — *τοπρόθεν*, as before. See N. on 9. 641.

61-60. *μῦλα δὲ χρεμέτιζον*, they neighed much through desire to cross the ditch. — *ἐπ'* . . . *ἑφεσταβτες*, standing upon the extreme brink. — *ἐνδ* is to be taken adverbially in the sense of *away from*, or its case may

be easily supplied from the preceding context. — *ὅτ' . . . σχεδόν*, nor indeed was it near to leap over, i. e. the other side of the ditch was not so near, that the horses could reach it. So Crusius. Others render the passage, *nor indeed was it easy to come close to and leap across*. This harmonizes better with *κηρυκεῖ . . . ἀμφοτέρωθεν*, which contains the reason. — *ἔστασαν* is a shortened form of the 1 aorist. Cf. K. § 224. 11. — *περὶ . . . τελέουσιν*, but the foot were thinking (= were in doubt) whether they could accomplish it. — *δὴ τότε*, then indeed.

76-79. *ἀρκεδόντων* is put for *ἀρκεύεσσαν*. — *εἰ δέ*. See N. on 1. 61.

86, 87. *διαστέρες*. Schol. *τῶν ἵππων ἢ ταυτῶν*. — *πένταχα*, in five divisions.

93-95. *τῶν δ' ἑτέρων*, the others = the second division. — *τρίτος* commander. — *Ἄσιοι* — *Ἄσιοι Ὑπτακίδης*. See N. on 2. 838. 839.

104-107. *μετὰ γ' αὐτόν*, after himself, i. e. Sarpedon. — *δ' = γάρ*. — *διὰ πάντων*, throughout, among all. — *οὐδέ τ' ἔφασκε σχήσεσθ'*, nor did they think that the Greeks could stand against them. The ellipsis is quite natural and easily supplied.

114-124. *ἵπποιςιν . . . ἀγαλλόμενες*, being proud of horses and chariots. — *εἰσατο*, 1 aor. mid. of *εἰμι*. — *ἰδὼς φρονέων*. See N. on 13. 185. Spitzner after the Schol. constructs *ἰδὼς* with *ἔχε* (he drove his steeds straight forward), and interprets *φρονέων*, with design, of set purpose. Some render *φρονέων*, with high spirits.

137-144. *οἱ δ'* refers to the Trojans. — *ἰδὼς — ἔκινω*, advanced straight forward. — *ἀβας*, their shields; literally, their dry bulls (i. e. hides). — *οἱ δ'*, i. e. the Lapithæ. — *εἶως* (i. e. *ἔως*) is put for *τέως*, in the mean while. — *ἐπειδὴ — ἔταρ*, when — then.

153, 154. *καθ' ὅπερδε*, i. e. upon the wall. — *οἱ δ' ἄρα*, sc. *λαοί*.

167-174. *σφήκες . . . αἰόλοι*, wasps moving rapidly in the middle. Reference is probably had to the rapid movement of the wings, which appears as if in the middle of the insect. Some, however, render *αἰόλοι*, streaked, having rings. — *οἱ θυμὸς*, his mind (see N. on 1. 104.). *οἱ* refers to Jupiter.

177, 178. *θεσπιδαὶς πῦρ*, a raging fire. — *ἀδίον* is connected by Heyne and Voss with *πῦρ*, fire of stones. But Bothe and others construct it more properly with *τείχος*. Such a hyperbaton is by no means unusual.

192. *ἀντοσχεδὴν*, close at hand, i. e. with the sword.

195-199. *ἔφρ' οἱ*, while these. — *τόφρ' οἱ*, those. — *οἱ δ' ἔτι μερμήρουν*, they still hesitated. The reason is given in the following verses.

204-209. *κόψε*, bit; literally, struck. — *αὐτὸς . . . ἀνέμοιο*, and he screaming flew away with (= swift as) the blasts of the wind. Cf. 16. 149. — *αἰόλων*, twisting, writhing. — *τέρας*, prodigy. Cf. 2. 309. Polydammus explains it in v. 222 et seq.

222. *οὐδ' . . . ἔοισιν*, nor did succeed in bringing it to give to the young.

233-239. ἀπὸ σπουδῆς. See N. on 7. 359. — πρὸς Ἠῶ τ' Ἠέλιον τε towards the dawn and the sun, i. e. towards the east, in opposition to ζόφον, the west, in the next verse. Reference is had in this verse to propitious auguries.

242-246. εἰς . . . πατρὸς, the one best augury is to fight for our country. A truly noble and patriotic sentiment. — σοὶ . . . ἀπολέσθαι, you on the contrary (δέ. See N. on 1. 137) have no cause to fear that you shall perish. See N. on 1. 515. ἐστὶ or γίγνεται is to be supplied.

271. οἱ τ' . . . χερείτερος, you who are best, middling, and worst, includes all classes of the troops.

280-289. πηφανσόμενος τὰ ἀ κῆλα, producing (i. e. sending) his bolts. Perhaps κῆλα here refers to the snows which Jupiter is said to pour down. — κύμα . . . ἐρύκεται, but the wave approaching melts (literally, restrains) them, i. e. the wave, as it rolls up the beach, melts the snow and causes it to disappear, while all the other places are covered by it (ἄλλα . . . καθύπερθε). — τὸ δὲ . . . ὀράρει, and along the whole wall arose a tumult.

295-297. καλὴν, χαλκείην, ἐξήλατον. See N. on 5. 194. — ἐντροσδεῖ . . . κύκλον, and fastened the numerous hides underneath with long golden wires around the orb.

337-340. ἀλλ' . . . γέγωνεν, but he shouting could not be heard; literally, it was not to him shouting to be heard. The reason is given in the next verse. — ἐπύχато, were closed, Epic pluperf. of ἐπέχω. K. § 230. — κατ' αὐτάς, beside them, i. e. the gates.

356. κεῖο', i. e. where Menelaus was fighting. — μίνυνδά περ, though ever so little a time.

366-369. σφῶϊ, i. e. ὑμῖς. — κεῖο' where Menestheus was defending his tower against the Lycians. — ἐπὴν εἰ τοῖς ἐπαμύνω, when I shall have well succored them.

372-375. Πανδίων "vir cetera ignotus." Bothe. — εἶτε, i. e. without receiving any check or hindrance. — ἐπειγομένοισι δ' ἱκοντο is a parenthesis. — ἐρεμῇ λαλαπεῖ ἴσοι, like to a black whirlwind.

380-398. δ . . . ὑπέρτατος, one which within the wall by the battlement lay large upon the top. It was probably a sort of binding stone. — οἶοι . . . εἰς'. See N. on 5. 303. — δ δ' . . . εἰικός, and he just like a diver, i. e. plunging with his head downwards. The Lycian chiefs had succeeded in ascending the tower, and hence Epicles, when struck, fell in the manner here mentioned. — παῦσε is used causatively. — ἄλτο λαδάν. The construction of λαυδάναω is here reversed, the participial form being used to give it less prominence, by making it an accessory to the action of the verb. Cf. K. § 810. 4. R. 4. See N. on 9. 540. — Γλαύκου ἀπίορτος denotes the cause of the grief which seized Sarpedon. — ὅμως δ', but yet. — λήθετο χάρμης. S. § 192. 1.

400-406. ὁμαρτήσανθ'. Some grammarians contend that this verb never governs the accusative (cf. Jahrb. Jahn. und Klotz, p. 275), and that

here the following interpunction should be a comma. In that case τὸν δ' would be governed by βεβλήκει. — ἰφ, *with an arrow*, is the dative of the missile. — ἐπάλξεις, *from the parapet*, is the genitive of separation. Mt. § 354. 8'.

428, 429. ὅτεφ = ἕκαστος φ, of which the antecedent and πολλοὶ are in partitive apposition with πολλοὶ in v. 427. The subject of γυμναδεῖν may be supplied from ὅτεφ.

445, 446. ὅς βα—πρόσδε, i. e. ὅς βα ἐστήκει πρόσδε πυλῶν. Crus.

453. How it enhances the idea of Hector's great strength, that he bore this enormous stone as easily as a shepherd carries the fleece of a ram. This is one of the most highly wrought passages in the Iliad, and seems to have been designed to give to Hector his meed of glory, before he falls by the hand of Achilles.

459, 460. ῥῆξε . . . . Σαυρούς, *he broke off both hinges*. The Schol. explains this of the pivots at the top and bottom. — μέγα . . . . μύκον, *and the gates crashed loudly around*. ἀμφὶ is disjoined from μύκον by tmesis.

463-467. νυκτὶ δοῖ. See N. on 10. 394. — ὀνόπια, *in his face*, i. e. his countenance was dark with fury. Opposed to this is λάμπε δὲ χαλκῷ σμερδαλέῳ, *and he shone in terrible brass* (i. e. terribly in his brazen armor). — πυρὶ δ' ὅσσε δεδέη, *for his eyes flashed with fire*. — ἐλιδόμενος, *turning*, not with the whole body, but partly around, as when a leader animates those behind him.

ILIAD XIII.

6-8. γλακτοφάγων (contr. for γαλακτοφάγων), *milk-eating*. — ὃ γὰρ—έέλπετο, *Jove had forbidden the divinities to take part with either of the contending hosts*. Cf. 8. 5-27.

10. ἀλασκοπήν, *a vain watch; a blind look out*.

20-28. τρίς . . . . ἰών, *thrice he strode* (i. e. he took three steps) *advancing*. — χροῖσα . . . . ἔφθιτα. See N. on 5. 194. — βῆ . . . . κύματ', *and he drove over the waves*. See N. on βῆ δὲ δέειν, 2. 183. — οὐδ' . . . . ἄνακτα, *they knew their king; literally, nor did they not recognize their king*.

33. παπαλοίσσης, *craggy*, or as a writer in the Clas. Mus. vol. vii. p. 461 thinks, it may be referred to the rocky islets, which separated by deep bays, render the coast full of broken indentations. The etymology of this word has been the subject of much conjecture. The most satisfactory derivation is that which refers it to ΕΛΛΩ, an old root or ground-form exceedingly prolific in its derivatives.

39-41. φλογὶ ἴσσι, *like to a flame in force and vehemence*. — ἄβρομοι, *loud-roaring*, or if with Passow we make a euphonic, it may be translated *clamorous*.

46. *Μαυτε πρώτω προσέφη*. Asyndeton epexegeticum. See N. on 2. 9.
62. *ἄρτο πίτεσθαι*, *springs forth to fly*. The infinitive here denotes purpose. In like manner *διώκειν* in v. 64, denotes the end or purpose of *δρομήν*. Cf. S. § 222. 5.
- 71, 72. *ἴχνη—ποδῶν ἡδὲ κνημῶν*, *the marks of his walk and gait*; literally, *of his feet and legs*. — *ἀρίγνωτοι*, *easy to be known*. See N. on 5. 778.
79. *ἔσσυμαι*, *I run, rush on*; properly, *I am put in motion*. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 225.
99. *δαῖμα* is explained by *Τρῶας . . . νέας*, in v. 101.
102. *φυλακῆς . . . δολικῶν* (for *ἐφικῶν*, 2 pluperf. 8 plur. of *εἶκω*), *resembling flying stags*.
116. *οὐεῖς . . . ἀλκῆς*, *it is not for us* (i. e. we ought not) *to abstain from battle*.
122. *ὅη . . . ὕμῃν*, *for now the great struggle has begun*. The previous contests had been for the glory of victory; but now the struggle for life had arisen.
127. *ἂν κεν*. The contingency is rendered more emphatic by the union of these two particles. Cf. K. § 261. R. 8.
- 184, 185. *ἔγχεα . . . σείθεν*, *and the spears hurled from brave hands were thickly pressed together*, i. e. the ranks were so compact that their spears lay together like plaited folds. This is Bothe's interpretation, which I prefer to that of Passow, *they bent*, or of Voss and Heyne, *they shook their spears*. — *οἱ δ' ἰδὲ φρόνεον*, *their minds were intent* (on the battle); literally, *they thought straight on*. See Ns. on 11. 95; 12. 124.
- 142–147. *ἑσθμῆρός περ*, *although very impetuous*. — *ὡς Ἐκτωρ*. This comparison of Hector to a rock falling from the mountain top, and rolling unchecked to the plain, is very grand and imposing. — *μέχρι θαλάσσης*, *as far as the sea*. — *κλισίας* is the terminal accusative. — *κτείνων* denotes manner. — *ἀμφιγυβοῖσιν*, *furnished with iron on both ends* for fighting or sticking in the earth. So the Schol. *ἐκατέρωθεν ἡκορημένοις καὶ βλάπτειν δυναμένοις*.
154. *ἐργιδουπος πόσις Ἥρης*, *the thundering husband of Juno*, i. e. Jupiter.
158. *κούφα ποσὶ προβιβᾶς*, *advancing with light step*; “*lightly striding along*.” Crus.
177. *τόν ῥ'*, *him then* = *exactly him*. *ἔρα* refers the pronoun back to *ἱμβριον*. See N. on 1. 406.
180. *χαλκῷ . . . πελάσσει*, *being cut down with the axe* (literally, *brass*) *brings its tender foliage to the ground*. For the use of the subjunctive mood, cf. K. § 383. R. 2.
189. *κράτος* is the separative genitive, and *ἀφανίσσαι* denotes the purpose of *δρομήν*.

193, 194. *δοε* . . . *μεγάλην*, drove him (i. e. Hector) back with great force. — *νεκρῶν* of Imbrius (cf. v. 170) and Amphimachus (cf. v. 189).

214. *ἔτι* . . . *ἀντιδαν*, for he still desired to engage in (literally, to meet) battle. In prose, verbs of meeting are commonly connected with the dative. Cf. K. § 278. R. 9. b.

219, 220. *ποῦ* . . . *Ἀχαιῶν*, whither have gone the threats, with which the sons of the Achæans threatened the Trojans? *τὰς* depends on *ἀπειλεῶν*, as the accusative of kindred signification. Cf. S. § 181. 2.

234–237. *ὅστις* . . . *μάχεσθαι*, whoever, of his own will, shall this day cease to fight. — *συμφορῇ* . . . *λυνρῶν*, the united force of even very weak men is advantageous.

242–248. *ἀστεροπῇ θναλίγκιος*, like to a thunderbolt. The point of resemblance is in the brilliancy of his armor compared with the shining lightning. — *δρόντοα*, of him running = as he ran. — *ἐγγὺς ἔτι κλισίης*, being yet near the tent. — *σθένος ἰδομένης*. See N. on 9. 851.

252, 253. *ἡέ τευ* . . . *ἔλιδες*, or have you come to me on account of some message? — *οὐδὲ* . . . *λιλάομαι*, for I myself am not greatly (i. e. not at all) desirous you know (*τὰς*) of sitting in my tent.

257. *τὸ* . . . *ἔχασκα*, for we have just now broken this (spear) which I used before to carry. The plural *κατέβησαν* is referable to the common conflict in which they were all engaged. Trollope refers it to the common inattention, in the early state of the language, to the strict rules of grammar.

269. *ἐμὲ—ἔμμεναι*. See N. on 7. 198.

276, 277. *εἰ γὰρ νῦν*. The apodosis is found in v. 287. — *διακίδεσθαι*. See N. on 8. 535.

292. *νηπύριοι ὤς*. See N. on 8. 2.

297. *μετ'*, after (=with). Cf. K. § 294. II. 1.

312–324. *νηυσὶ* . . . *ἄλλοι*, at the ships in the centre there are others to assist them. For the construction of the infinitive, cf. K. § 306. 1. d. It will be recollected that the Ajaxes had gone from the left to the assistance of Menestheus. Cf. 12. 873. — *ἐν σταδίῳ ὁμίλῳ*, in standing fight, i. e. in a close engagement, opposed to fighting at a distance as an archer orlinger. — *οἱ* . . . *πολέμοιο*, these (i. e. the Ajaxes and Teucer) shall follow Hector to satiety (*ἄδην*) in war, although eager (for battle). — *ἀντὶ οἱ ἐσσεῖται*, it will be hard for him. The subject is *ἐνιπρῆσαι*. — *νικήσαντι* denotes means.

324–326. *οὐδ'* . . . *ἀντροσταδίῳ*, nor would he yield to rank-breaking Achilles at least in standing fight. — *ποδί*, i. e. in speed. — *νῶν* is constructed by some as the genitive after *ἀριστέρ'*. Heyne makes it the dative, "*tende mihi ad laevam castrorum*."

330, 331. *φλογὶ εἰκελον*. Cf. v. 245. — *ἀλεχῶν* is the synecdochical accusative. — *δεράποντα*, i. e. Meriones.

340. *ὡς εἶχον ταμεσχροας*, which they held flesh-cutting, i. e. sharpened

so as to cut the flesh. The adjective is attracted from the antecedent to the relative clause. Cf. Mt. § 443. 2.

346. τετεύχετον is the 3 dual imperfect. Carmichael (Gr. Verbs, p. 279) says that the true reading is ἐτεύχετον the imperfect for -έτην. But Sophocles (Gr. Verbs, p. 245) clearly shows by the analogy of other formations, that τετεύχετον comes from a new present with -τον for -την. The common reading is τετεύχατον, but is rejected, because the perfect τέτευχα cannot be used as an imperfect.

351-359. δὲ responds to μὲν in v. 347. — ἤχθετο . . . δαμναμένους, *for he was pained at their being conquered* (cf. K. § 810. 4. c) *by the Trojans*. — ἦ μὲν (Epic for μῆν), *certainly, assuredly*, is opposed to ἀλλὰ Ζεὺς κ. τ. λ. — τοὶ . . . τάνυσσαν, *the rope of terrible strife and equally destructive (δυσίου) war alternately they drew to both sides*, i. e. they gave the victory sometimes to the Greeks and sometimes to the Trojans. This explanation is rejected by some, on the ground that it supposes a contention between Jupiter and Neptune, while in fact the former knew nothing of the attempt of the latter to assist the Trojans. They take therefore ἐπαλλάξαντες in the sense of συνάψαντες, *binding, connecting together*, and refer it to a long-continued and unceasing battle. In Jahrb. Jahn und Klotz, Marz, 1843, p. 261, the metaphor is referred to a cord tied in a knot, whose two ends are drawn in an opposite direction to make the knot faster (cf. Smith's Crus. Lex.). But this appears to be far-fetched and unnatural. The first explanation is preferable, the objection of Jupiter's ignorance of what Neptune was doing being removed, by supposing the poet to refer to the result of the assistance given by the divinities, and not to their knowledge of the movements of each other.

365-369. εἶδος is the accusative synecdochical. — ἀνδεδόν (see N. on 9. 146). The reason is given in the following clause. — ὀπιοχέσιστοι of Priam.

371. βάλεν . . . τυχόν, *and hurling it he struck him striding proudly along*; literally, *he cast it hitting him*, etc.

383-388. ποδὶς ἔλκε, *he drew him* (i. e. Othryoneus) *by the foot*. S. § 192. 1. — Ἀσιος. Cf. 2. 837; 12, 95. — πεζός, *on foot*. — Ἰππων of Asius. — τῷ . . . ἔμω, i. e. they were close behind him. — μὲν φθάμενος, *anticipating him*. — ὑπ' ἀνδρεῶνα, *under his chin*. — διαπρό, *near through*.

389-393. ἤριτε. The aorist is used when, as in comparisons, reference is had to facts known and founded on often repeated experience. Cf. K. § 256. R. 3. c. — ἀχερωίς, *while poplar*, "probably from Ἀχέρων, because it was believed that Hercules brought it from the under world." Smith's Crus. Lex. — ὄψεσι is the local dative. — τέκτορες ἄνδρες, *workmen*. — ῥήιον εἶναι denotes the purpose of ἐξέταμον. — βεβρυχώς, *gnashing*, as when one receives a mortal wound. Some render it, *gnashing with his teeth*. Cf. Odys. 7. 54.

406-412. ἀρόφῃ . . . ἔστη, *for he concealed himself* (literally, *was concealed*) *behind his equal-shield*. — τῇ ὑπο πᾶς ἰδλῃ, *under this he wrapped himself wholly up*, i. e. he entirely covered himself. — οὐδ' ἄλιον, *not in vain*. — ἦπαρ ὑπὸ πραιδῶν, *upon the liver below the diaphragm*.

435. δάλας ὅσσε φαεινά, *shutting up his bright eyes*, i. e. making him spell-bound, as appears from the next verse, which is explanatory and therefore commences with γάρ.

455, 456. δίδραξα is explained by the clauses beginning with ἢ-ἢ. — πειρήσαιο, *should make an attempt* against Idomeneus.

469-475. μετ', *against*. — φόβος = φυγή. — φρίσσει . . . ὑπερδεν, *and his back* (i. e. the bristles on his back) *bristles upward*. — μεμαῶς, *eager*.

485. ἀμηλική is the abstract for the concrete. — τῷδ' ἐπὶ θυμῷ, *with this spirit*. ἐπὶ sometimes denotes combination or union. Cf. Mt. § 586. γ.

492-495. μετὰ κτῖλον, *after the ram*. — πτόμεν' denotes purpose. — ὧς, *when*. — τοῖ αὐτῷ, *himself* (i. e. Æneas).

507. διὰ . . . ἦψο', *and the brass* (i. e. the spear) *cut through* (so as to let out) *his entrails*. διὰ, is separated from its verb by tmesis.

516-518. τοῦ refers to Idomeneus and limits ἀκόντισε. — δὴ . . . αἰεῖ, *for he ever had a rooted grudge against him*. This is usually referred to his failure to strike Idomeneus with his spear (cf. v. 408), and to the taunt of the Cretan king (cf. vs. 446-454). But ἐμμενὲς αἰεῖ could hardly apply to a resentment of only a few moments' duration, nor can we well suppose that incidents of such common occurrence, would awaken in the bosom of Deiphobus any thing more than a temporary emotion. It must be referred, therefore, to some circumstance in the war, which the poet has not mentioned. — καί, *also*, as he had missed him before.

521, 522. πέπυστο (pluperf. of πυνθάνομαι)—ὕλος ἐοῖο πεισόντος, *had heard that his son had fallen*. ὕλος is genitive of the obsolete ὕλις, found in the Epic writings. When πυνθάνομαι is followed by the participle, like ἀκούειν, it implies an immediate perception, or, if indirect, one that is seen and well-grounded; constructed with the infinitive, it implies a perception derived from hear-say. Cf. K. § 311. 1.

540-543. οἱ δ' ἄλλοι in reference to Deiphobos, who had retired from battle in consequence of his wound. — ἐπὶ οἱ τετραμμένον, *as he was turned towards him* (i. e. Æneas). — ἐπὶ . . . ἰδφῃ, *and his shield was attached to it*. The weight of his shield (which was suspended by a band passing over the shoulder and around the neck), and of his helmet, would draw the head more heavily down. ἐπὶ and ἰδφῃ (from ἄπτω), are disjoined by tmesis.

547. ἦτ' . . . ἰκάνει, *which running all along the back reaches to the neck*.

563. Βιδόω μεγῆρας, *refusing it* (i. e. the spear) *the life of Antilochus*.

Some refer *μεγέρας* to Adamas, *refusing him the life*, from which interpretation Butt. (Lexil. No. 78. § 2) dissents, on the ground that the expression is rendered thereby harsh.

567-572. ἀνιόντα refers to Adamas. — ἄρης = wound. — περὶ δοῦρ, *around the spear*. — ἰλίσσω is to be constructed with δῆσσαντες. — βίη, *with force, forcibly*.

580. τὸν . . . ἐκάλυψεν, *black night covered his eyes*. κατ' ἐφθαλμῶν is a varied construction for the synecdochical accusative. Cf. Mt. § 421 Obs. 5 (end).

581. ἔχος on account of the death of Deipyrus.

589-594. κῆμοι and ἐρέβυδοι are referred by Trollope to the *bean* and *pea* respectively. — ὅς . . . διατὸς, *thus widely straying from the corselet of the glorious Menelaus, the bitter arrow flew afar off*. Some render ἐπὶ δώρηκος—ἀποπαραγχεῖς, *being repelled off* (i. e. glancing off) *from the corselet*. This is thought to correspond better with the preceding comparison. — τὴν—ἧ δ', *namely, that in which*. τὴν is added to χεῖρα to explain it more definitely. For the force of δ' (i. e. ἔρα), see N. on l. 406.

608. ἔσχεσθε (sc. τὸν χαλκόν), *sustained = retarded it*.

622. ἄλλης . . . ἐπιδενεῖς, *ye lacked not* (= were not wanting in) *either wrong and baseness*. Reference is had to the abuse of hospitality particularly mentioned in v. 626. This speech of Menelaus is just what might be expected from one, smarting under a sense of unredressed injury.

630. καὶ . . . περ, *although ever so impetuous*.

632, 633. εἶτό . . . πέλονται, *from thee do all these things proceed*. — ὅσον . . . Τρωσίν, *how much now do you gratify these insolent Trojans*.

638. τῶν . . . εἶναι, *the desire of which any one wishes to satisfy* (literally to expel) *more than, etc.* εἶναι is the infinitive of ἵημι.

650. χαλκήρε', *brazen, fitted with bronze*, refers to the head of the arrow.

660-666. ἀποκταμένοιο is the genitive of cause, and refers to Harpalion. — ξείνος—εἰ. See N. on l. 104. — ἔην refers to Paris. — τοῦ χωόμενος is an emphatic repetition of τοῦ χαλάδῃ in v. 660, resulting from the intervening explanatory clause ξείνος . . . Παφλαγόνεσσιν. — γὰρ οἱ εἶπε κ. τ. λ. explains and confirms δὲ . . . ὁλοήν, in the preceding verse.

669-672. τῇ, *by this*, i. e. by going to Troy. — δώην, *fine* imposed upon him by Agamemnon for not engaging in the Trojan war. Corinth was at this time under the sway of Agamemnon. Some after the Schol. take δώην in the sense of *disgrace, blame*. Cf. Nietzsche ad Odys. 2. 92. — ἵνα has here its *telic* signification. — τόν, i. e. Euchenor. — βάλ' refers to Paris. — δ' ἔρα, *and then*.

675. ἐπ' ἄριστερά, *upon the left* (with reference to the Greeks), i. e. towards the Simois.

679. ἀλλ' . . . ἐσάλτο, *but he held on, where first he leaped within the gates and the wall*. Cf. 12. 460.

701-711. οὐκέτι πάμπαν—ιστατ' ἀπ' Ἀλάντος, *never at all stood apart from Ajax*, i. e. they fought side by side. This is further affirmed, by way of emphasis, in οὐδ' ἥβαλον, *not the least*. — τὰ . . . ἐέργει, *and them the well-polished yoke alone parts asunder*. — τεμεῖ . . . ἀρούρης (sc. ἔκοπεν from v. 708), *and it cuts through the boundary of the field* (i. e. the bounded field). τέλσεν ἀρούρης is a periphrasis for ἔκοπεν. Voss after Barnes translates, *they* (i. e. the yoke of bullocks. Cf. v. 708) *cut diligently the furrow down to the end of the field*. Spitzner after the Cod. Ven. accentuates τέμει, on the ground that the future is scarcely admissible. Cf. Smith's Crus. Lex. — ὀπότε—ἔκοιτο. See N. on 2. 794. — γούναδ' is the accusative synecdochical.

719-721. οἱ μὲν πρόσθε refers to the troops of Ajax Telamon, and οἱ δ' ὀπίσθω, to the Locrians who followed Ajax Oileus. Some without good reason refer of μὲν to the two Ajaxes. — συνεκλόνειον, *throw them* (i. e. the Trojans) *into confusion*.

726-728. ἀμήχανος . . . πιθέσθαι (personal for the impersonal construction. See N. on 1. 107), *you are hard to be made to listen to advice*. Polydamus refers to the advice which he gave Hector (cf. 12. 212), and which was rejected. — τοῦνεκα . . . ἄλλων, *for this reason do you wish also (καί) to excel others in council?* περιθμεναι, Epic for περιειδέναι, infin. perf. of περιεῖδον.

734-736. μάλιστα . . . ἀνέγνω, *and he himself most especially knows it*, i. e. the advantage of a good understanding. In this translation, I have supposed κ' to be an abbreviation for καί. Hermann would read δέ τ'. If κ' stands for κε, it denotes repetition, *is wont to know*. Cf. K. § 260. R. 6. β. — πάντη, *on all sides*. — στέφανος, *circumference* = circle or chief conflict.

745, 746. δεῖδω . . . χρεῖος, *I fear lest the Greeks will pay back yesterday's debt*, i. e. will revenge their defeat of yesterday. χθιζόν is an adjective, *belonging to yesterday*. See N. on 1. 424. — Ἀχῆρ, i. e. Achilles. — οὐκέτι πύγχνυ, *not much longer*.

776. ἄλλοτε δὲ ποτε, *at other times*. — πολέμοιο is the separative genitive.

787. καὶ ἐσθόμενος (perf. pass. part. of σέωω with middle signification), *however desirous*. See N. on 9. 655.

800. πρό, *before, in front*, is here a local adverb. The same may be said of ἐπ' (ίθεν) in the following clause.

806. πάντη . . . ἐπειράτο, *he tried the phalanxes (of the Greeks) around on every side*.

810, 811. τίη . . . Ἀργείους, *why do you frighten* (i. e. try to frighten) *thus the Greeks?*

824-827. Βουργία, *boaster, braggart*; literally, *bull of the earth* = bulky and stupid brute. — εἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω—ὤς. See N. on 8. 538-540.

837. ἀμφότερων, . e. both Greeks and Trojans.

ILIAD XIV.

6. Ἑκαμήδην, *Hecamede*, was one of Nestor's female slaves. Cf. 11. 624. 16-20. ὅτε πορφύρε. See N. on 13. 179. — ἑρμαινε . . . διχόδαε, *deliberated upon it, being divided in his mind between two purposes*; literally, *being doubly divided*.

25, 26. ἀτρεψς, *firm, indestructible*. — νυσομένων, *when they were struck*. The participle is put in the genitive, because σφι χροτ (v. 25) to which it refers, is equivalent to σφῶν χροτ. Cf. K. § 313. R. 2; S. § 201. N. 3. The construction is reversed in v. 141, the participle being put in the dative and the pronoun in the genitive.

33-40. οὐδὲ . . . χαλῆεν, *for the shore, although wide, could not contain* (in one line) *all their ships*. — τῷ . . . ἔρυσαν, *wherefore they drew them up in the form of steps*, i. e. in rows. Passow with Schneid. translates προπόσσας, *like the battlement of a wall*, referring to the position of the sterns of the ships when drawn up in a line. But this does not harmonize with the preceding context. — ἔχυντο, because they were unable to mingle in the fight. — ὁ δὲ Νέστωρ. See N. on 1. 391. — πῆξε δὲ θυμόν, *and terrified the heart*. The transitive use of πῆσσω is quite uncommon.

45. ὅς ποτ', *how once*. This use of ὅς, where we might have expected the relative, is poetic. Cf. Mt. § 485.

71-78. ᾔδεα . . . ἔμυνεν, *I knew when he willingly assisted the Greeks*, i. e. the signs betokened the will and pleasure of the gods. For the use of ὅτε, where we might have expected ὅτι or ὡς, see N. on 15. 18. — ῥὴξ ἀβρότη, *divine night*, so called because it was considered the gift of the gods.

84. οὐλόμεν' (i. e. οὐλόμενε), Epic 2 aor. mid. participle of ὀλλομι, used here as an adjective in the active sense, *pernicious, destructive*. Heyne, however, prefers the passive signification, *lost, ruined*.

91. ὃν . . . ἔγοιτο, *which no man should at all have uttered*; literally, *led through his mouth*.

125, 126. τὰ . . . περ, *but these things ye might* (= must) *have heard to be true*. — τῷ, *therefore*. — γένος explains κακὸν and ἀνάλκιδα.

141. δερκομένη belongs to Ἀχιλλῆος, as though it had been written Ἀχιλλῆϊ ὀλοὸν κῆρ. See N. on v. 26.

161. Ἀχαιοῖσιν—καρδίη. The part joined to the whole. See N. on 1. 237.

158. στυγερός . . . θυμῷ, *he was odious to her soul*. See N. on 1. 104. This refers back by way of antithesis to χαίρει δὲ θυμῷ in 156.

172. τὸ . . . ἦεν, *that which odoriferous was to her* (= for her use). ᾧ marks the identity of the oil used by Juno on this occasion, and that which was perfumed for her private and special use.

183. τρίγληνα, *having three eyes or stars*, "*triple-gemmed*." Cowper.

190. ἢ ᾧ . . . ἀρήσαιο, *will you now be persuaded by me—or will you refuse?* Cf. K. § 259. 3. a.

204. γαίης ῥέρεδε (for ἐρέρεδε), *beneath the earth*. Keightley says that in Homer, the opposition between the Olympian gods and the Titans is merely a local one; the one being dwellers of the brilliant Olympus, the other the inmates of gloomy Tartaros.

219, 220. τῇ νῦν, *take now this*. — ἐγκάτ'δεο, *conceal*. — ὅ . . . τε-
τεύχασται, *in which all things* (cf. v. 216) *are contained*.

260. κείνος . . . υἱός, *that brave son of Jupiter*, i. e. Hercules.

261. μὴ . . . ἔρδοι, *lest he should do disagreeable things to quick Night*.
See N. on 10. 894.

274. μέγρ'οι . . . ἰόντες, *so that the gods below* (i. e. the infernal del-
tics) *who are around Saturn, may be witnesses*.

284. Λεκτόν, *Lecton*, was a promontory on the Trojan coast, formed by
the foot of Ida, now called Cape Baba.

308. οἱ . . . ὑγρῇ, *which will bear me over the solid land* (= the conti-
nent) *and the water* (= the sea). See N. on 10. 89.

316. θυμὸν . . . ἐδάμασσαν, *subdued my heart being diffused through*
(literally, *poured around*) *my breast*.

321-326. Φοῖνικος κόρης, i. e. Europa. — ἀνδρός. This word is
used elsewhere only of Minerva (Odys. 3. 380), and of a mortal (Odys.
6. 149).

332. τὰ . . . ἅπαντα, *and all things are visible from afar*.

374. ἴομεν, *let us go to meet the enemy*.

386. τῷ refers to Neptune. — οὐδέμιν ἐστί. Schol. οὐ δυνατόν
ἐστί.

390-394. It is highly to the praise of Hector, that he does for the Tro-
jans what Neptune does for the Greeks. — ἐκλόσθη δὲ θάλασσα. "This
swelling and inundation of the sea towards the Grecian camp, as if it had
been agitated by a storm, is meant for a prodigy, intimating that the waters
had the same resentment with their commander, Neptune, and seconded
him in his quarrel." Pope, from Eustathius. — οὔτε . . . χέρον, *nor so*
loud does the wave of the sea roar against the land. Cf. 17. 264, where a
similar metaphor is employed.

413. στρόμβον δ' ἄς, *like a whirlwind*. Crus. Other critics render it,
like a top.

422. ἐλπόμενοι ἐρέσθαι, *hoping to drag him* (i. e. Hector) *away*.

436. ὁ δ' ἀμπνύσθη, *and he breathed again*.

460. τοῦ γὰρ . . . μάλιστα, *for he fell very near to him* (i. e. Ajax).

481. ποδ' . . . ὅμμες, *thus also you shall sometimes be slain*, i. e. some
of you shall now and then fall. κατακτανέσθε is 2 pers. plur. fut. mid. of
κατακτείνω with passive signification.

499. φῆ is taken by Zenodotus in the sense of *as, as, as if*. In this
he is followed by such eminent critics among the moderns as Hermann,
Buttmann, Thiersch, and Voes. Aristarchus takes it as the verb φῆ, and
would strike out the following versé. Cf. Butt. Lexil. No. 104. §§ 1-7.

501. εἰπέμεναι μοι, *tell for me.* Cf. S. § 201. N. 5.

520. οἷ, γὰρ . . . ἦεν, *for no one was equal to him to follow with speed*

ILIAD XV.

4-11. χλωροὶ ὑπὰὶ δειλοῦς, *pale through fear.* — πεφοβημένοι, "*in fugam versi* (cf. 8. 149)." Crus. — Ἑκτορα δ' ἐν κ. τ. λ. Cf. 14. 436. — οὐ—ἀφαιρότατος=ἰσχυρότατος by litotes. Cf. Mt. § 468.

16-24. οὐ μὲν οἶδ', *truly I know not.* — κακοβράφεις, *evil machinations.* — ἢ οὐ μέμνη, *do you not remember when.* Kühn. (Jelf's edit. § 804. 7) says that the change of the substantival for the adverbial clause, results from an ellipsis of τοῦ χρόνου, *I remember the time when I did thus and so=I remember that I did, etc.* Cf. Mt. § 624; Butt. § 139. 59. — ὅφρ' ἂν ἔκρηται refers to an event which had actually taken place, and therefore stands for ὅφρ' ἂν ἔκανε. Cf. Mt. § 522. 1. — ἂν δὲ λάβοιμι. Repeat ἢ οὐ μέμνη from v. 18. — τεταγόν, sc. ποδός. Cf. 1. 591. — ἀλιγπηλέων, *having but little power.*

39. νῦττερον λέχος αὐτῶν, *our own nuptial couch.* The pronoun αὐτός, *self*, is added to the possessive pronoun in the genitive, as in Latin *mea ipsius culpa.*" Mt. § 466. 1.

52. μετὰ . . . κῆρ, *agreeably to your and my heart's desire.*

61-67. κατὰ φρένας. See N. on 13. 580. — ἡ δ' refers to Achilles, and τὸν δὲ to Patroclus. — ὀλέσαστ' (i. e. ὀλέσαστα), *after that he has destroyed.* See N. on 1. 88. — μετὰ δ', *and among them*, is employed adverbially. Cf. 2. 446, 447; 9. 131.

75. ὅς . . . πρῶτον. Cf. 1. 528. — ἐπέπνευσα. Cf. 1. 528.

80-82. ὅς . . . ἀνέρος, *as, when darts the thought of man=quick as thought.* For the subjunctive, see N. on 2. 147. — εἴην is the optative of εἶμι, and not of εἴμι, as Spitzner and others suppose.

93. καί, *also as well as I.*

107-109. φησὶν, *thinks, regards himself to be (εἶναι).* — τῷ, *wherefore.*

115, 116. νῦν=in these circumstances. — λόντ' (i. e. λόντα) stands for λόντι, it being made to conform grammatically with the omitted subject of τίσασθαι. K. § 307. R. 2.

123. πᾶσι . . . θεοῖσιν, *fearing for all the gods*, that they would be involved in the effect of Mars' disobedience.

128, 129. φρένας is the accusative synecdochical. — διέφθορας, *you are lost if you proceed.* — τοι is to be constructed with οὐαί. See N. on 1. 104. — αἶσας=useless. This phrase *are your ears useless to hear? = have you no ears to hear?* — ἀκούμεν limits αἶσαί. Cf. 222. 6.

155. εὖ—*εὐχαλέεσθαι* is a litotes for, *was highly pleased*. See N. on 1. 830.

162. οὐκ is here used instead of μή with εἰ, because it does not apply to the condition, but to the single word *ἐπειθεῖσθαι*, *will not obey = disobey*. Cf. Mt. § 608. 5. b.

191-196. παλλομένον (sc. ἡμῶν), *when we cast lots*. The subject of the participle is omitted, when, as here, it is readily supplied from the context, and no particular emphasis is demanded. Cf. K. § 312. R. 4; S. § 226. b. Some critics after Heyne, take παλλομένον as passive, and supply κληρῶν. — τῷ . . . φρεσίν, *wherefore I will not walk* (=act, conduct) *according to the will of Jupiter*, i. e. I will not obey him. — τριτάρῃ ἐν μολῃ, *in the third part* which he obtained by lot. — χερσὶ . . . δεδιόσσεσθω, *and let him not at all terrify* (=think to terrify) *me with his hands* (cf. v. 180), as (though I were) a coward.

199. καὶ ἀνάγκη, *even of necessity*. The implication is that the children of Jupiter would not obey him, were it not the necessary result of their relation to him.

207-213. ὅτ' (i. e. ὅτε) = ὅτι. Mt. § 624 says that ὅτ' . . . εἰδῆ is put for τὸ ἔγγελλον αἶσιμα εἶδέναι. See N. on v. 18. — ἄνευ ἐμῆθεν = *without my knowledge and consent*.

225-228. Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες. See N. on 14. 274. — ἐπεὶ . . . ἐτελέσθη, *since the affair could not be accomplished without labor* (literally, *sweat*), i. e. such was Neptune's power, that he would not have yielded to Jupiter without a desperate struggle. *κεν* denotes an implied condition, *since* (had he not yielded). Cf. K. § 238. 1.

241. ἀμφὶ . . . ἐτάρον, *recognizing his companions about him*.

247-252. ἄντην, *in front, in face of*, i. e. *openly, visibly*. — δ = ὅτι, *that*. Cf. Mt. § 486. 3. — πρὸς στήθος, *upon the breast*. See N. on 18. 580. — ἐπεὶ . . . ἦτορ, *for I felt my dear heart* (i. e. its pulsations). Some render, *I was breathing out my life = I was on the point of expiring*.

258. ἱππεύσω ἐπύρρυνον. In every place except this and in Odys. 10. 581, ἐπύρρυνον is followed by the accusative.

263-268. Cf. Ns. on 6. 506-511.

273-276. ἡλίστατος (*steep, difficult to be climbed*). πέρη refers to the goat, and δάσκιος ὄλη to the stag, by a controverted parallelism, i. e. the means and the extremes of the pairs spoken of, are to be connected in thought. Cf. Matt. 7. 6, where a similar construction is found. — ἐφάνη—*eis ὁδόν*, *appears coming into the way*, by *constructio pragnans* (see N. on 1. 55), the preposition of motion following a verb of rest, to which it imparts the idea of previous motion.

305. ἀπονέσσετο through fear of Hector.

309. ἀμφιδάσειαν, *slaggy throughout*. For the triplicity of epithets, see N. on 6. 194.

318. ἀτρέμα, *motionless*, i. e. without inclining it to either side.

328. ἀήρ, *man*, not *a man*, as it is here taken collectively, or in an unlimited sense. — κεδασθείσης βαμίνης, *when the battle was dispersed* i. e. when the lines were so broken, that they no longer fought in bodies.

353. σὺν αὐτῷ is to be constructed with δμοκλήσαντες.

365. ἤϊε. Schol. τοξικέ. — κέματον, i. e. the wall and ditch.

381. of δ' refers to the Trojans, as it appears from ὡς Τρωῆς in v. 384

399-403. τοί is to be constructed with παρμενέμεν, *to sit beside you*. The locality is rendered still more definite by ἐνθάδε. — τίς δ' οἷδ' is repeated from 11. 792.

410. στράδμη, *a measuring-line*. The string was smeared with ruddle (*rubrica*, μάλτος), and drawn tight to impress a straight mark upon boards of wood, slabs of marble, etc. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 57?.

418. δαίμων, i. e. Apollo.

447. πεπόνητο, pluperf. as imperf. of πονέω, used here in an active signification.

470. πρώϊον, *early this morning*, or as Spitzner thinks, *early yesterday*. Cf. 8. 328.

488-493. δὴ . . . βέλεμα, *for I indeed have seen with my eyes, the arrows* (literally, *things sent, missiles*) *of the bravest warrior* (i. e. Teucer) *rendered useless by Jupiter*. — ὡς . . . μένος, *thus now does he weaken the strength of the Greeks*.

494-499. "Versus nobilissimi, præ quibus sordebant τοῖς παλαιοῖς prolixa, ut illis visa sunt, carmina Tyrtæi." Bothe. — τεθνήτω! . . . τεθνέμεν, *let him die! it will not be disgraceful* (a litotes=*it will be honorable*) *for him to die fighting for his country*. The patriotism of Hector shines conspicuous in these verses, and commands the admiration of all who have a heart to appreciate that self-devotion, which caused him to esteem it an honor to die in behalf of his country.

509-511. τοῦτε depends on ἀμείνων, and is explained by ἡ αὐτοσχεδίῃ (in close combat) . . . μένος τε. — βιῶναι=*to conquer*, by which alone their lives could be prolonged.

535-539. τοῦ δ' refers to Dolops, who had just struck the centre of Meges' shield without penetrating it. — δ refers to Meges, and τῷ to Dolops. Prominence is given to these demonstratives by their juxtaposition.

551. δ δέ μιν τίεν is put for δς μιν τίεν. Cf. Jelf's Kühn. § 752. 1.

557, 558. κατ' ἄκρης, *from the summit*. As we say *from the foundation* = *utterly*. Trollope constructs this passage thus: πρὶν γ' ἢ ἡμᾶς κατακτάμεν αὐτούς, ἢ αὐτούς ἐλέειν Ἴλιον κ. τ. λ. — κτάσθαι infin. of κτῆμι (i. e. κτείνω), *to kill*.

561. αἰδῶ . . . θυμῷ, *put shame in your mind*, i. e. think of the disgrace which awaits your defeat.

567. *ἔρκεϊ χαλκείῳ*, with a brazen rampart, i. e. they formed a line of defence in their brazen armor.

570. *μάχεσθαι* limits *ἄλκιμος*, powerful to fight, strong for fighting. S. § 222. 3.

593. *ἐφετμῶς*. Cf. v. 254.

599. *τὸ . . . Ζεὺς*, for this (i. e. the casting fire into the ships) the wise Jupiter awaited, as the limit of Trojan success.

605-613. The fury with which Hector charges the Greeks, is depicted with amazing vigor and richness of imagery in these lines. — *ἀφλοισμός*, foam, as when one is in extreme rage. — *τὸ . . . ὀφρύσιν*, and his eyes shone (i. e. sparkled with anger) under his stern brows. — *αὐτὸς—Ζεὺς*, Jupiter himself. — *μόρσιμον ἡμᾶρ*, the day of fate (= of death).

623-628. *λαμπόμενος* *πυρὶ πάνταθεν*, shining with fire on every side = clad in bright armor. — *ἀνέμοιο . . . ἐμβρέμεται*, and a terrible blast roars in its sail. — *φρένα* is the synecdochical accusative. — *τυτθὸν . . . φέρονται*, for they are borne but a little way from death, i. e. they barely escape death.

640-645. *ἀγγελίης . . . Ἡρακλεΐῃ*, went with a message to the mighty Hercules. See N. on 2. 658. — *ἐν . . . πάλτο*, "sprang upon the rim of his shield." Smith's Crus. Lex.

663. This is one of the most forcible appeals which can be made, and has often been employed to stimulate and inspire the drooping courage of an army on the brink of destruction.

674-680. *οὐδ . . . ἐστάμεν*, it did not please the mind of the magnanimous Ajax to stand. *Συμφ* belongs to *Ἀλάντι* in the relation of the part to the whole. — *πίστυρας*, Æol. for *τέσσαρας*.

716-719. *ἔφλαστον*. This was an ornament constituting the highest portion of the poop of a ship. After the battle of Marathon, Cynægirus, brother of the poet Æschylus, seized the aplustre of a Persian ship, and had his hand cut off with a hatchet. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 58. — *πάντων—ἡμᾶρ*, the day of all (days) = the day worth all other days.

730. *δεδοκημένος*, watching, on the alert, perf. part. of *δέκομαι* (Epic for *δέχομαι*). See N. on 4. 107.

ILIAD XVI.

22. *μὴ νεμέσῃ*, be not angry with me weeping.

83. *οὐκ . . . Πηλεΐς*, then the warrior Peleus was not thy father. "*ἔρα* is used to denote something which has come suddenly and unexpectedly upon the mind, so as to produce surprise and wonder thereat." Jelf's

Kühn. § 789. 4. This meaning is derived from its notion of quickness. See N. on 10. 849.

40. *ἴδε . . . δουρὸς χθῆναι*, grant that I may put thy armor upon my shoulders.

46. *μέγα ρήσιος*, very simple. This is explained by the following γάρ.

73-77. *στρατὸν* = camp. — “*Ἔκτορος—περιγύνηται* (acc. ὑψ from the preceding context), the voice of Hector breaks around.

82-85. *φίλον . . . θάωται*, and take away (= cut off) our loved return.

89, 90. The idea is that if Patroclus, after having repulsed the Trojans from the ships, should continue the fight, he might render it unnecessary for the Greeks to call on Achilles for help, and thus deprive him of glory.

109, 110. *αἰεὶ . . . ἄσθματι*, and he was all the while oppressed with a dreadful panting. i. e. he was out of breath. — *οὐδὲ . . . ἀπνεῦσαι*, and he was unable to respire. For this use of εἶχε, cf. K. § 306. 1 (c).

140. The poet takes pleasure in alluding to the spear of Achilles, as one of so great a size as to be brandished only by the hero himself.

156. *ἄνδ, throughout*. See N. on 1. 53. — *λέκοι* &c. See N. on 3. 2. Compare also 4. 471.

162. *ἐρρυγόμενοι φόνον αἵματος*, vomiting gore of blood, i. e. the bloody gore dripping from the mouth. — *περιστένεται*, is too small = is distended.

182, 183. *μετὰ μελπομένησιν*, among those leading in the dance. This word denotes a movement, graceful and in time with the song or instrumental music which accompanied it. See N. on 1. 472. — *χρυσηλοκάτου*. The old interpreters explain this by *χρυσῷ βέλει χρωμένη*, with the golden arrow. Voss and others less correctly interpret: with the golden spindle or distaff.

196. *ἔγχεῖ μάχρασθαι*, in fighting with the spear. The infinitive limits the signification of μετέτρεπε.

199. δ' in *κρατερὸν δ'* joins the apodosis to the preceding protasis of time, *ἐπειδὴ . . . κρίνας*, as though the sentences were co-ordinate. Kühn. (Jelf's edit. § 770. b) remarks that the old idioms of the language, loved to give an independent character to subordinate clauses.

208. *τοπρίν*, before, i. e. since the quarrel with Agamemnon.

235. *ἀνιπτέποδες*, having unwashed feet. These Selli or priests of Jupiter at Dodona, as Crusius remarks, lived like monks destitute of every convenience.

240-245. *ἄλλ'*, yet. See N. on 1. 237. — *ἔφα* denotes purpose. — *ἡμέτερος δερῶπων*, whether our attendant, i. e. Patroclus. — *οἱ—χεῖρες*. See N. on 1. 104. *οἱ* refers to Hector. — *ὅππότε' ἐγώ*, when I myself.

250. *ἕτερον μὲν* (i. e. the one part of the prayer) is explained in *ἡνῶν . . . θῶκε*, and *ἕτερον δ'* in *ὅσον . . . ἀπονέεσθαι* which follows.

281. *ἐλπόμενοι* agrees κατὰ σύνεσιν (cf. K. § 241. 1) with *φάλαγγες*.

303-305. *οὐ γὰρ πῶ τι*, for not at all yet. — *προτροπὰς φοβέσθαι*,

turned in headlong flight; literally, fled turned about. This adverb usually denotes a rapid and disorderly flight.

313-319. ἐφορηθέντα, while rushing in to the assistance of Thoon. Before he could render that warrior any aid, he was himself slain by Phyleides. This is denoted in ἐφθη ὀρεξάμενος. — Νεστορίδαι—ὁ μὲν—Μάρως δ'. See N. on l. 606.

356, 357. οἱ δὲ . . . ἄλκῃς, and these (i. e. the Trojans) were mindful of (=gave themselves up to) dreadful-sounding rout, and forgot active bravery. δυσκελᾶδες signifies the loud and despairing cries attending the rout of an army.

361. σκέπτετ', "watched, or listened keenly to the whizzing of the arrows." Felton.

367-371. οὐδὲ κατὰ μοῖραν, not in order=in disorder. — ἔκφερον, bore out from the ditch, i. e. from battle. — οὐς refers in the plural to λαὸν taken collectively. Butt. § 143. 5. b. — ἄξων' . . . ἀνδάτων, having broken at the point of the pole (i. e. at the point where it is joined to the chariot) left behind the chariots of their masters. ἄξων' is put in the dual, because the horses are considered in the relation of pairs or spans.

378, 379. ὑπὸ . . . ὀχλῶν, and beneath the axle (=under the wheels) men fell (in their flight) prone from their chariots. — ἀνεκυμβαλίσσον, upset with a crash.

384-388. ἔς . . . χθόν, as the black earth is entirely burdened with a tempest. So we speak of a storm hanging heavily over a place. Spitzner reads κελαινῇ in reference to λαίλαπι. — οἱ . . . δέμοντας, who by violence give unjust decisions in the forum. εἰν=έν. — ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, and expel justice. — ἀλέγοντες denotes cause.

403, 404. ἐκ γὰρ . . . ἤτχθησαν (pass. for depon.), for he was panic struck (literally, struck in his mind), and the reins fell from his hands.

419. ἀμυροχίτωνας, loose-girded, i. e. without a girdle under their tunic.

422, 423. αἰδῶς . . . ἔστε, for shame, Lycians! whither are ye flying? Now be active. See N. on 2. 758. Buttmann is disposed to follow the explanation of Eustathius, now ye are swift, spoken sarcastically. There would in this case be an implied direction to stand and fight, and with this the following γὰρ would appropriately connect itself.

428. οἱ δ' refers to Sarpedon and Patroclus. The comparison by which these heroes are likened to crooked-taloned, hook-beaked vultures, which fight with loud screams upon a lofty rock, is very graphic.

435-438. Jupiter here debates in his mind, whether he shall save Sarpedon from being slain by Patroclus, by whom he is fated to die (cf. v. 434), or subdue him by the hand of that hero. This clearly shows, that in the Iliad, fate was nothing more, as Coleridge remarks, than the issue decreed by Jupiter to individuals or things, and has no reference to a predestination independent of his will.

440. ποῖον . . . ἔειπες! See N. on l. 551.

459. αἱματέσσας ψίδας, *bloody drops*. See N. on 11. 58.

468. ὁ δ' ἔβραχε is referred usually to the cry of anguish raised by the steed when he fell wounded, and this harmonizes with μακρὸν in the next line. Spitzner, however, takes it of the noise made by the fall of the horse. We should have supposed in that case, that it would have followed ἐπεὶ in the next verse.

482. ἤριπε. See N. on 13. 389.

486. βεβρυχάει. See N. on 13. 393.

494-498. ἐλδέσθω is taken passively. — σοὶ limits ἔσσομαι. The protasis begins with εἰ κέ μ'. — κατηφέη καὶ δνείδος, i. e. a cause of reproach and shame.

512. τείχεος depends on ἐπεσσύμενον. See N. on 5. 192.

541. κέταυ, *lies dead*.

602. στὰν . . . ἀλλήλες, *going in a body stand around him* (i. e. Bathycles).

629, 680. πάρος—καδέξει. This is an exception to the rule that πάρος, before, when a conjunction, is put with the infinitive. Butt. § 189. C. N. 4. — ἐν—χειρσί, *in the hands* = in action. — ἐπέων, sc. τέλος.

636-640. χαλκοῦ limits δοῦρος. — βρωῦ, τε βοῶν. Aristarchus considers this a hendiadyne, but it is better with Voas to translate, *of leather and of well-prepared ox-hides*. — ἐς πόδας ἄκρους, *to the extremities of the feet* = to the toes.

648-651. ἥ ἤδη καὶ κείνον—Ἐκτωρ . . . αἰπύν, *whether Hector should now slay him with the spear, and strip his armor from his shoulders, or whether he* (i. e. Jupiter) *should still longer increase severe labor to men*, i. e. destroy more Trojans by him. ἀφέλλειν refers to Jupiter. For the optative expressing the derived or more remote thought, cf. K. § 844. R. 10.

667. κελαινεφές . . . Σαρπηδόνα, *go and cleanse* (see N. on 1. 179) *Sarpedon from dark gore out of the reach of the darts* ("extra telorum jactum," Jelf's Kühn. § 621. 1. b). ἐκ gives by *prægnans constructio* to κἀδνηρον the sense of, *bear away and cleanse*. This passage has received various other explanations, which for the sake of brevity I must omit.

682. "Τῆνυ καὶ Θανάτῃ διδυμάουσιν, *to the twin-brothers, Sleep and Death*. Hesiod calls these two deities the children of Night.

699. περὶ πρό. See N. on 11. 180.

708. οὐ . . . Τρώων, *it is not appointed to thee by fate to destroy with thy spear the city of the Trojans*. πέρδαι is the subject of this proposition.

715. οἱ refers to Hector and limits παρίστατο.

734-737. σκαῖβ, *in his left hand*. — τὸν . . . ἐκάλυψεν, *which his hand grasped*; literally, *covered all around* (περὶ). — οὐδὲ . . . φασγόν, *and not long was it removed from* (= it quickly hit) *the man*. — οὐδ' ἄλυσεν θέλος, *nor did he discharge the missile with no effect*.

745. ἦ . . . κυβιστῆ! *truly a very active man! how nimbly he dives!*

779. μετενίσσето βουλευτόνδε, *descended to the place of his sitting*; *liter-*

ally, went to the time of unyoking oxen, i. e. to the time of evening καὶ πόδες is to be supplied with βουλευτόν. Cf. Odys. 9. 58.

789-792. δ . . . ἐνόησεν, he (Patroclus) had not observed him (i. e. Phoebus) coming through the crowd. — στρεφεδίνηθεν, turned around = swam around.

821. διαπρὸ . . . ἔλασεν, and drove the brass through.

834-842. ἵπποι ποσσὶν ὀρμήχονται (3 plur. perf. mid. of ὀρέγω), the horses stretch themselves with their feet = take long leaps. — Τρωσὶ is the local dative. — ἡμῶν ἀναγκαῖον, the day of necessity, i. e. the day of slavery or death. See N. on 6. 458. — μή μοι πρὶν κ. τ. λ. are the words put by Hector into the mouth of Achilles, when he sent Patroclus to battle.

860, 861. εἴ κ' Ἀχιλλεύς—φθῆη . . . ἁλέσσαι, whether Achilles smitten by my spear may not first lose his life. The infinitive is here equivalent to ὥστε ἁλέσσαι θυμόν, and denotes the result of τυπείν. Cf. Smith's Crus. Lex.

ILIAD XVII.

This book is denominated Μενελάου ἀριστεία, because in it are detailed the deeds of that hero in defence of the body of Patroclus.

9. Πάνδου νιός, i. e. Euphorbus. Cf. 16. 808.

22-25. περί σθένει βλεμσάλει, "exults greatly in its strength." Liddell and Scott. So Damm allies this verb to βλέμω, as though for βρεμσάλειω. Cf. Carmichael Gr. Verbs, p. 54. — βῆη Ἰπερήνορος = the mighty Hyperenor (see N. on 3. 105). — ἧς ἡβης ἀπόνηδ' (i. e. ἀπόνητος), had no (οὐδὲ μὲν οὐδὲ) advantage from his youth. Some render it, enjoyed not his youth, i. e. died prematurely.

32. ῥεχθὲν . . . ἔγνω, what is done even a fool knows, i. e. even a fool is taught by experience.

35. γυνῶν ἐμὸν, my brother, i. e. Hyperenor. Cf. v. 24.

41, 42. ἀλλ' . . . φόβοιο, but no longer shall this labor (i. e. battle) be untried or uncontested, whether (it be the contest) of victory or flight, i. e. whatever the issue may be. ἀλκῆς is made by some to depend on ἀνέλεητος, and by others on πόνος, the toil of victory.

51-54. αἵματι οἷ. The asyndeton gives prominence to this clause, by introducing it as something new and unlooked for. — Χαρίτεσσιν ὁμοῖα = τοῖς τῶν Χαρίτων κόμαις ὁμοῖαι. Cf. Mt. § 453. Obs. 1; Thiersch § 281 10; K. § 323. R. 6; S. § 202. 2. — ὅθ' . . . ὕδαρ, where water pours forth in abundance. Some adopt the reading ἀναβέβροχεν, and referring the subject to the preceding χῶρον ἐν οἰοπόλῳ, in a solitary spot, render the clause, where it has drunk in much water. Carmichael suggests the subtl

tution of $\delta\varsigma$ for $\delta\delta'$, which would indeed adapt the clause much better to the reading *ἀναβέβροχεν*.

61. *ὄρεσιτροφος*, *mountain-bred*.

71. *εἰ . . . Ἀπόλλων*, unless *Phæbus Apollo* had envied him, i. e. grudged him the honor of bearing away the spoils.

92-98. $\delta\varsigma$ . . . *τιμῆς*, who lies here on account of my honor, i. e. who died in defence of my cause. — *ἀλλὰ . . . Σιμός*. See N. on 11. 407. — *πρὸς θαίμονα*, i. e. against the will of the deity.

100, 101. $\delta\varsigma$ . . . *χωρήσαντ'*, who may see me giving way to Hector. — *ἐκ δαέφω* = with the help of a god.

110. *δν βα—δίωνται*. See N. on 18. 180.

121. *σπεύσομεν* = let us fight; literally, let us hasten, strive. — *αὶ κα . . . γυμνόν*, and (try) if we can bear the dead body, though naked (i. e. despoiled of its armor), to Achilles.

181. *μέγα . . . αὐτῷ*. to be a great glory to himself. *ἔμμεναι* denotes the purpose of *φέρειν*.

186. *ἔλκεται*, mid. of *έλκω* used transitively. Cf. *Soph. Gr. Verbs*, p. 187.

144. *πόλις* refers (according to the Schol.) to the citizens, and *ἔστυ* to the walls and houses.

155. *οἰκαδ' ἔμην*, we will go home. The preceding line contains the protasis. — *πεφῆσεται*, will shine upon (= come upon), Epic fut. of *φάω*, as middle.

170-178. *τοῖος ἔδον*, being such (as to valor and prudence). This is spoken reprovingly. — *ὅλον* (= *ὅτι τοῖον*) *ἔειπες*, because thou hast spoken such things.

197. *ἀλλ' . . . ἐγῆρα*, but the son did not grow old in the armor of his father. Reference is had to the premature death of Achilles, who was shot by Paris in the last year of the siege.

218. *ινδάλλετα . . . Πηλεΐωνος*, and to all he appeared shining in the armor of the brave son of Peleus. As the sense appears to be, similar to Pelides, some have adopted the reading *Πηλεΐωνι*.

242, 248. *ὅσσαν ἐμῇ κεφαλῇ περιδεδία*, as I fear for my own head (dat. commodi). — *πολέμοιο νέφος*, cloud of war, refers to Hector, although some construct it as governed by *καλύπτει*, in the sense of tumult of battle.

254. *ἀλλὰ . . . ἑω*, but let each of himself (i. e. of his own accord) advance. For this use of *αὐτός*, cf. *Mt.* § 468. 4.

264. *βέβρυχεν . . . ῥόον*, a great wave (from the sea) roars against the current (of the river). — *βοῶσι* poetic for *βοῶσιν*. — *ἔξω*, out upon the land. This is a most beautiful and expressive simile, in which the charge of the Trojans and the resistance of the Greeks, are compared to a mighty billow roaring against the stream of a nobly-flowing river, the extreme shores bellowing and the sea dashing upon the land.

270-273. *ἤχθαιρε*, sc. *Κρονίων*. — *αἰσησεν . . . Τρωῆσιν*, and he was

then unwilling (literally, he detested) that he should become a prey to the Trojan dogs of his enemies. — τῇ, therefore. — ἀμυνόμεν marks the purpose of ἔρπεν.

277-280. ἀλλὰ . . . ἐρύοντο, but (only) drew away the body. — τῶν ἔλλων Δαναῶν limits δε. — μετ', after, next to.

290. παρὰ . . . τένοντας, at the ankle around the lenons.

297. ἐγκέφαλος . . . αἱματόεις, and the bloody brain gushed forth from the wound by the haft-hole (of the spear), i. e. the hole in the spear-head, into which the shaft was inserted. Some render παρ' αἶλδον, by the cone, the place in which the crest was inserted in the helmet. Others interpret it, in a stream, as though flowing through an αἶλδον or pipe. This signification is forced and unnatural.

304. Αἰαντος ἀκόντισε. Verbs of aiming are followed by the genitive. In prose with εἰς and with the meaning to hit, they are constructed with the accusative. K. § 273. R. 7. c. — δοῦρ is the dative of the missile.

313. Ἴπποδῶφ περιβάντα, while defending (literally, going around) Hippothous (dat. commodi).

321. ὑπὲρ Διὸς αἶσαν, contrary to the fateful decree of Jupiter. See N. on 3. 299.

327-330. καὶ ὑπὲρ Διὸν, even against a god. See N. on 3. 299. — ὑπερδία, above fear, unterrified.

354-361. ἀλλ' . . . εἶχε, but he was no longer able. — ὅτε . . . ἔλλων, he gave orders that not any one should fall behind the body (of Patroclus). In the next line, they are directed not to fight in front of it before the rest, since by thus doing the defence would be less compact and firm, and they would not be able to succor one another when hardly pressed. Cf. vs. 864, 865. — ἀγχιστίνοι (= ἀγχι ἀλλάλων. Mt. § 446. 8). See N. on χθιζέει, 1. 424.

371. σέκηλοι in comparison with those who were fighting about the body of Patroclus. The word is used here adverbially.

384. τοῖς δὲ refers to those who were contending for the body of Patroclus. — πανημερίοις. See N. on 1. 424.

398, 399. τάννται . . . διαπρὸ (see N. on 5. 66), and it is all stretched throughout. — ὅς οἱ γ'—ἀμφοτέροις, thus they on both sides. The simile in which the pulling of the body in every direction, is compared to the stretching of a hide, is very expressive although somewhat homely. Homer, however, looks more to the appropriateness of his images, than to the sources whence they are drawn. — ἐλίγη ἐνὶ χώρῃ, in a little space.

403, 404. γὰρ introduces the reason why Achilles was yet ignorant of the death of Patroclus. — τό, on this account, i. e. on account of the distance between the place where they fought and the ships.

414-417. τίς, some=each. — τὸ . . . εἴη, that (viz. the yawning of the earth) would be at once far better for us. — ἐρύσαι denotes the pur

pose of *μελήσομεν*. — *κύδος ἀρτίσθαι* by getting possession of the dead body.

425. *χάλασον οὐρανόν*, *drawn heaven*, is either to be taken literally, in reference to the ideas entertained by the ancients respecting the material and structure of the heavens, or more probably in the metaphorical sense of *hardness, firmness*. Cf. Volck. *Hom. Geog.* p. 5.

434. *ἔσσε* here takes the indicative, because the comparison states an actual fact. Cf. K. § 343. R. 1. See N. on 10. 183.

457. *τὰ δ' . . . βαλόντε*, *and they shaking the dust from their manes to the ground*. In the excess of their grief, the horses had bent their heads to the ground, and their manes had become defiled with dust. Cf. vs. 439, 440. — *αἰγυπιδίς*, *a vulture*. The verb may be supplied from the preceding context.

470, 471. *καὶ . . . ἐσθλὰς*, *and has taken away thy good senses*. — *οἶον πρὸς Τρῶας κ. τ. λ.*, *how can you alone fight in the foremost throng among the Trojans?*

476. *ἐχέμεν . . . τε*, *to hold the curbing and force* = to be able to manage and control.

490. *ἐφορμηθέντε γε νῶϊ* is considered by some as an accusative absolute. But it is better to make it depend on *ἐν . . . μαχέσασθαι*, which, as Matthiae (§ 562. 8) remarks, contains the idea of *δεξάσθαι*. Cf. Butt. § 145. N. 6.

502-506. *ἀλλὰ . . . μεταφρέν*, *but breathing close on my back*. The reason for this was that in case of need he might have the means of escape near at hand. — *ἡ κ' αὐτὸς—ἄλσιν*. "There is a change of construction, which should properly have been *ἡ κ' αὐτὸν ἄλῶναι*." Trollope.

514. *θεῶν . . . κείναι*, "*lie in the knees of the gods* = depend on the will of the gods. The expression is founded on the fact, that suppliants embraced the knees of the person supplicated." Felton. Bothe and Nitzsch (ad *Odys.* 1. 267) interpret: *in the power of the gods*, on the ground that in the early language, this idea was denoted by the word *knee*.

539. *χρεῖσθονα*, *inferior* to Patroclus.

565. *ἀλλ' . . . μένος*, *but Hector has the dreadful force of fire*. This may refer to his impetuousness, or to the destructive effect of his valor. — *οἷδ' . . . δηιδῶν*, *nor does he cease slaughtering with his weapon*. For the construction of the participle, cf. K. § 310. 4. (f) ; S. § 225. 7.

579. *διαπρὸ*, *clear through*, literally, *through and out*. Cf. K. § 300. R. 1.

608. *τοὶ . . . Τρῶες*, *and the Trojans shouted at the failure of Idomeneus to pierce Hector*. How natural are incidents like this introduced.

627. *ἔρε . . . νίκην*. Instead of this adverbial sentence of time (K. § 387. B), the construction might have been carried on by the participle. Cf. Mt. § 552. Obs. Trollope says that the use of *ἔρε*, in this passage, is peculiar to Homer, and very rarely employed.

640. *οὕτως ἀπαγγέλλεια, who might announce.* The adjective clause is considered as forming a member of the preceding clause expressive of a wish, and therefore takes the optative. Cf. K. § 836. 6.

681. *εἰ που . . . ἴδω, if any where you might behold the son of Nestor yet living.*

697. *ἀλλ' οὐδ' ὧς, not even thus, i. e. oppressed with grief.*

723. *μῦλα μεγάλως, very greatly,* does not refer as some suppose, to the immense size of Patroclus, but to the force with which Menelaus and Meriones raised up the dead body to bear it away.

740. *τοῖς* refers probably to the two Ajaxes and the other heroes, who were fighting in the rear of Menelaus and Meriones. Cf. v. 752.

753. *οἱ δ'* refers to the Trojans.

760. *περί τ' ἀμφί, round about.* Cf. K. § 800. R. 1.

ILIAD XVIII.

12. *ἦ μῦλα δέ, surely now indeed.* Achilles foreboded the sad tidings about to be borne to him by Antilochus.

26. *μέγας μεγαλωσσί.* The Greeks were fond of placing words together which had a kindred meaning. Cf. S. § 289, 4.

49, 50. *ἑλλαι δ', εἰ κατὰ κ. τ. λ.* "The Nereids were fifty in number, those whom Homer has named being perhaps the most eminent or beautiful." Trollope. — *τῶν . . . σπείος, with these was the splendid cave filled.*

86. *περὶ . . . ῥήγνυτο, and the wave of the sea was broken around them* (as they emerged from its depths)

86. *αἰδ' ὕφελος.* See N. on l. 415.

93. *Πατρόκλοιο ἔλπερα, the prey of Patroclus, i. e. the penalty for his slaughter.*

95. *οἱ ἀγορεύεις = ὅτι ταῦτα ἀγορεύεις.* Mt. § 480. Obs. 3.

101. *νῦν δ'* is repeated in v. 114, on account of the long parenthesis commencing with *ἐπεὶ οὐ νόμιμα, κ. τ. λ.*

133. *ἐπεὶ . . . ἀντὶ, since slaughter is near him, i. e. his death is near at hand.*

149. *ἐφ', from,* is to be constructed with *φεύγοντες*, because in it resides the passive sense, *being routed.*

173, 174. *οἱ μὲν* referring to the Greeks and *οἱ δέ* referring to the Trojans, are in partitive apposition with *οἱ δ'* in v. 172.

192, 193. The great size of Achilles prevented his wearing the armor of any chief except that of Ajax. As it respects the grammatical construction of v. 192, Buttmann (Gram. § 143. 17) remarks that *τεῷ* (for

τίνας) stands where we should expect τοῦ (οἱ), and has arisen out of the simple thought: οὐκ εἶδα, τίνος ἄλλον τεύχεα δύνω.

198. ἀλλ' αὖτως, but-like, i. e. unarmed.

210. ἄμα . . . καταδύντι, with the setting sun.

281. ἀμφι . . . ἔγχεσιν, among their own chariots and spears, i. e. they were so crowded and entangled in the rout, that their chariots were overturned, and they were pierced with their own spears. No incident could give a more vivid picture of the terror and confusion, produced among the Trojans by the appearance and shouts of Achilles.

245. πάρος when not used merely as an adverb, is always followed by the infinitive. Cf. K. § 337. R. 5.

257-264. οὗτος ἀνὴρ refers to Achilles. The pronoun is employed δεικτικῶς. See N. on 1. 20. — πολεμίζειν limits ρητρεοι. Cf. Mt. § 535. b. See N. on 2. 452. — οἷος = ὅτι τοιοῦτος. See N. on 6. 166. — διαίονται, divide by their well-balanced and equal forces. The struggle had hitherto been so evenly contested, that neither side could claim the victory.

278-278. κηδόμενοι περ, though sad at being compelled to leave the field of war. — τῷ δ' ἄλγιον, and it will be the worse for him. ἄλγιον is the comparative of ἀλγεινός, and is taken by some in the sense of the positive. Cf. K. § 323. R. 7.

291-302. Φρυγίην denotes the direction of ἵκει. — κτήματα περνήμεν' (from πέρνημι, Epic for περᾶν), "vendible goods." Crusius. — οὐ γὰρ εἰδῶ, for I will not permit you to disclose these counsels. — ὅς = ἐκείνος δς, of which the antecedent is the omitted subject of δότω. — ἔστιν has for its subject τινα—ἐπαυρέμεν.

809. ξυνός, common, i. e. sometimes on one side and sometimes on the other. — Ἐυδάλιος is here put for the fortune of war. — κτανίσσεται. For the change of the root-vowel to α, cf. Butt. Ir. Verbs, p. 158.

825. διασύνων, when I encouraged. See N. on 1. 35.

841. αὐτοί, we ourselves, i. e. Achilles and Patroclus.

850-853. λούσαν the body of Patroclus. — ἐς . . . κεφαλῆς, from head to feet, i. e. the whole body.

865. ἀμφότερον is explained by γενεῇ and οὐνεκα . . . κέκλημαι.

872. ἐλίσσόμενον sustains to the preceding participle the relation of causality. See N. on 1. 168.

878, 879. ἔχον τέλος, had an end = were finished. — κοττὲ δὲ δεσμούς, and he was cutting the clasps or nails by which the handles were to be fastened to the tripods.

886. πάρος . . . διμύσεις, before this (i. e. heretofore) at least you did not come often. Somewhat similar is our expression, you are quite a stranger.

888. διὰ Διδαν (i. e. Charis the wife of Vulcan). See N. on 3. 171.

390. ἀφ' ὀρέου, *flowing backwards*, "an epithet given to Oceanus, because like a river, it encircled the earth and flowed back into itself." Smith & Crus. Lex.

401. κάλυκας properly signifies, *flower-buds* or *flower-cups*. Hence in this place, it is supposed to be used of *ear-pendants* in the form of a flower-cup. Voss renders it *hair-pins*.

410. ἀκμοδέτριοι, *the anvil-block*, i. e. the large block of wood on which the anvil was placed, when used by the smith. — πέλω αἴητον, *a huge monster*. Vulcan is always represented as having a large and muscular frame.

434. γῆραι λυγρῷ—ἀρημένος (Epic perf. pass. part. defect.), *oppressed with miserable old age*.

453. πᾶν . . . πόλρσιν, *and all the day they fought around the Scæan gates*. — αὐτῆμαρ, *this very day*.

465. ὅτε . . . ἰκάνοι. See N. on 3. 55.

470. φύσαι . . . ἐφύσων, *and full twenty (or the whole twenty) bellows blew in the furnace*. χοάοισιν signifies the cavity before the bellows, where the ore was melted.

477. ἐτέρρῃ, *in the other (hand)*.

480. ἐκ . . . τελαμῶνα, *and from it (i. e. attached to it) a silver bell*. The verb is easily supplied from the preceding context. ἐκ is here a local adverb = ἐξ αὐτῆς.

485-489. ἐν . . . ἰσπεφάνωνται, *and in it he formed the constellations* (literally, *signs* by which travellers on land or sea are guided) *with which* (cf. K. § 281. 2) *the heaven is crowned*. — Πληϊάδας, *Pleiades*, a constellation in the hinder part of the Bull. They were changed by Jupiter from nymphs into stars, when they were pursued by Orion. — καλέουσιν, sc. ἄνθρωποι. — ἦτ' . . . δοκεύει, *which turns itself in the same place and watches Orion*, i. e. is directly opposite to Orion. — οἷη δ' ἔμμορος κ. τ. λ. The meaning is that this constellation is the only one always above the horizon. As several other constellations in the latitude of Troy, always remain above the horizon, it is thought by some that Homer includes, in the expression Ἄρκτος (the Bear or Wain), the whole Arctic Circle. These lines are found with some variation in Odys. 5. 270-273.

492. 493. δαίδων ὑπο λαμπομενῶν, *with lighted torches*. — ὑμέναιος, *bridal song*.

501. πεῖραρ ἐλίσσαι, *to obtain the termination (of the contest)=to end the dispute*.

519, 520. ἀμφὶς ἀριζήλω, *radiant all around*. — λαοὶ . . . ἦσαν, *but the people were less in stature*. Cf. K. § 217. 2. — εἶκε, *it appeared, seemed*, 3 pers. sing. imperf. (as aorist) of εἶκω.

529. κτεῖνον . . . μηλοβοτῆρας, *and they killed the shepherds besides*. For the use of κτεῖν, see N. on 13. 800.

536. ἄλλον . . . ἰεὺτάτων, *holding one yet alive who had been recently wounded.*

555. θραγμαίνοντες, *collecting in bundles.*

580-586. ὁ δ' . . . ἔλκετο, *and he was dragged away loudly bellowing.* — τὰ μὲν, i. e. the lions. — ἃ δ' refers to the dogs.

598. ἀλφεσίβοιαι, *having many suitors bringing cattle as presents; hence much-wooed.* In 11, 244, we are told that Iphidamus gave to his maternal grandfather, whose daughter he had espoused, one thousand goats and sheep together.

605, 606. κυβιστηῆρε, *tumblers*, such as place themselves on their heads, or turn somersets. — μολπῆς ἐξάρχωντες, *leading off the song to which their movements kept time.* Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 801.

ILIAD XIX.

18. ἀνέβραχε, *clashed, made a clangor.*

21. τὰ μὲν is used δεικτικῶς.

82. κῆται. Buttmann says that the change of the old reading κείται to κῆται by Wolf was unnecessary, since κείται served both for the subjunctive and indicative. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 143. — τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν, *in the complete year.* So Nitzsch (ad Odys. 4. 86). But Crusius after the Schol. gives to τελεσφόρον the signification *full-perfecting*, because every thing in a year comes to maturity.

89. κατὰ βινῶν, *through the nostrils.*

45. καὶ . . . ἴσαν, *these ever went to the assembly.*

72. γόνυ κάμψειν, *will bend the knee*, i. e. sit down.

80. χαλεπὸν . . . ἔδοντα, *for it is difficult (to address an assembly) for one however skilled.* For ἂν added to the participle, cf. Mt. § 559.

88-90. Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδελξομαι, *to Peleides will I address myself; literally, point with outstretched hand.* — ἀλλὰ . . . βέξαιμι, *but what could I do?*

97. θῆλυς is feminine. Cf. K. § 215. R.

107-111. ὥδ' . . . ἐπιθήσεις, *thou shalt not execute thy purpose; literally, place or give an end to thy word.* — τὸν (= τοῦτον) is the subject of ἀνέξειν. — τῶν ἀνδρῶν limits δς. — οἱ . . . γένεθλης, *who are from the blood of thy family.*

118. ἡλιτόμηρον, *being defective in months*, i. e. being born before the full number of months was completed.

121. ἔπος . . . θήσω, *I will place a certain word in thy mind = I will tell you something.*

140. δῶρα . . . παρῶχεῖν, *and I am here (δῶ) to present to you all the gifts.* εἶναι is to be supplied in this sentence.

156. νηστίας, *fasting*, is to be constructed with μαχησομένους.

182, 183. οὐ μὲν . . . χαλεπήνῃ, *for it is not to be blamed* (= it is not derogatory to his dignity) *that a king* (literally *a kingly man*) *should conciliate* (the one whom he has injured), *when he* (literally, *one, some one*) *was the first to do wrong.* Such is substantially the interpretation of Damm, Voss, and Crusius, together with most of the ancient interpreters. But Heyne, Passow, Bothe, and Trollope, overlooking the previous context, which exhorts and encourages Agamemnon to moderation, and forgetting that ἀρὸ in composition is intensive (cf. Liddell and Scott, sub voce) as well as privative, refer ἀπαρτίσσεσθαι to Achilles, and translate, *it is not to be blamed that a royal man is angry, when one is first to insult him.*

195. ἀγόμεν τε γυναῖκας, *to lead forth the women promised by Agamemnon to Achilles.* ἀγόμεν depends on ἐπιτέλλομαι and κελεύω, v. 192.

225. γαστέρι . . . Ἀχαιοῦς, *it is impossible for the Greeks to lament by fasting* (literally, *by the stomach*) *one dead.*

247. δέκα πάντα τάλαντα. Aristotle says (Schol. Ven. ad Iliad 23, 289) that the talent of Homer had no precise or definite weight attached to it. Such also is the opinion of Böckh. But the specification of ten talents in this place, and two talents in Odys. 4. 525, as Grote remarks (Clas. Mus. I. p. 6), seems irreconcilable with such an opinion. The weight of the talent evidently was much less in Homer's time than afterwards.

260. ὅστις . . . δμῶσθῃ, *whoever swears a false oath.* The indefinite relative may refer to a plural antecedent. Cf. Butt. § 143. 5. a.

276. λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρὴν (for αἰψα), *"and quickly he dispersed the assembly."* Crus. In Odys. 1. 257, Nitzsch translates, *the quickly-moving assembly.*

284. ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, *embracing him; literally, poured about him.* χυμένη, Epic 2. aor. mid. participle of χέω.

293. τοὺς μοι μία γέινετο μήτηρ. See N. on 3. 238.

302. σφῶν . . . ἐκάστη, *but each one* (in reality) *for her own woes* There is not a finer touch of natural and tender feeling in the whole Iliad. These females under pretence of weeping for Patroclus, give vent to those tears, which in their captivity they dare not shed for themselves.

314. ἀδινῶς ἀνεῖλετο, *he sighed deeply, drew a deep breath.* The Schol. explains it, *he groaned deeply.* But this is shown to be erroneous by Butt. (Lexil. No. 19. § 1).

348. στάδον has the sense of the present, and is therefore followed by the subjunctive ἵκηται. Cf. N. on 3. 105.

356. τοὶ δ', *and they*, i. e. the Greeks.

362. γέλασσε . . . στεροπῆς, *and the whole earth round about shone* (literally, *laughed*) *with the splendor of the brass.*

385. εἰ οἱ ἐπαρμόσειε, *if they would fit him.*

401-403. ἄλλως . . . τεθνήσκει, *resolve to carry your driver back in safety in a different way (from what you did Patroclus) to the army of the Greeks, when we have had enough of the battle, and not leave him dead as (you did) Patroclus.* Buttmann (Lexil. No. 6. § 6) renders it, *at other times you were accustomed to carry your master back safe, etc.*

417. Δεῖ τε καὶ ἀνέρι, i. e. by Apollo and Paris.

421. καὶ αὐτός, *I myself also.*

424. This spirited line prepares us for the heroic deeds of Achilles, which are now to form the theme of the subsequent books, and in reference to which, every thing thus far in the poem, has been preparatory and of minor importance. The poet now pours his whole soul into the subject. His verse becomes more vigorous and imposing. His similes are more brief, pointed, and distinct. He employs every agency within his reach to illustrate the impetuous, resistless, devastating course of his hero. The reader is hurried with breathless interest through scenes of carnage and death, until he reaches the grand catastrophe, the death of Hector, when the tumult of battle ceases, and incidents of a peaceful and mostly of a pleasing nature, fill up the remaining books of this wondrous and unrivalled composition.

I L I A D XX.

11. αἰδούσθην, *porticoes, galleries.*

13. οὐδ' Ἐννοσίχθων κ. τ. λ. Jupiter had incurred the displeasure of Neptune by recalling him from the assistance of the Greeks. Cf. 15. 158 et seq.

26. Ἀχιλλεύς οἶος, *Achilles alone, i. e. without the aid of the gods.*

44. Τρώας—γυῖα. See N. on 1. 237.

46-66. These lines graphically express the rage and uproar of battle, when all restraint being withdrawn by Jupiter, the gods mingle in the contest. Mars and Minerva run to and fro, and with loud shouts animate the contending armies. The Father of the gods thunders from above. Neptune shakes the earth and lofty summits of the mountains. Pluto affrighted lest his dominions shall be laid open to the gaze of the gods and men, leaps trembling and with loud cries from his throne. Soon with vast tumult the celestials engage in personal conflict. The wide earth reels, and the high heavens resound on every side (cf. 21, 386).

94. ἦ . . . Ἀθήνης, *I should truly have been conquered by the hands of Achilles and Minerva.* The protasis may be mentally supplied from the preceding context.

106. αἶψος . . . ἄρτιν, *but he* (i. e. Achilles) *is from an inferior goddess.*

181. χαλεποὶ . . . ἐπαγχεῖς, *for it is terrible when the gods appear manifestly; literally, for the gods are terrible to appear (= to be seen) manifest, i. e. in their real forms.*

162. ἐμφὶ σέ, ἦτε κ. τ. λ., *those about you, O Phæbus the far-shooter, and city-destroying Mars, i. e. Phœbus, Mars, and the auxiliary deities.*

172. ἦν τινα πέφνη ἀνδρῶν, *(to see) if he may slay some one of the men.* Cf. K. § 344. R 9.

186. ἔολπα, 2 perf. as pres. mid. of ἔλω.

229. ἔκρον . . . δέσπον, *they used to run upon the top of the ridge of the hoary sea.* This with the preceding hyperbole is employed, to show the extreme swiftness of these steeds.

245-250. ἑσταότ' . . . θηϊοτήτος, *who stand in the middle combat of strife and do not commence the contest which they threaten.* The ten lines following have been rejected by Heyne as spurious, on the ground that they are unworthy alike of Homer and the character of Æneas. But they are consonant with the spirit of the Homeric age, and with many other passages of the poem, and are doubtless genuine. — ὅπποῖον . . . ἑπακούσας, *whatever word thou speakest, such thou wilt hear, i. e. you will receive measure for measure.*

298. ἔνεκ' ἄλλοτρίων ἀχέων, *being troubled on account of others' (enmities).*

302. μόριμον . . . ἀλέασθαι, *it his fate to escape.*

810. αὐτὸς . . . νόησον, *do you reflect in your mind = do as you shall deem proper.*

821-824. τῷ—'Αχιλῆϊ. See N. on l. 891. — προπάροιθε ποδῶν, *before the feet, a proverbial expression for near by.*

350. οἷς refers to οἱ in οἱ θυμῶς (see N. on l. 104).

870. ἀλλὰ . . . κολοῦει, *but part he will accomplish and part he will leave undone (literally, cut short in the midst), i. e. he will not fulfil all his boasts and threats.*

390. ἐνθάδε, *here, (on the Trojan plain), stands opposed to the place of his birth, viz. the Gygean lake,*

424. ἀνέταλτο, *leaped up with rage at sight of the one who had slain Patroclus.*

434. ἐγὼ . . . χείρων, *and that I am far inferior to you.*

448. θεῶν δ' ὀμολήσους, *threatening terribly.*

467. οὐ γάρ τι κ. τ. λ., *for he was not a man of tender feelings nor gentle, but exceedingly fierce.*

492. πύρην . . . εἰλυφάσει, *and the driving wind whirls in every direction (πάντη) the flame.*

ILIA D XXI.

9. ἐν . . . πατάγῃ, *and they plunged into it with a great clamor.*
26. πῶσσαν, *crouched* (through fear) = *hid themselves.*
37. ὁ δ' refers to Lycaon.
60. δοῦρδς . . . γεύσεται, *he shall taste the point of my spear.*
68. ὁ δ' ἐπέδραμα, *but he ran under it, i. e. the spear.*
75. ἀντὶ . . . αἰδοίω, *I am to thee in the place of a revered supplicant.*
i. e. as worthy of your compassion as one who supplicates protection.
- 122-126. οἱ . . . ἀκηδέες, *who careless* (i. e. without any concern for thee) *will lick the blood of thy wound.* — μέλαιναν φρίχ', *the dark ripple* produced by the floating body of Lycaon.
168. περιδέξιος, *using both hands as the right hand; ambidexter.*
204. ἐρεπτόμενοι—κείροντες, *devouring and nibbling.* For the omission of the connective between the participles, cf. Mt. § 557. 3.
221. ἔασον from slaughter.
225. καὶ Ἑκτορι πειρηδῆναι, *and make trial of Hector.*
236. οἱ . . . ἔσαν, *which were in it* (i. e. the river) *in abundance.*
249. μιν—δῖον Ἀχιλλῆα. See N. on l. 891.
253. κάρτιστος takes the gender of its subject, instead of the gender of the partitive περηνῶν. Cf. K. § 241. 7.
- 262-264. φθάσει . . . ἔγροντα, *and it overtakes even him who leads it.*
— καὶ λαμπρὸν ἔδοντα, *even though being swift.*
269. πλάζ' . . . καθύπερθεν, *wash his shoulders from above.* This interpretation adopted by Voss, supposes the verb a syncopated form of πλάζω. Crusius is inclined to follow Damm, who refers the verb to πλάζω, *to drive around, cause to wander*, and interprets, *the water shook his shoulders so that he could not go straight on.*
323. τυμβοχοῆς. The mud and sand poured around his dead body, would be a funeral mound sufficient for him.
324. κυκόμενος—δύων, μορμύρων. The asyndeton in these participles denotes the rapid succession of the parts of the action. See N. on 2. 169.
331. Vulcan, the fire-god, is spoken of as the antagonist of the water-god.
355. πνοιῇ—Ἡφαίστειο, *the blast of Vulcan = the flame of fire.*
360. τί . . . ἀρωγῆς (sc. πρῶγμῃ), *what have I to do with contention or assistance?*
364. πάντοθεν ἀμβολάδην, *bubbling up on all sides*, is to be constructed with ζεῖ in v. 362.
385. ἄλλοισι in reference to Vulcan and Xanthus.
412. ἐρινύας, *furies*, is here taken in the sense of *curses, reproaches.*
451. νῶτ βήσατο μισθόν, *wrestled (= withheld) from us our hire.* S.
201. N. 2.

487. εἰ δ' . . . . δαήμεναι, *but if you wish to have instruction in war. The apodosis, come on, may be mentally supplied.*

548. ὅπως . . . . ἀλάλκοι, *in order that he might avert the heavy fates of death.*

580. πρὶν . . . . Ἀχιλλῆος, *before that he had made trial of Achilles.*

599. δόλῳ, *by a stratagem.*

ILIAD XXII.

4. σάκε' ἔμοισι κλίσαντες. See N. on 11. 598.

83. δ γέρωσ—εγε. See N. on εγε, 10. 504.

42. τάχα . . . . κείμενον, *quickly should dogs and vultures devour him lying prostrate.*

58. αὐτὸς . . . . ἀμερδῆς, *and be himself deprived of dear life. ἀμερδῆς is the 1 aor. pass. of ἀμείρω or ἀμέρδω.*

76. τοῦτο refers to what has just been said in the previous lines.

87. ὅν refers to the gender implied in φίλον δάλος (= Hector). See N. on 5. 640.

110. ἥδ' . . . . πόλῃος, *or myself gloriously to perish before the city, i. e. in defence of the city. This soliloquy of Hector is in fine keeping with his character for bravery and patriotism.*

126, 127. οὐ . . . . δαριζέμεναι, *it is not (a time) now to converse familiarly from an oak or a rock, i. e. at leisure on indifferent topics. The expression is a proverbial one, the parties being considered as sitting at ease on the trunk of a tree, or a projecting rock, or one sitting and the other standing by.*

139. κίρκος—ἐλαφρότατοι πετεηνῶν. See N. on 21. 258.

156. ἐπ' εἰρήνης, *in the time of peace, i. e. before the Greeks besieged the city.*

194, 195. ὅσάκι δ' ὀρυθήσειε—ἀΐξασθαι, *as often as he strove to rush. For the optative, see N. on 2. 188.*

201. δ refers to Achilles, and τὸν to Hector. — ὅς stands for the article δ. Cf. Mt. § 484.

220. μάλα πολλά, *very much=ever so much.*

241. τοῖον . . . . ἅπαντες, *so much do all greatly fear him (i. e. Achilles).*

270. τοι is the dat. commodi. See N. on 1. 89.

276. ἀνὰ . . . . Ἀθήνη. No one, I think, can read with pleasure this account of the combat between Hector and Achilles, in which by the interposition of Minerva, the advantage is so given to one of the parties that the valor of the other is of no use.

296. ἔγνω, i. e. he knew that his death was determined upon by the

gods. "Habet hæc ellipsis, quo, velut obscuro instantis fati indicio, ter reatur animus legentis." Bothe.

820. *φρονέων* . . . *διψ*, *planning evil to the noble Hector*.

356. *ἦ* . . . *προσιδίσσασμαι*, *knowing thee well, I behold thee*, i. e. I see thee now as I have ever known thee. So Crusius after Passow and Bothe. Various interpretations are given by other expositors.

371. *ἀνωτηρί*, *unwounded*, belongs to *αἶ*. The idea is that all the Greeks who stood around the body of Hector, each inflicted a wound upon it.

393. *ἡράμαδα—ἐπέφρομεν*. Emphasis is promoted by the asyndeton.

395. *δεικτά—ἔργα* refers to the dragging of Hector at the chariot wheels of Achilles, which is now about to be related.

401-410. *ἀμφι* . . . *πύλωντο*, *and his dark locks were shaken around*. — *πῶρος χαρίεν*, *once beautiful*. — *δὲ* for the sake of concinnity with *πῶρος χαρίεν*, is put for *γάρ* referring to the whole idea of the preceding sentence. — *δεικίσσασθαι* is the object of *δῶκεν*. — *τῷ* limits *ἐνυλγικιον*, and refers forward to *ὅς* . . . *ἄκρης*, *and it was most like to this* (viz.) *as if all Ilium*, etc.

414. *κωλυθόμενος—δυσμάρων*. See Na. on 2. 169; 21. 824.

475. *ἦ* . . . *ἀγέρθη*, *but when she breathed again, and life was collected in her heart* = when consciousness fully returned.

477. This lament of Andromache is one of the most touching passages to be found in any uninspired writer. Her reference to the condition of Astyanax deprived of his father, is peculiarly affecting. Sorrow and toil will be his lot, even if he escapes the sword of the Greeks. His landmarks will be taken away. No companions will cheer him in his desolate condition. In his want a mere pittance will be granted to him, or he will be rudely pushed aside from the feast with a curse and reproach. He whose home was a palace and whose common food was the richest dainties, will now be reduced to the most abject poverty and wretchedness. From this picture of the sorrows of Astyanax which her imagination calls up, she turns her thoughts again to her husband, whose body will be torn by dogs and devoured by worms, and whose garments fine and graceful, will lie useless in the halls. These, as the only things left to her of him, she determines to consume with glowing fire, and thus pay the last sad tribute to his memory. As Prof. Felton justly remarks, the "picture is drawn with a mastery over the emotions of the human heart which Shakspeare alone has rivalled."

493-495. *ἄλλον* . . . *χεῖρας*, *seizing one by the cloak and another by the coat by way of entreaty*. — *χεῖλα* . . . *ἴθιγρον* (1 aor. of *δαίρω*), *and he shall moisten his lips, but not wet his palate*, i. e. there shall not be enough to moisten his throat.

ILIAD XXIII.

8. αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν, *with the steeds themselves and chariots = steeds chariots and all*. This is the accessory or accompanying dative.

42. αὐτὰρ δ' ἔ' ἠρπείτο κ. τ. λ. Among the ancients this was one of the most common symbols of grief. Pope remarks, that "it is just thus that David mourns in the Scriptures: he refuses to wash or take any repast, but retires from company and lies upon the earth." Cf. 2 Sam. 12, 16.

112. ἐπὶ . . . ὀρέσκει, *and over them arose (as superintendent) a brave man*. ἐπὶ is disjoined from the verb by tmesis. Butt. (Ir. Verbs, p. 196) says that the pluperfect is here employed on account of the metre.

127. ἐπεὶ . . . ὕλην, *when on every side (of the tomb) they had put an immense quantity of wood*.

141. ξανθὴν ἀπεκέλευτο χαίτην. In mourning, the Greeks of the earlier ages cut their hair close. Cf. Odys. 4. 198.

164. ἑκατόμπεδον . . . ἔνθα, *an hundred feet (wide) on this side and that = one hundred feet square*.

177. ἐν . . . νέμωτο, *and he sent in the invincible (literally, iron) strength of fire, that it might feed (upon the pyre and its contents)*.

325-328. καὶ . . . δοκέει, *and watches him who goes before*. — οὐδέ σε λήσει, *nor shall it escape thee*. — θνὸς and τεύκης are genitives of material. — τὸ . . . ὑμβρῶν, *which is not rotted with rain*.

334-337. τῷ refers to ζῆλον ἄδων (v. 327), and limits ἐγγρίμφας, *pressing on to this = approaching it very closely*. — σχεδὸν to the goal. — τοῖν refers to the horses. — χερσίν, *in thy hands*, is the local dative.

375. ἔφαρ . . . ὁρόμος, *the race was stretched out by the horses, or the running to the horses was stretched, i. e. the horses stretched on to the race*. — τῷ, Epic 1 aor. pass. of τείνω.

413. ἀποκηδήσαντε. The dual is employed in reference to the speaker and his steeds.

626. καὶ δὲ κ. τ. λ. "The poet sustains the character of the sage old Nestor. He admits that he cannot now participate in the games, on account of his age; but, to make amends, tells a long story of what he did at the obsequies of king Amarynceus." Felton.

649. ἥσπερ is put in the genitive by attraction. Cf. Butt. § 143. 12.

700. Σῆκεν ἔειδλα, δεικνύμενος Δαναοῖσι. Thiersch (§ 232. 41) says that Δαναοῖσι belongs to Σῆκεν, and with δεικνύμενος we must understand αὐτοῖς, *bidding them to the games*.

709. ἄν (i. e. ἄνα)—ἀνίστατο is not a mere pleonasm, but the repetition of the preposition (here adverbial in its use) gives emphasis and sprightliness to the idea = *sprang quickly up*.

760-762. ἄς . . . κανὼν, *as when a shuttle is near the breast of a well-zoned woman*. Bothe supposes τις to be put for τινος in agreement with

γυναικός. Construct στήθεος with ἄγχι to be supplied from the preceding context. — εὖ μάλα, *very skilfully*. — κνήριον, *the shuttle-lance*. — μίτον, *warrior*.

851. ἡμιπέλεκκα, *half-axes*, i. e. having only one edge.

879. σὺν . . . λίσσεν, *and its thick* (i. e. thickly-feathered) *wings at the same time sank*. σὺν is here a temporal adverb.

885. βόδις ἕξιον, *of the value of an ox*.

892. ἤμασιν—ἔριστος, *very skilful in casting the spear*. In this transaction a very delicate compliment is paid to Agamemnon, to whom the prize is adjudged before he contends for it.

ILIAD XXIV.

1. ἀγόν, *the assemblage drawn together to witness the funeral games*. Cf. 23. 258.

24–30. This passage is deemed spurious by those critics, who suppose that the story of the judgment of Paris was unknown to Homer.

52. οὐδέ τ' ἄμεινον, *nor better for* (himself), i. e. in the end, the death of Hector will prove of no advantage to him. This meaning appears evident from the following verse, where we may supply and translate, (let him beware) *lest we be avenged on him*, etc.

63. κακῶν . . . ἔπιστε. Juno refers to Apollo's friendship for the Trojans, and to his perfidy in not abiding by his promise to assist the Greeks (cf. 2. 31). Bothe prefers to take ἔπιστε in the sense of *contumax, nec obediens*.

79. μέλαινα. Bothe edits *Μεΐλαινα*, referring it with the old commentators, to a bay of that name between the Thracian Chersonesus and the continent of Thrace.

94. κνέμεον. Thetis took her dark veil, because she was in a state of mourning (cf. vs. 102, 105).

110. τόδε κῦδος of selling the body of Hector.

148. οἶον, μηδέ τις—ἀνὴρ. See N. on 3. 59.

172. κακὸν δοσσομένη, *meditating evil, with evil purpose*.

197. τί τοι φρεσὶν εἶδεται εἶναι, *how does this seem to your mind?* = what do you think of this command of Jupiter?

219. ἔρως = οἰωνός vel μάντις. Schol.

234. Θρήκες. The Thracians were allies of the Trojans.

253. κατηφόνες is the abstract for the concrete.

265. ἐκ μὲν ἔειπαν, "*extulerunt, non evexerunt*." Bothe.

282. πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες, i. e. they were wise and prudent in reference to the affair which they had in hand.

292–294. ἀγχι . . . θεξίον, *and ask for his swift messenger* (= the

eagle) which is the dearest of birds to him, as an omen on the right hand. *οἰωνόν* is used figuratively, and *οἰωνῶν* literally.

304. *χέρνιβον*, a basin into which the water was poured from the *πρόχοος* or pitcher.

316. *μόρφρον*, dark-colored. Various other significations have been given to the word, such as *beautifully-formed*, *plundering*, *death-bringing*. Voss renders it: *duckling in valley and swamp*. Cf. Smith's *Crus. Lex.*

343. *ἄνδρῶν ὄμματα θάλλει*, he shuts the eyes of men in sleep, opposed to *ὕπνωστας ἐγείρει* in the next verse.

373. *οὕτω . . . ἐστὶ*, these things are truly so (as thou sayest). Priam refers to the remark of the stranger about his unprotected condition, being aged himself and attended by an aged companion.

385. *μάχης*, in combat, limits the meaning of *ἐρεθεύειν*. S. § 195. 1.

390. *πειρῆ . . . δῖον*, *hendiaḡys*: *me tentans de Hectore scisitaris?*" Bothe.

407. *πᾶσαν ἀληθείην*, the whole truth, keeping nothing back.

413. *αἶψως* as when first slain.

440. *ἀνὰ ξαν ἄρμα*, leaping upon the car.

456. *Ἀχιλῆος . . . εἰς*. The poet takes every suitable occasion to extol the strength of his hero.

466. *ὕπέρ*, for the sake of, by, has here its causal sense.

507. *πατρὸς* is the causal genitive.

510, 511. "The most pathetic scene in the *Iliad* is where Achilles is reminded by Priam, in a single word, of his old father Peleus. The hero bursts into a flood of tears at the remembrance, whilst the hoary monarch, crouching at his feet, bewails his son's untimely fate. This scene is the highest effort—the very climax of all Epic poetry. For here the anger of Achilles is consummated. That flaming rage, which neither the storm of battles nor the blood of the Trojans could assuage, and which his tears over the corpse of Patroclus could only slacken, is now suddenly quenched at the remembrance of his aged father, living at home in solitude, and far removed from all this tumultuous discord and contention." Welcker.

560. *ἐρέδισε*. The fierce and ungovernable temper of Achilles which kindles at a breath, is here illustrated with great beauty and effect by the poet. The impatience of Priam, or his presumption in taking the lead in the direction of the affair, when as a suppliant he ought to have awaited the time and pleasure of Achilles, caused a sudden burst of irritability, which in a person of less excitableness would have been wholly inexplicable from so slight a cause. Bothe refers his anger to the necessity laid upon him to restore the dead body of Hector, when he had intended, by giving it to the dogs and vultures, to pacify the shade of Patroclus.

630. *ῥσσοι*, oldς *τε*. See N. on v. 456.

644. It was the custom among the Greeks to spread couches for strangers in the portico of the building. Cf. *Odys.* 4. 296.

735. "These melancholy forebodings of Andromache respecting Astyanax were eventually realized, according to the tradition of subsequent poets." Trollope.

762. This lament of Helen is very appropriate and affecting. She recurs at once to her own friendless condition, and dwells on the kindness and gentleness with which she had ever been treated by Hector.

804. *ὅς . . . ἰπποδάμοιο*. "I cannot take my leave of this noble poem," says Cowper, "without expressing how much I am struck with this plain conclusion of it. It is like the exit of a great man out of company, whom he has entertained magnificently: neither pompous nor familiar, yet without much ceremony. I recollect nothing among the works of mere man, that exemplifies so strongly the true style of great antiquity." Trollope remarks that the close of the *Paradise Lost*, will be thought by some to contest the palm of elegant simplicity with its more primitive rival:

"Some natural tears they dropp'd, but wiped them soon;
The world was all before them, where to choose
Their place of rest, and Providence their guide:
They hand in hand, with wandering steps and slow,
Through Eden took their solitary way."

REFERENCES

TO

PROFESSOR HADLEY'S GREEK GRAMMAR.

NOTE.—In a few instances, the Homeric words are cited according to Dindorf or Bekker, in preference to Wolf.

1, 1. *Μῆνη-ν*, 157; *ἄειδε* (Att. *ᾄδε*), 32 D e. 379; *ᾄε* (without *δ*), 548 a; *Πηληϊάδεω*, 136 D b. 466; *Ἀχιλλῆος*, 40 D. 189 D. 564. 2. *οὐλομένην*, 28 D. 785; *μυρῖ*, 257 fin.; *Ἀχαιοῖς*, 1 D; *ἄλγε*, 176 D; *ἔθηκεν*, 78 c. 3. *ἰφθίμους*, 209 a; *Ἄλκι*, 202 D, 22. 65 D; *προΐαφεν*, 307 D. 705. 4. *αὐτοῖς* (in contrast with *ψυχὰς*), 669 b; *δὲ ἐλάρια*, 67 D d (perhaps 67 D a). (pred. acc.) 556; *τεῦχε*, 307 D. 425, 15. (repeated action) 701; *κύνεσσιν*, 202, 9. 154 D b. 5. *οἰωνοῖσι*, 140 D b; *ἐτελείετο*, 370 D b. 696. 6. *ἐξ οὗ*, 813 a; *δὴ* (w. rel.), 851; *τὰ* (as art.) *πρῶτα*, 524. 552 a; *διαστήτην*, 307 D. 511 b; *ἐρίσαντε*, 717 a fin. 7. *τέ . . καί*, 855 a; *ἄναξ*, 23 D. 67 D a.

1, 8. *ἔρ*, 73 D; *σφωέ*, 233 D; *δεῶν*, 559; *ἔριδι*, 608; *ξυνέηκε*, 403 D, 1; *μάχεσθαι*, 765. 9. *Ἀητούς*, 193; *δ γάρ*, 239 D. 525 γ fin.; *βασιλῆϊ*, 595 b fin.; *χολωθείς*, 708. 789 c. 10. *νοῦσον*, 24 D c. 139 e; *ἄρσε*, 442, 11. 345 D; *ἀλέκοντο*, 442 D, 8; *λαοί*, 146 D. 11. *οὐνεκα*, 869, 3; *τόν* (well-known), 527 a; *ἡτίμησ'*, 70. 706; *ἀρηγῆρα*, 459. 12. *ἦλθε*, 38; *δοῖς*, 457 c; *νήας*, 189 D. 13. *λυσόμενος*, 268. 689. 789 d; *δύγατρα*, 173 D; *φέρων*, 788 a; *ἔποινα*, 201 a. 14. *στέμματ'*, 461 a; *ἐκηβόλου*, 86 D. 67 D e. 482; *Ἀπόλλωνος* (cf. l. 75), 88 D. 15. *χρυσέφ*, 37 D. 86 D; *ἀνὰ* (w. dat.), 635. 16. *δῶν*, 255 D; *κοσμήτορε*, 459; *λαῶν*, 565.

1, 17. *Ἀτρεΐδαι* (cf. *Ἀτρεΐδα*, l. 16), 517; *ἐνκνήμιδες*, 227 D. 481. 18. *δοί*, 37; *δοῖεν*, 716. 721; *ἔχοντες*, 785. 19. *ἐκπέρσαι*, 764 c. 776; *Πριάμοιο*, 140 D; *πόλιν*, 88 D; *οἴκαδ'*, 203. 20. *ἐμοί* (not *μοί*), 232; *λύσαι* . . *ἄζόμενοι*, 784; *τὰ* (dem.), 239 D. 22. *ἄλλοι* (beside *Agam.*, l. 24), 538 e; *μέν* (foll. by *ἀλλά*, l. 24), 862 a fin. 23. *αἰδεῖσθαι*, 764 b. 774; *δ'*, 72; *δέχθαι*, 408 D, 36. 24. *Ἀτρεΐδῃ*, 86 D, 1. 595 b; *ἦνθαρε*, 23 D; *δυμῷ*, 500 b fin. 25. *ἀφίει*, 403, 1. 505 b; *ἐπ(ί)-ἔτελλεν*, 477. 616. 26. *μή*, 833; *κοίλῃσιν*, 129 D; *νηυσί*, 11 D; *κιχέω*, 404 D d. 730 b. 27. *ἕστερον*, 224. 228; *ἄττις*, 65 D. 28. *νύ*, 79 D. 105 D. 867, 3; *τοί*, 233 D; *χραίσμῃ*, 448 D, 19.

720 d. 29. ἐγώ, 86 D; πρίν (not conj.), 878; μίν, 233 D. 551; ἔπεισω, 405, 1 a. 30. ἡμετέρῳ, 86 D, 1; σίκω, 23 D; Ἀργεῖ, 176 D; τηλόθεν, 203 D; πατρὸς, 125 D, 2. 589. 31. ἐποιοχόμενῃ, 544 d; ἀντιόωσαν, 370 D a. 32. σαώτερος, 210 D. (than if you stay) 662; κέ, 873 b. 741; νέηαι, 863 D.

1, 33. ὤς, 250 D; ἔφατ', 404 D, 2; ἔδδωσαν, 409 D, 5; μύθος, 595 b. 34. παρά, 648 a; πολυφλοίσβοιο, 209. 35. πολλά, 226. 552 a; ἀπάνευθε, 79 D; κίων, 440 D, 5; δ (as art.) γεραίός, 524. 221 b. 36. ἄνακτι, 500 c; τόν (rel.), 243 D; ἡθκομος, 227 D fin. 37. κλῆθι, 408 D, 28; μεῦ, 233 D. 576; ἀμφιβέβηκας, 712. 38. Τενέδοιο, 581 a; τὲ ἱπὶ ἀνδράσσις, 67 D a. 39. εἰ ποτέ τοι, 104 b. 109. 597; ἐπ(ι)-ἔρεψα, 616. 745; ἠδόν, 146 D. 40. δή, 851 b; πτόνα, 221 d; μηρ', 201 a; κατ(ὰ)-ἔκκηα, 616. 434 D, 1. 41. ἡδ', 855; τόδε, 679; ἐέλλδωρ, 23 D a. 153 D. 42. τίσειαν, 349 b. 721. 854; Δαναοί, 1 D; βέλεσσιν, 154 D b. 55 D. 611.

1, 44. κατ', 631 a; Οὐλύμποιο, 28 D; καρήνων, 202 D, 24; κῆρ, 549 a. 45. ὁμοῖσιν, 612; ἀμφηρεφέα, 88 D. 176 D. 46. ἐκλαγξαν, 428, 12. 47. αὐτοῦ (in contrast w. δῖστοι), 669 b; κινηθέντος, 414. 790 a; ἦτε, 405 D, 1; εἰκώς, 23 D. 603. 48. μετὰ (as adv., to the midst), 615. 49. δεινῇ, 488 a; βιοῖο, 564. 50. οὐρήας, 24 D c; μέν . . αὐτάρ, 862 a fin. 51. αὐτάρ, 864, 4; αὐτοῖσι (sc. ἀνθρώποις), 669 b; ἐχπευκῆς (having made good), 480. 52. βάλλ' (αὐτοῖς), 881. (repeated action) 701; αἰί, Στ. D c; νεκύων, 563; δαμειά, 219 D fin. 54. δεκάτη (sc. ἡμέρῃ), 509 b. 613; ἐγορήνδε, 203 D; καλίσσατο, 344 D. 55. τῷ γάρ (cf. ὁ γάρ, 1. 9), 595 a; ἐπὶ, 618 a; δῆκε, 505 b; δεδ', Ἥρη, 125 D, 2. 56. Δαναῶν, 576; ῥά, 865; ἀνθίσκοντας, 799; ὁρᾶτο, 312. 57. ἤγαρθεν, 355 D c. 58. τοῖσι, 601; δ', 862 b; ἀνιστάμενος, 688; πόδας, 549 a.

1, 59. ἔμμε, 233 D; πλαγχθέντας, 328 b; δῖω, 422 D, 15. 60. ἀποροστήσειν (conclusion, with two conditions, conforms to last and principal one: we shall have to return—should we escape death—if war and plague together are to oppress), 745. 751; εἰ κεν (Att. ἐάν) w. opt., 748 fin. 61. εἰ δή, 851; δαμῆ, 448 D, 1. 375. 62. ἔγε δή, 851; ἐρεομεν (pres. subj. for ἐρέαμεν), 424 D, 9. 347 D. 370 D b. 63. ὄνειροπόλον, 479 a, καὶ γάρ τ' (for the dream also), 870 d. 856 a; ὕναρ, 201 b. 64. κ' εἴποι, 722; δ τι (whly), 552 a. 825. 113 a; τόσσον, 241. 40 D. 552 a. 65. εἴτ', 831; δγ', 850; ἐχολῆς, 577 a. 66. αἰ κεν, 830 fin.; ἀρνῶν, 202, 2; κνίσσης . . ἀντιόωσας, 574 c. 67. βούλεται (subj.), 347 D; ἡμῶν, 597. 68. ἦτοι, 852, 12; τοῖσι, 601. 69. Θεοστορίδης, 466. 70. ἕξη, 409, 6. 23 D. εὐ. D fin.; τὰ τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσόμενα, 406 D, 1. 524. 71. νήεσσ', 189 D. 697; Ἰλιον, 551. 72. ἦν, 238; τήν, 243 D; οἶ, 671 b; πόρε, 706. 73. σφίν, 233 D. 79 D. 105 D; ἐγορήσατο, 335 D; μετέειπεν, 450 D, 8.

1, 74. κέλει, 363 D; Διί (cf. 1. 578), 88 D. 75. ἐκωτηβελέτα, 136 D b. 76. τοιγάρ, 867, 5; ἐγών, 79 D; σέ, 667; σινῆει, 363 D. 401 c;

ἔμοσσαν, 344 D. 77. ἡ μὲν, 852, 10; πρόφρων . . ἀρήξειν, 775. 488 c; ἔπει-
σιν, 78 c. 78. ἡ, 852, 10; χολαστέμεν, 859 D. 775; μέγα, 226. 79.
Ἀργείων, 1 D. 581 a; κρατεῖ, 870 D b; οἱ (not φ), 818 d. 23 D. 86 D, 2.
80. βασιλεὺς, 508 a; ὅτε, 758. 759; χάσεται, 347 D; ἀνδρὶ, 595 b fin.; χέρηϊ,
228 D, 2. 81. ἔπειρ, 850, 3. 747 b; καὶ (even, repeated in l. 82), 856 b.
82. ἀλλὰ τε, 856 a; ὅφρα τελείσῃ, 877, 7. 760 a. 83. ἐοῖσι, 238 D; εἰ,
880; σάωσεις, 431 D, 5.

1, 85. παρσῆσας, 708; εἰπέ, 866 b. 23 D; ὁσθα, 409, 6. 23 D. 86.
μή, 545; φτε, 856 a; Κάλχαν, 158 c. 87. εὐχόμενος, 789 b. 88. οὐτως,
252; ζῶντος, 790 a. 89. σοί (not τοί), 233 D; κοίτης (cf. l. 26), 129 D b.
90. Δαναῶν, 559; οὐδ' (not even), 858 b; ἦν, 872. 91. πολλόν, 219 D.
552 a. 92. δάρσῃσε, 708; ἀμύμων, 27. 95. τοῦνεκ', 68. 97. πρίν
. . πρίν, 769 fin. 878 fin.; λοιμοῖα, 580. 98. δόμεναι, 400 D a. 774; ἐλικώ-
πιδα, 171 D; κοῦρην, 24 D c. 125 d. 100. μίν, 233 D. 109; πεπίθοιμεν,
384 D. 722. 103. μένεος, 575. 104. ὅσσε, 201 D a; οἱ, 598 b; λαμ-
πεύοντι, 370 D a; ἔκτην, 409 D, 7. 23 D. 105. Κάλχαντα, 854; πρῶ-
τιστα, 224 D. 228; κάκ', 100. 547 c.

1, 106. κακῶν, 565; οὐ πάποτε, 848 b. 107. τὰ κάκ', 535 a; φρεσί,
500 b; μαγτεύσθαι, 776. 767. 108. εἴπες ἔπος, 86 D fin. 110. τοῦδ',
679. 111. ἐγώ, 667; κοῦρης, 563; Χρυσήϊδος, 466; ἀγλᾶ (cf. l. 23), 100.
112. ἔθελον (augmented?), 422, 9 a; αὐτήν (in contrast w. ἄποινα), 669 b.
113. οἴκοι, 205; καὶ γάρ (for even before Cl.), 870 d; Κλυταμνήστρης, 583.
114. ἀλόχου, 500 c; οὐ ἐπὶ ἐστὶ, 104 b. 109. 233 D; χειρῶν, 223 D, 2.
115. δέμας, 201 D b. 549 b; οὐδέ, 858 a; οὔτε . . οὔτε, 859; οὔτε τι, 848 a;
ἔργα, 23 D. 116. καὶ ὅτ (notwithstanding this), 250 D; δόμεναι, 505 b.
117. βούλομ', 70 D. 854; σδόν, 210 D; ἔμμεναι, 406 D, 1. 118. αὐτίχ',
72. 119. ἔω, 406 D, 1. 789; ἐπεί, 869, 2; οὐδέ (not even), 858 b. 120.
δ, 868 b; μοί, 597; ἄλλῃ, 509 a.

1, 122. κῦδιστε, 222 D; φιλοκτεανότατε, 221 a. 123. γάρ (can you
ask this? for how), 870 b. 124. οὐδέ τί που, 109. 848 a; ποῦ τῶμεν, 23 D.
46 D; ξυνήϊα, 488 a. 496; πολλὰ, 488 b. 125. τὰ μὲν, 243 D; πολλῶν δὲ
ἐπράδομεν, 186 D. 104 a. 883 D. (or πολλῶν ἐξεπράδομεν, 583); τὰ, 239 D;
δέδασται, 434 D, 4. 126. παλλίλογα (so as to be again collected), 488 b;
ἐπαγείρειν, 763. 127. πρὸς, 401 b. 128. τριπλῇ, 258 D c. cf. 258 b.
208. 608; ἀποτίσσομεν, 435, 5; ποθί (= ποῦ, perchance), 248 D. 129. δῶσι,
361 D. 747 a; Τροίην, 500 d; ἐξαλαπάξαι, 328 D b.

1, 131. μὴ δὴ (w. imper.), 851; δὴ οὕτως, 87; πέρ, 850, 3 fin. 132.
νόω, 144 D. 612; παρελεύσεται, 363 D. 133. θέλεις followed by ἔφρ' ἔχρη,
789, and by ἦσθαι, 764 b; ἔμ', 232. 100. 134. δευόμενον, 423 D, 4.
135. εἰ μὲν δάσσοι, 745. (καλῶς ἔσται) 758 a. 136. ἄρσαντες, 447 D, 15;
ἔπος, 756. 137. δάωσιν, 400 D i; δέ, 862 b; κὲν ἔλωμαι, 450, 1. 720 a.
138. τεόν, 238 D; Ὀδυσῆος, 40 D. 189 D. 139. κέν, 710 b; κεχολάσσεται,

712 a; *δν*, 551; *ἵκωμαι*, 757. 760 a. 140. *μεταφρασόμεθα*, 355 D d, *αὐτίς*, 65 D. 141. *νῆα*, 189 D; *ἐρύσσομεν*, 844 D. 347 D; *ἔλα*, 172 a; *δῖαν*, 207 D. 142. *ἀγέρομεν* (aor.), 347 D. 143. *δείνομεν*, 400 D i; *ἔν*, 78 D. 616. 144. *βήσομεν*, 416, 2; *ἀρχός*, 489 b; *ἀνῆρ* (apros. w. *εἰς τις*), 500 d; *βουληφόρος*, 479 a. 488 a. 146. *ἐκπαγλότατ'*, 221 a. 147. *ἦμιν*, 232; *ἰλάσσεαι*, 444, 5. 347 D. 363 D; *ἱερὰ* (cf. l. 99), 28 D; *ῥέξας*, 789 b.

1, 148. *ἐπὶ δῖρα* (perhaps for *ἐποδρα*), 75; *ἰδόν*, 23 D. 149. *ὦ μοι*, 599; *ἀναιδείην*, 553 a; *ἐπιεικέμεν*, 440 D, l. 150. *πρόφρων*, 488 b, c; *ἔπεισιν*, 500 b fin.; *πειθῆται*, 720 c. 151. *δδόν*, 547 b; *ἐλθέμεναι*, 359 D. 765; *ἀνδράσιν*, 602. 152. *τρώων*, 160 c; *ἡλυθον*, 450 D, 2; *αἰχμητῶων*, 128 D a. 153. *μαχησόμενος*, 422 D, 10. (penthem. caesura, often preceded by short syll., cf. ll. 226. 342. 491. 535), 910; *οὔτι*, 848 a; *μοί*, 595 c. 154. *οὐ γὰρ πάπον'*, 848 b; *μέν*, 852, 13. 155. *ἐριβάλακι*, 218; *βωτῖα νεῖρεν*, 218 D. 156. *ἐπεὶ* (= *ἐπεὶ ἦ*), 86 D. 157. *οἰρεα*, 28 D; *σκεδόντα*, *ἡχῆεσσα*, 214 D. 470, 5. 158. *σοί*, 602; *ἐσπόμεθ'*, 424, 8; *χαίρεις*, 740 a. 159. *ἀνρόμενοι*, 702 fin.; *κυνῶπα*, 135. 160. *πρός*, 653 b; *τῶν*, 518 b. 576. 161. *θῆ*, 851 b; *μοί*, 597; *αὐτός* (pred.), 775. 162. *ἐπι*, 102 D b; *πῶλλ'*, 100; (3) *δῶσαν*, 818 c; *νῖες*, 202 D, 17. 163. *μέν*, 852, 13; *σοί* (= *σοῦ γέρε*), 603 a; *ἴσον*, 23 D; *ἀπτότ'*, 40 D. 758. 759. 165. *τὸ πλεῖον*, 528 a; *πολέμοιο*, 559. 166. *δασμός*, 480 b. 167. *τὸ* (as art.) *γέρας*, 524. 527 c; *ὀλίγον*, 509 a. 168. *ἐπὶ*, 759; *κεκάμω*, 384 D; (others read *ἐπεὶ κε κάμω*;) *πολεμίζων*, 800. 169. *εἰμι*, 405, 1 a; *φέρτερον*, 223 D, l. 662. 170. *ἴμεν*, 405 D, 1; *σ'* (*σοί*), 70 D. 597. 171. *ἔτιμος δόν* (pred.), 775; *ἔφενος*, 201 D b.

1, 173. *τοί*, 598 b; *ἐπέσσονται*, 426 D, 9. 712; *ἐγωγε*, 850, l. fin. 174. *εἴνεκ'*, 24 D c. 626, 8; *ἐμεία*, 233 D; *πάρ'* (for *πάρα*), 102 D a. (not for *παρά*) 100. 175. *κέ*, 710 b; *μητίετα*, 136 D a. 176. *ἔχθιστος*, 222; *ἑσσί*, 406 D, l. 55 D. 105 D. 177. *τοί*, 595 c; *φίλη*, 508 a. 511 h. 178. *καρτερός*, 57 D; *σοί*, 111 b; *ἔδοκεν*, 706. 179. *σῆς*, 129 D b. 180. *Μυρμιδόνεσσιν*, 154 D b. 597; *σέθεν*, 233 D. 576. 181. *κοτέοντος*, 789 f; *τοί*, 595 b; *ᾧδε*, 239 a. 679. 182. *ὦς*, 875 c; *ἔμ'*, *Χρυσήϊδα*, 553. 184. *κ' ἄγω*, 720 a. 185. *αὐτός*, 669 b; *εὐ εἰδῆς*, 23 D. 186. *ὄσσον*, 40 D. 825 b. 187. *ἴσον*, 547 c; *ἐμοί*, 603; *φάσθαι*, 404 D, 2; *δμοιωθῆμεναι*, 359 D. 414; *ἔντην*, 622.

1, 188. *Πηλείωνι*, 466 a; *ἦτορ*, 153 D. 201 D b. 189. *στήθεσσιν*, 500 b fin.; *μερμήριξεν*, 328 D b. 190. *ἦ . . ἦε* (l. 192), 831 a; *ἐρυσσόμενος*, 689. 23 D. 191. *ἀναστήσειεν*, 737; *δ δ'* (un-Attic), 525 γ; *ἐναρίξοι* (better *ἐναρίζαι* or *ἐναρίζοι*), 328 D b. 262 D. 192. *παύσειεν*, 688. 193. *ἔως* (pronounced *εἰος* or *ἦος*), 248 D; *ἔρμαινε*, *ἔλκετο*, 701. 194. *ἔλκετο*, 312. 419, 19; *ἦλθε δ'*, 862 b. 195. *οὐρανόθεν*, 203 D; *ἦκε*, 403, l. 196. *δμῶς*, 864, 8; *δυνῶ*, 612; *φιλέουσα*, 789 c. 197. *κόμης*, *Πηλείωνα*, 574 b.

198. φαινόμενη, 688. 199. δάμβησεν, 708. 200. δεινῶ, 471. 488 b; οἷ if masc., 595 b, if fem., 598 b; φάωνθεν, 896 D. 855 D c. 517. 201. μίν, 717 a; φωνήσας, 708. 717 a; πτερόοντα, 214 D. 470, 5.

1, 202. τίπτ', 88 D; εἰλήλουθας, 25 D. 203. ἦ, 828 b; ἴδῃ, 450, 4 a. 204. ἐρέω, 450 D, 8; τελέεσθαι, 374. 412 b. 264 D. 205. ᾗ, 238. 129 D. 854; ὑπεροπλήρσι, 129 D. 518 c; ὀλέσσω, 720 e. 206. αἶτε (different from l. 202), 864, 3. 207. παύσουσα, 789 d; πίθηαι, 295 a. 863 D. 688. 210. κριδος, 580; ἔλκεο, 863 D. 723 a. 211. ὧ-περ, 876, 2; ἔσεται, 406 D, l. 504 d. 213. καί (even, w. τρίς τόσσα), 856 b; τοί, 605; παρέσσεται, 406 D, l. 214. ἰσχεο, 882. 688. 216. χρή, 764 b fin.; σφώτερον, 238 D; εἰρύσσασθαι, 405 D b. 217. καί-περ, 874, 3. 795 f; κεχολωμένον, 712; ἄμεινον, 223, l. 175 a. 662. 508 a. 504 d. 218. ἐπιτείθηται, 757; τ(οί), 70 D. 852, 11; ἔκλυον, 426 D, 8. 707; αὐτοῦ, 669 c. 219. ἦ, 404, 1; ἀργυρέν, 208; σχίθε, 411 D. 220. κουλεόν (cf. l. 194), 24 D c; ὅσε, 448, 11; οὐδ', 858 a. 221. Οὐλυμπόνδε, 28 D; βεβήκει, 811 a. 712. 222. μετά, 645 a. 223. ἐπέσσω, 608.

1, 225. κραδίην, 57 D. 226. ἄμα, 602 b; θωρηχθῆναι, 414. 227. ἀριστήσσω, 189 D. 228. τέτληκας, 408, 6. 712; εἴδεται, 450, 4 a fin. 229. ἦ, 852, 10; λώϊον, 223 D, l. 230. ἀποαιρεῖσθαι, 553; ὅστις, 510 b. 810; σθέν, 108. 589; (ἂν) εἴπῃ, 759. 231. δημοβόρος, 479 a; βασιλεῦς, 541 fin. 232. ὄστατα, 228; ἂν λωβήσαιο (sc. εἰ μὴ οὐτιδανοὶ γένοιοντο), 752. 233. ἐπὶ μέγαν, 87 D; ὄρκον, 547 b. 234. καὶ μὲ, 545. 235. φύσει, 416, 3; τομήν, 455 c. 236. ἀναβλήσει, 432 D, 6; ἦ (= αὐτό), 671 b. 23 D; ἔλαψεν, 706. 237. φύλλα, 500 b fin.; αἶτε, 864, 3; μίν (neut.), 233 D. 238. οἶτε, 856 a; δέμιστας, 202 D, 7. 239. εἰρύσσαι, 405 D b. 240. Ἀχιλλῆος, 566; υἱας, 551. 241. πέρ, 850, 3 fin. 242. εὖτ', 877, 2; ὄφ', 856 b. 243. πίπτωσι, 758; ἔδοθι, 208 D. 244. ὅτ' (= ὅτι?), 70 D; οὐδέν, 255 D fin. 547 c. 245. ποτί (= πρὸς), 652; γαίῃ, 132 D. 612. 246. χρυσείοις, 24 D c. 208; ἥλοισι, 607; πεπαρμένον, 432, 13. 247. τοῖσι, 601. 248. ἡδυεπής, 219 D; ἀνόρουσε, 442 D, 11 fin. 249. μέλιτος, 166. 585; γλυκίων, 222 D; ῥέεν, 371 b. 250. τῷ, 601; δύο γενεαί, 517; ἀνθρώπων, 560. 251. ἐφθιάσ, 435, 6. 855 D e; οἷ, 105 a. 602 b; τράφεν, 355 D c. 252. ἡγαθέν, 28 D. 117 b; τριτάτοιςιν, 253 D. 643.

1, 255. γηθήσαι, 367 e. 511 h. 748. 256. κεχαροῖστω, 432 D, 21. 357 D. 257. σφῶιν, 233 D. 570; τάδε, 544; (or, σφῶιν, 576; τάδε, 547 c;) μαρταμένον, 443 D, 4. 140 D a. 258. οἷ, 517. 503 a; βουλήν, 549 b; Δαναῶν, 588. cf. 581; ἐστέ, 111 c; μάχεσθαι, 764 b. 259. ἀλλά, 863 b; ἐσόν, 111 d. 260. καί (even), 856 b; ἀρείσσω, 223 D, 1; ὅμιν, 586 a. 261. ἀνδράσιν, 602; ἐμίλησα, 706. 262. οὐ γάρ πω, 848 b; τοίους, 241; ἀνέρας, 173 D; ἴδωμαι, 450, 4 a. 720 e. 833 fin. 263. οἷον Πειρίθοον, (= οἷος Πειρίθοος ἦν), 816. 265. Θησέα, 189 D; ἐπ(ι)είκελον, 23 D; ᾠθανάτοιςιν, 28 D. 266. κάρτιστοι, 57 D; δῆ (w. superl.), 851; κεύον,

240 D 267. μὲν . . καί, 862 a fin.; ἔσαν, 406 D, 1. 269. μέν, 852, 18
 270. καλέσαντο, 689; αὐτοί, 669 b. 271. ἔμ' αὐτόν, 100. 285 D. 272.
 Βροτοὶ ἐπιχθόνιοι, 488 b. 53 D; μαχέονται, 422 D, 10. 722. 273. βουλέων,
 128 D b. 576; ξύνιεν, 400 D d. 274. ἑμμε, 233 D. 15 D. 275.
 ἀποαίρεο (for -έο), 370 D b. 276. ὅς οἱ, 105 a. 277. Πηλείδῃ, ἔθελ',
 87 D; βασιλῆϊ, 602. 278. ἔμμορε, 432 D, 25; τιμῆς, 574 a. 279.
 σκηπτουῆχος, 479 a fin. 280. γείνατο, 449 D, 1. 416, 8. 281. ἀλλ',
 863 a. 283. λίσσομ', 505 b; 'Αχιλλῆϊ, 87 D. 595 d (or, perhaps, 595 a);
 μεθέμεν, 408, 1. 359 D. 776. 284. πολέμοιο, 565.

1, 286. ναί, 852, 14; μοῖραν (not -ην), 125 D, 2; ἔειπες, 706. 288.
 πάντων, 160 b. 581 a; πάντεσσι, 154 D b. 597. 289. πᾶσι, 160 b. 595 a;
 εἰ, 510 a. 810. 549 c; τιν(ά), 773. 290. εἰ, 745; μὲν αἰχμητήν, 556. 293.
 γάρ (referring to implied thought), 870 a; δειλός, 471; καλεομένην, 750.
 294. εἰ δὴ, 851; σοί (emphatic and accented, cf. l. 297), 232. 233 D; πᾶν.
 161; ἔργον, 549 c; δ' ἔτι, 40 D. 113 a; εἴπης, 757. 296. οὐ . . ἔτι, 848 b.
 297. ἐνὶ φρεσὶ, 627. 618 a; σῆσιν, 129 D a. 298. οὗτοι, 852, 11. 299.
 σοί, 602; τῷ (= τω), 244 b; μ' (αὐτήν), 553; δόντες, 717. 300. μοί, 598.
 301. τῶν (= τούτων, repeats τῶν ἄλλων), 680; φέροις, 722; ἀέκοντος, 32 D e.
 488 b. 23 D. 791 b. 302. εἰ δὲ (βούλει), cf. 508 b; μήν, 852, 13;
 πείρησαι, 335 D. 367 e; γνώωσι, 400 D i. 505 d. 303. αἶψα, 854; τοί,
 598 b; δουρί, 202 D, 5.

1, 305. ἀσπότην, 73 D; λῦσαν, 517. 306. εἶσας, 23 D a. 307. καὶ
 οἷς, 23 D. 308. ἔλαθε, 203 D; προέρυσσεν, 420 D, 12. 686. 309. ἐς-
 ἔκρινεν, 616. 705; δέικοσιν, 23 D a. 310. ἐς-βῆσε, 416, 2. 311. ἀν(ά)-
 εἶσεν, 431 D, 6; ἀρχός, 457 c. 540. 312. κέλευθα, 200 D. 313. ἐκωγεν
 (plup.), 351 D. 315. ἔρδον, 428, 14. 316. ταύρων, 560; ἄλός, 563.
 317. κρίσση, 125 D, 2; οὐρανόν, 551. 319. τῇν, 'Αχιλλῆϊ, 595 a. 321.
 οἷ, 598; ἔσαν, 517. 323. χειρός (αὐτήν), 574 b; ἐλόντε (pred.-part.)
 ἀγόμεν, 784. 717. 324. δάρισιν, 400 D i; δέ, 862 b; ἔλωμαι, 720 e. 325.
 ῥίγιον, 223 D, 10. 222 D fin. 175 a. 662. 326. προίει, 403, 1; κρατερὸν (cf.
 l. 178), 57 D. 327. βάτην, 408 D, 1. 331. ταρβήσαντε, 708; αἰδομένα,
 448, 1. 332. προσεφώνεν, 517. 544 d; ἐρέοντο, 424 D, 9.

1, 335. ἄσπον, 229 D. 337. Πατρόκλεις, 199 D. 338. σφῶν (en-
 clit., not σφῶν), 233 D; ἔγειν, 765; αὐτῷ, 669 a (not 234 fin.); μάρτυροι,
 202 D, 11. 517. 339. πρὸς θεῶν, 653 a. 340. τοῦ (ἐκ), 239 D; εἰ
 ποτε, 747 b. (if written with full stop before it), 883; δὴ αὐτε, 87 D. 341.
 χρεῖώ, 24 D c; ἀμῦναι, 367 e. 765. 342. ἄλλοις, 597; ὀλοῖσιν, 24 D c.
 343. οἷδε νῆσσαι, 802; πρόσσω, 40 D. 229. 344. οἷ, 599; σόοι, 210 D.
 488 a; μαχέονται (pres. opt.), 740 b; Thiersch proposes μαχέονται (fut. ind.),
 756. cf. 357 D. 347. ἔτην, 405 D, 1. 348. ἀέκου', 488 c; γυνή, 500 d fin.
 349. θακρύσας, 708; ἐτάρων . . νόσφι, 589. 79 D. 350. δίν' (= δινί), 100
 (others read διν', = δῖνα); ὀρώων, 370 D a; εἰνοπα, 23 D. 351. ὀρεγνός,

442 D, 18. 352. *ἐπεὶ* (causal), 877, 5; *πέρ* . . *πέρ* (place *μυνηδῶν* and *τιμῆν* in emphatic contrast), 850, 3. 353. *ὑφ' ἑλκεν*, 432 D, 12. 708. 354. *οὐδέ* (not even), 858 b; *ἐκισεν* (not from *τίμω*), 435 D, 5. 706. 356. *ἐλάν*, 788 (not 797); *ἀπούρας*, 408 D, 19. 357. *πότνια*, 218 D. 359. *ἀλός*, 590 b; *ἡθρ'*, 876, 7; *διμίχλη*, 508 c. 360. *παρούσ'*, 79 D; *αὐτοῖο*, 589. 361. *κατέρεξεν*, 43 D. 362. *σέ*, 551; *φρένας*, 500 b. 363. *εἰδομεν*, 409 D, 6. 23 D. 856 b.

1, 365. *εἶσθα*, *ταὐτ' εἰδυῖν* (better *ταῦτα ἰδυῖν*), 409, 6. 368. *σφίσιν* (reflexive and orthotone), 671 b. 232. 643. 370. *αἶθ'*, 864, 3. 380. *τοῖο*, 239 D. 381. *ἤκουσεν*, 379; *ἦεν* (*δ γέρων*), 504 b. 382. *Ἀργεῖοισι*, 618 a; *νό*, 867, 3. 383. *ἐπασσύτεροι*, 224 D. 488 c; *κῆλα*, 500 d fin. 384. *ἔμμι*, 233 D. 386. *πρώτος*, 488 c. 387. *Ἀτρεΐωνα*, 466 a. 388. *ῥά*, 851 b. 391. *ἔβαν*, 408 D, 1. 392. *κούρην*, 500 d. 393. *γέ*, 850, 1; *περίσχεο* (take hold of him all-round, and thus guard, protect), 574 b; *ἔῃος*, 227 D. 394. *Δία λίσαι*, 87 D; *τι*, 247 c. 395. *ἔπει*, 607; *ῶνσας*, 403, 6. 745. 396. *πολλάκι*, 259. 80 D fin.; *σέο*, 576 a; *ἐνί*, 87 D. 397. *εὐχομένης*, 799; *ἔφησθα*, 856 a; *Κρονίῳ*, 466 a. 597. 398. *οἴη* (pred.), 775. 399. *ξυνδῆσαι*, 420, 1. 867 c. 400. *Ποσειδάων*, 26 D. 401. *ὕπελόςσας*, 863 D; *δεσμῶν*, 200. 580. 402. *ἄχ'*, 72. 227 D; *καλέσας'*, 789 b. 403. *Βριάρευν*, 146 D. 149 a. 37 D. 556; *δέ τε*, 856 a. 404. *αἶτε*, 864, 3; *βίη*, 609. 405. *δε* (dem.), 243 D; *κόδει*, 611 a; *γαίων*, 439 D, 5. 406. *οὐδέ τ'*, 856 a. 407. *τῶν*, *μίν*, 576. 554; *μῆσας*, 444, 6; *λαβέ*, 366 b; *γούνων*, 202 D, 3. (*by the knees*) 574 b. 408. *αἶ κε*, 830 fin.; *ἐθέλῃσιν*, 361 D; *Τρώεσσιν*, 595 b. 409. *ἔλσαι*, 845 D. 432 D, 22. 23 D; *Ἀχαιοὺς*, 500 d fin. 410. *ἐπαύρωνται*, 447, 5. 574 d.

1, 413. *δάκρυ*, 199. 514. 414. *τί*, 552 a; *αἰνά*, 226. 415. *αἶθ'* *ὑφ' ἑλες*, 721 b fin. 416. *μίνυνθα* (as pred.), 492 h; *μάλα δεῖν*, 87 D. 417. *περί*, 650 b. 418. *ἐπλεο*, 424 D, 35; *τῷ* (therefore), 611; *αἶσρ*, 608. 419. *τοί*, 597; *ἐρέουσα*, 789 d. 420. *εἰμ'*, 405, 1 a; *αἶ κε*, 830 fin. 421. *νηυσί*, 605. 422. *Ἀχαιοῖσιν*, 595 b fin.; *ἀποπαύσο* (cf. l. 192), 688. 423. *γάρ* (accounts for l. 426), 870; *Αἰθιοπῆας*, 199 D fin. 424. *χρδίζος*, 488 c; *ἔποντο*, 312. 425. *δωδεκάτη*, 509 b; *τοί*, 599; *ἐλεύσεται*, 450, 2 a. 426. *δῶ*, 201 D b. 427. *τέλεισθαι*, 688. 428. *ἀπεβήσεντο*, 349 D; *αὐτοῦ*, 590 a. 429. *ἐξάνοιο*, 227 D; *γυναικός*, 577 a. 430. *βίη*, 608; *ἀέκοντος*, 791 a, b; *ἀπηύρων*, 504 c. 432. *ῥά*, 851 b; *λιμένος*, 589. 433. *ἐν*, 618 a. 434. *ιστοδόκη* (fr. *δέκομαι*), 65 D. 480; *προτόνοισιν*, 607; *ὕφεντες*, 403, 1. 435. *προέρεσαν*, 47 D. 430, 4. 437. *ἐκ-βαῖνον* (they went out, one after another), 701; *ἐπί*, 618 a. 87 D. 438. *βῆσαν*, 416, 2. 439. *ἐκ-βῆ* (single act), 705. 441. *πατρί*, 595 a; *τίθει*, 401 h.

1, 443. *σοί*, 232. 233 D; *ἀγέμεν*, 765. 444. *ἱλασόμεσθα*, 347 D. 355 D d. (of l. 100) 88 D. 446. *χαίρων* (with joy), 788 a. 447. *τοί*, 239 D. 448. *ἔστησαν*, 416, 1. 449. *ὀλοχότας*, 201 a. 450. *μεγάλ'*, 226.

453. ἡ μὲν δὴ (better than ἡδὴ μὲν), 852, 10, 13. 851 b. 454. τίμησας, 307 D (not τιμήσας, 367 b); ἐμέ, μέγα, 87 D; ἦψα, 363 D. 455. εἰζωντο, 706. 459. αὐέρισαν (prob. for αἰφρευσαν, = αἰ(α)-φρευσαν, fr. ἀνερῶν), 73 D. (object implied) 505 b. 460. ἐξέταμον, 435 D, 9. 461. δίπτυχα (prob. aoc. sing. of δίπτυξ: subj. κνίσσῃ), 488 b. 463. παρ' αὐτόν, 618 a. 669 c; χερσίν, 612. 464. μῆρ' (cf. l. 40), 201 a; ἐπόσαντο, 448, 8. 465. τᾶλλα, 99; ἀμφ' (w. dat.), 637. 466. ἐρύσαντο, 420 D, 12. 467. τετύκοντο, 425 D, 15. 468. δαυτός, 575. 469. ἐξ-ἔντο, 403, 1; ἔρον, 169 D. 470. κρητῆρας, 24 D a; ποτοῖα, 575. 471. πᾶσιν (ποτόν), 595 a; δεκάδεσσιν, 612. 472. πανημέριοι (cf. l. 592), 482. 488 a. 473. κοῦροι, 500 d fin. 474. φρένα, 549 a.
- 1, 475. ἦμος, 248 D. 877, 4; ἡέλιος, 65 D. 476. δὴ τότε, 851 c; παρά (along by), 648 a. 477. ἡριγένεια, 219 D; φάνη, 414; Ἡώς, 182. 65 D. 478. καί (even), 856 b. 479. ἴκμενον, 46 D. 408 D, 45. 480. στήσαντ', 689. 416, 1. 481. μέσον, 536. 482. στεῖρρ, 605; πορφύρεον, 208; ἴαχε, 309. 483. ἔθεν, 371 b; διαπρήσσουσα, 24 D a; κέλευθον, 200 D. 486. τάνυσσαν, 433 D, 5. 487. ἐσκιδωντο, 448 D, 8. 489. Πηλεός, 189 D. 37 D. 490. πωλέσκετο, 410 D; κυδιάνειραν, 218 D. 491. φθινύθεσκε, 410 D. 411 D; κῆρ, 549 a. 492. αὐθι (= αὐτόθι, = αὐτοῦ, l. 428), 203 D. 493. τοῖα, 496; δυαδεκάτη, 253 D. 494. ἴσαν, 405 D, 1. 495. λήθετ', 437, 5 a. 576. 496. ἀνεδύσετο, 349 D; κύμα, 544 c fin. (per haps 551). 497. ἡερίη, 488 c; οὐρανόν, 551. 498. ἔλλων, 589. cf. 626, 5. 501. σκαῖ, 509 b; δεξιτερῇ, 221 D; ὑπ', 656 a.
- 1, 503. εἴ ποτε δὴ, 745. 851 b. 505. ὠκυμωράτατος, 221 a; ἔλλων, 586 c. 506. ἐπλετ', 424 D, 35. 508. μητίετα, 135. 509. τίθει, 401 b. 510. τίσωσιν, 760 a; ὀφέλλωσιν, 345 D fin.; τέ ἐ, 23 D. 511. νεφεληγερέτα, 136 D a. 512. ὥς . . ὥς, 875 b; ἦψατο, 691; γούναυν, 574 b. 513. ἔχετ', 691; ἐμνεφυῖα, 386 D. 416, 3; εἶρετο, 424 D, 9; δεύτερον, 257. 228. 514. νημερτές, 482; ὑπόσχεο, 438, 6. 515. ἀπόειπ', 23 D. 366 b; ἐπὶ θ(ε)ός, 102 a. 87 D. 516. δῶσον, 825 b fin.; ἀτῆμονάτη, 221 a; δεός, 118. 517. ὀχθήσας, 717 a. 518. ἔργ' (ἔσται), 508 a. 23 D; ἐφήσεις, 403, 1. 521. καὶ τέ μέ φησι, 109. 856 a; μάχρ, 612; Τρώεσσιν, 544 b. 522. ἀπόστιχε, 425, 10. 716 a; νόσηρ, 739. 523. καὶ μελήσεται, 710 b. 524. κεφαλῇ, 607; πεποιθὲς, 417. 526. τέκμων, 153 D. 201 D b; ἐμόν (sc. word, saying), 496; παλινάγρετον, 488 b. 527. ὅ τι (antec. indetermin., same as subj. of ἐμόν), 510 c; κατανόσω, 757. 528. ἡ, 404, 1; κύανέησιν, 23 D; ὀφρύσι, 607. 530. κρατός, 202 D, 24.
- 1, 531. διέτμαγεν, 425 D, 18. 355 D c. 414. 517. 532. ἄλτο, 408 D, 33; ἀπ' (from upon), 623. 533. Ζεὺς (ἄλτο, but properly ἔβη), 882; ἀνέσταν, 355 D a. 368 b. 534. ἐξ (from within), 624; σφοῦ, 238 D. 535. ἀντίοι, 488 c. 536. μὲν (w. ἡγνοίησεν: anticipation of οἱ in l. 537), 726. 537. ἡγνοίησεν, 24 D c; ἰδοῦς, 789 c; συμφράσσατο, 47 D. 539. κερτο-

μίωσι, 509 c. 607. 540. τίς δὴ αἶ, 37. 851; βολομήτα, 135. 541. ἀπονόσφιν (cf. l. 849), 79 D. 589; ἰόντα (not ἰόντι), 776 fin. 542. κρυπτάδια, 496; οὐδέ τί πά μοι, 109. 848 a, b. 543. πρόφρων, 488 c; δ τι νοήσας, 759. 545. μή δὴ, 851; ἐπιέλπεο, 23 D. 546. εἰδήσειν, 409 D, 6; χαλεποὶ ἔσονται (εἰδέναι, = χαλεπὸν ἔσται εἰδέναι αὐτοὺς), cf. 777. 547. κ' ἐπικεκῆς (β), 508 a; ἀκονέμεν, 774. 763. 548. οὔτε, 843; πρότερος (ἢ σύ), 662. 549. ἐθέλωμι, 361 D. 550. μήτι, 848 a; ταῦτα ἕκαστα (instead of τόγχε μῦθον), 496. cf. 514 d fin.

1, 552. ποῖον, 826 a. 553. λίην, 24 D a. 554. ἄσο', 246 D; ἐθέλῃσθα, 357 D. 555. δεῖδουκα, 409 D, 5; μή, 743. 557. λάβε (σε) γούνων, 505 b. 574 b. 558. τβ, 595 a; ὥς, 733. 875 d. 559. τιμήσας, 720 e; πολέας, 219 D. 37 D. 561. δέται, 363 a; λήθω, 437, 5. 544 a. 562. ἔμπης, 24 D a. 563. μᾶλλον (than before), 662. 222 a; ἐμοί, 601. 565. κάθησο, ἐμφ, 67 D c. 566. μή . . οὐ χραίσμωσιν, 720 d; ὅσοι θεοί, 809, 3. 567. ἰόνθ', = ἰόντα (με), 505 b; ἐφείω, 400 D i. 569. καθήστο, 406, 2. 368 b. 570. Οὐρανίωτες, 466 a. 571. ἦρχ', 691. 572. ἐπὶ ἡρα φέρων (= ἡρα ἐπιφέρων), 201 D b. 573. οὐδ' ἐ', 848 b; ἀνεκτά, 424, 11 a. 574. ἐριβαίνετον, 436 D, 15. 576. ἦδος, 201 D b. 577. καὶ αὐτῇ περ (though of herself), 669 a. 795 f; νοεούσῃ (intrans.), 684 a. 578. Διί, ὄφρα, 67 D c. 579. νεκείησι, 370 D b; ἤμιν, 232. 597. 580. εἴπερ . . . στυφελίξαι (conclusion, στυφελίξει, omitted), 863. 581. στυφελίξαι (ἡμᾶς), 328 D b. 505 b. 582. σὺ . . καθάπτεσθαι, 784. 583. Τλαος, 210 D.

1, 584. ἀναίξας (Att. ἀνίξας), 32 D c. 586. τέτλαθι, 409 D, 10. 589. χραίσμειν (aor.), 448 D, 19; ἀργαλέος . . ἀντιφέρεσθαι, 777. 590. μαμαῶτα, 409 D, 9. 360 D. 591. ποδός, 574 b; τεταγόν, 384 D. 592. ἡμαρ, 550 a; ἡελίφ, 602 b; καταδύντι, 416, 4. 788 a. 593. κάππεσον, 73 D; ἐν, 618 a. 596. μειδήσασα, 717 a; παιδός, 580; χειρί, 612. 598. οἶνοχόει (different from οἶνοχοεῖ), 98. 472 c. 599. ἐνῶρτο, 442 D, 11; γέλως, 169 D; θεοῖσιν, 605. 600. ποισνύοντα, 472 k. 601. μέν (foll. by αὐτάρ, l. 605), 862 a fin. 603. οὐ μέν (ἐθέτο), 852, 13. 508 c. 605. φάος, 166 D. 606. κακκείοντες, 73 D. 378 D; ἔκαστος, 500 b. 607. βχι, 248 D. 879, 4. 608. ἰβύησι, 409 D, 6. 610. κοιμᾶθ' (customary), 701; ἰάνοι, 757. 760 a. 611. καθεῖθ', 368 b fin.; παρὰ (adv.), 615; Ἡρη, 508 c.

2, 1. ἱπποκορυσταί, 218 a. 2. εἶδον, 422, 7; οὐκ ἔχε (did not continue to hold), 701. 3. ὥς (how) τιμήσῃ, 735 b (others read τιμήσει', 787). 5. ἦδε, 513 c. 6. πέμψαι (in app. w. ἦδε), 766. 8. βάσκ' ἴθι, 444 D, 11. 9. ἐλθὼν (pred.) . . . ἀγορευόμεν, 784. 11. καρηκομώντας (or κάρη κομόωντας), 202 D, 24. 549 a. 370 D a. 12. πανσύνδρ, 52; κὲν ἔλοι, 722. 15. λισσομένη, 789 b; ἐφήπται, 368 b. 16. τόν (that), 239 D. 20. Νηληϊφ,

468. 189 D; *νῆ*, 202 D, 17. 21. *τῖ* (custodary), 701. 22. *εισάμενος*, 450, 4 a fin. 23 D a. 608; *προσεφώνεε*, 544 d. 24. *παννύχιον*, 488 b, c. *βουληφόρον*, 488 a. 479 a. 25. *ἐπιτετράφεται*, 392 a, D; *μέμνηεν*, 422 D, 11. 26. *ξῖνες*, 403, 1; *τοί*, 595 d. 27. *σεῦ*, 576. 282; *έών*, 789 f. 33. *ἐκ*, 624 c. 34. *εὐτ'*, 877, 2; *ἀνῆρ*, 400 D i.
- 2, 36. *τελείεσθαι*, as in 1, 204; *ἔμμελλον*, 308 D a. 515 b. 711. 39. *ἐπ'* (as adv., in addition, to former sufferings), 615. 40. *διὰ* (through, the course of), 630 a. 41. *ἔγρετο*, 384 D fin.; *ἀμφέχοντ'*, 408 D, 32. 42. *ὀρθωθείς*, 414. 43. *ὁ μέγα*, 87 D. 44. *ποσσί*, 47 D; *ὅπδ' ἀπαραισῖν*, 87 D. 46. *πατρίαν*, 32 D a. 49. *Ζηρί*, 202 D, 6; *φόνος*, 166 D; *ἐρέουσα*, 789 d. 52. *τοί*, 239 D. 53. *γερόντων*, 560. 54. *Πυλογενέας*, 473 b fin. 205; *βασιλῆος*, 523 b. 56. *θεῖος*, 854; *ἐνύπνιον* (= *ἐν ὕπνῳ*), 226. (better, perhaps, *ἐνύπνιος*, 488 c.) 57. *διὰ*, 630 a; *μάλιστα* (repeated in *ἐγγιστά*), not quite like 665 b. 58. *ἐγγιστά*, 229 D. 59. *πρὸς-έειπεν*, 558. 71. *ἀποπτάμενος* (in swift flight), 788 a fin. 408, 5. (penthem. caesura, often preceded by short syll., cf. ll. 24. 165. 228. 449) 910. 72. *δωρήσομεν*, 847 D. 73. *ξ*, 608 (or *η*, instead of *ξ*, 513 c). 74. *πολυκλήϊσι*, 171 D. 75. *ὅμεις* . . *ἐρητύειν*, 784; *ἄλλος*, 500 b.
- 2, 77. *ἡμαθέντος*, 28 D. 80. *τόν*, 239 D; *ἐνισπεν*, 450 D, 8. 746. 750 fin. 81. *ψεύδος*, 489 b. 506. 556; *φαίμεν*, 348 D; *μᾶλλον* (than if he had not said it), 662. 83. *ἀλλ'*, 863 b. 84. *ἐξ* (prop. *ξ*), 104 a; *ἤρχε*, 691. 85. *ἐπανέστησαν*, 416, 1. 87. *ἔθνεα*, 23 D; *εἰσι*, 406, 1. 497 b; *μελισσάων*, 560. 88. *νέον*, 226. 89. *εἰαρινούσι*, 28 D. 470, 4 fin. 90. *ἄλις*, 23 D; *πεποτήσεται*, 355 D a. 424, 19 a. 712. 91. *ἔπο*, 102 D b. 92. *θιόνος* (Att. *θόνος*), 32 D a. 93. *δεδήει*, 434 D, 8. 95. *τετρήχαι*, 428, 8. 96. *λαῶν*, 790 c; *σφέας*, 87 D. 97. *εἰ*, 830 fin.; *ἀντήν*, 580. 98. *σχολεῖτ'*, 357 D; *ἀκούσειαν*, 849 b. 99. *σπουδῇ*, 25 D. 608; *καθ' ἑδρας*, 632 d. 100. *παυσάμενοι*, 688. 101. *τεύχων*, 800. 104. *Ἑρμείας*, 133. 32 D a. 24 D c; *πληξίππῳ*, 476 b. 480, 1. 105. *Πέλοψ* (in app. w. *ξ*), 500 d. 106. *πολύβαρῃ*, 481. cf. 202, 2. 107. *Θυέστ(α)*, 136 D a; *λείπε* (was leaving, i. e. gave him a still continued possession), 701; *φορήναι*, 371 D c. 765. 109. *τῷ*, 607; *ἐρυσάμενος*, 717 a; *Ἀργείοισι*, 605.
- 2, 110. *Ἄρως*, 202 D, 1. 111. *ἔτρ*, 605. 112. *ξς*, 822; *πρίν* (not conj.), 878. 113. *ἐκπέρσαντ'* (dat. or acc.; prob. acc.), 70 D. 776 fin.; *ἄπονέεσθαι*, 28 D. 114. *νῦν* (gives the time, not of *βουλεύσατο*, but of an implied *οἷδ' ὅτι*), cf. 868 a; *βουλεύσατο*, 690 a. 115. *δυσκλῆα* (prop. *δυσκλεᾶ*), 178. 98. 86 D. (better, perhaps, *δυσκλεῖ* Ἄργος, 178 D.) 116. *ὑπερμένει*, 88 D. 482 b. 117. *κάρηνα*, 202 D, 24. 119. *ἑσσομένοισι*, 601; *πυθέσθαι*, 776. 121. *πόλεμον*, 547 a; *πολεμίζω* (in app. w. *τόδε*), 766. 123. *κ' ἐθέλομεν*, 748. 124. *ἔρκια ταμόντες*, 546. 125. *ἐφέστιοι*, 482 a. 126. *δεκάδας*, 258 d; *διακοσμηθεῖμεν*, 348 D. 127. *ἐλοιμέθα*, 691; *οἰνοχοεύειν*, 472 d. 765. 129. *πλέας*, 223 D, 5. 130. *Τρόων*, 585

131. ὀρχήσπαλοι, 479 a fin.; ἄνδρες, 489 a. 132. πλάζουσι, 828 b; εἰῶσ', 870 D a. 133. Ἰλίου, 561. 134. θή, 851 b; βεβδάσι, 409 D, 2. 135. σείσηκε, 417; λένονται, 515 b. 136. ἡμέτεροι, 512 b. 137. εἶπα(αι), 70 D. 406 D, 2; ποτιδύμεναι, 408 D, 86; ἄμμι, 601. 139. εἶπα, 720 e (or, perhaps, 758). 140. φεύγωμεν, 854; πατρίδα, 218 D.

2, 142. ὄρνευ, 442 D, 11 fin. 143. πληθύν, 202 D, 28; ἐπάκουσαν, 706. 144. κύματα (κινεῖται), 508 c. 145. πόντου, 500 d; τ(οί), 70 D. 852, 11. 146. ἔρор', 511 h. 707. 147. ὅτε (ἄν), 759. 148. λάβρος, 488 c; ἐπ(ί)-ἡμῶν (sc. λήϊον), 504 b; ἀσταχύνεσσω, 607. 149. τῶν, 560; ἀλαλητῶ, 608. 150. ἔπ', 102 D b; ἐσσεύοντο, 308 D; ποδῶν, 589; κοίτη, 88 D. 151. ἀειρομένη, 432, 2. 154. ἰαμένων, 791 a. 155. Ἀργείοισιν, 601; ὑπέρορα, 226; ἐτύχθη, 425, 15. 746. 159. φεύγονται, 412 a. 377. 160. καὶ δέ, 73 D; εὐχολήν, Ἑλένην, 556; κὰν (κατα)λίποιεν (could they leave? nearly = fut. ind.), 722 b. 162. αἶης, 182 D. 165. μηδέ τ ἔα, 856 a. 169. Δί, 608. 87 D; μῆτιν, 549 b. 88 D. 170. ἐσταότ', 409 D, 1. 416, 1; ἐυσσέλμοιο, 40 D. 171. κραδίην, 500 b fin. 172. ἀρχοῦ, 229 D.

2, 182. δεῖς, 562; δεῖα, 544; (or, perhaps, δεῖς, 576; δεῖα, 547 b;) φωνασάσης (wheh she spoke), 717 a. 183. δέειν, 765. 184. οἱ, 602; ἀπῆδει (diff. fr. ἀπηδεῖ), 98. 185. Ἀτρεΐδων, 587 f. 186. οἱ (for him, as interested and concurring in the action), 601. 188. μέν (answers to δέ in l. 198), 862 a; κικεῖν, 404 D d. 189. τὸν δ', 862 b; ἐρητίσασκε, 410 D; παραστάς, 717 a. 190. ὤς, 104 a; δεῖδίσσεσθαι, 768. 191. ἄλλους, 588 e fin. 192. σάφα, 227 D; οἶος, 825 b fin. 193. περᾶται (not ἦται), 24 D a. 195. ῥέτρ, 720 d; κακὸν υἷος, 555. 198. θήμων, 559. 200. μῦθον, 576 a. cf. 1, 396, but also 2, 143. 203. μέν, 852, 13. 204. ἀγαθόν, 522. 205. ἔδωκε (obj. it, sc. βασιλεύειν, implied in context), 505 b; but ἔδωκε σκηπτρον, if l. 206 is genuine. 209. ἡχῶ, 608. 210. ἀγαλῶ, 612.

2, 213. βῆθ, 409, 6. 214. ἐριζόμεναι, 765. 215. ἀλλ' (ἐρίζων εἶπεν, to say in contention, suggested by ἐριζόμεναι), 881; Ἀργείοισιν (in view of the Arg.), 601. 216. δὲ ἀνὴρ, 67 D d. 540; ἐπὶ Ἰλίον, 28 D. 217. φολκός, 854; οἱ, 598 b. 218. συνοχικότα, 424 D, 11. 219. ἐπενήροθε, 321 D. 220. Ἀχιλῆϊ Ὀδυσῇ, 40 D; μάλιστ', 665 b. 221. νεκείεσκε, 870 D b. 410 D. 222. ὀξεία, 547 c; κεκληγός, 428 D, 12; τῶ, 595 b fin. 223. νεμέσσηθεν (took offence), 708. 224. μακρά, 226. 225. τέο, 244 D; ἐπιμέμφει, 577 a; χαρίζεις, 575. 226. χαλκοῦ, 584 b. 227. Ἀχαιοί, 489 a. 506. 228. πρωτίστῳ (diff. from πρώτιστα, 1, 105), 488 c fin. 229. κέ, 710 b. 230. υἷος (not υἱός), 202 D, 17; ὅν, ἔποινα, 556. 232. γυναῖκα (ποθείς, understood from ἐπιδύεαι), cf. 882; μίσγειν, κατίσχειν, 847 D. 234. ἀρχὸν ἰόντα (τινὰ), 506. 774; κακῶν, 590 a. 235. Ἀχαιοὶς, cf. 467 a. 236. εἰκαδὲ περ (straight home), 850, 3. 237.

γέρᾳ, 182 D; πεσόμεν, 429, 1. 238. ἡ, ἥε, 831 a; ἡ ῥά τί οἱ χ', 109; better, ἡ ῥά τί οἱ χήμαῖς (for καὶ ἡμαῖς, *we also*, beside his own force), 68 a; οὐκί, 65 D. 239. ἔο (refl.), 671 b. 23 D. 87 D. 241. Ἀχιλλῆι, 598; φρεσίν, 612; μεθίμων (ἐστίν Ἀχ.), 508 a. 242. λαβήσαιο (sc. εἰ χολώσαιο), 752.

2, 245. ἠρίπαπε, 427 D, 20. 246. Θεοσίτ(ᾳ), 135; ἐὼν ἀγορητής (pred. to σύ), 506. 248. σέο, 111 b; φημί, 108; χερειότερον, 223 D, 2. 249. ὅσοι, 510 b. (rel. sentence = gen. part.) 810. 250. τῷ, 611; ἀνὰ στόμ', 636 fin.; ἀγορεύοις, 722 b fin. 252. ὅπως (how), 825 a. 253. ἡ, ἥε, 831 a. 254. Ἀτρεΐδῃ, 595 b. 255. διδοῦσιν, 400 D h. 258. ἀφραίνοντα, 799; εἰ κε κινήσομαι (prob. aor. subj.: conclusion μηκέτ' . . ἐπεῖν, dependent also on a further condition, l. 261), 747; ὅσπερ (ἀφραίνεις), 508 c. 259. μηκέτ', 80 b. 848 b. 834; Ὀδυσῆϊ, 598; κάρη, 202 D, 24; ὁμοῖσιν, 605; ἐπεῖν, 721. (in place of imper. in conclusion) 747. 745. 260. κεκλημένους εἶν, 893. 712. 261. ἀπὸ-δύσω (cause to put off), 416, 4. 553-4; φίλα εἶματα, 23 D. 262. χλαῖναν, 500 b; αἰῶ, 181-2. 263. (σὲ) αὐτόν (in contrast with εἶματα), 669 b. 264. ἀγορήθεν, 203 D; δεικέσσι, 488 b. 266. πλῆξεν (a single blow), 705; οἶ, 601. 268. ὅπο, 102 D b. 269. ἀχρεῖον, 547 c fin. 270. ἡδύ, 547 c. 23 D; γέλασσαν, 879. 271. εἶπεσ-κεν (denotes repeated saying, though not by the same speaker), 410 D. 272. ἔαργεν, 822 D. 23 D. 273. ἐξάρχων, 789 b. 274. μέγ', 226; ἔριστον, 488 b. 275. ὅς, 822; τόν, 239 D; ἐπεσβόλον, 479 a. 276. δῆν, 852, 9. 278. πληθὺς, 202 D, 28. 514 a; πτολίπορθος, 479 a fin. 279. παρὰ (adv.), 615. 280. ἀνόγει (plur.), 409 D, 11. 281. 3' (repeated in πρώτοι τε: redundant), 72. 282. ἀκούσειαν, 739.

2, 285. ἐλέγχιστον, 222 D; δέμεναι, 400 D e; βροτοῖσιν, 601. 286. ἦνπερ (which, *however*, they assumed, = ὅσοις ὄντες περ), 850, 3. 288. ἐκπέρσαντ' (see τοί, l. 286, and cf. l. 118), 776 fin. 289. ὅστε, 876, 4 a; ἡ . . τέ (instead of ἡ . . ἥ), 860 a. 290. νέεσθαι, 764 b. 291. ἀνιθέντα, 835 D. 774 fin.; ἀνιθέντα νέεσθαι (prop., to have one's return preceded by a time of trouble), 717. 763. 292. καὶ γάρ (for if he stay even one month), 870 d; 3', 852, 11. 70 D; μένων, 789 c. 293. ὅνπερ, 261 fin. 294. εἰλίσσιν, 87 D. 759. 295. ἡμῖν, 601 a; εἴνατος, 253 D; περιτροπέων, 785. 296. μιμνόντεσσι, 449, 3. 154 D b. 297. ἀσχαλᾶν (cf. ἀσχαλᾶ, l. 293), 370 D a. 371 a. 764 c. 298. τοί, 852, 11; κενέει, 774 fin. 299. τλήητε, 408, 6; δαῶμεν, 447 D, 10. 300. ἡ, ἥε, 831 a. 301. ἐστέ, 111 a. 302. μάρτυροι, 202 D, 11; οὗς μή, 761. 835. 303. χθι(ᾷ) (ἦν, *it was yesterday*, lit., they were things of yesterday), 508 a. 494. 518 a. 304. ἡγερέ-θοντο, 411 D. 305. ἀμφί (adv.), 615. 306. ἔρδομεν, 807 D. 307. πλατανίστῃ, 117 b. 308. ἐφάνη, 414; δράκων (explanatory of σῆμα), 854. 309. φάωδε, 203 D. 166 D. 310. βωμοῦ, 580; ἔρουνεν, 442 D, 11 fin. 312. πετάλοισ, 605; ὀνοπεπτηῶτες, 428 D, 7. 314. ἐλευνᾷ, 547 c;

τετριῶτας, 428, 16. 360 D. 315. ἀμφεποῖατο, 424, 19 a. 316. τήν, πτέρυγος, 574 b; ἀμφιχυῖαν (no redupl.), 318 D. 424 D, 83. 317. αὐτήν, 669 b. 318. ἀρί(η)λον, 488 b; ὅσπερ, 251 fin. 319. λᾶαν, μίν, 202, 10. 556. 320. δαυμάζομεν, 807 D; οἶον, 815. 321. ὥς, 875 b. 322. ὄ, 862 b. 324. τέρας, 168 D. 325. ζου, 248 D. 328. πταλεμίζομεν, 828 D b; αἰθεῖ (= αὐτόθι = αὐτοῦ, l. 382), 203 D. 329. ἐδράγγιαν, 481. 330. τῶς, 250 D; δῆ (w. dem.), 851 a; τελεῖται (are in course of fulfilment), 696. 332. αὐτοῦ, 590 a; εἰδόκεν, 877, 7.

2, 334. ὅπ', 656 b. 335. ἐπαινήσαντες, 420 D, 4. 717 a. 336. ἐπέντα, 136 D a. 337. ἄγορᾶσθε, 28 D. 339. πῇ, 248. 608; βήσεται, 511 h. 340. ἐν πυρί (pred.), 492 h; γενοῖατο, 721. 341. ἐπέτιμβεν, 409 D, 15. 343. ἰόντες, 789 f. 345. Ἀργεῖοισι, 597. 346. ἕνα καὶ δύο, 500 c; Ἀχαιῶν, 589. 347. αὐτῶν (masc.), 564. (perhaps αὐτέων, sc. βουλῶν, 565.) 348. πρίν (cf. l. 344), 88 D; πρίν . . πρίν, 878 fin. 349. εἶτε, ἥε (= ἤ, ἥε), 831 a; ψεῦδος, 489 b. 350. κατανεύσαι (sc. ὑπόσχεσιν), 505 b. 353. ἀστράπτων (as if ὅτι κατένευσε Κρονίων stood in l. 350), 886. 355. τίσασθαι, 435, 5; Ἑλένης (connected with Helen, as object or cause), 565 or 566. 359. πότμον, 46 D; ἐπίσπρ, 424 D, 8. 360. ἄναξ, 158 D. 361. ἀπόβλητον, 898. 362. κατά, 632 d. 363. φρήτηρην, 206 D. 595 b. 364. ἔρξης (transient action), πείθονται (continued obedience), 716 a. 365. ὅς . . κ' ἔρσι, 757. 825 b fin. 366. σφείας, 671 b fin.; μαχέονται, 874. 422 D, 10. 367. γνῶσθαι (cf. l. 365), 863 D. 37 D. 412 a; εἰ, ἥ (= ἤ, ἥ, cf. l. 349), 831 a; δεσπεσίη (μοίρα or βουλῇ), 509 b. 611. 368. πολέμοιο, 565.

2, 370. μάν, 852, 18. 371. αὐ γάρ, 721 a; Ἄπολλον, 172 b. 372. συμφράδμονες, 46 D. 373. τῷ (by this, the having ten such: equiv. to εἰ οὕτως εἴη), 607. 751. 374. ὄφ', 655; ἄλοῦσα (transient event), περιθομένη (continued desolation), 716 a. 375. αἰγίλοχος, 479 a fin. 377. καὶ γάρ, 870 d; μαχησάμεθ', 356 b. 511 c.. 378. ἤρχον χαλεπαίνων (was the first to be angry), 691. 798. 379. μίαν, 509 a fin. 380. Τρωσίν, 598; κακοῦ, 565; οὐδ' (not even), 858 b. 381. Ἀρηα, 202 D, 1. 384. ἀμφίς (= ἀμφί), 80 D. 102 D b. 385. κέ, 741; κρινάμεθ' (prob. pres.), 716 a; Ἀρηῖ, 608. 388. τεῦ, 244 D. 562; τελαμών, 569; ἀμφί, 637. 389. ἀσπίδος, 563; ἀμφιβρότης, 482 a; χεῖρα, 549 a; καμεῖται (tis), 504 b. 390. τιταίνων, 438 D, 5. 789 c. 391. νόησω, 757. 799. 393. ἐσσεῖται, 406 D, 1. cf. 377; φυγείν, 352 D.

2, 394. κύμα (λάχει), 508 c. 395. προβλήτι, 218; σκοπέλφ, 500 c. 397. ἀνέμων, 566. 398. ὀρέοντο (cl. 7, for ὠρυνοντο), 442, 11; κεδασθέντες, 439 D, 4. 400. ἔρεζε, 43 D; αἰεγεγετάων, 218 a. 404. κίκλησκειν, 420 D, 5. 408. βοήν, 549 c. 409. ᾗδε, 409 D, 6; ἀδελφεὸν ὥς ἐπ. (= ὥς ἀδελφεὸς ἐπ.), 726. 410. περιστήσαντο (properly signifies sit around themselves: better περιστήσαν τε), 416, 1. 413. ἐπι-δύνα (βοή-
31*

- λομαι), cf. 508 b. 414. *πρηγές*, 488 b. 415. *αἰθαλδεν*, 488 a; *πυρός*, 590 a (or, perhaps, 582). 416. *δαΐσαι*, 867 e. 417. *ρωγαλέον*, 488 b; *πολλές*, 219 D. 418. *λαζοίατο*, 429 D, 5. 420. *δέκτο*, 408 D, 36; *ἰρά*, 32 D e; *ὀφάλλον* (prob. aorist, like *δέκτο*), 345 D fin. 426. *ἀμπεύραντες*, 73 D; *Ἡφαίστεια*, 583. 438. *ἀγειρόντων*, 358 D. 440. *τομεν*, 88 D; *κέ*, 741; *δῶσσαν*, 222. 228; *ἀγειρομεν* (aor. subj.), 347 D.
- 2, 444. *μᾶλ' ἄκα*, 227. 227 D. 445. *οἱ δ' ἄμφ' Ἀτρ.*, 639. 446. *δύνον*, 435 D, 10; *μετά* (adv., in the midst), 615; *Ἀθήνη (δύνε)*, 508 c. 447. *ἀγήραον*, 147. 448. *τῆς*, 563 (perhaps, 590 b); *ἡρεθάνται*, 411 D. 450. *διέσσοντο*, 408 D, 31. 452. *καρδίη* (cf. 1, 225), 500 b fin.; *ἄλλακτον*, 40 D. 547 c; *πολεμίζω* (w. *σθένος*), 767. 455. *ἔσπε-τον* (root *σπ*), 450 D, 8. 457. *τῶν ἐρχομένων*, 790 a. 458. *παμφανόουσα*, 473 k. 459. *τῶν* (repeated in l. 464), 560; *ἔστ'*, 876, 4 a; *ὀρνίθων* (here masc., as shown by *προκαθίζόντων*, l. 463), 169: hence *ἀγαλλόμεναι* (l. 462) cannot be explained acc. to 523, but must be changed to *ἀγαλλόμενα*. 460. *δουλιχοδείρων*, 28 D. 461. *Ἀσίαι* (gen. of *Ἀσίας*, 186 D, 3 (better *Ἀσίᾳ*, adj.); *ρέεθρα* (Att. *ρεῖθρα*), 32 D e. 462. *ποτῶνται*, 515 b; *πτερόγεσσι*, 611 a. 465. *προχέοντο* (Att. *προῦχέοντο*), 318. 371 b. 466. *σμερδαλέον*, 547 c; *ποδῶν* (w. *ὕπδ-κονάβι(ε)*, *was resounding underneath*), 583; *αὐτῶν (ἀνθρώπων)*, 669 b. 468. *μυρίαι*, 257 fin.; *(τόσσοι) ὄσσα* (lit., that-number, which-number the leaves grow), 247. 488 b: properly *ὄσσα* (503), but takes gender of subject, by a change the converse of that in 518 b; *ἔρη*, 613. 471. *τέ* (w. rel.), 856 a.
- 2, 474. *αἰγῶν*, 560; *αἰπόλοι*, 479 a; *ἄνδρες*, 500 a. 475. *ρεῖα*, 223 D, 7; *διακρίνωσιν*, 758 (or, perhaps, 720 e); *νομῶ*, 612; *μεγίσωσιν*, 395 D. 758. 477. *ἰέναι*, 765; *μετά* (adv.), 615. 479. *Ἀρεῖ* (cf. *Ἀρηί*, l. 885), 202 D, 1. 88 D. 480. *ἀγέληφι*, 206 D. 612; *πάντων*, 584 g. 481. *ταῦρος*, 500 d; *βόεσσι*, 189 D. 605; *ἀγρομένωσιν*, 384 D fin. 482. *τοῖων*, 241. 488 b. 483. *πολλοῖσι . . . ἡρώεσσιν*, 885. 484. *ἔσπετε*, 450 D, 8. 485. *ὁμεῖς*, *ἡμεῖς*, 667; *πάρεστε (πᾶσι)*, 605. 881. 487. *οἴτινες*, 825. 488. *μυθήσομαι*, 720 e. (instead of *μυθησάμην*, 748) 750. 489. *εἶεν*, 511 a. 490. *ἄρηκτος (unbreakable)*, 398; *χάλκεον*, 37 D. 145 c.; *ἐνείη*, 511 h. 491. *Ὀλυμπιάδες*, cf. 467 c. 492. *μνησαίᾱθ' (Att. μνησθεῖν)*, 444, 6 a.

REFERENCES

TO

GOODWIN'S SYNTAX OF THE MOODS AND TENSES OF THE GREEK VERB.

[N. B.—These references are adapted to the second and third editions of this work, published at Cambridge, Mass., in 1865 and 1866. Whenever the reference does not suit the first edition, the fact is indicated.]

BOOK I.

Verbs 1-50. 8. *Μάχεσθαι*, § 97, N. 2. 11. *οὐρεκα ἠτίμησε*, § 81, 1. 13. *λυσόμενος*, § 109, 5. 18. *δοῖεν*, § 82. 20. *λῦσαι, δέχεσθαι*, § 101, and Rem. 23. *αἰδεῖσθαι*, § 92, 1, N. 1. 26. *κίχεται*, § 86, N. 2. 27. *δηθύνοντ'*, § 112, 1. 28. *μὴ οὐ χαράσμη*, § 44, 1; § 48, N. 2 (cf. § 26, N. 1, c). 29. *πρίν*, § 67, N. 5 (cf. *va.* 97, below). 32. *μὴ μ' ἐρέθιζε*, § 86.—*ὅς κε νέηται*, § 44, 1, N. 2. 39-41. § 49, 1. 42. *τίσειαν*, § 82. 47. *κινηθέντος*, § 109, 8.

Verbs 51-100. 56. *ὅτι*, § 81, 1. 57. *ἐπεὶ*, § 59. 60. *ἀποροστήσειν*, § 73, 1.—*εἰ κεν φύγοιμεν*, § 50, 2, N. 2. 61. *εἰ δαμῶ* (Fut.), § 49, 1, N. 3. 62. *ἔγωγε . . . ἐρείομεν*, § 85, N. 1. 64. *ὅς κ' εἴποι*, § 52, 2.—*ὅ τι ἐχάσατο*, § 70, 1. 66, 67. *αἰ κεν . . . βούλεται* (Subj.), § 53, N. 2 (§ 50, 1). 77. *ἀρήξειν*, § 73, 1. *So* *χολάσεμεν* in *va.* 78. 80. *ὅτε χάσσεται*, § 62; § 63, 1. 81. *εἰ περ καταπέψῃ*, § 51, with N. 2. 82. *ἀλλά*, § 57.—*ὅφρα τελείωσῃ*, § 66, 4. 83. *εἰ με σώσεις*, § 70, 1. 90. *ἣν εἴπῃς*, § 50, 1. 98. *πρίν*, § 106, 1. 100. *τότε κεν πεπίθοιμεν*, § 52, 2, Note.

Verbs 101-150. 110. *ὅς τεύχει*, § 70, 1. 112. *ἤθελον, βούλομαι*, § 81, 1. 119. *ὅφρα*, § 44, 1. 120. *ὅ*, § 78, 2. 124. *κείμενα*, § 113. 128, 129. *αἰ κε δῶσι*, § 50, 1. 132. *κλέπτε*, § 86.—*ἐπεὶ*, § 81, 1. 135. *εἰ μὲν δῶσ νοι*, § 50, 1, N. 1; § 53, N. 1. 137. *εἰ κε μὴ δώσωιν*, § 50, 1.—*ἔλωμαι κεν*, § 38, 2; § 50, 1, N. 2 (a).—*ὅ*, § 57. 139. *κεν*, § 37, 2.—*ἴκωμαι*, § 61, 3. 140-144. *μεταφρασόμεσθα, etc.*, § 85. 150. *πῶς πείθεται*, § 88, N. 1 (or § 87).

Verbs 151-200. 151. *ἐλθέμεναι*, § 97, N. 2. 153. *μαχήσομενος*, § 109, 5. 159. *ἀρνέμενοι*, § 109, 5. 161. *ἀφαιρήσεσθαι*, § 73, 1. 163.

ὀππότ' ἐκπέρσω, § 62; § 63, 1. 166. ἢν ἴκηται, § 51. 168. ἐπὶ κακίῳ, § 62; § 20, N. 1.—πολεμίζων, § 109, 2. 169. εἴμι, § 10, 1, N. 6. 171. ἀφύξειν, § 73, 1. 173. § 49, 1. 175. οἱ κέ με τιμήσουσι, § 37, 2. 178. § 49, 1. 182. ὤς, § 81, 1. 184. ἐγὼ κ' ἔγω, § 87, Note; § 38, 2. 191, 192. ἀναστήσειεν, ἐναρίζοι, etc., § 71 (§ 88). 193. ὥς, § 59. 194. δέ, § 57.

Verbs 201-250. 204. τελέσθαι (Fut.), § 73, 1. 205. τάχ' ἂν ὀλέσθην, § 38, 2; § 87, N. 207. παύσουσα, § 109, 5.—αἶ κε πύθαι, § 50, 1. 218. ὅς κε ἐπικείθηναι, § 62, and Rem.—ἔκλυον, § 30, 1. 230. ἵσθις εἶπν, § 62; § 63, 1. 232. § 52, 2 (or § 49, 2, N. 6). 235. ἐπειδή, § 59. 241. ἀχρὺμένους περ, § 109, 7, and N. 5 (b). 242. εἴτ' ἂν πίπτασι, § 61, 3.—ἴτ' . . . ἔτιςαι, § 81, 1.

Verbs 251-300. 255-257. § 50, 2. 258. μάχεσθαι, § 93, 2, N. 3. 262. οὐδὲ ἴδωμαι, § 87. 272. κείνοισι δ' ἂν . . . μαχέοιτο, § 52, 2.—οἱ . . . εἰσιν, § 59. 275. ἀγαθὸς περ ἐόν, § 109, 7, and N. 5. 280. § 49, 1. 281. ἀλλὰ, § 57. 289. πείσεσθαι, § 73, 1. 291. μυθήσασθαι, § 92, 1. 293, 294. § 54, 1 (b).—δ' τι κεν εἶπης, § 61, 3. 296. μὴ σήμαινε, § 86. —πείσεσθαι, § 73, 1.

Verbs 301-350. 301. οὐκ ἂν τι φέροις, § 52, 2, N. 302. εἰ δ', ἔγε μὴν, § 52, 1, N. 1. 323. ἀγέμεν, § 101. 324. See vs. 137. 338. ἔγω, § 97. 340, 341. εἴποτε γένηται, § 50, 1, N. 2 (d).—ἀμύναι, § 97, N. 1. 343. εἰδε νοῆσαι, § 118, N. 8 (2d ed.). 344. ὥπως μαχέοιτο, § 44, 2, N. 2. 347. ἔγω, § 97.

Verbs 351-400. 353. § 49, 2, N. 3 (b): see vs. 415. 363. ἴνα εἰδομεν (Subj.), § 44, 1. 381. ἐπεὶ, § 81, 1. 393, 395. § 49, 1. 397, 399. ὅτ' ἔφησθα, ὀππότε ἤθελον, § 59.

Verbs 401-450. 408. αἶ κεν ἐθέλῃσιν, § 53, N. 2 (§ 50, 1). 410, 411. ἐπαύρωνται, γυνῇ, § 44, 1. 412. ὅτ' ἔτισε, § 81, 1. 415. αἶθ' ὀφείλες, § 38, 2: see vs. 353. 420. αἶ κε πύθηναι, § 53, N. 2. 426. εἴμι, § 10, 1, N. 6. 432. ὅτε ἴκοντο, § 19, N. 4. 437, 439. βαῖνον, βῆ, § 11, N. 5. 443. ἀγέμεν, § 97, N. 1. 444. ἱλασμέσθα (Subj.), § 44, 1.

Verbs 451-500. 455, 466. § 11, N. 5. 492. ὅτε γένητο, § 59.

Verbs 501-550. 503. εἴποτε ὄνησα, § 49, 1. 509. ὅφρ' ἂν τίσων σιν, § 86, 2. 518. ὅτε μ' ἐφήσεις, § 59. 519. ὅτ' ἂν μ' ἐρέθισιν, § 61, 3. 521. ἀρήγω, § 73, 1; § 15, 2. 523. ἐμοὶ δέ κε μελήσεται, § 38, 2; § 87.—ὄφρα τελέσω, § 66, 2. 524. εἰ δ', ἔγε τοι κατανεύσομαι, § 52, 1, N. 1. 527. δ' τι κεν κατανεύσω, § 61, 3; or § 62. 537. ὅτι συμφρόσασατο, § 70, 2. 543. δ' τι νοήσης, § 62; § 63, 1. 545. μὴ ἐπιέλπω, § 86. 546. εἰδήσειν, § 73, 1; § 27, N. 3.—περ δούσῃ, § 109, N. 5 (b). 547. ὃν μὲν κ' ἐπικαίς (sc. ᾗ), § 61, 3. 549. ὃν δέ κ' ἐγὼν δόλωμι, § 61, 3.

Verbs 551-611. 553. § 10, 1, N. 3. 554. ὅσῃ ἐθέλῃσθα, § 62;

§ 62, 1. 555. μή σε παρείπρ, § 46. 558. κατανεύσαι, § 73, 1; § 23, 2 (cf. II, vs. 11). 559. ὡς τιμήσῃς, § 45, N. 5 (c). 564. §, 49, 1. 566. μή οὐ χαράσμεσιν, § 44, 1; § 43, N. 2. 567. ὅτε κεν ἐφείω, § 61, 3. 574, 575. εἰ δὴ ἐριδαίνετον, δλαύνετον (Subj.), § 50, 1, and N. 2 (d). 580. εἴπερ κ' ἐθέλῃσιν, § 53, N. 1 (2d ed.). 582. καθάπτεσθαι, § 101. 588. θεινομένην, § 112, 1.—ἀχρύνετός περ, § 109, N. 5. 589. ἀντιφέρεσθαι, § 93, 2. 601. ἐς ἡέλιον καταδύντα, § 108, N. 4, b (2d ed.) 610. ὅτε ἰκάνοι, § 62.

BOOK II.

Verbes 1-50. 3, 4. Ὡς τιμήσῃ, ὀλέσῃ δέ (or τιμήσει', ὀλέσει δέ), § 45, N. 2. 6. πέμψαι, § 91. 10. ἀγορευόμεν, § 101. 11. θαρῆξαι, § 23, 1 (cf. I, vs. 558). 12. οὐν γάρ κεν ἔλοι, § 52, 2. 19. εἴδοντ', § 112, 1. 25. § 59. 29. (See vs. 12). 34. αἰρείτω, § 86.—εὐτ' ἂν ἀνῆρ, § 61, 3. 36. οὐ τελέεσθαι ἐμμελλον, § 25, 2, N. 2. (See vs. 39). 37. αἰρήσειν, § 73, 1. 49. ἐρέουσα, § 109, 5.

Verbes 51-100. 51. κηρύσσειν, § 15, 1 (cf. vs. 11). 71. φχετ' ἀποπτάμενος, § 112, 2; § 11, N. 3. 72. αἴ κέν πως θαρῆξομεν, § 71, N. 2 (2d ed.); or § 53, N. 2. 73. ἡ θέμις ἐστί, § 59. 75. ἐρηγέειν, § 101. 80, 81. § 49, 2, N. 6. 83. (See vs. 72.) 98. εἴποτε σχολιάτ', ἀκούσειαν δέ, § 53, N. 2.

Verbes 101-150. 107, 108. φορῆναι, ἀνδρῶσειν, § 97. 113. ἐκπέρσαντ', § 24.—ἀποπέεσθαι (as Fut.), § 27, N. 3. 119. πυθέσθαι, § 93, 2. 121. πολεμίζειν, μάχεσθαι, § 91. 123-128. § 50, 2, and N. 2 (b). 127. οἰνοχοεῖν, § 97. 129. ἐμμεναι, § 73, 1. 139. ὡς ἂν εἴπω, § 61, 3; § 20. 140. φεύγωμεν, § 85. 147. ὅτε κινήσῃ, § 62, N. 3.

Verbes 151-200. 155, 156. § 49, 2. 160. καὶ δέ κεν λίποιεν, § 52, 2, N. (Cf. φεύγονται, vs. 159.) 170. ἵσταδτ', § 112, 1. 176. (See vs. 160.) 183. βῆ δὲ θέειν, § 97, N. 188. οὐτινα κινήειν, § 62. 189. δέ, § 57, and Rem. before § 65.—ἐρηγύσασκε, § 30, 2, N. 1. 190. δεῖδισσεσθαι, § 91; § 15, 2, N. 3. 195. μή τι ῥέξῃ, § 86; or § 44, 1 (μή τι ῥέξῃ depending on vs. 191). 198, 199. (See vs. 188 and 189.)

Verbes 201-250. 205. ἔδωκε, § 61, 1. 210. βρέμεται, § 62, N. 3. 214. ἐρίζεμεναι, § 97, N. 2. 215. εἴσαιτα, § 62. 228. εὐτ' ἂν ἔλωμεν, § 62. 229. ὃν κέ τις ὀσσει, § 37, 2. 231. ὃν κεν ἀγῶγῃ, § 61, 3. 233. ἦντε κατίσχαι, § 65, 1, N. 2. 234. ἐπιβασκίμεν, see vs. 190. 236. νεώμεθα, § 86. 238. § 70, 1. 242. See I, vs. 232. 249. ἐμμεναι, § 73, 1; § 15, 1. 250. οὐκ ἂν ἀγορευόις, § 52, 2.

Verbes 251-300. 251. προφέροις, φυλάσσοις, § 42, 4. 252. ὅπως ἔσται, § 70, 1, the direct question being πῶς ἔσται; 255. ὅτι διδοῦσιν, § 81, 1. 258. εἴ κε κινήσομαι, § 50, 1. 259, 260. § 82. 261.

263. *εἰ μὴ δὴ ὦ, . . . ἀφήσω*, § 50, 1, N. 1. 270. *καὶ ἀγνόμενοι περ*, § 109, N. 5. 275. *ὅς ἔσχε*, § 65, 4; § 59, N. 2 (first edition). 281, 282. *ὡς ἀκούσων*, § 44, 1; § 82, 2. 287. *στείχοντες*, § 109, 1. 288. *ἀπορίεσθαι*, § 92, 1, N. 2. 290. *διδύρονται νέεσθαι*, § 92, 1, N. 1. 291. *νέεσθαι*, § 91. 298. *μένειν*, § 91. 300. *μαντεύεται*, § 70, 1.

Verbes 301–350. 302. *ὅς ὑ ἐβαν φέρουσαι*, § 61, 1. 317. *ἐπεὶ ἔφαγε*, § 19, N. 4 (b). 332. *εἰσέκεν ἔλωμεν*, § 66, 2, N. 2. 340. *γενόισατο*, § 82. 343. *έόντες*, § 10, 1, N. 3. 346, 347. *τοί κεν βουλευέωσι*, § 61, 3. 348. *πρὶν ἵνα*, § 106, 1. 350. *κατανεῦσαι*, § 78, 1; § 23, 2.

Verbes 351–400. 355. *πρὶν*, § 106, 1, and N. 4. 357. *εἰ θέλει*, § 49, 1. 361. *ὅ τι κεν εἶπω*, § 61, 3. 363. *ὡς ἀρήγγ*, § 44, 1. 364. *εἰ δέ κεν ἔρξῃς*, § 50, 1. 365, 366. *ὅς κ' ἔρσι*, § 61, 3. 367. *εἰ οὐκ ἀλαπῆεις*, § 50, 1, N. 1; § 47, 3, N. 371, 372. *αὐ γὰρ εἰεν*, § 82. 373. *τῷ κε τάχ' ἡμύσειε*, § 50, 2. 379. *εἰ βουλευέσομεν*, § 50, 1, N. 1. 381. *ἴα ξυνάγωμεν*, § 44, 1. 385. *ὡς κε κρινόμεθα*, § 44, 1, N. 2. 387. *εἰ μὴ διακρινέει*, § 50, 1, N. 1. 391. *ὅν δέ κε νόησω*, § 61, 3. 395. *ὅτε κινήσῃ*, § 82, N. 3. 397. *ὅτ' ἂν γένωται*, § 62.

Verbes 401–450. 401. *φυγεῖν*, § 23, 2, N. 2. 413. *μὴ δύναι, καὶ ἐλθεῖν*, § 100.—*πρὶν*, § 106, N. 4. 414. *πρὶν*, § 106, 1. 418. *λαζόισατο*, § 82. 435. *μηκέτι λεγόμεθα*, § 86. 437, 438. *ἔγε, ἀγειρόντων*, § 84, N. 1. 440. *ἵομεν*, § 85.—*ὅφρα κε ἀγειρόμεν* (Subj.), § 44, 1, N. 2.

Verbes 451–500. 452. *πολεμίζειν, μάχεσθαι*, § 92, 1, N. 2. 453. *νέεσθαι*, § 91. 474, 475. *ὡς τ' αἰπόλοι διακρινέωσιν*, § 62, N. 3.—*ἐπεὶ κε μεγάλωσιν*, § 62. 480. *ἔπλετο*, § 30, 1, N. 3. 488. *οὐκ ἂν μυθήσομαι*, § 88, 2; § 86, N. 489–492. *εἰ . . . εἰεν, . . . ἐνείη, εἰ μὴ . . . μνησάσθ'*, § 50, 2.

Verbes 501–877. 544. *ρήξειν*, § 27, N. 2. 534. *κοσμήσαι*, § 98, 2, N. 4. 613. *περὰν*, § 97. 665. *βῆ φεύγων*, § 112, 2. 687. *ἵστis ἡγήσαιοτο*, § 65, 1, N. 2. 724. *μυθήσεσθαι ἔμελλον*, § 25, 2, N. 2. 769. *ὅφρα μήνιεν*, § 59. 780. *ὡς εἰ τε νέμοιτο*, § 109, N. 9 (2d and 3d edd.). 782. *ὅτε ἰμάσῃ*, § 62, N. 3. 794. *ὁπότε ἀφορμηθεῖαν*, § 77, 1 (d). 801. *μαχησόμενοι*, § 109, 5.

BOOK III.

Verse 23. *ὡς τε λέων ἐχάρη*, § 62, N. 3 (b); so vsa. 33–35. 25, 26. *εἰ περ ἂν σεύωνται*, § 51; § 50, 1, N. 2 (b). 40. § 83, 2. 41. § 52, 2. 54, 55. *οὐκ ἂν χραίσμῃ, ὅτε μεγάλῃς*, § 86, Note. 61, 62. *ὡς ἐκτέμνωσιν*, § 62, N. 3. 74. *ναλοῖτε, νέεσθαι*, § 82, N. 1. 120. *οἰσέμεναι*, § 27, N. 2. 194. *ἰδέσθαι*, § 98, 2, N. 3. 224. *οὐκ ἂν ἐρίσσει*, § 49, 2, N. 6. 299, 300. *ὁπότεροι πημήνεια, ῥέοι*, § 61, 3; § 64, 1. 317. *ὁπότερος ἀφείη*, § 71. (The direct question would be *ότερος ἀφῆ, which shall hurl?* § 88.)

366. *τίσασθαι*, § 23, 2, N. 3.   409. *εἰς ὃ κε ποθήσεται* (Subj.), § 66, 2, N. 2.
 450. *εἰ τοῦ ἐσαθρήσειεν*, § 53, N. 2.   453. *εἰ τις ἴδοιτο*, § 53, N. 2. The
 apodosis is implied (rather than exactly expressed) in *οὐ γὰρ ἐκείθενον*,—the
 idea being, *they surely did not from affection wish to conceal him, in case*
any one should chance to see him. See also examples under § 77, 1 (c).
 460. § 65, 1, N. 2.

GRAMMATICAL INDEX.

Abstract Nouns—for concrete, 2. 568; 5. 325, 781; 13. 485.

Accusative—synecdochical, 1. 46; 64, 343; 2. 58, 269; 3. 227; 4. 46; of space or way, 1. 312; of termination, 1. 817, 322; 3. 262; 5. 291; attracted to the subordinate clause, 1. 536; put by attraction for the dative demanded by the verb of the preceding proposition, 1. 541; put for the genitive to give prominence to the object of the verb, 2. 273; denoting that in which the action of the verb consists, 2. 314; double accusative, 1. 237, 290; 3. 351, 409; cognate accusative, 10. 147; 13. 220.

Adjective—in the plural for singular when the subject is an infinitive, 1. 107; used for adverbs, 1. 424; employed for the noun in the genitive, 2. 54; 5. 741; attracted from the antecedent to the relative clause, 13. 340.

Anacoluthon—2. 353; 4. 436.

Anastrophe—1. 162.

Antecedent—indefinite before *ῥοις* and the subjunctive, 1. 230.

Aorist—interchanged with the imperfect, 1. 4; in comparisons used for the future, 1. 98; 4. 161; for the present, 3. 10; and for customary or wonted action, 4. 443; in the optative for the present, 1. 100; in comparisons referring to facts known and founded on repeated experience, 13. 389.

Apodosis—connected to the preceding sentence as though an independent sentence, 1. 58; in the indicative, and the protasis in the subjunctive, 1. 90; omitted in expressions of anger, 1. 342; as uncertain contrasted with the protasis as certain and determined, 8. 13; takes the subjunctive after *εἰ*, when the subjects are opposed, 8. 154.

Aposiopesis—1. 135.

Apposition—partitive, 1. 606; 3. 103, 112, 211; 5. 850; 6. 8; 7. 215, 275 11. 572; denoting character, 2. 792; with the preceding sentence, 3. 50; epexegetical, 3. 126; 10. 208.

Article—used for the demonstrative pronoun, 1. 9; equivalent to the relative, 1. 36; employed *δεικτικῶς*, 1. 20; 3. 55, 74; directs attention to the following noun, 1. 391; 5. 519, 720; follows its substantive before a relative pronoun, 5. 319; used as a possessive pronoun, 11. 142.

Asyndeton epexegeticum—denoting haste, 1. 105, 540; 2. 9, 217, 325; 4. 69; 5. 4, 841; 13. 46; denoting rapidity, 2. 169; 11. 197; showing the excited state of the speaker's mind, 3. 64; *patheticum*, 6. 96.

Attraction—of the noun from the subordinate to the principal clause, 3. 38; 3. 124; 6. 58.

Causal Sentence—placed first, 7. 328.

Cognate Accusative—1. 162.

Comparative—for the positive, 1. 32; *compendaria*, 1. 163; implied in the positive, 3. 227.

Construction—of the σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος, 1. 237; 14. 151; changed from the participle to the verb, 6. 481.

Constructio Prægnans—1. 55; 441: 4. 13; 5. 161, 249, 327, 370; 9. 506; 15. 276.

Copula—omitted, 1. 547.

Dative—in apposition with a noun denoting the whole, 1. 24; of advantage (*dativus commodi*), 1. 39, 157, 607; 3. 275; 5. 110; of place, 1. 45; 2. 241; 3. 387; after ἀρίστημι, 1. 58; for the possessive genitive, 1. 104; 3. 226; 14. 458; denoting circumstance, 1. 418; of person in reference to whom an action takes place, 2. 296; of manner, 3. 2; of communion and society, 3. 48; of missile, 3. 80; of accompaniment, 3. 349; 23. 8; of instrument; 3. 380; instead of the accusative, 3. 259; ethical, 5. 24; of local aim or object, 5. 709.

Dual—with a plural verb, 1. 305; put for the plural, 1. 567.

Ellipsis—of σκοπεῖν or κειῶσθαι, 1. 66; of καλῶς ἔχει, 1. 135; of εἰ δε θούλει, 1. 302; implied in γάρ, 1. 232; 2. 239; of οἶσα with φαίναται, 3. 457; of φοβοῦμαι, 5. 233; of βούλεσθε, 6. 376.

Emphasis—by the thing expressed negatively and positively, 3. 59; by γέ, 1. 304, 582; by the litotes, 1. 330; promoted by inversion of sentences, 4. 398; by the asyndeton, 22. 393.

Epanthesis—4. 11.

Euphemism—3. 278, 411; 4. 469; 5. 567; 6. 455; 10. 46.

Future—infinitive after a verb of thinking, &c., 2. 39.

Gender—implied in a noun, 2. 204, 462; conforms to the last mentioned noun, the feminine being preferred to the neuter, 2. 136.

Genitive—partitive, 1. 8, 90, 118; 2. 372; 3. 19, 101; 5. 46; of separation, 1. 49; 3. 84; 4. 131; 5. 187; 7. 194; 12. 406; 13. 189; of cause, 1. 65, 410; 2. 349, 397; 3. 309, 366; after verbs of participating, 1. 67; of barter, 1. 111; of the part taken hold of, 1. 197, 407; 3. 69; objective, 1. 284; 3. 140, 4. 137; 5. 316; in apposition with an adjective put for the attributive genitive, 2. 54; of source, 2. 415; of place gone over, 2. 785; after adjective implying comparison, 3. 227; contained in a poss. pronoun, 3. 289; by attraction put for the accusative, 5. 265; after verbs of mounting, 5. 192; after verbs of

aiming, throwing, etc., 4. 100; after verbs denoting comparison, 6. 125; expressing the object of desire, 6. 466.

Genitive Absolute—denoting time, 1. 88; denoting condition, 3. 289.

Hendiadyse—3. 101; 4. 456.

Hyperbaton—2. 484; 9. 125, 231; 12. 178.

Hysteron Proteron—4. 450.

Imperfect Tense—interchanged with the aorist, 1. 4; use of the imperfect, *ibid.*; with aoristic signification, 1. 380; 2. 239, 454.

Impersonal Construction—changed to a personal one, 1. 589; 3. 457.

Indicative Mood—after *εἴθε*, the condition being assumed as a certainty, 1. 39, 294; after *ἔτε*, 1. 397; 3. 33; in the protasis referring to the denial of a fact, 2. 80; in both the protasis and apodosis of past time to denote that something could take place under a certain condition, which condition was not fulfilled, 2. 155; rendered less certain and definite by *κε*, 4. 176; used in comparisons where reference is had to an actual fact, 10. 183.

Infinitive—for imperative, 1. 20, 323, 583; 2. 10; 3. 459; 4. 53; 5. 124; 10. 65; expressing a wish, 2. 413; 3. 285; denoting purpose, 1. 338; 5. 154; 13. 62, 189; after *πρὶν*, 5. 218, 288; after *ἀκούειν*, 6. 386; after *οἶδα*, 7. 239; after *πυθάνομαι*, 13. 521.

Interjection—sometimes put between the noun and adjective, 4. 189.

Inversion—of pronominal adverbial clauses, 3. 403.

Irony—1. 110.

Iteratives—2. 271; 3. 217

Litotes—1. 330, 536; 15. 155.

Metathesis—1. 266; 4. 11.

Negative and Affirmative Propositions—the former with *οὐ μὲν*, the latter with *καὶ μὲν*, 1. 86; are employed together for the sake of emphasis, 1. 416.

Neuter Gender—employed when to several substantives the idea of 'things' is to be given, 8. 26.

Nominative—with the infinitive by attraction with the subject of the finite verb, 1. 77, 161; for the vocative, 3. 276; for the genitive, 6. 396.

Number—of a verb conforming to the nearest noun, 2. 146.

Optative—with a wish referring to future time, 1. 18; used in wishes and prayers, 1. 42; 5. 214; with *ἄν* in a relative sentence, 1. 64; 5. 192; in deliberative questions after a historic tense, 1. 190; with *ἄν* in the apodosis, 1. 232; and in addition with *εἰ* in protasis, 1. 255; after a present when the thought is not the speaker's but some other person's, 1. 344; after *εἴτε* to denote indefinite frequency, 1. 397; in the apodosis with *ἄν* the protasis being

omitted, 2. 12; in the apodosis to denote uncertainty, 2. 80; a softened form for the indicative, 2. 160; 3. 74; 4. 97; 5. 32; a mild form for the imperative, 2. 260; after a present the action being conceived as past, 2. 282; after the relative to denote indefinite frequency, 2. 188; after adverbs of comparison, 2. 780; after *ἔτι*, 2. 794; without regard to the time of the principal clause, in adverbial sentences of time, 3. 55; without *ἄν* to denote doubt or uncertainty, 3. 299; with *ἄν* when a thing is to be expressed with moderation and reserve, 6. 452.

Onomatopœia—1. 34, 46; 2. 210; 3. 363; 5. 408.

Paronomasia—4. 526.

Participle—denoting cause, 1. 7, 492; 5. 414; in the future denoting purpose, 1. 13; to be translated as a verb preceded by *who* or *when*, 1. 35; denoting time, 1. 88; 2. 287; concessive, 1. 131; 5. 433; denoting manner, means, or way, 1. 81, 168, 421; 2. 15, 273; 4. 56; 5. 413, 424; with a verb to be rendered as a verb, 1. 179; as a complement to *οἶχουαι*, etc., 2. 71; denoting condition or circumstances, 2. 721; refers to the subject logically implied in the sentence, 5. 135; 6. 505; put after *ἀνέχω* for the infinitive, 5. 895; after *ἀκούειν*, 6. 386; after *οἶδα*, 7. 329; has a prepositional use, 7. 304; contains the protasis, 10. 246; after *πυνθάνουαι*, 13. 521.

Participial Construction—of *λανθάνειν*, less prominent than the verbal form, 12. 390.

Partitive Apposition—1. 606; 5. 270.

Pleonasm—3. 95.

Pluperfect—with signification of the imperfect, 1. 104; 4. 4; of aorist, 5. 695.

Prepositional Adverb—forming with the verb a verbal idea, and governing the accusative, 2. 156, 549.

Preposition—used adverbially, 1. 39; when the verb is to be repeated, the preposition often only used, 3. 268.

Protasis—dependent on a suppressed condition, 1. 60; takes the subjunctive, the apodosis being in the indicative, 1. 90; omitted when not essential to the sense, 1. 272; or when it can be readily supplied, 2. 12; 3. 53; 5. 362; takes the indicative, when in relation to its consequence it is definite and certain.

Relative—its repetition avoided, 1. 79; placed before its antecedent for sake of emphasis, 1. 126; 6. 58; with *ἄν* before the subjunctive denoting indefinite frequency, 2. 391; in the singular after a plural antecedent, 3. 279; takes the subjunctive when referring to an indefinite antecedent, 5. 407; refers to the gender implied in the antecedent, 5. 640; has the force of a demonstrative, 6. 59; in the plural after a collective noun, 16. 369.

Relative Sentence—denoting design or purpose, 4. 191.

Repetition—common in ancient writings, 1. 372; of the verb implied in that of the preposition, 7. 164; on account of an intervening clause, 13. 662.

Subject—of the infinitive omitted when it is the same as that of the verb on which it depends, 1. 77; when expressed promotes emphasis, 7. 198; made the subject of the preceding clause, 4. 228; 5. 85; omitted with the participle, when it can be readily supplied from the context, 15. 191.

Subjunctive Mood—without *ἄν* depending upon a verb of present time, 1. 28; in the protasis after *ἴτε*, 1. 80; after an apodosis with the indicative, 1. 90; in the protasis with *εἴτε*, milder than *εἰ* with the indicative, 1. 187; in the apodosis for the future, 1. 187; 6. 459; employed for imperative, 1. 141; 4. 62; denoting deliberation, 1. 150; after a verb of past time, 1. 158; 2. 4; 3. 105; 4. 486; after *ἐπὶ* to denote a present act frequently repeated, 1. 168; 6. 5; after *εἴτε ἄν* denoting indefinite time, 1. 242; denoting expectation in opposition to what is known and certain, 1. 262; after *ὅππ' ἄν*, 1. 510; after *ὥς δ' ἴτε*, 2. 147; 5. 597; with *καὶ* implying a conditioning sentence, 2. 440; after a relative referring to an indefinite antecedent, 3. 62; in the aorist after *μήτις* to denote fut. indefinite time, 3. 107; after an aorist to give life and vivacity, 4. 486; takes the aorist in comparisons merely supposed but not founded on fact, 10. 188.

Subordinate Clause—constructed as a co-ordinate one, 1. 165; 8. 270.

Substantive—employed for the personal pronoun, 2. 259; when inserted after the relative clause, not necessarily placed immediately after the relative, 9. 181, 182.

Superlative—strengthened by *μάλιστα*, 4. 220.

Synonymes—used for emphasis, 8. 147.

Synizesis—1. 491; 2. 294, et sæpe al.

Telic use of ἵνα—1. 410.

Tmesis—1. 40 et al.

Triplicity—of epithets, 5. 194; 436, 746 et al.

Verb—of hearing take the accus. of things heard and genitive of source 3. 76; conforms in number to the nearest noun, 3. 327; of aiming, throwing etc., followed by the genitive, 4. 100.

Vocative—placed first, when the address passes from one person to another, 6. 86.

Zeugma—3. 73, 227; 4. 447; 5. 865.

HISTORICAL INDEX.

ABARBARA—a fountain-nymph, 6. 22.

ABAS son of Eurydamas—slain by Diomedes, 5. 148.

ACAMAS son of Antenor—a leader of the Dardans, 2. 823; assaults the Grecian camp, 12. 100; kills Promachus, 14. 476; is slain by Meriones, 16. 342.

ACAMAS—a leader of the Thracians, 2. 844; is slain by Ajax Telamon, 6. 5.

ACHILLES son of Peleus and Thetis—leader of the Myrmidons, 2. 685; at the suggestion of Juno, convenes the Grecian chiefs to inquire into the cause of the pestilence, 1. 54; promises protection to Chalcas, hesitating to announce the cause, 1. 84; replies angrily to Agamemnon, who demands another gift in place of Chryseïa, 1. 121; threatens to return home, 1. 170; is restrained by Minerva from drawing his sword upon Agamemnon, 1. 207; takes an oath not to assist the Greeks, 1. 234; repairs to his tent, 1. 306; surrenders Briseïa to the heralds, 1. 337; complains to his mother of Agamemnon, 1. 365; who promises to prefer his request to Jupiter, 1. 420; receives an embassy from Agamemnon, 9. 197; replies to Ulysses, 9. 307, to Phoenix, 9. 646, and to Ajax Telamon, 9. 644; permits Patroclus to put on his armor and fight for the Greeks, 16. 49; exhorts the Myrmidons, 26. 200; offers a libation, 16. 231; laments the death of Patroclus, 18. 22; is comforted by Thetis, 18. 72; shouts terribly from the rampart, at which the Trojans desist from the fight about the body of Patroclus, 18. 205; vows to the shade of his friend to bring back from battle the arms and head of Hector, 18. 334; receives from his mother the armor made for him by Vulcan, 19. 12; rouses up the Grecian heroes, 19. 40; is reconciled to Agamemnon, 19. 56; mourns over Patroclus, 19. 315; arms for battle, 19. 365; addresses his horses, 19. 400; fights with Æneas, 20. 159; slaughters the Trojans, 20. 381; kills Polydamas, 20. 408; assaults Hector, 20. 442; puts the Trojans to rout, 20. 455; kills Lycaon, 21. 114, and Asteropæus, 21. 164; is opposed by the river-god, 21. 234; drives the Trojans into the city, 21. 531; pursues Hector, 22. 135; whom by the aid of Minerva he slays, 22. 326; drags the body of Hector at the wheels of his chariot, 22. 395; mourns over Patroclus, 23. 11; is visited in sleep by the ghost of his friend, 23. 65; places the dead body on the funeral pyre, 23. 187; sacrifices twelve Trojan youth to the shade of Patroclus, 23. 175; celebrates funeral games, 23. 258; receives Priam kindly, 24. 518; places the body of Hector on the wagon of Priam, 24. 590 whom he addresses with encouraging words, 24. 599.

ADAMAS son of Asius—attacks the Grecian camp, 12. 140; wounds Antisechus, 18. 561; is killed by Meriones, 18. 567.

ADRASTUS son of Merops—a Trojan ally, 2. 830; taken alive by Menelaus, out is slain by Agamemnon, 6. 37.

ÆAOLUS—son of Jupiter and father of Peleus, 21. 189.

ÆNEAS son of Anchises—leads the Dardans, 2. 820; goes with Pandarus against Diomedes, 5. 166; by whom he is wounded and in danger of being slain, 5. 205; but is saved by Venus, 6. 812; kills Crethon and Orsilochus, 5. 541; falls back from Menelaus and Antilochus, 5. 571; aids Deiphobus against Idomeneus, 18. 500; kills Aphareus, 18. 541; protects Hector when wounded, 14. 425; kills Medon and Iasus, 15. 333; casts his spear without success at Meriones, 16. 608; exhorts Hector, 17. 335; kills Leocritus, 17. 345; aids Hector in attempting to get possession of the horses of Achilles, 17. 492; fights with Achilles, 20. 159; is saved by Neptune, 20. 319.

ÆTHERE—daughter of Pittheus, a companion of Helen, 3. 144.

AGACLES—father of Epegeus, 16. 571.

AGAMEMNON son of Atreus, and commander-in-chief of the Greeks at the siege of Troy—dismisses Chryses with threats, 1. 126; quarrels with Achilles, 1. 180; threatens to deprive him of Briseïs, 1. 182; refuses to yield to Achilles as requested to do by Nestor, 1. 285; restores Chryseïs to her father, 1. 308; sends his heralds to take Briseïs, 1. 318; is incited to battle by a deceptive dream, 2. 16; which he relates in a council of the chiefs, 2. 56; description of his sceptre, 2. 101; addresses the army in a feigned speech, 2. 110; excites the troops to battle, 2. 370; calls a council of the principal chiefs, 2. 404; prays to Jupiter, 2. 412; leads the most numerous forces to Troy, 2. 575; is pointed out to Priam by Helen, 3. 178; adjusts with Priam the terms of the combat between Paris and Menelaus, 3. 271; demands from the Trojans a performance of the contract, 3. 456; laments over his wounded brother, 4. 165; sends Thalybius for Machaon, 4. 192; goes among the leaders and encourages them for battle, 4. 234; addresses Idomeneus, 4. 257; and the Ajaxes, 4. 285; and Nestor, 413; and Menestheus and Ulysses, 4. 338; and Diomedes, 4. 370; slays Odius, 5. 88; exhorts his army, 5. 529; kills Deicoon, 5. 534; and Elatus, 6. 33; encourages the Greeks to stand against Hector 8. 228; calls an assembly in view of the defeat of the army by Hector, 9. 9; sends an embassy to Achilles, 9. 115; rouses up Nestor from sleep, 10. 74; arms for battle, 11. 55; slaughters many Trojans, 11. 91; kills Iphidamua, 11. 221; is wounded by Coon, 11. 252; whom he slays, 11. 259; is compelled by his wound to retreat to the ships, 11. 280; visits the battle with other wounded chiefs, 14. 28; is reconciled to Achilles, 19. 79; to whom he gives great presents, 19. 244; is honored by Achilles, 23. 890.

AGENOR son of Antenor—slays Elphenor, 4. 467; and Clonius, 15. 341; is called by Glaucus to assist in defending the body of Sarpedon, 16. 535; fights with Achilles, from whom he is saved by Apollo, 21. 545.

AJAX son of Oileus—commands the Locrians, 2. 527; his stature small yet he excels in the use of the spear, 2. 530; defends the Grecian entrenchments, 12. 265; encourages Ajax Telamon, 13. 68; kills Satnius, 14. 442; and many other Trojans, 14. 520; takes Cleobulus alive, 16. 330; defends the body of Patroclus against the Trojans, 17. 256; contends in the foot-race at the funeral games, 23. 754.

AJAX son of Telamon—comes from Salamis to the Trojan war with twelve ships, 2. 557; is the bravest warrior next to Achilles, 2. 768; is shown to Priam by Helen, 3. 228; is praised by Agamemnon, 4. 285; slays Simoeisius, 4. 474; and Amphius, 5. 610; and Acamas, 6. 5; is chosen by lot to contend with Hector, 7. 182; with whom he fights, 7. 204; and exchanges arms, 7. 304; is sent on an embassy to Achilles, 9. 169; his speech on that occasion, 9. 624; rescues Ulysses, 11. 472; kills Dorycles and other Trojans, 11. 489; flees from Hector, 11. 543; is aided by Eurypylus, 11. 575; defends the Grecian entrenchments, 12. 265; goes to the assistance of Menestheus, 12. 370; kills Epicles, 12. 379; challenges Hector, 13. 821; wounds him, 14. 408; kills Archilochus, 14. 465; and Hyrtius, 14. 512; and Caletor, 15. 420; urges the Greeks to stand against Hector, 15. 502; slays Laodamas, 15. 516; defends the ships against Hector, 15. 675; kills twelve Trojans who bring fire to burn the ships, 15. 745; his spear being cut in sunder by Hector, he is forced to give way from the ship, which is immediately fired, 16. 102; defends the body of Patroclus, 17. 123; kills Hippothous, 17. 287, and Phorcys, 17. 312; orders the Greeks to defend in solid body the corpse of Patroclus, 17. 356; prays to Jupiter for light, 17. 645; covers the Greeks as they drag away the body of Patroclus, 17. 721; his desperate defence of the body, 18. 155; wrestles with Ulysses at the funeral games of Patroclus, 23. 706; contends in a trial of arms with Diomedes, 23. 811; throws the discus with Epeios and Polypetes, 23. 837.

ALOATHOUS—attacks the Grecian entrenchments, 12. 93; is slain by Idomeneus, 13. 435.

ALCESTIS—wife of Admetus, 2. 715.

ALCIMEDON—a leader of the Myrmidons, 16. 197; acts as charioteer for Automedon when attacked by Hector, 17. 466.

ALCMENE—mother of Hercules, 14. 323.

AMPHIMACHUS—leader of the Epeians, 2. 620; is slain by Hector, 13. 186.

AMPHIMACHUS—a Trojan ally, 2. 870.

AMPHIUS son of Merops—a Trojan ally slain by Diomedes, 11. 321.

AMPHIUS son of Selagus—is slain by Ajax Telamon, 5. 612.

ANCHISES—father of Æneas, 2. 820; father of Hippodamia, 13. 428; obtains by artifice the breed of the horses of Laomedon, 5. 265.

ANDROMACHE daughter of Eetion and wife of Hector—meets her husband at the Scæan gate, 6. 394; her parting from Hector, 6. 406; her grief at sight of the body of her husband dragged by Achilles around the plain of Troy 22. 476; laments his death, 24. 725

ANTRA wife of Proetus—tries to effect the death of Bellerophon, who has rejected her love, 6. 160.

ANTENOR—a Trojan elder, 8. 148; advises the Trojans to restore Helen, 7. 348.

ANTIOCHUS son of Nestor—is the first to slay a Trojan warrior, 4. 457 rushing against Æneas, he slays Mydon, 5. 580; kills Ablerus, 6. 32; and Thoas, 13. 546; and Phalces and Mermerus, 14. 512; and Melanippus, 15. 576; retreats before Hector, 15. 855; kills Alymnus, 16. 318; announces to Achilles the death of Patroclus, 18. 18; contends in the chariot-race at the funeral games of Patroclus, 23. 301; takes the second prize, which he generously offers to Menelaus, 23. 587; contends in the foot-race, 23. 755.

ANTIMACHUS—father of Pisander, Hippolochus, and Hippomachus, 11. 122; 12. 188-9; advises that Ulysses and Menelaus should be killed and Helen retained, 11. 128.

ANTIPHONUS—a son of Priam, 24. 250.

ANTIPHUS a son of Priam—attacks Ajax Telamon and slays Leucus, 4. 491; is slain by Agamemnon, 11. 101.

ANTIPHUS son of Talamon—a Trojan ally, 2. 864.

ANTIPHUS son of Thessalus—a Grecian chief, 2. 678.

APHAREUS son of Calator—commands the night-watch, 9. 83; is summoned by Idomeneus to his assistance, 13. 476; is slain by Æneas, 13. 541.

APISAON son of Hippasus—is slain by Lycomedes, 17. 346.

APISAON son of Phausias—is slain by Eurypylus, 11. 575.

APOLLO—sends a pestilence upon the Grecian army, 1. 48; encourages the Trojans, 4. 509; saves Æneas from Diomedes, 5. 482; rouses Mars to go against Diomedes, 5. 455; contrives, with Minerva, to bring about a single combat between Hector and Ajax, 7. 37; is sent by Jupiter to restore Hector to the battle, 15. 221; advances with him to the engagement, 15. 306; armed with the ægis puts the Greeks to flight, 15. 320; breaks down their rampart, 15. 361; rouses up Æneas, 17. 327; animates Hector, 17. 583; declines to fight with Neptune, 21. 461; deceives Achilles by likening himself to Agenor, 21. 578; protects Hector's dead body from pollution and decay, 23. 188; 24. 19.

ARCADIANS—their inland position, N. on 2. 612; receive ships from Agamemnon, 2. 612; their war with the Pylians, 7. 184.

ARCESILAUS—a leader of the Boeotians, 2. 495; is slain by Hector, 15. 329.

ARCHILOCHUS son of Antenor—a leader of the Dardanians, 2. 823; invades the Grecian camp, 12. 100; is killed by Ajax, 14. 463.

ARCHEPTOLEMUS—a charioteer of Hector, slain by Teucer, 8. 312.

ARETUS—attends Hector in his attempt to capture the horses of Achilles, 17. 494; is slain by Automedon, 17. 516.

ASCALAPHUS son of Mars—leads the Orchomenians, 2. 512; commands the night-watch, 9. 82; is slain by Deiphobus, 13. 518

ASCANIUS—a Trojan leader, 2. 862; 13. 791.

ASIUS brother of Hecuba—his form assumed by Apollo, 16. 717.

ASIUS son of Hyrtacus—a Trojan ally, 2. 837; attacks the Grecian camp, 12. 95; drives his chariot to the entrenchments, 12. 120; is checked by the Lapithæ, 12. 129; prays to Jove, 12. 164; is slain by Idomeneus, 13. 387.

ASTEROPEUS—a leader of the Pæonians, attempts to avenge the death of Apisaon, 17. 352; fights with Achilles and is slain, 21. 140.

ASTYANAX—a name given by the Trojans to Hector's son, 6. 402; 22. 500.

ATE daughter of Jove—deceives him and is cast out from heaven, 19. 130.

AUTOMEDON—charioteer of Achilles, goes forth with Patroclus to battle, 16. 219; defends the horses of Achilles against Hector and Æneas, 17. 517; kills Aretus, 17. 519; ascends the chariot with Achilles, 19. 395; attends him, 24. 474, 573.

AXYLUS—is slain by Diomedes, 6. 12.

BELLEROPHON son of Glaucus—is falsely accused by Anteia and sent by Prætus into Lycia, 6. 157; kills the Chimæra, 6. 180; overcomes the Solymi, 6. 184, and the Amazons, 6. 186; breaks up an ambuscade of the bravest Lycians, 6. 190; marries the daughter of the Lycian king, 6. 192; his family afflictions, 6. 200; feasted by Ceneus, 6. 215.

BORRÆS—causes the fire to burn vehemently upon the funeral pyre of Patroclus, 22. 194.

BRIAREUS—called by Thetis to the aid of Jupiter, 1. 402.

BRISKEIS a female slave of Achilles—is taken from him by Agamemnon, 1. 318; is restored to him, 19. 247; laments over Patroclus, 19. 286.

CHALCÆS a Grecian mantis—shows the cause of Apollo's anger, 1. 94; is reproached by Agamemnon, 1. 105; his form is assumed by Neptune, 13. 45.

CALETOR—father of Aphareus, 13. 541.

CALETOR son of Clytius—is slain by Ajax, 15. 419.

CASSANDRA daughter of Priam—is betrothed to Othryoneus, 13. 363; bewails the death of Hector, 24. 699.

CEBRIONES charioteer of Hector—arouses Hector against Ajax, 11. 522; assists in the attack on the Grecian camp, 12. 91; is slain by Patroclus, 16. 787 is left to be despoiled by the Greeks, 16. 780.

CHARIS wife of Vulcan (in the Iliad)—receives Thetis kindly, 18. 382.

CHROMIS—a Trojan ally, 2. 858.

CHROMIUS a son of Priam—slain by Diomedes, 5. 159.

CHROMIUS—attends Hector in his attempt to get possession of the horses of Achilles, 17. 494; is slain, 17. 534.

CHRYSEIS a female slave of Agamemnon and daughter of Chryses—is sought to be ransomed by her father, 1. 16; but in vain, 1. 26; whereat a pestilence is sent by Apollo upon the Greeks, 1. 50; is restored to her father, 1. 310, 390.

CHRYSES priest of Apollo—goes to the Grecian ships to ransom his daughter

ter, 1. 12; is roughly dismissed by Agamemnon, 1. 125; prays to Apollo, 1. 87; receives his daughter from the Greeks, 1. 446; prays to Apollo to restrain the pestilence from the Greeks, 1. 451.

CINYRAS—gives Agamemnon a corslet, 11. 20.

CLITUS son of Pisenor—is charioteer of Polydamas, and slain by Teucer, 15. 445.

CLONIUS—a leader of the Boeotians, 2. 495; is slain by Agenor, 15. 340.

CLYMENE—a hand-maiden of Helen, 3. 144.

CLYTEMNESTRA—wife of Agamemnon, 1. 118.

COON son of Antenor—wounds Agamemnon, by whom he is slain, 11. 249.

CRETHON son of Diocles—is slain by Æneas, 5. 541.

DARDANUS son of Bias—is slain by Achilles, 20. 460.

- DARDANUS—founds Troy, 20. 215.

DEIPHOBUS son of Priam—assists in the attack on the Grecian entrenchments, 12. 94; is assaulted by Meriones, 13. 156; kills Hypsenor, 13. 412; calls Æneas to the fight, 13. 459; kills Ascalaphus, 13. 518; is wounded by Meriones, 13. 528; his form is assumed by Minerva to deceive Hector, 22. 227.

DEIPYLUS—leads away the horses of Æneas taken by Diomedes, 5. 325.

DEIFYRUS—commands the night-watch, 9. 88; is encouraged by Neptune, 13. 92; is called by Idomeneus, 13. 477; is killed by Helenus, 13. 576.

DEMOCOON—is slain by Ulysses, 4. 499.

DEMOLEON son of Antenor—is slain by Achilles, 20. 395.

DIANA—heals Æneas, 5. 447; takes sides with the Trojans, 20. 39; opposes herself to Juno, 20. 70; does not mingle in the battle, 20. 151; chides Apollo for not fighting with Neptune, 21. 470; is chastised by Juno, 21. 496; complains to Jupiter, 21. 505.

DII, *the gods*—feast with the Æthiopians, 1. 423; are in council with Jupiter, 4. 1; depart from the battle, 6. 1; are forbidden by Jupiter to afford aid to either army, 8. 5; are present in Olympus, 8. 40; are permitted by Jupiter to engage in the battle, 20. 4; they stand ready to fight, 20. 67; but do not yet mingle in battle, 20. 144; begin the fight, 21. 385; return to Olympus, 21. 518; witness the flight of Hector from Achilles, 22. 166; order Mercury to steal Hector's body from Achilles, 24. 28; consult in respect to the final disposition of this body, 24. 34.

DIOMEDES son of Tydeus—commands the Argives, 2. 653; is reprov'd without reason by Agamemnon, 4. 370; assisted by Minerva performs prodigies of valor, 5. 1; kills Phegeus, 5. 19; is wounded by Pandarus, 5. 95, but healed by Minerva, 5. 121; kills Astynous, Hypoinor, Abas, Polyeidus, Xanthus, and Thoon, 5. 144; also Echemon and Chromius, two sons of Priam, 5. 159; awaits the attack of Æneas and Pandarus, 5. 251; kills Pandarus, 5. 290; wounds Æneas, 5. 305; pursues and wounds Venus, 5. 330; is hindered from following Æneas by Apollo, 5. 432; falls back from Hector, 5. 600;

is reproved by Minerva, 5. 800; wounds Mars, 5. 855, kills Axylus, 6. 12; converses with Glaucus, with whom he exchanges armor, 6. 122; advises the Greeks to reject the proposal of Paris, to yield the treasures but retain Helen, 7. 400; rescues Nestor from Hector, 8. 99; kills Hector's charioteer, 8. 120; is forced by Jupiter to retreat, 8. 135; upbraids Agamemnon for proposing to return home, 9. 80; encourages him after the unsuccessful embassy to Achilles, 9. 697; awakens the chiefs, 10. 177; goes as a spy with Ulysses to the Trojan camp, 10. 220; slays Rhesus, 10. 495; whose horses he drives off, 10. 580; kills Agastrophus, 11. 338; wounds Hector, 11. 350; is wounded by Paris, 11. 375; advises Agamemnon and other chiefs disabled with wounds to visit the battle, 14. 109; contends in the chariot-race, 23. 290, and gains the first prize, 23. 499; contends in a trial of arms with Ajax Telamon, 23. 811.

DIONE—consoles Venus when wounded by Diomedes, 5. 381; heals her wound, 5. 416.

DIOKES—a leader of the Epeians, 2. 622; is killed by Peiros, 4. 517.

DOLON—goes as a spy to the Grecian camp, 10. 318; is taken by Diomedes and Ulysses, 10. 375; reveals the state of affairs in the Trojan camp, 10. 414; is slain by Diomedes, 10. 455.

DOLOPS—is slain by Menelaus, 15. 525.

DORYCLUS, son of Priam—is slain by Ajax, 11. 489.

ECHOLUS, son of Agenor—is slain by Achilles, 20. 474.

ECHEMON, son of Priam—is slain by Diomedes, 5. 159.

ECHEPOLUS, son of Thalysius—is slain by Antilochus, 4. 458.

ECHEPOLUS, the Sicyonian—gives Æthe to Agamemnon, that he might not go to the Trojan war, 23. 296.

ECTION—king of Thebes and father of Andromache, 6. 396.

ELEPHENOR—leader of the Abantes, 2. 540; is slain by Agenor, 4. 468.

ENIOPEUS, charioteer of Hector—is slain by Diomedes, 8. 119.

ENOMUS, a Trojan ally—is slain by Achilles, 2. 858.

EPAUS, son of Panopeus—vanquishes Euryalus in boxing, 23. 665.

EPIGEUS, a companion of Achilles—is slain by Hector, 16. 571.

EPISTROPHUS, son of Evenus—is slain by Achilles, 2. 692.

EPISTROPHUS—leads the Halizonians, 2. 856.

EUCHENOR—is slain by Paris, 13. 660.

EUMELUS—leads the Phærians, 2. 714; drives the fleetest steeds next to Achilles, 2. 763; contends in the chariot-race, 23. 287.

EUPHEMUS, a Trojan ally—leads the Cicones, 2. 846.

EUPHORBUS, son of Panthus—wounds Patroclus, 16. 813; is slain by Menelaus, 17. 50.

EURYALUS—a leader of the Argives, 2. 565; slays Dresus and other Trojans, 6. 20; wrestles with Epeios, 23. 676.

EURYBATES—a herald of Agamemnon, 1. 318.

EURYATES—a herald of Ulysses, 2. 184.

EURYTYLUS son of Erysmon—a leader of the Greeks, 2. 736; kills Hypsenor, 5. 76; and Melanthius, 6. 86; aids Ajax Telamon, 11. 575; is wounded by Paris, 11. 581, and healed by Patroclus, 11. 841.

GLAUCUS—a leader of the Lycians, 2. 876; converses with Diomedes and exchanges with him his armor, 6. 122; assists in the attack upon the Grecian camp, 12. 102; is wounded by Teucer, 12. 386, but healed by Apollo, 16. 526; calls upon Hector to defend the dead body of Sarpedon, 16. 537; kills Bathycles, 16. 594; reproves Hector for giving way to Ajax, 17. 142.

GORYTHION son of Priam—is slain by Teucer, 8. 802.

GRECIANS—assemble at the call of Agamemnon, 2. 85; their number and appearance, 2. 455; advance to battle in silence, 3. 8; renew the battle after the violation of the truce, 4. 422; repulse the Trojans, 5. 37; fortify their camp, 7. 435; engage again in battle with the Trojans, 8. 53; are affrighted by the thunders of Jove, 8. 75; break through the ranks of the Trojans, 11. 90; are driven by Hector to their entrenchments, 12. 86; rally around the Ajaxes, 13. 125; are exhorted by Agamemnon and other wounded chiefs, 14. 380; are repulsed by the Trojans from the body of Patroclus, 17. 275; and in turn drive back the Trojans, 17. 280; exhort one another to defend the body of Patroclus, 17. 415.

HEBE—pours out wine for the gods, 4. 3; prepares Juno's chariot, 5. 722, washes Mars, 5. 905.

HECTOR son of Priam—commander-in-chief of the Trojans, 2. 816; reproaches Paris for his cowardice, 3. 89; proposes to the Greeks the terms on which Paris consents to fight with Menelaus, 3. 86; summons Priam to ratify the league, 3. 116; draws lots for the combat, 3. 324; is reproved by Sarpedon, 5. 472; exhorts his troops to fight, 5. 494; kills Menesthes and Anchialus, 5. 608; makes a great slaughter of the Greeks, 5. 704; enters Troy on a message to Hecuba, 6. 237; refuses wine from his mother, 6. 264; upbraids Paris, 6. 326; goes to find Andromache, 6. 370; meets her at the Scæan gate, 6. 394; his parting words, 6. 440; prays for his son, 6. 476; comforts Andromache, 6. 486; goes forth with Paris to battle, 6. 515; challenges to single combat the bravest of the Greeks, 7. 67; fights with Ajax, 7. 244, with whom he exchanges arms, 7. 304; taunts Diomedes, 8. 161; addresses his horses, 8. 184; disables Teucer, 8. 325; calls a council of the Trojans, 8. 490; sends Dolon to spy out the Grecian camp, 10. 313; his appearance in battle, 11. 163; at the command of Jupiter retires from the engagement, 11. 163; receives a message from Jupiter by Iris, 11. 200; returns to the battle after the retreat of Agamemnon, 11. 284; slays many of the Greeks, 11. 301; is wounded by Diomedes, 11. 350; breaks through the Grecian ranks, 11. 532, and drives them to their entrenchments, 12. 36 expresses his disregard of

anguries, 12. 230; breaks down the Grecian gate with a stone of enormous size, and rushes into their camp, 12. 445; his dreadful appearance, 12. 462, and impetuosity, 13. 186; animates his army, 13. 150; kills Amphimachus, 13. 186; presses hard upon the Ajaxes, 13. 680; goes in quest of Deiphobus, Helenus, Asius, and others, 13. 754; chides Paris, 13. 669; is challenged by Ajax, 13. 810; to whom he returns an insulting reply, 13. 824; throws his spear at him, and is in turn wounded and forced to retreat, 14. 408; is restored to soundness and vigor by Apollo, 15. 255; his rapid movements compared to a horse breaking loose and scouring over the plain, 15. 262; slays Stichius and Arceilaus, 15. 330; threatens any Trojans who may fall away from battle, 15. 348; rushes within the Grecian entrenchments, 15. 351; kills Lycophron, 15. 430; exhorts his troops, 15. 485; kills Schedius, 15. 515; his terrible appearance in battle, 15. 605; kills Periphetes, 15. 639; calls upon his followers for fire to burn the Grecian ships, 15. 718; cuts the spear of Ajax in sunder, 16. 114; retreats from the fosse, 16. 367; defends the dead body of Sarpedon, 16. 557; kills Epigeus, 16. 577; is stricken with fear by Jupiter, 16. 656; kills Patroclus, 16. 820; strips his body of the armor of Achilles, 17. 125, which he puts on, 17. 193; animates his troops, 17. 220; kills Schedius, 17. 307; endeavors to capture the horses of Achilles, 17. 485; but is repulsed by Automedon, and the Ajaxes, 17. 553; is animated by Apollo, 17. 586; wounds Leitus, 17. 602; kills Cœranus, 17. 610; fights with great fury to get possession of the body of Patroclus, 18. 155; rejects the advice of Polydamus to retire to the city and not await Achilles, 18. 284; animates the Trojans against Achilles, 20. 366; is admonished by Apollo not to fight in the van with Achilles, 20. 377; goes against that hero, 20. 420; but is snatched away from the contest by Apollo, 20. 443; on the retreat of the Trojans into the city, he alone awaits before the walls the coming of Achilles, 20. 420; struck with sudden terror he flies from that warrior, 22. 185; deceived by Minerva in the form of Deiphobus, he resolves to fight with Achilles, 22. 250; by whom with the aid of Minerva, he is slain, 22. 327; his body is mutilated by the Greeks, 22. 370, and dragged around the Trojan plain at the chariot-wheels of Achilles, 22. 395; his body is protected from pollution and decay by Apollo, 24. 19; is ransomed by Priam, 24. 590, and placed on the funeral pyre, 24. 787.

HECUBA wife of Priam—leads a procession of Trojan matrons to the temple of Minerva, 6. 295; implores Hector not to fight with Achilles, 22. 83; her lamentation at sight of Hector's body dragged by Achilles around the Trojan plain, 22. 430; endeavors to dissuade Priam from venturing into the Grecian camp to ransom the body of Hector, 24. 200; laments over Hector, 24. 748.

HELEN wife of Menelaus—is the cause of the Trojan war, 2. 161, 177 590; goes to witness the combat between Paris and Menelaus, 3. 130; her self reproach, 3. 171; describes to Priam the Grecian heroes, 3. 178; re-

proaches Venus, 3. 399; goes to the chamber of Paris, 3. 424; addresses Hector, 6. 344; bewails the death of that hero, 24. 762.

HELENUS son of Priam and a celebrated augur—advises Hector to direct the Trojan matrons to go in solemn procession to the temple of Minerva, 6. 76; bids him challenge the bravest of the Greeks to single combat, 7. 50; kills Delpyrus, 13. 576; is wounded by Menelaus, 13. 593.

HIPPOLOCHUS son of Antimachus—is killed by Agamemnon, 11. 122.

HIPPOLOCHUS son of Bellerophon—father of Glancus, 6. 197.

HIPPOTHOUS—a Trojan ally, 2. 842; is slain by Ajax, 17. 287.

HYPSENOR son of Dolopion—is slain by Eurypylos, 5. 76.

HYRTIUS—a leader of the Mysians slain by Ajax Telamon, 14. 511.

IALMENUS son of Mars—a leader of the Orchomenians, 2. 512; commands the night-watch, 9. 82.

IAMENUS—assists in the attack on the Grecian entrenchments, 12. 139; is slain by Leonteus, 12. 193.

IASUS—is slain by Æneas, 15. 332.

IDÆUS a Trojan herald—summons Priam to ratify the league, 3. 249; breaks off the combat between Hector and Ajax, 7. 279; is sent by Priam to ask a cessation of hostilities from the Greeks in order to bury the slain, 7. 381.

IDOMENEUS—king of Crete, 2. 645; is praised by Agamemnon, 4. 257; kills Phæstus, 5. 43; encourages Meriones, 13. 250; slays Othryoneus, 13. 363, and Asius, 13. 387, and Alcatous, 13. 435; challenges Deiphobus, 13. 446; fights with Æneas, 13. 500; kills CEnomaus, 13. 505; is forced to give way before superior numbers, 13. 510; kills Erymas, 16. 345; comes to the assistance of Ajax Telamon, 17. 257; breaks his spear on the corselet of Hector, 17. 607; retreats to the ships, 17. 624.

ILIONEUS son of Phorbas—is slain by Peneleus, 14. 489.

IMBRIUS son of Mentor—is slain by Teucer, 13. 170.

IPHIDAMAS son of Antenor—is killed by Agamemnon, 11. 221.

IRIS a messenger of the gods—announces to the Trojans the approach of the Grecian army, 2. 786; summons Helen to witness the combat between Paris and Menelaus, 3. 180; recalls Juno and Minerva from the assistance of the Greeks, 8. 400; is sent with a message from Jove to Hector, 11. 186, and to Neptune, 15. 159; carries Juno's message to Achilles, 18. 170.

ISANDER son of Bellerophon—is slain by Mars, 6. 203.

ISUS a son of Priam—is slain by Agamemnon, 11. 101.

JUNO sister and wife of Jupiter—quarrels with him, 1. 540; fears his threats, 1. 568; sends Minerva to prevent the return home of the Greeks, 2. 157; incurs the displeasure of Jupiter, 4. 25; obtains from him permission for Minerva to break the truce between the Greeks and Trojans, 4. 59; description of her chariot, 5. 721; asks of Jupiter permission to chastise Mars

Æ. 758; descends to the Trojan plain, 5. 772; imitates the voice of Stentor, 5. 784; is forbidden by Jupiter to assist the Greeks, 8. 397; deceives Jupiter, 14. 153; exculpates herself from the charge of having excited Neptune to battle, 15. 36; sends Iris to Jupiter, 15. 147; chastises Diana, 21. 489; returns to Olympus, 21. 518; is with difficulty brought to consent to the ransom of Hector's body, 24. 25. 55.

JUPITER king of the gods—returns from Æthiopia to Olympus, 1. 495, confirms by a nod his promise to Thetis, 1. 511; threatens Juno, 1. 565; considers how he may honor Achilles, 2. 3; taunts Juno and Minerva, 4. 7; permits those divinities to chastise Mars, 5. 758; reproveth Mars, 5. 888; calls a council of the gods and forbids their interference between the Greeks and Trojans, 8. 1; goes to Ida, 8. 46; balances the destinies of the contending armies, 8. 70; thunders from Ida, 8. 75; forbids Juno and Minerva to assist the Greeks, 8. 397; threatens these goddesses, 8. 447; unfolds to them in part his plans, 8. 469; is deceived by Juno, 14. 297; for which he threatens her, 15. 14; discloses to her his plan, 15. 49; sends Iris to order Neptune to desist from assisting the Greeks, 15. 159; dispatches Apollo to restore Hector to the battle, 15. 219; gives victory to the Trojans, 17. 595; sends Minerva to instil nectar and ambrosia into the breast of Achilles, 19. 342; permits the gods to engage in battle, 20. 19; allows Minerva to assist Achilles against Hector, 22. 182; commands Thetis to require of Achilles the restoration of Hector's body, 24. 104; sends Iris to Priam, 24. 143; sends Mercury to guide Priam to the tent of Achilles, 24. 334.

LAODAMAS son of Antenor—is slain by Ajax, 14. 516.

LAODICE—a daughter of Priam, 3. 121; her form is assumed by Iris, 3. 121.

LAODOCUS—a son of Antenor, 4. 87.

LAODOCUS—charioteer of Antilochus, 17. 699.

LAOGONUS son of Bias—is killed by Achilles, 20. 460.

LAOGONUS son of Onetor—is killed by Meriones, 16. 603.

LATONA—mother of Apollo, 1. 36; cures Æneas, 5. 477; takes sides with the Trojans, 20. 40; opposes Mercury, 20. 72; collects the arrows of Diana which had been scattered by Juno, 21. 497; returns to Olympus, 21. 518.

LEITUS—a leader of the Boeotians, 2. 494; slays Phylaces, 6. 35; is strengthened by Neptune, 13. 91; is wounded by Hector, but defended by Idomeneus, 17. 601.

LEOCRITUS son of Arisbas—is slain by Æneas, 17. 344.

LEONTEUS—son of Coronus, 2. 745; checks Asius and defends the Grecian entrenchments, 12. 127; kills many of the Trojans, 12. 181; engages in the funeral games of Patroclus, 23. 837.

LICYMNIUS—is slain by Telephus, 2. 663.

LYCAON son of Priam—furnishes Paris with a corselet, 3. 333; his form is assumed by Apollo, 20. 81; is killed by Achilles, 21. 34.

LYCOMEDES—one of the Grecian chiefs, 9. 84.

LYOOPHRON son of Mastor—is slain by Hector, 15. 430.

MACHAON son of Æsculapius—one of the Grecian chiefs, 2. 732; cures the wound of Menelaus, 4. 208; is wounded by Paris, 11. 507, and withdrawn from the battle by Nestor, 11. 517.

MARIS—is slain by Thrasymedeas, 16. 319.

MARS—sides with the Trojans, 4. 439; is led away from the fight by Minerva, 5. 30; encourages the Trojans, 5. 464; helps Hector to slaughter the Greeks, 5. 704; kills Periphas, 5. 842; is wounded by Diomedes, 5. 855; complains to Jupiter, 5. 864, by whom he is upbraided, 5. 888; is healed by Pæon, 5. 899; enraged at the death of his son, he arms for battle, 15. 119; but is restrained by Minerva, 15. 128; fights with Minerva, by whom he is severely chastised, 21. 404; ascends to Olympus, 21. 518.

MECISTEUS son of Echius—slain by Polydamas, 15. 339.

MEOISTEUS—father of Euryalus, 2. 566.

MEDON son of Oileus—leads the forces of Philoctetes, 2. 727; is slain by Æneas, 15. 332.

MEGES—one of the Grecian chiefs, 2. 627; kills Pedæus, 5. 69, and Cressæus, 15. 520, and Amphiclus, 16. 313.

MELANIPPUS—joins Hector in defence of the body of Dolops, 15. 545; is slain by Antilochus, 15. 575.

MELLEAGER—his story related by Phœnix, 9. 543.

MENELAUS—commands the Spartans, 2. 586; accepts the challenge of Paris, 3. 21; accedes to the terms of the combat, 3. 97; vanquishes his antagonist, 3369; pursues him through the army, 3. 448; is wounded by Pandarus, 4. 140; encourages Agamemnon, 4. 183; kills Scamandrius, 5. 49; goes against Æneas, 5. 561; slays Pylæmenus, 5. 576; takes Adrastus alive, 6. 37; offers to fight Hector, 7. 100, but is prevented by Agamemnon, 7. 109; consults with Agamemnon respecting the state of the Grecian affairs, 10. 37; rescues Ulysses, 11. 465; wounds Helenus, 13. 593; kills Pisander, 13. 610, and Hyperenor, 14. 516; and Thoas, 16. 312; defends the body of Patroclus, 17. 1; kills Evphorbus, 17. 45; retreats before Hector, 17. 106; calls Ajax Telamon to defend the body of Patroclus, 17. 120; is animated by Minerva, 17. 556; kills Podes, 17. 576; sends Antilochus to announce to Achilles the death of Patroclus, 17. 685; contends in the chariot-race, 23. 298; his magnanimity towards Antilochus, 23. 602.

MENESTHEUS son of Peteus—leads the Athenians, 2. 552; is skillful in marshalling chariots and infantry, 2. 553; is reproved by Agamemnon, 2. 386; calls the Ajaxes to his assistance against Sarpedon, 12. 844.

MENESTHEUS son of Arethous—is slain by Paris, 7. 8.

MENESTHIUS son of Sperchius—a leader of the Myrmidons, 14. 178.

MENTES—a leader of the Cicones, whose form was assumed by Apollo, 17. 78.

MERCURY—sides with the Greeks, 20. 85; opposes himself to Latona, 20. 72; with whom he refuses to fight, 21. 497; returns to Olympus, 21. 518; at the command of Jupiter, leads Priam to the tent of Achilles, 24. 384; makes himself known to Priam, 24. 460; hastens his departure from the Grecian camp, 24. 683.

MERIONES charioteer of Idomeneus—slays Pherecles, 5. 59; goes against Hector, 7. 166; commands the night-watch, 9. 83; offers to go with Diomedes to spy out the Trojan camp, 10. 229; is invigorated by Neptune, 13. 93; breaks his spear and repairs to his tent for another, 13. 159, but is furnished with one by Idomeneus, 13. 260; compels Deiphobus to give back, 13. 526; kills Adamas, 13. 567, and Harpalion, 13. 650, and Morus and Hippotion, 14. 514, and Acamas, 16. 842, and Laogonus, 16. 604; meets Æneas, 16. 608; assists in the defence of the body of Patroclus, 17. 515; contends in a trial of archery at the funeral games of Patroclus, 23. 860.

MESTHIES—a Trojan ally, 2. 864.

MINERVA—dissuades Achilles from drawing his sword upon Agamemnon, 1. 207; is sent by Juno to prevent the Greeks from returning home, 2. 157; addresses Ulysses, 2. 178; arouses the army for battle, 2. 446; descends like a meteor to the Trojan plain, 4. 475; persuades Pandarus to break the truce by aiming an arrow at Menelaus, 4. 93; animates Diomedes, 5. 1; withdraws Mars from the battle, 5. 31; taunts Venus, 5. 421; puts on her armor, 5. 786; descends with Juno to the Trojan plain, 5. 772; mounts the car with Diomedes and drives against Mars, 5. 835; gives force and direction to the spear cast by Diomedes against Mars, 5. 855; returns to Olympus, 5. 908; sits with Apollo under the beech-tree, 7. 60; asks of Jove permission to assist the Greeks, 8. 80; attempting to do this with Juno, is recalled by Jupiter, 8. 397; animates Menelaus, 17. 556; instils ambrosia and nectar into the breast of Achilles, 19. 354; chastises Mars, 21. 404, and Venus, 21. 423; taking the form of Deiphobus she deceives Hector, 22. 226; returns to Achilles the spear which he had thrown against Hector, 22. 276; assists Diomedes in the chariot-race, 23. 888, and Ulysses in the foot-race, 23. 771; is unwilling that Hector's body should be restored to the Trojans, 24. 26.

MUSES—sing at the feast of the gods, 1. 604; are invoked by the poet in his recital of the catalogue of the ships, 2. 484; deprives Thamyris of his sight, 2. 594.

MYNES son of Evenus—slain by Achilles 2. 692.

MYRMIDONS—led by Achilles to Troy, 2. 684; abstain from battle, 2. 686; are ordered by Achilles to arm for battle, 16. 155; their appearance when armed, *ibid.* are exhorted by Achilles, 16. 200; attack the Trojans, 16. 276.

NASTES—a Trojan ally, 2. 370.

NEPTUNE—enraged on account of the Grecian wall, 7. 446; takes sides with the Greeks, 13. 10; arouses the Ajaxes, 13. 47, and other Grecian chiefs, 13. 91; animates Idomeneus, 13. 219; assists the Greeks during the sleep of Jupiter, 14. 361, but on his awaking is ordered to desist from battle, 15. 160; is summoned to Olympus, 20. 4; goes to the assistance of the Greeks, 20. 34; shakes the earth, 20. 57; opposes himself to Apollo, 20. 67; orders the gods to abstain from the fight, 20. 132; rescues Æneas from Achilles, 20. 291; saves Achilles from the waters of the Scamander, 21. 284; challenges Apollo, 21. 435; is opposed to the restoration of Hector's body to the Trojans, 24. 26.

NEREIDS—bemoan with Thetis the death of Patroclus, 13. 39; attend her going to Achilles, 18. 69, but are ordered to return, 18. 138.

NESTOR—his eloquence, 1. 249; great age, 1. 250; recounts his exploits with the heroes Pirithous, Dryas, Theseus, etc., 1. 260; endeavors to heal the breach between Agamemnon and Achilles, 1. 254; advises to arm the Greeks for battle, 2. 83; harangues the Greeks, 2. 337; leads the Pylians, 2. 601; is praised by Agamemnon, 4. 413; refers to his former exploits, 4. 317; exhorts the Greeks, 6. 67; excites the chiefs to accept Hector's challenge, 7. 124; advises to fortify the Grecian camp, 7. 327; is in danger of being slain by Hector, 8. 90, but is rescued by Diomedes, 8. 99, for whom he acts as charioteer, 8. 115; advises Agamemnon to make a feast for the Grecian leaders, 9. 54, and to send an embassy to Achilles, 9. 97, 163; is awakened from sleep by Agamemnon, 10. 74; arouses Ulysses from sleep, 10. 37, and Diomedes, 10. 159; recounts to Patroclus his youthful exploits, 11. 654; consults with Agamemnon and other wounded chiefs, 14. 40; exhorts the Greeks, 15. 661; gives directions to Antilochus in the chariot-race, 23. 306; receives a gift from Achilles, 23. 615.

NIRXUS—a Grecian leader, 2. 675.

OCEANUS—entertains the gods, 1. 423; is the origin of all rivers, 21. 195.

ODIUS—leads the Halizoniens, 2. 856; slain by Agamemnon.

OPHELESTES—is slain by Teucer, 8. 274.

OPHELESTES—is slain by Achilles, 21. 209.

OPHELTIVS—is slain by Euryalus, 6. 20.

OPHELTIVS—is slain by Hector, 11. 302.

OPITES—is slain by Hector, 11. 301.

ORFESTES—assists in the attack on the Grecian camp, 12. 139; is slain by Leonteus, 12. 193.

ORSILOCHUS—is slain by Æneas, 5. 541.

OTREYONEUS—is promised Cassandra by Priam, 13. 365; is slain by Idomeneus, 13. 363.

PÆON—heals Mars, 5. 899.

PANDARUS—an ally of the Trojans, 2. 284; is persuaded by Minerva to violate the truce, 4. 104; description of his bow, 4. 105; shoots at Menelaus, 4. 125; wounds Diomedes, 5. 95; goes with Æneas against Diomedes, 5. 239, by whom he is slain, 5. 290.

PARIS son of Priam—challenges the bravest of the Greeks, 3. 19; flies from Menelaus, 3. 30; for which he is reproved by Hector, 3. 39; excuses himself and professes his readiness to fight with Menelaus, 3. 58; arms for battle, 3. 330; is worsted by Menelaus, 3. 369, but saved from death by Venus, 3. 374; is transported by that goddess to his chamber and joined by Helen, 3. 424; is upbraided by Hector, 6. 326; with whom he goes forth to battle, 6. 503; refuses to restore Helen, 7. 357; wounds Diomedes, 11. 371, and Machaon, 11. 507; slays Euchenor, 13. 672; defends himself from the reproaches of Hector, 13. 774; kills Deiochus, 15. 841.

PATROCLUS charioteer and friend of Achilles—conducts Briseïs to the heralds of Agamemnon, 1. 345; is sent by Achilles to inquire the name of a wounded chief, 11. 607; is urged by Nestor to persuade Achilles to permit him to fight in his armor, 11. 793; heals Eurypylus, 11. 841; asks permission of Achilles to fight in his armor, 16. 20; his request being granted, 16. 49, he arms for battle, 16. 130; attacks the Trojans, 16. 284; kills Arellochus, 16. 308; drives the Trojans across the ditch, 16. 365, and kills a great number of them, 16. 399; kills Sarpedon, 16. 478; puts the Trojans to rout, 16. 684; kills Cebriones, 16. 740, over whose body he fights with Hector, 16. 760; is wounded by Euphorbus, 16. 813, killed by Hector, 16. 820, and stripped of his armor, 17. 125; a dreadful fight takes place over his body, 17. 367; his shade appears to Achilles, 23. 65; his body is laid upon the funeral pyre, 23. 137, and consumed, 22. 215.

PEDÆUS son of Antenor—is slain by Megea, 5. 69.

PEDASUS son of Bucolion—is slain by Euryalus, 6. 21.

PENELEUS—a leader of the Boeotians, 2. 494; kills Ilioneus, 14. 486, and Lycon, 16. 339; is wounded by Polydamas, 17. 597.

PERIPHAS a herald of Anchises—his form is assumed by Apollo, 17. 323.

PERIPHAS son of Ochesius—slain by Mars, 5. 842.

PERIPHETES—is slain by Hector, 15. 638.

PHÆNOPS—his form is assumed by Apollo, 17. 582.

PHÆSTUS son of Borus—is slain by Idomeneus, 5. 43.

PHALCES—a Trojan slain by Antilochus, 14. 513.

PHEGEUS son of Dares—is slain by Diomedes, 5. 19.

PHRECLUS—the builder of the fleet of Paris, is slain by Meriones, 5. 59.

PHIDIFFUS—a Grecian leader, 2. 678.

PHILOCTETES—is disabled by the bite of a hydrus and left at Lemnos, 2. 721.

PHENIX a leader of the Myrmidons—goes on an embassy to Achilles, 9. 168

urges him to return to the battle, 9. 434; his form is assumed by Minerva, 17. 555.

PHORCY8—a Trojan ally, 2. 862; is slain by Ajax Telamon, 17. 312.

PIDYTES—is slain by Ulysses, 6. 80.

PIROUS—a Trojan ally, 2. 844; kills Diorea, 4. 518; is slain by Thoas, 4. 527.

PIRANDEK son of Antimachus—is slain by Agamemnon, 11. 122.

PIRANDEK—is slain by Menelaus, 13. 601.

PIRANDEK—a leader of the Myrmidons, 16. 193.

PLUTO—fears on account of the commotion of the earth when the gods descend to battle, 20. 61.

PODALIRIUS—a Grecian leader, 2. 782.

PODES son of Eetion—is slain by Menelaus, 17. 575.

POLITES son of Priam—sits upon a watch-tower and describes the approach of the Greeks, 2. 791; rescues Deiphobus, 13. 534; kills Echius, 15. 339.

POLYDAMAS son of Panthous—advises Hector and the other Trojans to pass the Grecian fosse on foot, 12. 63; interprets an augury unfavorable for crossing the ditch, 12. 211; his advice rejected by Hector, 12. 230; advises Hector to call Deiphobus and others to his assistance, 13. 726; kills Prothenor, 14. 451, and Mecisteus, 15. 340, and Otus, 15. 518; advises Hector to retire to the city before Achilles comes forth to battle, 18. 254.

POLYDORUS son of Priam—is killed by Achilles, 20. 407.

POLYDIUS son of Eurydamas—is slain by Diomedes, 5. 148.

POLYFRETES—comes with forty ships from Argissa to the siege of Troy, 2. 740; kills Astyalus, 6. 30; checks Asius, 12. 129; kills Damasus, Pylon, and Ormenus, 12. 182; contends in a trial of the discus, 23. 836.

POLYXENUS—a Grecian leader, 2. 623.

PRIAM king of Troy—sits with the elders in the Scæan gate, 3. 145; inquires of Helen the names of the Grecian chiefs, 3. 162; is called to ratify the league between the Greeks and Trojans, 3. 250; sends Idæus to obtain from the Greeks a cessation of hostilities in order to bury the slain, 7. 371; orders the gates to be opened to receive the troops flying before Achilles, 21. 527; implores Hector to come within the walls and not fight with Achilles, 22. 37; his lamentations at sight of Hector's body trailed around the Trojan plain, 22. 416; is commanded by Iris to enter the Grecian camp and ransom the body of Hector, 24. 172; in his anguish he reproaches his own sons, 24. 252; is conducted by Mercury to the tent of Achilles, 24. 486; receives the body of his son and returns to Troy, 24. 690; celebrates the funeral rites, 24. 777.

PROTESILAUS—a Grecian leader slain on his disembarkation at Troy, 2. 693 his ship is assaulted by Hector, 15. 764.

PROTHENOR—a Boeotian leader, 2. 495; is slain by Polydamas, 14. 449.

PROTHOUS—a Grecian leader, 2. 756.

PYLAMENES—a Trojan ally slain by Menelaus, 5. 576.

PYLAEUS—a Trojan ally, 2. 842.

PYLARTES—is wounded by Ajax, 11. 491, and killed by Patroclus, 16. 693.
PYRÆCHMUS—a Trojan ally, 2. 848; is killed by Patroclus, 16. 284.

RHESUS a Thracian prince—description of his horses, 10. 436; is slain by Diomedes, 10. 495.

RIGMUS son of Pireus—is slain by Achilles, 20. 484.

SARPEDON—leader of the Lycians, 2. 876; reproves Hector, 5. 472; is wounded by Tlepolemus whom he kills, 5. 655; implores the aid of Hector, 5. 684; exhorts Glaucus to fight, 12. 310; advances against the tower of Menestheus, 12. 397; defends Hector, 14. 426; animates the Lycians, 16. 421; fights with Patroclus, by whom he is slain, 16. 462; his body is stripped of its armor by the Greeks, 16. 665; is given by Apollo in charge to Sleep and Death, who convey it to Lycia, 16. 682.

SATNIUS son of Enope—is slain by Ajax, 14. 442.

SCAMANDRIUS called also *Astyanax*—the son of Hector, 6. 402; 22. 500

SCAMANDRIUS son of Strophius—is slain by Menelaus, 5. 49.

SCHEDIUS son of Iphitus—leads the Phocians, 2. 517; is slain by Hector, 15. 515.

SIMOISTUS son of Anthemion—is slain by Ajax Telamon, 4. 478.

SLEEP—assists Juno in deceiving Jupiter, 14. 280; announces to Neptune that Jupiter is asleep, 14. 352; is ordered to convey the body of Sarpedon to Lycia, 16. 672.

STHENELUS—charioteer of Diomedes and one of the leaders of the Argives, 2. 564; is chided by Agamemnon, 4. 365; upon whom he retorts, 4. 404; attends to the wound of Diomedes, 5. 111; leads away the horses taken from Æneas, 5. 319; takes charge of the horses of Nestor, 8. 114.

STICHIVS—a leader of the Athenians, 13. 195; is slain by Hector, 15. 329

TALTHYBIUS herald of Agamemnon—goes to the tent of Achilles for Briseis, 1. 390; summons Machaon to attend upon Menelaus when wounded, 4. 204; breaks off the combat between Hector and Ajax, 7. 279.

TEUCER son of Telamon and the best archer of the Greeks—slays Antaön, 6. 31; slays many of the Trojans, 8. 274; is disabled by Hector, 8. 325; wounds Glaucus, 12. 387; kills Imbrinus, 13. 170, and Prothoon and Periphetes, 14. 515, and Cleitus, 15. 445; his bow is rendered useless by Jove, 15. 461; contends in a trial of archery at the funeral games of Patroclus.

THESSITES—his appearance and character, 2. 212; reviles Agamemnon, 2. 225, for which he is reproved and chastised by Ulysses, 2. 246.

THEMIS—addresses Juno with consoling words, 15. 90.

THESTOR son of Enope—slain by Patroclus, 16. 401.

THETIS mother of Achilles—arises from the sea at the complaint of Achilles, 1. 357; promises him her aid, 1. 419; ascends to Olympus and supplicates

JUPITER to honor her son, 1. 497; comforts Achilles when grieving for Patroclus, 18. 72; promises to provide for him new armor, 18. 135; requests Vulcan to fabricate it, 18. 427; is summoned to repair to Jupiter, 24. 87, and commanded to require from Achilles a restoration to Priam of Hector's body, 24. 104.

THOAS—leads the Ætolians, 2. 638; kills Pirous, 4. 527; meets Hector, 7. 168; is animated by Neptune, 13. 92; advises the Greeks to retire in order to their ships, 15. 281.

THOON—is slain by Diomedes, 5. 152.

THRASYMEDES—commands the night-watch, 9. 81; kills Maris, 16. 319; leads the Pylians, 17. 704.

TLEPOLEMUS—a leader of the Rhodians 2. 652. is killed by Sarpedon, 5. 628

TROJANS—advance to battle with noise, 3. 1; bury their slain, 7. 415; join battle with the Greeks, 8. 53; retreat before Agamemnon, 11. 158; break through the Grecian entrenchments, 12. 252; follow Hector in his victorious career, 13. 39; are compelled to retreat before Patroclus, 16. 366; drive back the Greeks from the body of Patroclus, 17. 275, and are repulsed in turn by them, 17. 280; exhort one another to endeavor to obtain possession of the body of Patroclus, 17. 420; pursue the Greeks as they bear away the body, 17. 721; are terrified at the shouts of Achilles and flee in confusion, 18. 218; encamp without the city, 18. 314; arm for battle, 20. 3; are exhorted by Mars, 20. 44, and by Hector, 20. 364; are slaughtered by Achilles, 20. 381; enter the city, 21. 606; celebrate the funeral rites of Hector, 24. 777.

ULYSSES king of Ithaca—conducts Chryseis to her father, 1. 431; is directed by Minerva to prevent the Greeks from returning home, 2. 173; chastises Thersites, 2. 246, for which he is praised by the army, 2. 272; harangues the Greeks, 2. 284; relates the prodigy of the sparrows and the serpent, 2. 305; commands the Cephallenians, 2. 631; is pointed out to Priam by Helen, 3. 198; Antenor's description of his eloquence, 3. 205; is reproved by Agamemnon, 4. 338; slays Democoon, 4. 500; slaughters the Lycians, 5. 677; slays Pidytes, 6. 30; is sent on an embassy to Achilles, 9. 169; his speech to Achilles, 9. 225; reports to Agamemnon the unsuccessful result of the embassy, 9. 676; is chosen by Diomedes to accompany him as a spy to the Trojan camp, 10. 243; prays to Minerva, 10. 278; assists Diomedes to drive away the horses of Rheus, 10. 498; reports the success of their undertaking to Agamemnon, 10. 554; rescues Diomedes when wounded by Paris, 11. 397; repulses the Trojans, 11. 415; kills Charops, 11. 425; is wounded by Socus, 11. 435, whom he slays, 11. 446; is rescued by Menelaus and Ajax Telamon, 11. 465; reproves Agamemnon, 14. 82; advises Achilles to permit the army to refresh themselves before engaging in battle, 19. 154; wrestles with Ajax at the funeral game

of Patroclus, 23. 706 ; contends in the foot-race, 23. 755, and gains the first prize, 23. 779.

VENUS—rescues Paris from Menelaus, 3. 374 ; calls Helen to his chamber, 3. 390 ; saves Æneas from Diomedes, 5. 312 ; by whom she is pursued and wounded, 5. 330 ; appeals for aid to Mars, 5. 359 ; complains to Dione, 5. 375 ; is taunted by Minerva and Juno, 5. 421 ; lends Juno her zone, 14. 214 ; takes sides with the Trojans, 20. 40 ; is chastised by Minerva, 21. 416 ; preserves the body of Hector from the dogs, 23. 185.

VULCAN—advises Juno to submit to Jupiter, 1. 577 ; acts as cup-bearer to the gods, 1. 584 ; makes arms for Achilles, 18. 469 ; takes the part of the Greeks, 20. 36 ; chastises Xanthus, 21. 342 ; ascends to Olympus, 21. 518.

XANTHUS—takes part with the Trojans, 20. 40 ; opposes himself to Vulcan, 20. 78 ; attempts to drown Achilles, but is compelled to desist by Vulcan, 21. 186.

XANTHUS son of Phænops—is slain by Diomedes. 5. 152.

Short and Comprehensive Greek Grammar

By J. T. CHAMPLIN, Professor of Greek and Latin in Waterville College. 12mo, 208 pages.

In compiling this Grammar, Professor Champlin has drawn upon the best critics and grammarians, and with the results of his research has interwoven much original matter suggested during several years' experience in teaching, and editing Greek authors. His design is to exhibit the essential facts and principles of the language in the clearest, briefest, and most practicable form possible. With this view, all theories and complications belonging to general grammar have been avoided, and only their results used. The amplification and illustration of principles have been carried only so far as is necessary to their comprehension. In this way all the real wants of the Greek student are met, while his attention is not distracted by unnecessary and embarrassing details. Materials for oral exercises are supplied, and a sketch of Greek versification is given in an appendix.

From the Rev. Mr. ANDERSON, New Orleans.

"I believe the author has fully accomplished what he proposes in his preface. To those wishing to study Greek, I am satisfied he has presented a book which will much tend to simplify the study to beginners; and at the same time, without being too voluminous, presents as lucid and full an exposition of the principles of the language as can be contained within so small a compass."

Kühner's Greek Grammar :

Translated by Professors EDWARDS and TAYLOR. Large 12mo, 620 pages.

Kühner's is universally acknowledged to be the most accurate, comprehensive, clear, and practical grammar of the Greek language now extant. It is the work of one who devoted his life to Greek philology, and spent years of patient labor in perfecting this work. Too full and learned for the beginner, it is just what is needed for the college curriculum, containing all that a book of reference should contain. The student will never appeal to its pages in vain. In fulness of illustration, copiousness of reference, and philosophical analysis of the various forms of language, it is unsurpassed, we might say unequalled.

The present translation is made by two distinguished American scholars, who have revised the whole, verified the references, and appended an original treatise on their own on Greek versification. As now presented to the public, it is believed to be as perfect a grammar of the Greek language as enlightened research and profound scholarship can produce.

Xenophon's Anabasis :

With Explanatory Notes for the use of Schools and Colleges in the United States. By JAMES R. BOISE, Professor of Greek in the University of Michigan. 12mo, 393 pages.

A handsome and convenient edition of this great classic, really adapted to the wants of schools, has long been needed; the want is here met by Professor Boise in a manner that leaves nothing to be desired. Decidedly the best German editions, whether text or commentary be considered, have appeared within the last few years; and of these Mr. Boise has made free use; while, at the same time, he has not lost sight of the fact that the classical schools of this country are behind those of Germany, and that simpler and more elementary explanations are therefore often necessary in a work prepared for American schools. Nothing has been put in the notes for the sake of a mere display of learning—pedantry is out of place in a school-book; and nothing has been introduced by way of comment except what can be turned to practical use by the reader.

An historical Introduction, which will enable the pupil to enter on his task intelligently, is prefixed. An abundance of geographical information, embodying the latest discoveries of travellers, is supplied; and the whole is illustrated with Kiepert's excellent map, showing the entire route of the ten thousand on their retreat.

The First Three Books of Anabasis :

With Explanatory Notes and References to Hadley and Kühner's Greek Grammar, and to Goodwin's Greek Moods and Tenses. A copious Greek-English Vocabulary, and Kiepert's Map of the Route of the Ten Thousand. 12mo, 268 pages.

Xenophon's Memorabilia of Socrates :

With Notes and an Introduction. By R. D. C. ROBBINS, Professor of Languages in Middlesex College, Vermont. 12mo, 421 pages.

This will be found an exceedingly useful book for College classes. The text is large and distinct, the typography accurate, and the notes judicious and scholarly. Instead of referring the student to a variety of books, few of which are within his reach, the editor has wisely supplied whatever is necessary. An admirably treatise on the Life of Socrates introduces the work, and English and Greek Indexes render it easy to refer to the text and notes.

Plato's Apology and Crito ;

With Notes. By W. S. TYLER, Graves Professor of Greek in Amherst College. 12mo, 180 pages.

This edition of the Apology and Crito has been prepared to meet the largely felt want among students of the Dialogues of Plato, now mostly superseded in Academic Courses. It is in the main an exact reprint of Stallbaum's Third Edition—though the author has had before him, and used, whenever it seemed best, the editions of Bekker, Forster, Ast, Schleiermacher, and others. The Notes are particularly full and clear; and errors in the text have been guarded against with the very greatest care.

From J. B. GARRETT, Professor of Greek, Hanover (Ind.) College.

"I can most heartily say that I am much pleased with the book. Prof. Tyler seems to have hit the happy medium between too profuse and too scanty notes; and also to have known the kind of notes needed in our American institutions, better than the great majority of those who have given us editions of the ancient classics. I have adopted the work this year, in place of the Georgias, and anticipate much pleasure in reading it in connection with the class."

From JACOB COOPER, Ph.D., Professor of the Greek Language and Literature in Centre College, Danville, Ky.

"I have examined Prof. Tyler's edition of the 'Apology and Crito,' and am highly pleased with its execution. It bears the marks of the editor's well-known scholarship, and is an acceptable addition to our college text-books. The typography is also accurate and very beautiful. I purpose to introduce it into Centre College."

From ALPHEUS S. PACKARD, Professor of the Greek Language, Bowdoin College.

"I received, a short time since, Plato's Apology and Crito, edited by Prof. Tyler. I am much pleased with the edition, and shall introduce it into my classes as soon as I have opportunity. I have no doubt it will prove a most acceptable addition to the classics read in our colleges."

From W. H. YOUNG, Dept. Anc. Languages, Ohio University, Athens.

"It will meet a pressing want with us, and shall be introduced at once. The type is beautiful indeed, and the earnest teacher of the classics needs no better recommendation of a text-book than the name of Prof. Tyler."

From the New York Observer.

"A valuable service to classical learning and letters in general has been rendered by Prof. Tyler, in giving to the American student this edition of Plato's Apology and Crito. Hitherto, the scholars of our country have had no access to this work of Plato, except in foreign editions, or as in fragmentary form they found it in the old and now obsolete Græca Majora. It is now placed within their reach, in a form both convenient and beautiful, and accompanied by such notes and illustrations as to remove all serious difficulties in ascertaining the meaning of the text. One of the most valuable features of this edition is the introduction, which occupies some forty pages, and contains a clear and scholarly analysis of the Defence of the great philosopher before his judges, who had already determined on his death."

Selections from Herodotus ;

Comprising mainly such portions as give a Connected History of the East to the Fall of Babylon and the Death of Cyrus the Great.
By HERMAN M. JOHNSON, D.D., Professor of Philosophy and English Literature in Dickinson College. 12mo, 185 pages.

The present selection embraces such parts of Herodotus as give a connected history of Asiatic nations. These portions are not only particularly interesting in themselves, but open to the student a new field, inasmuch as the other Greek and Roman authors commonly put into his hands leave this period of history untouched.

Herodotus is peculiarly adapted to academical reading. It has charms for the student which no other text-book possesses, on account of the simple elegance of the style and the liveliness of the narrative. In preparing his notes, the editor has borne in mind that they are intended for learners in the earlier part of their classical course; he has therefore made the explanations in the former part of the work quite full, with frequent references to such grammars as are in the hands of most students.

The notes proper are purely explanatory and grammatical. Other remarks, in the way of criticism or investigation, are appended to the several chapters, for the sake of awakening reflection and inciting to further inquiry.

A condensed treatise on the Ionic Dialect, and the peculiar forms of declension and conjugation used by Herodotus, removes one of the most serious difficulties that has heretofore embarrassed the student in reading this author. If this chapter is learned in advance, the dialectic forms, otherwise so troublesome, will be recognized without the slightest difficulty.

The text is printed in large, bold type, and accompanied with a Map of the regions described.

Sophocles' Œdipus Tyrannus.

With English Notes, for the use of Students in Schools and Colleges.
By HOWARD CROSBY, A.M., Professor of the Greek Language and Literature in the New York University. 12mo, 138 pages.

The object had in view in this publication is to furnish to college-students the masterpiece of the greatest of Greek tragic poets in a convenient form. No learned criticism on text was needed or has been attempted. The Tauchnitz edition has been chiefly followed, and such aid is rendered, in the way of notes, as may assist, not render needless, the efforts of the student. Too much help begets indolence; too little, despair: the author has striven to present the happy mean.

The inviting appearance of the text and the merit of the commentary have made this volume a favorite wherever it has been used.

Virgil's *Æneid*.

With Explanatory Notes. By HENRY S. FRIEZE, Professor of Latin in the State University of Michigan. Illustrated. 12mo, 598 pages.

The appearance of this edition of Virgil's *Æneid* will, it is believed, be hailed with delight by all classical teachers. Neither expense nor pains have been spared to clothe the great Latin epic in a fitting dress. The type is unusually large and distinct, and errors in the text, so annoying to the learner, have been carefully avoided. The work contains eighty-five engravings, which delineate the usages, costumes, weapons, arts, and mythology of the ancients with a vividness that can be attained only by pictorial illustrations. The great feature of this edition is the scholarly and judicious commentary furnished in the appended Notes. The author has here endeavored not to show his learning, but to supply such practical aid as will enable the pupil to understand and appreciate what he reads. The notes are just full enough, thoroughly explaining the most difficult passages, while they are not so extended as to take all labor off the pupil's hands. Properly used, they cannot fail to impart an intelligent acquaintance with the syntax of the language. In a word, this work is commended to teachers as the most elegant, accurate, interesting, and practically useful edition of the *Æneid* that has yet been published.

From JOHN H. BRUNNER, President of Hincases College.

"The typography, paper, and binding of Virgil's *Æneid*, by Prof. Frieze, are all that need be desired; while the learned and judicious notes appended, are very valuable indeed."

From Principal of Piedmont (Va.) Academy.

"I have to thank you for a copy of Prof. Frieze's edition of the *Æneid*. I have been exceedingly pleased in my examination of it. The size of the type from which the text is printed, and the faultless execution, leave nothing to be desired in these respects. The adherence to a standard text throughout, increases the value of this edition."

From D. G. MOORE, Principal U. High School, Rutland.

"The copy of Frieze's 'Virgil' forwarded to me was duly received. It is so evidently superior to any of the other editions, that I shall unhesitatingly adopt it in my classes."

Select Orations of M. Tullius Cicero :

With Notes, for the use of Schools and Colleges. By E. A. JOHNSON,
Professor of Latin in the University of New York. 12mo, 459
pages.

This edition of Cicero's Select Orations possesses some special advantages for the student which are both new and important. It is the only edition which contains the improved text that has been prepared by a recent careful collation and correct deciphering of the best manuscripts of Cicero's writings. It is the work of the celebrated Orelli, Madvig, and Klotz, and has been done since the appearance of Orelli's complete edition. The Notes, by Professor Johnson, of the New York University, have been mostly selected, with great care, from the best German authors, as well as the English edition of Arnold.

From THOMAS CHASE, Tutor in Latin in Harvard University.

"An edition of Cicero like Johnson's has long been wanted; and the excellence of the text, the illustrations of words, particles, and pronouns, and the explanation of various points of construction and interpretation, bear witness to the Editor's familiarity with some of the most important results of modern scholarship, and entitle his work to a large share of public favor."

"It seems to us an improvement upon any edition of these Orations that has been published in this country, and will be found a valuable aid in their studies to the lovers of classical literature."—*Troy Daily Whig.*

Cicero's de Officiis :

With English Notes, mostly translated from ZUMPT and BONNELL. By
THOMAS A. THACHER, of Yale College. 12mo, 194 pages.

In this edition, a few historical notes have been introduced in cases where the Dictionary in common use has not been found to contain the desired information; the design of which is to aid the learner in understanding the contents of the treatise, the thoughts and reasoning of the author, to explain grammatical difficulties, and inculcate a knowledge of grammatical principles. The Editor has aimed throughout to guide rather than carry the learner through difficulties; requiring of him more study, in consequence of his help, than he would have devoted to the book without it.

From M. L. STORVER, Professor of the Latin Language and Literature in Pennsylvania College.

"I have examined with much pleasure Prof. Thacher's edition of Cicero de Officiis, and am convinced of its excellence. The Notes have been prepared with great care and good judgment. Practical knowledge of the wants of the student has enabled the Editor to furnish just the kind of assistance required; grammatical difficulties are removed, and the obscurities of the treatise are explained, the interest of the learner is elicited, and his industry directed rather than superseded. There can be but one opinion with regard to the merits of the work, and I trust that Professor Thacher will be disposed to continue his labors so carefully commenced, in this department of classical learning."

Lincoln's Livy.

Selections from the first five Books, together with the Twenty-First and Twenty-Second Books entire; with a Plan of Rome, a Map of the passage of Hannibal, and English Notes for the use of Schools. By J. L. LINCOLN, Professor of the Latin Language and Literature in Brown University. 12mo, 329 pages.

The publishers believe that in this edition of Livy a want is supplied which has been universally felt; there being previous to this no American edition furnished with the requisite aids for the successful study of this Latin author. The text is chiefly that of Alschefski, which is now generally received by the best critics. The notes have been prepared with special reference to the grammatical study of the language, and the illustration of its forms, constructions, and idioms, as used by Livy. They will not be found to foster habits of dependence in the student, by supplying indiscriminate translation or unnecessary assistance; but come to his help only in such parts as it is fair to suppose he cannot master by his own exertions. They also embrace all necessary information relating to history, geography, and antiquities.

Lincoln's Livy has been highly commended by critics, and is used in nearly all the colleges in the country.

From PROF. ANDERSON, of Waterville College.

"A careful examination of several portions of your work has convinced me that, for the use of students, it is altogether superior to any edition of Livy with which I am acquainted. Among its excellencies you will permit me to name the close attention given to particles, to the subjunctive mood, the constant reference to the grammars, the discrimination of words nearly synonymous, and the care in giving the localities mentioned in the text. The book will be hereafter used in our college."

Beza's Latin Version of the New Testament.

12mo, 291 pages.

The now acknowledged propriety of giving students of languages familiar works for translation—thus adopting in the schools the mode by which the child first learns to talk—has induced the publication of this new American edition of Beza's Latin Version of the New Testament. Ever since its first appearance, this work has kept its place in the general esteem; while more recent versions have been so strongly tinged with the peculiar views of the translators as to make them acceptable to particular classes only. The editor has exerted himself to render the present edition worthy of patronage by its superior accuracy and neatness; and the publishers flatter themselves that the pains bestowed will insure for it a preference over other editions.

Caesar's Commentaries on the Gallic War.

With English Notes, Critical and Explanatory ; a Lexicon, Geographical and Historical Indexes, a Map of Gaul, &c. By Rev. J. A. SPENCER, D.D. 12mo, 408 pages.

In the preparation of this volume, great care has been taken to adapt it in every respect to the wants of the young student, to make it a means at the same time of advancing him in a thorough knowledge of Latin, and inspiring him with a desire for further acquaintance with the classics of the language. Dr. Spencer has not, like some commentators, given an abundance of help on the easy passages, and allowed the difficult ones to speak for themselves. His Notes are on those parts on which the pupil wants them, and explain, not only grammatical difficulties, but allusions of every kind in the text. A well-drawn sketch of Caesar's life, a Map of the region in which his campaigns were carried on, and a Vocabulary, which removes the necessity of using a large dictionary and the waste of time consequent thereon, enhance the value of the volume in no small degree.

Quintus Curtius :

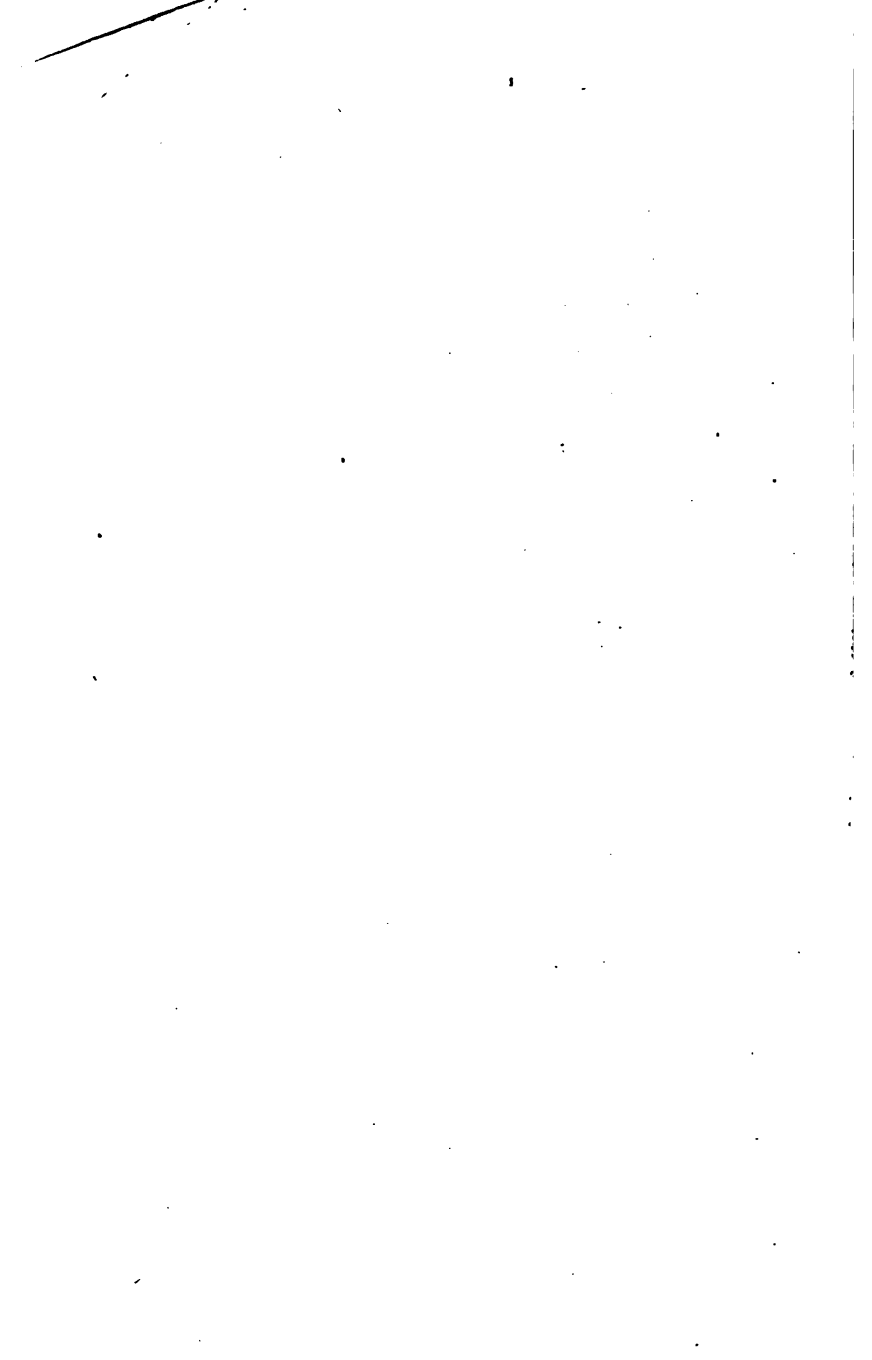
Life and Exploits of Alexander the Great. Edited and illustrated with English Notes. By WM. HENRY CROSBY. 12mo, 385 pages.

Curtius' History of Alexander the Great, though little used in the schools of this country, in England and on the Continent holds a high place in the estimation of classical instructors. The interesting character of its subject, the elegance of its style and the purity of its moral sentiments, ought to place it at least on a par with Caesar's Commentaries or Sallust's Histories. The present edition, by the late Professor of Latin in Rutgers College, is unexceptionable in typography, convenient in form, scholarly and practical in its notes, and altogether an admirable text-book for classes preparing for college.

From PROF. OWEN, of the New York Free Academy.

"It gives me great pleasure to add my testimonial to the many you are receiving in favor of the beautiful and well-edited edition of Quintus Curtius, by Professor Wm. Henry Crosby. It is seldom that a classical book is submitted to me for examination, to which I can give so hearty a recommendation as to this. The external appearance is attractive; the paper, type, and binding being just what a text-book should be, neat, lean, and durable. The notes are brief, pertinent, scholar-like, neither too exuberant nor too meagre, but happily exemplifying the golden mean so desirable and yet so very difficult of attainment."

Standard Classical Works.

Arnold's Practical Introduction to Greek Prose Composition.* 12mo. 297 pages.

Arnold's Second Part to the above.* 12mo. 248 pages.

Arnold's Greek Reading Book. Containing the Substance of the Practical Introduction to Greek Construing and a Treatise on the Greek Particles; also, Copious Selections from Greek Authors, with Critical and Explanatory English Notes, and a Lexicon. 12mo. 618 pages.

Dr. Arnold's Greek Courses have been carefully revised, corrected, and improved by J. A. BRECKER, D.D., making them a thorough, practical, and easy Greek course.

Boise's Exercises in Greek Prose Composition.

Adapted to the First Book of Xenophon's *Anabasis*. By JAMES R. BOISE, Professor of Greek in University of Michigan. 12mo. 185 pages.

Champlin's Short and Comprehensive Greek Grammar. By J. T. CHAMPLIN, Professor of Greek and Latin in Waterville College. 12mo. 208 pages.

First Lessons in Greek;* or, the Beginner's Companion-Book to Hadley's Grammar. By JAMES MORRIS WHITON, rector of Hopkins's Grammar School, New Haven, Ct. 12mo.

Hadley's Greek Grammar,* for Schools and Colleges. By JAMES HADLEY, Professor in Yale College. 12mo. 366 pages.

Herodotus, Selections from; Comprising mainly such portions as give a Connected History of the East, to the Fall of Babylon and the Death of Cyrus the Great. By HERMAN M. JOHNSON D.D., Professor of Philosophy and English Literature in Dickinson College. 12mo. 185 pages.

Homer's Iliad, according to the Text of WOLF, with Notes by JOHN J. OWEN, D.D., LL.D., Professor of the Latin and Greek Languages and Literature in the Free Academy of the City of New York. 1 vol., 12mo. 740 pages.

Homer's Odyssey, according to the Text of WOLF, with Notes by JOHN J. OWEN. Sixteenth Edition. 12mo.

Kuhn's Greek Grammar. Translated by Professors EDWARDS and TAYLOR. Large 12mo. 620 pages.

Kendrick's Greek Grammar.* Being a Progressive Exhibition of the Principles of the Greek Grammar. By ASAZEL C. KENDRICK, Professor of Greek Language in the University of Rochester. 12mo. 871 pages.

Owen's Greek Reader: Containing selections from various authors. Adapted to Forchhammer's and Kuhn's Grammars. With Notes and a Lexicon by JOHN J. OWEN. New and Revised Edition. With Map. 12mo.

Standard Classical Works.

Plato's

Graves

Thucydides

according

Owen

Xenophon

and in

in Middle

Xenophon

of School

in the

Xenophon

Dindorf

Map

Xenophon

with Ne

Sophocles

Schools

in the

Gesenius

Correct

J. Con

nary, N

Uhlemann

man.

Syrac

by the

HARVARD COLLEGE LIBRARY

THE ESSEX INSTITUTE
TEXT-BOOK COLLECTION

GIFT OF
GEORGE ARTHUR PLIMPTON
OF NEW YORK

JANUARY 25, 1924

PUBLISHED

204

Including

Descriptive Catalogue

Will be sent, free of postage, to those applying for it.

A single copy for examination, of any of the works marked thus*, will be transmitted by mail, postage prepaid, to any Teacher remitting one-half of its price. Any of the others will be sent by mail, postage prepaid, upon receipt of full retail price.

